1T 9

ŽIVOTOPISNÝ NÁSTIN

Mé dětství

Narodila jsem se 26. listopadu 1827 v Gorhamu, ve státě Maine. Moji rodiče Robert a Eunika Harmonovi byli mnoho let občany tohoto státu. Již v mládí se stali vážnými a oddanými členy metodistické episkopální církve. V této církvi udržovali význačné styky a pracovali neúnavně po dobu čtyřiceti let na obrácení hříšníků a na upevňování Božího díla. V této době dožili se toho potěšení, že viděli svých osm dětí obrácených a v Kristově ovčinci. Ale jejich rozhodný postoj k druhému adventu vedl v roce 1843 k rozluce rodiny s metodistickou církví.

Když jsem byla ještě dítětem, přestěhovali se moji rodiče z Gorhamu do Portlandu, taktéž ve státě Maine. Zde se mně v devíti letech přihodila nehoda, která měla vliv na celý můj život. Se svou sestrou - dvojčetem a jednou naší spolužačkou jsem přecházela obecní pastvinu v Portlandu, když za námi přiběhla asi třináctiletá dívka, která se na nás pro nějakou maličkost rozzlobila a vyhrožovala nám bitím. Naši rodiče nás učili, abychom se nikdy s nikým nehádali, ale abychom ihned v případě nebezpečí spěchali domů, kdykoliv nám bude nadáváno nebo ublíženo. Rychle jsme tak učinily, ale dívka nás rychle sledovala s kamenem v ruce. Obrátila jsem se, abych viděla, jak daleko je za mnou, ale jakmile jsem tak učinila, hodila po mně kamenem a udeřila mně do nosu. Byla jsem ránou omráčena a klesla jsem v bezvědomí k zemi. 1T 10

Když jsem opět nabyla vědomí, nacházela jsem se v kupeckém krámě, mé šatstvo bylo potřísněno krví, která vytékala z nosu a stékala na podlahu. Nějaký laskavý cizinec se nabídl, že mne sveze domů ve svém voze, ale já jsem mu řekla, neuvědomila jsem si svoji slabost, že půjdu domů raději pěšky, než abych pošpinila jeho vůz svoji krví. Poněvadž nevěděl, že mé zranění je tak vážné, svolil k tomu, ale když jsem ušla pouze kousek cesty, cítila jsem se mdlá a omámená. Moje sestra a moje spolužačka mne odnesly domů.

Nemám ponětí, co se se mnou dělo po nějaký čas po tomto úrazu. Moje matka říkala, že jsem nic nevnímala, že jsem ležela ztrnulá po tři týdny. Jen ona jediná věřila v možnost mého uzdravení a z nějakých důvodů cítila, že zůstanu naživu. Laskavá sousedka, která měla veliký zájem o můj zdravotní stav jednou myslela, že již umírám. Chtěla mně koupit pohřební roucho, ale moje matka pravila: "Ještě ne!", protože něco jí říkalo, že neumřu.

Když jsem opět nabyla vědomí, zdálo se mi, že jsem pouze spala. Nepamatovala jsem se na úraz a neznala jsem příčiny své choroby . A když jsem poznenáhlu nabývala sil, byla moje zvědavost probuzena nasloucháním řečí oněch lidí, kteří mne navštěvovali a říkali: "Jaká škoda - ani bych ji nebyla poznala" atd. Požádala jsem o zrcadlo, a když jsem se do něj podívala, ulekla jsem se změny svého vzhledu. Každý tah mého obličeje se zdál být změněn. Mé nosní kosti byly přeraženy a to způsobilo ono znetvoření.

Myšlenka, že budu muset nést toto neštěstí po celý svůj život byla nesnesitelná. Neviděla jsem již radost ve své existenci. Nepřála jsem si žít a přece jsem se bála zemřít, protože jsem nebyla připravena. Přátelé, kteří nás navštěvovali, dívali se na mne s útrpností a radili mým rodičům, aby zažalovali otce té dívky, která mne, jak říkali, zničila. Ale moje matka byla pro smír. 1T 11 Pravila, že by se jen tehdy něco získalo, kdyby takový postup mně navrátil zdraví a přirozený vzhled, ale jelikož to je nemožné, že bude lépe nedělat si nepřátelé následováním takové rady.

Lékaři mysleli, že bude nutno vpravit do mého nosu stříbrný drát, aby udržoval jeho tvar. To by bývalo velmi bolestivé a oni se obávali, že by to málo prospělo, jelikož jsem ztratila příliš mnoho krve a prodělala takový nervový otřes, že mé uzdravení bylo víc než pochybné. Domnívali se, že když se pozdravím, budu žít jer: krátký čas - byl ze mne téměř kostlivec.

V této době jsem počala prosit Pána, aby mne připravil na smrt. Když křesťanští přátelé navštívili naši rodinu, ptali se mé matky, mluvila-li již se mnou o smrti. Zaslechla jsem to, a

to se mnou otřáslo. Přála jsem si stát se křesťankou a prosila jsem vážně za odpuštění svých hříchů. Pocítila jsem klid v duši a lásku ke každému a přála jsem si, aby všem lidem byly odpuštěny hříchy, a aby všichni milovali Ježíše jako já.

Velmi dobře si pamatují na jednu zimní noc, kdy sníh pokrýval zemi, nebesa byla osvětlena, obloha zdála se být červená a hrozivá, zdála se otvírat a zavírat a sníh vypadal jako krev. Sousedé byli velmi zděšení. Matka mne vzala z postele do náruče a nesla mne k oknu. Byla jsem šťastná, myslela jsem, že Ježíš přichází a toužila jsem Jej spatřit. Mé srdce bylo přeplněno radostí, tleskala jsem a myslela, že mé utrpení je u konce. Ale byla jsem zklamaná, zvláštní zjev z oblohy zmizel a příštího jitra slunce svítilo jako obvykle.

Nabývala jsem sil velmi zvolna. Když jsem konečně byla schopna zúčastnit se her svých přátel, musela jsem se naučit trpké lekci, že náš osobní zjev často činí rozdíl v chování se našich kamarádů. V době mého neštěstí byl můj otec vzdálen v Georgii. Když se vrátil, objímal mé bratry a sestry a pak se tázal na mne. [1T 12] Bázlivě jsem se stáhla zpět, když mne matka zavolala, ale můj otec mne nepoznal. Bylo pro něj těžké uvěřit, že já jsem jeho malá Ellen, kterou opustil před několika málo měsíci jako zdravé a šťastné dítě. To se hluboce dotklo mých citů, ale snažila jsem se vypadat vesele, ačkoli mě to málem zlomilo srdce.

Své neštěstí jsem musela ve svých dětských dnech častokrát statečně snášet. Byla jsem neobvykle citlivá a to mi způsobilo velký smutek. Často jsem vyhledávala osamělé míst□□ ve své zraněné pýše, duševně otřesená a zklamaná přemýšlela jsem zachmuřeně o zkouškách, které jsem odsouzená denně snášet.

Úleva slz mně nebyla dopřána. Nemohla jsem pohotově plakat jako moje sestra, ačkoliv mé srdce bylo obtíženo a bolelo jakoby pukalo, nemohla jsem uronit jediné slzičky. Často jsem cítila, že by se mně velmi ulevilo, kdybych mohla své strasti vyplakat. Někdy zahnala laskavá sympatie přátel olověnou tíhu, která tlačila mé srdce. Jak marnivé a prázdné se mně zdály nyní světské radovánky jak vrtkavé přátelství mých mladých družek. Tyto malé spolužačky byly podobné většině dospělých lidí, hezký obličej, pěkné šaty je přitahují, ale když neštěstí je odejme, stane se křehké přátelství studeným nebo se dokonce i zlomí. Ale když jsem se obrátila ke svému Spasiteli, utěšoval mne. Hledala jsem vážně Pána ve svých nesnázích a obdržela jsem útěchu. Cítila jsem se být ujištěna, že Ježíš i mne miluje.

Mé zdraví se zdálo býti beznadějně oslabeno. Po celé dva roky nemohla jsem dýchat nosem a školu jsem mohla navštěvovat jen občas. Zdálo se mi nemožným učit se a podržet si v paměti to, čemu jsem se naučila. Táž dívka, která byla příčinou mého neštěstí, byla určena učitelem za třídní. Mezi její povinnosti náleželo, pomáhat mi při psaní a ostatních lekcích. Vždy se zdálo, že upřímně lituje bezpráví, kterého se vůči mně dopustila, ačkoliv jsem si dávala všemožnou péči, abych ji toto nepřipomínala. [1T 13] Byla ke mně něžná a trpělivá a zdála se být smutnou a zamyšlenou, když mne viděla namáhavě pracovat, abych získala vzdělání i za tak nepříznivých okolností.

Můj nervový systém byl rozrušen a ruka se mi třásla tak, že jsem dělala pouze malé pokroky ve psaní. Nemohla jsem se dostat dále než k pouhému opisování neobratnou rukou. Když jsem se usilovně namáhala, abych se přiměla k učení, slévala se mi písmena v sebe, velké krůpěje potu mi stály na čele a zmocňovala se mne mdloba a malátnost. Měla jsem zlý kašel a celý můj organismus byl vysílen. Učitelé mi radili, abych opustila školu a nepokračovala ve svých studiích, dokud se můj zdravotní stav nezlepší. Byl to nejtěžší zápas mého mladého života, když jsem měla ustoupit své slabosti a rozhodnout se, že opustím svá studia a vzdám se tak naděje na získání vzdělání.

O tři léta později jsem se znovu pokusila o získání vzdělání. Ale když jsem počala znovu studovat, zhoršovalo se rapidně mé zdraví a bylo zřejmé, že budu-li pokračovat, bude to za cenu mého života. Nechodila jsem do školy, až když mi bylo 12 let.

Moje ctižádost stát se studentkou byla veliká a když jsem přemýšlela o svých zklamaných nadějích, že mám být invalidou po celý život, nemohla jsem se se svým údělem smířit a časem jsem reptala i proti Bohu prozřetelností, že toto na mne dopustila. Kdybych se byla svěřila své matce, byla by mne poučila, uklidnila a povzbudila. Ale já jsem skrývala své trápení před svou rodinou a svými přáteli ze strachu, že by mi neporozuměli. Šťastná důvěřivost v lásku Spasitelovu, které jsem se těšila za své nemoci, byla ztracena. Mé vyhlídky na světské radovánky byly zmařeny a nebe se zdálo být pro mne uzavřeno.

Mé obrácení

V březnu 1840 navštívil Wiliam Miller Portland v Maine a pořádal první řadu přednášek o druhém příchodu Kristově. Tyto přednášky vyvolaly velký zájem a chrám v Casco ulici byl dnem i nocí přeplněn. Žádné divoké rozrušení nebyla na těchto schůzkách, ale slavnostní vážnost ovládala mysl těch, kteří naslouchali jeho přednáškám. Velký zájem nebyl projevován pouze ve městě, ale i venkované přicházeli každého dne, přinášeli si s sebou košíčky s jídlem a zůstávali od rána do skončení večerního shromáždění.

I já jsem se zúčastnila se svými přáteli těchto schůzek a naslouchala jsem překvapujícímu oznámení, že Kristus přijde již roku 1843 - pouze v několika krátkých letech. W. Miller nastínil proroctví s takovou přesností, že srdce posluchačů naplnila přesvědčením. Trval na prorockých údobích a přinášel mnoho důkazů, aby upevnil svoje stanovisko. Jeho slavnostní a mocné výzvy a napomínání těch, kdož byli nepřipraveni, udržovaly zástup jako přikovaný.

Byla pořádaná zvláštní shromáždění, ve kterých hříšnicí měli možnost hledat svého Spasitele a připravit se na hrozné události, které měly brzo nastat. Hrůza a přesvědčení se nesly celým městem. Tvořila se modlitební shromáždění, nastalo všeobecné probuzení mezi různými denominacemi, neboť všechny cítily více nebo méně vliv, který způsobilo učení o brzkém příchodu Kristově.

Když hříšníci byli vyzváni k lavici pokání, stovky jich odpovídalo na tuto výzvu a já mezi nimi. Prodírala jsem se zástupem a zaujala své místo s ostatními, kteří hledali spásu. Ale ve svém srdci jsem měla pocit, že nikdy nebudu hodnou, abych byla nazývaná dítkem Božím. [1T 15] Nedostatek sebedůvěry a přesvědčení, že by mé pocity nikdo nepochopil, zabránilo mi, abych hledala radu a pomoc u svých křesťanských přátel. Takto jsem kráčela zbytečně v temnotách a v zoufalství, zatím co oni neproniknuvše do mé zdrženlivostí, vůbec můj pravý stav neznali.

Jednohc večera jsem se vracela s bratrem Robertem ze shromáždění, kde jsme naslouchali dojemné přednášce o přibližujícím se království Kristově, po které následovala vážná a slavnostní výzva ke křesťanům a hříšníkům, aby se připravili na soud a příchod Páně. Byla jsem až do duše pohnuta tím, co jsem slyšela. Tak hluboko jsem měla v srdci pocit svého provinění, že jsem se obávala, že mně Pán nedovolí, abych se navrátila domů.

Tato slova mně stále zněla v uších "slavný den Páně je přede dveřmi, kdo bude moci obstáti, až se zjeví?" Mé srdce volalo: "Ochraňuj mne Pane po celou noc, nepovolávej mne v mých hříších, smiluj se nade mnou, spas mne." Poprvé jsem se pokusila vysvětlit své pocity svému bratru Robertovi, který byl o dva roky starší. Řekla jsem mu, že nemám odvahu si odpočinout ani spát, dokud nezvím, že mi Bůh odpustil mé hříchy.

Můj bratr mně ihned neodpověděl, ale příčina jeho mlčení mně byla brzy zjevná, plakal ze sympatie s mým zoufalstvím. To mi dodalo odvahy, abych mu svěřila více, abych mu vypravovala, že jsem pomýšlela na smrt ve dnech, kdy se mi život zdál být příliš těžkým břemenem, ale že mne nyní naplňuje hrůzou myšlenka, že bych měla zemřít v nynějším hříšném stavu a být věčně zatracena. Ptala jsem se ho, zda myslí, že Bůh ušetřil mého života alespoň po tuto jedinou noc, strávím-li ji ve smrtelných mukách na modlitbách. Odpověděl: "Myslím, že ano, budeš-li Ho prositi s vírou. A já se budu modlit s Tebou za Tebe i za mne. Ellen nikdy nesmíme zapomenout slova, která jsme dnes večer slyšeli". [1T 16]

Když jsme přišli domů, strávila jsem celé dlouhé hodiny v temnosti na modlitbách a v slzách. Jedna z příčin, která mně přiměla, abych své city skrývala před svými přáteli, byla obava, že bych slyšela slova, která by mi vzala odvahu. Moje naděje byla tak malá a moje víra tak slabá, že by mne přivedlo k zoufalství, kdyby byl někdo druhý býval téhož náhledu o mém stavu jako já. A já jsem toužila po někom, kdo by mi řekl, co mám dělat, abych byla spasena, jaké kroky podniknout, abych se setkala se svým Spasitelem, abych se docela mohla oddat svému Pánu. Měla jsem to za velkou věc být křesťanem a cítila jsem, že to vyžaduje z mé strany nějakého zvláštního úsilí.

Moje mysl nacházela se po celé měsíce v tomto stavu, obvykle jsem navštěvovala se svými rodiči metodistické shromáždění, ale od té doby, co jsem se počala zajímat o brzký Kristův příchod, navštěvovala jsem i shromáždění v ulici Casco. Příštího léta se odebrali moji rodiče na táborové shromáždění metodistů v Buxtonu v Maine a vzali mne s sebou. Byla jsem

plně rozhodnuta, že tam budu hledat vážně Pána a bude-li možno, že obdržím odpuštění svých hříchů. Ve svém srdci jsem velmi toužila po křesťanské naději a míru, který vyplývá z víry.

Byla jsem velmi povzbuzena nasloucháním rozjímání o slovech: "Půjdu ke králi a zahynu-li, zahynu." Ve svých poznámkách obracel se mluvčí k těm, kteří kolísali mezi nadějí a strachem s□ toužili dosáhnout odpuštění svých hříchů a obdrželi odpouštějící Kristovu lásku, ale přece byli v pochybnostech a v poutech nesmělosti a strachu z nezdaru. Radil takovým, aby se poddali Pánu a spolehli bez odkladu na Jeho milost. Nalezrou u milostivého Spasitele, ochotného daravat jim žezlo milosrdenství tak, jako král Asverus nabídl Esteře odznak své přízně. Vše, co je požadováno od hříšníka třesoucího se v přítomnosti Páně je pouze vytáhnout ruku víry a dotknout se žezla jeho milosti. Tento dotek zajišťuje odpuštění a mír.

Ti, kdož čekali, až se stanou hodnějšími božské milosti dříve, [1T 17] než se odváží požadovat pro sebe Boží zaslíbení, dopustili se osudné chyby. Ježíš sám jedině očisťuje od hříchů, jedině On nám může odpustit naše provinění. Zaslíbil, že bude naslouchat naším prosbám a vyslýchat modlitby těch, kdož k Němu přijdou u víře. Mnozí mají neurčitý po□em, že musí vyvinout nějaké úža:né úsilí, aby získali Boží přízen. Ale všechna sebedůvěra je marná. Pouze ve spojení s Ježíšem skrze víru stane se z hříšníka věřící Boží dítko plné naděje. Tato slova mne posílila, utěšila a dala mi poznání, co musím dělat, abych byla spasena.

Viděla jsem nyní svoji cestu jasněji a temnota se počínala rozptylovat. Vážně jsem hledala odpuštění svých hříchů a snažila jsem se cele oddat Pánu. Ale často jsem byla ve velkém zoufalství, poněvadž jsem nezakoušela duchovní vytržení, o kterém jsem se domýšlela, že je důkazem mého příjetí Bohem. A neodvážila jsem se bez něj věřit, že jsem obrácená. Jak mnoho jsem potřebovala poučení o jeho jednoduchostí.

Když jsem byla skloněna před oltářem s ostatními, kteří hledali Pána, vysílala jsem z celého srdce prosbu: "Pomoc mi, Ježíši, zachraň mne, nebo zahynu. Nepřestanu úpěnlivě prosit, dokud má modlitba nebude vyslyšena a mé hříchy odpuštěny." Cítila jsem svůj ubohý a bezmocný stav jako nikdy před tím. Když jsem však poklekla a pomodlila se, spadla náhle se mne všechna tíha a mému srdci bylo lehčeji. Nejprve se mne zmocnil pocit úleku a pokoušela jsem se znovu na sebe vnést tíhu dřívějších muk. Domnívala jsem se totiž, že nemám práva být veselou a šťastnou. Ale Ježíš se mi zdal být velmi blízký. Mohla jsem k Němu přijít se všemi svými starostmi, se vším svým neštěstím a pokušeními tak, jako k Němu přicházeli pro úlevu všichni nuzní, když byl ještě na zemi. Měla jsem v srdci jistotu, že rozumí mým zvláštním mukám, a že má pro mne pochopení. Nemohu nikdy zapomenout onoho vzácného ujištění Ježíšovy soucitné něžnosti vůči mně, tak nehodné Jeho pozorností. V tom krátkém okamžiku, když jsem byla skloněna s ostatními na modlitbách, poznala jsem lépe než kdykoliv dříve božský charakter Kristův. [1T 18]

Jedna z matek izraelských přišla ke mně a pravila: "Drahé dítĚ, nalezla jsi Krista?" Chtěla jsem právě odvětit "ano", když zvolala: "Zajisté, Jeho mír je s tebou, vidím to na tvém obličeji." Znovu a znovu jsem si opakovala: "Může toto být zbožnost? Nemýlím se snad?" Zdálo se mi to příliš vznešenou předností, než abych si na ni mohla činiti nárok. Ačkoliv jsem byla příliš nesmělá, abych si to otevřeně přiznala, přece jsem cítila, že mi Spasitel požehnal a odpustil mé hříchy.

Brzy na to bylo po shromáždění a my jsme se vydali na cestu k domovu. Moje mysl byla plná kázání, napomínání, povzbuzování a modliteb, které jsme vyslechli. Všechno v přírodě se mně zdálo změněné. Po dobu shromáždění bylo stále oblačno a deštivo a moje pocity byly v souladu s počasím. Nyní svítilo slunce, zářivě a jasně zaplavovalo zemi světlem a teplem. Zeleň stromů a trávy byla čerstvější a modř oblohy hlubší. Země se zdála usmívat v Božím míru. Tak paprsky Slunce Spravedlnosti pronikly mraky a temnotu mé mysli a rozehnaly její chmury.

Zdálo se mi, že každý musí žít v míru s Bohem a být oživován Jeho Duchem. Vše, na čem spočinuly moje zraky, zdálo se být změněno. Stromy byly ná.dhernější a ptáčkové líbezněji zpívali než kdykoliv jindy, zdáli se oslavovat Stvořitele svým zpěvem. Neodvážila jsem se ani promluvit ze strachu, aby toto štěstí neuprchlo a abych nepřišla o vzácný důkaz Ježíšovy lásky ke mně.

Když jsem se přiblížili k domovu v Portlandu, míjeli jsme pracující muže na silnici. Mluvili spolu o obyčejných věcech, ale moje uši byly hluché ke všemu co nebylo

chvalořečením Boha, a proto jejich slova doléhala k mému sluchu jako úpřímné děkování a radostné Hosana. Obrátila jsem se ke své matce a pravila jsem: "Proč nebyli všichni tito muži na táborovém shromáždění, když všichni tak chválí Boha?" Tehdy jsem nerozuměla, proč mé matce vyhrkly slzy s očí a proč něžný úsměv osvětlil její tvář, [1T 19] když naslouchala mým prostým slovům, která v ní vyvolala vzpomínku na podobnou vlastní zkušenost.

Moje matka milovala květiny a měla velikou zálibu v jejich pěstování a to činilo nám dětem domov přitažlivým a radostným. Ale nikdy se mi nezdála naše zahrada tak líbeznou a milováníhodnou jako v den našeho návratu. Poznávala jsem výraz Kristovy lásky v každičkém keři, v každičkém poupěti a v každé květině. Tyto předměty krásna zdála se mluvit společnou řeči o lásce Boží.

Měli jsne v zahradě krásnou růžovou květinu, nazvarou růže sárenská. Vzpomínám si, že jsen k ní přistoupila a dotkla se zbcžně jejích něžných lístků. V mých očích se zdála mít posvěcení. Mé srdce přetékalo něžností a láskou k těmto nádherným Božím stvořerím. Viděla jsem božskou dokonalost v těchto květinách, které krášlí zemi. Bůh je pěstuje a Jehc vševidoucí oko na nich spočívá. On je učinil a nazval je dobrými.

"Ach" pomyslila jsem si "když tak miluje a stará se o květiny, které tak okrášlil, čím něžněji bude pečovat o dítky, které stvořil k svému obrazu." Tiše jsem sama sobě opakovala: "Jsem dítko Boží, jeho milující péče mne obestírá. Chci být poslušnou a nechci se mu nijak znelíbiti, ale chci chválit jeho drahé jméno a stále Jej milovat."

Můj život se mi zdál být ve zcela jiném světle. Utrpení , které zastiňovalo mé dětství, zdálo se být změněno milostí k mému dobru, aby odvrátilo mé srdce od světa a jeho neuspokojujících radovánek a naklonilo je k trvalým půvabům nebes.

Brzy po našem návratu z táborového shromáždění byla jsem vzata s několika jinými do církve na zkušební dobu. Byla jsem dobře obeznámená s obřadem křtu. Přesto, že jsem byla tak mladá, shledávala jsem správným pouze jeden způsob křtu uznávaný Písmem a tv bylo ponoření. Někc.lik mých metodistických sester snažilo se mně marně přesvědčit, že pokropení je biblickým křtem. Metodistický duchovní souhlasil s ponořením kandidátů, [1T 20] jestliže z přesvědčení dávají přednost tomuto způsobu, ačkoli dával na srozuměnou, že pokropení by bylo Bohu právě tak přijatelné.

Konečně byl nám určen čas, kdy jsme se měli dostavit k tomuto slavnostnímu obřadu. Byl právě větrný den, když jsme počtem dvanáct, vstupovali do moře, abychom byli pokřtěni. Vlny se zvedaly vysoko a bily do pobřeží, ale jelikož jsem zvedla tento kříž, můj pokoj byl jako klidný tok řeky. Když jsem vystoupila z vedy, byly mé vlastní síly skoro u konce, neboť moc Páně spočívala na mně. Cítila jsem, že od té chvíle nejsem z tohoto světa, ale že jsem vstala z vodního hrobu k novotě života.

Ještě téhož dne odpoledne byla jsem přijata do církve, jako její pravopl□atný člen. Nějaká mlac□Ct žena, stojící vedle mne byla také kandidátkou pro přijetí do církve. Moje mysl byla klidná a šťastná, dokud jsem nezpozorovala zlaté prsteny třpytící se na prstEoh této sestry a velké nádherné naušnice v jejich uších. Pak jsem si všimla jejíhQ klobouku ozdobeného umělými květinami a drahými stuhami upravenými do obloučků. Moje radost byla zkalena touto marnivostí u osoby, která se vydá□□□la za následovníci pokorného a skromného Ježíše.

Očekávala jse□r, že duchovní udělí šeFtem výtku nebo napomenutí této sestře, ale on si zřejmě nevšímal jejího okazalého zjevu a žádr□é pokárání jí nebylo uděleno. Obě jsme přijaly pravici společerství, ruka ozdobena drahokamy byla stisknuta zástupcem Kristovým a jména nás obou byla napsána do církevní knihy.

Tato okolnost mne nemálo ohromila, když jsem si vzpomněla na slova apoštola v 1Tm.2,9 „Takž také i ženy, aby se oděvem slušným a stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne křtaltováním sobě c□lasů, neb zlatem aneb perrlami nebo drahým rouchem. Ale tak, jak sluší žer.ám, kteréž dokazují při sobě pobožností dobrými skutky“. [1T 21] Naučení Písma zdálo se být otevřeně přehlíženo těmi, na které jsem hleděla jako na oddané křesťany a kteří měli více zkušeností než já. Bylo-li napodobování oděvu světáků opravdu tak hříšné, jak jsem se domnívala, zajistÉ: by tomu tito křesťané rozuměli a přizpůsobili by se vzoru Bible. Co se pak mne týče, rozhodla jsem se, že budu následwat svého přesvědčení o povinnosti. Cítila jsem však, že pravým opakem ducha evangelia je věnovat Bohem nám daný čas a prostředky k

okraš:ování svých osob a že pokora a sebezapření by lépe□ slušely těm, jejichž hříchy st:-ály nekonečnou oběť Syna Božího.

Pocity zoufalství

V červnu 1842 pořádal W.Miller druhou řaéu přednášek v Portlandu. Bylo mi velikou přečností, že smím tyto přednášky navštěvovat, neboť jsem opět ztratila odvahu a necítila jsem se dcsud připravena sejíti se se svým Spasitelem. Tento druhý cyklus pi-ednášek vyvolal v městě více rozruchu, než první. Kromě několika m□.lo výjimek, uzavřeli duchovní různých vyznání dveře svých chrámů před W.Millerem. Mnohé výklady s různých kazat-elen se snažily odhalit fanatické bludy přednášejícíha, ale zástupy dycYchtivých posluchačů navštěvovaly jeho shromáždění v takovém množství, že mnozí nemohli ani vstoupit do domu.

Shromáždění byla nezvykle klidná a pozorná. Jeho způsob kázání nebyl květnatý neb řečnický, ale promlouval o prostých a vzrušujících faktecr□ t.ak, že vytrhl své posluchače z jejich bezstarostné lhostejnosti. Podporoval své výklady a theorie doklady z Písma. Přesvědčující moc doprovázela jeho slova a vtiskovala jim pečeť pravdy.

Byl zdvořilý a plný pochopení. [1T 22] Když bylo každé místečko v domě zaplněno, když tribuna i místo okolo kazatelny se zdály být přeplněny, viděla jsem ho jak opouští kazatelnu a kráčí lodí chrámovou, béře za ruku některého slabého starce neb stařenu, vyhledává pro ně sedadlo, pak se vrací a počíná znovu kázání. Byl opravdu právem nazýván otcen Millerem, neboť pozorně pečoval o ty, kteří byli pod jeho vedením, byl ve svém jednání upřímný, měl geniální schopností a soucitné srdce.

Byl za;ímavým řečníkem a jeho napomínání, jak pro křesťany, tak i pro zatvrzelé, byla vhodná a mocná. Někdy se rozhostila v jeho shromážděních vážnost přímo bolestná. Mnozí se poddávali obviňování Ducha Božího. Šedcvlasí mužové a staré ženy třesoucími se kroky vyhledávali lavici pokání. Ti, kdož byli dosud v plné síle zralostí, mládež a dětí, byli hluboce dojati. Sténáni, hlas nářků a chvalořečení Boha se mísily u oltáře modlitby.

Věřila jsem závažným slovům, pronášeným sluhou Božím a bolelo mne srdce, když jim bylo odporovánc, n□:h:o když byla předmětem □□tipkování. Často jsen. □E účastnila shromáždĚ:rí a věřila jsem, že Ježíš brzo přijde v oblacích nebeských. Ale mou největší obavou bylo, abych byla na setkání s Ním připravena. Moje myšlenky se neustále obíraly posvěcením srdce. Toužila jsem především, abych obdržela toto velké požehnání a pocítila tak, že jsem cele přijata Bohem.

Mezi metodisty jsem mnoho slyšela o posvěcení. Viděla jsem osoby, které ztratily svoji fyzickou sílu vlivem silnéhc duševního vzrušení a slyšela jsem, že to je viditelný důkaz posvěcení. Ale st.ále jsem nemohla pochopit, čeho je zapotřebíl, abych byla plně zasvěcená Bohu. Moji křesťanští přátelé mi říkali: "Věř v Ježíše již *nyní*! Věř, že Tě již *nyní* přijímá." Pokoušela jsem se o to, ale zdálo se mi nemožným uvěřit, že jsem obdržela požehnání, které by dle mého mínění mělo vzrušit celou moji bytost. [1T 23] Divila jsem se tvrdosti svého vlastního srdce, které bylo neschopno zakoušet povznEsení ducha, které druzí projevovali. Připadala jsem si jinou než oni a na□□-ždy vyloučenou z dokonalé radosti ze svatosti srdce.

Moje představy o o□;F:ravedlnění a posvěcerí byly nejasné. Tyto dva stavy jevily se mé mysli jako oddělené a odlišné jeden od druhého. Neporc□zuměla jsem rozdílu ani významu výrazů a všechno vysvětlování kazat-elů zvyšovalo jen mé nesnáze. Byla jsem neschopna požádat požehnání pro sebe a byla bych ráda věděla, zda ho může být dosažene pouze mezi metodisty a jestliže tím, že navštěvují adventní sY□romáždění, nevyřazují sebe sama z toho, čeho si nade všechno přeji, totiž, posvěcujícího Ducha Božího.

Pozorovala jsem však, že někteří z těch, kdož si žádali pcsvěcení, projevovali zatrpk:lost, když b□□l hlásán brzký příchod Kristuv. To se mi nezdálo být projevem svatosti, ktero□: předstírali Nen;ohla jsem pochopit, proč se duchovní s kazatelny tak staví proti učení, že je příchod Kristův blízký. Kázání o tomto přesvědčení následovala reformace a mnoho nejoddanějších kazatelů a laiků přijalo ji za pravdu. Myslila jsem si, že ti, kdo upřímně miluji Krista, budou také ochotni přijmout poselství o Jeho příchodu a radovat se, že je již na dosah ruky.

Cítila jsem, že bych si mc□hla činit nárok pouze ra to, čemu oni říkali ospravedlnění. Ve Slově Božím jsem četla, že bez svatosti nikdo nemůže vidět Boha. Existuje t.edy něco vyššího, čero musím dosáhnout, než si budu jista věčným ži□□vtem! Studovala jsem

neúnavně tuto věc, neboť jsem věřila, že Kristus brzy přijde a obávala jsem se, že mne nalezne nepřipravenou na setk□ní s Ním. Slova zatracE:ní mi zněla v uších ve dne v noci a moje volání po Bohu znělo: "Co mám dělat, abych byla spasena?"

V mé mysli zastiňovala Boží spravedlnost Jeho milosrdenství a lásku. [1T 24] Učili mně věřit ve vĚčr,ě hořící peklo a strašlivá myšlenka byla stále přede mnou, že moje hřícY:y jsou příliš veliké, než aby mohly být odpuštěny, a že budu pak navždy ztracena. Hrůzyplné líčení, které jsem slyšela o duších propadlých zatrac□ení, tkvělo hluboko v mém srdci. Duchovní na kazatelně nám kre□l.ili živé obrazy o stavu zatracených. Učili nás, že Bůh má v plánu zachránit pouze posvěcené. Oko Boží je na nás stále upřeno, každý hřích je zaznamenán a bude dle zásluhy potrestán. Bůr□ sám vede knihy s přesností nekorečné moudrosti a každ□□ hřích, kterého se□ dopustíme, je věrně proti nám zanešen.

Satan nám byl představován jako horlivec, uchvacujíc□ svoji kořist a strhující ji do největších hluf□in úzkostí, aby v hrůzách věčně hořícího pekla jásal nad naším utrpením. Po mukách tisíců a tisíců let vyne□se ohnivá vlnG□ ra povrch svíjející se oběti jež úpí: "Jak dlouho ještě, Pane, jak dlouho?" A odpověď zahřmí do propasti: "Po celou věčnost!" A opět pohlíží ohnivé viny zatracence a strhují je do hlubin věčného ohnivého jezera.

Když jsem naslouchala tomuto hroznému líčení, byla moje představa tak a:;itřena, že na mně vyrazil pot a stěží jsem potlačila výkřik hrůzy, neboť □sem již takřka pociťovala muka zkázy. Potom se= duchovní pozdržel při líčení ne;istoty života. Pravil, že můžeme být v tomto okamžiku zde a v příštím již v pekle, neb v jedr□om okamžiku na zemi a v příštím již v nebi. Zvolíme si tedy ohnivé jezero a společnost démonů ne□bo požehnání nebes s anděly za své společníky? Chc□eme naslouchat po celou věčnostosténání a rouhárí zatracených nebo zpívat písně Ježíšovy před t.runem Božím?

Náš nebeský Otec byl představován jako tyran, který si libuje v mukách zatracenýcr., ne jako laskavý a milosrdný přítel hříšříků, [1T 25] který miluje svá stvoření láskou přesahující naše chápání a který si přeje, aby byli zachrá.nění v jeho království.

Byla jsem velmi citlivG. Bála jsem se způsobit bolest komukoliv. A když jsem viděla, že se špatně nakládá se zvířaty, bolelo mně srdce. Snad jsem se proto lehce rozrušila utrpením, že sama jsem byla obětí bezmyšlenkovité ukrutností, mající za následek zraněr:í, které zkalilo celé mÉ: dětství. Ale když se mé mysli zmocnila myšler□ka, že Bůh má rozkoš v mukách svých stvoření, která byla stvořena k. Jeho obrazu, zdálo se mi, že mne odděluje od něho temná zeď. Když jsem jen pomyslila, že by Stvořitel vesmíru svrhl bezbožné do pekla, aby tam hořeli po nekonečnou věčnost, klesalo mi srdce strachem a propadala jsem zoufalství a pochybností, že by se tak krutá týrar:,ká bytost kdy snížila, aby mne zachránila před rczsudkem smrti.

Domnívala jsem se, že osud zatracených hříšníků bude také osudem mým, že budu muset trpět v plamenech pekla na věky tak dlouho, jak Bůh sám exiatuje. Tato myšlenka mne tak tížila, že jsem se obávala, abych nepřišla o rczum. Dívala jsem se na němou tvář se závisti, protože nemá duše, která by mohla být po smrti potrestána. Častokrát ve mr.ě vzniklo přání, abych se raději nenarodila.

Zahalila mne úplná temnota a domnívala jsem se, že není z těchto stínů východiska. Kdyby mně byla pravda bývala podána tak, jak ji znám nyní, bývala bych byla ušetřena mnoha starostí a zmatků. Kdyby se byli zabývali Boží láskou více a přísným soudem méně, byla by ve mně láska a sláva Jeho cr□arakteru vzbudila hlubckou a vroucí lásku k mému Stvořiteli.

Domnívala jsem se od té doby, že mnoho obyvatelů blázinců se tam dostalo pro podobné zkušeností jako byla moje. Jejich svědomí bylo probuzenc pocitem hříchu a jejich nepevná víra se neodvážila činit nárok na zaslíbené odpuštění Boží. Naslouchali líčení ortodoxního pekla, až jim krev tuhla v žilách a do jejich paměti byl tento □c□-,'em přímo vpálen. [1T 26] Ve dne v noci měli před sebou tento hrůzný obraz až skutečnost se jim úplně ztratila ve fantasií a oni viděli pouze plápolající oheň báchorečného pekla a slyšeli pouze skřeky zavržených. Rozum byl zatlačen a mozek byl naplněn divokou obrazotvorností strašlivÉho snu. Ti, kdož učí o věčném pekle, měli by se blíže podívat na účinek svéro tak krutého učer.í.

Nikč.y jsem se veřejně nemodlila, promluvila jsem jen několik málo nesmělých slov na modlitebních shromážděních. Ale nyní jsem cítila nutkání hledat Boha v modlitbě v našem malém společném shromáždění. Ale neodvážila jsem se toho ze sirachu, že bych byla

zmat.ena a že by se mi nE:podařilo vyjádřit své myšlenky. Ale tato povinnost byla mému duchu tak mocně připomínana, že když jsem se pokoušela modliti v ústraní, zdálo se mi to být vysmíváním se Bohu, jelikož jsem neposlechla Jeho vůle. Zmocni.lo se mĚ zoufalství a pc tři dlouhé týdny nepror□ikl ani paprsek světla temnotou, která mně obklop□ovala.

Moje duševní utrpení b□-lo hluboké. Někdy jsem se po celou noc neodvážila zavřít oči, ale čekala jsem, až má sestra usne. Potom jsem tiše cpustila lůžko a poklekla jsem na podlahu, modlila jsem se potichu v němé bolesti, která nemůže být vylíčena. Stále jsem měla před očima hrůzy věčně hořícího pekla. Věděla jsem, že je pre mne nemožným dlouho žít v tomto stavu, ale nemĚ·.la jsem také odvahu zemřít a sdílet hrozný osud hříšníků. S jakou závistí jsem pohlížela r.a ty, kdož získali ve svém ž□□vvtě přijetí Bohem. Jak drahocenná se zdála být křesťanská naděje né mučené duši.

Často jsem zůstala po celou noc skloněná na modlitbách, sténala jsem a třesla se v nepopsatelných mukách a v beznaději, která převyšuje vše líčené. "PGne, slituj se", byla má úpěnlivá prosba. A jako ten ubohý publikán, neodvážila jsem se pozvednout svého zraku k r:ef:i, ale s.kláněla jsem svůj obličej k zemi. Velice jsem zhubla a seslábla, ale ponechala jsem si své utrpení a zoufalství pro sebe. [1T 27]

V tomto stavu malomyslností měla jsem sen, který na mne hluboce zagůsobil. Zdálo □e mi, že vidím chrám, do kterého spěchalo mnoho lidí. "Jer□ ti, kdož hledali útočiště v tomto chrámĚ□, budou zachráněni, až se čas naplní. Všichni, k□□ož zůstavají venku, budou navždy zatraceni." Davy nacházející se venku, šly po svých různých cEstách, posmívali se a sesměšňovali ty, kdož vcházeli do chrámu a říkali jim, že tento plán bezpečnosti je pouze zchytralý podvod, že vE skutečr□osti není žádného nebezpečí, jemuž by bylo nutno uniknout. Dokonce některým zabraňovali v jejich spěchu za chrámové zdi.

Z obavy, abych nebyla posmívána, u□:nala jsem za nejlépe počkat, až se zástup rozejde, nebo až budu moci vstoupit jirui nepozorována. Ale zástupy se zvětšovaly místo aby se zmenšovaly a já ze strachu, abych nepřišla pozdě, rychle jsem opustila domov a prodírala se zástupem. Ve své úzkosti, abych dosáhla chrámu, nevěnovala jsem pozornost houfu, který mně obklopoval. Když jsem vstoupila do budovy, viděla jsem, že prostorný chrám je podpírán jedním ohromným sloupem a k němu je přivázán beránek, celý rozdrásáný a zakrváceny. My, kteří jsme byli přítomní jsme viděli, že tento beránek byl za nás rozdrásán a zbit. Všichni, kdož vstoupili do chrámu, museli před něj předstoupit a vyznat své hříchy.

Právě před beránkem byla vyvýšena sedadla, na nichž seděli lidé, vyhlížející velice šťastně. Nebeské světlo zářilo z jejich obličeje a oni chválili Boha a zpívali písně šťastného díkůvzdání, které se podobalo hudbě andělské. To byli ti, kteří již byli předstoupili před beránka, vyznali své hříchy, obdrželi odpuštění a nyní byli v očekávání nějaké radostné události.

Když jsem již vstoupila do budovy, přepadl mne strach a pocit studu, že se musím pokořit před těmito lidmi. Ale musela jsem postupovat a šla jsem pomalu kolem sloupu, abych se postavila před beránka, když náhle zazněla trouba, chrám se otřásl, z úst shromážděných svatých zaznívalo volání vítězství, [1T 28] hrozná záře osvětlila budovu, potom vše zapadlo v naprostou temnotu. Se září zmizel i všechen šťastný lid a já jsem byla zanechána sama v hrůze noci. Probudila jsem se v agonii ducha a stěží jsem se mohla přesvědčit, že jsem pouze snila. Měla jsem za to, že můj ortel byl vyřčen, že mně Duch Boží opustil, aby se nikdy nevrátil.

Brzy na to jsem měla druhý sen. Zdálo se mi, že sedím v největším zoufalství s obličejem v dlaních a přemýšlela jsem následovně: "Kdyby byl Ježíš na zemi, šla bych k Němu, vrhla bych se mu k nohám a vypověděla mu celé své utrpení. Neodvrátil by se ode mne, smiloval by se nade mnou a já bych Ho stále milovala a Jemu sloužila." V tom se otevřely dveře a vešla osoba krásné postavy a tváře. Podívala se na mne soucitně a pravila: "Přeješ si vidět Ježíše? Je zde a můžeš Ho vidět, přeješ-li si. Vezmi vše co máš a následuj mne."

Přijala jsem to s nevýslovnou radostí a s chutí jsem pobrala všechen svůj majetek a následovala svého Vůdce. Vedl mne ke strmým a zdánlivě chatrným schodům. Když jsem počala vystupovat, varoval mne, abych nehleděla dolů, že bych dostala závrať a spadla. Mnoho jiných, kteří lezli po tomto strmém výstupu, spadli dříve, než dosáhli vrcholu.

Konečně jsem dosáhla posledního stupně a stála jsem přede dveřmi. Zde mi můj průvodce poručil, abych odložila všechny věci, které jsem s sebou přinesla. V okamžiku jsem stála před Ježíšem. Neohla jsem se mýlit v tomto nádherném zjevu. Tento výraz dobroty a vznešenosti nemohl náležet nikomu jinému. Když Jeho pohled spočinul na mně, poznala jsem ihned, že byl obeznámen s každou okolností mého života a se všemi mými nejtajnějšími myšlenkami a pocity.

Pokoušela jsem se chránit před Jeho zrakem, cítila jsem se neschopnou vydržet Jeho pátrající pohled, ale On přistoupil blíže s úsměvem [1T 29] a položiv ruku na moji hlavu, pravil: "Neboj se!" Zvuk Jeho sladkého hlasu rozechvěl mé srdce takovým štěstím, jakého jsem před tím nikdy nepocítila. Byla jsem příliš rozradostněna, abych ze sebe vypravila slovíčko, ale přemožena pohnutím, klesla jsem k Jeho nohám. Co jsem tak bezmocně před Ním ležela, míjely kolem mne scény krásy a slávy a zdálo se mi, že jsem dosáhla bezpečí a míru nebes. Konečně se mi síly navrátily a já jsem procitla. Milující Ježíšovo oko stále na mne spočívalo a Jeho úsměv naplňoval moji duši štěstím. Jeho přítomnost naplňovala mne svatou úctou a nevyjádřitelnou láskou.

Můj průvodce otevřel nyní dveře a oba jsme vyšli. Požádal mne, abych opět zvedla všechny ty věci, které jsem nechala venku. Když jsem tak učinila, podal mně zelenou, pevně stočenou šňůru. Řekl, abych ji umístila u svého srdce a budu-li chtít vidět Ježíše, abych ji sňala se svých prsou a co nejvíce ji napjala. Varoval mne však, abych ji nenechala dlouho svinutou, že by se zauzlila a bylo by nesnadné ji opět natáhnout. Přidržela jsem ji na svém srdci a radostně jsem sestupovala po úzkých schodech, chválila jsem Boha a vyprávěla všem, které jsem potkala, kde mohou nalézt Ježíše. Tento sen mně dal naději. Zelená šňůra představovala víru, krása a prostota důvěry v Boha počala se jevit mé duši.

Svěřila jsem se nyní se všemi svými starostmi a soužením své matce. Něžně se mnou cítila, dodávala mi odvahy a radila mi, abych se šla poradit k bratru Stockmanovi, který tehdy kázal adventní učení v Portlandu. Měla jsem k němu velikou důvěru, poněvadž byl oddaným Božím služebníkem. Když vyslechl moje vyprávění, položil laskavě ruku na moji hlavu a řekl se slzami v očích: "Elleno, jsi jenom dítě. Pro tvůj mladý věk je tvoje zkušenost jednou z nejzvláštnějších. Ježíš tě jistě připravuje pro nějaký zvláštní úkol."

Řekl mi potom, že i když jsem osobou zralého věku a takto trápena pochybnostmi a zoufalstvím, že mi musí říct, [1T 30] že ví, že je pro mne naděje skrze Ježíšovu lásku. Již sama trýzeň mé mysli, kterou jsem prodělala, je dostatečným důkazem, že Boží Duch na mně pracuje. Řekl, že hříšník se ve vině zatvrdí, neuvědomí si velikost přestupku, ale lichotí si, že je v právu a v žádném zvláštním nebezpečí. Boží Duch ho opouští a on se stává lehkomyslným a lhostejným nebo bezstarostně vzdorným. Tento dobrý muž mi vyprávěl o Boží lásce ke svým bloudícím dítkám, který místo, aby se radoval z jejich záhuby, touží je k sobě přitáhnout prostou vírou a důvěrou. Pozastavil se u velké Kristovy lásky a plánu vykoupení.

Mluvil o mém ranném neštěstí a řekl, že to skutečně byla vážná bolest a nabádal mne, abych věřila, že ruka milujícího Otce nebyla ode mne odtažena, že v budoucím životě, až zmizí mlha, která zatemňuje moji mysl, poznám moudrost Prozřetelnosti, která se zdála být krutá a tajemná. Ježíš pravil svým žákům: Co činím nyní, tomu nerozumíte, ale později porozumíte." Ve velké budoucnosti nebudeme již hledět jako v zrcadle, ale budeme tváří v tvář tajemství Boží lásky.

"Upokoj se Elleno," pravil, "vrať se domů s důvěrou v Ježíše, protože On neodejme svoji lásku nikomu, kdo ji opravdově hledá." Potom se za mne vroucně modlil a myslím, že Bůh jistě vyslyšel modlitbu tohoto světce, i kdyby mé vlastní pokorné prosby zůstaly nevyslyšeny. Opustila jsem ho uklidněna a povzbuzena.

V těch několika málo minutách, ve kterých mne bratr Stockman poučoval, získala jsem více vědomostí o Boží lásce a soucitném milosrdenství, než ve všech kázáních a přednáškách, která jsem kdy slyšela. Navrátila jsem se domů a opět jsem poklekla před Pána a slibovala, že udělám a vytrpím vše, co by ode mne požadoval, jestliže úsměv Ježíšův bude blažit mé srdce. [1T 31] Tatáž povinnost byla ode mne požadována, která již dříve skličovala moji mysl, totiž, a bych zvedla svůj kříž uprostřed shromážděného lidu Božího . Příležitost nedala dlouho na sebe čekat, toho večera bylo modlitební shromáždění, do kterého jsem se také dostavila.

Po dobu pronášených modliteb klečela jsem, celá jsem se chvěla. Když se několik členů pomodlilo, pozvedla jsem svého hlasu k modlitbě dříve, než jsem si to uvědomila. Zaslíbení Boží zdála se mi jako drahocenné perly, kterých se mi mohlo dostat na prostinkou prosbu. Když jsem se modlila, opustila mne veškera tíseň a duševní trýzeň, kterou jsem tak dlouho trpěla a požehnání Páně sestoupilo na mne jako ovlažující rosa. Chválila jsem Boha z hlubokosti svého srdce. Všechno, kromě Ježíše a Jeho slávy zmizelo přede mnou a nevěděla jsem nic o tom, co se kolem mne děje.

Duch Boží na mně takovou mocí spočíval, že jsem byla neschopna toho večera jít domů. Když jsem se příštího dne navrátila, stala se se mnou veliká změna. Zdálo se mi, že jsem stěží touže osobou, která opustila minulého večera otcovský dům. Tento verš mi zněl neustále v uších: "Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatku!" Mé srdce přetékalo štěstím a stále jsem si tiše opakovala tat.o slova.

Mé nazírání na Otce se změnilo. Vzhlížela jsem nyní k Němu spíše jako k laskavému a něžnému otci než jako k přísnému tyranu, který zavazuje lid slepou poslušností. Moje srdce Mu tlouklo vstříc hlubokou a vroucí láskou. Bylo mi radostí plnit Jeho vůli a potěšením být v Jeho službách. Žádný mrak nezastíral světlo, které mi odhalilo dokonalou vůli Boží. Měla jsem jistotu přítomností Spasitelovy v sobě a uvědomovala jsem si pravdu toho, co Kristus řekl: "Ti kdož mne následují, nebudou chodit v temnotách, ale budou mít světlo života."

Můj pokoj a blaženost byly v tak příkrém rozporu s mojí dřívější těžkomyslností a úzkostí, že jsem měla dojem, že jsem unikla peklu a byla přenesena do nebe. [1T 32] Chválila jsem dokonce Boha za neštěstí, které bylo zkouškou v mém životě, neboť obrátilo mé myšlenky k věčnosti. Jsem od přírody hrdé, ctižádostivé povahy, nikdy bych nebyla nakloněna darovat srdce své Pánu Ježíši, kdyby mně bývalo těžké neštěstí neuzavřelo cestu k vítěstvím a nicotnostem tohoto světa.

Po šest měsíců nekalil ani mráček moji mysl, aniž jsem zanedbala kteroukoliv známou povinnost. Snažila jsem se plnit vůli Boží a mít Ježíše a nebesa stále na mysli. Byla jsem překvapena a nadšena smírčí obětí a dílem Kristovým, které jsem nyní jasně poznávala. Nechci se dále šířit o svých duševních úvahách, nechť postačí, pravím-li, že staré věci pominuly a všechny věci se staly ncvými. Nebylo zde mráčku, jenž by kalil moji dokonalou blaženost. Prahla jsem po tom, abych mohla vyprávět o Ježíšově lásce, ale nE:byla jsem schopna zavést s kýmkoliv obyčejný rozhovor. Mé srdce tak přetékalo láskou k Bohu a bylo naplněno mírem přímo nepochopitelným, že jsem se ráda oddávala přemýšlení a modlitbám.

Druhého večera, po obdržení tak velkého požehnání, šla jsem do adventního shromáždění. Když nadešla doba pro následovníky Kristovy, aby promluvili k Jeho oslavení, nemohla jsem mlčet, ale vstala jsem a vypravovala své zkušeností. Neměla jsem ani zdání o tom co budu mluvit, ale prosté vyprávění o lásce Pána Ježíše se mně řinulo z úst s naprostou lehkostí a mé srdce bylo tak šťastné, že bylo zbaveno pout temného zoufalství, že jsem neviděla nikoho kolem sebe a cítila ;sem se být sama se svým Bohem. Nebylo mi za těžko vyjádřit svůj klid a své štěstí, vyjímaje slzy vděčností, které dusily moji řeč, když jsem vypravovala o obdivuhodné lásce, kterou mně Pán Ježíš projevil.

Bratr Stockman byl přítomen. Nedávno mne ještě viděl v hlubokém zoufalství a tak pozoruhodná změna v mém zjevu a v mých citech dotkla se jer.o srdce, plakal hlasitě, raduje se se mnou a chválil Boha za tento důkaz Jeho něžné milosti a milosrdenství. [1T 33]

Ne dlouho po obdržení tohoto velikého požehnání, navštívila jsem konferenční shramáždění v křesťanském chrámě, kde byl bratr Brown pastorem. Byla jsem vyzvána, abych vyprávěla své zkušenosti. Nejen že jsem se lehce vyjadřovala, ale pociťovala jsem i štěstí při vyprávění svého prostého příběhu o lásce Pána Ježíše a o radosti, že jsem byla přijata Bohem. Mluvila jsem s pokorným srdcem a slzícím zrakem, zdála se mi být moje duše v díkůvzdání přitahována k nebesům. Rozvlažující moc Páně se dotkla shromážděného davu. Jedni plakali a druzí chválili Boha.

Hříšníci byli vyzváni, aby povstali k modlitbě a mnozí uposlechli této výzvy. Mé srdce bylo tak plno díků k Bohu za milost, již mi udělil, že jsem toužila, aby i druzí brali podíl na této svaté radosti. Moje srdce hluboce cítilo s těmi, kteří trpěli domněnkou Boží nemilostí a pod břemenem hříchů. Když jsem své zkušenosti vyprávěla, cítila jsem, že nikdo nemůže odolat důkazu Boží odpouštějící lásky, která způsobila ve mně tak zázračnou změnu. Skutečnost pravého obrácení, zdála se mi být tak jasnou, že mi bylo, jako bych pomáhala

svým mladým přátelům ke světlu a při každé příležitostí jsem používala svého vlivu v tomto směru.

Pořádala jsem se svými mladými přáteli schůzky, ačkoliv mnozí byli značr□ě starší a několik bylo ženatých i vdaných. Mnozí z nich byli nerozumní, marniví a bezstarostní. Moje zkušenosti měli za bezcenné a prázdné povídáni a nevšímali si mých stálých proseb. Ale předsevzala jsem si, že nepovolím, dokud se tyto drahé duše, o které jsem měla takový zájem, nepřiznají k Bohu. Často jsem ztrávila celé noci na modlitbách za ty, které jsem byla vyhledala a shromáždila, za účelem práce a modlitby s nimi.

Někteří z nich se s námi scházeli ze zvědavosti, co asi budu mluvit, mnozí mě měli za výstřední, když jsem se tak vytrvale namáhala, zvláště když oni neprojevovali žádný zájem. [1T 34] Ale na každém našem malém shromáždění nepřestávala jsem se modlit, za každého z nich zvlášť , až každý z nich se přiznal ke Kristu, uznávaje zásluhy Jeho odpouštějící lásky. Všichni byli obrácení k Bohu. Noc co noc se mi zdálo, že pracují pro spásu duší. V této době byly mému duchu představovány zvláštní případy, tyto jsem potom vyhledala a modlila se s nimi. V každém druhém případě obracely se tyta csoby samy k Bohu. Někteří z našich formálních bratří se obávali, že jsem příliš horlivá při obrácení duší, ale čas se mi jevil tak krátký, že potřeboval všech, kdož věřili v požehnanou nesmrtelncst a očekávali na brzký příchod Pána Ježíše, aby pracovali bez ustání pro ty, kteří byli dosud ve svých hříších a stáli na pokraji záhuby.

I když jsem byla velice mladá, chápala jsem jasně plán vykoupení a moje osobní zkušenost byla tak význačná, že po uvážení toho všeho, poznala jsem, že je mojí povinností v úsilí na záchraně drah.ých duší pokračovat= a modlit se a vyznávat. se Kristu při každé příležitostí. Moje celá bytost byla obětována službě Mistrově. Necrť přijde, co přijde, rozhodla jsem se líbit se Bohu a žít tak jako ten, kdo očekává, že Spasitel přijde a odmění své věrné. Cítila jsem se být malým dítětem, přicházejícím k Bohu jako ke svému otci a tázajícím se ho, co si přeje, abych dělala. Když jsem si takto svoji povinnost ujasnila, bylo mým největším blahen: ji vykonávat. Zvláštní zkoušky mne někdy obkličovaly. Ti, kdo měli více zkušenosti než já, pokoušeli se mne zdržovat a ochlazovali zápal mé víry, ale šla jsem radostně dále svojí cestou, s úsměvem Ježíšovým, ozařujícím můj život a láskou Boží ve svém srdci.

Kdykoliv si vzpomínám na zkušenosti svého mladého života, vzgomínám současně něžně svého mladšího bratra, důvěrníka mých nadějí a cbav, sympatisujícího se mnou v mých křesťanských snahách. Byl jedním z těch, kteří jsou zřídka pokoušeni hříchem. [1T 35] Od přírody pobožný, nevyhledával nikdy společrosti mladých a rozmařilých, ale volil raději společnost křesťarů, jejichž rozhovor mu dával poučení na cestu životem. Jeho chování bylo nad jeho léta vážné, byl laskavý a mírný a jeho duch byl stále plný náboženských myšlenek. Kdo ho znal, dával ho mládeži za živý vzor milosti a krásy pravého křesťanství.

Opouštím církev metodistů

Rodina mého otce dosud příležitostně navštěvovala metodistický crrám a také třídní shromáždění v soukromých domech. Jednoho vEčera jsem šla se svým bratrem Robertem do třídního shromáždění. Předsedající bratr byl přítomen. Když došla řada na mého bratra, mluvil s velkou pokorou, ale přesto velmi jasně o potřebě dokonalé způsobilosti na setkání se s naším Spasitelem, až přijde v nebeských oblacích s mocí a velkou slávou. Když můj bratr mluvil, vyzařovalo nebeské světlo z jera obvykle bledého obličeje. Vypadalo to, jakoby byl duchem přenášen přes přítomné shromáždění a mluvil v přítomnosti Pána Ježíse. Když jsem byla já za□-c□lána, abych promluvila, vstala jsem se srdcen, lehkým a plným lásky a míru. Vyprávěla jsem o svém velkém utrpení, které jsem prodělala u vědomí svých hříchů, jak jsem konečně obdržela dlouho hledanou milost úplného odevzdání se do vůle Boží a vyjádřila jsem svoji radost z poselství brzkého příchodu svého Vykupitele, který vezme své dítky k sobě.

Ve své prostotě jsem očekávala, že moji metodističní bratři a sestry porozumi mým citům a budou se radovat se mnou. Ale byla jsem zklamána, některé sestry vzdychaly a hřmotně šoupaly židlemi, obrácely se ke mně zády. [1T 36] Nechápala jsem, čím jsem je urazila, mluvila jsem velmi stručně. Pociťovala jsem mrazivý vliv jejich nesouhlasu. Když jsem přestala mluvit, zeptal se mne bratr B. nebylo-li by příjemnějším žít dlouho, užitečně a činit druhým dobro, než aby Pán Ježíš náhle přišel a zarubil ubohé hříšníky. Odpověděla jsem mu,

že toužím po příchodu Pána Ježíše. Potom bude konec hříchů a budeme se navždy radovat z posvěcení a nebude ďábla, který by nás □:okoušel a sváděl se správné cesty.

Vyptával se mne pak, zda bych nechtěla raději klidně zenřítna na svém loži, než abych za živa procházela utrpením přeměny ze smrtelnosti do nesmrtelnosti. Odpověděla jsem, že si přeji, aby Pán Ježíš přišel a vzal své dítky k sobě, že jsem ochotna žít nebo zemřít dle vůle Boží, a že snadno snesu všechny bolesti, které budou trvat jen okamžik jako mihnutí oka. Že bych si přála, aby čas rychle plynul a přinesl ten toužebně očekávaný der, kdy tato naše ohyzdná těla budou proměněra a přizpůsobena slavnému tělu Kristovu. Takto jsem dokazovala, že žiji-li Pánu ve vší úpřimnosti, musím také vážně toužit po Jeho zjevení. To se zřejmě mnohým přítomným nelíbilo.

Když předsedající bratr oslovil ostatní ve třídě, vyjádřil velkou radost z očeká□~ání na ono tisíciletí, kdy země bude naplněna znalostí Pána tak, jako vody naplňují moře. Přál si již vidět to slavné ohlašované období. Když bylo po shromáždění, uvědomila jsem si teprve citelný chlad těch, kteří byli dříve ke mně tak přátelští. Vracela jsem se s bratrem domů se smutkem v srdci, že nám naši bratři nepcrozuměli, a že blízký přícr□od Pána Ježíše má tak malou odezvu v jejich srďcích. Ale byli jsme vděčni, že můžeme vnímat tak drahocenné světlo a těšit se na příchod Páně.

Nedlouho pctom jsme se cpět dostavili do třídr□ího shromáždĚní. [1T 37] Hledali jsme příležitost, abycrom mohli promluvit o vzácré lásce□ Boží, která oživovala naše duše. Zvláště já jsem chtěla vyprávět o Boží dobrotě a milosti ke mně. Tak velká změna se se mnou stala, že jsem považovala za svojí povinnost, použít každé příležitosti, abych svědčila o lásce Spasitelově.

Když bylo na mně, abych promTuvila, vyprávěla jsem o důkazech Kristovy lásky ke mně a o radostném očekávání Spasitele. Víra, že Kristův příchod je blízký, otřásla moji duší tak, že jsem vážněji hledala posvěcení Duchem Božím. Zde mne vedoucí školy přerušil, řka: "Obdržela jsi posvěcení skrze metodismus, sestro a ne skrze nějakou bludnou teorii." Cítila jsem, že musím vyznat, že mé srdce neobdrželo nového posvěcení skrze metodismus, ale osobním zjevením se Pána Ježíše. Tím, že jsem teprve nalezla pokoj, radost a dokonalou lásku. Tak jsem dokončila své svědectví, poslední, které jsem vydala ve třídě svých metodistických bratří.

Robert potom mluvil svým jemným způsobem tak jasně a dojímavě, že mnozí plakali, ale ostatní odmítavě pokašlávali a chovali se nejistě. Když jsme opustili učebnu, mluvili jsme opětně o víře a velmi jsme se divili, že naši křesťanští bratři a sestry tak těžce snášejíl, když se mluví o příchodu našeho Spasitele. Uvažovali jsme, že by jim nebylo tak obtížné naslouchat o druhém příchodu Páně, kdyby jej milovali tak, jak by měli, ale naopak vítali by tuto zprávu s radostí.

Byli jsme přesvědčeni, že již nemůžeme chodit do třídních shromáždění. Naděje na slavný příchod Páně naplňovala tak naše duše, že bychom o něm museli mluvit, kdykoliv bychom byli vyzváni k hovoru. A to se zdálo rozpalovat hněv přítomných proti dvěma pokorným dětem, které se odvážily i proti oposici přiznávat k víře, která naplňovala jejich srdce pokojem a štěstí. [1T 38] Bylo zřejmé, že bychom nemohli svobodně mluvit v třídním shromáždění, neboť naše svědectví vyvolávalo úsměšky a vtipkování, která jsme zaslechli po ukončení shromáždění a to od bratří a sester, kterých jsme si vážili a které jsme milovali.

Adventisté se shromažďovali tohoto času v Bethoveenově síni. Můj otec tam chodil se svoji rodinou zcela pravidelně. Doba druhého adventu měla být r. 1843. Doba, ve které duše mohy být ještě zachráněny, se zdála být příliš krátkál, takže jsem se rozhodla, že učiním vše, co je v mé moci, abych hříšníky uvedla do světla pravdy. Ale zdálo se být čirou nemožností, že bych já, tak mladá a tak slabého zdraví, mohla tolik učinit v tak velkém díle.

Měla jsem dvě sestry. Sáru, která byla o několik let starší a Alžbětu, své dvojče. Rozmlouvaly jsme spolu o této záležitosti a rozhodly jsme se, že získáme co nejvíc peněz a nakoupíme knihy a traktáty, které rozdáme zdarma. To bylo to nejlepší, co jsme mohly podniknout a udělaly jsme to málo s radostí. Mohla jsem vydělat pouze 25 centů denně, ale můj šat byl prostý, nic jsem neutratila za zbytečnou okrasu, neboť marnivá parádivost se jevila hříšnou mému zraku. Tak jsem měla vždy malý fond stranou, za který jsem mohla zakoupit vhodné knihy. Svěřily jsme je rukám zkušených osob, aby je rozdaly.

Každý potištěný list byl drahocenný v mých očích, neboť to byl posel světla světu, prosící, aby se připravil na blízkou velkou událost. Den co den jsem seděla v posteli, podepřena poduškou, dokončovala jsem třesoucími se prsty úkol mně přikázaný. Jak pečlivě jsem ukládala drahocenné kousky stříbra, které jsem za to dostala a které měly být vydány za četbu, jež měla osvětlit a probudit ty, kteří byli dosud v temnotě. Nebyla jsem nikdy v pokušení, abych utratila svůj výdělek pro své osobní potěšení. Záchrana duší tížila moji mysl a srdce mne bolelo pro ty, kteří si domýšleli, že žijí v bezpečí, [1T 39] zatím co bylo světu dáno poselství výstrahy.

Jednoho dne jsem naslouchala rozhovoru své matky a sestry o přednášce, kterou nedávno vyslechly na téma, že duše nemá přirozenou nesmrtelnost. Opakovaly některé texty duchovního, které to dokazovaly. Mezi těmi, na které si pamatuji a které na mně silně zapůsobily, jsou: "Duše, která zhřešila, nechť zemře." "Žijící vědí, že zemrou, ale mrtví nevědí nic." "Kdo jediný má se ve svůj čas ukázati, kdo je požehnaný a jediný vládce, král králů a pán pánů, který jediný má nesmrtelnost." 1 Tm 6,15.16.

"Těm zajisté, kteříž trvají v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnost hledají, životem věčným." Citovala matka předešlé verše a pravila: "Proč by měli hledat to, co už mají?"

Naslouchala jsem těmto novým myšlenkám s intensivním zájmem. Když jsem osaměla se svoji matkou, zeptala jsem se jí, zda opravdu věří, že duše není nesmrtelná. Její odpověď zněla, že se obává, že jsme byli, co se toho týče, na omylu, tak jako v mnohém jiném.

"Ale matko," pravila jsem, "což opravdu věříš, že duše spí v hrobě až do zmrtvýchvstání? Myslíš, že když zemře křesťan nejde ihned do nebe a hříšník do pekla?"

Odpověděla: "Bible nám nepodává důkaz, že existuje věčně hořící peklo. Kdyby bylo takové místo, jistě by byla o něm v bibli zmínka."

"Jak matko," zvolala jsem udivena, "to je divná řeč od tebe. Věříš-li této teorii, nezmiňuj se nikomu o tom, neboť se obávám, že by hříšníci získali touto vírou jistotu a nikdy by si již nepřáli hledat Pána."

"Je-li to ryzí biblická pravda," odvětila, "byla by spíše prostředkem k získání hříšníků pro Krista, než aby jim zabraňovala ve spasení. Jestliže Boží láska nepřiměje vzpírající se duši k povolnosti, nedoženou ji nikdy ani hrůzy věčně hořícího pekla ku pokání. [1T 40] A vůbec se mi nezdá být poctivé získávat duše pro Ježíše dovoláváním se jejich nejnižších pudů podlého strachu. Ježíšova láska přitahuje, podmaní si i to nejzatvrzelejší srdce."

Až několik měsíců po této rozmluvě slyšela jsem něco více o této nauce. Ale v této době jsem o tomto předmětu mnoho přemýšlela. Když jsem o tom slyšela kázat, věřila jsem, že je to pravda. Nyní mi vzešlo světlo o spánku mrtvých, clona tajemství, která zahalovala vzkříšení, byla odhalena a tato velká událost sama vzala na sebe novou vznešenou důležitost. Moje mysl byla často zmatena a zneklidněna přemýšlením jak uvést v soulad okamžitou odměnu neb potrestání zemřelých s nepopíratelným faktem budoucího vzkříšení a soudu. Získala-li by duše hned po smrti buc□ věčnou blaženost neb věčná muka, nebylo by přece zapotřebí vzkříšení ubohého těla.

Ale tato nová a krásná víra mne poučila, proč inspirovaní pisatelé tak trvají na vzkříšení těla. To proto, že celá bytost odpočívá v hrobě. Nyní teprve jasně jsem pochopila omyl, ve kterém jsme se v tomto bodě dříve nacházeli. Nejasnost a zbytečnost posledního soudu, když duše zesnulých již byly jednou souzeny a určeny svému osudu, byla mně nyní úplně jasná. Viděla jsem, že jediná naděje opuštěných je pouze v útěše na slavný den, kdy životodárce zlomí okovy hrobu a spravedliví mrtví vstanou a opustí své vězení, aby byli přioděni slavným nesmrtelným životem.

Naše celá rodina věřila učení o brzkém příchodu Páně. Můj otec byl dlouho pokládán za pilíř metodistické církve, ve které dlouho působil a kde všichni členové rodiny byli činnými členy, ale netajili jsme se svojí novou vírou, ačkoliv jsme ji nevnucovali druhým v nevhodných chvílích, aniž jsme se chovali nepřívětivě vůči naší církvi. [1T 41] Ale přesto nás jednou navštívil metodistický kazatel a při této příležitosti nám oznámil, že naše víra se neshoduje s metodismem. Nevyptával se nás na důvod, proč věříme jinak, ani se nedovolával Bible, aby nás usvědčil z bludu, ale konstatoval, že jsme přijali novou a podivnou víru, kterou metodistická církev nemůže uznat.

Můj otec odvětil, že se asi mýlí, když nazývá tuto víru novým a zvláštním učením, že již Kristus, když vyučoval své žáky, kázal o svém druhém příchodu. Řekl: "V domě otce mého

příbytkové mnozí jsou, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám. Já pak jdu, abych vám připravil místo. Až odejdu a připravím vám místo, přijdu zase a poberu vás s sebou, abyste kde jsem já i vy byli." Když byl vzat do nebes před jejich zraky a oblak je zaclonil jejich pohledu, když jeho věrní následovníci stáli a hleděli za svým mizícím Pánem, dva muži v bílém rouše postavili se vedle a pravili: "Muži Galilejští, co stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, kterýž je od vás vzhůru vzat do nebes, takť příjde jak jste viděli způsob jeho jdoucího do nebe."

Rozpálen svým námětem pravil otec: "A inspirovaný Pavel napsal svým brat-řím v Tessalonice takto epištolu, aby jim dodal odvahy: "Vám pak, úzkost trpícím, aby dáno bylo odpočinutí s námi při zjevení Pána Ježíše s nebe, s anděly, moc Jeho, v plameni ohně, kterýž pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista. Když přijde, aby oslavan byl v svatých svých a předivný ukázal se ve všech věřících v onen den. Neboť Pán sám sestoupí s nebe s plesáním, s hlasem archanděla a a troubou Boží, a mrtví v Kristu vstanou první. [1T 42] A potom, my živí budeme zachvácení do oblaků vstříc Pánu ve vzduchu, a tak budeme stále s Pánem. Protož se utěšujme těmito slovy."

"To je veliké oprávnění pro naši víru. Ježíš a jeho apoštolové trvají s radostí a triumfem na druhém příchodu a svatí andělé prohlašují, že Kristus, který vstoupil na nebesa, opět přijde. A to je náš přestupek, že věříme slovům Ježíšovým a Jeho učedníků. To je velice staré učení a nenese skvrnu kacířství.

Duchovní se již nepokoušel odvolávat se ani na jediný verš, který by nás usvědčil z bludu, ale omluvil se nedostatkem času. Radil nám, abychom v klidu opustili církev a vyhnuli se tak veřejnému výslechu. Věděli jsme, že někteří naší bratři dostali podobnou radu v téže věci a nechtěli jsme, aby se tomu rozumělo, že se stydíme přiznat svoji víru nebo že nejsme sto podepřít ji Písmem. Moji rodiče trvali na tom, že musí být obeznámeni s důvody této žádosti.

Jedinou odpovědí však bylo vyhýbavé prohlášení, že jsme jednali proti základním pravidlům církve a že bude tudíž nejlépe, když dobrovolně z ní vystoupíme, abychom se vyvarovali výslechu. Odpověděli jsme, že dáváme přednost výslechu podle všech pravidel a prosíme, aby nám bylo oznámeno, jaký hřích nám je přisuzován, jelikož si nejsme vědomi, že bychom se prohřešovali tím, že se těšíme na Spasitelův příchod.

Nedlouho potom jsme byli vyzváni, abychom se dostavili do shromáždění, konaném v chrámové sakristii. Bylo zde pouze několik přítomných. Vliv mého otce a jeho rodiny byl takový, že si naši protivníci nepřáli předložit náš případ většímu počtu členů sboru. Jediné, co nám bylo vytýkáno, že jsme jednali proti jejich předpisům. Na náš dotaz, který předpis jsme přestoupili, bylo nám po krátkém váhání sděleno, že jsme navštěvovali jiná shromáždění a zanedbávali pravidelné schůzky ve svém sboru. [1T 43] Prohlásili jsme, že část rodiny byla po nějakou dobu na venkově, že žádný, kdo zůstal ve městě, nevynechal třídní shromáždění déle, než po několik týdnů a to jen proto, že byli morálně nuceni neúčastnit se, protože svědectví, která přinášeli se setkávala s netajeným nesouhlasem. Také jsme jim připomněli, že jisté osoby, které nenavštěvovaly třídní shromáždění po celý rok, stále se těší dobré pověsti.

Byli jsme tázáni, chceme-li doznat, že jsme se odchýlili od jejich pravidel a souhlasíme-li s tím, že se jim v budoucnu přizpůsobíme. Odpověděli jsme, že se neodvažujeme odhodit svoji víru a zapřít svatou Boží pravdu, že se nemůžeme zříci naděje na brzký Spasitelův příchod, že musíme pokračovat v uctívání Pána tím způsobem, kterému oni říkají kacířství. Můj otec obdržel ve své obraně Boží požehnání a všichni jsme opouštěli sakristii se svobodným duchem u vědomí svého práva a schvalujícího Ježíšova úsměvu.

Příští neděli na počátku hodu lásky, předsedající starší sboru přečetl naše jména, počtem sedm, jako propuštěna z církve. Konstatoval, že jsme nebyli vyloučeni pro špatné neb nemorální chování, že jsme bezvadného charakteru a záviděníhodné pověsti, ale že jsme vinni tím, že jsme jednali proti pravidlům metodistické církve. Prohlásil také, že jsou dvéře nyní otevřené a že se všemi, kdo se provinili podobným přestoupením pravidel, bude naloženo tímtéž způsobem.

Byli ještě mnozí v kostele, kdo očekávali na Spasitelův příchod a tato hrozba byla vyslovena proto, aby je zastrašila a přiměla k povolnosti. V mnohých případech přinesla tato politika žádaný výsledek a Boží milost byla zaprodána za místo v církvi. Mnozí věřili, ale

neodvážili se vyznat svoji víru, aby nebyli vyhnáni ze synagogy. Ale někteří přece brzy potom vystoupili a přidružili se k těm, kdo očekávali Spasitele.

V této době byla tato prorocká slova neobyčejně drahocenná: [1T 44] "Vaši bratři, kteří vás nenávidí, vyhánějí vás pro jméno mé, pravíce k sobě: Oslavujme Pána. Ale zatím On se zjeví k vaší radostí a oni budou zahanbeni."

Opozice formálních bratří

Po šest měsíců nevstoupil ani mráček mezi mne a mého Spasitele. Kdykoliv se naskytla vhodná příležitost, vydávala jsem svědectví a měla jsem hojné požehnání. V této době spočíval Boží Duch takovou mocí na mně, že mne mé síly úplně opustily. To byla zkouška pro některé, kteří vystoupili z formálních církví a často byly činěny poznámky, které mne velice zarmucovaly. Mnozí nemohli pochopit, že může být člověk tak ovládnut Duchem Božím, že ztratí všechnu sílu. Moje postavení bylo neobyčejně bolestné. Začala jsem přemýšlet, zda snad nejsem oprávněna zamlčet své svědectví ve shromáždění a tak potlačit své pocity, když byl takový odpor v srdci mnohých, kteří byli starší léty i zkušenostmi.

Zachovávala jsem po nějakou dobu mlčení, snažila se sama sebe přesvědčit, že to, že potlačuji své svědectví, mně nemůže zabránit, abych věrně nevyžívala své náboženství. Často jsem měla silný pocit, že je mojí povinností mluvit ve shromáždění, zdržovala jsem se však toho, ale cítila jsem, že tím zarmucují Ducha svatého. Někdy jsem se i vzdalovala shromáždění, poněvadž měla být navštívena těmi, které má svědectví obtěžovala. Bála jsem se urazit své bratry a tím jsem připustila, aby strach z lidí přerušil ono nepřetržité společenství s Bohem, které oblažovalo po tolik měsíců mé srdce.

Měli jsme stanovené večerní modlitebná shromáždění na různých místech města, abychom je umožnili navštěvovat všem, kdo si toho přáli. [1T 45] Rodina, která mně nejvíce odporovala, navštívila jedno z nich. Při této příležitosti, zatím co shromáždění byli pohřížení v modlitbách sestoupil Duch svatý na shromáždění a jeden z členů této rodiny klesl k zemi jako mrtvý. Jeho příbuzní stáli plačky kolem něho, třeli mu ruce a zaváděli mu oživovací pokusy. Konečně nabyl dostatečně síly, aby mohl chválit Boha a tišil jejich obavy vítězným jásáním nad viditelným znamením moci Boží, kterého se mu dostalo. Tento mladý muž nebyl schopen vrátit se tohoto večera domů.

Jeho rodina uvěřila, že to byl projev Ducha Božího, ale nebyla přesvědčena, že to je táž Božská moc, která sestupovala časem na mne, zbavující mne přirozené síly a naplňující moji duši klidem a láskou Ježíšovou. Byli ochotni prohlásit, že moje upřímnost a dokonalá poctivost je nade vší pochybnost, ale domnívali se, že podléhám sebeklamu mít za moc Boží to, co bylo výsledkem mých předrážděných citů.

Byla jsem velmi zmatena tímto odporem a když se blížil čas našeho pravidelného shromáždění, byla jsem na pochybách, zda se ho mám zúčastnit či nikoliv. Neboť ještě před několika dny tyto mně projevované city mne velice trápily. Konečně jsem se rozhodla, že zůstanu doma, abych ušla kritice svých bratří. Když jsem se pokoušela modlit, opakovala jsem znovu a znovu tato slova: "Pane, co si přeješ, abych udělala?" Odpověď, které se dostalo mému srdci se mi zdála nabádat mne, abych důvěřovala svému nebeskému Otci a klidně čekala na projev Jeho vůle. Oddala jsem se Pánu s prostou důvěrou malého dítěte, rozpomínala se, že zaslíbil těm, kteří Ho následují, že nebudou chodit v temnotách.

Vědomí povinnosti mne nutil, abych šla do shromáždění a šla jsem tudíž s plnou jistotou v srdci, že vše bude dobré. Zatím, co jsme byli skloněni před Pánem, vylilo se mé srdce v modlitbě a bylo naplněno pokojem, který může dát jedině Pán Ježíš. [1T 46] Moje duše se radovala v lásce Spasitelově a tělesné síly mne opustily. S dětinnou vírou jsem mohla pouze říci: "Nebesa jsou mým domovem a Kristus mým Spasitelem."

Jeden člen dříve již zmíněné rodiny, která nevěřila projevu Boží moci vylité na mne, prohlásil, že je přesvědčen, že jsem v moci rozrušení, které bych měla potlačovat, ale místo toho, že je ještě posiluji jako znamení Boží milosti. Jeho pochyby a opozice se mne tentokráte nedotkly, poněvadž jsem se cítila uzavřena v Bohu a povznesena nad všechny zevnější vlivy, ale sotva domluvil, jiný muž oddaný a pokorný křesťan, byl před jeho očima sražen k zemi mocí Boží a místnost byla naplněna Duchem svatým.

Když jsem přišla k sobě, byla jsem velmi šťastná, přinášela jsem svědectví pro Ježíše a mluvila o Jeho lásce ke mně. Vyznala jsem svůj nedostatek víry v zaslíbení Boží a svůj omyl

v zabraňování úmyslů Jeho Ducha pro strach z lidí a uznala jsem, že přes moji nedůvěru udělil mně neočekávaně důkaz své lásky a posilující milosti. Bratr, který se byl stavěl proti mně, povstal a se slzami v očích doznával, že jeho pocity ke mně byly nesprávné. Pokorně mne prosil za odpuštění a pravil: "Sestro Ellen, nikdy již ti nepoložím ani stébla v cestu. Bůh mi ukázal studenost a zatvrzelost mého srdce, kterou zlomil viditelným důkazem své moci. Byl jsem velmi špatným."

Pak, obrátil se k lidu, pravil: "Když se sestra Ellen zdála být tak šťastnou, myslel jsem si: Proč se také já necítím být takovým? Proč také bratru R. není dáno takového viditelného důkazu? Jsem přesvědčen, že je oddaným křesťanem a přece dosud žádná taková moc na něj nesestoupila.". Vyslovila jsem tichou modlitbu, jestliže toto je svatý vliv Boží, aby bratr R. prožil tohoto večera tuto zkušenost.

Téměř v témže okamžiku, kdy mé srdce vyslovilo toto přání, klesl bratr R. k zemi, [1T 47] sražen mocí Boží a volá: "Nechť Pán pracuje! Mé srdce je přesvědčeno, že jsem bojoval proti Duchu svatému, ale nechci jej již urážet vzpurnou nevěrou. Budiž vítáno světlo. Budiž vítán, Ježíši. Byl jsem odpadlý a zatvrzelý a zdálo se mi urážkou, když někdo chválil Boha a projevoval plnou radost v Jeho lásce, ale nyní se mé pocity změnily, můj odpor je u konce. Ježíš mi otevřel oči a já sám smím Ho nyní oslavovatil. Řekl jsem trpká a zraňující slova o sestře Ellen, čehož nyní lituji a prosím, aby mi odpustila ona i všichni přítomní."

Bratr R. potom vydával svědectví. Jeho obličej byl ozářen nebeským jasem, když chválil Boha za zázraky, které učinil tohoto večera. Pravil: "Toto místo je hrozně posvátné pro přítomnost Nejvyššího. Sestro Ellenl, v budoucnu budeš mít všechnu naši pomoc a podporující účast místo krutého odporu, který ti byl projevován. Byli jsme slepí k projevům svatého Duch Božího."

Všichni odpůrci museli nyní nahlédnout své omyly a doznat, že toto dílo je skutečně dílem Páně. V modlitebním shromáždění brzy potom pocítil bratr, který doznal, že byl ve svém odporu v neprávu, moc Boží v takové míře, že jeho tvář zářila nebeským světlem a on klesl bezvládně k zemi. Když se mu síly navrátily doznal opětl, že nevědomky bojoval proti Duchu Božímu, když zvěstoval odpor vůči mně. V jiném modlitebním shromáždění byl ještě jiný člen téže rodiny poučen podobným způsobem a vydal totéž svědectví. Za několik málo týdnů, když se nacházela početná rodina bratra P. na modlitbách ve vlastním domově, prošel Duch Svatý místností a srazil k zemi klečící prosebníky. Můj otec vstoupil brzy na to a nalezl je všechny, rodiče i děti, bezvládné skrze moc Páně. [1T 48]

Studená formálnost počala roztávat pod mocným působením Nejvyššího. Všichni, kdož byli proti mně doznávali, že tím zarmucovali Ducha svatého a shodovali se v sympatiích ke mně a v lásce ku Spasiteli. Mé srdce se radovalo, že Boží milost urovnala pro mne cestu a tak velkomyslně odměnila mojí víru a důvěru. Svornost a mír obývaly nyní mezi naším lidem, který očekával Pána.

Adventní zkušenost

S bdělostí a obavou blížili jsme se době, kdy jsme očekávali, že náš Spasitel přijde. (Rok 1843, židovský čas, byl pokládán od 21. března 1843 do 21. března 1844. Ti, kdož přijali adventní víru, očekávali Krista v tomto roce.) Se slavnostní vážností snažili jsme se jako lid očistit svůj život tak, abychom byli připraveni na setkání se s Ním. Přes oposici duchovních a církví, byla Beethoveenová síň v Portlandě večer nabita, zvláště v neděli tam byla vždy velká shromáždění. Bratr Stockman byl muž hluboké zbožnosti. Měl však slabé zdraví, ale když stál před lidem, zdal se být povýšen nad svou tělesnou slabost a jeho tvář byla osvícena vědomím, že učí svaté Boží pravdě. V jeho slovech byla slavnostní a vše pronikající moc, která hluboce zapůsobila na mnohé srdce. Často vyslovil horoucí přání, aby žil tak dlouho, aby mohl přivítat Spasitele, přicházejícího na nebeských oblacích. Za jeho kázání Boží Duch obrátil mnoho hříšníků a přivedl je do Kristovy náruče. Shromáždění byla stále konána v soukromých domech v různých částech města s nejlepším výsledkem. [1T 49] Věřící byli nabadáni, aby pracovali mezi svými přáteli a příbuznými a počet obrácených stoupal den ze dne.

Všechny vrstvy lidí se hrnuly do shromáždění v Beethovenově síni. Bohatí i chudí, vysocí i nízcí, duchovní i laici, všichni z různých příčin toužili slyšet učení o druhém příchodu. Mnozí přicházející, kterým se nedostalo míst, odcházeli zklamáni. Pořad

shromáždění byl jednoduchý. Obvykle bylo podáno krátké, poutavé kázání a potom bylo dovoleno všeobecné napomínání a povzbuzování. Pravidlem zde byla co největší tichost, jaká jen byla možná v tak velkém množství. Pán udržoval ducha odporu v šachu, když Jeho služebníci vysvětlovali důvody své víry. Často byl nástroj slabý, ale Boží Duch dodal váhy a moci své pravdě. Přítomnost svatých andělů byla pociťována ve shromáždění a mnoho duší denně rozmnožovalo malé stádce věřících.

Jednou, když bratr Stockman kázal, seděl v lavici duchovní křesťanských baptistů, bratr Brown, o němž byla již dříve zmínka a naslouchal s intensivním zájmem kázání. Byl hluboce dojat a náhle jeho obličej zbělel jako mrtvola, zapotácel se na svém sedadle a bratr Stockman ho zachytil do své náruče právě, když klesal k zemi. Položil ho na pohovku za lavicemi, kam ukládal ty, kterým bylo nevolno, dokud kázání nebylo skončeno.

Brown potom vstal, obličej dosud bledý, ale zářící světlem slunce Spravedlnosti a vydával velmi důrazně a dojemně svědectví. Bylo to, jakoby byl dostal svaté pomazání z hůry. Mluvil nezvykle pomalu, vážně, bez jakéhokoliv vzrušení. Jeho slavnostní, odměřená slova měla v sobě novou moc, když vyzýval hříšníky a své duchovní bratry, aby odložili nevěru, předsudky a studenou obřadnost a hledali jako ušlechtilí Berienští svatá Písma, aby porovnávali písmo s písmem a tak zjistili, zda tyto věci jsou pravdivé. [1T 50] Prosil přítomné duchovní, aby se necítili dotčeni přímým a zkoumavým způsobem, kterým bratr Stockman podával toto vznešené téma, které zaujalo mysl všech.

Pravil: "Chceme získat lid, chceme, aby hříšníci byli usvědčen a opravdu se káli, než bude pro ně příliš pozdě, aby mohli být spaseni, aby snad potom nenaříkali: "Pominula žeň, dokonalo se léto a my nejsme vyproštěni." (Jr 8,20). Bratři, duchovní praví, že naše šípy je zasahují, nechť se laskavě postaví stranou a nestojí mezi námi a lidem a nechají nás zasáhnout srdce hříšníků. Dělají-li se sami terčem pro naše míření, nemají příčiny naříkat si pro rány, které utrží. Ustupte bratří a nebudete zraněni."

Vyprávěl svoji vlastní zkušenost s takovou prostotou a upřímností, že mnozí, kteří byli velice zaujati, byli dojati k slzám. Duch Boží byl pociťován v jeho slovech a viděn na jeho obličejil. Se svatým vzrušením odvážně prohlásil, že přijal slovo Boží za svého Rádce, že jeho pochybnosti byly odváty a jeho víra utvrzena. Vážně vyzýval své bratry duchovní, členy církve, hříšníky a nevěřící, aby zkoumali Bibli a nabádal je, aby se nedali nikým odvrátit od úmyslu zjistit co je pravda.

Bratr Brown ani nyní ani později nerozvázal své spojení s církví baptistů, ale přesto bylo jeho lidmi k němu vzhlíženo s velkou úctou. Když domluvil, byli vyzváni ti, kdož si přáli modliteb lidu Božího, aby povstali. Stovky lidí odpověděly této výzvě. Duch svatý spočíval na shromáždění . Bylo to, jakoby se nebe a země spojovaly. Shromáždění trvalo do pozdních hodin nočních. Moc Páně pocitovali mladí, staří i lidé středního věku.

Když jsem se vraceli různými cestami do svých domovů, zaznívaly k nám s jedné strany chvalozpěvy k Bohu a jako odpověd přicházely hlasy z jiných a jiných čtvrtí: "Sláva Bohu!, Pán, kraluje!" [1T 51] Muži vyhledávali své domovy s chvalořečením na rtech a jejich radostný ohlas zazníval tichým letním večerem. Nikdo, kdo navštívil tato shromáždění, nemůže nikdy zapomenout scény nejhlubšího zájmu.

Ti, kdo opravdově milují Krista, mohou ocenit pocity těch, kdož očekávali s nejúpřimnější touhou na příchod svého Spasitele. Splnění očekávání se blížilo. Doba, kdy jsme doufali setkat se s Ním, byla na dosah ruky. Blížili jsme se této hodině s klidnou důstojností. Opravdoví, věřící zůstavali v požehnaném spojení s Bohem, a to bylo zárukou míru, který měl být jejich ve světle budoucnosti. Nikdo, kdo zakusil této naděje a důvěry, nemůže nikdy zapomenout na tyto vzácné hodiny čekání.

Světské záležitosti byly většinou po celé týdny odkládány. Pečlivě jsme zkoumali každou myšlenkua pohnutku svých srdcí, jako bychom byli na smrtelném loži a měli v několika málo hodinách navždy zavřít oči nad pozemským děním. Nebylo připravováno žádné roucho nanebevzetí pro tuto slavnostní událostl, pociťovali jsme potřebu vnitřní jistoty, že jsme dokonale připraveni na setkání s Pánem a naše bílá roucha byla čistota duše a charakter, očištěný od hříchů vše smiřující krví našeho Spasitele.

Ale čas očekávání minul. To byla první těžká zkouška uložena těm, kdož doufali a věřili, že Ježíš přijde v oblacích nebeských. Zklamání čekajícího lidu Božího bylo veliké. Posměvači jásali a získali do svých řad slabé a malomyslné. Ukázalo se, že někteří, kteří

zdánlivě měli pravou víru, byli pouze ovlivňováni strachem a nyní, když čas prošel, vrátila se jim odvaha a spolčili se s posměvači a drze prohlašovali, že si nenechali nikým namluvit, aby opravdu věřili učení Millerově, který je šíleným fanatikem. Ostatní, od přírody povolní, vrtkaví a nerozhodní, klidně věc Boží opustili. Pomyslila jsem si, co by se asi tak bylo stalo s těmito slabými a vrtkavými, kdyby byl Kristus opravdu přišel? Vyznávali, že milují Ježíše a touží po Jeho příchodu, [1T 52] ale když nepřišel, zjevně se jim ulevilo a navrátili se opět do stavu dřívejší bezstarostností a pohrdání pravým náboženstvím.

Byli jsme zaraženi a zklamání, ale nezřekli jsme se své víry. Mnozí se ještě drželi naděje, že Ježíš již déle nebude meškat, slovo Páně je pravdivé, nemůže se mýlit. Cítili jsme, že jsme vykonali svoji povinnost, žijíce podle své drahocenné víry, byli jsme zklamáni, ale nepozbyli jsme odvahy. Znamení času naznačovala, že konec všech věcí je v dohledu, musíme bdít a být připraveni na příchod Páně v kteroukoliv dobu. Musíme čekat v naději, důvěře a nezanedbávat shromážďování se pro poučení, odvahu a posilu, aby naše světlo svítilo v temnotách tohoto světa.

Počítání času bylo tak jednoduché a jasné, že i děti tomu mohly rozumět. Od vydání dekretu krále Perského, který byl vydán r. 457 př. Kristem / jak se dočítáme v knize Ezdrášově / oněch 2300 roků u Daniele 8,14 musí končit rokem 1843. Souhlasně s tím očekávali jsme koncem tohoto roku příchod Páně. Byli jsme trpce zklamání, když rok minul a Spasitel nepřišel.

Zpočátku si nikdo neuvědomoval, že nebyl-li dekret vydán ihned na začátku r. 457 př.Kr. nebylo by oněch 2300 večerů a jiter vypršelo již r.1843. Ale bylo skutečně zjištěno, že dekret byl vydán těsně před ukončením r.457 př.Kr. a proto toto prorocké období spadá do roku 1844. Proto se splnění vidění neopozdilo, ačkoliv se tak prve zdálo. Pochopili jsme, že se musíme opírat o řeč proroka: "Neboť vidění je na určenou dobu, ale na konec bude mluvit a nezklame. Jestliže prodlévá, čekejte na ně, poněvadž jistě přijde, neomešká se."

Bůh zkoušel svůj lid projítím roku 1843. Omyl, učiněný v počítání prorockých období [1T 53] nebyl ihned poznán ani učenými muži, kteří se stavěli proti víře těch, kteří očekávali Kristal. Učenci prohlašovali, že pan Miller správně počítal a ačkoliv s ním nesouhlasili, co se týče události, která měla korunovat toto období. Ale jak oni, tak i čekající lid se stejně mýlili v otázce času.

Pevně věříme, že Bůh ve své moudrosti rozhodl, aby jeho lid potkalo zklamání, které bylo vypočteno na to, aby zjevilo a odhalilo pravý charakter těch, kteří vyznávali, že očekávají a těší se na příchod Páněl. Ti kdož přijali poselství prvého anděla / Zj 14,6.7. / ze strachu z hněvu Božího a jeho soudu a ne proto, že milovali pravdu a přáli si dědictví v království Božím, ti se nyní ukázali v pravém světle. Byli mezi prvními, kteří zesměšňovali zklamané, kteří upřímně toužili po příchodu Kristově.

Zklamáni nebyli však dlouho ponecháni v temnotě, neboť bádali s vřelou modlitbou v prorockých časech a nalezli omyl v proroctví a stopu očekávaného času. V radostném očekávání příchodu Kristova nebrali v úvahu zřejmé omeškání vidění, které jim bylo jen smutným a nepředvídaným překvapením. Ale právě tato zkouška byla nezbytná, aby odhalila a posílila upřímně věřící v pravdě.

Naše naděje se nyní soustředily na příchod Páně r.1844. Toto byl také čas pro poselství druhého anděla, který letěl středem nebe: "Padl, padl Babylon, město veliké." Toto poselství bylo ponejprv neseno sluhy Božími v létě 1844. Jako důsledek toho mnozí opustili padlé církve. V souvislosti s tímto poselstvím bylo vyhlášeno půlnoční volání: [1T 54] "Hle, ženich přichází, vyjděte proti němu." / Mt 25, 1-13 / Ve všech částech země bylo neseno světlo tohoto poselství a toto volání probudilo tisíce duší. Šlo od města k městu, od vesnice k vesnici i do nejvzdálenějších vesnických krajů. Zastihlo jak učené a nadané, tak i zatemněné a pokorné.

To byl nejšťastnější rok mého života. Moje srdce bylo plno radostného očekávání, ale pociťovala jsem veliký strach i soucit s těmi, kteří byli malé víry a neměli naděje v Ježíši. Spojili jsme se jako jeden muž na vřelých modlitbách za plné obrácení a za nepochybný důkaz svého přijetí Bohem.

Měli jsme zapotřebí velké trpělivosti, neboť posměvačů bylo mnoho. Často jsme byli pozdravováni výsměšnou a pohrdavou narážkou na naše první zklamání: "Dosud jste se nevznesli do nebe, kdy doufáte se vznésti?" a podobné úšklebky byly k nám pronášeny našimi

světskými známými a dokonce i některými tak zvanými křesťany, kteří přijali Písmo, ale zapomněli se naučit jeho velkým a důležitým pravdám. Jejich zaslepené oči viděly jen mlhavý a vzdálený výklad slavnostního varování: "Bůh určil den, ve kterém bude soudit svět," a ujištění, že "svatí budou pobrání k Pánu do nebe."

Orthodoxní církve používaly všech prostředků, aby zabránily šíření víry v brzký příchod Krista. V jejich shromážděních neměli svobodu řeči ti, kdož se odvážili jen zmínit o naději v brzký příchod Pána Ježíše. Tak zvaní vyznavači Kristovi s výsměchem zavrhovali radostné poselství, že Ten, na kterého si činili nárok jako na svého nejlepšího přítele, je brzo navštíví. Byli rozzlobeni a podrážděni proti těm, kteří hlásali zprávy o Jeho příchodu a radovali se, že Jej již záhy uzří v plné slávě.

Každý okamžik byl pro mne nejvýš důležitý. Cítila jsem, že pracujeme pro věčnost, a že bezstarostní a neúčastnění se nacházejí ve smrtelném nebezpečí. [1T 55] Moje víra byla bez mráčku a přivlastnila jsem si vzácná zaslíbení Ježíšova. On řekl svým učedníkům: "Proste a bude vám dáno." Pevně jsem věřila, že cokoli požádám v souladu s vůli Boží, bude určitě dáno. Klesla jsem v pokoře k nohám Ježíšovým se srdcem v souladu s Jeho vůli.

Často jsem navštěvovala rodiny a trvala jsem na vroucích modlitbách s těmi, kdož byli obtíženi strachem a zoufalstvím. Moje víra byla tak silná, že jsem nikdy ani na okamžik nepochybovala, že Bůh vyslyší mé modlitby a bez jediné výjimky spočívalo požehnání a mír Ježíšův na nás jako odpověď na naše pokorné prosby a tak se srdce zoufalých rozveselila světlem a nadějí.

Pilným zkoumáním svých srdcí a pokorným vyznáváním blížili jsme se v modlitbách době očekávání. Každého jitra jsme cítili, že má být naším prvním činem zajistit si důkaz, že náš život je správným před Bohem. Náš zájem jeden o druhého vzrůstal. Modlili jsme se mnoho spolu jeden za druhého. Shromažďovali jsme se v sadech a v lesích, abychom byli ve spojení s Bohem, a abychom mu přednášeli své prosby. Cítili jsme se Mu být blíže, obklopeni Jeho dílem přírody. Radosti spasení nám byly potřebnější než jídlo a pití. Když mraky zahalovaly naši mysl, neodvážili jsme se odpočívat ani spát, dokud nebyly rozehnány přesvědčením našeho spojení s Bohem.

Mé zdraví bylo ubohé , plíce jsem měla vážně narušené a hlas mně selhával. Duch Boží často velkou mocí na mně spočíval a mé křehké tělo stěží mohlo snést slávu, kterou má duše byla zaplavena. Bylo mi, jako bych dýchala v atmosféře nebeské a těšila jsem se vyhlídkou na brzké setkání se svým Spasitelem, na věčný život ve světle Jeho bytosti.

Čekající lid Boží se blížil hodině, o které doufal, že se jeho radost splní příchodem Spasitelovým. [1T 56] Ale čas opět minul, aniž se Jeho příchod uskutečnil. Bylo velmi těžké opět pečovat o všední denní život, když jsme mysleli, že jsme se toho navždy zhostili. Velké zklamání se zmocnilo malého stádce jehož víra byla tak silná a jehož naděje byly tak vysoké. Byli jsme však překvapeni jak jsme se cítili svobodně v Pánu a jak mocně jsme byli podporováni Jeho silou a milostí.

Ale přesto se opakovaly zkušenosti z minulého roku ještě ve větším měřítku. Většina lidí se zřekla své víry. Někteří, jenž byli velmi důvěřiví, byli tak hluboce zraněni ve své pýše, že si připadali jako by opouštěli svět. Reptali proti Bohu jako Jonáš a volili raději smrt než život. Ti, kteří budovali svojí víru na důkazech druhých lidí a ne na Slově Božím, byli nyní hotovi změnit opět svůj náhled. Pokrytci, kteří doufali, že oklamou Boha, tak jako oklamali sebe svým pokryteckým pokáním a zbožností, cítili nyní ulehčení, že se nedostavilo hrozící nebezpečí a postavili se otevřeně proti Boží věci, o které nedávno tvrdili, že ji milují.

Slaboši a bezbožníci se srotili a prohlašovali, že již není ani obav ani očekávání. Čas minul. Pán nepřišel a svět zůstane stejným po další tisíce let. Tato druhá velká zkouška odhalila množství špatných pudů, které pronikly do silného proudu adventní víry a byly po nějaký čas trpěny pravými věřícími a těmi, kteří byli opravdově nadšeni.

Byli jsme zklamání, ale nepozbyli jsme odvahy. Rozhodli jsme se, že se trpělivě podřídíme očišťování, které Bůh uznal pro nás za nutné a budeme očekávati s trpělivou nadějí na Spasitele, který spasí své zkoušené a věrné.

Byli jsme pevni u víře, že kázáni o určené době pochází od Boha. A to právě vedlo lidí k pilnému bádáni v Bibli a k odhalování pravd, kterých si dříve nepovšimli. Jonáš byl poslán Bohem, aby hlásal v ulicích Ninive, že toto město bude do čtyřicíti dnů rozbořeno, [1T 57] ale Bůh přijal pokoření se Ninivetských a prodloužil jejich dobu zkoušky. Poselství, které přinesl

Jonáš, bylo sesláno Bohem a Ninive bylo zkoušeno podle Jeho vůle. Svět pohlížel na naši naději jako na šílenství a na naše zklamání jako na nezdar, který z něho vyplýval.

Slova Spasitelova v podobenství o nevěrném služebníku jsou velmi přiléhavá pro ty, kdož sesměšňují blízký příchod Syna člověka: "Jestliže by zlý služebník ten v srdci svém pravil: Prodlévá Pán můj přijíti, i počal by bíti spoluslužebníky a jísti a píti s opilci, přijdeť Pán služebníka toho v den, v který se nenaděje a v hodinu, v kterouž neví. I oddělí jej a díl jeho položí s pokrytci."

Nacházeli jsme všude posměvače, o kterých Petr pravil, že budou v posledních dnech chodit ve vlastních hříších a mluvit: "Kde jest zaslíbení Jeho příchodu? Neboť od doby, kdy otcové zesnuli, vše pokračuje jak bylo od počátku stvoření." Ale ti, kdož očekávali Pánal, nebyli bez útěchy. Obdrželi cennou znalost v hledání a Slově. Plán vykoupení chápali jasněji. Každým dnem odhalovali nové krásy na svatých stránkách a předivný soulad, vinoucí se jimi, jedno písmo vysvětlovalo druhé a nebylo žádného zbytečného slova.

Naše zklamání nebylo tak velké jako zklamání učedníků. Když Syn člověka vjížděl vítězoslavně do Jeruzaléma, očekávali, že bude korunován na krále. Lid se sbíhal ze všech krajů a volal: "Hosanna Synu Davidovu!" A když kněží a starší prosili Ježíše, aby utišil zástupy, prohlásil, že kdyby oni mlčeli, kamení by volalo, neboť proroctví musí být splněno. Avšak v několika málo dnech viděli titíž učedníci svého milovaného Mistra, o kterém věřili , že bude vládnout na Davidově trůnu, přibitého na hrozném kříži před vtipkujicími a tupícími farizeji. [1T 58] Jejich velké naděje byly ztraceny a temnota smrti se zavřela nad nimi. Ale Kristus byl věrný ve svých zaslíbeních. Příjemná byla útěcha, kterou dal svému lidu, bohatá odměna věrných a věřících.

W. Miller a ti, kteří byli s ním ve spojení, měli za to, že očistění svatyně u Dn 8,14, míní očistění země ohněm dříve, než se stane příbytkem svatých. To se mělo státi při druhém příchodu Kristově, proto jsme očekávali onu událost na konci oněch 2300 dnů neboli roků. Ale po zklamání bylo pečlivě bádáno v Písmě a modlitbami a vážnými myšlenkami a po údobí nejistoty vzešlo nám světlo v temnotách, pochyby a nejistota byly odváty.

Místo, aby se proroctví Danielovo 8,14 vztahovalo na očištění země, bylo nyní jasné, že ukazuje na ukončení díla našeho velekněze v nebesích, na ukončení smírčí oběti a na přípravu lidu v očekávání dne Jeho příchodu.

Mé první vidění

Nebylo to dlouho po projíti času r.1844, kdy jsem měla první vidění. Navštívila jsem jednu drahou sestru v Kristu jejíž srdce bylo zajedno smým srdcem, bylo nás pět, samé ženy a klečely jsme klidně u rodinného oltáře. Za modlitby sestoupila na mne moc Boží v takové síle, jakou jsem dosud nikdy nepocítila. Bylo mi, jako bych byla obklopena světlem a jako bych stoupala výš a výše od země. Obracela jsem se po adventním lidu ve světě, ale neviděla jsem nikoho, když tu ke mně promluvil hlas: "Podívej se opět a podívej se trochu výše!" [1T 59] Pozvedla jsem tedy zrak a uviděla jsem příkrou a úzkou stezku vysoko nad zemí. Na této stezce putoval adventní lid k městu. Za nimi, na počátku stezky, bylo jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to půlnoční volání. Toto světlo svítilo po celé stezce, aby jejich nohy neklopýtaly. Sám Ježíš šel před svým lidem a vedl jej kupředu a pokud upírali svůj zrak k Němu, byli bezpeční. Ale brzo se někteří unavili a pravili, že město je tuze daleko, a že doufali, že do něho vstoupí dříve. Tehdy jim Ježíš dodával odvahy pozdvižením své vznešené pravice, ze které vycházelo světlo, které se rozlévalo po adventní skupince, a tito lidé volali jásavě: "Haleluja" Jiní se opět unáhleně odříkali světla za sebou a pravili, že to nebyl Bůh, který je vyvedl tak daleko. Světlo za nimi zhaslo, zanechává jejich nohy v úplně temnotě a oni klopýtali a ztráceli z dohledu cíl i Ježíše a řítili se ze stezky dolů do temného a zlého světa.

Brzy jsme uslyšeli hlas Boží, podobný hlasu mnohých vod, který nám oznamoval den a hodinu Ježíšova příchodu. Žijící svatí, v počtu 144.000, znali a rozuměli tomuto hlasu, zatím co bezbožní mysleli, že je to hromobití a zemětřesení. Když Bůh oznámil čas, vylil na nás Ducha svatého a naše tváře počaly zářit a svítit slávou Boží, jako zářil Mojžíš, když sestoupil s hory Sinaje.

Oněch 144.000 bylo zapečetěno a dokonale sjednoceno. Na čelích měli slova Bůh a Nový Jerusalém a skvělou hvězdu mající jméno Ježíšovo. Naším šťastným a svatým stavem byli bezbožní rozzuřeni a hnali se prudce proti nám, aby na nás vložili ruku a uvrhli nás do

vězení. My jsme pouze vztáhli ruku ve jménu Páně a oni klesli bezmocni k zemi. Tehdy poznala synagoga satanova, že nás Bůh miluje, nás, kteří omýváme jeden druhému nohy a zdravíme bratry svatým políbením a kořili se u našich nohou. [1T 60]

Brzy však byly naše zraky obráceny k východu, neboť se zjevil tmavý obláček, asi tak veliký jako polovina lidské dlaně, o němž jsme všichni věděli, že je to znamení Syna člověka. V slavnostním tichu jsme všichni hleděli na obláček, jak se přibližoval a stával se světlejším, zářivějším a ještě zářivějším, až z něho byl velký bílý oblak. Jeho spodní část byla jako oheň, nad oblakem zářila duha a kolem ní bylo deseti tisíce andělů, zpívajících nejlíbeznější písně , a na něm trůnil Syn člověka. Jeho vlas byl bílý a vlnitý a spočíval mu na ramenou, na jeho hlavě bylo mnoho korun. Jeho nohy byly jako oheň, v pravici držel ostrý srp, v levici stříbrnou troubu. Jeho oči byly jako plamen ohně,jež zpytovaly jeho dítky až do hlubin duše.

Nyní zbledly všechny obličeje a ty, které Bůh zavrhl, smrtelně zsinaly. Tehdy jsme všichni zvolali: "Kdo obstojí? Je mé roucho bez poskvrny?" Andělé přestali zpívat a nastalo hrozivé ticho , když Ježíš promluvil: "Ti, kdož mají neposkvrněné ruce a čisté srdce, ti obstojí, moje milost je pro ně dostačující." Na to se naše obličeje vyjasnily a radost naplnila každé srdce. A andělé zpívali vyšším hlasem, zatím co oblak stále se blížil k zemi. Potom zazněla Ježíšova stříbrná trouba jak sestupoval na oblaku, zahalen v plamenech ohně. Pohlížel na hroby spících svatých, potom pozvedl oči a ruce k nebi a zvolal: "Procitněte, procitněte, procitněte vy, kteří v prachu spíte a vstaňte!" Pak nastalo mocné zemětřesení. Hroby se otevřely a mrtví vstali, odění nesmrtelností. oněch 144.000 volalo: "Halelujah,", když poznávalo své přátelé, od kterých byli smrtí odtrženi a v témž okamžiku jsme byli i my proměněni a vyzdviženi s nimi do oblaků vstříc Pánu v povětří.

Všichni společně jsme vystoupili na oblak a sedm dní jsme se ubírali ke sklennému moři. [1T 61] Pak Ježíš přinesl koruny a svojí vlastní pravicí je kladl na naše hlavy. Dal nám zlaté harfy a palmy vítězství. Na tomto skleněném moři stálo všech 144.000 svatých v dokonalém čtverci. Někteří měli velmi zářicí koruny, druzí pak méně zářicí, některé koruny se zdály přetížené hvězdami, zatím co jiné jich měly pouze několik. Ale všichni byli dokonale spokojení se svými korunami. A všichni byli odění od ramen až dolů bílým rouchem. Andělé byli kolem nás, jak jsme putovali po skleněném moři k bráně Města. Ježíš pozvedl svoji mocnou pravici, dotkl se perlové brány, rozevřel její třpytící se závěry a pravil nám: "Umyli jste svá roucha v mé krvi,stáli jste neochvějně v mé pravdě, vejděte tudíž." Všichni jsme vstoupili a cítili jsme, že zde máme plné právo.

Uvnitř města jsme viděli strom života a Boží trůn. Z trůnu vyvěral čistý proud řeky a po obou stranách řeky byl strom života. Na jedné straně řeky byl kmen stromu a na druhé straně byl také kmen stromu, oba z čistého, průhledného zlata. Nejdříve jsem myslela, že vidím dva stromy, pohlédla jsem znovu a viděla jsem, že jsou na vrcholku spojeny v jeden strom. Tak stál strom života na každé straně řeky života. Jeho větve se skláněly na místo, kde jsme stáli,plod jeho byl zářící, vyhlížel jako zlato smíšené se stříbrem.

Všichni jsme se posadili pod stromem, dívali jsme se na slávu tohoto místa,když k nám přišli bratři Fitch a Stockman,kteří kázali evangelium království a které Bůh uložil do hrobu, aby je ochránil. Přišli k nám a vyptávali se,co vše jsme prožili v oné doby, kdy oni spali.Snažili jsme se rozpomenout na své nejtěžší zkoušky,ale zdály se nám tak malicherné v porovnání s nekonečnou a věčnou slávou, která nás obklopovala, že jsme o nich ani nemohli mluvit a pouze jsme volali: "Haleluja, nebesa lze dosáhnout dosti lacino" a dotkli jsme se strun svých zlatých harf až se rozezvučely nebeské klenby.

1T 62

Výzva k cestování

Vyprávěla jsem toto vidění věřícím v Portlandě a všichni pevně věřili, že pocházelo od Boha. Boží Duch doprovázel toto svědectví a velebnost věčnosti spočívala na nás. Nevyslovitelná a svatá bázeň mne naplňovala při pomyšlení, že já, tak mladá a slabá, mám být vyvoleným nástrojem, kterým Bůh si přeje dát světlo svému lidu. Jsouc pod mocí Páně, byla jsem naplněna radostí, jako bych byla obklopena anděly na nádherných nebeských dvorcích, kde všude je mír a radost a byla to opravdu smutná a hořká proměna, když jsem se probudila do skutečností smrtelného života.

Ve druhém vidění, které následovalo brzy po prvním, byly mně ukázány zkoušky, kterými musím projít a bylo mi řečeno, že je mojí povinností, abych šla a vypravovala druhým, co Bůh mně odhalil. Bylo mi ukázáno, že moje práce se setká s velkým odporem a že mé srdce bude sevřeno úzkostí, ale že Boží milost bude dostatečná, aby mne vším provedla. Toto vidění mne nadmíru zneklidňovalo, protože vyzdvihovalo moji povinnost, abych šla mezi lid a předkláda la pravdu. Mé zdravé bylo tak chatrné, že jsem neustále tělesně trpěla a dle všeho bylo mého života namále. Bylo mi teprve sedmnáct let, byla jsem malá a křehká, nezvyklá společnosti a povahou tak nesmělá a plachá, že bylo pro mně utrpením setkat se s neznámými lidmi. Modlila jse se vroucně po několik dní a dlouho do noci, aby toto břímě bylo ode mne odňato a vloženo na někoho, kdo by byl schopnějším jé nést. Ale světlo povinnosti se nezměnilo a slova andělova mi zněla neustále v uších: "Oznam druhým, co jsem ti zjevil." [1T 63]

Nemohla jsem se smířit s myšlenkou, že mám jít do světa, a setkání s odporem a posměchem jsem se obávala. Měla jsem málo sebedůvěry. Dosud, kdykoliv mne Duch svatý nutil do mé povinnosti, vzchopila jsem se. Při pomyšlení na Ježíšovu lásku a podivuhodné dílo, které pro mne vykonal, zapomněla jsem na všechen strach a plachost. Pevné přesvědčení, že plním svoji povinnost a jsem poslušnou vůle Páně, dodávalo mi překvapující důvěry. V takových chvílích byla jsem ochotna učinit neb vytrpět cokolivl, jen abych pomohla druhým ke světlu a míru Ježíšovu.

Zdálo se mi však nemožným dokončit dílo, které mně bylo předkládáno, pokusit se o to, znamenalo pro mne jistý neúspěch. Přemáhat odpor, který dílo očekával, bylo pro mne více, než bych mohla unést. Jak bych jen mohla, být léty ještě dítětem, putovat od místa k místu a odhalovat lidu svaté pravdy Boží. Mé srdce se svíralo úzkostí při této myšlence. Můj bratr Robert, pouze o dva roky starší, nemohl mne doprovázet, neb byl slabého zdraví a jeho nesmělost byla větší než moje, nic ho nemohlo přimět, aby něco takového podnikl. Můj otec musel pečovat o rodinu a nemohl opustit svůj obchod, ale ujišťoval mne, že Bůh mi jistě cestu upraví, jestliže mne povolal, abych pracovala na různých místech. Ale tato slova povzbuzení přinesla málo útěchy mému ustrašenému srdci, stezka přede mnou se zdála být lemována obtížemi, které nebudu moci překonat.

Toužila jsem po smrti jako po vysvobození z odpovědností, které se na mne hrnuly. Nakonec mne opustil i šťastný pokoj, kterému jsem se tak dlouho těšila a zoufalství se opět zmocnilo mé duše. Zdálo se, jakoby všechny mé modlitby byly marné a moje víra zanikala. Slova útěchy, výčitek neb povzbuzení, vše mi bylo jedno, neboť se mi zdálo, že mi nikdo nemůže rozumět než Bůh a ten mne opustil. Skupina věřících v Portlandě nevěděla o mých duševních procesech, které mne přivedly do tohoto stavu malomyslností, ale věděli, že jsem z nějaké příčiny sklíčená a cítili, [1T 64] že to je ode mne hřích, když uvážili laskavý způsob, kterým Pán se ke mně přiznával.

Obávala jsem se, že mi Pán navždy odňal svoji přízeň. Když jsem jen pomyslela na světlo, které dříve oblažovalo moji duši, zdálo se mi nyní být dvojnásob drahocenným u porovnání s temnotou, která mne nyní obklopovala. V domě mého otce se konala shromáždění, ale mé utrpení bylo tak velké, že jsem po nějakou dobu je nenavštěvovala. Moje břímě se stávalo stále těžším, až se můj duch ocitl v takové trýzni, že to bylo pro mne téměř nesnesitelné.

Konečně jsem se odhodlala k účasti na shromáždění ve svém vlastním domově. Církev učinila z mého případu zvláštní předmět svých modliteb. Otec Pearson , který byl proti zjevení se moci Boží v mým dřívějších zkušenostech, modlil se nyní vroucně za mne a radil, abych podrobila svoji vůli vůli Boží. Jako laskavý otec se snažil dodat mi odvahy a útěchy, a nabádal mne, abych věřila, že nejsem opuštěna Přítelem hříšníků.

Cítila jsem se příliš slabou a zoufalou, abych sama projevila zvláštní úsilí, ale mé srdce se spojilo v prosbách s mými přáteli. Starala jsem se nyní málo 0 odpor světa a cítila jsem se připravena podstoupit jakoukoliv obět, jen když znovu získám milost Boží. Zatím, co byly za mne obětovány modlitby, protrhávala se těžká temnota kolem mne a ustoupila. Zahalilo mne náhlé světlo a síly mne opustily a bylo mi jakobych se nacházela v přítomností andělů. Jedna z těch svatých bytostí opět opakovala tato slova: "Oznam druhým, co jsem ti zjevil."

Tížila mne však velká obava, abych - jestliže poslechnu volání povinnosti a půjdu ven a budu se vydávat za vyvolenou Nejvyššího, obdařenou viděními a zjeveními pro lid,

nepodlehla hříšné povýšenosti a nepozdvihovala se nad úroveň, kterou jsem měla právo si přivlastnit a nepřivolala tím na sebe nelibost Boží a neztratila svoji vlastní duši. Viděla jsem před sebou několik právě takových případů,jaké jsem zde nyní popsala a mé srdce se lekalo této těžké zkoušky. [1T 65]

Prosila jsem úpěnlivě, musím-li již jít a vyprávět, co mi Pán ukázal, abych byla uchráněna nesprávného vyvyšování sebe sama. Anděl pravil: "Tvé modlitby jsou slyšeny a budou vyslyšeny. Obávášli se tohoto zla, které tě ohrožuje, ruka Boží tě ochrání, utrpením tě k sobě přitáhne a ochrání tvoji pokoru. Předávej věrně toto poselství. Vytrvej až do konce a budeš jíst ovoce ze stromu života a pít vodu života."

Když jsem opět nabyla vědomí pozemských věcí, poddala jsem se plně Pánu, připravena vyplnit Jeho rozkaz, necht je jakýkoliv. Boží Prozřetelnost mne vedla k mým sestrám v Portlandu, vzdáleném třicet mil od mého domova. Tuto cestu jsem podnikla se svým švagrem. Tam jsem měla příležitost uplatnit své svědectví.

Po tři měsíce jsem měla takové potíže v hrtanu a na plících, že jsem mohla jen málo mluvit a to pouze slabým a chraptivým hlasem. Při této příležitosti jsem ve shromáždění povstala a počala mluvit šeptem. Tak jsem pokračovala asi pět minut, když mne bolesti a potíže v hrtanu a na plících opustily, můj hlas se stal jasným a silným a tak jsem mluvila s dokonalou lehkostí a volností téměř dvě hodiny. Když bylo mé poselství skončeno, ztratila jsem opět hlas až do té doby, kdy jsem opět stála před posluchači. A nyní se opakovalo ono zvláštní znovunabytí hlasu. Pocitovala jsem trvalou jistotu, že konám vůli Boží a viděla jsem jasné výsledky svého úsilí.

Boží Prozřetelnost mne vedla dále do východní části státu Maine. Bratr William Jordan se vydal na obchodní cestu do Orringtonu, doprovázen svojí sestrou a já jsem byla puzena, abych šla s nimi. Jelikož jsem Pánu slíbila, že půjdu cestou, kterou mi ukáže, neodvážila jsem se odmítnout. V Orringtonu jsem se setkala s bratrem Jakubem Whitem. Znal se s mými přáteli a sám byl taktéž zapojen do díla spasení.

Duch Boží doprovázel poselství, které jsem nesla, srdce se těšilo pravdě a ti, kteří byli malé mysli, [1T 66] vraceli se radostně a povzbuzeně opět ke své víře. V Garlandu se sešlo velké množství z různých čtvrtí, aby vyslechlo mé poselství. Ale mé srdce bylo velmi těžké, nebot jsem právě obdržela dopis od své matky, ve kterém mně prosila, abych se vrátila domů, poněvadž prý o mně kolují nepravdivé zprávy. To byla nečekaná rána. Mé jméno bylo dosud prosto jakéhokoliv stínu pomluvy a moje pověst mně byla velmi drahá. Také mne rmoutilo, že moje matka má kvůli mne trpět. Visela na dítkách a její srdce bilo jen pro ně. Byla velmi citlivá a nedůktlivá, když šlo o její děti. Kdybych bývala měla příležitost byla bych se ihned rozjela domů, bylo to však nemožné.

Můj zármurtek byl tak velký, že jsem se cítila příliš sklíčena než abych toho večera mluvila. Mojí přátelé mně přemlouvali, abych jen důvěřovala Bohu a konečně se počali bratří za mne modlit. Požehnání Boží na mně spočinulo a vydala jsem onoho večera své svědectví s velkou snadností. Bylo mi, jakoby po mém boku stál anděl a posiloval mne. Volání slávy a vítězství zaznívalo z tohoto domu a všichni jsme pociťovali přítomnost Ježíšovu.

Ve svém díle jsem byla nucena stavět se proti některým , kteří svým fanatismem škodili věci Boží. Tito fanatikové se domýšlelil, že náboženství pozůstává z velkého vzrušení a hluku. Mluvili takovým způsobem, že dráždili nevěřící a způsobili tím, že tito je nenáviděli i jejich učení, potom se radovali, že trpí pronásledování. Nevěřící nemohli vidět ani pevnosti ani stálosti v jejich směru. V některých místech bylo bratřím zabraňováno ve shromážďování. Nevinní trpěli s vinnými. Z toho všeho mne srdce velmi bolelol. Bylo kruté, že věc Kristova měla být omezována těmito nerozumnými muži. Neničili pouze své vlastní duše, ale vypálili dílu znamení, které nebylo snadno odstranit. A satan se z toho radoval. [1T 67] Dobře se mu hodilo, že s pravdou zacházeli neposvěcení mužové, hodilo se mu, že je smíšená s hlukem a pak se vším všudy zašlapává do prachu. Díval se s triumfem na zmatený nejasný stav dítek Božích.

Jeden z těchto fanatiků pracoval s jistým úspěchem na obrácení mých přátel a dokonce i na mých příbuzných proti mně. Protože jsem věrně vyprávěla co mi bylo ukázáno vzhledem k jeho nekřestanskému postoji, roztrušoval nepravdy, aby zmařil můj vliv a sebe ospravedlnil. Můj úděl se zdál být neúnosný. Zmalomyslnění těžce na mne dcléhalo a postavení dítek Božích mne naplňovalo takovou úzkostí, že jsem musela na čtrnáct dní pro nemoc ulehnout.

Moji přátelé mysleli, že nezůstanu na živu, ale bratří a sestry, kteří byli se mnou zajedno v tomto mém zármutku, scházeli se a modlili se za mne. Brzy jsem poznala, že vřelé a úpřimné modlitby jsou za mne obětovány. Modlitby zvítězily. Moc silného protivníka byla zlomena, byla jsem osvobozena a ihned se dostavilo vidění. Z toho jsem poznala, že kdykoliv cítím lidské ovlivňování svého svědectví, at se nalézám kdekoliv, ihned mám volat k Bohu a anděl mi bude poslán ku pomoci. Měla jsem sice již jednoho anděla strážného, který mne neustále doprovázel, ale v případě potřeby sešle Pán ještě dalšího, aby mne vyvedl z moci jakéhokoliv zemského vlivu.

Vidění o nové zemi

(Toto vidění popisuje události, které se stanou na konci tisíce let po druhém příchodu Kristově. Zj 20,21.22 Za 14,4)

Potom jsme všichni sestupovali z města na tuto zemi s Ježíšem v čele na velký a vysoký vrch, který nemohl Ježíše unést, rozestoupil se tak, že povstala veliká rovina. [1T 68] Potom, pohleděla jsem vzhůru, spatřili jsme velké město s dvanácti základy a s dvanácti branami, tři na každé straně a anděla u každé brány. Všichni jsme zvolali: "Město, to veliké město, sestoupilo od Boha s nebe," a přišlo a rozložilo se na místě, kde jsme stáli. Potom jsme se jali prohlížet ty neobyčejné krásné věci za městem. Tam jsem spatřila nádherné domy, které vypadaly jako ze stříbra, podpírané čtyřmi sloupy, vysázenými skvěle zářicími perlami. Byly to příbytky svatých a v každém byla zlatá přihrádka. Viděla jsem některé svaté vcházet do domů, sundávat své zářicí koruny a pokládat je do přihrádky, potom opět vycházeli do polí u domů a obdělávali zemi, ne tak, jak my zde na zemi pracujeme, nikoliv, nikoliv. Jakési zářicí světlo svítilo kol jejich hlav a oni bez ustání chválili a velebili Boha.

A viděla jsem jiné pole, plné nejrozmanitějších květin a když jsem si jich natrhala, zvolala jsem: "Vždyť ony vůbec neuvadnou!" Opět jsem viděla pole vysoké trávy, skvěla se zelení a leskla se jako stříbro a zlato, když se vlnila ke cti a slávě krále Ježíše. Pak jsem vstoupila na pole, kde byly všechny druhy zvířat - lev, beránek, levhart, vlk všichni pospolu v dokonalé shodě. Ubírali jsme se jejich středem a ona nás pokojně sledovala. Potom jsme vstoupili do lesa, ale nebyl to tmavý les jako máme zde, nikoliv, nikoliv, byl plný jasu a slávy, větve stromů se pohybovaly sem a tam a my všichni jsme zvolali: " Bezpečně budeme přebývat a spát budeme v lesích." Procházeli jsme těmito lesy, neboť jsme se ubírali k hoře Sion.

Cestou jsme potkali skupinu, která také sledovala slávu tohoto místa. Povšimla jsem si červeného lemu jejich oděvu. Jejich koruny zářily, jejich roucha byla sněhobílá. Když jsme je pozdravili, tázala jsem se Pána Ježíše, kdo to je. Pravil, že to jsou mučedníci, kteří za něho položili život. [1T 69] S nimi šel nespočetný zástup maličkých, také ony měly červený lem svého oděvu. Hora Sion ležela nyní před námi a na hoře byl nádherný chrám, kolem něho bylo sedm jiných hor, na nichž rostly růže a lilie. A viděla jsem ty maličké vystupovat vzhůru, nebo používali malých křidélek, létali na vrcholy hor a trhali nikdy nevadnoucí květy. Kolem chrámu byly všechny druhy stromů, aby okrašlovaly toto místo. Zimostráz, smrky, jedle, olivy, myrty, granátové jabloně, fíkovníky a skláněly své větve pod tíhou plodů, to vše činilo toto místo nádherným. A když jsme již vstupovali do chrámu, Pán Ježíš pozdvihl svůj líbezný hlas a řekl: "Pouze těch 144.000 vstoupí na toto místo!" - A my jsme zvolali: "Hallelujah!"

Tento chrám byl podpírán sedmi sloupy, všechny ze zářícího zlata a ozdobené nejnádhernějšími perlami. Nemohu těch překrásných věcí, které jsem tam spatřila, ani vylíčit. Kéž bych tak uměla mluvit jazykem Kanánu, abych mohla alespoň něco vyprávět o slávě tohoto lepšího světa. Viděla jsem tak kamenné stoly, do nichž byla zlatými písmeny vyryta jména oněch 144.000.

Když jsme si prohlédli slávu chrámu, vyšli jsme ven a Pán Ježíš nás opustil, aby vstoupil do města. Brzy opět jsme uslyšeli Jeho laskavý hlas: "Pojďte, lidé můj, vyšli jste z velkého soužení, činili jste moji vůli, trpěli jste pro mne, vejděte nyní k večeři, neb se opáši a budu vám sloužiti." Hlasitě jsme zvolali: " Halleluja!" "Sláva" - i vstoupili jsme do města. Zde jsem viděla stůl z ryzího stříbra, byl dlouhý mnoho mil, ale naše oči jej přece mohly přehlédnout. Viděla jsem tam ovoce stromu života, mannu, mandle, fíky, granátová jablka, vinné hrozny a mnoho jiných druhů ovoce. Prosila jsem Pána Ježíše, abych směla z tohoto ovoce jíst, ale On pravil: "Ještě ne, ti, kdo jedí ovoce této země, nevrací se na zemi. Ale za

chviličku, budešli věrná, budeš jíst ovoce stromu života a pít vodu z pramene.A", pravil dále, [1T 70] "musíš se vrátit na zem a vyprávět ostatním, co jsem ti zjevil." Potom mne anděl něžně snesl na tento temný svět. Někdy si myslím, že zde již déle nevydržím, všecky světské věci vyhlížejí tak smutně, neutěšené. Cítím se zde velmi opuštěnou, poněvadž jsem viděla lepší zem. Kéž bych měla křídla jako holubice, abych mohla zalétnout tam a odpoučinout si.

Bratr Hyde, který byl tomuto vidění přítomen, složil následující verše, které byly otištěny v náboženských novinách a na které byly složeny i písně. Ti, kdo je uveřejňovali, četli nebo zpívali, ani si nepomysleli, že mají svůj původ ve vidění děvčátka, pronásledovaného pro své pokorné svědectví.

My slyšeli o světlé zemi svaté,
hrst poutníků, jichž těla zemdlela.
My slyšeli o kráse přebohaté a
naše srdce chvály zapěla.
Nám řečeno, že domov náš to pravý,
bez příbytků již více nebudem.
V půvabné zemi - v zemi věčné slávy -
na březích řeky živé spočinem.

My slyšeli o palmách vítězům tam daných,
o rouchu bílém - zlatých korunách,
krásném městě - perlové má brány
vše prozářeno jasem, jako ve snách.
My slyšeli o andělích tam, světcích,
o písni nové, harfy na strunách,
stromu života a na jeho větvích,
tíž ovoce a nikde víc již prach.

Zelené, širé lány se tam vlní,
nic neškodí a neničí již klas.
Kopce a rokle, údolí, hory,
rozkošně kvetou v každý čas.
Zde růže Sáronská svou vůní
přesladce plní celičký kraj.
V přeletech ptáčků křidélka šumí,
jásavé trylky provází nás.

My slyšeli o listí stromu žití,
dar uzdravení v sobě skývající,
a tomu, kdo jejich vůní cítí,
zdraví a svěžest novou dávají.
A král, jenž vládne nad tím krajem,
nade vším krásou mocně vyniká.
Když prochází se celým tímto rájem,
tu Jeho sláva dálky proniká.

Je radostí a světlem toho místa,
my v Jeho slávě spatříme Ho tam.
Vždyť příbytky nám věčné chystá
v blízkosti své i slávy nebes chrám. [1T 71]
V paprscích lásky Jeho hřáti,
za kratičký již čas se budeme,
ach, Pane, prosím dej nám znáti,
že brzy pokoj Tvůj tam najdeme.

Odmítání udělování výtky

V této době jsem byla podrobená přísné zkoušce. Kdykoliv spočinul Duch Boží na komukoliv ve shromáždění a on oslavoval Boha chvalořečením, počali někteří hlasitě mluvit o mesmerismu, a zalíbilo se Bohu dát ve shromáždění vidění mně, tvrdili někteří, že to je výsledech rozrušení a mesmerismus. Zarmoucená a zoufalá odebrala jsem se často sama na odlehlá místa, abych vylila duši Pánu, Jemu, který zve všechny znavené a obtížené, aby k Němu přišli a nalezli odpočinutí. Když se moje víra uchopila zaslíbení, připadal mi Ježíš velmi blízko. Nebeské světlo mne ozařovalo, cítila jsem se objímána pažemi Spasitelovými a z nich jsem byla vzata ve vidění. Ale když jsem vyprávěla, co Bůh odhalil jen mně samotné, když na mne žádný zemský vliv nemohl působit, byla jsem zarmoucena a udivena, když jsem slyšela někoho naznačovat, že ti, kdo žijí nejblíže Bohu, nejvíce jsou vydání svodům satanovým.

Dle tohoto učení byli bychom jedině bezpečni před bludem nebo omylem, kdybychom zůstávali v určité vzdálenosti od Boha v odpadlictví. Ach, pomyslím-li si, že došlo k tomu, že ti, kdo jdou upřímně k Bohu, jen proto, aby se dožadovali Jeho zaslíbení a jistoty spasení, jsou obviňováni ze špatného vlivu mesmerismu. Prosíme svého laskavého Otce na nebesích o chléb jen proto, abychom dostali kámen neb štíra? Toto vše zraňovalo mého ducha a mučilo moji duši ostrou bolestí, téměř zoufalstvím. Mnozí chtěli, abych uvěřila, že vůbec není Ducha svatého a že všechny zkušenosti, [1T 72] které svatí Boží mužové zakusili, byly pouze výsledkem mesmerismu neb svodu satanova.

Někteří převzali extrémní názory jistých textů Písma, zdržovali se zcela namáhavé práce a zavrhovali každého, kdo nepřijal za své jejich názory na ten neb onen bod, vztahovali se na náboženskou povinnost. Bůh mně odhalil tyto omyly ve vidění a poslal mne, abych poučila jeho chybující dítky, ale mnohé z nich plně zavrhly toto poselství a obvinily mne,že se přizpůsobují světu. S druhé strany opět tzv. adventisté mne obviňovali z fanatismu a mylně mne uváděli za vůdce fanatismu, který jsem přece neustále se vší rozhodností potírala.

Různé lhůty byly určovány pro příchod Páně a z té příčiny bylo na bratry útočeno. Ale Pán mi ukázal, že tyto lhůty pominou, neboť před příchodem Kristovým musí přijít údobí soužení a každy čas, který je stanoven a pomine, oslabí víru lidu Božího. Z toho důvodu mi bylo vytýkáno, že jsem špatným služebníkem, který praví: " Můj Pán prodlévá se svým příchodem".

Tyto výklady, tykající se určení doby, byly vytištěny asi před třiceti lety a knihy je obsahující byly všude v oběhu, ale někteří duchovní, kteří tvrdili, že jsou se mnou dobře známí, udávají, že jsem já určovala jednu lhůtu za druhou pro Kristův příchod a jelikož tyto lhůty prošly, jsou moje vidění falešná. Není pochyby, že toto nepravdivé tvrzení bylo mnohými přijímáno za pravdu, ale žádný, kdo mne opravdu zná a je obeznámen s mojí práci, nemůže s dobrým svědomím tak mluvit. Toto je svědectví, které jsem kdy vydala po uplynutí r.1844: "Lhůta za lhůtou bude určována různými lidmi, která projde a vliv tohoto určení časového bude směřovat ke zmaření víry lidu Božího." Kdyby mne byl ve vidění zjeven určitý čas a já vydala o tom svědectví, nemohla bych právě k vůli uvedenému svědectví zveřejňovat a psát, že všechny určované lhůty projdou, neboťmusí přijít doba soužení před příchodem Kristovým. [1T 73] V oněch posledních třiceti letech, tj. od doby uveřejnění tohoto výkladu, nebyla jsem zajisté nakloněna určovat dobu Kristova příchodu a vystavovat se tak témuž odsouzení s těmi, které jsem kárala. A já jsem neměla vidění až roku 1845, což bylo po projíti času všeobecného očekávání r.1844. Tehdy mi bylo ukázáno, co jsem zde vypovídala.

A nebylo toto svědectví v každé podrobnosti splněno? Adventisté prvého dne určovali jeden čas za druhým a přes opětovný nezdar si opět dodali odvahy a určili nový čas. Bůh je v tomto nevedl. Mnozí z nich zavrhli pravý prorocký čas a nebrali na vědomí již sglněná proroctví. Protože rok 1844 prošel a nepřinesl očekávanou událost, zavrhli pravdu a nepřítel získal moc, aby na ně uvedl mocné dílo podvodu tak, aby uvěřili lži. Zkušebním kamenem času byl rok 1843 a rok 1844, a všichni, kdo určovali nějaký ča□ od této doby, klamali sami sebe i druhé.

Nemohla jsem psát do doby svého prvního vidění, nebyla jsem schopna udržet péro v třesoucí se ruce. Ve vidění mi bylo andělem přikázáno, abych toto vidění napsala. Poslechla jsem a pohotově jsem psala. Moje nervy byly posílené a má ruka se stala pevnou.

Bylo pro mne velkým utrpením vypravovat bloudícím, co mně bylo o nich ukázáno. Působilo mně velkou bolest, když jsem viděla druhé zarmoucené a utrápené. A když jsem již

musela poselství přinést, často jsem je zmírňovala a snažila jsem se, jak jen jsem mohla, představit je pro jednotlivce příznivě. Potom jsem však odcházela do ústraní a plakala v trýzní ducha. Pohlížela jsem na ty, kteří měli na starost pouze svoji duši a myslela jsem si, že já bych nereptala, kdybych byla na jejich místě. Bylo někdy tvrdé vydávat jasné, ostré svědectví dané mi Bohem. S obavou jsem pozorovala výsledek a jestliže káráná osoba se postavila proti výtce a potom proti pravdě, [1T 74] povstaly v mé duši pochybnosti: Předala jsem poselství tak, jak jsem měla? Nebylo by zde ještě nějaké cesty k jejich záchraně? A tehdy se zmocnilo takové zoufalství mé mysli, že jsem často cítila, že smrt by byla vítaným poslem a hrob sladkým místem odpočinku.

Neuvědomovala jsem si nebezpečí a hřích takového počínání, dokud jsen: ve vidění nebyla přeresena do přítomnosti Ježíšovy. Hleděl na mne s nelibostí a odvracel svoji tvář ode mne. Není mi možné popsat hrůzu a bolest, kterou jsem tehdy pociťovala. Klesla jsem před Ním na obličej a neměla jsem sil, abych ze sebe vypravila jen jediného slůvka. Ach, jak jsem toužila, abych byla zakryta a schována před Jeho hroznou nelibostí. Tehdy jsem v jisté míře pochopila, jak budou volat: "Hory a skály padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůně a před hněvem Beránkovým."

Hned na to mne anděl vyzval, abych vstala a pohled, který se naskytl mým zrakům, mohu jen stěží popsat. Přede mnou byla skupina lidí, jejichž vlas byl rozcuchán a jejíchž zjev byl opravdovým obrazem zofalství a hrůzy. Přibližoval se ke mně a otírali svůj šat o můj. Když jsem pak pohlédla na svůj šat, shledala jsem, že je potřísněn krví. Opět jsem klesla jako mrtvá k nohám mne doprovázejícího anděla. Nemohla jsem ze sebe vypravit žádnou omluvu a toužila jsem jen, abych byla co nejdále z tohoto svatého místa. Anděl mne pozvedl a pravil: "To není ještě tvůj případ, ale tato scéna ti byla předvedena, aby ti ukázala, jaká by byla tvá situace, jestliže zanedbáš oznámit druhým, co ti Pán zjevil. Ale budeš-li věrnou až do konce, budeš jíst se stromu života a píti vodu z řeky života. Budeš muset mnoho vytrpět, ale milost Boží je dostačující." Tehdy jsem byla připravena učinit vše, cokoliv bude Pán ode mne požadovat, jen abych získala Jero přijetí a souhlas a ne Jehc hroznou nelibost.

1T 75

Sňatek a pozdější činnost

30. srpna 1846 jsem vstoupila ve stav manželský s bratrem Jakubem Whitem. Bratr White se těšil hlubokým zkušenostem v adventním hnutí a jeho úsilí v šíření pravdy bylo Bohem požehnáno. Naše srdce byla spojena ve velkém díle a společně jsme cestovali a pracovali pro spásu duší.

Započali jsme své dílo bez haléře, s několika málo přáteli a s podlomeným zdravím. Můj manžel zdědil silnou tělesnou konstituci, ale jeho zdraví bylo vážně otřeseno současným namáhavým studiem ve škole a přednáškami. Já sama jsem utrpěla újmu na zdraví již v dětství, jak jsem již vyprávěla. Za těchto podmínek, bez prostředků s velmi málo lidmi, kteří by sympatizovali s naši.mi náhledy, bez časopisů a bez knih, započali jsme své dílo. V té době jsme neměli modlitebny. A abychom použili stanu, nás tehdy nenapadlo. Většina našich shromáždění se konala v soukromých domech. Naše shromáždění byla malá. Zřídka kdy přišel do našich schůzek někdo jiný mimo adventisty, leda že byl přitažen zvědavostí poslechnout si mluvit ženu.

Začínala jsem nejprve nesměle mluvit na veřejností. Mělali jsem důvěru, byla mi dána Duchem svatým, mluvila-li jsem nenuceně a pevně, byl to dar Boží. Vedli jsme svá shromáždění obvykle tím způsobem, že jsme se oba dva zúčastnili. Můj manžel pořádal nejprve poučnou přednášku, já jsem pak následovala s obsáhlým poučováním, razila jsem si cestu k cítění shromážděných. Takto můj manžel zaséval, já jsem pak zalévala símě pravdy a Bůh dal vzrůst.

Na podzim 1846 jsme počali zachovávat biblickou sobotu, vyučovat a zastávat ji. [1T 76] Moje pozornost na sobotu byla ponejprv obrácena za mé návštěvy v Novém Bedfordu Mass. na počátku tého roku. Seznámila jsem se tam s bratrem Josefem Batesem, který již dříve přijal adventní víru a byl činným pracovníkem v díle. Bratr Bates světil sobotu a kladl důraz na její důležitost. Já jsem dosud této důležitosti nepociťovala a domnívala jsem se, že B. chybuje, když trvá na čtvrtém přikázání více, než na ostatních devíti. Ale Pán mi dal nahlédnout do nebeské svatyně. Chrám Páně v nebesích byl otevřen a byla mi ukázána truhla smlouvy,

pokrytá slitovnicí. Po obou stranách archy stál anděl s křídly rozprostřenými nad slitovnicí a s obličejem obráceným k ní. Anděl, který mně doprovázel, mi vysvětloval, že tito dva andělé představují všechny nebeské zástupy, které poblíž s uctivou bázní k nebeskému zákonu, který byl napsán prstem Božíml. Pán Ježíš pozvedl slitovnicí a já jsem spatřila dvě kamenné desky, na kterých bylo vyryto deset přikázání. Byla jsem udivena, když jsem spatřila čtvrté přikázání v samém středu oněch desíti, obklopené jasnou svatozáří. Anděl pravil: "Je to pouze ono jediné ze všech desítí, které blíže určuje živého Boha, jenž stvořil nebe a zemi a všechny věci, které se na ní nacházejí. Když byly položeny základy země, tehdy již byla ustanovena sobota.

Bylo mi ukázáno, že kdyby bývala vždy zachovávána pravá sobota, nebylo by jediného nevěrce ani ateisty. Zachovávání soboty by bývalo uchránilo svět od modlářství. Čtvrté přikázání bylo však pošlapáno, proto jsme my povolaní, abychom napravili toto porušení v zákoně a hájili pošlapanou sobot. "Člověk hřícha", který se povyšoval nad Boha a osoboval si právo měnit časy i zákony, přemístil také sobotu ze sedmého na první den týdne. Tím Boží zákon porušil. Právě před velkým dnem Božím je vysláno varovné poselství, [1T 77] aby se lid navrátil k věrnosti vůči zákonu Božímu, který antikrist zrušil. Poučováním a příkladem musí být upozorňováno na mezeru v zákoně. Bylo mi ukázáno, že třetí anděl, hlásající Boží přikázání a víru Ježíšovu, představuje lid, který obdržel toto poselství a pozdvihuje svůj varující hlas, aby svět zachovával Boží přikázání jako zřítelnicí oka svého. Jako odpověď na toto varování počnou mnozí světit sobotu.

Když jsme získali světlo o čtvrtém přikázání, bylo v Maine asi 25 adventistů, kteří zachovávali sobotu, ale rozcházeli se zase v jiných bodech učení a byli bytově tak roztroušení, že byl jejich vliv velmi malý. V ostatních částech Nové Anglie byl jich asi tentýž počet za podobných podmínek. Bylo naší povinností často je navštěvovat v jejich domovech a posilovat je v pravdě a ve víře v Pána. Ale jelikož byli tak roztroušení, byli jsme vždy dlouhou dobu na cestách. Pro nedostatek prostředků najímali jsme ta nejlacinější soukromá vozidla, vozy druhé třídy a na parnících v podpalubí. Pro mé slabé zdraví bylo cestování soukromými vozidly nejpohodlnější. Když jsme se nacházeli v druhořadých vozech, byli jsme obvykle zahaleni tabákovým kouřem, co mělo u mne často za následek mdloby. Když jsme cestovali parníkem v podpalubí trpěli jsme opět kouřem a vedle toho ještě klením a hrubým rozhovorem lodníků a cestující spodiny. V noci jsme se ukládali ku spaní na tvrdé podlaze na krabicích sušeného zboží, na pytlech obilí, tlumoky nám sloužily za podušky a kabáty a šály za přikrývky. Když jsme již příliš trpěli zimou, procházeli jsme se po palubě, abychom se zahřáli. Když jsme byli v létě příliš obtěžováni horkem, vycházeli jsme na vrchní palubu nadýchat se chladného nočního vzduchu. To vše bylo pro mne unavující, obzvláště, když jsem cestovala s dítětem. [1T 78] Tento způsob života bychom si nikdy sami nebyli zvolili. Bůh nás povolal v naší chudobě a vedl nás pecí soužení, aby nám tak dal zkušeností, které měly mít pro nás velkou cenu a být příkladem pro ostatní, kteří nás měli později v díle následovat.

Náš Mistr byl mužem utrpení, byl obeznámen s bídou a neštěstím a ti, kdož trpí s Ním, budou s Ním i vládnout. Když se Pán zjevil Saulovi při jeho obrácení, neměl v úmyslu ukázat mu, čeho dobrého bude užívat, nýbrž jak velice bude pro Jeho jméno trpět. Utrpení bylo údělem lidu Božího od doby mučedníka Abele. Patriarchové trpěli, protože byli věrní Bohu a poslušní Jeho přikázání. Velká Hlava církve trpěla za nás i první apoštolové trpěli, i první církev trpěla, miliony mučedníků, i reformátoři trpěli. A proč bychom měli my se zaleknout vést život v utrpení, my, kteří máme blaženou naději nesmrtelností, my, kteří budeme dokonalými, jakmile se Kristus zjeví? Kdyby bylo možné dosáhnout stromu života uprostřed ráje Božího bez utrpení, nedovedli bychom se ani radovat z tak bohaté odměny, získané bez utrpení. Zalekli bychom se té slávy, hanbili bychom se v přítomnosti těch, kteří bojovali ten dobrý boj víry, dokonali běh v trpělivosti a došli života věčného. Ale nikdo zde nebude, kdo si nezvolí jako Mojžíš utrpení s lidem Božím. Prorok Jan viděl zástup vykoupených a tázal se: "Kdo jsou tito?" Pohotová odpověď zněla: "To jsou ti, kteří vyšli z velikého soužení, umyli svá roucha a zbílili je v krvi Beránkově."

Když jsme počali hlásat světlo o sobotě, neměli jsme dosud ujasněný pojem o poselství třetího anděla ve Zj 14,9-12. Jádro našeho svědectví před lidem spočívalo ve vysvětlování, že velké hnutí druhého adventu je od Boha, že první a druhé poselství je zjeveno, [1T 79] a že třetí má teprve přijít. Věděli jsme, že třetí poselství končí slovy: "Zde je trpělivost svatých, zde jsou ti, kdož zachovávali přikázání a víru Ježíšovu." A viděli jsme právě tak jasně jako to nyní

vidíme, že tato prorocká slova poukazovala na reformu soboty, ale co znamenalo uctívání šelmy v tomto poselství nebo co bylo s obrazy a znameními šelmy, o tom jsme neměli určitých představ.

Bůh udělil prostřednictvím Ducha svatého světlo svým učedníkům a tyto věci se jim postupně vysvětlovaly. Vyžadovalo dlouhého studia a úzkostlivé péče, než se k tomu článek po článku propracoval. Péči, úsilím a neustálou prací se dílo dostávalo kupředu, až konečně byly světu dány velké pravdy našeho poselství, jasné, souvislé a dokonale ucelené.

Mluvila jsem již o svém seznámení se s bratrem Batesem. Ukázal se být pravým křesťanem, čestným, zdvořilým a laskavým mužem. Jednal se mnou tak něžně, jako bych byla jeho vlastní dítě. Projevoval velký zájem, když mne poprvé slyšel mluvit. Když jsem domluvila; povstal a pravil: "Jsem nevěřící Tomáš, nevěřím ve vidění. Ale kdybych mohl uvěřit, že svědectví, které nám sestra dnes večer vydávala, je opravdu hlasem Božím k nám, byl bych nejšťastnějším člověkem na zemi. Mé srdce je hluboce dojato. Věřím, že mluvčí je upřímná, ale nemohu si vysvětlit, že by jí byly ukázány tak nádherné věci, o kterých nám vyprávěla."

Několik měsíců po mém sňatku, navštívila jsem se svým manželem konferenci v Topshamu, ve státě Maine, na které byl také bratr Bates přítomen. Tehdy ještě nevěřil, že má vidění jsou od Boha. Toto shromáždění přineslo velký zájem. Duch Boží na mne sestoupil, byla jsem vzata ve vidění Boží slávy a poprvé jsem směla shlédnout jiné planety. Když jsem procitla, vyprávěla jsem, co jsem viděla. Bratr Bates se mne ptal, zda jsem snad studovala astronomii. Odpověděla jsem, že si nevzpomínám, že bych byla kdy jen pohlédla na astronomii. [1T 80] Tu pravil: "Je to od Boha." Nikdy před tím jsem ho neviděla tak oproštěného a šťastného. Jeho tvář zářila světlem nebeským a napomínal a povzbuzoval mocně církev.

Z této konference jsem se navrátila s manželem do Gorhamu, kde moji rodiče tehdy bydleli. Zde jsem se velmi roznemohla a nevýslovně jsem trpěla. Moji rodiče, manžel i sestry se spojili na modlitbách za mne, ale přesto jsem trpěla po tři týdny. Často jsem ležela jako mrtvá, ale v odpověď na jejich modlitby, jsem opět ožila. Mé utrpení bylo tak veliké, že jsem úpěnlivě prosila přítomné, aby se za mne nemodlili, neboť jsem si myslela, že jejich modlitby prodlužují moje utrpení. Mojí sousedé mne již měli za umírající. Pánu se líbilo zkoušet po nějakou dobu naši víru. Když se moji přátelé zase jednou za mne modlili, zdál se být jeden bratr velmi obtížen a když pocítil na sobě moc Boží, povstal, přešel pokojem a položil ruce na mou hlavu, řka: "Sestro Ellen, Ježíš Kristus tě uzdraví!" A zvrátil se, sražen k zemi mocí Boží. Věřila jsem, že to bylo dílo Boží a bolesti mne opustily. Moje duše byla naplněna vděčností a pokojem. Mé srdce volalo: "Není pro nás pomoci než u Boha. Můžeme se těšit pohodě jen tehdy, spočinemeli v Něm a čekáme-li jen na Jeho spásu."

Příštího dne byla silná bouře a žádný ze sousedů k nám nepřišel. Mohla jsem již sedět v obývacím pokoji a když někteří sousedé spatřili okna mého pokoje otevřena, domnívali se, že jsem mrtva. Nevěděli, že velký Lékař milostivě sám vstoupil do našeho obydlí, vykázal nemoc a uzdravil mne. Druhého dne jsme jeli 38 mil do Topsham-u. Můj otec byl dotazován, kdy bude pohřeb. Optal se: "Jaký pohřeb?" "Pohřeb vaší dcery!" zněla odpověď. Otec odvětil: "Byla uzdravena modlitbou víry a je na cestě do Topsham-u."

Několik týdnů na to jsme jeli parníkem z Portlandu do Bostonu. Prudká bouře se strhla a byli jsme ve velkém nebezpečí. [1T 81] Loď se hrozně kymácela a vlny se převalovaly až do oken našich kabin. V dámské kabině panoval hrozný strach. Mnohé ženy vyznávaly své hříchy a volaly k Bohu o slitování. Některé opět prosily Pannu Marii, aby je ochraňovala, zatím co jiné opět Bohu slavnostně slibovaly, že mu zasvětí své životy, vyváznou-li. Byly to scény hrůzy a zmatku. Když se loď opět zakymácela a nahnula, obrátila se ke mně jedna žena a pravila: "Vy nejste vyděšena? Myslím, že se již nikdy nedostaneme na pevninu." Řekla jsem jí, že mým útočištěm je Kristus a je-li má práce skončena, že mohu ležet na dně mořském právě tak dobře, jako na kterémkoliv jiném místě, avšak neníli mé dílo dokončeno, neutopí mne všechny vlny oceánu. Důvěřují jedině v Boha, dovede nás bezpečně na pevninu, je-li to pro Jeho slávu.

V této době jsem plně oceňovala křesťanskou nadějí. Scény přede mnou mi živě připomínaly den hrozného hněvu Páně, kdy bouře hněvu Jeho stihne ubohé hříšníky. Potom potekou trpké slzy a bude pláč a nářek, vyznávání hříchu a úpěnlivé prosby o milost, ale bude již příliš pozdě. "Poněvadž jsem volala a odpírali jste, vztahovala jsem ruku svou a nebyl kdo

by pozoroval, anobrž strhli jste se všeliké rady mé a trestání mého jste neoblíbili. Pročež i já v bídě vaší smáti se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se bojíte." Př 1,24-26

S milostí Boží jsme všichni bezpečně přistáli. Ale někteří cestující, projevující za bouře veliký strach, nepřipisovali to Boží milostí, ti o ni žebronili jen proto, aby jim byla majákem v jejich strachu. Jedna, jež slavnostně slibovala, že se stane křesťankou, bude-li zachráněna uvidí-li pevnou zemi, zvolala posměvačně když opouštěla loď: "Chvála Bohu, to jsem ráda, že opět stojím na pevné zemi." Prosila jsem ji, aby se navrátila o několik hodin zpět a vzpomněla si na sliby, učiněné Bohu. Odvrátila se ode mne s výsměchem.

Připomínalo mi to silně pokání na smrtelné posteli. Někteří lidé slouží sobě a satanu po celý svůj život a teprve tehdy, když na ně přikvačí nemoc a mají před sebou strašlivou nejistotu, [1T 82] projeví trochu lítostí nad svými hříchy a třeba i řeknou, že by i rádi zemřeli, a jejich přátelé jím uvěří, že jsou opravdu obrácení a hodní království nebeského. Ale když se uzdraví, jsou právě tak vzpurní jako kdykoliv dříve. Připomíná mi to Přísloví 1,27.28. *"Když přijde jako zpuštění to, čehož se bojíte a bída vaše jako bouře nastane, když přijde na vás trápení a soužení. Tehdy volati budou ke mně a nevyslyším, ráno hledati mne budou a nenaleznou mne."*

V Gorhamu ve státe Maine, narodil se 26. srpna 1847 náš nejstarší syn Henry Nichols (Jindřich Mikuláš) White. V říjnu nám laskavě nabídli bratr a sestra Howlandovi část svého bytu, což jsme rádi přijali a začali hospodařit ve vypůjčeném nábytku. Byli jsme chudí a prožívali jsme zlé časy. Rozhodli jsem se, že se nestaneme na nikom závislými, ale že se budeme sami o sebe starat a hledět, abychom morli něčím také druhým pomáhat. Ale nedařilo se nám. Můj manžel pracoval velmi namáhavě, dovážeje kameny na stavbu železnice, ale nedostával tolik, kolik mu za jeho námahu přináleželo. Bratr a sestra Howlandovi se ochotně s námi dělili o vše, co měli, kdykoliv jim jen bylo možné, ale také oni žili v tísnivých poměrech. Plně uvěřili v prvé i druhé poselství a velkomyslně dávali ze svých příjmů na šíření díla, ačkoliv byli odkázáni jedině na svůj denní výdělek.

Můj manžel opustil železnici a odešel se svoji sekerou do lesa porážet stromy. S nepřestávající bolestí v boku pracoval od časného rána do pozdního večera, aby vydělal asi 50 centů denně. V noci nemohl pro krutou bolest ani spát. Snažili jsme se zachovat si odvahu a spoléhat na Pána. Nereptala jsem. Každého jitra jsem znovu pociťovala vděčnost k Bohu, že nás tak ochraňoval po celou noc a večer jsem děkovala, že nás tak provedl novým dnem. Když nám jednoho dne zásoby došly, odebral se můj muž za svým zaměstnavatelem pro peníze nebo nové zásoby. Bylo bouřlivo a on musel jít pěšky tří míle tam a zpět v dešti. [1T 83] Přinesl domů v tlumoku na zádech zásoby v balíčcích, každý zabalený zvlášť, tak jak procházel vesnicí Brunswickem, kde často přednášíval. Když vstoupil velmi namáhavě do dveří sevřele se mi srdce. Mojí první myšlenkou bylo, že nás Bůh opustil. Řekla jsem svému muži: "Tak daleko to s námi došlo. Což nás Bůh opustil?" Nemohla jsem potlačit svých slz a plakala jsem hlasitě po celé hodiny, až jsem omdlela. Modlili se za mne. Když jsem opět procitla, cítila jsem posilující vliv Ducha sv. a litovala jsem, že jsem klesla do stavu takové malomyslností. Přejeme si následovat Krista a být Jemu podobni, ale často klesáme pod zkouškami a zůstáváme vzdáleni od Něho. Utrpení a zkoušky nás přivádí blíže k Ježíši. Oheň utrpení a zkoušek ztravuje všechnu nečistotu a leští zlato.

V této době mně bylo ukázáno, že na nás Pán dopouští utrpení pro naše dcbro a připravuje nás k práci pro jiné. Zatřásl naším hnízdem sic jinak bychom se usadili v pohodlí. Naším úkolem byla práce pro duše, kdyby se nám bylo dobře dařilo, stal by se nám domov drahým, že bychom jej byli jen neradi opouštěli. Byli jsme navštěvováni zkouškami, abychom tak byli připravováni na ještě větší nesnáze, s kterými se setkáme na svých cestách. Brzy jsme počali dostávat dopisy od bratří z různých států, abychom je navštívili. Ale neměli jsme prostředky, abychom se vydali na cesty. Naše odpověď zněla, že cesta není pro nás otevřena. Domnívala jsem se, že je nemožné cestovat s dítětem. Nepřáli jsme si být závislými a úzkostlivě jsme se snažili žít v mezích svých možností. Byli jsme rozhodnuti raději trpět, než upadnout do dluhů. Dopřála jsem sobě a dítěti denně pintu mléka. Jednoho rána mi zanechal můj muž, než odešel do práce, devět centů, abych si koupila mléka na tři dny. Bylo to pro mne problémem, zda mám koupit mléko pro sebe a dítě nebo zástěrku pro dítě. Odřekla jsem si mléko a koupila látku na zástěrku, abych přikryla holé ručky svého dítěte. [1T 84]

Malý Henry brzy velmi ochuravěl a bylo mu stále hůře, že jsme opravdu byli silně rozrušeni. Ležel jako bezduchý, dýchal rychle a těžce. Dávali jsme mu léky, ale bez výsledku. Zavolali jsme lékaře, který prohlásil, že pochybuje o jeho uzdravení. Modlili jsme se za něho, ale změna nenastávala. Omlouvali jsme se právě tímto dítětem, že nemůžeme cestovat a pracovat pro dobro druhých a teď jsme se obávali, že nám je právě proto Bůh vezme. Ještě jednou jsme předstoupili před Pána, prosili jsme Ho, aby se nad námi smiloval a ušetřil života našeho dítěte, slavnostně Mu slíbili, že půjdeme s důvěrou v Něho, kamkoliv nás pošle.

Naše prosby byly vroucí a zoufalé. Vírou jsme se dovolávali zaslíbení Božích a věřili jsme, že naslouchá našemu volání. Světlo nebeské prorazilo mračna a zasvitlo nám. Naše modlitby byly milostivě vyslyšeny. Od této hodiny se dítě počalo zotavovat.

Za svého pobytu v Topsham-u obdrželi jsme od bratra Chamberlaina z Connectitutu dopis vyzývající nás, abychom se zúčastnili konference v tomto státě v dubnu 1848. Rozhodli jsme se jít, bude-li nám možno sehnat prostředky. Můj manžel se vyrovnal se svým zaměstnavatelem, který mu dlužil ještě 10 dolarů. Za pět dolarů jsem nakoupila oděv, který jsme nejnutněji potřebovali. Mužův kabát jsem zaplátovala, sešívala jsem i záplaty, že na rukávech nebylo ani možno rozeznat původní látku. Zbylo nám pět dolarů na cestu do Dorchesteru v Massachussettes. Naše zavazadlo obsahovalo takřka vše, co bylo naším majetkem na zemi, ale těšili jsme se poklidu duše a čistému svědomí a toho jsme si vážili více než pozemského pohodlí. V Dorchesteru jsme navštívili bratra Nicholse a když jsme jej opouštěli, dala sestra N. mému manželovi pět dolarů, které nám uhradily cestu do Midletovnu, Connecticut. Byli jsme cizinci v tomto městě a nikdy jsme neviděli ani jednoho bratra v tomto státě. Zbývalo nám pouze padesát centů. Můj muž si nedovolil najmout povoz, hodil tedy naše zavazadlo na hromadu prken [1T 85] a vydali jsme se pěšky na cestu, abychom vyhledali někoho, stejné víry. Brzy jsme našli bratra C., který nás vzal k sobě.

Konference byla v Rocky Hill, ve velké nezařízené místnosti bratra Beldena. Bratří se scházeli, až nás bylo počtem asi padesát, ale tito nebyli dosud v plné pravdě. Naše shromáždění bylo poutavé. Bratr Bates postavil přikázání do jasného světla a jeho důležitost byla zdůrazněna mocným svědectvím. Tato řeč povzbudila ty, kteří byli již v pravdě a probudila ty, kteří nebyli ještě plně rozhodnuti.

Příštího léta jsme byli pozváni k bratřím ve státě New-York. Tamní věřící byli chudí a nemohli nám tudíž slíbit úhradu našich výloh. Neměli jsme prostředky k cestování. Zdraví mého manžela bylo slabé, ale naskytla se mu možnost práce při senoseči a tudíž se rozhodl, že podstoupí tuto námahu. Ale vypadalo to, že budeme nuceni žít z víry. Když jsme ráno vstávali, klekali jsme u svých lůžek a prosili Pána, aby nám dal síly ku práci na tento nový den. Nebyli jsme spokojeni, dokud jsme neměli ujištění, že Pán naši modlitbu slyšel. Můj manžel odešel, aby se oháněl kosou, ne ve své vlastní síle, ale z mocí Páně. Navrátil se v noci domů, opět prosil Pána o posilu, aby mohl získat prostředky k šíření Jeho pravdy. Bylo nám často bohatě požehnáno. V dopise bratru Howlandovi v červenci 1848 psal můj muž: "Bůh mi dává sílu, abych mohl celý den tvrdě pracovat. Budiž Jeho jméno pochváleno. Doufám, že získám několik dolarů pro použití v Jeho díle." Trpěli jsme námahou, únavou, bolestí, hladem, zimou a horkem ve své snaze činit dobře svým bratřím a sestrám a byli jsme připraveni trpět ještě více, bude-li to Bůh po nás žádat. Raduji se dnes z toho, že poklid, potěšení a pohodlí v tomto životě jsou oběti na oltáři mé víry a naděje. Záleží-li naše štěstí v tom, že činíme šťastnými své bližní, pak jsme my opravdu šťastnými. Pravý učedník nebude žít proto, aby uspokojoval své milované já, ale pro Krista a dobro Jeho maličkých. [1T 86] Musí obětovat své pohodlí, svá potěšení, své záliby, svoji vůli a svá vlastní sobecká přání pro věc Kristovu, jinak nebude nikdy s Ním na Jeho trůně vládnout.

Vydělané peníze za senoseč stačily na úhradu našich běžných potřeb: a také na zaplacení cesty do Západního Nového Yorku a zpět.

Naše první konference v Novém Yorku byla ve Volney, ve stodole jednoho bratra, bylo nás asi třicet pět, všichni kdož mohli být shromáždění z této části státu. Ale z tohoto počtu stěží dva byli jedné mysli. Někteří se přidržovali velkých bludů a každý trval tvrdošijně na svých vlastních názorech prohlašuje, že jsou v souladu s Písmem.

Tyto podivné rozdíly v mínění mně dělaly těžkou hlavu, poněvadž mi připadalo, že je Bůh zneuctíván. Klesala jsem pod tímto břemenem. Mnozí se obávali, že snad umírám, ale Pán vyslyšel svých služebníků a já jsem se opět sebrala. Světlo nebeské na mně spočinulo a

brzy jsem ztratila pojem o pozemských věcech. Anděl mne doprovazející mi ukázal některé bludy těchto přítomných a současně pravdu jako prostředek jejich omylů. Tyto disharmonické náhledy, o kterých se domnívali, že souhlasí s Biblí, souhlasily pouze s jejich vlastním výkladem bible a oni museli opustit své omyly a sjednotit se v poselství třetího anděla. Naše shromáždění skončilo vítězně. Pravda získala vítězství. Bratří se zřekli svých bludů, sjednotili se na poselství třetího anděla a Bůh jim bohatě požehnal a rozmnožil jejich řady.

Z Volney jsme se vydali do Port Gibsonu, abychom se zúčastnili shromáždění ve stodole bratra Edsona. Zde byli přítomní lidé milující pravdu, ale přesto naslouchali bludům a hýčkali je. Pán za nás pracoval svojí mocí před ukončením tohoto shromáždĚ□ní. Ve vidění mně byla ukázána důležitost odřeknutí se rozporů a sjednocení se na biblických pravdách bratří z Western New-Yorku.

Navrátili jsme se do Middletownu, kde jsme zanechali své dítě po dobu své cesty na západ. [1T 87] A nyní se dostavila bolestná povinnost. Cítili jsme, že musíme obětovat společnost svého malého Henryho pro dobro jiných duší, že se musíme bez výhrady věnovat dílu. Mé zdraví bylo slabé a on by byl nutně zabral většinu mého času. Byla to těžká zkouška, ale nedovolila jsem dítěti, aby stálo v cestě mým povinnostem. Věřila jsem, že Bůh nám jej zachoval, když byl těžce nemocen, a že by mně jej odňal, kdybych dovolila, aby mně zabraňoval ve vykonávání mé povinnosti. Přinesla jsem Pánu tuto oběť s pocity bolestí a mnoha slzami a vzdala jsem se svého jediného dítěte, tehdy rok starého, aby jiní jemu prokazovali mateřskou lásku a zastupovali matku. Zanechali jsme ho v rodině bratra Howlanda, ke kterému jsme měli největší důvěru. Byli ochotni nést břímě, aby nás uvolnili co nejvíce pro práci ve věci Boží. Věděli jsme, že mohou lépe pečovat o Henryho, než bychom mohli na cestách, a že to je pro jeho dobro, budeli mít stálý domov a dobrou kázeň. Bylo těžké rozloučit se se svým dítětem. Měla jsem dnem i nocí před očima jeho smutný malý obličejíček, když jsem ho opouštěla, ale v moci Páně vyrvala jsem ho ze své mysli a snažila jsem se činit druhým dobro. Rodina bratra Howlanda se po pět let pečlivě starala o Henryho.

Vydavatelská činnost a cestování

V červnu 1849 naskytla se nám možnost usadit se po nějakou dobu v Rocky Hill, Conn. Zde se nám 28.července narodil náš druhý syn James (Jakub) Edson.

V době, kdy jsme žili v tomto místě, pociťoval manžel povinnost, aby psal a uveřejňoval přítomnou pravdu. Byl velmi posílen a požehnán, když se pro to rozhodl. [1T 88] Ale jsa bez haléře, byl opět v nejistotě a těžkostech. Byli tam sice bratří, kteří měli prostředky, ale rozhodli se nechat si je. Konečně se toho v malomyslností vzdal a rozhodl se podívat se po pastvinách, které by mohl posekat. Když opustil domov, zavalila mne tíže a ztratila jsem vědomí. Byly za mne vysílány modlitby, pocítila jsem požehnání a bylo mi dáno vidění. Viděla jsem, že Pán před rokem žehnal a sílil mého muže v jeho polní práci, že správně použil vydělaných peněz a že mu bude vše stonásobně navráceno. Že bude bohatě odměněn v království Božím, zůstane-li věrným, ale nyní, že mu Pán nebude dávat síly pro polní práci, jelikož má jinou práci pro něho, že musí vykročit u víře a psát a uveřejňovat přítomnou pravdu. Okamžitě počal psát a když došel k nějakému nesnadnému místu, prosili jsme Pána, aby nám vysvětlil pravý význam Svého Slova.

Asi v této době počal manžel vydávat malý list, nazvaný *The Present Truth (Přítomná pravda).* Vydavatelská kancelář byla v Middletown-u osm mil vzdáleného od Rocky Hill a často šel pěšky tam i zpět, ačkoliv již kulhal. Když přinesl první číslo z tiskárny, sklonili jsme se všichni nad ním, prosili jsme Boha s pokorným srdcem a mnoha slzami, aby požehnal slabému úsilí svého sluhy. Potom adresoval výtisky všem těm, o kterých se domníval, že je budou číst a odnesl je v tlumoku na poštu. Každé číslo bylo přineseno z Middletownu do Rocky Hill a předloženo Pánu dříve, než jsme je vypravili k odeslání a prosili jsme ve vroucích modlitbách smíšených se slzami, aby Jeho žehnající moc doprovázela tyto tiché posly. Velmi brzy došly dopisy, obsahující prostředky na vydávání tohoto listu a dobré zprávy od mnoha duší, vyznávajících Pravdu.

Po započetí svého vydavatelského díla nepřestali jsme kázat pravdu, nýbrž cestovali jsme z místa na místo, [1T 89] hlásali jsme učení, které nám přineslo tak veliké světlo a radost, dodávalo odvahy věřícím, napravovalo bludy a urovnávalo věcí v církvi. Aby naše

vydavatelské podnikání pokračovalo a abychom mohli vykonávat svoji práci na různých polích působností, stěhoval se náš list čas od času na rozličná místa.

Roku 1850 vyšel v Paris, ve státě Maine. Zde byl rozšířen a dostal jméno, které nyní nese, *The Advent Rewiew and Sabath Herald (Adventní přehled a sobotní hlasatel).* Přátelé díla byli nepočetní a chudí na pozemských statcích a byli jsme tudíž nuceni zápasit s bídou a velkými nesnázemi. Neobvyklá námaha, starost a obavy, nedostatek vydatné a výživné stravy, stálé vystavování kruté zimě za našich dlouhých zimních cest, bylo příliš mnoho pro mého manžela, takže klesl pod tímto břemenem. Zeslábl tak, že stěží došel do tiskárny. Naše víra byla zkoušena do krajností. Ochotně jsme se podrobovali odříkání a utrpení, avšak naše pohnutky byly špatně vykládány a pohlíželo se na nás s nedůvěrou i podezřením. Málo těch, pro jejichž dobro jsme trpěli, oceňovalo naše úsilí. Měli jsme příliš mnoho starostí, než abychom mohli spát neb odpočívat. Hodiny, ve kterých jsme měli nalézt ve spánku občerstvení, byly často ztráveny odpovídáním na dlouhá sdělení vyvolaná závistí a mnohé hodiny, ve kterých druzí spali, ztrávili jsme v zoufanlivých slzách a truchlením před Pánem. Konečně můj manžel pravil: Ženo nemá ceny, abychom ještě dále zápasili. Tyto věcí mě drtí a brzy mne přivedou do hrobu. Nemohu již pokračovat. Napsal jsem pro náš list zprávu, že již nebudu nic uveřejňovat." Když vykročil, aby ji odnesl na poštu, omdlela jsem. Vrátil se a modlil se za mne, jeho modlitba byla vyslyšena a já jsem opět ožila.

Příštího jitra, za rodinné modlitby, jsem měla vidění, ve kterém mně byla tato záležitost vysvětlená. Viděla jsem, že můj manžel nesmí zanechat psaní, [1T 90] neboť právě k takovému kroku se ho satan snažil dohnat a pracoval k tomu cíli skrze své zástupce. Bylo mi ukázáno, že musím pokračovat ve vydavatelské práci, a že nás Pán bude podporovat, že ti, jejichž vinou takový nátlak na nás byl vykonáván, poznají rozsah svého krutého počínání, navrátí se a doznají svoji nepravost, nebo že propadnou hněvu Božímu. Ge to nemluví a nejednají pouze proti nám, ale proti Tomu, který nás povolal, abychom zaujali místo, které pro nás vyvolil. Le všechno jejich podezřívání, všechna jejich žárlivost a tajné ovlivňování jsou věrně zaznamenávány v nebesích a nebudou vymazány, dokud každý, kdo se zúčastnil, neuvidí rozsah svého špatného počínání a nevezme každé slovo zpět.

Druhý výtisk *"Rewiew"* byl vydán v Saratoga Springs, New York. V dubnu 1852 jsme se přestěhovali do Rochesteru, New York. Každý krok jsme si museli vybojovat vírou. Byli jsme stále ještě ochromováni chudobou, museli jsme úporně šetřit a žít v sebezapření. Chci zde podat krátký výňatek z dopisu rodině bratra Howlanda ze dne 16. dubna 1852: "Právě jsme se usídlili v Rochesteru. Pronajali jsme si starý dům za roční nájem jednoho sta a šedesátipěti dolarů. Máme v domě tiskařský lis. Kdyby tomu tak nebylo, museli bychom platit ročně 50 dolarů za místnost kancelářskou. Museli byste se smát, kdybyste nás mohli vidět, nás a naše zařízení. Koupili jsme dvě stará lůžka po 25 centech. Můj manžel mně donesl šest starých židlí, z nichž ani dvě nebyly stejné a zaplatil za ně jeden dolar. Brzy na to mně obdařil čtyřmi ještě staršími židlemi bez sedadel, za které zaplatil 62 centy. Rámy byly silné a sedadla jsem si sama zalátala. Máslo je tak drahé, že si je nemůžeme koupit ani brambory si nemůžeme dovolit. Používáme omáček místo másla a řepy místo brambor. Naše první jídlo jsme měli prostřené na prkně, položeném na dvou prázdných sudech. [1T 91] Ochotně se podvolujeme odříkání, jen když může dílo Boží pokračovat. Věříme, že ruka Páně nás vedla v tato místa. Je zde velké pole působnosti, ale málo pracovníků. Naše shromáždění poslední sobotu bylo skvělé. Pán nás osvěžil svojí přítomností."

Čas od času jsme se zúčastnili různých konferencí. Můj manžel kázal, prodával knihy a pracoval, aby rozšířil odběr svého listu. Cestovali jsme soukromými vozy a zastavovali jsme v poledne, aby se naši koně napásli na okrajích silnic a my abychom snědli svůj oběd. A můj manžel psal články pro *"Rewiew"* a *"Instructor"* na víku naší krabice s jídlem nebo na týnku svého klobouku. Bůh bohatě žehnal našemu úsilí a pravda se dotkla mnohých srdcí.

V létě 1853 podnikli jsme svoji první cestu do státu Michigan. Když jsme oznamili své shromáždění, byl můj manžel zachvácen horečkou. Spojili jsme se za něho na modlitbách, ale přesto, že se mu ulehčilo, byl stále velmi sláb. Byli jsme opravdu zdrceni. Což nám bude zabraňováno v díle pro tělesnou slabost? Bude satanu dovoleno, aby nás zkoušel, svoji mocí mařil naší práci a ukládal o naše životy tak dlouho, dokud budeme na této zemi? Věřili jsme, že Bůh může klást meze moci satanově. Může dopustit, abychom byli zkoušeni v peci soužení, ale pomůže nám, vytáhne nás očistěné a lépe připravené pro Jeho dílo.

Vylila jsem svoji duši Bohu v prosbě, aby přimluvil nemoci a posílil mého manžela, aby vydržel na této cestě. Věc byla nutná a moje víra se pevně držela zaslíbení Božích. Měla jsem v nich ujištění, že anděl Boží půjde s námi, budeme-li pokračovat na své cestě do Michiganu. Když jsem uyLrávěla svému muži o tomto svém přesvědčení, řekl mi, že i on byl tímtéž způsobem poučen. Rozhodli jsme se tedy, že pojedeme dále v plné důvěře v Pánu. Každou míli, kterou jsme urazili, cítil se manžel silnějším. [1T 92] Pán ho podpíral. A zatím co kázal Slovo, byla jsem si jista, že anděl Boží stojí mu po boku, aby ho podpíral v jeho díle.

Na této cestě se manžel mnohému přiučil o spiritismu a brzy po našem návratu počal psát knihu nazvanou *"Signs of the Times" (Znamení časů).* Dosud byl sláb a jen velmi málo spal. Avšak Pán byl jeho oporou. Když byl jeho duch zmaten a trpěl, sklonili jsme se před Bohem a volali jsme k Němu ve svém zoufalství. Vyslyšel naše vroucí modlitby a často žehnal mému muži tak, že mohl osvěžen pokračovat ve své práci. Častokráte za den jsme takto přicházeli před Pána v upřímné modlitbě. Tato kniha nebyla napsána v jeho vlastní síle.

V zimě a na jaře jsem velice trpěla srdeční nevolností. Dýchání v leže mne činilo potíže a spát jsem mohla jen skoro úplně v sedě. Můj dech často ustával a ztrácela jsem vědomí. Měla jsem na levém očním víčku otok, který se zdál být rakovinou. Po více než jeden rok se neustále zvětšoval, až počal bolestivě působit na můj zrak. Při čtení nebo psaní musela jsem si namožené oko zavazovat. Obávala jsem se, že bude zničeno rakovinou. Vracela jsem se ve vzpomínkách do dnů a nocí ztrávených čtením zkušebních archů, což vždy namáhalo mé oči a myslela jsem si, že ztratím-li oko i snad život, bude to obětí pro věc Boží.

V této době navštívil Rochester slavný lékař, který udílel poradu zdarma a já jsem se rozhodla, že si dám u něho prohlédnout zrak. Nejprve se domníval, že můj otok bude asi rakovina. Ale když vyzkoušel můj tep, pravil: "Jste velmi churavá a zemřete mrtvicí, až se tento nádor provalí. Jste ve velmi nebezpečném postavení pro své nemocné srdce." To mne nepřekvapilo,neboť jsem si byla vědoma, že bez rychlé pomoci budu muset klesnout do hrobu. [1T 93] Ještě dvě jiné ženy, které sem přišly na poradu, trpěly tímtéž neduhem. Lékař pravil, že můj stav je mnohem nebezpečnější než jejich, a že nejdéle do tří neděl se u mne dostaví ochrnutí. Zeptala jsem se ho, zda se domnívá, že mně jeho lék ulehčí. Nedával mi mnoho naděje. Zkusila jsem léky, které mi předepsal, ale bez výsledku.

Asi za tři neděle jsem omdlela a padla na zem a zůstala jsem bez vědomí téměř šestatřicet hodin. Již se obávali, že nezůstanu na živu, ale v odpověď na modlitby jsem opět nabyla života. Za týden na to jsem ochrnula na levou polovinu těla. Měla jsem zvláštní pocit chladu a strnulostí v hlavě a krutou bolest na spáncích. Můj jazyk byl těžký a ztrnulý, nemohla jsem plynule mluvit. Moje levá paže a celá levá strana byla bezvládná. Myslela jsem, že umírám a mojí největší starostí bylo, abych měla ve svém utrpení viditelný důkaz, že mě Bůh miluje. Po dlouhé měsíce jsem neustále trpěla bolestmi u srdce a můj duch byl trvale sklíčený. Pokoušela jsem se sloužit Bohu ze zásady, neprocítěně, ale žíznila jsem nyní po záchraně Bohem, toužila jsem po Jeho požehnání přes všechno tělesné utrpení.

Bratři a sesry se sešli a učinili můj případ zvláštním předmětem svých modliteb. Moje touha byla splněna, obdržela jsem požehnání Boží a měla jsem ujištění, že mě miluje. Ale bolesti trvaly a slábla jsem každou hodinu. Opět se sešli bratři a sestry a předložili moji záležitost Pánu. Byla jsem tak slabá, že jsem se nemohla slovy modlit. Zdálo se, že můj vzhled oslabuje víru lidí kolem mne. Tehdy se mně zaslíbení Boží tak zjevila, jak jsem je dříve dosud nikdy neviděla. Věděla jsem, že satan se snaží odtrhnout mne od mého manžela a dětí a položit mne do hrobu. Byly mně vnuknuty tyto otázky: "Můžeš věřit pouhému zaslíbení Božímu? Můžeš vykročit vírou, ať je zdání jakékoliv?" [1T 94] Moje víra ožila. Zašeptala jsem svému muži: "Věřím, že se uzdravím!" Odpověděl: "Přál bych si tomu také věřit." Odebrala jsem se tento večer bez úlevy na odpočinek, spoléhala jsem však v plné důvěře v zaslíbení Boží. Nemohla jsem spát, ale pokračovala jsem v tiché modlitbě. Právě před svítáním jsem usnula.

Probudila jsem se s východem slunce úplně zbavena bolesti. Tlak u srdce zcela zmizel a já jsem se cítila velmi šťastnou. Ach, jaká změna! Bylo mi, jako by se mne byl ve spánku dotkl anděl Boží. Byla jsem naplněna vděčností. Chvalořečení Boha splývalo s mých rtů. Vzbudila jsem svého manžela a vyprávěla mu jaké zázračné dílo Pán pro mne vykonal. Zprvu to jen stěží mohl chápat, ale když jsem vstala, ustrojila se a chodila po domě, chválil Boha se

mnou. Moje zasažené oko necítilo bolesti. V několika dnech nádor zmizel a můj zrak byl úplně uzdraven. Dílo bylo dokonalé.

Opět jsem navštívila lékaře a jakmile mně vyzkoušel tep, pravil: "Paní, ve vašem ústrojí nastala změna, ale ty dvě ženy, které mne prosily o radu, když jste zde posledně byla, ty jsou již mrtvé." Řekla jsem mu, že jeho lék mně nepomohl, jelikož jsem ho nemohla užívat. Když jsem odcházela, řekl lékař jednomu z mých přátel: "Její případ je mi záhadou. Nerozumím tomu."

Brzy opět jsme navštívili Michigan a prodělal jsem dlouhé a namáhavé cestování po hrbolatých kládových silnicích a bahnitých močálech, ale nepozbyla jsem sil. Pociťovali jsme, že si Pán přeje, abychom šli do Wisconsinu a objednali jsme si tudíž v Jacksonu vozy na 10 hodin večer.

Když jsme se chystali na cestu vlakem, bylo nám velmi slavnostně a rozhodli jsme se, že uspořádáme modlitební chvíli. Takto jsme se odevzdali Bohu, nemohli jsme zadržet slzy. šli jsme na nádraží s pocity velmi slavnostními. Když jsme nastupovali, vyvolili jsme si přední vůz, který měl sedadla s vysokými opěradly a doufali jsme, že budeme moci trochu spát. [1T 95] Vagon byl však přeplněn a museli jsme přestoupit do jiného, kde jsme teprve nalezli volná místa. Neodložila jsem svého čepce jako obvykle, když jsme cestovali v noci, ale držela jsem i svůj tlumok v ruce, tak jako bych na něco čekala. Promlouvali jsme spolu o svých podivných pocitech.

Vlak byl asi tři míle vzdálen od Jacksonu, když se jeho pohyb stával stále prudším, trhavým, až konečně zastavil. Otevřela jsem okno a viděla jsem tu vůz trčet kolmo do vzduchu. Slyšela jsem zoufalý nářek a vše bylo ve velkém zmatku. Lokomotiva byla vykolejena. Ale vůz, ve kterém jsme se nacházeli, stál na kolejích, byl odpojen od vozů před sebou a stál asi sto stop dále. Nákladní vůz nebyl značně poškozen a náš velký kufr s knihami byl nedotčen. Vůz druhé třídy byl rozdrcen a jeho trosky byly rozmetány i s cestujícími po obou stranách kolejí. Vůz, ve kterém jsme se pokoušeli získat místo, byl hodně pohmožděn a jeden jeho konec se zvedal nad hromadou trosek. Vozová spoj nebyla prasklá, ale vůz, ve kterém jsme seděli byl odpojen od předchozího, jakoby jej byl anděl oddělil. Čtyři lidé byli zabiti nebo smrtelně zraněni a mnoho jich bylo vážně poraněn. My jsme však tušili, že Bůh poslal svého anděla, aby zachránil naše životy.

Vrátili jsme se do Jacksonu a druhého dne jsme jeli vlakem do Wisconsinu. Naše návštěva tohoto státu byla Bohem požehnána. Výsledkem našeho úsilí byly na víru obrácené duše. Bůh mne posiloval, abych byla schopna tak namáhavé cesty.

Dne 29. srpna 1854 byla uložena naší rodině nová odpovědnost narozením Willieho (Vilémovým). Asi v této době bylo vydáno první číslo novin, nesprávně nazvaných *"The Messenger of Truth" (Posel pravdy).* Ti, kteří nás v tomto listě tupili, byli pokáráni pro své chyby a omyly. Nesnesli však výtky a nejprve taktně a potom otevřeně používali svého vlivu proti nám. To bychom byli snesli, ale někteří, jež stáli při nás byli ovlivňování těmito špatnými lidmi. [1T 96] Někteří, kterým jsme důvěřovali a kteří přiznávali, že našemu dílu bylo zvláštním způsobem Pánem žehnáno, odňali nám svoje sympatie a věnovali je cizím lidem.

Pán mi ukázal charakter a konečný úděl této společnosti. Jeho nelibost bude s těmi, kteří jsou v jakékoliv spojení s oním listem a Jeho ruka proti nim. A i když budou mít po nějaký čas úspěch a někteří upřímní budou oklamání a svedení, pravda konečně zvítězí a každá upřimná duše se odřekne klamu, ve kterém byla držena a vyjde čistá z vlivu těchto špatných lidí. Jelikož ruka Boží bude proti nim, musí padnout.

Zdraví mého manžela se opětně zhoršilo. Byl soužen kašlem a bolestmi na plících. Celá jeho nervová soustava byla otřesena. Jeho duševní útrapy, břímě které nesl v Rochestru, jeho práce v úřadě, nemocí a úmrtí v rodině, nedostatek porozumění u těch, kteří se měli s ním podílet na díle, to vše s cestováním a kázáním bylo nad jeho síly, tak že to vypadalo, jakoby ho rychle měly sklátit do hrobu souchotiny. Byla to doba soužení a temnoty. Několik málo paprsků světla občas proniklo těžkými mraky, dávali nám slabou naději, jinak bychom byli propadli zoufalství. Časem se nám zdálo, že nás Bůh opustil.

Spolek *"Messenger" (Posel)* shromáždoval všechny pomluvy a lži, týkající se nás. Tato slova žalmisty se mi často vtírala na mysl: *"Netrap se pro činitele nepravosti, ani nezáviď činitelům hříchů, neboť brzy budou posečeni jako tráva a zvadnou,jako býlí." Ž 37,1.2.* Někteří z pisatelů tohoto listu již triumfovali nad slabostí mého manžela řkouce, že Bůh se o

něj postará a odklidí ho s cesty. Když to ve své nemoci četl, vrátila se mu víra a on prohlásil: "Nezemru, ale budu žít, hlásat slovo Boží a budu možná kázat na jejich pohřbu." [1T 97]

Zdálo se, že se nad námi stahují nejtemnější mraky. Zlí mužové představující zbožnost na příkaz satanův, spěchali, aby ukuli lži a nepravosti a aby vyvolali sílu zlých mocností proti nám. Třásli bychom se, kdyby věc Boží byla pouze naší záležitostí, ale byla v rukou Toho, který pravil: Nikdo jich nemůže vytrhnout z ruky mé." Věděli jsme, že Ježíš žije a kraluje. Mohli jsme říci před Pánem: Je to Tvá věc a Ty víš, že to nebyla naše volba, ale že jsme z Tvého příkazu hráli úlohu, kterou jsi nám přidělil."

Přestěhování do Michiganu

Roku 1855 zařídili bratři v Michiganu přestěhování vydavatelství do Battle Creeku. Toho času dlužil můj manžel dva až tři tisíce dolarů a všechen jeho majetek, mimo knihy, byly účty za knihy a to ještě mnoho z nich pochybné. Dílo zdánlivě ustalo, příkazy publikací byly velmi řídké a slabé, takže se obával, že zemře zadlužen. Bratři v Michiganu nám pomohli získat stavební místo i při stavbě domu. Ústřední doklady byly vystaveny na mé jméno, tak že bych po smrti svého manžela mohla vším disponovat dle své vlastní vůle.

To byly smutné dny. Hleděla jsem na své tři malé chlapce s obavou, že brzy budou sirotci bez otce a podobné myšlenky jako tyto se mi vtíraly do mysli: "Můj manžel zemře přepracováním v díle přítomné pravdy, a kdo si uvědomí, co vytrpěl, břímě, které po léta nesl, přespřílišnou péči, která zdeptala jeho ducha a zničila jeho zdraví, přivedla ho do předčasného hrobu, zanechala jeho rodinu opuštěnou v závislostí na druhých?" Často jsem se tázala: "Což nepečuje Bůh také o tyto věci? Což si jich vůbe,c nevšimne?" [1T 98] Utěšovala jsem se vědomím, že mám Někoho, kdo soudí spravedlivě a že každá oběť, každé sebezapření, každé utrpení a každá bolest, vytrpěná pro Něho je věrně zaznamenána v nebesích a bude odměněna. Den oznámí a vynese na světlo věci, které dosud jsou neznámé.

Bylo mi zjeveno, že Bůh má v úmyslu pozvedat mého manžela poznenáhlu, že musíme projevit velkou víru, poněvadž budeme v každém svém úsilí zuřivě napadáni ďáblem. Že nesmíme hledět na zevnější zdání, ale že musíme věřit. Třikrát denně jsme se obraceli ve vroucích modlitbách k Bohu a prosili za jeho uzdravení. Často byl jeden z nás zasažen mocí Boží. Pán milostivě vyslyšel naše vroucí volání a můj manžel se počal zotavovat. Po mnoho měsíců stoupaly naše modlitby třikrát denně k nebesům za jeho zdraví dle vůle Páně. Toto modlitební období bylo nám velmi drahým. Byli jsme přiváděni do posvátné blízkosti Boží a měli jsme s Ním sladké společenství. Nemohu své pocity v této době lépe vyjádřit, než jak jsou popsány v následující výňatku z dopisu, který jsem psala sestře Howlandové:

"Jsem vděčna, že mohu nyní mít své děti u sebe, ve své vlastní péči a mohu je tak lépe vést po správné cestě. Po dlouhé týdny jsem hladověla a žíznila po spáse a těšili jsme se přímo nepřetržitému společenství s Bohem. Proč se vzdalujeme pramene,když můžeme přijít a pít? Proč zmíráme hladem, když máme plné sýpky? Jsou bohaté a zdarma přístupné. 6 duše moje hoduj z nich a pij denně z nebeských radostí! Nemohu mlčet. Chvála Boha je v mém srdci a na mých rtech. Můžeme se radovat v plností lásky našeho Spasitele. Můžeme hodovat z Jeho báječné slávy. Moje duše to dosvědčuje. Moje temnoty byly tímto drahocenným světlem rozezehnány a toho nemohu nikdy zapomenout. Pane, pomoz mi, abych si to zachovala v živé paměti. Procitněte všechny síly mé duše. Procitněte a zbožňujte svého Vykupitele, pro Jeho zázračnou lásku. [1T 99]

Duše kolem nás musí být probuzeny a zachráněny, jinak zahynou. Nesmíme ztratit ani okamžiku. My všichni máme vliv hovořit pro pravdu nebo proti ní. Přeji si mít při sobě zjevný důkaz, že jsem z Kristových žáků. Potřebujeme něco více, než pouhé sobotní náboženství. Potřebujeme živou zásadu a denní pocit osobní odpovědnosti. Tomu se mnozí vyhýbají a výsledkem je nedbalost, lhostejnost, nedostatek pozornosti, duchovnosti. Kde je duchovní charakter církve? Kde jsou mužové a ženy, plni víry a Ducha svatého? Moje modlitba zní: "Očisti svoji církve, o Bože!" Po měsíce jsem se těšila volnosti a nyní jsem rozhodnuta uvést své hovory a všechno své konání na správnou cestu před Pánem.

Naši nepřátelé mohou jásat, mohou mluvit trpká slova a jejich jazyky mohou mluvit rouhání, klam a lež, však se nepohneme. My víme, komu jsme uvěřili.My jsme nadarmo neběželi ani nepracovali. Přijde den zúčtování, kdy všichni budou souzeni dle svých činů, které činili v těle. Je pravdou, že svět je temný. Nech□ odpor sílí a roste! Nechť šprýmaři a

posměvači dodávají své zlobě smělosti! Přes to vše my se nepohneme, ale budeme se pro posilu opírat o rámě Všemohoucího.

Bůh tříbí svůj lid. Chce mít čistou a svatou církev. My nemůžeme číst v lidských srdcích. Ale Pán má prostředky, aby udržel svoji církev čistou. Vyrostl zkažený lid, který nemůže žít s lidem Božím. Pohrdli výtkami a nechtějí se napravit. Měli příležitost poznat, že jejich boj je nesprávný, hříšný. Měli čas litovat svých nepravostí, ale jejich já je jim příliš drahé, než aby mu dali zemřít. Živili je a stali se jim příliš silným. Oddělili se od věřícího lidu Božího, jejž On očisťuje. My všichni máme důvod k tomu, abychom děkovali Bohu, že byla nalezena cesta pro záchranu církve, neboť hněv Boží by nás musel stihnout, kdyby tito zkaženi čekatele zůstali mezi námi. [1T 100]

Každé upřímné duši, která by mohla být oklamána těmito nespokojenými, dostane se o nich pravého světla, i kdyby každý jednotlivý nebeský anděl je měl navštívit, aby osvítil jejich ducha. V tomto bodě se nemáme čeho obávat. Jelikož se blížíme soudu, vše bude zjevovat jejich charakter a bude jasné, ku které skupině náleží. Síto je v pohybu. Nedej, abychom řekli: "Zadrž svoji ruku o Bože!" Církev musí být vyčistěna a také bude, Bůh kraluje, nechť jej lid chválí. Nemám ani té nejvzdálenější myšlenky, že bych klesala. Mám za to, že mám pravdu, a že činím správně. Soud zasedne, knihy budou otevřeny a my budeme dle svých skutků souzeni. Všechna nepravda proti mně vyslovená mne nezlehčí ani nepovznese, leda by mne přitáhla ještě blíže k mému Spasiteli.

Od doby našeho přestěhování do Battle Creeku počal Pán lámat naše okovy. Nalezli jsme sympatizující přátelé v Michiganu, kteří byli ochotni sdílet s námi naše břímě a podporovat nás v našich potřebách. Staří osvědčení přátelé ve středním New Yorku a v Nové Anglii zvláště ve Vermontu, sdíleli s námi naše starosti a byli připraveni stát při nás v dobách soužení. Na konferenci v Battle Creek v listopadu 1856, Bůh pro nás pracoval. Mysli Jeho služebníků byly poučeny o darech církve. Byl-li hněv Boží uveden na Jeho lid, protože dary byly zanedbávány a přehlíženy, je zde potěšující vyhlídka, že Jeho úsměv opět na nás spočine, že milostivě opět oživí dary, které opět budou žít v církvi, aby dodávaly naději klesající duši a polepšovaly a káraly bloudící. Nový život byl vlit do díla a úspěch očekával práci našich kazatelů.

Nastala poptávka po publikacích a tím bylo dokázáno, že byly právě tím, čeho dílo vyžadovalo. *"Posel pravdy"* brzy zanikl a disharmoničtí duchové, kteří jím pomlouvali, byli rozptýlení. Můj manžel mohl zaplatit všechny své dluhy. [1T 101] Jeho kašel přestal, podráždění a bolesti hrtanu a plic ustaly a ponenáhlu se tak uzdravoval, že mohl bez námahy třikrát kázat v sobotu a prvního dne. Toto podivuhodné dílo uzdravení bylo od Boha a Jemu přináleží všechna sláva.

Když se před naším stěhováním do Rochesteru můj manžel cítil být tak slabým, přál si být zbaven odpovědnosti za dílo vydavatelské. Navrhoval, aby se toho ujala církev sama, aby bylo vedeno vydavatelským sborem, který by si zvolila, a aby žádný, kdo by byl ve spojení s tímto úřadem, neměl z něho finančního zisku vyjma mzdu za svoji práci.

Ačkoliv byli naši bratři opětovně naléhavě upozorňováni na tuto záležitost, nevyvinuli žádnou činnost v tomto směru až do r.1861. Až do této doby byl můj manžel zákonitým majitelem tiskárny a jediným vedoucím díla. Těšil se důvěře činných přátel díla, kteří svěřovali jeho péči prostředky, které občas darovali tak, jak rostoucí dílo vyžadovalo, aby byl vybudován vydavatelský podnik. Ačkoliv často bylo v *"Rewiew"* opakováno, že tiskárna je prakticky majetkem církve, využili naši nepřátelé výhody situace, že můj manžel byl jediným zákonitým ředitelem a pod titulem spekulace činili vše, co bylo v jejich moci, aby uráželi a zdrželi i vývoj díla. Za těchto okólností zřídil organisační řád, z kterého vzniklo vydavatelské sdružení "Adventistů sedmého dne" dle zákonů v Michiganu, na jaře 1861.

Ačkoliv práce vydavatelská a ostatní odvětví díla byly spojeny s mnoha potížemi, největší oběť pro věc Boží, která byla ode mne požadována byla, že jsem musela své děti přenechat péči jiných lidí. [1T 102]

Henry byl po pět let mimo domov a o Edsona jsme mohli také jen málo pečovat. Léty se naše rodina rozrostla, náš domov byl jako hotel a my jsme byli většinu času mimo tento svůj domov. Měla jsem velkou obavu, aby mé děti byly prosty zlých návyků a často jsem se trápila pomyšlením na rozdíl mezi svým postavením a situaci druhých lidí, kteří nepřijímali břemen a nedělali si starostí, kteří mohli stále být se svými dětmi, aby jim radili a vyučovali je, a kteří

trávili svůj volný čas skoro výlučně ve svých rodinách. A tázala jsem se: "Žádá Bůh opravdu tolik od nás a druhé nechává bez břemen? Je toto rovnost? Musíme být takto honěni z jedné starostí do druhé, z jedné části díla do druhého a mít tak, jen málo času na výchovu svých dětí?" Mnoho nocí jsem proplakala, zatím co druzí spali.

Plánovala jsem příznivější podmínky pro své děti, ale povstaly námitky a smetly všechny plány. Byla jsem chorobně citlivá pro chyby svých dětí a každé zlo, které spáchaly, vyvolalo u mne takové bolesti u srdce, že to ohrožovalo mé zdraví. Přála jsem si, aby některé matky byly jen po krátkou dobu v takovém postavení jako já jsem byla po léta, pak by jistě chvalořečily požehnání, kterému se těšily a mohly by lépe cítit se mnou v mém odříkání. Modlili jsme se za své děti, pracovali jsme pro ně a usměrňovali jsme je. Neopomíjeli jsme metličky, ale než jsme ji použili, snažili jsme se, aby uznaly své chyby a potom jsme se s nimi modlili. Hleděli jsme, aby naše děti pochopily, že bychom si zasloužili nelibost Boží, kdybychom jim přestupky omlouvali. A našemu úsilí bylo požehnáno k jejich dobru. Jejich největším potěšením bylo, aby se nám zalíbily. Nebyly prosty chyb, ale věřili jsme, že přesto budou ovečkami v Kristově ovčinci.

Roku 1860 překročila smrt prah našeho obydlí a zlomila nejmladší ratolest našeho rodinného stromu. [1T 103] Malý Robert, narozen 20. září 1860 zemřel 14. prosince téhož roku. Jak naše srdce krvácela, když tato něžná haluz byla zlomena vědí jen ti, kdo doprovázeli své nadějné maličké ke hrobu.

Ale běda, když zemřel náš ušlechtilý Henry (v Topshamu Maine 8. prosince 1863) ve věku 16-ti let! Když náš sladký zpěváček byl uložen do hrobu a my jsme již nikdy neslyšeli jeho jitřní píseň, byl náš domov opuštěným domovem. Oba rodiče i oba zbývající synové pociťovali hořce tuto ztrátu. Ale Bůh nás utěšoval v naší opuštěností s vírou a odvahou jsme pokračovali v díle, které nám přidělil, ve světlé naději, že se setkáme se svými dětmi, které nám byly smrtí vyrvány, na onom světě, kde nebude nemocí ani smrti.

V srpnu 1865 byl můj manžel náhle postižen mrtvicí. To byla těžká rána nejen pro mne a mé dětí , ale i pro věc Boží. Církev byla připravena o práci mého manžela i o moji. Satan triumfoval, když viděl věc pravdy takto přemoženou. Ale díky Bohu, nebylo mu dovoleno, aby nás zničil. Když jsme byli takto odříznuti po patnáct měsíců ode vší činorodé práce, odvážili jsme se ještě jednou společné práce ve sborech.

Když jsme nabyli plného přesvědčení, že můj manžel se neuzdraví ze své vleklé choroby a bude v nečinnosti, a že můj čas nadešel, abych vykročila a donesla lidu své svědectví, rozhodla jsem se pro cestu po severním Michiganu se svým v nejvyšší míře chorobným manželem a to v nejkrutší zimě. Nevyžadovalo to jen malého stupně duševní odvahy a víry v Boha, abych se rozhodla tolik riskovat. Ale věděla jsem, že mám vykonat dílo a zdálo se mi, že satan je rozhodnut mně v tom zabraňovat. Čekala jsem dlouho než naše okovy byly zlomeny a obávala jsem se, že odkladem budou drahocenné duše ztraceny. [1T 104] Vzdalovat se ještě dále od pole působností, bylo pro mne horší než smrt. Vyrazíme-li, můžeme nejvýše zahynout. Tak jsme opustili Battle Creek 19. prosince 1866 ve sněhové vichřici a vydali se do Wright-u v Michiganu. Můj manžel snášel cestu devadesát mil mnohem lépe než jak jsem se obávala a cítil se právě tak dobře, když jsme dostihli místa určení, jako když jsme opouštěli Battle Creek.

Zde započala naše první skutečná práce od doby jeho onemocnění. Zde počal pracovat jako v dřívějších letech, i když s velkou slabostí. Mohl mluvit po 30 až 40 minut dopoledne v sobotu a prvního dne, zatím co já jsem zaplňovala zbytek času, potom mluvil ještě odpoledne každého dne, pokaždé až půldruhé hodiny. Bylo nám naslouchánо s největší pozorností. Viděla jsem, že můj manžel se stává silnějším, srozumitelnějším a souvislejším ve svých námětech. A když při jedné příležitosti mluvil hodinu jasně a mocně, zatížen břemenem díla jako před svým ochuravěním, byly mé pocity vděčnosti nevýslovné. Povstala jsem ve shromáždění a pokoušela jsem se téměř půl hodiny s pláčem dát jim průchod. Shromáždění bylo velmi dojato. Pociťovala jsem ujištění, že to je jitřenkou lepších dnů pro nás.

Ruka Boží byla v jeho uzdravování se co nejzjevnější. Pravděpodobně by se žádný druhý nezotavil, kdyby ho stihla taková rána. Těžký záchvat mrtvice, která postihla vážně mozek, byl dobrou rukou Boží odvrácen od Jeho služebníka a nová síla byla propůjčena jeho tělu i duchu.

V létech, která následovala po uzdravení mého manžela, otevřel nám Pán široké pole působnosti. Ačkoliv jsem se dříve nesměle ujímala úlohy řečníka, nyní kdy Boží prozřetelnost mi otevírala cesty, měla jsem odvahu mluvit i před četným posluchačstvem. Společně jsme navštěvovali naše táborová a jiná velká shromáždění od Maine po Dakotu, od Michiganu po Texas a Kalifornii. [1T 105]

Dílo započaté ve slabosti a temnotě stále rostlo a sílilo, nakladatelské knihkupectví v Michiganu, v Kalifornii a misie v Anglii, Norsku a Švýcarsku dosvědčují jeho vzrůst. Místo našeho prvního listu, neseného na poštu v cestovním pytli, je nyní měsíčně rozesíláno z vydavatelských kanceláří na stočtyřicet tisíc výtisků, různých pravidelně vycházejících časopisů. Ruka Boží byla se svým dílem, aby prosperovalo a rostlo.

Můj životopis později odhalí mnoho různých podnikání, která vyvstala mezi námi a se kterými bylo mé životní dílo úzce spjato. Na vybudování těchto instituci pracovali jsme, můj manžel a já, pérem i hlasem. Abych zaznamenala, byť i jen stručně, zkušenosti těchto roků, činných a bez oddechu, daleko by přesahovalo hranice tohoto náčrtku. Satanovo úsilí, aby znemožnil dílo a zničil pracovníky, neustávalo, ale Bůh pečoval o své služebníky a o své dílo.

Smrt mého manžela

Přes námahu, odpovědnost a starosti, jimiž život mého muže byl přeplněn, nalezla ho šedesátka činným a silným na duchu a na těle. Třikráte klesl pod úderem mrtvice, avšak milostí Boží, přirozeně silnou tělesnou soustavou a přísným dodržováním zdravotních zákonů, bylo mu dopřáno znovu nabýt sil. Opět cestoval, kázal a psal s obvyklou horlivostí a energií. Bok po boku jsme pracovali na díle Kristově po dobu 36 let a doufali jsme, že budeme spolu moci stát na svědectví vítěznému konci. Ale vůle Boží nebyla taková. Vyvolený ochránce mé mladosti, [1T 106] druh mého života, společník mých prací a obtíží byl mi odňat a já jsem zanechána, abych dokončila svoji práci a bojovala boj sama.

Jaro a začátek léta 1881 jsme trávili společně ve svém domově v Battle Creek. Můj manžel doufal, že si zařídí své záležitosti tak, abychom se mohli odebrat na pobřeží Tichého oceánu a věnovat se psaní. Cítil, že jsme se dopustili chyby, připustili jsme, aby zdánlivé potřeby věci Boží a stálé prosby našich bratří nás přiměly k aktivní činnosti, ke kázání, zatím co jsme měli raději psát. Můj muž si přál hlouběji vyložit slavné téma vykoupení a já jsem již dlouho pomýšlela na přípravu důležitých knih. Oba jsme pociťovali, že bychom měli dokončit tuto práci dokud naše duševní síly nejsou oslabeny, že jsme povinni nejen sobě, ale i věci Boží, abychom odpočinuli od žáru bitevního a dali našemu lidu vzácné světlo pravdy, které Bůh otevřel naši mysli.

Několik týdnů před smrtí mého manžela kladla jsem mu na srdce důležitost hledání nového pole působností, kde by nám bylo ulehčeno od našich břemen, které nám nutně byla ukládána v Battle Creeku. V odpověď na to mluvil o různých záležitostech, které by vyžadovaly naší pozornosti dříve, než bychom mohli Battle Creek opustit, totiž povinnosti, které někdo musí vykonávat. Potom se tázal s hlubokým zármutkem: "Kde jsou muži, kteří by konali tuto práci? Kde jsou ti, kdož by měli nesobecký zájem na našich institucích a kdo by stáli za pravdou, nedotčeni jakýmkoliv vlivem, s kterým by přišli do styku!"

Se slzami v očích vyjadřoval svoje obavy o naše instituce v Battle Creeku, pravil: "Můj život byl věnován výstavbě těchto institucí. Opustit je, znamená pro mne smrt. Jsou jako mé děti a já nemohu zanechat svého zájmu o ně. Tyto instituce jsou nástrojem Páně k vykonávání zvláštního díla. Satan se pokouší brzdit a zmařit každý nástroj, kterým Bůh pracuje, aby spasil lidstvo. [1T 107] Jestliže velký protivník bude moci podkopat tyto instituce ve světském měřítku, jeho věc vyhrála. Je mou největší starostí, abych měl správného muže na správném místě. Jestliže ti, kteří zaujímají odpovědná místa, jsou morálně slabí a vrtkaví v zásadách a jsou-li nakloněni světu, najdou se mnozí, kteří se dají jimi vést. Špatný vliv však nesmí převládat. Raději bych zemřel, než abych viděl tyto instituce špatně vedené nebo odvrácené od účelů, pro který byly vyvolány v život.

Co se mne týče, byl jsem nejdéle a co nejúžeji spjat s nakladatelským dílem. Třikráte jsem klesl, byl jsem raněn mrtvicí, pro svoji horlivost a obětavost v tomto odvětví. Když mi Bůh nyní dal obnovenou tělesnou i duchovní sílu, cítím, že mohu posloužit Jeho věci tak, jak jsem toho dosud nebyl schopen. Musím vidět nakladatelské dílo vzkvétat. Je části mé samotné existence. Kdybych ztratil zájem o toto dílo, ať zapomene pravice má svého umění."

Měli jsme smluvenou účast na táborovém shromáždění v Charlotte v sobotu a v neděli, 23. a 24. července. Jelikož jsem byla churavá rozhodli jsme se, že budeme cestovat soukromým povozem. Po cestě byl můj manžel veselý, ačkoliv pocit vážnosti spočíval na něm. Opětovně chvalořečil Pánu za obdrženou milost a požehnání a jasně vyjádřil své vlastní pocity týkající se minulosti a budoucnosti: "Pán je dobrý a musí být velmi chválen. Je pohotovou pomocí v době potřeby. Budoucnost se zdá být temná a nejistá, ale Pán nedopustí, abychom si pro tyto věci zoufali. Když přijde utrpení, dá nám svoji milost, abychom je unesli. Čím nám Pán byl a co pro nás učinil, mělo by nás učinit tak vděčnými, že bychom nikdy neměli reptat nebo si stěžovat. Naše námaha, břímě a oběti nebudou nikdy všemi lidmi oceněny. Vidím, že jsem tehdy ztratil vyrovnanost duše a požehnání Boží, když jsem si dovolil být znepokojován těmito věcmi. [1T 108]

Zdálo se mi příliš tvrdým, že mé pohnutky byly zneuznávány, a že mé nejlepší úsilí pomáhat, posilovat odvahu mých bratří vždy a vždy bylo obráceno proti mně. Ale měl jsem si připomenout Ježíše a Jeho zklamání. Jeho duše trpěla, že nebyl uznáván těmi, jimž přišel požehnat. Měl jsem více stavět na milosti a milosrdenství Božím, chvalořečit více Mu a méně si stěžovat na nevděčnost bratří. Kdybych byl vždy své těžkostí přenechal Pánu a méně myslil na to, co druzí činí proti mně, byl bych měl více pokoje a radostí. Chci se nyní toho chránit, abych nikoho neurazil ani slovem, ani činem a potom pomáhat svým bratřím, aby šli přímou cestou. Nepřestanu truchlit nad jakoukoliv křivdou, spáchanou kolem mně. Očekával jsem od lidi více, než jsem měl. Milují Boha a Jeho dílo a milují také své bratry."

Ani mně nepřišlo na mysl, když jsme takto cestovali, že to je poslední cesta, kterou spolu konáme. Počasí se náhle změnilo z dusného horka v mrazivý chlad. Můj manžel se nachladil, ale myslel, že jeho zdraví je tak dobré, že si trvale neublíží. Pracoval ve shromážděních v Charlotte, podávaje pravdu s velkou jasností a silou. Mluvil o potěšení, které pociťuje když mluví k lidu, jenž projevuje tak velký zájem o věci jemu tak drahé. "Pán skutečně občerstvil moji duši, když jsem lámal druhým chléb života. Po celém Michiganu volají lidé toužebně po pomoci. Jak toužím, abych je potěšil, posílil a dodal jim odvahy vzácnými pravdami, hodícími se pro tento čas."

Po našem návratu domů stěžoval si můj manžel na lehkou nevolnost, avšak dal se do práce jako obvykle. Každého jitra navštěvoval háj v blízkosti našeho domu a spojoval se s Pánem na modlitbě. Úzkostlivě jsme toužili poznat své povinnosti. Z různých míst neustále docházely dopisy, vyzývající nás, abychom se zúčast.nili táborových shromáždění. [1T 109] Přesto, že jsme se rozhodli věnovat se plně psaní, bylo nám zatěžko odmítnout setkání se s našimi bratry na těchto důležitých schůzkách. Vroucně jsme prosili o moudrost, abychom poznali správnou cestu.

Sobotního jitra, jako obvykle, šli jsme společně do lesíka a můj muž se třikráte vroucně modlil. Zdálo se, že velmi nerad zanechává poradu s Bohem o zvláštní vedení a požehnání. Jeho modlitby byly vyslyšeny, pokoj a světlo se rozlilo v srdci. Chválil Boha a pravil:" Nyní se všeho vzdám pro Ježíše. Pociťuji sladký nebeský mír, ujištění, že Pán nám ukáže naši povinnost, neboť si přejeme plnit Jeho vůli." Doprovodil mne do Tabernaklu a započal pobožnosti zpěvem a modlitbou. Bylo to naposled, co stál po mém boku na kazatelně.

Příští pondělí dostal silnou zimnici a druhého dne jsem i já byla zachvácena. Vzali nás oba do sanatoria do ošetřováníl. V pátek byly mé příznaky již příznivější. Lékař mne vyrozuměl, že můj manžel se cítí malátným, a že proto předvídá nebezpečí. Ihned mne vzali do jeho pokoje. Jakmile jsem jen pohlédla do jeho obličeje, viděla jsem, že umírá. Pokoušela jsem se ho ze spánku vyburcovat. Rozuměl všemu, co mu bylo řečeno a odpovídal na všechny dotazy, jež mohly být zodpovězeny buď "ano" nebo "ne", ale více říci nemohl . Když jsem mu řekla, že se domnívám, že umírá, nedal najevo žádného údivu. Tázala jsem se ho , zda mu je Ježíš drahým. Řekl: "Ano, ó ano!" "Nepřeješ si žít?" tázala jsem se. Odpověděl: "Nikoliv!"

Poklekli jsme tedy u jeho lože a já jsem se za něj modlila. Smírný výraz spočíval na jeho tváři. Pravila jsem mu: "Ježíš tě miluje . Jeho neumdlévající paže tě podpírají." Odpověděl: "Ano, ano."

Bratr Smith a ostatní braři se modlili kol jeho lože a vzdálili se pak, aby trávili věšinu noci na modlitbách. Manžel mi řekl,že necítí bolesti. Ale zřejmě rychle ochaboval. Dr Kellog a jeho pomocníci dělali vše, co bylo v jejich moci, aby jeho skon oddálili. [1T 110] Pomalu oživoval, ale byl velmi slabý.

Příštího jitra se zdálo, že se pomalu zotavuje, ale k poledni se dostavila zimnice a konečně bezvědomí. V sobotu 6. srpna 1881 v 5 hodin odpoledne klidně vydechl svoji duši bez smrtelného zápasu a sténání.

Smrt mého manžela, tato náhlá a neočekávána rána, dopadla na mne plnou svojí zdrcující ranou. Ve svém osláblém stavu sebrala jsem všechny své síly, abych vydržela do posledka u jeho lože. Ale když jsem viděla jeho oči smrtí uzavřené povolily vyčerpané nervy a klesla jsem zcela vysílená. Po nějakou dobu jsem se potácela mezi životem a smrtí. Plamen mého života hořel tak slabě, že jej mohl zhasit pouhý vánek. V noci se stával můj tep slabším a můj dech tišším, až se zdálo, že ustává úplně Pouze milosti Boží a neutuchající péči a bdělosti lékaře a ošetřovatelů byl můj život zachován.

Ačkoliv jsem po smrti svého manžela neopustila lůžko, odnesli mne příští sobotu do modlitebny, abych byla přítomná jeho pohřbu. Po ukončení kázání měla jsem za svoji povinnost svědčit o ceně křes□anské naději v hodině smutku a tak bolestné ztráty. Když jsem povstala, bylá mi dána síla a mluvila jsem asi 10 minut, vyzdvihla jsem milosrdenství a lásku Boží v přeplněném domě. Po ukončení bohoslužeb následovala jsem svého manžela na hřbitov Oak Hill, kde byl uložen k odpočinku až do jitra vzkříšení.

Touto ranou byla má tělesná síla zničena, ale moc Boží milosti mne podpírala v mé velké ztrátě. Když jsem viděla svého manžela vydechnout naposled, cítila jsem, že Ježíš mi je dražším než v kterýchkolív dřívějších hodinách mého života. Když jsem stála u svého prvorozeného a zatlačila mu oči, řekla jsem: "Pán dal, Pán vzal, budiž jméno Páně pochváleno." Tehdy jsem cítila, že mám v Pánu Ježíši utěšitele. [1T 111] A když můj nejmladší byl vyrván z mé náruče a já jsem již neviděla jeho hlavičku na podušce vedle sebe, tehdy jsem řekla: "Pán dal, Pán vzal, budiž Jméno Jeho pochváleno." A když mi byl odňat ten, o jehož velkou náklonnost jsem se opírala, s nímž jsem po dlouhých 36 let pracovala, pokládám své ruce na jeho oči, pravila jsem: "Odevzdávám Ti, Pane svůj poklad k jitru vzkříšení!"

Když jsem ho viděla mne opouštět a četní přátelé se mnou cítili, pomyslela jsem si: "Jaký je to kontrast proti smrti Ježíšově, když visel na kříži! Jaký to rozdíl! V hodině Jeho smrtelné agonie hanobitelé se Mu rouhali a posmívali. Ale On zemřel a prošel hrobem, aby jej osvětlil a prozářil, abychom se mohli radovat a doufat i v pádu smrti, abychom mohli říci, když ukládáme své přátelé k odpočinku v Kristu Ježíši: "Opět se sejdeme!"

Časem jsem měla pocit, že můj manžel přece ani nemohl zemřít. Ale byly slova jako by vryta do mé duše: "Utiš se a věz, že já jsem Bůh!" Trpce jsem pocitovala svoji ztrátu, ale neodvážila jsem se poddávat se svému bezúčelnému hoři. To by nevrátilo život drahému zesnulému. A já nejsem tak sobecká, abych si přála, i kdybych snad mohla, vyrušit ho z jeho klidného spánku a přivést ho zpět do boje života. Jako znavený bojovník se uložil ke spánku. S radostí se chci dívat na místo jeho odpočinku. Nejlepší způsob, jakým mohu já a mé děti uctít památku toho, který padl, je uchopit se díla, kde je zanechal a nést je v síle Ježíšově kupředu až k dokončení. Chceme být vděčni za ty roky užitku, které mu byly dopřány. Pro něj a pro Krista vezměme si z jeho smrti naučení, které nechť nikdy nezapomeneme. Nechť skrze tuto bolestnou ztrátu se staneme laskavějšími, přívětivějšími, ohleduplnějšími, trpělivějšími a pozornějšími k živým.

Chápu se sama svého životního díla v plné důvěře, že můj Spasitel bude se mnou. Máme jen malou chviličku k bojování, [1T 112] pak přijde Kristus a toto dějiště bojů se uzavře. Tehdy bude naším posledním úsilím práce s Kristem a pro přiblížení Jeho království. Mnozí, kteří stáli v předních řadách boje., horlivě odpírajíce přicházejícímu zlu, klesnou na poli v plné činnosti. Živí pohlédnou bolestně na padlé hrdiny, ale nebude kdy přerušit dílo. Řady se musí opět sevřít, musí se uchopit korouhev z ruky ochromené smrtí a s obnovenou energií hájit pravdu a čest Kristovu. Jako nikdy před tím musí být odpíráno hříchu, moci temna. Doba vyžaduje energickou a rozhodnou činnost, se strany těch, kteří věří přítomné pravdě. Bude-li se nám zdát čekání našeho Osvoboditele dlouhým, budeme-li zlomeni utrpením a vyčerpání námahou a obtížemi a staneme se proto netrpělivými, abychom přijali čestné propuštění z boje, vzpomeňme si - a nechť tato připomínka odstraní reptání - že jsme zanechání na zemi, abychom se setkávali s bouřemi a boji proto, abychom zdokonalili křesťanský charakter, abychom se lépe seznámili s Bohem, naším Otcem a s Kristem, naším starším Bratrem a abychom pracovali pro Pána, získáváním mnoha duší pro Krista. Moudří budou zářit jako klenba nebeská a ti, kdož obrátí mnohé ku spravedlností, jako hvězdy na věky věků.

Svědectví pro církev číslo 1

Strážným svého bratra

20. listopadu 1855 sestoupil na mne za modlitby náhle a mocně Duch svatý a dostalo se mi vidění.

Viděla jsem, že Duch svatý poznenáhlu odstupuje od církve. Služebníci Boží příliš důvěřují síle důkazů a nemají ono plné spolehnutí na Boha, jaké by měli mít. Viděla jsem, že pouhý důkaz pravdy nepřiměje duše, aby zaujali místo s ostatky, neboť pravda není populární. Soužebníkům Božím musí pravda přejít do srdce a krve. Anděl pravil: "Musí ji rozehřát slávou, musí nosit pravdu ve svém srdci a vylévat ji v zápalu a vroucnosti duše těm, kteří naslouchají. Málo je těch, kteří jsou hotovi rozhodnout se jedině pod váhou důkazů, jest nemožným pohnout mnohými pouhou teorií pravdy. Moc a síla musí doprovázet. pravdu, aby jimi pohnulo to živé svědectví.

Viděla jsem, že nepřítel je horečně činný, aby zmařil duše. Povýšenost pronikla do řad církve, je zapotřebí více pokory. Mezi posly se příliš mnoho holduje neodvislosti ducha. To musí být odloženo a služebníci Boží se musí více semknoutl. Bylo možno pozorovat příliš mnoho otázek: "Jsem strážným bratra svého?" Anděl pravil: "Ano, ty jsi strážným bratra svého. [1T 114] Máš s bdělostí pečovat o svého bratra, máš mít zájem o jeho prospěch a chovat k němu náklonnost a lásku. Semkněte se!" Bůh ustanovil, aby člověk byl srdečný a poctivý bez přetvářky, měkký, pokorný a prostý. Toto je zásadou nebes, Bůh tak nařídil. Ale ubohý křehký člověk vymyslel něco jiného - následování své vlastní cesty a pečlivě sledování svých vlastních zájmů.

Tázala jsem se anděla, proč byla prostota z církve vykázána a nastolena pýcha a povýšenost. Viděla jsem, že právě to je příčinou proč jsme vždy byli vydáni do rukou nepřítelových. Anděl pravil: "Pohleď a viz, že tento pocit povýšenosti převládá." "Což jsem já strážným bratra svého?" Opět pravil anděl: "Ty jsi strážným bratra svého. Tvé vyznání, tvá víra vyžaduje od tebe sebezapření a obětování se Bohu, jinak bys nebyl hoden života věčného, neboť byl pro tebe draho vykoupen smrtelnou úzkostí, utrpením a svoji krví , milovaného Syna Božího."

Viděla jsem, že mnozí lidé na různých místech, na východě i na západě, hromadí statky, pozemky, domy a používají díla Božího za záminku řkouce, že tak činí, aby mohli pomáhat věci Boží. Přikládají si tak pouta a mohou přinášet jen malý užitek dílu. Někteří opět koupí kus pozemku a pracují se vší své síly, aby jej splatili. Jsou tím tak zaneprázdění a mohou nastřádat jen pramálo času na modlitbu a pobožnosti a získat tak od Boha sílu ku přemáhání všech svých hříšných návyků. Jsou zadlužení a když dílo potřebuje jejich pomoci, nemohou vypomoci, neboť se musí nejdříve zbavit svých dluhů. Ale když z nich vybředli, jsou vzdálenější toho, aby dílu pomohli, než kdykoliv před tím, poněvadž se opět zaplétají do hromadění nových majetků. Lichotí a namlouvají si, že tento postup je správný, že použijí zisku pro věc Boží. Ale ve skutečnosti si ukládají poklady zde, na této zemi. Milují pravdu slovem, ale ne skutkem. [1T 115] Milují dílo právě tolik, jak jejich činy ukazují. Milují svět více a věc Boží méně, přitažlivost země se stává silnější a přitažlivost nebe slabší. Jejich srdce je u jejich pokladu. Svým příkladem ukazují lidem kolem sebe, že zamýšlí zůstat zde, že tento svět je jejich domovem. Anděl pravil: "Jsi strážným bratra svého!"

Mnozí zabředají do zbytečných vydání pouze proto, aby ukojili své pocity, chuti, oči a své smysly tehdy, kdy dílo potřebuje právě tyto promrhané prostředky a kdy služebníci Boží jsou nuzně oděni a nemohou vykonávat svoji práci pro nedostatek prostředků. Anděl praví: "Doba jejich činů brzy pomine . Jejich skutky ukazují, že jejich já je jim modlou a jí, že obětují. Jejich já musí být nejdříve uspokojeno,jejich cit povýšenosti jim praví: "Jsem já strážným bratra svého?" Mnohým se dostává varování, ale nedbají. Jejich já je jejich hlavní předmětem a jemu se musí vše klaněti.

Viděla jsem, že církev téměř ztrácí ducha sebezapření a obětavosti, kladou na první místo sebe a své vlastní zájmy a potom teprve pracují pro dílo tak, jak sami uznají za dobré. Taková oběť, jak jsem viděla, je slabá a není přijata Bohem. Všichni by měli mít zájem na tom; aby kona□i pro šíření díla, co je. v jejich silách.

Viděla jsem, že ti, kteří nemají majetku, ale mají tělesnou sílu, musí klást počet Bohu právě z této své síly. Mají být pilnými v zaměstnání a horlivého ducha, nemají přenechávat všechny oběti těm, kteří mají majetek. Viděla jsem, že mohou obětovat, a te že je jejich povinností právě tak, jako oněch, kteří vlastní majetky. Ale často ti, kteří jsou nemajetní si neuvědomují, že se mohou zapřít v mnoha věcech, že mohou méně vynakládat na svá těla a uspokojování svých chutí a zálib a tak mnoho ušetřit pro věc Boží a ukládat si tak poklady v nebesích. Viděla jsem, že v pravdě je líbeznost a krása, ale odejmi jí moc Boží a stává se bezmocnou. [1T 116]

Zahajování soboty

Viděla jsem, že tomu je skutečně tak: *"Od večera do večera budeš světit sobotu."* Anděl praví: "Vezmi si Slovo Boží, čti je, chápej je a nemůžeš bloudit. Čti pečlivě a najdeš tam, co je večer a kdy to je." Tázala jsem se anděla, zda hněv Boží spočívá na Jeho lidu, protože zahajuje sobotu tak jak činil dosud. Bylo mi poukázáno zpět, ke vzniku soboty a sledovala jsem lid Boží až do této doby, ale neviděla jsem, že by to Pán nesl nelibě, nebo že by byl na něj pohněván. Tázala jsem se, proč tomu tak je, že v tomto posledním čase musíme měnit dobu zahájení soboty. Anděl pravil: "Porozumíš tomu, ne však ještě teď, ještě ne." Anděl pravil: "Vzejde-li světlo a je-li toto světlo přehlíženo nebo zavrženo, tehdy přijde zatracení a hněv Boží, ale než světlo vzešlo, není hříchů, poněvadž není světla k zavrhnutí. Viděla jsem, že někteří se domnívají, že Pán ukázal, že sobota se počíná v šest hodin, kdežto já jsem viděla, že počíná večer. Z toho bylo vyvozeno, že večer je v šest hodin. Viděla jsem, že se služebníci Boží musí sjednotit, semknout.

Odpůrci pravdy

Byl mi ukázán případ Stephensona a Halla z Wisconsinu. Viděla jsem, že byli přesvědčeni, když jsme byli ve Wisconsinu v červnu 1854, že vidění jsou od Boha, ale zkoušeli je a porovnávali se svými výpočty o době příchodu a jelikož vidění s těmito jejich výpočty nesouhlasila, obětovali vidění, své době příchodu. Na svých cestách po východě minulého jara oba neměli pravdu a jednali pletichářsky. Doba příchodu se jim stala kamenem úrazu a jsou ochotni učinit cokoliv, [1T 117] jen aby poškodili *Rewiev*. Jeho přátelé musí být na stráží a činit vše, co je v jejich silách, aby uchránili dítky Boží před klamem. Tito muži se spolčují s prolhanými a zkaženými lidmi. A zřejmě o tom ví. Zatím co projevovali mému manželu sympatie a jednomyslnost, uštkli ho /zvláště Stephenson/, kde jen mohli, jako zmije za jeho zády. Mluvili k němu hladkými slovy, ale současně popichovali Wisconsin proti *Review* a jeho vydavatelům. Zvláště Stephenson byl činným v této věci. Jejich úmyslem bylo, aby *Review* buď otiskl jejich učení o době příchodu, nebo aby byl jeho vliv úplně zmařen. A zatím, co můj manžel jednal přímo a otevřeně, hledal způsob, jak odstranit jejich nedůvěru, mluvil nezakrytě o záležitostech nakladatelství a pokoušel se jim pomoci, oni vyhledávali jen zlo a pozorovali vše podezřívavým okem. Když jsem tak na ně pohlížela, pravil anděl: "Myslíš, ubohý člověče, že můžeš pozdržet dílo Boží? Ubohý člověče, jediný dotek Jeho prstu tě srazí k zemi. Bude mít s tebou strpení, ale jen krátký čas."

Bylo mi ukázáno zpět ke vzniku adventního učení a dokonce před tento čas a viděla jsem, že nebylo obdoby s překrucováním, klamem a falší, jaké se dopouštěla pod pláštíkem náboženství společnost *"Posla"* nebo podobné společnosti zkažených srdcí. Některá upřímná srdce byla jimi ovlivněna, poněvadž usuzovala, že určitě musí mít nějaký důkaz pro svá tvrzení a také, že je neměla za schopna pronášení tak pustých vědomých lží. Viděla jsem, že takoví dostanou světlo pravdy v těchto věcech. Církev Boží půjde přímo kupředu, jakoby takových lidí ani ve světě nebylo.

Viděla jsem rozhodné úsilí, které bude vyvíjeno, aby byla nekřes□anům ukázána jejich špatnost, že budou odděleni od vzácných a svatých, jestliže se nepolepší. Bůh může a bude mít čistý lid, ze kterého bude mocí mít potěšení. [1T 118] Nezneuctívejte Ho slučováním a spojováním čistého s nečistým.

Byli mi ukázáni někteří, kteří přicházeli z východu na západ. Viděla jsem, že zbohatnutí nesmí být důvodem pro ty, kteří opouštějí východ pro západ, nýbrž získání duší pro pravdu. Anděl pravil: "Nech□ ukáže vaše dílo, že jste neopustili východ pro pocty nebo pro skládání pokladů na zemi, ale proto, abyste pozvedli korouhev pravdy." Viděla jsem, že ti, kteří se

ubírají na západ, mají být jako muži, čekající na svého Pána. Anděl pravil: "Buďte živým příkladem těm na západě. Ukažte svými činy, že jste zvláštním lidem Božím a že máte zvláštní úkol, dát poslední poselství milostí světu. Nechť vaše činy ukáži všem kolem vás, že tento svět není vaším domovem." Viděla jsem, že ti, kteří zabředli do hříchů, mají zlomit pouta nepřítelova a získat svobodu. Neskládejte si pokladů na zemi, ale ukažte svými životy, že si ukládáte poklady v nebesích. Povolal-li vás Bůh na západ, má tam pro vás práci, vznešenou práci. Pomáhejte svoji vírou a svoji zkušeností těm, kteří živých zkušeností nemají. Nechť nemá pro vás přitažlivost tento ubohý, temný kus země, ale nech□ vás přitahuje Bůh, Boží sláva a nebesa. Nech□ se vaše mysl nezabývá péčí o pozemské statky, ale buďte plně zaujati bezpečným vzhlížením ke statku Abrahamově. Jsme dědicové tohoto nesmrtelného dědictví. Odvykejte zálibám tohoto světa a setrvávejte u věcí nebeských.

Odpovědnost rodičů

Viděla jsem, že na rodičích spočívá velká odpovědnost. Nesmí se dát vést svými dětmi, ale musí je sami vést. Bylo mi poukázáno na Abrahama. Byl bohabojný ve své rodině. Přikazoval domu svému po sobě a Bůh byl toho pamětliv. [1T 119]

Potom mně byl ukázán případ Eliho. Nevedl přísně své děti a proto se staly prostopášnými a zlými.Jejich špatnost a bezbožnost svedla Izraele na scestí. Když Bůh oznámil Samuelovi jejich hříchy a těžkou kledbu, která měla následovat, poněvadž jich Elí přísně nevedl, pravil, že ze svých hříchů nikdy nemohou být očištěni ani dary, ani obětováním. Když Samuel sdělil Elimu, co Bůh mu ukázal, Eli pokorně pravil: "Je to Pán, nech□ udělá co za dobré uzná." Zlořečení Boží se brzy dostavilo. Oni zlí kněží byli zavražděni a třicet tisíc Izraelitů s nimi a archa úmluvy byla odcizena nepřítelem. A když Elí uslyšel, že archa byla odnesena, klesl k zemi a zemřel. Všechno toto zlo bylo následkem toho, že Elí zanedbával přísnou kázeň svých synů. Viděla jsem, že brali Bůh tak vážně takové věci v dávných dobách, nebude v nich o nic méně přísnější v posledních dnech.

Rodiče musí své děti vést, potlačovat jejich vášně a krotit je, neb určitě zničí tyto děti ve dni prchlivosti hněvu svého Bůh a rodiče nezůstanou bez hany. Zvláště sluhové Boží by měli bezvýhradně ovládat své rodiny. Viděla jsem, že nejsou dost připraveni soudit nebo rozhodovat ve věcech církve, dokud nedovedou ovládat svůj vlastní domov. Nejdříve musí mít pořádek doma a teprve tehdy jejich úsudek a vliv bude platit v církvi.

Viděla jsem, že důvodem, proč vidění nejsou častější než dříve je, že nejsou plně oceňovány v církví. Církev téměř ztratila svoji duchovnost a víru a výtky, varování mají na ni pramalý účinek. Mnozí z těch, kteří vyznávali víru vně, neměli se dost na pozoru.

Někteří jednali nepředloženě. Když mluvili o své víře k nevěřícím a byli požádáni o důkaz, četli jim nějaké vidění, místo aby šli pro důkaz do Bible. Viděla jsem, že tento způsob je nesprávný a činí nevěřící zaujatými proti pravdě. [1T 120] Vidění nemůže být závažné pro ty, kteří je nikdy neviděli a neznají ničeho 0 jejich duchu. Nemá být na ně poukazováno nevěřícím.

Víra v Boha

Když jsem byla 5. května 1855 v Battle Creeku ve státě Michigan, viděla jsem, že se zde jeví velký nedostatek víry v Boha jak u služebníků Božích, tak i v církvi. Příliš lehce se stávali malomyslnými, příliš snadno pochybovali o Bohu, příliš ochotně uvěřili, že jejich úděl je příliš tvrdý a že je Bůh opustil. Viděla jsem, že tento stav je hrozný. Bůh je přece tak miloval, že vydal za ně svého milovaného Syna na smrt a celá nebesa mají účast na jejich spasení. A po všem tom, co bylo již pro ně učiněno, je jim příliš zatěžko uvěřit a důvřovat tak laskavému a dobrotivému Otci. On pravil, že jim ochotněji dá Ducha svatého, budou-li o něho žádat než dají rodiče dobré dary svým dětem. Viděla jsem, že služebníci Boží i sama církev příliš snadno ztrácí odvahu. Když žádají svého nebeského Otce o věci, o kterých se domnívají, že jich potřebují a ihned neobdrží, kolísá jejich víra, jejich odvaha klesá a počínají reptat. Jak jsem viděla, to se Bohu nelíbí.

Každému svatému, který přichází k Bohu s upřímným srdcem a vysílá k Němu u víře své pokorné prosby, dostane se na jeho modlitby odpovědi. Vaše víra nesmí opouštět zaslíbení Božích, nevidíte neb necítíte-li okamžitou odpověď na své prosby. Nebojte se důvěřovat Bohu. Spoléhejte na Jeho jisté zaslíbení: "Žádejte a bude vám dáno." Bůh je příliš moudrým,

aby se mýlil a příliš dobrotivým, aby upíral jakoukoliv dobrou věc svým svatým, kteří jsou spravedliví. Člověk je chybující a ačkoliv jeho prosby jsou vysílány ze srdce upřímného, nežádá si vždy věcí, které jsou pro něho dobré, nebo které oslavují Boha. Když tomu tak je, náš moudrý a dobrý Otec slyší naše modlitby [1T 121] a odpovídá někdy okamžitě. Dává nám však věci, které jsou pro naše dobro a pro Jeho slávu. Bůh nám dává své požehnání, kdybychom mohli nahlédnout do Jeho plánů, viděli bychom jasně, že dobře ví, co je pro nás nejlepší, a že naše modlitby jsou vyslýchány. Není nám dáváno nic neprospěšného, ale požehnání, kterého nám je zapotřebí místo něčeho, zač prosíme a co by pro nás nebylo dobré, ale jen k naší škodě.

Viděla jsem, že nepociťujeme-li okamžitou odpověď na naše modlitby, máme se pevně držet víry, nedovolit, aby se do ní vloudila nedůvěra, poněvadž by nás to odlučovalo od Boha. Kolísá-li naše víra, nemůžeme od Něho ničeho obdržet. Naše spolehnutí na Boha má být pevné, a když požehnání nejvíce potřebujeme, snese se na nás jako prška deště.

Prosí-li služebníci Boží za Jeho Ducha a požehnání, přijde někdy okamžitě, ale vždy nebývá uděleno. V takovém případě neklesejte na mysli. Přidržujte se zaslíbení, že přijde. Důvěřujte plně v Boha a často přijde toto požehnání, když je nejvíce potřebujete a pomoc od Boha obdržíte zcela neočekáváně, hlásáte-li pravdu nevěřícím a bude vám dáno, že budete promlouvat jasně a přesvědčivě.

Bylo mi vysvětleno, že tomu tak je, jako když děti žádají požehnání od svých tělesných rodičů, kteří je milují. Žádají něco o čem rodiče vědí, že by jim uškodilo, dávají jim tedy to, co je pro ně dobré a zdravé místo toho, čeho si děti přejí. Viděla jsem, že každá prosba, která je vysílána z upřimného srdce, je Bohem slyšena a je na ní odpovězeno a ten kdo ji vysílá, obdrží požehnání, když je nejvíce potřebuje, a že často ještě převyšuje vaše očekávání. Ani jediná prosba spravedlivého, svatého není ztracena, je-li vysílána u víře ze srdce upřímného.

Skupina Posla (Messenger)

Za mého pobytu v Oswego, ve státě New-York, v červnu 1855, bylo mi ukázáno, že lid Boží je zatížen velkým břemenem, totiž že v jejich táboře se nachází Achanové. Dílo Boží pokračovalo jen málo a mnoho jeho služebníků ztratilo odvahu, poněvadž pravda již neměla v New York působivosti a členů církve nepřibývalo. Povstala skupina *"Posla"* a my budeme trpět jejich prolhanými jazyky a překrucováním, ale máme vše trpělivě snášet, neboť neuškodí tolik věci Boží nyní, když nás opustili, jak by uškodili svým vlivem, kdyby zůstali mezi námi.

Nelibost Boží byla uvalena na církev, protože se v ní nachází osoby zkažených srdcí. Přáli si být prvními, ačkoliv je tam ani Bůh ani bratři nepostavili. Sobeckost a povýšenost označuje jejich jednání. Nyní je tedy volné místo pro všechny takové, kam mohou jít a nalézat pastvu pro sobě podobné. A my budeme chvalořečit Bohu, že je ve své milosti odstranil z církve. Bůh ponechal mnoha těmto lidem na vůli, aby šli svými cestami, aby je naplnili svými vlastními činy. Vede je nyní vzrušení a sympatie, což snad některé svede. Ale každá upřímná duše obdrží světlo o pravém stavu této společnosti a zůstane se zvláštním lidem Božím, přidrží se pravdy a bude kráčet pokornou cestou, nedotčena vlivem těch, kteří byli Bohem zanechání na svých vlastních cestách, aby je zaplnili svými vlastními skutky. Viděla jsem, že Bůh dává těmto osobám příležitost k nápravě, dává jim světlo o jejich sebelásce a jejich ostatních hříších, ale oni toho nedbají. Nenapraví se a On milostivě církev takových zbaví. Pravda zapůsobí na služebníky Boží a církev se zasvětí Jemu a Jeho dílu. [1T 123]

Viděla jsem, že lid Boží musí povstat a obléci brnění. Kristus přichází a velké dílo posledního poselství milosti má pro nás příliš velkou důležitost, než abychom je opustili a snížili se k odpovědím na takové nepravdy, překrucování a pomluvy, které společnost "Posla" živí a roztrušuje. Pravda, přítomná pravda, na té musíme trvat. Pracujeme na velkém díle a můžeme sejít. Satan je v tom všem, aby odvrátil naši mysl od přítomné pravdy a od příchodu Kristova. Anděl pravil: "Ježíš to vše zná. Zakrátko přijde jejich den. Všichni budou souzeni dle svých skutků v těle. Utrhačné jazyky budou umlčeny. Hříšníci na Sionu se zastraší a bázeň překvapí pokrytce."

Připrav se na setkání s Pánem

Viděla jsem, že nemáme příchod Páně pouštět se zřetele. Anděl pravil: "Připravte se, připravte se na to, co přijde na svět. Nechť vaše skutky jsou v souladu s vaší vírou!" Viděla

jsem, že mysl se musí upínat k Bohu, a že máme působit svým vlivem pro Boha a Jeho pravdu. Nemůžeme uctívat Boha a sami být nepořádní a lhostejní. Nemůžeme Ho oslavovat jsme-li malomyslní. Musíme vážně pomýšlet na zajištění spasení svých duší a zachraňovat druhé. Musíme tomu přikládat všechnu důležitost, vše ostatní je až na druhém místě.

Viděla jsem nádheru nebes. Slyšela jsem anděly zpívat uchvacující písně, opěvující chválu, čest a slávu Ježíšovu. Tehdy jsem si alespoň částečně uvědomila divuplnou lásku Syna Božího. Opustil všechnu slávu, kterou byl zahrnut v nebi a měl takový zájem na našem spasení, že snášel trpělivě a pokorně všechnu hanu a všechen posměch, který jen mohl člověk na Něj uvalit. Byl zraněn a zbičován, byl přibit na kříž Golgoty [1T 124] a vytrpěl nejstrašlivější smrt, aby nás před smrtí zachránil, abychom my mohli být obmyti Jeho krví a pozvednuti k životu s Ním ve stáncích, které pro nás připravil, abychom se radovali ze světla a slávy nebes, abychom slyšeli anděly zpívat a zpívali s nimi.

Viděla jsem, že celá nebesa mají účast na našem spasení a my bychom měli být netečni? Máme být nedbalí, jako by bylo tak malou záležitostí, budeme-li ztraceni nebo spaseni? Budeme takto podceňovat oběť, která byla za nás přinesena? Někteří tak činí. Posmívají se nabízené milosti a hněv Boží je na nich. Duch Boží nebude stále zarmucován. Odstoupí, bude-li to jen ještě o něco déle trvat. Ukazují-li svými životy po všem tom, co Bůh učinil, aby zachránil lidstvo, že podceňují nabízenou milost Ježíšovu, bude smrt jejich údělem a bude draho zaplacena. Bude to hrozná smrt, neboť budou muset prožít onu trýzeň, kterou prodělával Kristus na kříži, jen proto, aby i pro ně dosáhl spasení, které zamítli. A tehdy si uvědomí, co ztratili - život věčný a nesmrtelné dědictví. Velká oběť, která byla přinesena pro záchranu duší, ukazuje nám jejich cenu. Je-li drahocenná duše jednou ztracena, je ztracena navždy.

Viděla jsem, anděla stojícího a v rukou měl váhy, vážil myšlenky a zájmy lidu Božího, zvláště pak mladých lidí. Na jedné misce byly myšlenky a zájmy, směřující k nebesům, na druhé pak myšlenky a zájmy, tíhnoucí k zemi. A na tyto váhy byla hozena všechna četba povídek , myšlenky týkající se oděvu a okázalosti, marnivosti, pýchy atd. Ach, jak vážný okamžik! Andělé Boží stojící s váhami a vážící myšlenky dítek, které Ho vyznávají, které si činí nárok, že jsou mrtvými pro tento svět a osobují si právo na znovuoživení v Bohu. Miska, naplněná pozeskými myšlenkami, marnivostí a pýchou, rychle klesala přesto, že závaží po závaží z vah padalo. Miska s myšlenkami a zájmy nebeskými rychle stoupala, [1T 125] tak jak druhá klesala a ach jak byla lehká. Mohu to vyprávět jen tak, jak jsem to viděla, ale nikdy nebudu moci vylíčit vážný a živý dojem, který byl vtisknut mé duši, když jsem viděla anděla vážícího na váhách myšlenky a zájmy lidu Božího. Anděl pravil: "Mohou takoví vstoupit do nebes? Nikoli, nikoli, nikdy. Řekni jim, že naděje, kterou nyní chovají, je marná a jestliže se spěšně nebudou kát a nezískají spasení, musí zahynout!"

Pouhá forma zbožnosti nikoho nespasí. Všichni musí mít hlubokou a živou zkušenost. Jedině to je zachrání v době těžkostí. Potom bude jejich dílo zkoušeno jakého je druhu, a je-li ze zlata, stříbra a drahokamů budou ukryti jako ve skrýši stánku Páně. Ale je-li jejich dílo pouhé dřevo, seno a strniště, nic je nemůže uchránit před prudkostí hněvu Hospodinova.

Mladí, právě tak jako ti starší, budou požádáni, aby uvedli důvod své naděje. Ale mysl, předurčena Bohem pro lepší věci, stvořena k Jeho dokonalé službě, trvá na věcech bláhových, místo na věčných zájmech. Duše, která jest ponechána, aby putovala kamkoliv se jí zachce, má právě takovou možnost porozumět pravdě, viditelnému důkazu Slova Božího pro zachovávání soboty a pravému základu křes□anské naděje - jako studovat vzhled, způsoby, oděvy atd. Ti, kteří ponechají svoji mysl, aby se těšila a bavila bláhovými historkami a jalovými povídkami, ži živí svoji fantasii a zář Slova Božího je pro ně zatemněna. Jejich mysl je přímo odváděna od Boha. Zájem na Jeho drahocenném Slově je mařen.

Byla nám dána kniha, aby nás vedla přes nebezpečí tohoto temného světa k nebesům. Říká nám, jak můžeme uniknout hněvu Božímu a také nám vypráví o utrpení Syna Božího za nás, o velké oběti, která byla přinesena, abychom mohli být spaseni a radovat se na věky z přítomnosti Boží. A jestliže někteří promeškají slyšet pravdu zde na této zemi, bude to jejich vlastní chyba, budou bez omluvy. [1T 126] Slovo Boží nám praví, jak se můžeme stát dokonalými křesťany a ujít sedmi posledním ranám. Ale oni nejeví zájem,aby se o to pokusili. Jiné věci potěšují jejich ducha, modly jsou jimi hýčkány a svaté Slovo Boží je zanedbáváno a podceňováno. Tak zvaní křesťané si zahrávají s Bohem a až je bude Jeho svaté Slovo v

posledním dni soudit, budou nalezeni lehkými. Slovo, které zanedbávali pro bláhové romány, podrobuje zkoušce jejich životy. Toto je měřítkem, jejich motivy, slova, skutky a způsob jakým užívají svého času, vše je porovnáváno se psaným Slovem Božím, a jestliže v tom neobstojí, je jejich případ pro vždy rozhodnut.

Viděla jsem, že mnozí se měří mezi sebou a porovnávají své životy se životy druhých. To nemá být. Nikdo jiný než Kristus nám není dán za vzor. On je naším pravým vzorem a každý by se měl snažit, aby vynikl v Jeho napodobení. Jsme buď spolupracovníky Kristovými nebo spolupracovníky nepřítelovými. Buď shromažďujeme s Kristem nebo rozptylujeme. Buď jsme celým svým srdcem přesvědčenými křesťany, nebo vůbec žádnými. Kristus praví: "Kéž bys byl studený nebo horký. A tak, že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyvrhu tě z úst svých."

Viděla jsem, že někteří sotva vědí , co to je sebezapření a oběť, nebo co to je trpět pro víru. Ale nikdo nevkročí do nebes, kdo nepřinese nějaké oběti. Duch oběti a sebezapření by měl být pěstován. Někteří neobětovali sebe; svá vlastní těla na oltář Boží. Libují si v proměnlivých prudkých a rozmarných náladách, uspokojují své chutě a dbají pouze svých vlastních sobeckých zájmů, bez ohledu na věc Boží. Ti, kdož jsou ochotni podstoupit jakoukoliv oběť pro život věčný, obdrží jej a bude za to stát pro něj trpět sebe sama křižovat a obětovat každou modlu. Daleko převyšující a věčná váha slávy pohltí vše a zatemní každé pozemské potěšení.

1T 127

Svědectví pro církev číslo 2

Dvě cesty

Na konferenci v Battle Creek 27. května 1856 byly mi ve vidění všeobecně ukázány některé věcí, týkající se církve. Sláva a majestát Boží mně byly předvedeny. Anděl pravil: "Je hrozný ve své velebnosti, však vy si to neuvědomujete, je hrozný ve svém hněvu a přece Ho denně urážíte. Snažte se vstoupit těsnou bránou, neboť široká je brána a široká je cesta, která vede do záhuby a mnozí tudy vcházejí, neboť těsná je brána a úzká je cesta, která vede do života a jen málokteří ji nalézají." Tyto cesty jsou rozdílné, oddělené, opačných směrů. Jedna vede do života věčného, druhá do věčné smrti. Viděla jsem rozdíl mezi těmito dvěma cestami a také rozdíl mezi skupinami putujících. Cesty jsou opačné, jedna je široká a rovná, druhá úzká a neschůdná. Tak také skupiny po ní putující jsou rozdílné, v povaze, životě, oděvu a mluvě.

Ti, kteří putují po úzké cestě, mluví o radosti a štěstí, které je bude očekávat na konci jejich putování. Jejich tvář je často smutná, avšak vyzařuje svatou duchovní radost. Neodívají se jako skupina na široké cestě, ani tak nemluví, ani nejednají jako oni. Byl jim dán vzor. 1T 128 Muž bolestí, obeznámený s útrapy, otevřel jim tuto cestu a sám též po ní šel. Jeho následovníci vidí Jeho šlépěje a jsou posilňování a povzbuzování . On prošel bezpečně, i oni taktéž mohou, půjdou-li jen v Jeho šlépějích.

Na široké cestě se zabývají všichni sami sebou, svým šatem a zábavou po cestě. Oddávají se nezastřeně veselí a radosti a nepřemýšlí o konci své cesty, na jistou zkázu na konci pěšiny. Každým dnem se přibližují své zkáze a přece bláhově pádí dále, rychleji a rychleji. Ach jak strašlivý to pohled pro mne!

Viděla jsem mnohé putující po této široké cestě, kteří měli na šatě napsaná tato slova: "Mrtví pro svět." Konec všech věcí je

72

na dosah ruky. Buďte tedy připraveni. Vyhlížeji právě tak, jako všichni ti bláhoví kolem nich, kromě stínu smutku, který jsem shlédla na jejich tvářích. Jejich mluvení bylo právě takové jako oněch veselých, bezstarostných kolem nich, ale občas poukazovali s velkým uspokojením na písmena na svém oděvu, žádajíce, aby i ostatní měli taková na svém šatě. Šli po široké cestě, ale přesto prohlašovali, že jsou z těch, kteří putují po cestě úzké. Ti kolem nich pravili: "Není rozdílu mezi námi. Jsme stejní, odíváme se, mluvíme a jednáme stejně."

Pak jsem byla uvedena zpět do roku 1843 a 1844. Tehdy vládl duch posvěcení, který nyní již neexistuje. Co to jen přišlo na vyznávající lid Boží? Viděla jsem jeho přizpůsobování se světu., neochotu trpět za pravdu Boží. Viděla jsem velký nedostatek odevzdání se do vůle

Boží. Bylo mi ukázáno zpět na dítky Izraele po jejich vyjítí ze země Egyptské. Bůh je ve svém milosrdenství vyvedl z Egypta, aby Ho mohli uctívat bez obtíží a omezování. Pracoval pro ně svými zázraky, navštěvoval a zkoušel je tím, že je přiváděl do úzkých. Ale přesto, že Bůh s nimi tak zázračně zacházel, přes jejich časté vysvobození, reptali, když Jim byli zkoušeni neb navštěvování. [1T 129] Jejich řeč byla: "Kéž bychom byli zemřeli v rukou Boha našeho v zemi Egyptské." Toužili po tamnějším česneku a cibulí.

Viděla jsem, že mnozí, kteří vyznávají, že věří pravdě pro tyto poslední dny, diví se dítkám Izraelským, že na svých cestách reptali proti Bohu, že po tak podivuhodném vedení Božím mohly být natolik nevděční a zapomenout , co pro ně učinil. Anděl pravil: "Činíte hůře než oni." Viděla jsem, že Bůh dal svým služebníkům px□avdu tak jasnou a zjevnou, že je nemožné ji odporovat. Kamkoli jdou, mají vítězství jisté. Jejich nepřátelé nemohou přesvědčující pravdu přehlušit. Světlo bylo rozlito tak jasně, že sluhové Boží mohou se postavit kdekoliv a zanechat jasnou souvislou pravdu a sklízet vítězství. Toto velké požehnání není však oceněno, ba ani si je neuvědomují. Když nastanou zkoušky, počínají se někteří ohlížet a domýšlet si, že mají těžký život. Někteří vyznávající služebníci Boží ani neví, co očistné zkoušky vůbec jsou. Způsobují si někdy sami zkoušky, domnělé zkoušky a ztrácí tak lehce odvahu, cítí se tak snadno uraženými, jejich sebeúcta se tak rychle ozve, že zraňují sebe sama, zraňují druhé a zraňují i dílo. Satan zveličuje jejich zkoušky a vkládá jim do duše myšlenky, které, pakliže jim dopřejí sluchu, zničí jejich vliv i užitečnost.

Někteří byli v pokušení zanechat díla a pracovati fyzicky. Viděla jsem, že kdyby ruka Páně přestala je chránit a oni byli ponecháni na pospas nemocem a smrti, tehdy by teprve viděli co je bída a utrpení. Je strašné reptat proti Bohu. Nemají na paměti, že cesta po které putují, je cestou neschůdnou, cestou sebezapírání a sebekřížování. Nesmějí proto očekávat, že vše půjde hladce, jako kdyby kráčeli po cestě široké.

Viděla jsem, že někteří služebníci Boží, ano i kazatelé, velice snadno ztrácí odvahu, jejich já je tak snadno dotčeno, že se cítí podceňování a uráženi i tam, kde tomu tak vůbec není. [1T 130] Jejich úděl se jim zdá být tvrdý. Takoví lidé si neuvědomují, jak by jim bylo, kdyby podpírající ruka Boží jim byla odňata a oni by pxocházeli duševními mukami. Tehdy by nacházeli svůj úděl desetkrát těžším než dříve, když byli ještě v díle Božím, trpěli sice zkouškami a strádáním, avšak měli současně schválení Boží. Někteří pracující ve věcí Boží si ani neuvědomují, že by kdy měli snadný život. Strádají opravdově tak zřídka a vědí tak málo 0 potřebě a vysilující námaze práce nebo zatížení duše, že mají skutečně snadný život. Ani si toho neuvědomují, jsouce takto v přízni Boží a téměř úplně prosti duchovních muk a ani si to neuvědomují a mají za to; že jejich zkoušky jsou těžké. Viděla jsem, že Bůh zavrhne takovéto lidi, jestliže nebudou mít ducha sebeobětování, jestliže nebudou ochotni radostně pracovat, aniž by sebe šetřili. Nemá je za své sebeobětavé služebníky, ale pozvedne ony, kteří chtějí pracovat ne lenivě, nýbrž s horlivostí a kteří poznávají, kdy mají život lehký. Služebník Boží musí nést břímě duší a musí kvílet mezi předsíní a oltářem, volaje: "Ušetři lidu svého, ó Pane!"

Někteří služebníci Boží odevzdali své životy, aby byly tráveny a ztráveny v díle Božím, dokud jejich tělesná soustava nepodlehne a dokud nejsou téměř vyčerpáni duševní prací, neustálou péčí, námahou a strádáním. Jiní takové břímě neměli a ani by je nepřijali. Ale právě tito si myslí, že mají tvrdý život, protože nikdy neokusili neštěstí a potíží. Nikdy nebyli pokřtěni utrpením a také nikdy nebudou, dokud budou projevovat takovou slabost a tak málo duševní síly a dokud budou tolik milovat své pohodlí. Neboť jak mně Bůh ukázal, musí přijít na kazatele bič a ti leniví, nedbalí, váhaví a příliš o sebe pečující mají být vymrskání a zůstat mají pouze čistí, věrní a obětaví, kteří nebudou dbát svého pohodlí, ale ponesou věrně Slovo a učení, ochotni podstoupit a vytrpět vše pro věc Kristovu [1T 131] a zachraňovat ty, pro které zemřel. Nechť tito služebníci pocítí pohrůžku, jestli nekáži evangelium a to postačí, ale všichni ji nepociťují.

Přizpůsobování se světu

Bylo mi ukázáno přizpůsobování se světu některých vyznávajících světitelů soboty. Ach, viděla jsem, že to je zneuctění jejich vyznání, zlehčování věci Boží. Neboť přidávají lež k svému vyznání. Domnívají se, že nejsou jako ostatní světk, ale přece jsou mu tak blízcí oděvem, hovorem a jednáním, že zde není rozdílu. Viděla jsem jak zdobí svá ubohá a

smrtelná těla, která jsou každým okamžikem vydána na milost doteku prstu Božího a uvržení na lože utrpení. A pak se blíží své poslední proměně, smrtelná úzkost mučí jejich tělesnou schránku a závažná je pro ně jen jedna otázka: "Jsem připraven zemřít? Jsem připraven objevit se před soudnou stolicí Boží a podrobit se velké zkoušce?" Tehdy se jich tažte, jak smýšlejí o zdobení svého těla a mají-li vůbec pojem, co to znamená být připraven objevit se před Bohem, odpověděli by vám, že kdyby mohli vzít zpět a znovu prožít svoji minulost, že by opravili svůj způsob života, vyhnuli se bláhovostem světa, jeho marnivosti a pýše a odívali svá těla skromným rouchem a dávali tak příklad všem kolem sebe. Žili by pro slávu Boží.

Proč je to tak těžké žit pokorný život sebezapření? Poněvadž vyznávající křes□ané nejsou mrtvi pro tento svět. Jest snadné žít ještě než umřeme světu. Ale mnoho jich touží po česneku a cibuli Egypta. Mají sklon k odívání a jednání co nejvíce světskému, avšak přes to se domnívají, že jdou cestou do nebe. Takoví však šplhají nějakou jinou cestou. Nevcházejí těsnou branou a úzkou cEstou.

Byli mi ukázani přítomní na konferenci. [1T 132] Anděl pravil: "Někteří budou potravou pro červy, někteří budou účastni posledních sedmi ran, někteří pak zůstanou na živu na zemi, aby byli při příchodu Ježíšově vzati do nebe."

Byla to slavnostní slova, promluvená andělem. Tázala jsem se ho, proč tak málo jich projevuje zájem o věčné blaho a nepřipravuje se na poslední proměnu. Pravil: "Země je přitahuje, její poklady jsou jim drahocenné. Nalézají toho dost, čím svoji mysl zaměstnávají a nemají kdy, aby se připravovali pro nebe. Satan je vždy připraven, aby je ponořil co nejhlouběji do těžkostí, ale jakmile jedna nesnáz pomine, vzbudí v nich nečistou žádost po světských věcech. A takto jejich čas projde a když je již příliš pozdě vidí teprve, že nezískali ničeho podstatného. Honili se za stíny a ztratili život věčný. Takoví budou bez omluvy.

Mnozí se šatí jako svět, aby měli vliv. Ale zde činí smutnou a osudnou chybu. Mají-li opravdový a zachraňující vliv, nechť se vyžijí ve svém vyznání, nechť ukazují svoji víru spravedlivými skutky a ukazují tak velký rozdíl křesťanů od světa. Viděla jsem, že slova, oděv a skutky by měly mluvit o Bohu. Potom bude na všechny působit svatý vliv a všichni o nich zvědí, že bývali s Ježíšem. Nevěřící uvidí, že Pravda, kterou vyznáváme, má svatý vliv a že víra v Kristův příchod působí na charakter mužů a žen. Když si někteří přejí uplatnit svůj vliv ve prospěch pravdy, nechte je tak žít a napodobit pokorný vzor.

Viděla jsem, že Bůh nenávidí pýchu, a že všichni pyšní a páchající zlo budou strništěm a den, kteří přijde je sežehne. Viděla jsem, [1T 133] že poselství třetího anděla musí nyní působit jako kvas na mnohá srdce, vyznávající, že mu věří a vyčistit jejich pýchu, sobectví, žádostivost a lásku ke světu.

Ježíš příjde a nalezne lid přizpůsobující se světu! Přizná se k němu jako ke svému lidu, který sobě očistil? Ach, nikoli. Nikdo, než čistí a svatí budou uznáni za Jeho. Ti, kdož byli utrpením očištěni a zběleli, oddělili se, neposkvrněni jsouce světem, jedině ti budou Jeho vlastnictvím.

Když jsem viděla strašlivou skutečnost, že se lid Boží přizpůsobuje světu, že vyjímaje pojmenování, není rozdílu mezi mnohými vyznávajícími učedníky něžného a líbezného Ježíše a nevěřícími, má duše krutě trpěla. Viděla jsem, že Ježíš je raněn a vydán veřejnému pohanění. Anděl pravil, když patřil na vyznávající lid Boží, milující svět, beroucí podíl na jeho duchu a řídící se jeho zvyky a mravy: "Zadržte, zadržte, aby váš díl nebyl s pokrytci a nevěřícími vně města. Vaše vyznání vám zapřičiní. ještě větší muka a váš trest bude větší, poněvadž jste znali Jeho vůli, ale neplnili jste ji."

Ti, kteří věří poselství třetího anděla, často urážejí věc Boží lehkomyslností, žertováním a vtipkováním. Bylo mi ukázáno, že tímto zlem jsou naše řady prostoupeny. Před Pánem by mělo být více pokory. Izrael Boží by měl roztrhnout své srdce a ne pouze své roucho. Je zřídka vidět dětskou prostotu. Souhlas lidí má větší význam než nelibost Boží. Anděl pravil: "Očistěte srdce svá, aby vás nenavštívil soudem, aby slabá nit života vašeho nebyla přetržena a nebyli jste uloženi do hrobu nezachráněni, nepřipraveni na soud. Neboť připravujete-li se do hrobu, aniž byste se co nejdříve smířili s Bohem a odtrhli se od světa, vaše srdce budou stále tvrdší a budete se opírat o nepravou oporu, [1T 134] domnělou připravenost a přijdete na svoji chybu příliš pozdě, abyste si mohli zajistit odůvodněnou nadějí.

Viděla jsem, že někteří vyznavači soboty tráví dlouhé hodiny hůře, než kdyby je odhodili, přemýšlením o tom neb onom způsobu, jak okrášlit ubohé smrtelné tělo. Když se

snažíte vyhlížet jako svět co nejnádherněji, pamatujte, že totéž tělo může být v málo dnech potravou pro červy. A zatím co je zdobíte dle svého vkusu, pro potěchu oka, zmíráte duchovně. Bůh nenávidí vaši marnivost, zlou pýchu a hledí na vás jako na obílené hroby, plné zkaženosti a nečistoty uvnitř.

Matky dávají příklad pýchy svým dětem a takto činí, zasévají setbu, která vzroste a ponese ovoce. Žeň bude bohatá a jistá. Co zasejí, to sklídí. Nebude mýlky v ovoci. Viděla jsem rodičové, že je snažší pro vás učit své děti pýše, než pokoře. Satan a jeho andělé stojí po vašen boku a pracují s vámi, neb slova, která ke svým dítkám promlouváte, působí povzbudivě na jejich parádivost, aby se ve své pýše smísily se společností, která není svatá. Ó rodičové, vrážíte si do vlastní hrudi osten, který často v trýzni pocítite. Chcete-li zmařit tuto smutnou lekci, které jste učili své dítky, poznáte, že je to těžká věc. Můžete jim odpírati věci, které by uspokojovaly jejich pýchu, avšak ona stále žije v srdci a touží, aby byla ukojena a nic nemůže zabít tuto pýchu, než rychlý a mocný zásah Ducha Božího. Když ten nalezne cestu k srdci, pracuje tam jako kvas a vytrhne ji ze srdce.

Viděla jsem, že mladí i staří lidé zanedbávají Bibli. Nečiní tuto knihu předmětem svých studií a svým životním pravidlem, jak by měli. Zvláště mládež se proviňuje tímto zanedbáváním. Většina jich je pohotová a nalézá dost času ke čtení téměř každé jiné knihy. Ale Slovo, které ukazuje cestu do života, do života věčného, není čtena a denně studována. [1T 135] Tato vzácná, důležitá kniha, která je bude v posledním dni soudit, není téměř vůbec čtena. Jalové romány jsou přímo hltány, zatím co Bible je přehlížena a zanedbávána. Přijde však den, den mraků a hluboké temnoty, kdy si všichni budou přát, aby byli důkladně obeznámení s čistou, prostou pravdou Slova Božího, aby mohli skromně, ale rozhodně podat důvod své naděje. Jak jsem viděla, musí mít důvod pro svou naději, aby posílili své vlastní duše pro strašlivý boj. Bez něho jsou nedokonalí a nemohou mít ani pevnosti ani rozhodnosti.

Rodiče by učinili nejlépe, kdyby spálili bezcenné běžné povídky a romány, jakmile jim přijdou do domu. Bylo by to činem milosrdenství pro jejich dítky. Povzbuzovávání je ku čtení těchto povídek, je to jako očarování. Svádí a otravují mysl i ducha. Rodiče, viděla jsem, že nevzbudíte-li zájem svých dítek pro věčnost, budou určitě ztraceni a to vaším zanedbáním. A možnost, že nevěrní rodiče budou sami zachránění, je velmi malá. Rodiče mají jít příkladem napřed, měli by působit svatým vlivem ve svých rodinách. Měli by být skromní ve svém oblékání, rozdílní od lidí kolem sebe. Cení-li si věčný život svých dětí, měli by kárat jejich pýchu, upřímně kárat a nepovzbuzovat k ní slovem ni činem. Ach ta pýcha, vyznávajícího lidu Božího, která mi byla ukázána. Vzrůstá každým rokem, tak že je dnes nemožným rozeznat vyznávající lid adventní ve světě kolem něho . Viděla jsem, že tato pýcha musí být vyrvána z našich rodin.

Mnoho peněz bylo již vydáno za stuhy a krajky čepců, za límečky a jiné zbytečné předměty na ozdobu těla, (Často mně byla položena otázka, zda mám za špatné nošení hladkých prostých límečků. Moje odpověď zněla: "Nikoli" Někteří brali doslovně, co jsem napsala a tvrdili, že je špatné nosit vůbec límečky jakéhokoliv druhu. Bylo mi však pouze ukázáno nošení nákladných, drahých límců a zbytečných stuh, které někteří světitelé soboty nosili a dosud nosí z okázalosti a módy. Zmínila jsem se o límcích, nemínila jsem, aby bylo chápáno, že nesmí být nic límci podobného nošeno a když jsem se zmínila o stuhách, že nemají být nošeny vůbec žádné stuhy.) [1T 136] zatím co Ježíš, král Slávy, jenž položil svůj život, aby nás vykoupil, nesl korunu trnovou. Takto byla ozdobena svatá hlava našeho Pána. Byl mužem bolesti a obeznámen se starostí. Byl raněn za naše přestoupení, byl setřín pro naše hříchy, trest za náš klid spočíval na Něm a Jeho ranami jsme uzdraveni. A právě ti, kteří vyznávají, že jsou obmyti krví Ježíšovou za ně prolitou, šatí a zdobí svá ubohá smrtelná těla a odvažují se prohlašovat, že jsou následovníky Svatého, sebe zapírajícího, pokorného Vzoru. Kéž by jen všichni mohli vidět, jak to vidí Bůh a jak mně to ukázal. Cítila jsem takovou úzkost u srdce, když jsem to viděla, že to bylo pro mne téměř neúnosné. Anděl pravil: "Lid Boží je opravdu zvláštní a takový sobě očistil!" Viděla jsem, že zevnější vzhled je zrcadlem srdce. Je-li zevnějšek ověšen stuhami, límečky a zbytečnými věcmi, ukazuje to jasně, že láska k tomu všemu je v srdci. Dokud takoví lidé nebudou očistěni od této zkaženosti, nikdy neuzří Boha, neboť jedině lid čistého srdce Jej spatří.

Viděla jsem, že sekera musí být přiložena ke kořeni stromu. Taková pýcha by neměla být trpěna v církvi. Jsou to tyto věci, které oddělují Boha od Jeho lidu, co před ním uzavírá truhlu smlouvy. Izrael usnul v pýše, zvyklostech a přizpůsobování se světu v jejich samém středu. Jejich zpupnost, žádostivost a láska ke světu vzrůstá každým měsícem. Když však jsou jejich srdce dotčena pravdou, působí to smrt světu a oni odloží stuhy, krajky a límečky a jsou-

li mrtvi, nepohne jimi posměch, vtipkování a pohrdání nevěřících. Budou pociťovat úzkostlivou touhu být odděleni od světa, [1T 137] tak jako jejich Mistr. Nebudou napodobovat pýchu, zvyky a způsoby světa. Budou mít stále před očima vznešený cíl, oslavování Boha a získání nesmrtelného dědictví. Tato vyhlídka pohltí vše i zemskou dočasnou povahu. Bůh bude mít lid oddělený a rozdílný od světa. A jakmile někteří projeví přání napodobovat zvyklosti světa, které ihned nepotlačí, Bůh přestane se k nim přiznávat jako ke svým dítkám. Jsou dětmi světa a temnoty. Touží po Egyptském česneku a cibuli, to znamená, že si přejí podobat se co nejvíce světu. Ti; kteří toto činí a vyznávají, že přijali Krista, zříkají se Ho tím a dokazují, že jsou cizinci pro něžného a líbezného Ježíše, cizinci též pro Jeho milost. Kdyby se s Ním byli seznámili, chodili by tak, aby Ho byli hodni.

Manželky kazatelů

Viděla jsem manželky kazatelů. Některé nepomáhají svým manželům, ačkoliv vyznávají poselství třetího anděla. Myslí více na svá vlastní přání a své vlastní potěšení, než na plnění vůle Boží, nebo na to jak by podpíraly paže svých manželů za jejich úpřímných modliteb a na jejich cestách, plných starostí a péče o druhé. Viděla jsem, že některé jednají tak svobodomyslně a sobecky, že si satan z nich dělá nástroje a pracuje skrze ně, aby zmařil vliv a prospěšnost jejich manželů. Dovolují si naříkat a reptat, musí-li prodělávat obtíže. Zapomínají na utrpení prvních křesťanů pro pravdu a myslí, že musí mít svá přání a svou cestu a řídit se svoji vlastní vůlí. Zapomínají na ztrpení Ježíše, svého Pána. Zapomínají na Muže bolesti, který byl obeznámen s utrpením. On, který neměl, kam by hlavu složil. [1T 138] Nesnaží se připomínat si svaté čelo, probodené trnovou korunou. Zapomínají na Toho, který nesl těžký kříž na Kalvarii a klesal pod jeho tíhou. Nebyla to však pouze tíže dřevěného kříže, která na Něm spočívala, ale bylo to těžké břímě hříchů celého světa. Zapomínají na kruté hřeby, proražené Jeho něžnýma rukama a nohama, zapomínají na Jeho slova vydechnutá ve smrtelné úzkosti: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" Po všem tomto utrpení, podstoupeném i pro ně, projevují silnou neochotu trpět pro Krista.

Jak jsem viděla, klamou tyto osoby samy sebe. Nemají úkolu ani podílu na věci. Zmocnily se pravdy, ale pravda se nezmocnila jich. Jestli se jich jednou zmocní pravda, vážná důležitá pravda, pak jejich "já" zemře, pak nebudou mluvit: "Já tam půjdu," "Já zde zůstanu," ale položí si vážně otázku: "Kde mne chce mít Bůh? Kde Jej mohu nejlépe oslavit a kde může naše společné úsilí způsobit nejvíce dobra?" Jejich vůle by měla být pohlcena vůlí Boží. Pro svévolnost a nedostatek posvěcení, jež mnohé manželky kazatelů projevují, budou stát na cestě hříšníků, krev duší bude na jejich oděvech. Někteří kazatelé nesou silné svědectvf o povinnostech a nepravostech církve, ale očekávaný výsledek se nedostavuje, neboť jejich vlastní družky potřebují samy všechna tato bezprostřední svědectví, které je neseno a výtka padá velkou váhou na ně. Nechají se svými družkami ovlivňovat a brzdit, naplňují mysl předsudky a jejich užitečnost a vliv jsou ztraceny. Cítí se zoufalými, malomyslnými a neuvědomují si pravý původ svého neúspěchu. Je úplně blízko, v jejich vlastním domově.

Tyto sestry jsou úzce spjaty s dílem Božím, jestliže Bůh povolal jejich manžely, aby kázali přítomnou pravdu. Tito sluhové, byli-li opravdu povoláni Bohem, pocítí důležitost pravdy. Stojí mezi živými a mrtvými a musí pečovat o duše, jelikož z nich jednou musí klást počet. [1T 139] Jejich povolání je slavnostní a jejich družky jim mohou být buď velkým požehnáním nebo velkým prokletím. Mohou je povzbuzovat, když jsou zoufalí, posilovat, když jsou sklíčení a když jejich víra kolísá, dodávat jim odvahy, aby hleděli vzhůru k Bohu a plně v Něj důvěrovali. Nebo mohou také jít zvrácenou cestou, pohlížet na vše černě, domýšlet si, že prožívají těžký život, neprojevovat důvěru v Boha, vypravovat o svých zkouškách a nevěře jiným, libovat si v naříkání a reptání a být jim tak mrtvou přítěží nebo dokonce i kletbou.

Viděla jsem, že manželky kazatelů mají pomáhat svým manželům v jejich odpovědné práci a mají být pozorné a pečovat o to, jaký vliv šíří, neboť jsou pozorovány a je od nich více požadováno než od jiných. Příkladem má být jejich oděv. Jejich život a hovory mají být příkladné, mají dýchat spíše životem než smrtí. Viděla jsem, že mají zaujmout pokorný, přesto však vznešený postoj a nemají vést rozhovory o věcech, které nepovznášejí mysl k nebesům. Mají si stále klást otázku: "Jak zachráním svou duši a jakým způsobem zachráním své bližní?" Viděla jsem, že Bůh nepřijímá v této věci úsilí, které by nevyvěralo z celého srdce. Přeje si

bu srdce celé a plnou účast nebo vůbec nic. Jejich vliv mluví rozhodně, nepochybně pro pravdu nebo proti ní. Buď s Kristem shromažďuji nebo rozptyluji. Neposvěcená žena je největší kletbou, jaká jen může kazatele postihnout. Ti služebníci Boží, kteří byli a dosud jsou tak nešťastní, že mají tento zničující vliv ve svém domově, nechť zdvojnásobí své modlitby a svoji bdělost , zaujmou pevné a rozhodné stanovisko a nedopustí, aby tento stín je ještě hlouběji srážel k zemi. Nechť se přimknou ještě blíže k Bohu, nechť jsou pevní a rozhodní, vedou dobře své domovy a nechť žijí tak, aby měli schválení Boží a bdělou péči andělů. Ale jestliže povolí přáním svých neposvěcených družek, hněv Boží postihne celý příbytek. Truhla smlouvy Boží nemůže zůstat v domě, protože tam podporují své omyly a setrvávají v nich. 1T 140

Náš Bůh je Bůh žárlivý. Zahrávat si s Ním je strašlivé. Před dávnými časy bažil Achan po prutu zlata a po babylonském plášti, skryl je a celý Izrael trpěl. Byl hnán před svými nepřáteli. A když se Jozue ptal po příčině, pravil Pán: "Vstaň, posvěť lid a rci: Posvěťte se k jitru, neboť tak praví Hospodin Bůh Izraelský. Prokletá věc je uprostřed tebe, ó Izraeli, nemůžeš obstát před svými nepřáteli, dokud neodstraníš onu prokletou věc ze svého středu!" Achan hřešil a Bůh ho zničil a celý jeho dům, se vším co vlastnili a smyl kletbu s Izraele.

Viděla jsem, že Izrael Boží musí povstat a obnovit svoji sílu v Bohu tím, že obnoví a také dodrží svoji smlouvu s Ním. Žádostivost, sobectví, láska k penězům a láska ke světu jsou zahnízděny v řadách světitelů soboty. Toto zlo ničí ducha sebezapření v lidu Božím. Ti, kteří mají tuto žádostivost ve svých srdcích, ani si toho neuvědomují. Zmocnila se jich nepozorovaně a dokud nebude vymýcena, je jejich zkáza právě tak jistá, jako Achanova. Mnozí vzali oběť s oltáře Božího. Milují svět, milují zisk a rozmach a pokud se úplně nezmění, zahynou se světem. Bůh jim zapůjčil prostředky, nejsou jejich vlastnictvím, ale Bůh je učinil svými šafáři. A na základě toho je nazývají svým majetkem a hromadí je. Ale, ach jak rychle je vše okamžitě smeteno, když chránící ruka Boží je od nich odňata. Je nutné přinášet Bohu oběti, zapřít sebe sama pro pravdu.Ach, jak slabý a křehký je člověk. Jak slabá jeho paže. Viděla jsem, že zpupnost člověka musí být brzy potřena a jeho pýcha pokořena. Králové a šlechtici, bohatí i chudí se stejně skloní a zničující rány Boží na ně dopadnou.

1T 141

Svědectví pro církev číslo 3

Buď horlivý a čiň pokání

Drazí bratři a sestry, chci vám podat zprávu o tom, co Pán mi ukázal ve vidění o církvi v jejím přítomném vlažném stavu. Ve vidění mi byla ukázána církev. Anděl ji pravil: "Ježíš ti praví: Buď horlivá a čiň pokání!" Jak jsem viděla,má to být smrtelně vážně. Máme se z čeho kát. Světácké sklony, sobectví a lakomství vyprázdnily duchovnost a život lidu Božího.

Nebezpečím pro lid Boží v několika málo posledních letech byla láska ke světu. Z toho povstaly hříchy sobectví a lakomství. Čím více se lidé sbližují se světem, tím větší lásku k němu pociťují a ještě po něm více touží. Anděl pravil: "Snáze projde velbloud uchem jehly, než boháč do království Božího." A přece mnozí, kteří vyznávají, že věří, že máme poslední varovné pro tento svět, snaží se vší svojí silou dosáhnout postavení, kterým snáze projde velbloud uchem jehly, než oni do království nebeského.

Tyto zemské poklady jsou požehnáním, jsou-li správně použity, ti, kdo je vlastní, mají si uvědomit, že jsou jim zapůjčeny Bohem a mají radostně poskytovat prostředky pro šíření Jeho díla. Svoji odměnu neztratí. 1T 142 Boží andělé budou na ně laskavě pohlížet a budou si takovým způsobem ukládat poklad v nebesích.

Viděla jsem, že satan zvláště hlídá sobeckou a ziskuchtivou povahu některých vyznavačů pravdy a bude je pokoušet tím, že jim bude klást do cesty úspěchy nabízením bohatství země. Ví, že nepřemohou-li svoji přirozenou povahu klaněti se své modle, zakopnou a padnou z lásky k mamonu. Tak je často dosaženo satanova účelu. Silná láska ke světu nabývá převahy a pohlcuje lásku k pravdě. Království tohoto světa jsou jim nabízená a oni chtivě sáhnou po jejich pokladech domnívají se, že báječně prospívají. Satan triumfuje, neboť jeho plán měl úspěch. Pro lásku ke světu opustili lásku k Bohu.

Viděla jsem, že ti kdo takto prospívají, tento úmysl satanův mohou zmařit tím, že přemohou své sobecké lakomství a položí všechen svůj majetek na oltář Boží. A když vidí, že

je někde peněžitých prostředků zapotřebí k šíření pravdy a ku pomoci vdovám a sirotkům a trpícím, mají dát radostně a takto si ukládat poklad v nebesích.

Dbej moudrosti a rady pravého Svědka. Kup si zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatým, bílé roucho, abys byl oděn a mast na oči, abys viděl. Přičiň se. Tyto vzácné poklady nám nepadnou do klína bez určité námahy s naší strany. Musíme být bdělí, abychom viděli své špatnosti, musíme zpytovat své hříchy a upřímně se z nich kát.

Viděla jsem, že bratří, kteří vlastní majetky, majíse odpoutat od těchto pozemských pokladů a přemoci svou lásku ke světu. Mnozí z nich milují tento svět, milují jeho poklady, ale nechtějí se k tomu přiznat. Musí se rozhorlit a činit pokání ze svého sobeckého lakomství, aby láska k pravdě mohla vše ostatní pohltit. [1T 143] Viděla jsem, že mnozí, kteří mají bohaství, nekoupí si zlato, bílého roucho a mast na oči. Jejich horlivost nedosahuje intenzitu a upřímnost odpovídající ceně předmětu, po kterém sahají.

Viděla jsem tyto muže snažící se dosáhnout bohaství na zemi, jak horlivě pracovali, jak pečlivě, jakou energii vyvíjeli, aby získali pozemského pokladu, který musí přece brzy pominout. Jak chladné výpočty dělali. Plánují a lopotí se od rána do večera, obětují pozemským pokladům své pohodlí a svůj klid. Táž horlivost, vynaložer□a s jejich strany na získání zlata, bílého roucha a masti na oči, vynesla by jim vytoužené poklady a život věčný, život v království Božím. Viděla jsem, že potřebuje-li kdo mast na oči, jsou to ti, kteří vlastní pozemské statky. Mnozí z nich jsou slepí ke svému vlastnímu stavu, slepí ke svému pevnému přimknutí k tomuto světu. Ach, kéž by prohlédli!

"Hle, stojím u dveří a tluku, kdo uslyší můj hlas a otevře dvéře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou." Viděla jsem, že mnozí mají nahromaděno tolik rumu přede dveřmi svého srdce. že nemohou tyto dvéře otevřít. Někteří opět musí odstranit nesrovnalostí mezi sebou a svými bratry. Jiní zase musí nejdříve přemoci svou zlou povahu, ziskuchtivost, nEž mohou dvéře otevřít. Jiní mají nahromaděný svět přede dveřmi svého srdce, který uzavírá tyto dveře. Všechen tento rum musí odstranit a potom teprve mohou dveře otevřít a uvítat ve svém srdci Spasitele.

Ach, jak vzácné je toto zaslíbení, jež mně bylo u vidění ukázáno: "Vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou." Ach, ta láska, podivuhodná láska Boží. U vší naší vlažnosti a všech našich hříších,praví: "Navrať se ke mně a já se vrátím k tobě a uzdravím všechnu tvoji nevěru." To opakoval anděl několikrát: *"Navrať se ke mně a já se navrátím k tobě a uzdravím všechnu tvoji nevěru." Oz.14,4* [1T 144]

Jak jsem viděla, někteří se rádi vrací, jiní nechtějí uznat závažnost tohoto poselství církvi Laodicejské. Budou tak živořit dále, stále dle svého dřívějšího způsobu, až budou vyvrženi z úst Páně. Jen ti, kteří horlivě činí pokání, naleznou milost u Boha.

"Tomu, kdo zvítězí, dovolím seděti na svém trůnu tak, jako já jsem zvítězil a sedím na trůnu se svým Otcem." I my můžeme zvítězit. Ano, můžeme dokonale zvítězit. Ježíš zemřel, aby nám otevřel cestu k úniku a to tak, že můžeme přemoci každou zlou vlastnost, každý hřích, každé pokušení a na konec zasednout s Ním.

Je naší výsadou, že máme víru a spasení. Moc Boží se nezmenšila. Viděla jsem, že Jeho moc je právě tak svobodně udílena nyní, jako dříve. Je to církev Boží, která ztratila svoji víru v činění si nároků, která ztratila energii pro zápolení Jákobovo, když volal: "Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš." 4'ytrvalá víra odumírá. Musí být znovu oživena v srdcích lidu Božího. Musí si činit nároky na Boží požehnání. Víra, živá víra vede vždy k Bohu a ke slávě, nevěra pak dolů do temnoty a smrti.

Viděla jsem, že myšlení některých členů církve se neubírá správnou cestou. Jsou zde někteří zvláštní povahy, mající své vlastní představy, kterými měří své bratry. A jestliže kdo s nimi přesně nesouhlasí, je ihned neklid v táboře. Někteří cedí komáry a polknou velblouda.

Tyto vlast□-ní představy byly příliš dlouho trpěny a nebyly posuzovány tak přísně, jak měly být. Je to jako píchání do slámy. A když opravdových potíží v církvi není, jsou potíže uměle vytvářeny. Smýšlení církve a služebníků Páně jsou odváděny od Boha, od pravdy a od nebe, aby prodlévalo v temnotách. Satan si libuje, že věci takto pokračují, naplňuje ho to rozkoší. Ale toto nejsou zkoušky, [1T 145] které mají očistit církev a které po svém ukončení zvyšují sílu lidu Božího.

Viděla jsem, že někteří duchovně usychají. Žili po nějakou dobu jen proto, aby hlídali poctivost a počestnost svých bratří, dávají bedlivě pozor na každou jejich chybu jen proto, aby

s nimi vyvolavali mrzutosti. A takto činíce, neměli myšlenky u Boha, ani v nebesích u pravdy, ale právě tam, kde je satan chce mít.... u čehokoliv jiného. Jejich duše jsou zanedbáváné, zřídka vidí nebo cití své vlastní chyby, jelikož jsou plně zaneprázdnění hlídáním chyb svých bližních a nemohou se proto tolik starat o své vlastní duše nebo zkoumat svá vlastní srdce. Jejich pozornost upoutává něčí šaty, čepec nebo zástěrka. Musí o tom mluvit s tím neb oním a to jim stačí na celé týdny. Viděla jsem, že celé náboženství, které má několik málo ubohých duší se skládá z pozorování oděvů a činů jinýcr lidí a z nalézání chyb na nich. Dokud se nepolepší, nebude pro ně v nebi místa, jelikož by nalezli chyby i na samotném Pánu.

Anděl pravil: "Je to osobní záležitost být v souladu s Bohem." Toto dílo je mezi Bohem a naší duší. Ale starají-li se lidé příliš o chyby druhých, nestarají se o sebe vůbec. Tito domýšliví hledatelé chyb na svých bližních, by se často vyléčili z tohoto sklonu, kdyby se obrátili přímo na toho člověka, o kterém se domýšlejí, že nejedná správně. To by byla taková překážka, že by raději upustili od svých náhledů, než by šli. Je velmi snadné, popustit uzdu svému jazyku a mluvit o tom nebo o onom, když nařčený není přítomen.

Někteří se domnívají, že je špatným snažit se o zachovávání pořádku v uctívání Boha. Ale já jsem viděla, že není životu nebezpečno, zachováváme-li církevní pořádek. Viděla jsem, že zmatek znamená znelíbit se Bohu, a že by měl být pořádek v modlitbách a také ve zpěvu. Nemáme přicházet do domu Božího, abychom se modlili za své rodiny, výjimkou jestliže mají cit a jsou-li obviňování Duchem Božím. Vhodné místo pro modlitby za naše rodiny je zpravidla u domácho oltáře. [1T 146] Je-li předmět našich modliteb vzdálen, je náš pokojík nejpříhodnějším místem pro naše vroucí prosby k Bohu. Nacházíme-li se v domě Božím, máme se modlit za přítomné požehnání a očekávat od Boha, že uslyší naše modlitby a na ně odpoví. Taková shromáždění budou živá a poutavá.

Viděla jsem, že všichni mají zpívat v Duchu a také s porozuměním. Bůh nemá zalíbení v hantýrce a disharmonii. Správné se Mu vždycky více líbí než špatné. A čím více se lid Boží přiblíží ke správnému a harmonickému zpěvu, tím více je On oslavován, tím více užitku to přináší církvi a nevěřící jsou příznivě ovlivňování.

Byl mi ukázán pořádek, dokonalý pořádek nebes a byla jsem unešena , když jsem naslouchala tamnější dokonalé hudbě. Když vidění pominulo, zněly mně naše zpěvy drsně a nesouzvučně. Viděla jsem sbory andělské, stojící do čtverce a každý anděl měl zlatou harfu. Na konci každé harfy byl přístroj na ladění harfy nebo změnu tóniny. Jejich prsty neklouzaly nepozorně po strunách, ale dotýkaly se různých strun, aby vyluzovaly různé zvuky. Jeden anděl vždy dirigoval, první se dotkl harfy a udal tón, potom se všichni přidali v bohaté, dokonalé hudbě nebes. To nemůže být popsáno. Je to nebeská, božská melodie a s každé tváře září obraz Ježíšův, vyzařující nevyslovitelnou slávu.

Východ a západ

Drazí bratři, Pán mi ukázal ve vidění některé věci, týkající se východu a západu. Pokládám za svoji povinnost vám o tom promluvit. Viděla jsem, že Bůh otevřel cestu pro šíření pravdy na západ. Vyžaduje mnohem více moci pohnout lidem na východě, [1T 147] než na západě a v přítomné době může být jen málo na východě vykonáno. V přítomné době mělo by být vynaloženo zvláštní úsilí tam, kde vzejde nejvíe dobrého.

Lidé na východě slyšeli o druhém příchodu Kristově, viděli mnoho z rozmachu moci Boží a přesto klesli zpět do stavu lhostejností a bezpečí, kam nyní je téměř nemožné k nim proniknout. Na východě je vyvíjeno neobvyklé úsilí, sice s nejlepšími dary, ale s velmi malým výsledkem.

Viděla jsem, že lid na západě může být mnohem snadněji získán než lid na východě. Neměl dosud světlo pravdy, proto ji nezavrhl a jejich srdce jsou citlivější a vnímavější pro pravdu a Ducha Božího. Srdce mnohých lidí na západě jsou již připravena, aby lačně přijala pravdu a když služebníci Boží vycházejí, aby pracovali pro spásu drahocenných duší, mnohou je posilovat v jejich namáhavé práci. Jelikož lid je dychtiv slyšet pravdu a mnozí ji i přijímají, jsou dary dané Bohem Jeho služebníkům probouzeny a posilovány. Vidí takto, že jejich úsilí je korunováno úspěchem

Viděla jsem, že s toutéž namáhou je desetkrát více vykonáno na západě, než na východě a že cesta je otevřena ještě větším úspěchům. Viděla jsem, že mnoho může být v přítomné době vykonáno ve Wisconsinu a ještě více v Illionis a úsilí musí být vyvinuto pro šíření

pravdy v Minnesota a Iowa. Setkáme se tam s odezvou v mnoha srdcích. Ve vidění bylo zde přede mnou rozprostřeno velké obsáhlé pole působnosti, na které dosud nikdo nevstoupil, ale zde nestačí pouze sebeobětavost, aby se zaplnila alespoň jen z poloviny místa, kde je lid ochoten slyšet pravdu a kde jsou mnozí ochotni ji i přijmout.

Nová pole práce, zcela nová, musí být navštívena, mnozí musí podniknout zápas na vlastní vrub, musí vstoupit na tato místa s vědomím, že ponesou sami všechny výlohy. Jak jsem viděla, je zde velká příležitost pro šafáře Boží, aby vyplnili svoji úlohu a podporovali ty, kteří ponesou pravdu v tato místa. [1T 148] Mělo by být těmto šafářům velkou předností, že mohou navrátit Bohu, co mu náleží. Usnadní tímto biblické povinnosti a osvobodí se od části pozemského pokladu, který je nyní břemenem mnohým, kteří žijí v nadbytku. Bude jim to také přičteno k jejich pokladu v nebesích.

Viděla jsem, že východní stanové shromáždění nemá být přenášeno s místa na místo. Musí-li to být, pak ti kdo stan doprovází, putují na vlastní pěst, nechť rozbijí stan tam, kde pravda dosud nebyla hlásána a stan takto zřízený, nechť je dobře vybaven pracovníky.

Viděla jsem, že putování po stejných starých místech, rok po roce, s téměř stejnými duchovními dary je velkou chybou. Je-li možno, mají být získány co nejžádoucnější talenty. Bylo by to lépe a vykonalo více dobra, kdyby bylo méně táborových shromáždění a silnější moc nebo společnost s rozdílnými dary pro práci. Pak má být delší pozdržení v místě, kde byl probuzen zájem. Příliš se vždy spěchalo s přenášením stanu. Některé duše počínají být příznivě ovlivňovány a tu je zapotřebí vytrvalého úsilí, dokud jejich přesvědčení není ustáleno a oni plně se neodevzdají pravdě. Na mnoha místech, kde byl stan postaven, zůstavají kazatelé dokud předsudky nevymizí a teprve potom někteří naslouchají oproštěni předsudků, avšak stan se strhává a přenáší na jiné místo. Po čase je po obchůzkách, čas i prostředky jsou utraceny a sluhové Boží vidí jen málo vykonaného za celé táborové období. Jen málo lidí bylo přivedeno k přijetí pravdy a služebníci Boží prožívají jen velmi málo potěšitelného a povzbuzujícího, což by vyvolávalo u nich duchovní dary. Místo aby získali, ztrácejí na síle, duchovnosti a moci.

Viděla jsem, že by na západě mělo být vyvíjeno zvláštní úsilí se stanovými shromážděními, neboť andělé Boží tam připravují srdce ku přijetí pravdy. [1T 149] Proto Bůh přiměl některé duše, aby přešly z východu na západ. Jejich dary mohou více vykonat na západě než na východě. Břímě díla se nachází na západě a je nanejvýš důležité, aby služebníci Boží kráčeli cestou Boží prozřetelnosti.

Viděla jsem, že nabude-li poselství moci, tehdy prozřetelnos Boží otevře a připraví cestu na východ, aby tam mohlo být mnohem více vykonáno, než tomu je v přítomné době. Bůh pošle v moci a síle některé ze svých služebníků, aby navštívili místa, kde nyní může být vykonáno pouze málo nebo vůbec nic a mnozí, kteří jsou nyní lhostejní, se probudí a uchopí se pravdy.

Viděla jsem, že Bůh varuje ty, kdož se stěhují z východu na západ. Ukázal jim, že nesmí být předmětem jejich tužby stát se bohatými, nýbrž že musí prokazovat dobro duším, prožívat svoji víru a vyprávět všem kolem sebe, že tento svět není jejich domovem.

Toto varování bylo dostatečné, jen kdyby ho bývalo bylo dbáno. Ale mnozí opomenuli mít v úctě, co jim Bůh ukázal. Hnali se stále ku předu a opíjeli se duchem světa. "Pohle□ zpět," pravil anděl, "a uvaž vše, co ti Bůh zjevil a porovnej to s těmi, kteří putují z východu na západ." Zda jste uposlechli? Viděla jsem, že jednáte právě opačně, než jak Bůh učil a vaše skutky, místo aby vyprávěly všem kolem vás, že hledáte lepší domov, dokazují jasně, že váš domov a váš poklad jsou zde. Vaše skutky popírají vaši víru.

Ale to ještě není vše. Nedostává se lásky, která má být mezi bratry. Postoj "Jsem-li strážným bratra svého?" projevuje se všude. Sobecký a chtivý duch je v srdcích bratří. Místo, aby přihlíželi k zájmům svých bratří a pečovali o ně, ukazuje se z části sobecký a uzavřený duch, který má Bůh v ošklivosti. [1T 150] Ti, kteří mají tak vysoké postavení, a kteří se počítají mezi zvláštní lid Boží, říkají svým vyznáním, že jsou horliví v dobrých skutcích, měli by být šlechetní a velkomyslní a měli by spíše projevovat sklon k favorisování svých bratří, místo sama sebe a měli by dávat svým bratřím ty nejlepší možnosti. Velkomyslnost budí velkomyslnost, sobectví budí sobectví.

Viděla jsem, že v uplynulém létě převládal duch lakomství po statcích tohoto světa. Přikázání Boží nebylo zachovávána. Sloužíme duchem zákonu Božímu, ale duch tak mnohých

sloužil světu. Zatím co jejich mysl byla cele zaujata všemi pozemskými, sloužila sama sobě a nemohla sloužit zákonu Božímu. Sobota nebyla svěcena. U mnohých byla práce šesti dnů přenášena i do dne sedmého. Hodina a často i více bylo ukrojeno od začátku a ukončení soboty.

Někteří světitelé soboty a věřící říkají světu, že očekávají na Pána a říkají, že jsme obdrželi poslední poselství milosti, povolují svým přirozeným pudům a směňuji a obchodují a stávají se příslovím mezi nevěřícími pro svoji horlivost a obchodování, pro svoji břitkost a pro získáváni co největšího užitku z každého obchodu. Takoví by učinili lépe, kdyby něco ztratili, měli by tak lepší vliv ve světě, šťastnější vliv na bratry a tak dokázali, že tento svět není jejich bohem.

Viděla jsem, že by měli bratři jevit o sebe větší zájem. Zvláště by měli ti, kteří jsou požehnáni zdravím, pohlížet laskavě na ty, kteří se dobrému zdraví netěší a pečovat o ně. Měli by jim dávat přednost. Měli by být pamětlivi lekce udělené Ježíšem o milosrdném Samaritánu.

Ježíš pravil: *"Milujte se vespolek tak, jak jsem já miloval vás."* Jak velice? Jeho láska je nevýslovná. Opustil slávu, kterou měl u Otce, dříve než svět byl. [1T 151] *„Byl raněn za naše přestoupení, byl setřín za naše hříchy, kázeň pokoje našeho lpěla na něm. Jeho ranami jsme uzdraveni.“* Trpělivě snášel každou pohanu a potupu. Pohleď na Jeho trýzeň v zahradě, kdy prosil Otce, aby tento kalich byl od Něho odňat. Pohleď jen na Jeho utrpení na Kalvarii. Vše to pro provinilého, ztraceného člověka. A ježíš praví: "Milujte se vespolek, tak jak já jsem miloval vás." Jak velice? Tak, že byste i život položili za bratra svého. Což to již došlo tak daleko, že Já musí být uspokojeno a Slovo Boží zanedbáváno? Svět je jejich bohem. Slouží mu, miluji ho a láska Boží odchází. Milujete-li svět, lásky Otcovy není ve vás.

Slovo Boží je zanedbáváno. V tom je varování lidu Božímu, které mu ukazuje na jeho nebezpečí. Ale oni mají tolik pečování a zmatků, že stěží si dovolují našetřit čas k modlitbě. Jsou pouhou prázdnou nádobou bez moci. Ježíš se modlil a ach, jak vroucí byly Jeho modlitby. A přece byl milovaným Synem Božím.

Jestliže Ježíš projevoval takovou vroucnost, takové úsilí a smrtelnou úzkost, oč více je toho zapotřebí těm, které povolal, aby byli dědicové spasení závislí na Bohu všemi svými silami,aby se jejich duše snažily zápolit s Bohem a aby volaly: "Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš!" Ale viděla jsem vše, srdce jsou přeplněna pečováním o tento svět a život, a že Bůh a Jeho Slovo jsou zanedbávány.

Viděla jsem, že je velbloudu snažší projít uchem jehly, než bohači vstoupit do království nebeského. "Neukládej sobě pokladů na zemi, kde je mol a rez kazí a kde je zloděj krade, ale ukládej sobě pokladů v nebesích, kde je nezkazí ani mol ani rez , a kde je ani zloději neukradnou. Neboť kde je tvůj poklad, tam je i tvoje srdce." [1T 152]

Viděla jsem, že když je pravda přinášena, má to být činěno v moci a síle Ducha. Přimějte 1id k rozhodnutí. Ukažte jim důležitost pravdy - je to život nebo smrt. Svou rostoucí horlivostí vychvacuj duše z ohně. Ale žel, toho ztraceného vlivu, který byl zmařen lidmi, co vyznávají, že čekají na Pána a přece vlastní rozsáhlé a přitažlivé pozemky. Jejich statky jsou nejhlasitějším kázáním, o mnoho mocnějším než slova, že tento svět je jejich domovem. Zlý den, to je jen výmluva, panuje mír a bezpečí. Ach, jaká škoda zmařeného, ztraceného vlivu. Bůh nenávidí takovou příchylnost ke světu. "Zbavte se toho, odstraňte to!", byla slova andělova.

Viděla jsem, že všichni mají mít zrak upřený pouze na slávu Boží. Ti, kteří vlastní majetek, velice rádi se vymlouvají na svou ženu a nebo své děti. Viděla jsem ale, že Bůh nedopustí, aby byl brán na lehkou váhu. Promluví-li musí Ho být uposlechnuto. Je-li ti žena nebo děti v cestě a brzdí-li tě, máš říci jako Ježíš řekl Petrovi: "Ustup satane!" Proč mne pokoušíš, abych zdržoval Bohu, co mu právem přináleží a abych mařil svoji vlastní duší? Dívej se pouze na slávu Boží.

Viděla jsem, že mnozí by se měli učit, co to znamená být křesťanem - že to není pouze jméno, ale to znamená mít Kristovu mysl, poddávající se vůli Boží ve všech věcech. Zvláště mládež, která nikdy nepoznala, co to je odříkání a těžkosti, která má svoji vlastní vůli, kterou neskloní před slávou Boží, tuto mládež čeká ještě velká práce. Tato mládež kráčí bez velkých obtíží dokud jejich vůle není zkřížená a tehdy se nedovede ovládnout. Neboť dosud nepoznala vůli Boží. Nebádá, jak by nejlépe oslavila Boha nebo prospěla Jeho věci nebo činila dobro

bližním. Ale "Já, Já" , jak jen je uspokojit? Takové náboženství je bezcenné. Ti, kteří je mají, budou vážení na váhách a nalezeni lehkými.

Pravý křesťan rád čeká na poučení Boží, dbá jich a dá se vést Jeho Duchem. [1T 153] Ale u mnohých je náboženství pouhou formou. Životní zbožností se nedostává. Mnozí se odvažují říci: "Udělám to nebo ono, nebo neudělám to" a sotva při tom pomyslí, že tím urážejí Boha. Viděla jsem, že takoví nemohou vstoupit do nebe takoví, jací jsou. Mohou si lichotit, že budou spasení, ale Bůh v nich nemá zalíbení. Jejich život se mu nelíbí. Jejich modlitby jsou pro něho urážkou.

Kristus je nyní volá: "Buďte horliví a čiňte pokání!" Laskavě a upřímně je nyní napomíná, aby sobě koupili zlata, bílého roucha a masti na oči. Mohou si zvolit být buď horlivými a brát podíl na spasení nebo být vyvrženi z úst Páně, jako odporní, a být od něho zavrženi. Bůh nebude stále pln ohledů. Má něžný soucit, ale Jeho Duch bude v poslední době zarmoucen odcházet. Sladký hlas milosrdenství nebude více slyšen. Jeho poslední vzácné zvuky odumrou a oni budou ponecháni svým vlastním cestám, aby byly naplněny jejich vlastními skutky.

Viděla jsem, že lid očekávající Pána nesmí mít uzavřeného ubohého ducha. Někteří z těch, kteří byli povolání, aby hlásali pravdu a bděli nad dušemi jako ti, kteří z nich musí klást počet, promarnili mnoho vzácného času zachraňováním maličkosti tam, kde jejich čas měl mnohem větší cenu, než to co získali. To se Bohu nelíbí. Šetrnost je správná, ale u některých byla dohnána až k lakomství jen z toho důvodů, aby přidali ke svým pokladům, které za krátko zachvátí jejich těla jako oheň, pokud jako věrni šafáři nenaloží správně se statky svého Pána.

1T 154

Svědectví pro církev číslo 4

Mladí světitelé soboty

V modlitebně v Monterey v Michiganu mi bylo 22. srpna 1857 ukázáno, že mnoho lidí ještě neslyšelo hlas Ježíšův a že záchranné poselství dosud se nezmocnilo jejich duše a nenapravilo jejich život. Mnoho mladých lidí nemá ducha Ježíšova. Láska k Bohu není v jejich srdcích a proto vítězí všechna jejich přirozená slabost místo Ducha Božího a spasení.

Ti, kteří mají pravdu náboženství Ježíšova,nebudou pociťovat ani studu ani bázně a ponesou kříž před těmi, kteří mají více zkušeností než oni. Jestliže vážně usilují o to být spravedliví, budou toužít po každé pomoci, které jim bude možno dosáhnout od starších křesťanů. Tito jim budou s radostí pomáhat, srdcím, která jsou zapálená láskou k Bohu, nebudou jim na překážku lapálie křesťanského života. Budou vyjadřovat slovem, písní i modlitbou, jak na nich Duch Boží pracuje. Je to nedostatek zbožnosti, nedostatek svatého života, co činí mládež nezpůsobilou duchovního pokroku. Jejich život je obviňuje. Vědí, že nežijí tak, jak by křesťané měli žít, protože nemají důvěru k Bohu ani k církví.

Mládež pociťuje více svobody, když starší lidé nejsou přítomní proto, že jsou mezi sobě rovnými. Každý si myslí, že je právě tak dobrý, jako ten druhý. Porovnávají se mezi sebou, měří se podle sebe [1T 155] a zanedbávají jediné dokonalé a pravé měřítko. Ježíš je tím pravým vzorem. Jeho obětavý život je naším příkladem.

Viděla jsem, jak málo se Vzor studuje, jak málo je před nimi vyvýšen. Jak málo mládež trpí nebo sebe zapírá pro náboženství. Nepomýšlí se vůbec na to, aby se snad někdo obětoval. V tomto směru úplně zklamali v napodobení Vzoru. Viděla jsem, že stylem jejich způsobu života je: Uspokojení vlastního já a ponechání volného průchodu pro osobní pýchu. Zapomínají na Muže bolesti, který byl obeznámen s utrpením. Utrpení Ježíšovo v Getsemane, Jeho pot jak velké kapky krve v této zahradě, spletená trnová koruna, rozdírající Jeho svaté čelo, vše to jimi ani nepohne. Jsou jako ochromeni. Jejich citovost je otupena a ztrácí všechen smysl pro velkou oběť, pro ně přinesenou. Mohou sedět a naslouchat historii kříže, mohou slyšet jak strašlivé hřeby prorážely ruce a nohy Syna Božího a nepohne to hlubinou jejich duše.

Anděl praví: "Kdyby takoví byli vpuštěni do Božího města a bylo jim řečeno, že všechna jeho krása a sláva je jejich, aby se z ní radovali, neměli by pochopení, jak draho bylo toto jejich dědictví vykoupeno. Nikdy by si neuvědomili neposkvrněnou hloubku lásky

Spasitelovy. Nebot nepili z kalicha ani nebyli křtěni křtem. Nebesa by byla poskvrněna, kdyby je takovíto obývali. Pouze ti, kteří brali účast na utrpení Syna Božího a prošli velkým soužením a omyli svá roucha a zbílili je v krvi Beránkově, jen takoví se mohou radovat z nepopsatelné slávy a nedostižné krásy nebes.

Nedostatek této nutné přípravy vyřadí větší část mladých vyznavačů, neboť nepracují dosti vážně a horlivě, aby mohli obdržet odpočinutí, které je připraveno lidu Božímu. [1T 156] Nevyznávají upřímně své hříchy, aby jim mohly být odpuštěny a vymazány. Tyto hříchy budou v krátké době ve své pravé velikosti odhaleny. Boží oko bdí. Zná každý hřích, skrytý oku smrtelníka. Všichni dobře vědí, které hříchy mají vyznat, aby jejich duše mohla být před Bohem očistěna. Ježíš jim nyní dává příležitost, aby se vyznali, □aby se v hluboké pokoře káli a očistili své životy poslušností a žitím dle pravdy. Nyní nadešel čas pro zlo, aby je napravit a pro hříchy, aby byly vyznány, jinak se zjeví před hříšníkem v den Božího hněvu.

Rodiče všeobecně skládají příliš velkou důvěru ve své děti, neboť často, kdy jim úplně důvěřují, skrývají tyto svou špatnost. Rodiče, bděte nad svými dětmi s úzkostlivou péči. Kárejte a napravujte je, raďte jim, když vstávají, léhají, když vycházíte nebo vcházíte, řádek po řádků, poučení za poučením, zde trochu a tam trochu. Podřiďte si své děti dokud jsou mladé. Mnozí rodiče toto převelice zanedbávají. Nezaujímají pevné a rozhodné stanovisko, jak by s ohledem na své děti měli. Trpí jim, že se podobají světu, že milují parádu a přátelí se s těmi, kteří pravdu nenávidí a jejichž vliv je škodlivý. Takto podporují u svých dětí světácké sklony.

Viděla jsem, že by křesťanští rodiče měli vždy mít pevnou zásadu v jednotném vychovávání svých dítek. Mnozí rodiče v tomto směru velmi chybují - nedostatkem jednoty. Někdy se dopouští této chyby otec, ale častěji matka. Milující matka hýčká své děti a omlouvá jejich chyby. Otce volá práce z domova a od jeho dětí. Matčin vliv převládá. Její příklad přispívá mnoho k tvoření se charakteru jejich dětí.

Mnohé bláhové matky trpí u svých dítek nepravosti, které by jim neměly být ani na okamžik promíjeny. Špatnosti dětí bývají často před otcem zatajovány. [1T 157] Některé druhy oděvů nebo i mnohé jiné úchylky bývají matkou povolovány za předpokladu, že otec o nich neví, neboť on by takové věci káral.

Ve skutečnosti jsou takto děti učeny podvodu a klamání. Když pak otec toto zlo odhalí, nastane omlouvání a neřekne se mu ani polovina pravdy. Matka není upřímná. Nehledí na to, jak by měla, totiž, že otec má tentýž zájem na dětech jako ona a že by neměl být udržován v nevědomostí o nepravostech a slabostech, které by měly být napraveny, dokud jsou děti malé. Přestupky jsou zakrývané. Děti vědí, že rodiče nejsou jednotni a to nese své ovoce. Děti začínají už v mládí podvádět a zatajovat. Do jiného světla postaví věci matce a do jiného svému otci, než v jakém ve skutečnosti jsou. Přehánění se stane zvykem a hrubé lži jsou pronášeny jen s malým uznáním vlastní viny nebo výčitkami svědomí.

Takové špatnosti začínají matčiným ukrývaním pravdy před otcem, který má přece s ní společný zájem na vývoji charakteru dětí. Matka má s otcem mluvit otevřeně. Vše mu má být po pravdě předloženo. Opačné počínání, tj. zakrývání nepravostí dětí před otcem podporuje jejich sklon k podvádění a nedostatku pravdivosti a poctivosti.

Jediná naděje těchto dětí, ať již vyznávají náboženství či nikoliv, spočívá v jejich úplné proměně. Celý jejich charakter musí být přeměněn. Nerozvážné a bezstarostné matky, což nevíte, při vyučování svých dítek, že celý jejich náboženský život je ovlivněn výchovou v mládí? Podřiďte si je v mládí, učte je, aby vás poslouchaly a tím ochotněji budou poslouchat přání Božích. Podporujte v nich pravdivé, čestné sklony. Nedopusťte, aby měly kdy příležitost zapochybovat o vaší upřímnosti a přesné pravdomluvností.

Viděla jsem, že mládež sice vyznává zachraňující moc Boží, ale neraduje se z ní. Je jim zapotřebí zbožností, je jim zapotřebí spásy. [1T 158] Ach, ta nicotná, neužitečná slova, která promlouvají. Dosahují v tom strašlivého rekordu, avšak smrtelníci budou přece souzeni dle skutků činěných v těle. Mladí přátelé, vaše činy a vaše prázdná slova jsou zapsána v knize. Vaše rozhovory nejsou vedeny o věčných věcech, ale o tom či onom .., obyčejné světské rozhovory, do kterých by se křesťan ani neměl pouštět. Vše to je zapsáno v knihách nebeských.

Viděla jsem, že dokud nenastane v mládeži úplná změna, je pro nebesa beznadějně ztracena. Neboť jak mi bylo ukázáno, není více než polovina mládeže hlásící se k náboženství

a k pravdě, opravdově obrácena. Kdyby byli obráceni, nesli by ovoce k slávě Boží. Mnozí se opírají o domnělou, zdánlivou naději, bez opravdového odůvodnění. Zřídlo není vyčistěno, proto také proudy z něho vyvěrající nejsou čisté. Vyčistěte pramen a vody budou čisté. Je-li srdce upřímné "Jsou vaše slova, váš oděv, vaše skutky také všechny správné." Nedostává se pravé zbožnosti. Nechci tolik zneuctít svého Mistra, abych připustila, že nedbalá, lehkovážná a nemodlící se osoba je také křesťanem. Nikoliv, křesťan přemáhá své hříšné návyky, své vášně. Máme lék pro duši nemocnou hříchem. Tento lék je v Ježíši. Náš drahý Spasitel! Jeho milost je dostačující pro toho nejslabšího a i ten nejsilnější musí obdržet Jeho milost, jinak zhyne.

Viděla jsem, jakým způsobem je možné tuto milost získat . Jdi do své komůrky a tam sám pros snažně Boha: "Stvoř mi srdce čisté Bože a ducha přímého!" Mysli to vážně, upřímně! Upřímná modlitba mnoho zmůže. Bojuj jako Jákob na modlitbách. Setrvávej ve smrtelné úzkosti a obavě. Ježíš potil v zahradě velké kapky krve i ty se musíš snažit. Neopouštěj svého pokojíka, dokud se necítiš silný v Bohu, potom bdi. A právě tak dlouho,jak budeš bdít a se modlit, budeš schopen potlačovat své zlé návyky a milost Boží se ti může projevit a také se projeví.

Bůh uchovej, abych vás přestala varovat. [1T 159] Mladí přátelé, hledejte Pána celým srdcem svým. Přicházejte s horlivostí a pocítíte-li upřímně, že jste bez Boží pomoci ztraceni, když po Něm zatoužíte jako jelen po potůčku čisté vody, tehdy vás Pán k vašemu prospěchu posílí. Tehdy váš pokoj překročí všechno vaše chápání. Očekáváte-li spasení, musíte se modlit. Udělejte si čas. Nebuďte uspěchaní a nedbalí v modlitbách. Proste Boha, aby ve vás provedl důkladnou nápravu, aby ovoce Jeho Ducha mohlo ve vás přebývat, a abyste svítili ve světě jako světlo. Nebuďte překážkou nebo kletbou pro věci Boží, můžete být pomoci, požehnáním. Našeptává vám snad satan, že se můžete plně a svobodně radovat ze spasení? Nevěřte mu.

Viděla jsem, že je výsadou každého křesťana užívat bohatosti moci Ducha Božího. Sladký, božský klid naplní vaší mysl a vy budete rádi přemýšlet o Bohu a nebi. Budete hodovat na slavných zaslíbeních Jeho Slova. Ale uvědomte si nejdříve, že teprve křesťanský život začínáte. Vězte, že jste učinili první kroky na cestě k životu věčnému. Nebuďte zklamáni. Obávám se, ano já vím, že mnozí z vás ani nevědí, co to je náboženství. Pociťujete jakési vzrušení, jakési pohnutí, ale nikdy jste neviděli hřích v jeho velikosti. Nikdy jste nepocítili svůj nedokonalý stav a neodvrátili se od svých zlých cest s hořkým zármutkem. Nikdy jste nezemřeli světu. Dosud milujete jeho radovánky a rádi zahajujete rozhovor o světských věcech. Ale když se mluví o pravdě Boží, tu nemáte co říci. Proč jste tak tiší? Proč jste tak hovorní při světských věcech a tak tiší při předmětu, který se vás má nejvíce dotýkat . předmětu, který má zaujmout celou vaši duši? Pravda Boží ve vás nepřebývá.

Viděla jsem, že mnozí jsou navenek ve svém vyznání bez poskvrny, zatím co uvnitř sídlí zkaženost. Neklamte se, falešní vyznávači. Bůh vidí do srdce. *„Ze skrytosti srdce hovoří ústa.“* Viděla jsem, že v srdcích takových lidí je svět, [1T 160] náboženství Ježíšovo tam však není. Milují-li vyznávající křesťané Ježíše více než svět, rádi o Něm hovoří, o svém nejlepším příteli, ve kterém se soustřeďuje jejich největší láska. Přichází jim ku pomoci, když pociťují svůj ztracený a hynoucí stav. Když jsou obtížení svými hříchy, obrací se k Němu. On z nich snímá jejich břímě viny a hříchu, snímá jejich starosti a smutek a obrací zcela směr jejich zálib. Věci, které dříve milovali, nyní nenávidí a věci, které nenáviděli, nyní miluji.

Nastala ve vás tato velká změna? Neklamte se. Nikdy bych nevyslovila jméno Kristovo, aniž bych mu dala celé své srdce, svoji nedělnou lásku. Měli bychom pociťovat nejhlubší vděčnost, že Ježíš chce přijmout tuto oběť. On žádá vše. Když jsme tak daleko, že se Jeho nárokům poddáváme a vzdáme se všeho, teprve tehdy a ne dříve, ovine kol nás své paže milosrdenství. Ale co dáváme, když dáváme vše? Hříchem poskvrněnou duši, aby ji Ježíš svojí milosti očistil a aby ji zachránil svoji nevystižitelnou láskou před smrtí. A přece jsem viděla, že mnohým přichází za těžko, vzdát se všeho. Hanbím se, že o tom slyším mluvit, stydím se o tom psát.

Mluvíte o sebezapírání? Co dal Kristus za vás? Myslíte, že je tvrdým od Krista požadovat vše, jděte na Kalvarii a plačte tam nad takovou myšlenkou. Pohleďte na ruce a nohy svého Spasitele, probodené strašlivými hřeby proto, abyste vy byli obmyti ze svých hříchů Jeho vlastní krví.

Ti, kteří pociťují tuto zavazující lásku Boží, ti se neptají jak málo mají se dát, aby obdrželi nebeskou odměnu, neptají se po nejmenší míře, ale směřují k dokonalému souladu s vůli svého Vykupitele. S vroucí touhou opouštějí vše a projevují horlivost, odpovídající ceně předmětu, který si přejí. A který je to předmět? Nesmrtelnost, život věčný.

Mladí přátelé, mnozí z vás jsou politováníhodně klamáni. [1T 161] Byli jste uspokojeni jakýmsi nedostatečným nástinem čistého a neposkvrněného náboženství. Ráda bych vás probudila. Andělé Boží se snaží vás probudit. Kéž vás probudí důležité pravdy Slova Božího k poznání vašeho nebezpečí a přivedou nás k důkladnému zkoumání sebe sama. Vaše srdce jsou však stále ještě tělesná. Nejsou podrobena zákonu, ani být nemohou. Tato světská srdce musí být proměněna a vy musíte vidět takovou krásu ve svatosti, že budete po ní toužit jako jelen po potůčku vody. Tehdy budete milovat Boha a Jeho zákon. Tehdy jho Kristovo bude rozkošné a břímě Jeho lehké. Budete sice mít těžkostí, ale tyto těžkosti, dobře snášené, učiní vám vaši cestu ještě vzácnější. Nebeské dědictví je pro sebeobětavého křesťana.

Viděla jsem, že si křesťan nemá příliš vysoko cenit nebo příliš záviset na pocitech štěstí. Tyto pocity nebývají dobrými vůdci. Pravý křesťan nesmí být ovládán pocity, ale má být jeho snahou, aby sloužil Bohu ze zásady. Je-li tomu tak, jeho víra bude zkoušena a poroste. Viděla jsem, že žijí-li křesťané životem pokorným a obětavým, bude výsledkem takového života klid a radost v Pánu. Ale největším zakoušeným štěstím je činit bližní šťastnými. Takové štěstí je trvalé.

Mnozí z mladých lidí nemají pevnou zásadu sloužit Bohu. Necvičí se ve víře. Klesají pod každým mráčkem. Nemají sílu k vytrvalosti. Nerostou v milosti. Budí zdání, že zachovávají přikázání Boží. Tu i tam se i formálně pomodlí a jsou nazýváni křesťany. Jejich rodiče ve své lásce k nim tak zaslepení, že přijímají vše, co se jim zdá výhodné, nepracují s nimi a neučí je, že duch světa musí v nich zemřít. Povzbuzují je, aby prospívali a hráli svoji úlohu, ale opomíjejí je vést k tomu, aby pilně bádali ve svých srdcích, aby se zkoušeli a aby poznali, za jakou cenu mohou být křesťany. [1T 162] Výsledek toho je, že mládež se přiznává ku křesťanství, aniž by dostatečně zkoumala své pohnutky.

Pravý svědek praví: "Kéž bys byl studený nebo horký. Ale protože jsi vlažný a ani studený ani horký, vyvrhnu tě z úst svých." Satan rád svoluje, abyste byli křesťané dle jména, neboť tak můžete lépe sloužit jeho účelům. Máte-li pouze formu a ne pravou zbožnost, může vás použít ku zničení druhých, tímtež sebe klamajícím způsobem. Některé ubohé duše budou vzhlížet k vám, místo aby se přidržovaly vzoru bible a nedostanou se výše. Jsou právě tak dobří jako vy a jsou spokojeni.

Mladí lidé jsou často vyzýváni, aby konali svoji povinnost, aby mluvili neb se modlili ve shromážděních, aby zemřeli pýše. Každý jejich krok je vynucen. Takové náboženství nestojí za nic. Nechť je vaše tělesné srdce proměněno a nebude již takové mechanické služby Bohu, ó vyznavači studeného srdce. Ustane všechna parádivost a pýcha zjevu. Čas, který trávíte před zrcadlem, když upravujete svůj vlas pro potěšení oka, měl by být zasvěcen modlitbě a zpytování srdce. V posvěceném srdci nebude místa pro zevnější okrasy, ale bude zde vážné úzkostlivé hledání vnitřní ozdoby, křesťanských ctností ... ovoce to Ducha svatého.

Apoštol praví: "Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v zplétání vlasů a províjení jich zlatem, anebo v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelností krotkého a pokorného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest." IPetr 3,3.4

Pozměň svoji tělesnou mysl a naprav svůj život a ubohá smrtelná tělesná schránka nebude již tak zbožňována. Je-li srdce napraveno, bude to vidět na celém zevnějšku. Je-li Kristus v nás nadějí slávy, nalezneme v něm takové nevyrovnatelné půvaby, že se duše zamiluje. Přilne k Němu, dá přednost lásce k Němu a z obdivu pro Něj bude vlastní "Já" zapomenuto. [1T 163] Ježíš bude veleben a zbožňován a "Já" poníženo a pokořeno. Vyznání však bez této hluboké lásky je pouhým mluvením, suchou formalitou a těžkým otroctvím. Mnozí z vás mohou se zmocnit náboženství rozumem, zevnější to náboženství, když srdce není ještě očistěno. Bůh hledí do srdce, všechno je nahé a otevřeno oku Toho, který nás bude soudit. Bude upokojen s čímkoliv jiným, ne jen vnitřní pravdou? Každá opravdu obrácená duše nese zjevnou známku, že tělesné myšlení je potlačeno.

Mluvím otevřeně. Nemyslím, že by to vzalo odvahu opravdovému křesťanu a nepřála bych si, aby kdokoliv z vás přišel do doby soužení bez dobře odůvodněné naděje ve svého Spasitele. Odhodlej se zvědět to nejhorší o sobě. Zjisti, máš-li dědictví na výsosti. Jednej

poctivě se svojí vlastní duší. Pomni, že Ježíš chce dát svému Otci církev bez poskvrny a vrásky, nebo čeho podobného.

Jak víte, že jste přijati Bohem? Studujte Jeho Slovo s modlitbou. Neodkládejte je pro jakoukoliv jinou knihu. Tato kniha usvědčuje z hříchu. Odhaluje jasně cestu spasení. Dává naději na velkou a slavnou odměnu. Odhaluje vám dokonalého Spasitele a učí vás, že jedině skrze Jeho bezmeznou milost můžete očekávat spasení.

Nezanedbávejte modlitby v ústraní, neboť tyto jsou duší náboženství. Na vroucích a horlivých modlitbách proste za čistotu duše. Proste tak vroucně, tak horoucně, jako byste prosili za svůj smrtelný život, kdyby byl v sázce. Setrvávejte před Bohem, dokud nevýslovná touha po spasení není ve vás vyvolána a dokud nemáte sladkou jistotu odpuštění hříchů.

Naději života věčného neobdržíme na slabém základě. Je to věc, která musí být vyřízena mezi Bohem a vaší vlastní duší vyřízena pro věčnost. Domnělá naděje a nic více přivodí vaší zkázu. Zda stojíte neb padáte Slovem Božím, musíte v tomto Slově hledat svědectví o svém případě. [1T 164] Tam můžete vidět, co je po vás žádáno, chcete-li se stát pravými křesťany. Neodkládejte svůj pancíř a neopouštějte bojiště, dokud jste neobdrželi vítězství a radost z vítězství ve svém Vykupiteli.

Těžkosti v církvi

Následující vidění mi bylo dáno v Ulysses, Pensylvanie 6.července 1857. Týká se věci, jaké byly v ... a jiných městech ve státě New York.

V tomto státě bylo tolik těžkostí mezi bratřími, že Bůh se od nich odvrátil a církev ztratila svoji sílu a nyní nevěděla, jak ji získat. Vzájemná láska zmizela a převládalo vyhledávání chyb a obviňování. Bylo pokládáno za ctnost rozvířit vše kol něčeho, co se zdálo být špatným a ukázat to v tak špatném světle, jaké to opravdu nebylo. Soucit, který touží po lásce a účasti bratří, neexistoval. Náboženství některých bratří a sester pozůstávalo z vyhledávání chyb. Píchali tak dlouho do všeho, co se jim zdálo být špatným, až plně zmařili ušlechtilé city duše. Mysl má být pozdvihována, aby přebývala na věčných dějištích na nebesích, na jeho pokladech, jeho slávě a měla by nalézt sladké a svaté uspokojení v Pravdách Bible. Měla by raději hodovat na vzácných zaslíbeních, která dává Slovo Boží, čerpat z nich povzbuzení a měla by být povznesena nad malichernosti k věcem závažným, věčným.

Ale ach, jak jinak se myslilo. Píchání do slámy. Církevní shromáždění, tak jak byla konána, byla živou kletbou pro mnohé v Novém Yorku. Tyto uměle vyvolávané těžkosti dávaly úplnou volnost zlému podezírání. Žárlivost byla živena, existovala nenávist, ale oni si toho nebyli vědomi. U některých bratří se zrodila nesprávná myšlenka, napravovat bližního bez lásky. Nutili druhé, aby uznávali pouze jejich myšlenky za správné a nešetřili nikoho,nýbrž každého potlačovali drtivou váhou. [1T 165]

Viděla jsem, že mnozí v Novém Yorku tolik pečovali o spravedlivost svých bratří, že zanedbávali svá vlastní srdce. Tolik se obávali, aby jejich bratří byli dost horliví a kající, že zapomínali na své vlastní nedostatky, které musí být napraveny. Svými neposvěcenými srdci se pokoušejí napravovat své bratry. Je tudíž jen jediná cesta, po které musí bratří a sestry v Novém Yorku kráčet a to, aby si každý hleděl vlastního individuálního případu a aby si dal své vlastní srdce do pořádku. Je-li u bratra hřích zjevný, netlachej o něm druhému, ale upozorni jej samého na omyl, ale s láskou k jeho duši, se srdcem plným soucitu a účasti, potom však přenechej tuto věc jemu samému a Pánu. Ty jsi tím vykonal svoji povinnost. Ty zde nejsi proto, abys vynášel rozsudek

Je velmi snadné získat nad bratrem nadvládu, odsoudit a zatratit ho. Je to horlivost pro Boha, ale neodpovídající znalosti. Kdyby každý uvedl své srdce ve shromáždění do pořádku, bylo by svědectví bratří jasné, poněvadž by přicházelo z plna srdce a lid kol nich nevěřící pravdě, byl by pohnut. Projevení se Ducha Božího by pravilo jejich srdcím, že jsou dítky Boží. Naše láska k jednomu každému by měla být všem zjevná. Tehdy teprve to bude působit a bude to mít vliv.

Viděla jsem, že by se církev v Novém Yorku měla vzchopit. Uchopte se díla individuálně, buďte horliví a kající a až bude všechno známé zlo napraveno, pak věřte, že vás Bůh přijímá. Nenaříkejte, ale vezměte Boha za slovo. Hledejte Ho pilně a věřte, že vás přijme. Víra je části díla. Věrný je Ten, který zaslíbil. Kéž vírou rostete.

Bratří se mohou vzchopit v Novém Yorku právě tak, jako na kterémkoli jiném místě a mohou pít ze zdroje spásy Boží. Mohou s rozumem postupovat a každý může mít svoji vlastní zkušenost v tomto poselství Pravého Svědka k Laodicejským. Církev cítí, že klesla, ale neví jak se vzchopit. [1T 166] Úmysly některých jsou snad velmi dobré, snad by se vyznali, viděla jsem však, že jsou pozorování s podezřením a pokládání pro pouhé slovo za hříšníky, až se jim nedostává volnosti, úniku. Neodvažují se jednat dle prostého cítění srdce svého, poněvadž jsou hlídání. Je Božím potěšením a přáním, aby se Ho Jeho lid bál, ale aby k sobě měli vzájemnou důvěru.

Viděla jsem, že mnozí zneužili toho, co Bůh ukázal o hříších a nepravostech bližních. Přijali nejkrajnější význam toho, co bylo ve vidění ukázáno a kladli na to potom takový důraz, až to počalo oslabovat víru mnohých v to, co Bůh ukázal a tak zastrašovali a zmalomyslňovali církev. S něžnou účastí má jednat bratr s bratrem. Jemně má zacházet s jeho city. Dotýkat se nepravostí bližního svého je nejvážnějším a nejdůležitějším dílem, jaké kdy bylo konáno. S nejhlubší pokorou má tak bratr činit, myslel při tom na vlastní slabosti, aby sám také nebyl pokoušen.

Viděla jsem velkou oběť, kterou přinesl Ježíš pro člověka. Nepokládal svůj život za tak drahý, aby jej nemohl obětovat. Ježíš pravil: "Milujte se vespolek, tak jako já jsem miloval vás!" Cítíš-li takto, můžeš k němu přistoupit a působit na jeho srdce , neb jsi to právě ty, kdo ho má navštívit a s ním promluvit. Ale je politování hodnou skutečností, že mnozí, kteří se vydávají za bratry, nejsou nakloněni ani k tomu, aby obětovali jakýkoliv ze svých náhledů neb svých úsudků, aby bratra zachránili. Je málo lásky mezi bratry. Projevuje se duch sobectví.

Malomyslnost zachvátila církev. Milují svět, své statky, svá stáda atd. Nyní Ježíš vyzývá, aby se všeho vzdali, aby si ukládali poklad v nebesích, aby si koupili zlata, bílého roucha a masti na oči. Jsou to drahocenné poklady. Jejich majiteli bude povolen vstup do království Božího. [1T 167]

Lid Boží musí postupovat rozumně. Nemá být uspokojen, dokud každý známý hřích není vyznán, pak je jejich právem a povinností věřit, že je Ježíš přijme. Nesmí čekat na ostatní, až se proderou zemnotou a obdrží vítězství, ze kterého se mohou radovat. Protože taková radost potrvá pouze do ukončení shromáždění. Ale Bohu musí být slouženo ze zásady a ne z nálady. Ráno a večer získáváte vítězství pro sebe ve svých vlastních rodinách. Nedovolte, aby vám denní práce v tom zabraňovaly. Udělejte si na modlení čas a když se modlíte věřte, že vás Bůh slyší. Prodchněte své modlitby vírou. Nemůžete pocítit po každé okamžitou odpověď, ale tak je vaše víra zkoušena. Jste zkoušeni, zda budete důvěřovat v Boha, máte-li víru trvalou, živou. "Věrný je Ten, který vás volá, který to také učiní." Cho□te po úzké lávce víry. Důvěřujte zaslíbením Páně. V temnotách důvěřujte Bohu. Je čas, abyste měli víru. Ale často dovolujete, aby vás vedly nálady. Když se necítíte posilování Duchem svatým, hledáte v sobě zásluhy a zoufáte si, že jich nemůžete nalézt. Nedůvěřujete dosti Ježíši, vzácnému Ježíši. Nedovolujete, aby Jeho zásluhy bylo všechno, vše. Ani to nejlepší, co můžete učinít nezaslouží přízně Boží. Jsou to Ježíšovy zásluhy, které vás spasí, Jeho krev, která vás očisti. Ale musíte se také sami snažit. Musíte se své strany učinit vše, co je ve vaších silách. Buďte horliví a kající a potom věřte!

Nezaměňujte víru s citem. Jsou rozdílné. Víra je dána, abychom ji pěstovali. Tuto víru musíme udržovat živou. Věřte, věřte! Domáhejte se vírou požehnání a je vaše. Vaše nálada nemá co činit s vírou. Přinese-li víra požehnání vašemu srdci a vy se radujete z tohoto požehnání, není to již víra, ale pocit.

Lid Boží v Novém Yorku musí stále stoupat, musí vyjít z temnoty a musí dát svému světlu zářit. [1T 168] Stojí správně na cestě díla Božího. Musí nechat působit poselství třetího anděla na své srdce. Bratří! Bůh je zneuctíván vašimi dlouhými modlitbami bez víry. Odvraťte se od svých vlastních nehodností a vyvyšujte Ježíše! Mluvte o víře, o světle a o nebesích a budete mít víru, světlo, lásku a pokoj a radost v Duchu svatém.

„Buďte na stráži!“

Toto je určeno dvěma bratrům v ---, ale jelikož se to může týkat také mnoho jiných, uvádím to zde pro užitek církve.

Drazí bratří! Ve vidění, kterého se mi dostalo ve vašem městě, bylo mi ukázáno něco, co se týká vás dvou. Anděl ukazoval na vás a opakoval tato slova: "Budte na stráži, aby snad

srdce vaše nebyla obtížena obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, aby vás onen den nezastihl nepřipravených."

Viděla jsem, že vám nastává veliký boj. Budete muset stále zápasit, abyste vymýtili svět ze svých srdcí, neboť vy svět milujete. Musíte se nyní velice učit, jak více milovat Ježíše a Jeho službu, více než svět. Budete-li milovat svět ze všeho nejvíce, budou i vaše skutky o tom svědčit. Budete-li milovat Ježíše a Jeho dílo ze všeho nejvíce, budou to vaše skutky také dosvědčovat. Viděla jsem, že zraky mnohých ze světa jsou na vás upřeny. Mnozí by s jásotem vítali váš pád, jiní zase by se radovali z vašeho pokroku. Satan a padlí andělé vám budou ukazovat slávu království tohoto světa. Budete-li se klaněti jemu nebo světským pokladům, bude je ve všemožném světle vyvyšovat, aby vás připoutal a vedl vás k lásce k nim a k jejich uctívání.

Ježíš a vaši andělé strážní vám ukazují přes váš statek, přes vaše stáda a váš pozemský poklad na království na nebesích, [1T 169] na nesmrtelné dědictví, na věčné bytí v království slávy. Anděl pravil: "Musíte zemřít tomuto světu. Nemilujte svět ani věci v něm. Miluje-li kdo svět, lásky Otcovy v něm není."

Viděla jsem, že bylo-li řízením Božím majetku nabyto, není hříchem jej vlastnit a nenaskytne-li se možnost, aby těchto prostředků mohlo být použito pro věc Boží, není hříchem je dosud mít. Ale naskytne-li se bratřím příležitost, aby použili svého majetku pro slávu Boží a rozmach Jeho díla a oni jej zadržují, bude to jejich kamenem úrazu. Ve dni soužení bude jim přestupkem, co dříve bylo jejich pokladem. Tehdy pominou již všechny možnosti pro použití jejich statků k slávě Boží a v úzkostech ducha je budou od sebe odhazovat krtkům a netopýrům. Ani jejich zlato ani stříbro je nemůže v ten den zachránit. Dolehne na ně drtivou váhou, až budou muset klást počet ze svého šafářství, jak užívali peněz Páně. Sebeláska jim říkala, že je vše jejich vlastnictvím a že toho všeho sami potřebují, ale potom pocítí, s hořkostí pocítí a porozumějí, že jejich prostředky jim byly Bohem pouze zapůjčeny, aby Mu byly dobrovolně navráceny použitím pro šíření Jeho díla. Jejich bohatství je svedlo. Měli se za chudé a žili pouze pro sebe a na konec pocítí, že díl kterého měli použít pro věc Boží, stává se jim strašlivým břemenem.

Anděl Boží pravil: "Polož vše na oltář v oběť živou, zápalnou. Přivaž ji motouzy, nemůžeš-li ji tam udržet. Setrvávej na modlitbách. Žij u oltáře. Posiluj svá předsevzetí zaslíbeními Božími. Prodej co máš a dávej almužny, zaopatř se statky, které nesestarají, pokladem v nebesích, který nepodléhá zkáze, kterého zloděj neodcizí, ani mol nezkazí. Neukládej sobě poklad na zemi, [1T 170] kde je rez a mol zničí a kde jej zloději kradou, ale ukládej sobě poklady v nebi."

Viděla jsem, že daroval-li vám Bůh nadbytek, více než prostým a nejchudším, mělo by vás to učinit pokornými, neboť vám to ukládá větší povinností. Kde je mnoho dáno, i světských věcí, mnoho bude též požadováno. Touto zásadou jste vázáni na ušlechtilé, velkomyslné činy. Hledejte možnost ku konání dobra tím, co máte. "Ukládejte si poklady v nebesích!"

Viděla jsem, že to nejmenší, co bylo v minulých dnech od křesťanů požadováno, byl duch srdečností, štědrostí a obětování Bohu části svých příjmů. Každý dobrý křesťan pokládal toto za svoji přednost, ale ti, kteří měli pouze jméno, pokládali to za povinnost, milost a láska Boží nikdy v nich nevyvolala dobrého skutku, jinak by rádi podporovali věc svého Vykupitele. Ale od křesťanů žijících v posledních dnech, kteří očekávají na Pána, je více očekáváno, než toto. Bůh je žádá, aby obětovali.

Anděl pravil: "Ježíš zanechal pro vás širokou stopu, abyste Ho mohli následovat. Držte se v Jeho šlépějích. Podílejte se na Jeho životě sebezapření, na Jeho sebeobětování a staňte se s Ním dědici koruny slávy."

Bohatý mládenec

V Monterey v Michiganu spatřila jsem 8. října 1857 u vidění, že duševní stav mnohých světitelů soboty se podobá stavu mladého muže, jenž přišel k Ježíši s dotazem, co má činit, aby získal život věčný.

"A aj, člověk jeden přistoupiv, řekl Jemu: Mistře dobrý, co dobrého budu činiti, abych život věčný měl?" A On řekl jemu: "Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li pak vjít do života, ostříhej přikázání!" [1T 171] Dí jemu: "Kterých?" A Ježíš

řekl jemu: "Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce svého i matku a milovat budeš bližního svého jako sebe samého." Dí jemu mládenec: "Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti, čehož se mi ještě nedostává?" Řekl mu Ježíš: "Chceš-li dokonalým být, jdi a prodej statek svůj a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi a pojď, a následuj mne!" Uslyšev pak mládenec tu řeč, odešel smuten jsa, nebo měl statků mnoho.

Tedy Ježíš řekl učedníkům svým, amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského. A opět pravím vám: Snáze je velbloudu skrze ucho jehly projít, nežli bohatému vejít do království nebeského. A uslyšeli to učedníci Jeho i užasli se velmi řkouce: "I kdož tedy může spasen být?" A pohleděv na ně Ježíš, řekl jim: „U lidí je to nemožné, ale u Boha všecko je možné. Mat 19, 16-26

Kristus uváděl mladému muži pět z posledních šesti přikázání, také druhé hlavní přikázání, na kterém závisí šest posledních. Domýšlel se, že tato uvedená zachovává. Kristus neuvedl čtyři první přikázání, obsahující naši povinnost vůči Bohu. V odpověď na otázku mladíkovu: "Čeho se mi tedy nedostává?" řekl mu Ježíš: "Chceš-li být dokonalým, jdi prodej statek svůj, rozdej jej chudým a budeš mít poklad v nebesích.

V tom spočíval jeho nedostatek. Zanedbal první čtyři přikázání, tedy také posledních šest. Nemiloval bližního svého jako sebe samého. Ježíš pravil: "Rozdej chudým!" Ježíš se dotkl jeho statků. Prodej, co máš a rozdej chudým. V této přímé zmínce poukázal na jeho modlu. Miloval bohatství nade vše, proto mu bylo nemožným milovat Boha z celého srdce svého, celou duší svou a celou myslí svou. [1T 172] A tato svrchovaná láska k bohatství zavírala jeho oči k potřebám bližního. Nemiloval bližního svého jako sebe samého, proto přestupoval také šest posledních přikázání. Jeho srdce bylo u jeho pokladu. Bylo zaujato pozemskými statky. Miloval svůj majetek více než poklad nebeský. Slyšel podmínky z úst Ježíšových. Kdyby prodal a dal chudým, měl by poklad v nebesích. Byl to zkušební kámen, oč více si cenil života věčného než bohatství. Držel se horlivě vyhlídky na život věčný? Snažil se opravdově odstranit překážky, které byly v cestě tomu, aby si nashromaždil poklady v nebesích? Ach nikoliv, odešel smuten ... "poněvadž měl majetku mnoho."

Bylo mi poukázáno na tato slova: "Snáze je velbloudu projít uchem jehly, než boháči do království Božího." Ježíš pravil: u lidí je to nemožné, ale u Boha je vše možné. Anděl pravil: "Dovolí Bůh bohatým, aby podrželi svá bohatství a přes to vstoupili do království Božího?" Jiný anděl odvětil: "Nikoliv, nikdy."

Viděla jsem, že je Božím plánem, aby těchto bohatství bylo účelně používáno, aby bylo rozděleno pro požehnání potřebným a ku šíření díla Božího. Milují-li lidé své bohaství více než své bližní, více než Boha a pravdy Jeho Slova, visí-li jejich srdce na bohatství, nemohou mít života věčného. Radějí se vzdají pravdy, než by prodali a rozdali chudým. Tím dokazují, jak velice milují Boha, jak velice milují pravdu a jako mladý muž v bibli, odcházejí mnozí smutni, poněvadž nemohou mít obé, své statky i poklad v nebesích. Nemohou mít obojí a oni riskují svoji nadějí na život věčný za světský majetek.

"Snáze projde velbloud uchem jehly, nežli boháč do království Božího." [1T 173] U Boha je všechno možné. Pravda zasazena v srdce Duchem svatým, vypudí lásku k bohatství. Láska k Ježíši a k bohatství nemůže sídlit v jednom srdci. Láska k Bohu tak převyšuje lásku k bohatství, že majitel se odpoutá od svého bohatství a přenese svoji náklonnost na Boha. Láskou je pak přiveden ku přispívání na potřeby díla Božího. Je jeho největším potěšením, může-li správně disponovat majetkem Páně. Láska k Bohu a bližním převládá a on přestane pokládat svůj majetek za vlastní a věrně plní povinnostů jako šafář Boží. Tehdy zachovává obě dvě hlavní přikázání zákona: "Milovat budeš Pána Boha svého, z celého srdce svého a se vší duše své a se vší myslí své." Milovat budeš bližního svého jako sebe samého." Tímto způsobem je možné boháči vstoupit do království Božího. A každý, kdo opustí dům svůj, bratry nebo sestry své, neb otce neb matku neb ženu neb děti neb pozemky pro jméno mé, obdrží stonásobně a bude mít život věčný. Ale mnozí, kteří jsou prvními, budou posledními a poslední budou prvními.

Zde je odměna pro ty, kteří vše obětují pro Boha. Obdrží stonásobně v tomto životě a budou mít život věčný. Ale mnozí, kteří jsou prvními, budou posledními a poslední budou prvními. Byli mi ukázáni takoví, kteří sice obdrží pravdu, ale nežijí podle ní. Lpí na svém majetku a nejsou ochotni rozdat ze své hodnoty, aby šířili dílo Boží. Nemají víry ani důvěry v Boha a nemohou tedy obé dávat v sázku. Láska k tomuto světu pohlcuje jejich víru. Bůh žádá

část jejich vlastnictví, ale oni toho nedbají. Uvažují, žemuseli tvrdě pracovat, aby získali to, co mají a nemohou toho zapůjčit Bohu, poněvadž by sami mohli pocítit nedostatku. Ach, vy malé víry. Ten Bůh, který pečoval o Eliáše v době hladu, nepomine ani jednoho svého obětavého dítka. On, který má sečteny vlasy na hlavě, bude o ně pečovat, i v době hladu budou nasyceni. [1T 174] Zatímco bezbožní budou kolem nich z nedostatku chleba padat, jejich chléb a voda budou zajištěny. Ti, kteří dosud lpí na svém pozemském pokladu a správně nezacházejí s tím, co jim bylo Bohem zapůjčeno, ztratí svůj poklad v nebesích, ztratí život věčný.

Bůh ve své prozřetelností působí na srdce některých bohačů, obrací je k pravdě, aby mohli svým majetkem pomáhat v šíření Jeho díla. A jestliže ti zámožní toho nečiní, neplní-li úmysl Boží, přejde je a povolá jiné, aby zaplnili jejich místa, plnili Jeho úmysl a radostně dávali své majetky pro potřebu věci Boží. V tom budou prvními, Bůh chce ve svém díle mít takové, kteří tak činí.

Mohl by zajisté seslat prostředky s nebes, aby napomáhal svému dílu, ale to se vymyká Jeho pořádku. Přeje si, aby lidé byli Jeho nástroji, jelikož byla oběť přinesena za ně, aby mohli být spaseni. Mají mít svůj podíl v tomto díle spasení, přinášet jeden za druhého oběti a činit takto, aby ukazovali, jak vysoko si cení oběti, která byla za ne přinesena.

Bylo mi ukázáno na Jakuba 5, 1-3 "Nuže nyní, boháči, plačte kvílíce nad bídámi svými, kteréž příjdou. Zboží vaše shnilo a roucha vaše zmolovatěla. Zlato vaše a stříbro zrezavělo a rez jejich bude na svědectví proti vám a zžířeť těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad ku dni poslednímu."

Viděla jsem, že tato strašlivá slova jsou určena zvláště zámožným, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě. Bůh je vyzývá, aby použili svých prostředků k šíření Jeho věci. Příležitosti jsou dány. Ale oni zavírají oči před potřebami díla a úzce se přimykají ke svým pozemským pokladům. Jejich láska ke světu je větší než láska k pravdě, k bližnímu, neb i k Bohu samému. [1T 175] On požaduje jejich majetek, ale oni sobecky a také lačně zadržují, co mají. Dávají tu a tam maličkosti, aby ulehčili svému svědomí, ale nepřemohli svoji lásku k tomuto světu. Neobětují Bohu ničeho. Pán povolává jiné, kteří si váží života věčného a kteří cítí a uvědomují si alespoň částečně cenu duše. Tito používají dobrovolně svých prostředků, aby podpořili věc Boží. Dílo se dokončuje a brzy již nebudou požadovány příspěvky těch, kteří si podrželi svá bohatství, své statky, svá stáda atd. Viděla jsem, jak Pán se v hněvu zuřivosti odvrací od takových a opakuje tato slova: "Nuže nyní jděte, boháči." Když volal, neslyšeli jste. Láska k tomuto světu přehlušila Jeho hlas. Nyní vás již nepotřebuje a káže vám odejít, vyzývaje vás: "Nuže, nyní jděte boháči!"

Ach, viděla jsem, jak strašné to je, být takto Pánem opuštěn .. strašná věc lpět takto na pozemských pomíjejících statcích, když On pravil, prodáme-li a dáme almužny, můžeme si tím ukládat poklad v nebesích. Bylo mi ukázáno, že jelikož se dílo dokončuje a pravda mohutnou silou pokračuje, budou nyní tito bohatci přinášet své majetky k nohám služebníků Božích a prosit je, aby je přijali. Odpověď služebníků Božích bude znít: "Nuže nyní jděte, boháči. Nepotřebujeme vašich peněz. Zadržovali jste je tehdy, když jste mohli jimi činit dobře, urychlovali jste jimi věc Boží. Potřební trpěli, vaše peníze jim nebyly požehnáním. Bůh vaše bohatství nyní již nepřijímá. Nuže jděte nyní, boháči."

Potom mně bylo poukázáno na tato slova: "Hle, mzda dělníků, kteří požali vaše pole, je vámi zadržována a křičí, a křik všech, kteří žali, vstoupil v uši Pána Zástupu." Viděla jsem, že Bůh nemá podílu na vašich vydřených bohatstvích. Satan má často mnohem více společného s dosažením majetku, než Bůh. Mnohé z nich jsou vyzískány zadržováním mzdy, námezdně zaměstnaných. Od přírody chtivý boháč získává bohatství [1T 176] utiskováním a vykořisťováním najatého člověka a využíváním jednotlivců, kdekoliv se mu naskýtá příležitost, přidávaje takto k pokladu, který "zžíře tělo jeho jako oheň."

Přísně čestné a poctivé jednání není mnohými zachováváno. Takoví se musí dát velmi rozdílnou cestou a pracovat rychle, aby vykoupit čas. Mnozí světitelé soboty v tomto chybují. Vydělávají na svých chudých bratřích a ti, kteří mají nadbytek vydírají vždy mnohem více, než je skutečná cena věcí, více než by sami zaplatili za tytéž věci, zatím co jejich bratři jsou v nesnázích a sklíčeni pro nedostatek peněz. Bůh o tom všem ví. Každý sobecký čin, každé lakotné a chtivé vydírání přinese svoji odměnu.

Viděla jsem, že jedná krutě a nespravedlivě, kdo nebere ohled na bratrovu situaci. Je-li tento nešťastný nebo chudý, přesto však dělá co je v jeho silách. Má se na něho brát zřetel a neměla by od něho být požadována plná cena,jako kupuje-li zámožný, ale měli by mít pro něj srdce plné soucitu. Bůh schvaluje takové činy a takový člověk nepřijde o svoji odměnu. Ale strašlivý účet bude předložen mnohým světitelům soboty za lakotné a chamtivé činy.

Bylo mi ukázáno zpět do doby, kdy bylo jen málo posluchačů a vyznavačů pravdy. Neměli mnoho pozemských statků. Potřeby díla byly rozděleny mezi několik málo lidí. Tehdy bylo nutné, aby někteří prodali své domy a pozemky a zaopatřili si levné přístřeší a takto vyzískané peníze dobrovolně a radostně zapůjčili Pánu, ak:y mohla být hlásána pravda a poskytována různá pomoc v šíření pravdy. Když jsem tyto obětavé bratry spatřila, viděla jsem, že trpěli a strádali pro zisk díla. Viděla jsem u nich stát anděla ukazujícího jim vzhůru a řkoucího: "Máte majetek v nebi! Máte majetek v nebi, který nezvetší. Vytrvejte až do konce a velká bude vaše odměna."

Bůh pohnul mnohými srdci. [1T 177] Pravda, pro kterou nespočetní obětovali tak mnoho, aby ji přinesli druhým, zvítězila a mnozí se jí přidrželi. Bůh působil ve své prozřetelností na ty, kteří měli prostředky a dal jim poznat pravdu, aby Jeho dílo vzrůstalo, potřeby díla aby byly pokryty. Mnoho peněz bylo přineseno do řad světitelů soboty. Viděla jsem, že Bůh v přítomné době si nežádá domů, kterých Jeho lid potřebuje k bydlení, vyjímaje drahé domy, jsou-li vyměněny za levnější. Ale když ti, kteří žijí v přebytku, nechtějí slyšet Jeho hlas, neodřeknout se světa a nepřenechají část svého majetku a svých statků za oběť Bohu, pomine je a povolá ty , kdož jsou ochotni učinit cokoliv pro Ježíše, dokonce i prodat své domovy, jen aby uhradili potřeby díla. Bůh žádá dobrovolné oběti. Dávající si musí pokládat za čest, že tak smí činit.

Někteří se zřeknou svého nadbytku a přece nepociťují nedostatku. Nikterak zvláště si nemusí ničeho odpírat pro věc Boží. Mají dosud vše, čeho si srdce žádá. Dávají dobrovolně a srdečně. Bůh to vidí, činy i pohnutky jsou mu známy a Jím přesně zaznamenány. Nepřijdou o svou odměnu. Vy, kteří nemůžete tak štědře darovat, nemusíte se omlouvat, protože nemůžete tolik činit jako někteří druzí. Dělejte, co můžete. Odřekněte si, bez čeho se můžete obejít a obětujte to věcí Boží. Jako ta vdova vhoďte své dva haléře. Dáte ve skutečnosti více, než všichni ti, kteří dávají ze svého přebytku a poznáte, jak je sladké sebezapření, dávat potřebným, obětovat pravdě a ukládat si poklad v nebesích.

Bylo mi ukázáno, že mládež, zvláště pak mladí muži vyznávající pravdu, mají zde dost příležitosti naučit se sebezapření. Jestliže přinášejí více obětí pro pravdu, budou si jí více vážit. Ovlivnilo by to jejich srdce a očistilo jejich životy a měli by ji za dražší a světější. [1T 178]

Mládež nenese břímě věci Boží, aniž pociťuje nějaké odpovědnosti. Je tomu snad proto, že Bůh je omlouvá? Ach nikoliv, oni se omlouvají sami. Oni si ulehčují a druzí jsou přetížení. Neuvědomují si, že nepatří sami sobě. Jejich síla, jejich čas není jejich majetkem. Jsou koupeni za mzdu. Drahá obět byla za ně přinesena a dokud nebudou mít ducha sebezapření a obětavosti, nemohou nikdy získat nesmrtelného dědictví.

Přednost a povinnost církve

Toto pojednání mluví k církvi v Battle Creeku, ale popisuje podmínky a přednosti bratří a sester roztroušených mimo toto místo.

Viděla jsem, že je zahaluje hustý mrak, ale že několik světelných paprsků tímto mrakem od Ježíše proniká. Hleděla jsem, abych spatřila ty, kteří přijímali toto světlo a viděla jsem bytosti upřímně se modlící za vítězství. Byla to jejich snaha sloužit Bohu. Jejich vytrvalá víra jim přinášela odpověď. Světlo nebes bylo na ně vylito, ale mrákota temnosti nad církví všeobecně byla hustá. Bratří byli hloupí a leniví. Úzkost mé duše byla veliká. Tázala jsem se anděla, je-li tato temnota nutná. Odvětil: "Pohleď". Viděla jsem církev vzmáhající se a upřímně se radící s Bohem a paprsky světla počaly se prodírat temnotou a mrákota se rozešla. Čisté světlo nebeské na ně zářilo a ve svaté důvěře byla jejich pozornost přitahována vzhůru. Anděl pravil: "Toto je jejich přednost a povinnost."

Satan přišel dolů s mocí velikou věda, že čas je krátký. Jeho andělé jsou neobyčejně čilí a činní a velký houfec lidu Božího připouští, aby byl jimi ukolébáván ve spánek. Mrákota opět přišla a usadila se nad církví. Viděla jsem, že pouze vážným úsilím a vytrvalou modlitbou může být tato kletba zlomena. [1T 179]

Burcující pravdy Slova Božího otřásly poněkud lidem Božím. Tu a tam činí slabé pokusy o vymanění, ale brzy se znaví a klesají opět do téhož vlažného stavu. Viděla jsem, že nemají vytrvalostí a pevné rozhodností. Kéž by hledatelé spasení měli tutéž energií a upřímnost, jakou by měli, kdyby šlo o světské poklady a předmět by byl určitě získán. Viděla jsem, že církev by mohla právě tak pít z plného kalicha, jako držet kalich prázdný v ruce nebo u úst.

Není plánem Božím, aby někteří si ulehčovali a druzí se přetěžovali. Někteří cítí váhu a odpovědnost za dílo a nutnost působit, aby s Kristem shromažďovali a nerozptylovali. Jiní pokračují beze vší odpovědnosti, tváříce se tak, jakoby neměli vůbec vlivu. Tito rozptylují. Bůh není jednostranný. Všichni, kdo zde na zemi jsou učiněni podílníky spasení a kdo doufají mít podíl na slávě potomního království, musí s Kristem shromaždovat. Každý se musí cítit odpovědným za sebe a za vliv, kterým působí na druhé. Budou-li tito zachovávat své křesťanské putování, bude Ježíš v nich nadějí slávy a budou dále rádi rozhlašovat Jeho chválu, aby se občerstvili. Věc Jejich Mistra jim bude blízká a drahá. Bude jejich snahou pokračovat v Jeho díle a ctít je svatým životem. Anděl pravil: "Každou hřivnu bude Bůh požadovat s úroky. Každý křesťan musí násobit svoji sílu a používat vší své moci v díle Božím.

Tříbení

20. listopadu 1857 bylo mi ukázáno tříbení lidu Božího. Někteří jedinci silné víry zápasili z úzkostlivým kvílením s Bohem. Jejich tváře byly bledé a vyznačovaly se hlubokou úzkostí, vyjadřující jejich vnitřní zápas. [1T 180] Pevnost a velká vážnost se jevily na jejich obličejích a velké kapky potu padaly s jejich čela. Tu a tam se jejich tváře osvítily a to při známce Božího uznání, ale opět se na nich uhostilo totéž vážné, opravdové úzkostlivé vzezření. (Viz Joel 2,15-17 Jak 4,7-10 Sof 2,1-3)

Padlí andělé se kolem nich nakupili, zahalujíce je svou temnotou, aby jim tak zabránili v pohledu na Ježíše, aby jejich zrak byl přitahován k temnotě, která je obklopovala tak, aby přestali důvěrovat Bohu a začali proti Němu reptat. Jejich jediné bezpečí bylo v pohledu obráceném vzhůru. Andělé Boží pečovali o Jeho lid a když ovzduší nakažené padlými anděly na ně doléhalo, rozprostírali nad nimi neustále své perutě, aby tak rozptýlili hustou temnotu.

Viděla jsem, že někteří nebrali na této úzkosti podílu v úpěnlivých prosbách. Zdáli se být lhostejní a bezstarostní. Nestavěli se na odpor temnotám je obklopujícím a tyto je zahalovaly jako černý mrak. [1T 181] Andělé Boží je opustili a viděla jsem je spěchat na pomoc druhým zápasícím vší svojí silou, aby se ubránili padlým andělům a snažícím se pomoci si sami vytrvalým voláním k Bohu. Andělé opustili ty, kteří se nesnažili sami sobě pomoci a ztratila jsem je z dohledu. Když modlící se pokračovali ve svém vážném kvílení, zazářil občas paprsek světla Ježíšova, osvětlil jejich tváře a dodal odvahy jejich srdcím.

Ptala jsem se na význam tohoto tříbení a bylo mi ukázáno, že je způsobeno přímým svědectvím Pravého Svědka k Laodicejským. Bude mít účinek na srdce příjemce a povede ho k vztyčení korouhve a k přijetí přímé pravdy. Někteří nesnesou toto přímé svědectví. Povstanou proti němu a to způsobí tříbení mezi lidem Božím.

Svědectví Pravého Svědka nebylo ani z poloviny dbáno. Slavnostní svědectví, na němž závisí osud církve, bylo jen málo uznáváno, ne-li úplně podceňováno. Toto svědectví musí vyvolat hlubokou kajícnost a všichni, kdo je opravdově přijímají, uposlechnou a budou očištěni.

Anděl pravil: "Slyš!" Brzy jsem uslyšela hlas, který zazníval jako množství hudebních nástrojů, všechny v dokonalém souzvuku, sladký a harmonický. Převyšoval jakoukoliv hudbu, kterou jsem kdy slyšela. Zdál se být plný milosrdenství, soucitu a nadšení, svaté radosti. Rozechvěl celou mou bytost. Anděl pravil: "Pohleď!" Moje pozornost byla potom obácena na skupinu mocně prosívanou, kterou jsem již dříve viděla. Byli mi ukázáni ti, které jsem již dříve viděla plačící, modlící se v úzkosti ducha. Skupina strážných andělů kolem nich byla zdvojnásobena a byli oblečeni v brnění od hlavy až k patě.Pohybovali se v přesném pořádku, pevně jak pluk vojínů. [1T 182] Jejich tváře vyjadřovaly tuhý boj, který prodělali, úzkostlivý zápas, kterým prošli. Avšak jejich obličeje, jevící prudké vnitřní utrpení, zářily nyní světlem a slávou. Získali vítězství a to v nich vyvolalo nejhlubší vděčnost a svatou, posvěcenou radost.

Členů této skupiny ubývalo. Někteří byli prosáti a zanecháni na cestě. /Zj 3, 15-17/ Bezstarostní a lhostejní, kteří se nespojili s oslavujícími vítězství a spasení a kteří dost

vytrvale a úzkostlivě neprosili, neobdrželi je a byli zanechání zpět v temnotách, ale jejich počet byl ihned zaplněn druhými, kteří se přidržovali pravdy. A vstoupili do řady. Padlí andělé se dosud kolem nich shlukovali, ale moci nad nimi již neměli. (Viz Ef 6,12 -18)

Slyšela jsem ty, kteří byli oblečení v brnění a šířili pravdu s velkou mocí. Mělo to účinek. Viděla jsem ty, kteří byli spoutáni, některé ženy svými manžely a některé děti svými rodiči. [1T 183] Ti upřímní, kteří byli zdržováni neb kterým bylo zabraňováno v slyšení pravdy, nyní se jí horlivě chápali. Všechen strach z příbuzných zmizel. Jedině Pravda pro ně existovala. Byla jim dražší a cennější než život. Hladověli a lačněli po pravdě. Tázala jsem se, co v nich způsobilo tak velkou změnu. Anděl odvětil: "Je to pozdní déšť, osvěžení od přítomnosti Pána, hlasité volání třetího anděla."

Velká moc byla při těchto vyvolených. Anděl pravil: "Pohleď!" Moje pozornost byla obrácena ku zlým či nevěřícím. Všichni byli v pohybu. Horlivost a moc lidu Božího je vyburcovala a rozlítila. Zmatek, zmatek byl všude. Viděla jsem opatření, učiněná pro skupinu, která měla sílu a světlo Boží. Temnota kol nich houstla, přece však pevně stáli, uznaní Bohem a důvěřující v Něj. Hleděla jsem na ně ohromena. Hned na to jsem je slyšela vroucně volat k Bohu. Dnem i noci toto volání i kvílení nepřestávalo. (Viz Luk 18,7.8 Zj 14,14.15) Slyšela jsem tato slova: "Staň se, Bože, vůle Tvá Může-li to oslavit jméno Tvé, pomoz svému lidu uniknout. Osvoboď nás od pohanů kol nás. Oni nás vydali na smrt, ale Tvé rámě může nám přinést spásu." To jsou všechna slova, na která si vzpomínám. Všichni se zdáli mít hluboké pozorumění pro svoji nehodnost a ukazovali úplné podrobení se vůli Boží. Avšak jako Jákob prosil, každý bez výjimky zápasil o osvobození.

Brzy potom, kdy začali snažně kvílet, chtěli je andělé ze soucitu osvobodit. Ale urostlý, rozkazující anděl to nedovolil. Pravil: "Dosud není vyplněna vůle Boží, musí vypít kalich. Musí být pokřtěni křtem!" [1T 184]

Brzy jsem zaslechla hlas Boží, otřásající nebem i zemí. (Viz Joel 3,16 Žd 12,26 Zj 16,17) Nastalo mocné zemětřesení. Stavení se řítila a padala na všechny strany. Potom jsem uslyšela vítězný pokřik vítězství, hlasitý, melodický a jasný. Pohlédla jsem na skupinu, která byla před nedávnem v takovém zoufalství a otroctví. Jejich zajetí pominulo. Světlo slávy na ně zářilo. Jak nádherně teď vypadali! Všechna únava a známky strachu zmizely, zdraví a krásu bylo vidět na každém zjevu. Jejich nepřátelé, pohané kolem nich padli jako mrtví. Nemohli snést světla, zářícího na osvobozené svaté. Toto světlo a tato sláva zůstávala na nich, dokud se nezjevil Ježíš na oblaku nebeském a věrná, zkoušená skupina byla proměněna v okamžiku, v mžiknutí oka, od slávy ke slávě. Hroby se otevřely a svatí vystoupili, oděni nesmrtelností a volající: "Vítězství nad smrtí a hrobem" a společně s živými svatými byli vzati vstříc Pánu v povětří, zatím co jásavé, melodické volání slávy a vítězství vycházelo z každého nesmrtelného hrdla.

1T 185

Svědectví pro církev číslo 5

Církev laodicejská

Drazí bratří a sestry, Pán mně opět navštívil svojí velikou milostí. Byla jsem po několik minulých měsíců velmi sužována. Nemoc na mne těžce doléhala. Trpěla jsem po léta vodnatelností a srdeční chorobou, což přispívalo k podlamování mého ducha a zmalomyslňování mé víry a odvahy. Poselství Laodicejským nedokonalo horlivou kajícnost mezi lidem Božím, jak jsem očekávala a můj duševní neklid byl veliký. Zdálo se mi, že moje choroba se stále stupňuje a myslela jsem již, že kráčím pomalu ke hrobu. Nepřála jsem si žít a proto jsem se nemohla přidržovat víry a prosit za své uzdravení. Často jsem si uvědomovala, když jsem se ubírala večer na odpočinek, že jsem v nebezpečí, že do rána přestanu dýchat. V takovémto stavu jsem o půlnoci omdlela. Bylo posláno pro bratry Andews-e a Loughborough-a a vroucí prosby byly za mne vysílány. Únava, olověná tíha byla sňata z mého bolavého srdce a dostalo se mi vidění a byly mi ukázány věci, které vám nyní chci vyprávět.

Viděla jsem, že se satan snaží, aby mne strhl do malomyslností a zoufalství tak, abych si přála spíše zemřít než žít. Bylo mi ukázáno, že není vůlí Boží, abych přestala pracovat a ležela v hrobě, [1T 186] poněvadž tehdy by nepřátelé naší víry triumfovali a jásali a srdce dítek Božích by bylo zkormouceno. Viděla jsem, že ještě často pocítím úzkost ducha a budu velice trpět,

avšak měla jsem zaslíbení, že moji spolubratří mne budou dodávat odvahy a pomáhat mně, aby má odvaha a síla neklesla v době, kdy ďábel tak zuřivě proti mně bojuje.

Bylo mi ukázáno, že svědectví Laodicejským je určeno lidu Božímu v přítomné době a že tvrdost jejich srdce je důvodem, proč nevykonalo větší dílo. Ale Bůh dal poselství čas, aby vykonalo své poslání. Srdce, které tak dlouho vylučovalo Ježíše, musí být očistěno od hříchů. Toto hrozné poselství vykoná své poslání. Když bylo nejprve hlásáno, vedlo k horlivému zkušování srdce. Hříchy byly vyznávány a lid Boží byl všude činným. Téměř všichni věřili, že toto poselství zakončí hlasitým voláním třetího anděla. Ale když se v krátké době dokonání mocného díla nedostavilo, přestalo poselství působit.

Viděla jsem, že toto poselství nedokončí svého poslání v několika málo krátkých měsících. Je předurčeno, aby pozvedlo lid Boží, aby mu odhalilo jeho odpadlictví a aby ho vedlo k horlivému pokání tak, aby mohl být poctěn přítomností Ježíšovou a byl způsobilý pro hlasité volání třetího anděla. Když se toto poselství dotkne srdce, povede k hluboké pokoře před Bohem. Andělé byli všemi směry vyslání, aby připravovali nevěřící srdce pro pravdu. Věc Boží počala stoupat a lid Boží byl obeznámen se svým stavem. Kdyby poselství pravého Svědka bývalo plně dbáno, byl by Bůh pracoval s větší mocí pro svůj lid. Přesto bylo Bohem požehnáno úsilí, činěné od vyhlášení tohoto poselství a mnohá duše byla obrácená z bludu a temnoty, aby se radovala v pravdě.

Bůh bude zkoušet svůj lid. Ježíš má s nimi trpělivost a nevyvrhne je okamžitě z úst svých. Anděl pravil: "Bůh váží svůj lid." Kdyby bývalo mělo poselství krátké trvání, jak se mnozí z nás domnívali, [1T 187] nebyli by tito měli dost času, aby rozvinuli svůj charakter. Mnozí se dali vést citem, nikoliv zásadou a vírou a toto vážné, hrozné poselství jimi pohnulo. Pracovalo na jejich citech a vzbudilo jejich obavy, ale nesplnilo onoho poslání, které mu Bůh předurčil. Bůh čte v srdcích. Aby Jeho lid nebyl sám sebou oklamán, dává mu čas, aby mohl vymýtit své vzrušení a potom jej zkouší, aby viděl, zda uposlechne rady věrného Svědka.

Bůh vede krok za krokem svůj lid. Přivádí je do různých postavení, vypočtených na to, aby ukázali, co mají v srdci. Někteří obstojí v jednom bodě, ale propadnou v následujícím. V každém dalším bodu je srdce pokoušeno a zkoušeno o něco přísněji, jestliže vyznávající lid Boží shledá, že jeho srdce je proti tomuto přímému dílu, mělo by ho to přesvědčit, že má ještě co přemáhat, nechce-li být vyvržen z úst Páně. Anděl pravil: "Bůh bude stále stupňovat přísnost svého díla, aby vyzkoušel a osvědčil každého jedince svého lidu." Někteří ochotně přijímají jeden bod, ale když je Bůh dovede do jiného zkušebního bodu, ucuknou a stáhnou se zpět, poněvadž shledají, že se to přímo dotýká některé jejich hýčkáné modly. Zde mají příležitost, aby poznali, co je v jejich srdcích, z nichž vylučují Ježíše. Cení si něčeho více než pravdy a jejich srdce nejsou připravena ku přijetí Ježíše. Jednotlivci jsou po určitou dobu zkušování a osvědčování, aby bylo zjevno, zda chtějí obětovat své modly a dbát rady pravého Svědka. Nechtějí-li být někteří očistěni uposlechnutím pravdy, nechtějí-li přemáhat svoji sobeckost, svoji pýchu a zlé vášně, andělé Boží je opustí: "Jsou připoutáni ku svým modlám, zanechte jich!" a jdou dále za svou práci, přenechávají je s jejich nezkrocenými hříšnými povahami nadvládě padlých andělů. Ti, kteří zmohou každý bod, obstojí v každé zkoušce a zvítězí, nechť je cena jakákoliv, dbalí svědectví pravého Svědka obdrží pozdní déšť a budou takto způsobilí k proměnění. [1T 188]

Bůh zkouší svůj lid na tomto světě. Toto je vhodné místo pro objevení se v Jeho přítomnosti. Zde, na tomto světě, v těchto posledních dnech, ukáži lidé jaká moc působí na jejich srdce a ovládá jejich skutky. Je-li to moc Boží pravdy, povede k dobrým skutkům. Pozvedne příjemce, stvoří mu srdce ušlechtilé a velkomyslné, učiní ho podobna Jeho Božskému Pánu. Ale vládnou-li srdcem padlí andělé, zjeví se to různým způsobem. Ovocem bude sobeckost, chtivost, chamtivost, pýcha a zlé vášně.

Srdce je nade vše lstivé a zoufanlivé zlé. Vyznavači náboženství nejsou ochotní přísně sama sebe zkoušet, aby poznali, zda jsou ve víře, a je strašlivou zkušeností, že se mnozí opírají o falešnou nadějí. Někteří se opírají o nějakou starou zkušenost, kterou měli již před léty, ale když jsou postaveni v této době, která zkušuje srdce, kdy všichni mají mít každodenní zkušenost, nemají co říci. Zdá se, že se domnívají, že je spasí pouhé vyznání pravdy. Když potlačí ony hříchy, které Bůh nenávidí, přijde Ježíš a bude s nimi večeřet a oni s Ním. Tehdy načerpají Božskou sílu z Ježíše a porostou v Něm a budou moci říci se svatým zápalem: "Bud dík vzdán Bohu, jenž nám dal vítězství skrze Pána našeho Ježíše Krista!" Bohu by bylo

příjemnějším, kdyby vlažní vyznavači náboženství nikdy nevyslovovali Jeho Jméno. Jsou stálou přítěží pro ty,kteří by byli věrnými následovníky Kristovými. Jsou stálou překážkou pro nevěřící a padlí andělé nad nimi jásají a posmívají se andělům Božím pro jejich pokřivené jednání. Takoví jsou kletbou díla doma i venku. Ústy vyznávají Boha, zatím co srdce je toho daleko vzdáleno.

Bylo mi ukázáno, že by lid Boží neměl napodobovat módu tohoto světa. Někteří tak činili a téměř ztratili čistý, svatý a zvláštní charakter, který je má odlišovat jako lid Boží. [1T 189] Bylo mi ukázáno zpět, na dřívější pokolení lidu Božího a musela jsem porovnávat jejich oděv s módou odívání v těchto posledních dnech. Jaký to rozdíl, jaká změna. Tehdy nebyly ženy tak opovážlivé jako dnes. Když vycházely na veřejnost, přikrývaly svůj obličej závojem. V těchto posledních dnech je moda nemravná a neskromná. Je o tom zmínka v proroctví. Nejprve byla zavedena třídou, kterou plně ovládal satan, která "ztratila všechen cit /obviňování Duchem svatým/, cele se podrobila smilství, aby činili všechnu nečistotu s lakomství." Kdyby se byl lid Boží tak od Něho nebyl oddělil, byl by nyní jasně viditelný rozdíl mezi oděvem jeho a světským. Malé čepičky, vystavující obličej a hlavu, prozrazují nedostatek skromnosti. Krinoliny jsou vůbec hanbou. Obyvatelé země se stávají stále zkaženějšími a linie mezi nimi a Izraelem Božím musí být zjevnější, sice spočine kletba, která postihne nevěřící, i na vyznávajícím lidu Božím.

Bylo mi ukázáno na následující místo v Bibli. Anděl pravil: *"Mají vyučovat lid Boží." 1Tim 2,9.10 "Tak také i ženy, aby se oděvem slušným a stydlivostí a středmostí ozdobovaly, ne strojením a křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem aneb perlami, nebo drahým rouchem tak, jak sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti dobrými skutky." 1Pt 3,3-5. "Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v splétání vlasů a províjení jich zlatem, anebo v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelností krotkého a pokorného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahým jest. Tak jsou zajisté někdy i ony svaté ženy, kteréž naději měly v Boha, ozdobovaly se."*

Vy mladí i staří, Bůh vás nyní zkušuje. Rozhodujete o svém vlastní věčném životě. Vaše pýcha, vaše láska k následování světské mody, vaše marnivé a prázdné rozhovory, vaše sobeckost, vše je vloženo na váhy a váha zla je hrozivě proti vám. [1T 190] Jste chudí, mizerní, slepí a nazí. Zatím však zlo vzrůstá a zapouští hluboké kořeny, dusí dobrou setbu, která byla zaseta do srdcí a brzy bude k andělům Božím proneseno slovo, vyslovené o domě Eliho a to slovo se bude týkat vás. Vaše hříchy nebudou na věky očistěny obětí ani obětováním. Jak jsem viděla, lichotí si mnozí, že jsou dobrými křesťany a přece nemají jediného paprsku světla Ježíšova. Nevědí, co to znamená být znovuzrozen milostí Boží. Nemají živých zkušeností ve věcech Božích. A já jsem viděla, že Pán připravuje v nebesích svůj meč, aby je zahladil. Ach, kdyby si jen každý vlažný vyznavač mohl představit tu čistou práci, kterou Bůh hodlá mezi svým vyznávajícím lidem vykonat. Drazí přátelé, neklamte se o svém stavu. Boha nemůžete oklamat. Pravý Svědek praví: "Znám tvé skutky." Třetí anděl vede lid vzhůru, krok za krokem, výš a výš. Budou však zkušování na každém kroku.

Bůh má zalíbení v systematické dobročinnosti. Bylo mi ukázáno zpět do dnů apoštolů a tu jsem viděla, že Bůh založil svůj plán při sestoupení svého Ducha svatého a že darem proroctví radil svému lidu co se týká soustavné dobročinnosti. Všichni se museli podílet na díle věnováním svých tělesných, pozemských věcí těm, již jimsloužili ve věcech duchovních. Byli také poučeni, že vdovy a sirotci mají nárok na jejich dobročinnost. Čisté a neposkvrněné náboženství záleží v navštěvování vdov a sirotků v jejich soužení a v zachovávání se neposkvrněných od světa. Viděla jsem, že to nemá být pouhý soucit s nimi, vyjádřený utěšováním v jejich trápení, ale že jim máme pomáhat, je-li toho zapotřebí, i vlastními prostředky. Mladí mužové a mladé ženy, jimž daroval Bůh zdraví, mohou obdržet velké požehnání, budou-li pomáhat vdovám a sirotkům v jejich bídě. Viděla jsem, že Bůh požaduje od mladých mužů, aby více obětovali pro dobro druhých. [1T 191] Bůh si činí nárok na více než jsou ochotni dát. Zachovájí-li se neposkvrněnými od světa, přestanou-li se řídit jeho návyky, uloží-li stranou to, co utrácejí milovníci zábav za zbytečné předměty pro ukojení své pýchy a věnují to trpícím, kteří jsou toho hodni a podporují-li dílo Boží, dostane se jim uznání Toho, jenž praví: "Znám skutky tvé."

V nebi panuje pořádek a Bůh má zalíbení v úsilí svého lidu kráčet účelně a disciplinovaně v Jeho díle na zemi. Viděla jsem, že by měl být pořádek také v církvi Boží a že

soustavnost je nutná pro úspěšné šíření posledního poselství milosti světu. Bůh vede svůj lid v plánu systematické štědrosti. A to je právě jeden z bodů, kterým Bůh přivádí svůj lid, ale tento chce některé z těchto bodů si krátce odbýt. Jedněm to utne pravou paži a vyloupne pravé oko, ale druhým je velkou úlevou a předností. Ušlechtilým, velkomyslným duším se zdají požadavky na ně kladené velmi malými a necítí se spokojenými, že mohou učinit jen tak málo. Někteří mají rozsáhlé statky a když odloží něco málo stranou na dobré účely, tak jak jim Bůh požehnal, zdá se jim toto věnování být velkou částkou. Sobecké srdce visí na malé oběti tak jako na větší a má i malou oběť za velkou.

Bylo mi ukázáno zpět na počátky tohoto posledního díla. Tehdy mohli někteří, kteří milovali pravdu, neustále mluvit o obětech. Neboť oni skutečně mnoho věnovali na věc Boží, aby sdělovali pravdu druhým. Odeslali své poklady předem do nebesl. Bratří, vy kteří jste v pozdější době přijali pravdu a kteří vlastníte velké statky. Bůh vás povolal do pole, ne abyste se pouze z pravdy radovali, ale abyste pomáhali svými prostředky šířit toto velké dílo. A máte-li zájem na tomto díle, vyjděte odhodlaně a věnujte na ně také něco, aby jiní mohli být vaším úsilím zachráněni a abyste s nimi sklízeli konečnou odměnu. Byly přineseny velké oběti a vytrpěna odříkání, [1T 192] aby pravda byla před vás postavena do jasného světla. Nyní Bůh volá vás, abyste svým úsilím a obětováním postavili pravdu před ty, kteří ještě jsou v temnotách. Bůh si toho žádá. Vyznáváte, že věříte pravdě, nechť to tedy vaše skutky dokazují. Nepracuje-li vaše víra,je mrtvá. Nic než živá víra vás však nezachrání ve strašlivých událostech, které jsou právě před vámi.

Viděla jsem, že je na čase pro ty, kteří vlastní velké majetky, aby započali rychle pracovat. Je na čase, aby je neskládali pouze na hromadu tak,jak jim je Bůh přízniv nyní, ale tak, jak jim byl i dříve příznivý. Za dnů apoštolů bylo obzvláště dbáno toho, aby některým nebylo ulevováno a jiní, aby nebyli zatěžováni. Bylo to zařízeno tak, aby se všichni stejně podíleli na břemenech církve Boží dle svých různých schopností. Anděl pravil: "Sekera musí být přiložena na kořen stromu." Ti, kteří jako Jidáš upjali svá srdce k pozemským pokladům, budou naříkat tak, jak on naříkal. Jeho srdce bažilo po drahocenné masti, vylité na Ježíše a myslel, že skryje svoji sobeckost pod zbožným, svědomitým ohledem na chudé: "Proč nebyla tato mast prodána za 300 peněz a rozdáno chudým?" Přál si sám mít tuto mast, tak aby nebyla promarněna na Spasiteli. Chtěl jí použít sám pro sebe, chtěl ji prodat za peníze. Cenil a vážil si svého Pána na tolik, zač Ho prodal zlotřilým mužům za pár stříbrňáků. Jako Jidáš použil chudých na omluvu pro svoji sobeckost, tak se budou i vyznávající křesťané, jejichž srdce jsou chamtivá, pokoušet skrýt své sobectví pod pláštíkem svědomitosti. Ach, obávají se, že přijímajíce soustavnou štědrost, stali bychom se podobnými pouhým tak zvaným církvím. "Nechť nezví levice, do dává pravice." Zdá se, že mají svědomité přání řídit se přesně podle Bible, jak tomu v tomto případě rozumějí, ale úplně opomíjejí jasné napomenutí Kristovo: "Prodej co máš a rozdej chudým!" [1T 193]

"Pilně se varuj, abys nedával almužny před lidmi, abys byl jimi viděn." Někteří se domnívají, že tento text učí, aby potají konali své dílo milosrdenství. A činí jen velmi málo, vymlouvají se, že nevědí, jak mají správně dávat. Ale Ježíš to vysvětlil svým učedníkům následovně: "Protož, kdykoliv dáváš almužny, nevytrubuj to, jak činí pokrytci v synagogách a na ulicích, aby získali slávu lidí. V pravdě pravím vám, mají odměnu svoji." Dávají proto, aby byli lidmi pokládáni za velkomyslné a štědré. Obdrží chválu lidí a Ježíš učí, že to také je všechna odměna, kterou budou mít. U mnohých neví levice, co činí pravice, poněvadž pravice nečiní nic pozoruhodného pro levici. Toto poučení Ježíšovo učedníkům má pokárat a napomenout ty, kteří si žádají slávy lidí. Udílí své almužny při jakékoliv veřejné sbírce a než je udělí, vyhlašují veřejně svoji velkomyslnost všemu lidu. A mnozí dávají velké částky jen proto, aby jejich jména byla vyvyšována lidmi. A prostředky dáváné tímto způsobem byly často vyždímány z druhých, zkracováním mzdy dělníků a rozdíráním obličejů vráskami starosti - chudých.

Bylo mi ukázáno, že se toto místo v Bibli nevztahuje na ty, kdo mají věc Boží v srdci a používají svých peněz pokorně, aby ji šířili. Bylo mi ukázáno na tyto texty: "Ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a oslavovali Otce vašeho, který jest v nebesích." "Po ovoci jejich poznáte je." Bylo mi ukázáno, že svědectví Písma souhlasí, je-li správně chápáno. Dobré skutky dítek Božích jsou nejmocnějším a nejpůsobivějším kázáním pro nevěřícího. Ten se domýšlí, že to musí být silné motivy, které ovlivňují a nutí křesťana,

aby zapřel své "já" a používal svých prostředků pro pokus záchrany svého bližního. Toto se nepodobá duchu tohoto světa. [1T 194] Takové ovoce dosvědčuje, že ti, kteří je přinášejí, jsou pravými křesťany. Zdají se neustále stoupat vzhůru k pokladu, jenž je nepomíjející.

Při každém daru má být vhodný objekt před dárcem, ne aby někoho podporoval v lenivosti, ne aby byl viděn lidmi nebo aby získal slavné jméno, ale aby oslavoval Boha podporováním Jeho díla. Někteří dávají honosné dary pro věci Boží, zatím co jejich chudý bratr trpí zcela blízko nich a oni nečiní ničeho, aby mu pomohli. Malé skutky laskavosti, prokázané bratru potají spoutají jejich srdce a budou zaznamenány v nebesích. Viděla jsem, že bohatý má činit rozdíl v cenách a mzdách ve prospěch nešťastných, zarmoucených, vdov a sirotků a jiných chudých, kteří jsou toho hodni. Ale velmi často se stává, že bohatý má prospěch z chudého, shrabuje všemožný zisk a vymáhá poslední haléř za každou ochotu. V nebesích je zapsáno tak: "Znám skutky tvé!"

Největší hřích, který má církev nyní, je chamtivost a hrabivost. Bůh se hněvá na svůj lid pro jeho sobectví. Jeho služebníci obětují všechen svůj čas a svoji sílu, aby jim nesli slovo života a tak mnozí ukazují svými skutky, že si toho pramálo váží. Mohou-li pomoci služebníku Božímu právě tak dobře jako nepomoci, někdy to učiní, ale často ho pominou a udělají jen málo pro něho. Zaměstnávají-li dělníka na den, musí mu vyplatit náležitou plnou mzdu. Ale ne tak obětavému služebníku Božímu. Vyučuje je, pracuje pro ně slovem i písmem,nese těžké břímě díla ve své duši, trpělivě ukazuje na slova Božího na nebezpečné omyly, které jsou pro duši zkázonosné. Zdůrazňuje nutnost okamžitého vytrhání plevele, který dusí zaseté dobré símě. Vynáší ze zásobnice Slova Božího nové i staré věci, aby nasytil stádce Boží. Všichni uznávají, že jim to přináší užitek, ale jedovatý plevel, chamtivost, je tak hluboce zakořena, [1T 195] že nechají odejít služebníka Božího, aniž by mu poskytli pomoci ze svých časných věcí. Cení si jeho vysilující práce právě tak, jak jejich skutky ukazují. Pravý Svědek praví: "Znám skutky tvé!"

Viděla jsem, že služebníci Boží nejsou mimo dosah pokušení satanových. Jsou často hrozně svým nepřítelem vháněni do úzkých a musí bojovat tvrdý boj. Kdyby mohli být oproštěni od svého poslání, rádi by pracovali rukama. Jejich námaha je však vyžadována bratřími, když vidí, že je tak málo ceněna, jsou sklíčeni. Je sice pravdou, že očekávají konečné rozhodnutí své odměny a to je vzpružuje, ale jejich rodiny musí také jíst a se šatit. Jejich čas náleží církvi Boží, není k jejich vlastnímu užívání. Obětují společnost svých rodin, aby přinesli prospěch druhým. A přece někteří, kteří mají z jejich práce prospěch, jsou lhostejní k jejich potřebám. Viděla jsem, že je k nim nespravedlivé, opomíjet a klamat je. Myslí, že jsou uznání Bohem, zatím co On nenávidí jejich sobectví. Nejen, že budou tito sobci muset skládat počet před Bohem z upotřebení peněz svého Pána, ale také všechna úzkost a bolest srdce, kterou způsobili vyvoleným služebníkům Božím a kterou ochromili jejich úsilí, vše to bude napsáno na účet nevěrných šafářů.

Pravý Svědek prohlašuje: "Znám skutky tvé!" Sobecké chamtivé srdce bude zkoušeno. Někteří nejsou ochotni věnovat Bohu malou částku příjmu svých světských pokladů . Se zděšením by ustoupili, kdybyste mluvili o těch hlavních. Co obětovali Bohu? Nic. Vyznávají, že věří že Ježíš příjde, ale jejich skutky jejich víru popírají Každý člověk vyžije tu celou víru, kterou má. Vyznavači neupřímného srdce, "Ježíš zná vaše skutky." Nenávidí vaše skoupé dary, vaše chromé oběti.

1T 196

Modlitebny

Viděla jsem, že mnozí, jimž Bůh svěřil prostředky se domnívají, že jich mohou svobodně užívat, zřizují si příjemné domovy pro své pohodlí zde na zemi. Ale když staví dům, ve kterém mají uctívat velkého Boha, obývajícího věčnost, nejsou sto věnovat Mu prostředky, které jim zapůjčil. Žádný se nesnaží, aby předstihl druhého, dávaje na jevo svoji vděčnost Bohu za zjevenou pravdu tím, že činí vše, co je v jeho silách, aby připravil vhodný a důstojný dům modlitby. Naopak, někteří se pokoušejí dát co nejméně a mají za ztracené peníze na přípravu stánku, ve kterém má Nejvyšší mezi nimi přebývat. Takové obětování je špatné a Bohu je nelze přijmout. Viděla jsem, že by se Bohu lépe líbilo, kdyby Jeho lid ukázal tolik moudrosti a péče v přípravě domu pro Něho, kolik má ve svých vlastních obydlích.

Oběti a zápaly byly požadovány od synů Izraelských bez vady a poskvrny, ty nejlepší ze stáda, a každý z národa se musel podílet na tomto díle. Dílo Boží pro tento čas bude obsáhlé. Stavíte-li dům pro Pána, neurážejte a neomezujte Ho předhozením svých špatných obětí. Přineste tu nejlepší oběť do domu, stavěného pro vašeho Boha. Nechť je tou nejlepší, jakou můžete přinést, projevte svůj zájem o to, abyste jej upravili co nejpohodlněji a nejdůstojněji. Někteří se domnívají, že to je bezúčelné, poněvadž čas je tak krátký. Řiďte se tedy podle toho i ve svých domovech a ve všech svých světských zařízeních.

Viděla jsem, že by Bůh mohl pokračovat ve svém díle beze vší lidské pomoci, ale to není Jeho úmyslem. Přítomný svět je určen za jeviště zkoušky člověka. Člověk je zde, aby si vytvořil charakter, který s ním přejde do života věčného. Dobro a zlo je před ním a jeho budoucí stav závisí od volby, kterou učiní. Kristus přišel, aby změnil běh jeho myšlenek a zálib. [1T 197] Jeho srdce musí být obráceno od pokladu tohoto světa a musí být zaměřeno na poklad nebeský. Bůh se oslavuje také sebezapřením. Velká oběť byla pro člověka přinesena a nyní je zkušován a osvědčován, zda bude následovat příkladu Ježíšova a bude přinášet oběti pro své spolubližní. Satan a jeho andělé jsou spojeni proti lidu Božímu, ale Ježíš se snaží jej sobě očistit. Žádá po nich, aby podporovali Jeho dílo. Bůh dosti vložil do svého lidu na tomto světě, dosti, aby bez obtíží mohl šířit Jeho dílo a je Božím úmyslem, aby prostředků, které mu svěřil, bylo spravedlivě použito. Prodej co máš a rozdej chudým, je částí Božího svatého slova. Služebníci Boží musí povstat, musí hlasitě volat a nesmí nikoho šetřit, "ukažte lidu mému jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy." Dílo Boží se musí stát obsáhlejším a bude-li Jeho lid poslušen Jeho rad, nezbude mnoho prostředků v jejich vlastnictví, aby byly ztráveny konečným požárem. Všichni budou mít uloženy své poklady, kde jich mol ani rez nezkazí a srdce nebude mít pouto, kterým by bylo připoutáno k zemi.

Naučení z podobenství

Bylo mi ukázáno, že podobenství o hřivnách nebylo plně pochopeno. Toto důležité naučení bylo dáno učedníkům pro užitek křesťanům, žijícím v posledních dnech. A tyto hřivny nepředstavují pouze schopnost kázání a vyučování ze slova Božího. Podobenství se vztahuje i na časné prostředky, které Bůh svěřil svému lidu. Ti, jimž bylo dáno pět hřiven nebo jen dvě, šafařili a zdvojnásobili, co jim bylo svěřeno. Bůh žádá od těch, kdož mají světský majetek, aby jej uložili u Něho na úrok - aby jej vložili do díla a šířili tak Jeho pravdu. A žije-li pravda v srdci příjemce, pomůže také svými prostředky, [1T 198] aby mohla být sdělena druhým, a jeho úsilím, jeho vlivem a jeho penězi přijmou jiné duše pravdu a počnou také pracovat na díle Božím. Viděla jsem, že někteří z vyznávajícího lidu Božího se podobají muži , který zakopal svoji hřivnu. Zadržují své majetky a nečiní ničeho pro věc Boží. Činí si nárok na jejich vlastnictví a na právo, činit se svým majetkem, co se jim líbí, a duše nejsou zachráněny jejich moudrým hospodařením penězi jejich Pána. Andělé udržují věrný zápis o práci každého člověka až bude soud nad domem Božím, bude u jména každé duše napsán rozsudek. Andělu pak je uloženo, aby nešetřil nevěrných služebníků a zahladil je v době soudu. A to, co bylo svěřeno jejich péči, je jim odnato. Jejich světský poklad je smeten a ztratili vše. A koruny, které mohli nositl, kdyby bývali byli věrní, jsou dána na hlavy těch zachraněných věrnými služebníky, jejichž prostředky byly stále k použití věci Boží. A všichni, kdož byli prostředníky ku spasení, přibírají hvězdy slávy na své koruny a zvětšují svoji věčnou odměnu.

Bylo mi také ukázáno, že podobenství o nesprávném šafáři má být chápáno jako poučení. "Čiňte sobě přátelé z mamonu nepravosti, aby když byste zhynuli, přijali vás do věčných stanů." Používáme-li svých prostředků pro Boží slávu zde na této zemi, ukládáme si poklad v nebesích, a když všechny světské statky pominou, má věrný šafář Ježíše a anděly za své přátelé a ti ho uvítají ve věčných stanech.

„Kdo je věrný ve věcech nejnepatrnějších, je věrný též ve věcech velikých. Kdo je věrný ve svým pozemských statcích, které jsou nepatrné, používaje moudře toho, co mu Bůh zapůjčil, bude věrný i svému vyznání. Kdo je nevěrný v malém, je také nevěrný ve mnohém“. Kdo zadrží Bohu, co mu byl zapůjčil, bude nevěrný ve věcech Božích v každém ohledu. [1T 199] *„Jestliže jste tedy nebyli věrnými v nepoctivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Neosvědčíme-li věrnost ve správě toho, co nám Bůh zde zapůjčuje, nikdy nám nedá nesmrtelné dědictví. "A nebyl-li jsi věrný v tom, co náleží druhému, kdo ti dá to, co je tvé vlastní?"* Ježíš

získal pro nás vykoupení. Je naše, ale jsme zde zkušování, aby bylo jasno, zda jsme hodni života věčného. Bůh nás zkušuje tím, že nám svěřuje pozemské statky. Jsme-li věrnými tak, že svobodně a dobrovolně dáváme podíl z toho, co nám zapůjčil a šíříme tím Jeho dílo, může nám Bůh svěřit nesmrtelné dědictví. *"Nemůžeme sloužit Bohu a mamonu!" "Miluje-li kdo svět, lásky Otcovy v něm není!"*

Bůh je znechucen nedbalým, nepořádným způsobem, jakým mnozí z Jeho vyznávajícího lidu řídí své světské záležitosti. Zdá se, že ztratili všechen smysl pro tu skutečnost, že majetek, kterého užívají, náleží Bohu a že Mu musí klást jednou počet ze svého šafaření. Někteří mají své světské záležitosti v dokonalém zmatku. Satan má to vše v patrnosti a čeká jen na příznivou příležitost. Svým lstivým způsobem ubírá mnoho prostředků z řad světitelů soboty. A tyto peníze jdou do jeho řad. Někteří lstiví lidé nejsou svolni uspořádat si své světské záležitosti a v neočekávaném okamžiku onemocní a zemřou. Jejich děti, nemající zájem na pravdě, převezmou majetek. Satan to zařídil, jak se mu nejlépe hodilo. Jestliže jste tedy nebyli věrni v nepoctivém mamoně, kdo vám svěří pravé bohatství? A nebyli-li jste věrni v tom, co náleží druhému, kdo vám dá to, co vám náleží?

Byla mi ukázána strašlivá skutečnost, že satan a jeho andělé více rozhodují o majetku lidu Božího, než Pán sám. Šafáři posledních dnů jsou nemoudří. Dovolují satanu, aby kontroloval jejich obchodní záležitosti a získal tak do svých řad to, [1T 200] co patří věci Boží a také se jí má dostat. Bůh o vás ví, nevěrní šafáři, povolá vás k účtování. Viděla jsem, že šafáři Boží mohou věrným, moudrým způsobem řídit své záležitosti na tomto světě, poctivě, přesně a přímo. A je zvláštní předností a povinností letitých slabých a bezdětných, aby uložili své majetky tak, aby mohly být použity ve věci Boží, kdyby byli náhle odvolání. Ale viděla jsem, že satan a jeho andělé jásají nad svým úspěchem v této věci. A ti, kteří by měli být moudrými dědici spasení, nechají téměř dobrovolně a ochotně vyklouznout peníze svého Pána ze svých rukou do řad nepřítelových. Takto posilují království satanovo a zdají se být s tím velmi spokojeni a srozuměni.

Ručení za nevěřící

Viděla jsem, že Bůh nelibě nese, když se Jeho lid zaručuje za nevěřící. Byla jsem upozorněna na tyto verše: *"Nebývej mezi rukojměmi, mezitěmi, kdo se zaručují za dluhy." Př 22,26 "Velmi sobě škodí, kdo se zaručil za cizího, kdežto ten, kdož nenávidí zaručování, bezpečen jest." Př 11,15* Nevěrní šafáři! Zaručují se tím, co náleží jinému - jejich nebeskému Otci. A satan čeká pohotově, aby pomohl svým díkám vyrvat jim to z rukou. Světitelé soboty by neměli být ve spolku s nevěřícími. Lid Boží příliš důvěřuje slovům cizích a žádá je o náhled a radu tam, kde by neměl. Nepřítel si z nich dělá nástroje a pracuje skrze ně, aby je zmátl a odňal lidu Božímu co nejvíce.

Někteří nemají smysl pro moudré vedení světských záležitostí. Nedostává se jim nutných schopností a satan toho využívá. Jde-li o takový případ, neměli by takoví zůstávat v nevědomostí o své úloze. Měli by být dost pokorní, aby se poradili s bratry, k jejichž úsudku mohou mít důvěru, dříve než provedou své úmysly. [1T 201] Byla jsem upozorněna na tento verš: "Neste břímě jeden druhého." Někteří nejsou dost pokorní, aby nechali za sebe jednat ty, kteří mají úsudek, až nakonec jdou podle svých vlastních plánů a zabřednou do těžkostí. Potom teprve vidí nutnost - rady a posudku svých vlastních bratří, ale oč je nyní břímě těžší než na počátku. Bratři by se neměli soudit, může-li tomu být jen trochu zabráněno, neboť tak dávají nepříteli věřících velkou příležitost, aby je zmátl a chytil do pasti. Bylo by lépe záležitost urovnat i s nějakou ztrátou.

Přisáhání

Viděla jsem, že některé dítky Boží činí chybu zapřisahaním se a satan toho využívá, aby si je podmanil a odňal jim peníze jejich Pána. Viděla jsem, že slova našeho Pána: "Nepřisahejte vůbec!" se netýkají soudní přísahy. Bud řeč vaše: "Jiste, jistě, nikoliv, nikoliv. Což pak nad to více jest, to od zlého jest." To se vztahuje na obyčejný denní rozhovor. Někteří přehánějí ve svých řečech. Někteří přísahají na svůj vlastní život, jiní na svoji hlavu - tak jako že žiji, tak jako že mají hlavu. Někteří berou nebe a zemi za svědka, že se věci tak mají. Někteří doufají, že je Bůh zahladí, není-li pravdou to, co říkají. A právě před tímto všedním přísahaním varuje Ježíš své učedníky.

Máme nad sebou soudce a zákony, aby vládli lidu. A kdyby nebylo těchto zákonů, byly by podmínky světa horší než jsou nyní. Některé z těchto zákonů jsou dobré,jiné špatné. Špatné se rozmohly a my máme teď být přivedeni do úzkých. Ale Bůh podepře svůj lid, aby byl pevným a žil podle zásad Jeho slova. Když jsou zákony lidské v rozporu se slovem a zákonem Božím, musíme poslouchat Boha, ať jsou následky toho jakékoliv. [1T 202] Zákon naší země žádá, abychom vydali otroka jeho pánu, my nesmíme poslechnout a musíme nést následky přestoupení zákona. Otrok není majetkem žádného člověka. Bůh je jeho pravoplatným pánem a člověk není oprávněn brát do svých rukou dělníka Božího a činit si nárok na jeho vlastnictví.

Viděla jsem, že Bůh má ještě co mluvit do zákonů zemských. Zatím co Ježíš je ve svatyni, ovlivňuje Duch Boží vládce a lid. Ovládá ve velkém měřítku většinu tohoto světa a kdyby nebylo zákonů zemských, museli bychom zakoušet velká utrpení. Bylo mi ukázáno, že když je to skutečně nezbytné a dítky Boží jsou povolány, aby svědčily zákonitým způsobem, není to přestoupení zákona Božího brát slavnostně Boha za svědka, že to co říkají, je pravda a nic než pravda.

Člověk je tak zkažený, že zákony jsou dělány, aby svalily odpovědnost na vlastní jeho hlavu. Někteří lidé se nebojí lhát svým bližním, ale byli poučeni, že ovlivňující Duch Boží jim hluboko vtiskl poznání, žeje strašlivé lhát Bohu. Případ Ananiáše a Zafíry, jeho ženy, je dán za příklad. Záležitost je přenesena z člověka na Boha tak, že když někdo křivě přisahá, nečiní to člověku, ale velkému Bohu, jenž čte v srdcích a zná přesnou pravdu v každé záležitosti. Naše zákony pokládají křivou přísahu za velký zločin. Bůh často navštívil svým soudem křivopřisežníka a smrtící anděl ho zabil, když měl ještě přísahu na rtech. To by mělo nahnat provinilcům hrůzu.

Viděla jsem, že je-li vůbec někdo na zemi, kdo může pevně svědčit, je to křesťan. Žije ve světle Boží přítomnosti. Je posilován Jeho silou. A musí-li být důležité věci rozhodnuty zákonem, není nikdo, kdo by mohl tak oprávněně se dovolávat Boha, jako křesťan. Anděl mne upozornil, abych zaznamenala, že Bůh se zapřisahává samým sebou. [1T 203] Gn 22,16 Žd 6,13.17 Zapřisáhl se Abrahamovi Gn 26,3 Izákovi Ž 105,9 Jr 11,5 a Davidovi Ž 132,11 Sk 2,30 Bůh vyžadoval od dítek Izraelských přísahu muže muži. Ex 22,10.11 Ježíš se podvolil přísaze v hodině výslechu. Velekněz mu pravil: "Zapřisahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, jsi-li ty Kristus, Syn Boží!" Ježíš odvětil: "Ty jsi řekl!" Ježíš poukazoval ve svém rčení učedníkům na soudní přísahu, byl by pokáral velekněze a tak potvrdil své učení pro dobro svých přítomných následovníků. Satan měl radost, že někteří viděli přísahu ve špatném světle, neboť jemu to dalo příležitost, aby si je podmanil a odnímal jim peníze jejich Pána. Šafáři Boží musí být moudřejší, musí dělat plány a připravovat se, aby se mohli opřít satanovým útokům, neboť bude vyvíjet větší úsilí než kdykoliv dříve.

Jak jsem viděla, mají někteří předsudek proti našim vladařům a zákonům. Ale nebýt těchto zákonů, byl by tento svět ve strašlivém stavu. Bůh zdržuje naše vladaře, neboť srdce všech jsou v Jeho ruce. Jsou jim vymezeny hranice, za které nesmějí jít. Mnohé vladaře ovládá satan. Ale viděla jsem, že Bůh má své nástroje i mezi vladaři. A někteří z nich budou na pravdu obrácení. Hrají nyní úlohu, kterou Bůh si přeje. Když pracuje satan svými nástroji, činí plány, které by bránily, kdyby byly provedeny, dílu Božímu a způsobily by mnoho zla. Dobří andělé působí na tyto nástroje Boží, aby se stavěli proti takovým návrhům silnými důvody, kterým satanovy nástroje nemohou se stavět na odpor. Několik málo nástrojů Božích bude mít moc, že přemůže velké množství zla. Takto bude dílo pokračovat, dokud třetí poselství nedokoná své dílo. A při hlasitém volání třetího anděla budou mít tyto nástroje příležitost přijat pravdu a někteří z nich budou obrácení a projdou se svatými dobou soužení. [1T 204] Až Ježíš opustí svatyni svatých, bude odňat Jeho ovlivňující Duch vladařům i lidu. Budou přenechání vládě padlých andělů. Tehdy budou takové zákony na radu satanovu a pod jeho vedením vydány, že kdyby čas nebyl ukrácen, nemohlo by být spaseno žádné tělo.

Chyby ve stravování

Drahý bratře a sestro A., Bůh uznal ve své dobrotě za vhodné dát mi vidění v tomto místě a mezi jinými zjevenými věcmi byly některé, týkající se vás. Viděla jsem, že není s vámi vše v pořádku. Nepřítel vyhledával vaše zničení a namáhal se ovlivnit druhé skrze vás. Viděla jsem, že vy oba zaujímáte vznešený postoj, který vám Bůh nikdy nepřiřkl a že se oba domníváte, že daleko převyšujete lid Boží. Vidím, že pohlížíte na Battle Creek se žárlivostí a

podezřením. Rádi byste zde zasáhli a ovlivnili jejich činy a počínání, k čemuž se cítíte být oprávněni. Všímáte si drobných věcí, kterým nerozumíte se kterými nemáte toho nejmenšího společného a které se vás vůbec netýkají. Bůh svěřil své dílo v Battle Creek svým vyvoleným služebníkům. Vložil na ně břímě díla. Andělé Boží jsou ustanovení, aby naň dohlíželi a nepokračuje-li správně, budou opraveni ti, kteří je vedou a věci budou pokračovat v Božím pořádku bez vměšování a zprostředkování toho neb onoho individua.

Viděla jsem, že je Božím přáním, abyste obrátili svoji pozornost především na sebe. Zkoumejte své pohnutky. Klamete se sami sebou. Máte zdání pokory i skromnosti a to má vliv na druhé a přivádí je k domnění, že je daleko předčíte v křestanském životě, ale když jsou vaše zvláštní náhledy, myšlenky a sklony dotčeny, povstane náhle vaše já a vy počínáte projevovat ducha zarytého, umíněného a neústupného. To je neomylné znamení, že nemáte pravou pokoru. [1T 205]

Viděla jsem, že nechápete jasně myšlenky o umrtvování svého těla a zbavujete se výživných pokrmů. Toto přivádí mnohé v církvi k přesvědčení, že Bůh je určitě s vámi, neboť jinak byste se takto nezapírali a neobětovali. Ale viděla jsem, že nic takového vás neposvětí. Pohané dělají toto vše a neobdrží za to odměny. Zlomený a kajícný duch před Bohem má v Jeho očích velkou cenu. Viděla jsem, že vaše náhledy v těchto věcech jsou mylné, že pozorujete církev a hlídáte ji, všímáte si drobných věcí, zatím co by vaše pozornost měla raději být obrácena k zájmům o vaši vlastní duši. Bůh nevložil břímě svého stádce na vás. Vy se domníváte, že církev je pozadu, poněvadž nemůže věci vidět tak, jako vy a poněvadž nenásleduje tu upjatou a tvrdošíjnou cestu,o které se domníváte, že je od vás požadováno, abyste po ní šlil. Viděla jsem, že se klamete o povinnostech svých a těch druhých. Někteří zacházejí v životosprávě až do extrému. Dali se upjatou cestou a žijí velmi jednostranně, takže jejich zdraví trpí, nemoc se rozmáhá v organismu a chrám Boží je zeslaben.

Bylo mi ukázáno opět na naši zkušenost v Rochestru New York. Viděla jsem, jak jsme za svého pobytu tam nejedli tak výživnou stravu, jak jsme měli a jak by nás nemoci byly málem sklátily do hrobu. Viděla jsem, že Bůh když dává svým milovaným spánek, je ochoten jim také dát vhodnou potravu, aby získali sílu. Naše pohnutky byly čisté. Činili jsme tak pro úsporu peněz, aby náš časopis mohl být zachován. Byli jsme chudí. Viděla jsem, že chyba byla tentokrát v církví. Ti, kteří měli prostředky, byli sobečtí a chamtiví. Kdyby byli vzali na sebe svůj podíl, bylo by bývalo naše břímě ulehčeno, ale jelikož někteří svůj podíl nenesli, byli jsme zatížení a druhým bylo ulehčeno. Viděla jsem, že Bůh od nikoho nežádá tak přísnou šetrnost, aby oslabil nebo poškodil chrám Boží. Jsou povinnosti a požadavky v Jeho Slově, aby učil církev pokoře a přiměl je k ponížení jejich duše, [1T 206] a není zapotřebí křižovat se a vyrábět povinnosti pro týrání těla, aby se zapříčinila pokora. Vše to je mimo Slovo Boží.

Doba soužení je před námi a tu holá nutnost bude vyžadovat od lidu Božího, aby zapřel sám sebe a aby jedl pouze tolik, co stačí k udržení života, ale Bůh nás na ten čas připraví. V této hrozné hodině bude naše potřeba příležitostí pro Boha, aby nám udělil svoji posilující moc a podpíral svůj lid. Ale nyní Bůh od nich vyžaduje, aby pracovali rukama na dobré věci a ukládali stranou z toho, jak jim žehnal a měli svůj podíl na podpoře věci pravdy. Je povinností všech, kteří nejsou zvláště povoláni, aby pracovali slovem, aby věnovali svůj čas ukazování druhým na cestu života a spasení.

Ti, kteří pracují rukama, musí se posilňovat, aby mohli tuto práci vykonávat a také ti, kdož pracují slovem a vyučují, musí se posilňovat, neboť satan a padlí andělé bojují proti nim, aby je oslabili. Mají vyhledávat odpočinek tělu a mysli po vysilující práci, kdykoliv mohou a mají jíst výživnou, posilující stravu, aby získali sílu, neboť budou nuceni vydávat všechnu sílu, kterou mají. Viděla jsem, že neoslavují Boha ani v nejmenším, když si někteří dělají sami dobu soužení. Doba soužení je právě před lidem Božím a On je připraví na tento strašlivý zápas sám.

Viděla jsem, že vaše náhledy o vepřovém mase by nevyvolaly pohoršení, kdybyste je ponechali sami pro sebe, ale ve svém úsudku a mínění udělali jste z této otázky zkušební kámen [1T 207] a vaše činy jasně ukazují vaší víru v této záležitosti. (Toto pozoruhodné svědectví bylo napsáno 21. října 1858, téměř pět let před velkým viděním roku 1863, ve kterém bylo dáno světlo o zdravotní reformě. Když nadešel pravý čas, byl tento předmět tak podán, že strhl všechen lid. Jak zázračné je vedení a dobrota Boží! J.W. pozn. k 2.vydání) Žádá-li Bůh od svého lidu, aby se zřekl vepřového masa, přesvědčí jej o tom. Je právě tak ochoten ukázat svým poctivým dítkám jejich povinnost, jako jí je i ochoten ukázat individuum, na které nevložil

břímě svého díla. Je-li povinností církve zdržet se vepřového masa, odhalí to Bůh více duším než jedné nebo dvěma. Naučí svoji církev její povinnosti.

Bůh vyvádí lid a ne několik málo jedinců, tu a tam jednoho, který věří to a druhý ono. Andělé Boží vykonávají jim svěřenou práci. Třetí anděl vyvádí a očišťuje lid a ten s ním má jít jednotně. Někteří předbíhají anděly, vedoucích tento lid, ale musí se krok za krokem navrátit a pokorně a skromně pak následovat, o nic rychleji, než oni vedou. Viděla jsem, že andělé Boží nevedou rychleji Jeho lid, než jak může přijímat pravdu a jednat dle důležitých pravd, které jim jsou sdělovány. Ale někteří nepokojní duchové činí jen polovičatou práci. Jak je anděl vede, rozběhnou se za něčím novým a spěchají bez Božího vedení a tím vznášejí zmatek a nesoulad do řad. Nemluví a nejednají v souladu s církví. Viděla jsem, že vy oba musíte být co nejrychleji přivedeni tam, kde jste ochotni být vedeni, místo, abyste si přáli sami vést, jinak satan přistoupí a povede vás svojí cestou, abyste následovali jeho rad. Někteří hledí na vaše domýšlivé a marnivé náhledy a mají je za znamení pokory. Jsou takto klamání. Vy oba dva se musíte kát.

Bratře A., ty jsi od přírody uzavřený a chamtivý. Dáváš desátek á máty a kopru, ale zanedbáváš závažnější věci. Když přišel mladý muž k Ježíši a ptal se ho, co má činit, aby získal život věčný, odpověděl mu Ježíš, aby zachovával přikázání. Mladík prohlásil, že tak činí. Ježíš pravil: "Jedné věci se ti nedostává. Jdi, prodej co máš a dej chudým a budeš mít poklad v nebesích." [1T 208] Výsledek byl, že mládenec odešel smuten, poněvadž měl statků mnoho. Viděla jsem, že máš špatné myšlenky. Bůh vyžaduje od svého lidu šetrnost, ale někteří přehánějí šetrnost až k lakomství. Přeji si, abys viděl svůj případ takový, jakým je ve skutečností. Nemáš pravého ducha obětavosti, který je příjemný Bohu. Hledíš na druhé a hlídaš je a nekráčejí-li touže upjatou cestou jako ty, nemůžeš pro ně ničeho učinit. Jejich duše hynou pod zničujícím vlivem tvých vlastních chyb. Máš fanatického ducha, kterého pokládaš za Ducha Božího. Klameš se. Nemůžeš nést jasné, ostré svědectví, máš příjemné svědectví, ale sobě přinášené, ale když někdo tvoje nepravosti kárá, jak rychle se zvedá tvoje "já". Váš duch není pokorný. Máte velikou práci před sebou... Viděla jsem, že takové činy, takový duch je ovocem vašich chyb, a ovoce dávání druhým za vzor své posudky a myšlenky proti těm, které Bůh povolal do díla. Oba jste zneužili svého významu, své důležitosti.

Viděla jsem, že se domníváte, že ten neb onen je povolán k práci na poli, vždyť o tom vůbec nic nevíte. Neumíte číst v srdcích. Kdybyste byli opravdově pili pravdu poselství třetího anděla, nebyli byste tak smělí abyste mluvili o tom, koho Bůh povolal nebo nepovolal. Skutečnost, že se někdo umí pěkně modlit neb mluvit, není ještě znamením, že ho Bůh povolal. Každý má nějaký vliv a tento vliv má mluvit pro Boha, ale otázka je, zda ten neb onen má zasvětit svůj čas práci pro duše, je nejvýš důležitá a nikdo jiný než Bůh nemůže rozhodovat, kdo se má věnovat této vznešené práci. Za dnů apoštolů byli dobří mužové, kteří se uměli mocně modlit a mluvit k věci, avšak apoštolové, kteří měli moc nad nečistými duchy a mohli uzdravovat nemocné, neodvážili se svým pouhým rozumem někoho ustanovit pro svaté dílo, aby byl mluvčím Božím. Čekali na jasné znamení a grohlášení Ducha svatého. [1T 209] Viděla jsem, že Bůh uložil vyvoleným kazatelům povinnost rozhodování, kdo je schopen svaté práce a ve spojení s církví a s projevením Ducha svatého rozhodují, kdo má jít a kdo je toho neschopen. Viděla jsem, že kdyby se přenechalo rozhodování, kdo vyhovuje pro toto veliké dílo několika roztroušeným jedincům, byl by ovocem toho všude zmatek, neklid a zoufalství.

Bůh opětovně ukázal, že na nikoho nemá být pobádáno, aby vyšel do pole, bez zjevného důkazu, že je k tomu povolán. Bůh nesvěří břímě svého stádce nekfalifikovaným osobám. Ti, které Bůh povolává, musí být mužové hlubokých zkušeností a osvědčení,mužové zdravého rozumu, kteří se odvažují kárat hřích v duchu pokory, mužové, kteří vědí jak sytit stádce. Bůh zná srdce a On ví, koho vyvolit. Bratr a sestra A. mohou v této záležitosti rozhodovat a docela pochybit. Váš úsudek je nedokonalý a nemůže být zjevným důkazem v této věci. Viděla jsem, že z církve se vzdalujete a rudete-li v tom pokračovat, dostane se vám toho, neboť Bůh vás nechá odejít, nechá vás trpět na vaší vlastní cestě.

Nyní vás ještě zve, abyste se napravili, abyste vyzkoušeli své pohnutky a abyste se snažili žít v souladu s Jeho dílem.

Mansville, N.Y. 21.10.1858

Svědectví pro církev číslo 6

Pokárání lajdáckosti

Drazí bratří a sestry, Pán mě opět navštívil v milostí a to v době bolestné ztráty a smutku. Roku 1860, 23.prosince bylo mi dáno vidění a byly mi ukázány nepravostí jednotlivců, kteří měli vliv na Boží věc. Neodvážují se zadržet církvi toto svědectví, abych snad šetřila pocity jednotlivců.

Byl mi ukázán nízký stav lidu Božího, že Bůh se od nich neodvrátil, ale že oni se odvracejí od Něho a stávají se vlažnými. Mají theorií pravdy, ale nedostává se jim spasitelné moci. Jelikož se blížíme konci časů, přichází satan s mocí velikou věda, že čas jeho je krátký. Zvláště pak bude svoji moc vybíjet na ostatcích. Bude proti nim bojovat a bude se snažit, aby je rozdělil a rozptýlil, aby seslábli a mohli pak být poraženi. Lid Boží by měl jednat s rozumem a měl by se sjednotit ve svém úsilí. Měl by být stejné mysli, stejného mínění, tehdy nebude jeho úsilí rozptýleno, ale bude mocné v budování přítomné pravdy. Pořádek musí být zachováván, v udržování pořádku musí být jednotnost, jinak toho satan využije k svému prospěchu.

Viděla jsem, že satan použije všemožného způsobu, aby lid Boží propadl malomyslnosti, aby je zmátl a zneklidnil, [1T 211] ale že ten má postupovat s rozvahou a připravovat se na útoky satanovy. Záležitost církve nemají být ponechány v neuspořádaném stavu. Mají být podniknuty kroky k zajištění církevního majetku pro věci Boží, aby dílo nebylo ve svém postupu zdržováno, a aby prostředky, které chtějí lidé věci Boží věnovat, neunikaly do řad nepřítelových. Viděla jsem, že lid Boží má jednat moudře a že má ze své strany učinit vše, co by obchodní záležitostí církve přivedlo do zajištěného postavení. A až vše bude vykonáno , co vykonáno být mohlo, nechť důvěřují v Fána, že tyto věci za ně tak zařídí, aby satan nemohl ostatků lidu Božího využít. Nadešel čas pro satanovo dílo. Bouřlivá budoucnost je před námi a církev má být na stráži, aby jistě vykročila a mohla se pevně postavit proti jeho plánům. Je na čase, aby se něco podniklo. Bohu se nelíbí, že Jeho lid zanechává záležitost církve v nepořátku a že trpí, aby nepřítel měl všechen prospěch a nadvládu, jak si jeho srdce jen žádá.

Byl mi ukázán nesprávný náhled bratra B. v *"Rewiew"* o organizaci a rušivý vliv, který vyvíjí. Neuvážil dostatečně tuto záležitost. Jeho články byly dokonale vypočteny na rozptylující vliv, aby přiváděly mysl k nesprávným záměrům a aby posilovaly mnohé v jejich nedbalých myšlenkách o úpravě záležitostí věci Boží. Ti, kteří nepociťují váhy této věci sami na sobě, nepociťují také nutnost, aby bylo něco učiněno v ustavení pořádku v církvi. Ti, kteří dlouho nesli břímě, hledí do budoucnosti a uvažují. Jsou přesvědčení, že kroky musí být podniknuty, aby záležitost církve byly lépe zajištěny, tak aby satar□ iiemohl př□jít a mít z nich přospěch. Bratr B. způsobil, že ti, kteří se bojí pořádku, hledí s podezřením na ty, kteří vedení zvláštní Prozřetelností Boží, zakročují v důležitých věcech církve. [1T 212] A i když uviděl, že je jeho postavení neudržitelné, neuznal otevřeně svůj omyl a nepracoval, aby odčinil špatný dojem, který vyvolal.

Viděla jsem, že je v časných věcech bratr B. lehkomyslný a nedbalý. Nedostává se mu energie, pokládá za přednost a zdatnost, když přenechává Pánu i to, co Pán nechal jemu. Zatím však Pán řeší za nás jen nejnutnější a nejnaléhavější případy. My sami musíme vykonat práci, nést břímě a odpovědnost a takto získat zkušenosti. Bratr B. ukazuje tentýž charakter v duchovních věcech jako ve svých časných záležitostech. Nedostává se mu horlivosti, upřímnosti a vážnosti k vykonávání důkladného díla. Všichni by mohli jednat s větší obezřelostí a moudrostí ve věcech Božích, než jak činí ve věcech časných proto, aby si zajistili pozemské statky.

Ale i když lid Boží je oprávněn zajišťovat zákonitým způsobem vlastnictví církve, měl by dbát pečlivě toho, aby podržel svůj zvláštní a svatý charakter. Viděla jsem, jak neposvěcené osoby využívaly postavení nedávno církví zaujaté tím, že překračovaly vymezené hranice, braly se některé věci až do krajnosti a tak poškozovaly věc Boží. Někteří budou postupovat bez moudrosti a zdravého rozumu, budou se zaplétat do soudních řízení, kterým má být přece všemožně zabráněno, budou se mísit se světem, budou se podílet na jeho duchu a budou tak ovlivňovat druhé, aby následovali jejich příkladu. Jeden jediný vyznávající

křesťan, jednající nemoudře a nepředloženě, velice škodí přítomné pravdě. Zlo zapouští kořeny pohotověji než dobro a vzkvétá zvláště tehdy, když dobro a právo skomírá, není-li pečlivě živeno.

Bylo mi ukázáno zpět, že v každém důležitém počínání, v každém rozhodování nebo získaném stanovisku zaujatém lidem Božím povstali někteří, kteří hnali věc do krajnosti, počínali si tak výstředně, bláhově a přepjatě, že se to znechutilo a zošklivilo i nevěřícím, zarmucovalo lid Boží a přivádělo věc Boží do špatného světla. Lid, který Bůh v těchto posledních dnech vyvádí, bude právě takovýmito věcmi sužován. Ale mnohému zlu se předejde, budou-li Kristovi služebníci jedné mysli, [1T 213] sjednoceni ve svých plánech, počínání a jednotní v úsilí. Budou-li k sobě držeti, podpírat jeden druhého a budou-li věrně kárat a tepat nepravosti, brzy je vymýtí. Ale satan tyto věci velmi kontroluje. Laičtí členové a dokonce i kazatelé sympatizovali s nespokojenými a pokáranými za jejich nepravosti a výsledkem toho bylo rozdvojení mínění. Ten, kdo se toho odvážil a zhostil se své nepříjemné povinnosti stavě se věrně proti omylům a nepravostem, je zraněn a trápí se tím, že nemá plné sympatie ani svých spolubratří kazatelů. Ztrácí odvahu k vykonávání této své bolestné povinnosti, pokládá svůj kříž a zadržuje zjevené svědectví. Jeho duše je uvězněna v temnotách a církev trpí nedostatkem právě tohoto svědectví, které mu Bůh určil, aby žilo mezi Jeho lidem. Satanova věc získává, když je věrné svědectví potlačeno. Ti, kteří tak ochotně souhlasí s nepravostí, mají ji za ctnost, ale neuvědomují si, že působí rozptylujícím vlivem a že sami pomáhají satanovi, aby provedl své plány.

Viděla jsem, že bylo mnoho duší uvedeno do záhuby tím, že bratří s nimi nerozvážně souhlasili tehdy, kdy jejich jedinou nadějí ještě bylo, aby viděli a uznali své nedostatky. Ale přijímali chtivě souhlas nemoudrých bratří, domnívali se, že jsou zneužíváni a jestliže se přece pokoušejí navrátit, nedělají to s celým svým srdcem.' Třídí věci tak, aby se hodily jejich přirozenému cítění, zlehčují kárajícího a záležitosti jen překrucují. Tyto nejsou prověřené do hloubky a nejsou očistěné a oni opět klesají do těchto nepravostí, poněvadž jim nebylo dopřáno, aby poznali rozsah své nepravdy, aby se pokořili před Bohem a dovolili Mu, aby je napravil. Nesprávně symptatizující bratří pracují v přímé oposici duchu Kristovu a přisluhujících andělů.

Služebníci Kristovi nechť povstanou a pustí se s celou svojí energií do služeb díla Božího. Boží služebníci nebudou omluveni, [1T 214] budou-li se vyhýbat danému svědectví. Mají kárat a trestat zlo a nemají trpět hříchu na svém bratru. Musím zde uvést část dopisu, adresovaného bratru C. .

Byly mi ukázány některé věci, týkající se tebe. Viděla jsem, že živé, důrazné svědectví je v církví potlačeno. Nebyl jsi v souladu s přímým svědectvím. Vyhýbal jsi se tomu, abys rozhodně se vzepřel proti zlu a byl jsi poučován těmi, kteří se cítili povolání, aby tak činili. Nespokojenci měli tvé sympatie. To vše směřovalo k tomu, aby tě oslabilo. Nebyl jsi v souladu s daným, důrazným svědectvím, které bylo dáno jednotlivcům.

Služebníků Božím nebude prominuto, vyhýbají-li se danému svědectví. Musí kárat a to ostře kárat zlo a nesmí strpět hříchu na bratru svém. Ty jsi často bral pod svoji ochranu před pokáráním osoby, které pokárání zasluhovaly a zabránil jsi tak nápravě, kterou si Pán přál. Nepolepší-li se tito lidé, bude to přičteno tobě. Místo, abys bděl nad jejich bezpečím a varoval je před nebezpečím, použil jsi svého vlivu proti těm, kteří plnili svoji povinnost a kárali a varovali chybujících.

Toto jsou nebezpečí časové pro církev Boží a největší nebezpečí přítomného času je sebeklam. Jedinci, vyznávající pravdu jsou slepí ke svým vlastním nepravostem a nebezpečí. Dosahují míry pobožnosti, stanovené jejich přáteli a jimi samými, jsou ve společenství se svými bratry a jsou spokojeni, zatím co vůbec nedosáhli stanoviska evangelia, stanoveného naším Božským Pánem. Cení-li si však špatnosti svých srdcí, neuslyší je Pán. Ale někteří si jich váží ne pouze ve svém srdci, ale otevřeně ve svém životě, a přece neobdrží přestupníci v mnoha případech žádné výtky.

Bylo mi ukázáno zpět na ----. Tvé city zde byly nesprávné. Měl jsi stát bok po boku bratra D., [1T 215] měl jsi spravedlivě vše uspořádat a rozhodnout se a pokárat zlo. Břímě, které jsi vložil na bratra D. jsi zasloužil nést sám, pro svůj nedostatek morální odvahy vložit ruku na zlo. Ovlivnil jsi druhé. Dobré dílo, které Bůh chtěl mít u jistých lidí dokonáno, nebylo vykonáno a tito byli smeteni ďáblem. Kdybys byl tehdy činil podle Boží rady, byl by působil

vliv, který by dal vyniknout Boží věci. Duch Boží je zarmucován. A tento nedostatek jednotnosti bere odvahu těm, na které Bůh vkládá břímě výtek.

Bylo mi ukázáno, že jsi nečinil správně, dávaje za pravdu E. Směr, kterým jsi se dal, poškodil tvůj vliv a velmi poškodil věc Boží. Je nemožným pro E., aby byl ve spolku s Boží církví. Postavil se tam, kde mu nemůže být církví pomáháno, kde s ní nemůže mít ani společenství, ani v ní nemůže mít hlasu. Postavil se tam proti světlu a pravdě. Umíněně si zvolil svoji vlastní cestu a zamítl napomenutí. Následoval sklony svého zkaženého srdce, přestoupil a znesvětil svatý Boží zákon a pošpinil přítomnou pravdu. Bude-li se kdy i ze srdce kát, církev musí zanechat jeho záležitost osamocenu. Půjde-li do nebes, musí jít sám, bez společenství církve. Stálá výtka Boží i církve musí navždy na něm spočívat, aby základy morálky nebyly sníženy až do samého prachu. Bůh má v nelibosti tvoji cestu v těchto věcech.

Ty jsi zneuctil Boží věc, tvé svévolné jednání kormoutilo srdce Božího lidu. Tvůj vliv podporuje nedbalost ve věcech církve. Máš vydávat živé, výrazné svědectví. Jdi s cesty Božímu dílu, nestav se mezi Boha a Jeho lid. Příliš dlouho jsi zakrýval příkré svědectví a stavěl se proti přísnému pokárání a výstrahám, které Bůh vyslovuje proti jednotlivým přestupkům. [1T 216] Bůh napravuje, zkouší a očisťuje svůj lid. Nestůj v cestě, aby Jeho dílo nebylo zdržováno. On nepřijme lichotivé svědectví. Kazatelé musí volat hlasitě a nesmí nikoho šetřit. Bůh ti dal mocné svědectví ku posilení církve a pro burcování nevěřících. Ale věci, ve kterých chybuješ, musí být napraveny, neboť se stane tvé svědectví bezmocným a tvůj vliv zneuctí Boží věc. Lid od tebe očekává, že mu budeš příkladem. Neuváděj je do omylu. Nechť tvé vliv napraví zlo ve tvé rodině i v církvi.

Bylo mi ukázáno, že Pán oživuje živé, přesné svědectví, které zušlechťuje charakter a očisťuje církev. Ale i když nám je přikázáno, abychom se oddělili od světa, není potřeba, abychom své poznámky pronášeli co nejhrubším způsobem. Pravda má příjemce pozvedat, má zušlechťovat jeho vkus a posvěcovat jeho úsudek. Máme se neustále snažit, abychom napodobili společnost, ku které se hodláme brzy přidružit, totiž Boží anděly, kteří nikdy neklesli do hříchu. Máme mít svatý charakter, způsoby krásné a milé, slova beze lsti a takto krok za krokem pokračovat, až budeme schopni proměny.

Povinnost vůči dětem

Viděla jsem, že rodiče všeobecně nezaujímají správný postoj ku svým dětem. Neusměrňují je tak, jak by měli, nechávají je oddávat se pýše a následovat svých vlastních sklonů. Za starých časů bylo dbáno autority rodičů, tehdy byly děti poddány svým rodičům, obávaly se jich a ctili je. Ale v těchto posledních dnech je pořádek převracený. Mnozí rodiče jsou poddáni svým dětem. Bojí se zkřížit svoji vůli s vůli svých dětí a proto jim ustupují. [1T 217] Ale děti jsou na nich - dokud jsou pod jejich střechou - závislé a právě tak dlouho se jim mají podrobovat. Rodiče mají jednat s rozhodností, vyžadovat, aby jejich náhledy byly respektovány.

Elí měl krotit své zlé syny, ale bál se, že by se jim znelíbil. Trpěl jim tedy, aby ve své vzpouře pokračovali, až se stali kletbou Izraele. Od rodičů je požadováno, aby své dítky usměrňovali. Spása dětí závisí velice na způsobu života jejich rodičů. Ve své pochybené lásce a zbožňování svých dětí mají mnozí rodiče k nim plno ohledů a to k jejich škodě, živí jejich pýchu a věší na ně ozdoby a okrasy, které je činí marnivými a přivádí je k domněnce, že to jsou šaty, které dělají člověka. Ale již jen krátká známost s podobně smýšlejícími je přesvědčí, že zevnějšek nedostačuje, aby zakryl ohyzdnost srdce postrádajícího křesťanských ctností, ale naplněného sebeláskou, povýšeností a nezřízenými vášněmi. Ti, kteří milují něžnost, pokoru a ctnost by měli pomíjet takovou společnost, i když jsou to děti světitelů soboty. Jejich společnost je otravující, jejich vliv vede k smrti. Rodiče si neuvědomují zničující vliv setby, kterou zasévají. Vzejde a ponese ovoce, které naučí jejich děti neuznávat autoritu rodičů.

I když jsou už v letech, je žádoucí, aby děti respektovaly své rodiče a aby pečovaly o jejich pohodlí. Mají poslouchat rad bohabojných rodičů a nemají se domnívat, že již odrostly své povinnosti k nim, protože jim přibylo několik málo let. Máme přikázání se zaslíbením pro ty, kteří ctí svého otce a svoji matku. V těchto posledních dnech jsou děti tak známy svoji neposlušnosti a neúctou, že se Bůh o tom zvláště zmiňuje a je to také znamením blízkého konce. Ukazuje to, že satan téměř úplně ovládá mysl mládeže. Mnozí vůbec stáří nerespektují.

[1T 218] Mají to za příliš staromódní; tento jev trvá již ode dnů Abrahamových. Bůh praví: *"Znám ho, že bude vládnout svým dětem a své domácnosti podle svého."*

Za starých časů nebylo dětem dovoleno, aby se ženili a vdávaly bez rady rodičů. Rodiče volili za své děti. Uzavření sňatku na vlastní odpovědnost dětí bylo poklád.áno za zločin, spáchány na nich. Záležitost byla nejprve předložena rodičům a oni měli uvážit, zda je osoba, která měla vstoupit do tak blízkého příbuzenského svazku, vůbec toho hodna a zda snoubenci se mohou postarat o rodinu. Bylo u nich pokládáno za nejvýš důležité, aby se co ctitelé pravého Boha nemísili s modláři a aby jejich rodiny nebyly odváděny od Boha. I když děti měly již své vlastní rodiny, byli stále ještě co nejpřísněji podrobeni svým rodičům. Jejich úsudek nebyl pokládán za dostačující bez rady rodičů a bylo od nich požadováno, aby respektovaly a poslouchaly jejich přání, ovšem dokud tato nebyla v rozporu s požadavky Božími.

Opět mi bylo ukázáno na postavení mládeže v těchto posledních dnech. Děti nejsou již ovládány. Rodiče, měli byste začít s první lekcí discipliny již tehdy, když jsou vaše dítky ještě nemluvňátky ve vaší náručí. Učte je, aby podřídily svoji vůli vaší. To může být vykonáno klidně, ale s důsledností. Rodiče by měli ovládat svého vlastního ducha a s něžností, ale přes to s pevností podřizovat vůli svého dítěte tak dlouho, až by nevidělo jiné možnosti, než povolit jejich přání.

Rodiče nezačínají v pravý čas. Není-li první projev temperamentu potlačen, stávají se děti umíněnými a zarputilými, což se stupňuje s jejich dospíváním a sílí s jejich silou. Když některé děti dorůstají, mají za samozřejmé, že musí prosadit svoji vlastní vůli a že se rodiče musí jejich vůli podrobit. Očekávají, že jim rodiče budou sloužit. Nesnášejí omezování a když jsou již dost staré, aby svým rodičům pomáhaly, [1T 219] nenesou jim jejich těžké břímě tak, jak by měly. Byly sproštěny odpovědnosti a vyrůstají nicotně doma i venku. Nedostává se jim vytrvalostí. Rodiče nesli vždy sami všechna břemena a trpěli, aby jejich děti vyrůstaly v nečinnosti a zahálce, bez pořádku, píle a šetrností. Nebyly učeny sebezapření, ale byly hýčkány a rozmazlovány, jejich chutě byly ukájeny a tak získaly oslabené zdraví. Jejich chování a způsoby nejsou příjemné. Samy jsou nešťastné a činí nešťastnými všechny kolem sebe. I když jsou ještě pouhými dětmi, majícími zapotřebí discipliny, bývá jim dovoleno, aby se přátelily a mísily s ostatní mládeží, kde má škodlivý vliv jeden na druhého.

Zlořečení Boží jistě spočine na nevěrných rodičích. Nejenom, že si pěstují trní, které je bude zraňovat již na této zemi, ale oni se také musí setkat se svojí vlastní nevěrou, až bude soud zasedat. Mnoho dětí povstane na soudu a bude odsuzovat a proklínat své rodiče za to, že je nedrželi na uzdě a vloží na ně odpovědnost za svojí zkázu. Nepravý soucit a slepá láska rodičů omlouvají chyby dětí, nechávají je bez nápravy a z té příčiny jsou jejich dětí ztraceny a krev jejich duší lpí na nevěrných rodičích.

Děti, které jsou takto neukázněně vychovávány, musí se teprve později všemu učit, chtějí-li následovat Krista. Celá jejich náboženská zkušenost je zkalena jejich výchovou v dětství. Ukazuje se u nich často tatáž svévolnost, je to tentýž nedostatek sebezapření, tatáž nedůtklivost při kárání, tatáž sebeláska a neochota vyhlédavat rady druhých nebo být ovlivněni úsudkem druhých, tatáž lhostejnost a vyhýbání se břemenům, nedostatek odpovědností. To vše lze vidět v jejich poměru k církvi. Tací mají sice možnost toto vše přemoci, ale jak tvrdý je to boj! Jak krutý zápas! [1T 220] Jak je těžké procházet tvrdou kázní, které mají zapotřebí, aby dosáhli vznešeností křesťanského charakteru. A jestliže toho konečně dosáhnou, bude jim než budou proměněni popatřit, jak blízko byli propasti věčného zatracení pro nedostatek správného vedení v mládí proto, že se nenaučili v dětství poddanosti.

Soustavná štědrost

Byla jsem přivedena zpět k dávným dítkám Izraelským. Bůh požadoval ode všech, ať chudých nebo bohatých, oběť, odpovídající jeho požehnání. Chudí nebyli vyjmuti proto, že nebyli tak zámožní jako jejich bohatí bratří. Bylo od nich požadováno, aby se cvičili v hospodárností a sebezapření. A byl-li kdo tak chudý, že mu rozhodně nebylo možným přinést Pánu oběť, jestliže ho nemoc nebo neštěstí připravilo o možnost darování, byli požádáni ti, kteří byli majetní, aby mu dopomohli ke skrovné hřivně, aby nepřišel před Pána s prázdnýma rukama. Toto nařízení udržovalo vzájemnou účast jednoho s druhým.

Někteří neuposlechli a nezapojili se do plánu soustavné štědrosti, vymlouvali se, že jsou zadlužení. Dožadovali se, že nejprve "nesmí být nikomu nic dlužni." Ale ta skutečnost, že mají dluhy, je neomlouvá. Viděla jsem, že mají dát císaři, co je císařovo a Bohu co je Božího. Někteří nechtěli nikomu ničeho dlužit a mysleli, že Bůh nemůže od nich nic požadovat, dokud nebudou mít všechny dluhy zaplaceny. V tom se klamou. Zanedbávají dát Bohu co je Jeho. Každý musí Pánu přinést přiměřenou oběť. Ti, kteří jsou zadluženi, měli by odečíst částku svých dluhů od svého majetku a dát přiměřenou částku ze zbytku.

Někteří pociťují svatou a závaznou povinnost vůči svým dětem. 1T 221 Musí dát každému jeho podíl, ale věci Boží pomoci nedovedou. Omlouvají se, že mají povinnost ke svým dětem. To je snad pravda, ale přesto mají první povinnost vůči Bohu. Dej císaři, co je císařovo a Bohu, co je Božího. Neolupuj Boha zadržováním svých desátku a oběti. Je první svatou povinností dáti Bohu přiměřený díl. Nedovol nikomu, aby jej od tebe požadoval a přiváděl tě tak k olupování Boha. Nedovol svým dětem, aby loupily tvé obětiny s Božího oltáře ke svému vlastnímu prospěchu.

Viděla jsem, že za starodávna přivedla lakota mnohé k tomu, že zadržovali přiměřenou částku, zkracovali a omezovali své oběti. To však bylo zaznamenáno v nebesích a zlořečenství stihlo jejich žně a stáda v tom měřítku, jak se provinili. Někteří byli navštívení neštěstím ve svých rodinách. Bůh nepřijímal chromých obětí. Musel být bez poskvrny , nejlepší ze stáda a nejlepší polní plodiny. Musely to být dobrovolné obětí, chtěli-li, aby požehnání Boží spočinulo na jejich rodinách a na jejich majetku.

Bylo mi poukázáno na případ Ananiáše a Zafíry, aby mi bylo zjevno zlořečení, které spočine na těch, kteří udávají své vlastnictví pod cenou. Tito dva předstírali, že přinášejí Pánu dobrovolně oběť svého majetku. Petr pravil: "Za tolik-li jsi prodal svůj majetek? " Odpověď zněla: "Ano, za tolik." Někteří to nepokládali v těchto zlých časech za lež, ale Pán na to tak nahlížel. Prodali to za tolik, ba za mnohem více. Vyznávali, že obětují Bohu vše. Zatajovali mu a zasloužený trest nemeškal se dostavit.

Viděla jsem, že srdce jsou ustanovením o soustavné štědrosti zkušována a ověřována. Je to stálá, živá zkouška. Přiměje to člověka k poznání vlastního srdce, k poznání, zda převládá pravda nebo láska k světu. Je to zkušebním kamenem pro přirozenou sobeckosta chamtivost. Uvádějí své majetky příliš nízkými číslicemi. Tím se pokrytecky přetvařují. 1T 222 Anděl pravil: "Zlořečen budiž ten, kdo koná podvodně a lstivě práci pro Pána. Andělé pozorují vývin charakteru a zprávy o takovýchto skutcích jsou těmito nebeskými posly přinášeny do nebes. Někteří budou za to Pánem navštíveni a jejich zisk bude snížen tak, aby odpovídal jejich udaným číslicím." Mnohý rozdává štědře, avšak přibývá mu více, jiný skoupě drží nad slušnost, ale k chudobě. Člověk štědrý bývá bohatší a kdož svlažuje, také sám bude zavlažen. Př 11,24-25

Na každém je požadován zájem o toto dílo. Ti, kteří požívají tabák, kávu a čaj, by měli tyto modly odložit a vložit peníze za ně vydané do pokladnice Páně. Někteří zase nikdy nepřinesli oběti pro věc Boží a jsou neteční k tomu, co Bůh od nich požaduje. Někteří z těch opravdu nejubožejších budou muset tvrdě bojovat, aby si odřekli tato dráždidla. Tato osobní oběť není požadována snad proto, aby věc Boží netrpěla nedostatkem prostředků. Ale každé srdce je zkušováno, každý charakter zušlechťován. Lid Boží musí takto jednat ze zásady. Živá zásada musí být prožívána.

"Olupuje člověk Boha?" Již jste mne oloupili. A pravíte: V čem jsme Tě oloupili?" O desátky a oběti. Kletba na vás spočívá, neboť jste mne oloupili, vy i celý národ. Sneste desátky do obilnice, aby byla potrava v domu mém a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li průduchů nebeských a nevylejí-li na vás požehnání, takže vám stodoly nepostačí. A přimluvím pro vás tomu, co zžíře úrody vaše a nebude vám více kazit úrod zemských, aniž pochybí vám vinný kmen na poli vašem, praví Hospodin zástupů. Viděla jsem, že toto místo v Písmě je špatně vykládáno v kázáních a modlitbách ve shromážděních. Toto proroctví má zvláštní vztah k posledním dnům a učí lid Boží jeh.o povinnosti přinášet přiměřený díl majetku jako dobrovolnou oběť Pánu.

1T 223

Pojmenování naší církve

Bylo mi ukázáno, jakým způsobem dostaly ostatky Božího lidu své jméno. Viděla jsem dvě skupiny lidí. První skupina obsahovala velké církve tak zvaných křesťanů. Tito šlapali po zákoně Božím a skláněli se před papežskými ustanoveními. Světili první den týdne jako sobotu Hospodinovu. Druhá skupina, počtem nepatrná se kořila před velkým zákonodárcem. Zachovávala čtvrté přikázání. Zvláštním a charakteristickým znamením jejich víry bylo svěcení sedmého dne a očekávání příchodu našeho Pána z nebe.

Je zde veden spor o Boží požadavky a nařízení šelmy. První den, jakožto nařízení papežské přímo odporující čtvrtému přikázání, musí se stát zkušebním kamenem v ruce dvourohé šelmy. A proto dává Bůh hroznou výstrahu těm, kteří se klanějí šelmě a obrazu jejímu. Mají pít víno hněvu Božího, které je nalito nesmíšené do kalichu hněvu Jeho.

Žádný jiný název by nebyl pro nás tak vhodným jako tento, shodující se úplně s naším vyznáním a označující nás za lid zvláštní. Název adventisté sedmého dne je vážnou a stálou vyčitkou pro protestantský svět. Zdůrazňuje totiž rozdíl mezi ctiteli pravého Boha a mezi těmi, kteří se klanějí šelmě a přijímají její znamení.Jde zde o veliký zápas mezi Božími přikázáními a příkazy šelmy. Drak bojuje proti svatým, poněvadž přesně zachovávají Desatero Božích přikázání. Kdyby se tak snížili a ustoupili ze zásad zvláštnosti své víry, tehdy by byl drak uspokojen, ale oni dráždí jeho hněv, neboť se odvážili pozvednout a rozvinout korouhev odlišnou od protestantského světa, který se sklání před papežským nařízením. [1T 224]

Název adventista sedmého dne označuje již sám naši víru a zaujme hloubavou mysl. Jako střela z toulce Božího zasáhne přestupníky Božího zákona, vzbudí pokání a víru v Pána Ježíše Krista.

Bylo mi ukázáno, že téměř každý fanatik, který chce zakrýt svůj úmysl svést druhé, dovolává se příslušenství k Boží církví. Takový název vzbuzuje podezření, protože ho je použito k zakrytí nejstrašnějších bludů. Takový název je pro ostatky Božího lidu nedůsledný a nepřesný, poněvadž by mohl bést k domněnce, že máme víru, kterou bychom chtěli zakrýt.

Chudí

Někteří chudí na statcích tohoto světa by nejraději složili všechno přímé svědectví na bedra majetných. Ale neuvědomují si, že také sami mají svoji povinnost. Bůh od nich požaduje, aby přinášeli oběti. Žádá po nich, aby obětovali své modly. Mají se zříci takových škodlivých dráždidel, jako tabáku, kávy a čaje. Příjdou-li do velkých těžkostí, ale přesto se snaží konat, co je v jejich silách, bude pro jejich zámožné bratry jistě potěšením pomoci jim z nesnází.

Mnozí neumějí moudře hospodařit a šetřit. Neposuzují věci správně a postupují příliš opatrně. Takoví nemají důvěřovat svému ubohému úsudku, ale mají se poradit se svými zkušenějšími bratry. Ale právě ti, jimž se dobrého posudku a hospodárnosti nedostává, nebývají často nakloněni vyhledávat rady. Obvykle se domnívají, že dobře rozumí vedení svých časných obchodů a že si neradi dávají radit. Postupují nesprávně a následek toho je, že trpí. [1T 225] I jejich bratří se trápí, že je vidí trpět a snaží se jim z nesnází pomáhat. Jejich nemoudré chování poškozuje církev. Ubírá to z Boží pokladnice prostředků, kterých mělo být použito k šíření pravdy. Pokoří-li se tito chudí bratři a ukáži-li ochotu přijímat napomínání a rady svých bratří a dostanou-li se přes to do nesnází, mají jejch bratři pokládat za svoji povinnost radostně jim z těchto těžkosti pomáhat. Ale rozhodnou-li se jít svoji vlastní cestou a spoléhají-li se pouze na svůj vlastní úsudek, nechť plně pocítí následky svého nemoudrého jednání a nechť poznají z draze nabyté zkušenosti, že v množství rádců je bezpečnost. Boží lid má být poddán jeden druhému. Mají se spolu radit, aby nedostatek jednoho mohl být nahrazen nedostatkem druhého. Viděla jsem, že šafáři Boží nemají povinnost pomáhat takovým osobám, které trvají na požívání tabáku, čaje a kávy.

Spekulativní podnikání

Viděla jsem, že někteří se omlouvají zadlužením, aby nemuseli pomáhat Boží věci. Kdyby jen důkladněji zkoušeli svá srdce, poznali by , že sobectví je pravým důvodem, proč nepřinášejí dobrovolné oběti Bohu. Někteří budou stále zadluženi. Pro jejich chamtivost a lakotu nebude s nimi štědrá Boží ruka, žehnající jejich podnikání. Milují více tento svět než pravdu. Nehodí se pro Boží království a nejsou pro ně ani připraveni.

Objeví-li se v zemi nějaký nový patent, ihned nacházejí tak zvaní křesťané způsob, jak získat prostředky, aby je vložili do tohoto podnikání. Bůh zná každé srdce. Zná každou sobeckou pohnutku a dovoluje proto okolnostem, aby zkoušely srdce Jeho vyznávajícího lidu. [1T 226] Tím ho zkouší a tříbí jeho charakter. V některých případech dovoluje Bůh lidem, aby pokračovali ve svém konání a setkali se tak s úplným nezdarem. Jeho ruka je proti nim, aby zklamala jejich naděje a rozmetala vše, co mají. Ti, kteří mají opravdu zájem na Božím díle a ochotně věnují sebemenší částku na jeho šíření shledají, že to je jistá, bezpečná investice. Někteří obdrží stonásobek v tomto životě a v budoucím věčný život. Ale někteří neobdrží stonásobně na tomto světě, poněvadž by toho neuměli nést. Kdyby jim bylo mnoho svěřeno, stali by se nemoudrými šafáři. Bůh jim to zadržuje pro jejich dobro, ale jejich poklad v nebesích je zajištěn. Oč lepší je taková investice.

Přání rychle získat peníze vede některé naše bratry k tomu, aby se zúčastnili na novém podnikání a vložili do něho prostředky. Ale jejich očekávání se často nesplní. Ztratí to, co mohli vynaložit na Boží dílo. Toto nové podnikání zaslepuje. A přestože se tyto věci tak často odehrávají a opakují a že mají před očima příklad těch, kteří investovali s úplným nezdarem, přes to přes všecko se ještě ničemu nenaučili. Satan je svádí a opíjí očekávaným ziskem. Když pak jsou jejich naděje zklamány, trpí mnozí malomyslností a skleslostí z příčiny svého nemoudrého dobrodružství. Když jsou peníze ztraceny, hledí na to člověk jako na své neštěstí - jako na svoji ztrátu. Ale musí si uvědomit, že to jsou peníze někoho jiného, že on je pouhým šafářem a že Bůh není spokojen nemoudrým zacházením prostředky, kterých mohlo být použito k šíření přítomné pravdy. V den účtování musí klást nevěrný šafář počet ze svého šafaření.

1T 227

Nepoctivý šafář

Bylo mi ukázáno, že Duch Boží má stále menší vliv na E. tak, že tento nemá žádné síly od Boha, aby se vzchopil. Jeho vlastní "Já" a sobeckost u něho po nějaký čas převládají. Pýcha srdce, ješitnost, nepoddajnost a neochota vyznat své nepravosti a zříci se jich přivedly ho do nynějšího strašlivého stavu. Dlouho již je Boží věc jeho nerozumným a nepředloženým životem urážena.

Je přísný a to mu dodává odvahy k vyhledávání chyb v církvi. Je krutý, když to není žádoucí, poroučí těm, kterým si troufá projevovat svoji autoritu. Jeho modlitby a napomínání přivádějí bratry k domněnce, že je oddaným křesťanem, ale jeho nesprávný život je zaráží a uráží. Je domýšlivý a jeho prapodivné náhledy mají špatný vliv na mnohé. Někteří jsou tak slabí, že napodobují jeho příklad. Viděla jsem, že mnohem více Boží věci škodí než prospívá.

Kdyby byl přijal poučení dané Bohem a napravil se, přemohl by tyto zlé návyky a hříchy z návyku. Ale viděla jsem, že se dal tak dlouho ovládat těmito svými zvyky, až ho silný nepřítel zcela ovládl. Jeho jednání není správné: Nepoctivost získala nad ním nadvládu a on vzal z pokladnice prostředky, k čemuž neměl práva a použil jich ke svému vlastnímu prospěchu. Domníval se, že lépe rozumí používání peněz než jeho bratři. Když byly prostředky svěřeny do jeho rukou a dárce jmenoval jednotlivce, kteří je měli obdržet, jednal z vlastního popudu a dovolil si jich použít tak, jak se mu hodilo, místo aby vyhověl přání dárcovu a použil částky, která mu vyhovovala pro svůj vlastní účel. Hněv Boží spočinul na těchto věcech. Nečestný život získává nad ním převahu. [1T 228] Domnívá se, že je Božím šafářem a může tudíž používat peněžitých prostředků, dokonce i peněz svých bližních, jak se mu zlíbí. Každý člověk musí být svým vlastním šafářem.

Odmítl rady a napomínání svých bratří, pokračoval ve své síle, následoval svoji vlastní vůli a zavrhl všechny prostředky, jimiž mohl být napraven. Když byl kárán, nelíbily se mu způsoby nebo osoba a cesta k nápravě byla opět uzavřena. Bůh nepřijímal po určitou dobu jeho práci, neboť pracoval mnohem více ve vlastním zájmu než v zájmu Boží věci.

Když přichází poprvé na nějaké místo, mají jeho modlitby a napomínání úspěch a bratří se domnívají, že je dobrým křesťanem. Je mu dávána přednost, poněvadž je pokládán za kazatele. Ale jak jsou bratří zklamání, když poznají jeho sobeckost, podrážděnost, hrubost a jeho podivínství. Téměř každého dne mění své mínění, své náhledy. Jeho mysl je neustále zaměstnána vyhledáváním vlastního prospěchu. Potom vše zařídí tak, aby tím vyzískal a plánuje dále. Jeho plánování má však rozptylující vliv na Boží věc. Jeho způsob života

směřuje k tomu, aby trhal na kusy a téměř všude zraňoval. Jaký to příklad stádci. Je velmi sobecký ve svém konání a využívá každého, s kým přijde do styku. Hněv Boží na něm spočívá. Dobrý strom po ovoci poznáš.

Fanatismus ve Wisconsinu

Viděla jsem, že Bůh vede v posledním případě kroky mého muže na západ místo na východ, jak se byl nejdříve rozhodl. Ve Wisconsinu bylo nutné napravit zlo. Dílo satanovo získávalo tam na působivosti a bylo by zahubilo duše, kdyby nebylo potřeno. Bůh uznal za dobré vyvolit si někoho, [1T 229] kdo měl už v minulosti s fanatismem zkušenosti a mohl vydat svědectví o satanově moci. Ti, kteří přijali tento nástroj Boží volby, byli napraveni a duše byly zachráněny z osidel, která jim satan připravil.

Bylo mi ukázáno, že tento plán satanův by se byl ve Wisconsinu tak nezdařil, kdyby srdce a mysl lidu Božího byly v souladu s dílem Božím. Duch žárlivosti, podezřívání dosud žil v mysli mnohých. Símě, zaseté skupinou zvanou "Posel" nebylo dosud dokonale vykořeněné. A zatím co věřící vyznávají poselství třetího anděla, nezanechávají svých dřívějších libůstek a předsudků. Jejich víra byla falšována a byli připraveni pro satanův podvod. Ti, kteří se opíjeli duchem "Mesenger" musí vykonat očistnou práci, musí se vymýtit každou jeho částečku a musí přijat poselství třetího anděla, jinak to na nich ulpí jako malomocenství a usnadní jim odtrhnout se od bratří v přítomné pravdě. Bude pro ně snadným domýšlet se, že mohou jít sami jako samostatná skupina do nebes a tak snadno upadnou do nástrah satanových. Velice nerad by ztratil svůj vliv ve Wisconsinu. Má připraveny ještě jiné podvody pro ty, kteří nejsou ve spojení s tělem.

Viděla jsem, že osoby, takto ovládané satanem nejen na duchu, ale i na těle, měly by zaujmout to nejponíženější místo v Boží církvi. Bůh nesvěřuje péči o své stádce nemoudrým pastýřům, kteří chybují a sytí je jedem místo zdravým pokrmem. Bůh chce mít takové muže, pečující o jeho stádce, kteří je mohou sytit čistým, pečlivě vytříbeným pokrmem. Ach, jaké zneuctění, jakou potupu přivedly tyto fanatické proudy na Boží věc. A ti, kteří se pevně přidržují tohoto ducha temného fanatismu, přes jasný důkaz, že pochází od ďábla, nemohou na něm budovat, jejich posudku nemá být přikládána žádná váha. Bůh poslal své služebníky k bratru a sestře G. [1T 230] Tito odpírali se napravit a zvolili si svoji vlastní cestu. Bratr G. byl nedůvěřivým a umíněným a jeho budoucí život se musí vyznačovat velkou pokorou, neboť se ukázal být nehodným důvěry Božího lidu. Jeho srdce není v souladu s Bohem, aniž bylo po dlouhou dobu.

Viděla jsem, že satanovým plánem bylo hrubě zfanatisovat lid ve Wisconsinu. Ovládal jejich mysl a vedl je tak, aby jednali dle nástrah, pod jejichž vlivem se nacházeli. Když pak byl jeho úmysl splněn a tito svedení uběhli kus cesty, jak jim byl naznačil, svolil k tomu, aby poznali svůj omyl, ale ihned se pokusil, vehnat je do opačného extrému, totiž, aby popírali dary a působení Ducha Božího. Satan využíval nedostatku spojení bratra a sestry G. s církvi. Přáli si ubírat se svojí vlastní cestou, přáli si být vedoucími, místo aby se dali sami vést. Bratr G. má sklon k nedůvěře, která ho s jeho touhou po neodvislosti přitahuje k protivné straně, neboť s tímto duchem nemůže být svým bratřím kazatelům pravým druhem. Sestra G. má taktéž sklon k nedůvěřivostí, ale má pevnou, horlivou povahu. Nedostává se jí však zkušeností a nemá ani zdravé víry ani spojení s církví. Její srdce se vzepřelo darům církve. V jejích článcích, zaslaných "Rewiew" k uveřejnění, jeví se nedostatek mírnosti a pokory. Vše se zdálo být pro dílo satanovo připraveno. Přivedl mnohé k odtrhnutí rozumu a zdravého úsudku a k podřízení se pouhým pocitům. Bůh však vyžaduje od svého lidu, aby používal svého rozumu a ne, aby jej odhazoval pro pouhé dojmy. Jeho dílo je všem Jeho dítkám srozumitelné. Jeho učení samo sebe doporučuje chápání inteligentní mysli. Směřuje k pozvednutí mysli. Moc Boží se neprojevuje při každé příležitosti. Potřeba člověka je Boží příležitosti.

Byly mi ukázány skupiny ve zmatku, [1T 231] způsobené nesprávným duchem, všichni se modlili hlasitě najednou, jedni křičeli jedno a druzí opět něco jiného tak, že bylo nemožno říci, je-li to pískot nebo hra na harfu. "Bůh není původem zmatku, ale pokoje." Satan přišel a ovládal situaci, jak mu bylo libo. Rozum a zdraví byly obětovány tomuto poblouzení.

Bůh nepožaduje od svého lidu, aby napodobovali Baalovy proroky, aby trýznili svá těla a hlasitě křičeli a povykovali, aby se bez ohledu na pořádek vrhali do téměř každé nálady až do úplného vysílení. Náboženství nepozůstává z tropení hluku, ale duše je naplněna Duchem

Božím, oslavuje Boha sladkým, srdečným chvalořečením. Někteří prohlašují, že mají velkou víru v Boha, a že mají zvláštní dary a zvláštní odpovědi na své modlitby přesto, že postrádají zřejmých důkazů. Zaměňují dohad za víru. Modlitba víry nikdy není ztracena, ale vyžadovat, aby byla vždy vyslyšena tak, jak bychom ve zvláštních záležitostech očekávali, to je opovážlivost.

Když Boží služebníci navštívili --- a ---, bylo toto poblouzení podrobeno přezkoušení. Byl podán jasný důkaz, že toto dílo je nepravé, podvržené. Ale duch fanatismu byl zatvrzelý a nechtěl danému světlu ustoupit. Kéž by byli bývali přezkoušení. Byl podán jasný důkaz, že toto dílo je nepravé, podvržené. Ale duch fanatismu byl zatvrzelý a nechtěl danému světlu ustoupit. Kéž by byli bývali bloudící napraveni Božími služebníky, které k nim Pán poslal. Bůh si přál, aby doznali, že byli vedeni v nepravém duchu. Tehdy by bývalo mělo vyznání jejich nepravostí cenu. Tehdy by byli zachráněni od dalšího vykonávání satanových plánů a nedělali by dalších pokroku v tomto strašlivém klamu. Ale oni nechtěli být přesvědčení. Bratr G. měl dostatek světla, aby se mohl postavit proti tomuto fanatismu, ale nemohl se rozhodnout pod váhou zřejmého důkazu. Jeho umíněný duch odmítl ustoupit světlu, přinesenému jemu Božími služebníky, neboť na ně pohlížel s podezřením a pozoroval je žárlivým zrakem. 1T 232

Viděla jsem, že čím větší je světlo, které lid zavrhuje, tím větší bude moc nástrah a temnot, které na ně přijdou. Zavrhnutí pravdy činí člověka zajatcem, poddaným satanovým nástrahám. Po konferenci v --- a v --- byli otroci tohoto klamu přenecháni ještě větší temnotě, aby ještě hlouběji klesli do tohoto bludu a aby poskvrnili Boží věc tak, že to nebude moci být hned tak smyto. Strašlivá odpovědnost spočívá na bratru G. Zatím co se prohlašoval za pastýře, dovolil daviči, aby vnikl do stádce a sám přihlížel, jak ovečky byly trhány a dáveny. Boží hněv na něm spočívá. Nehlídal duše jako ten, kdo musí skládat počet.

Bylo mi ukázáno zpět a viděla jsem, že Bůh nežehnal v minulosti jeho práci po určitý čas. Ruka Páně nebyla s ním při budování církve a obracení duší na víru. Jeho srdce není v souladu s Bohem. Nemá ducha poselství třetího anděla. Vyřadil se sám ze společenství a sympatie Božího lidu již před tím, než tento klam povstal a to jest jedna z příčin, proč je ponechán v takové temnotě. Bůh nenechává své věrné, posvěcené služebníky v temnotě o charakteru takového fanatického ducha proto, aby mohli nést varovné poselství lidu. Když Boží služebníci přinášeli světlo a pozvedali svého hlasu proti tomuto klamu, nepoznal hlasu Věrného Pastýře, mluvícího srkze ně, jeho nedůvěra a zaujatost vedly ho k tomu, že naň pohlížel jako na hlas cizince. Pastýři stáda mají především rozumět hlasu Knížete Pastýřů. Bůh si přeje, aby jeho lid byl svatý a mocný. Převládá-li duch svatost a dokonalosti v srdci těch, kteří vyznávají jméno Kristovo, podobá se zušlechťujícímu ohni, ztravujícímu usazeninu a rozptylujícímu temnotu. Cokoliv pochází ze satana, vstupuje do obrany a rychle pracuje na své vlastní záhubě. Ale pravda zvítězí.

1T 233

Zatajování pokárání

Byl mi ukázán život H. a I. Ačkoliv byli napomenuti, nenapravili své nepravosti. Boží lid, zvláště ve státě New York, je dotčen jejich špatným způsobem života. Jejich vliv poškozuje Boží věc. Po dobu posledních desíti let byly mi často ve vidění ukazovány jejich nepravostí a já jsem jim o tom napsala. Ale oni pečlivě ukrývali před svými bratry, že byli pokáráni, obávali se, že by to zmařilo jejich vliv. Ti, jichž se jejich nesprávný život dotýkal, měli mít prospěch z napomenutí, která obdrželi. Měla jsem vložit toto poselství do rukou uvážlivých bratří v církvi, aby všichni porozuměli naučení, které Pán uznal za vhodné udělit svému lidu. Ale když jsem vyprávěla toto poselství, které mi bylo dáno pro tyto bratry, jedině jim samotným, kritisovali mne co nejnešetrněji. To mně způsobilo tak velkou bolest, že mne to přimělo k zamlčení toho, co mi Bůh zjevil o nepravostech jedinců.

Byla to pýcha srdce, že projevovali tito bratři tolik strachu z toho, aby se ostatní nedozvěděli, že byli pokáráni. Kdyby byli pokorně vyznali církvi své nepravosti, byli by jednali dle víry, jejíž vidění vyznávali a církev by byla posílena v nápravě a vyznání jejich chyb. Tito učitelé stáli v cestě stádci. Dávali mu špatný příklad a církev k tomu přihlížela a když bylo pokárání dáváno jiným, tito se tázali: " Proč nebyli pokáráni tito kazatelé, když my

pouze následujeme jejich učení?" Tak byly otevřeny dveře satanovi, aby je mohl pokoušet co do pravdivosti vidění.

Bratři byli klamáni a bylo na nich pácháno zlo. Věřili, že jsme zajedno s těmito učiteli a následovali jejich učení a návodu, [1T 234] i když vše bylo nesprávné. Napsala jsem těmto kazatelům v úzkosti ducha, viděla jsem Boží věc uráženou jejich nerozumným jednáním. Jak úzkostlivě jsem očekávala výsledku těchto svých poselství. Ale oni je odložili a bratřím nebylo dovoleno, aby se něčeho o celé věci dozvěděli a tak nemohli mít užitek z poučení, které Pán uznal za dobré jim udělit.

Moje práce byla zmalomyslňující, když jsem viděla, že to, co Bůh určil, není plněno. Často jsem v zoufalství se tázala: "K čemu je všechna moje práce? Tito bratři zaujali toto stanovisko: Věříme viděním, ale sestra White, píše je, vkládá do nich svá vlastní slova a my chceme věřit pouze té části, o které si myslíme, že je od Boha a ostatního nebudeme dbát. Tak také jednali a své životy nepolepšili. Vyznávali, že viděním věří, jednali proti nim. Jejich příklad vzbudil pochyby u ostatních. Bylo by bývalo lépe pro věc přítomné pravdy, kdyby se oba stavěli proti darům. Tehdy by lid nebyl býval klamán a nebyl by klopýtal o tyto slepé učitele. Doufali a modlili jsme se, aby nalezli správnou cestu a vykonávali dobrý vliv na stádce, ale naděje odumřela a my nemůžeme, my se neodvažujeme déle udržovat tento smír. Ublížili jsme Boží církvi tím, že jsme nepromluvili dříve.

Boží věc v Ohio

Po naší návštěvě v Ohio, na jaře 1858 pracoval H. všemi prostředky proti nám, kde se domníval, že by mohl mít vliv na jednotlivce, činil tak rozšiřovaním zpráv, vyvolávajících špatné mínění. Když jsme na jaře 1858 navštívili Ohio, bylo mi svěřeno poselství pro něho a jeho rodinu. [1T 235] Toto svědectví bylo dána jemu. Ale velmi málo lidí vědělo, že mám pro něj poselství. Postavil se proti němu na odpor a prohlašoval, tak jako mnozí jiní, když byli pokárání, že lidé u mne vyvolali předsudek proti jeho rodině. A to vše proto, že vidění na nich zdůrazňovalo tytéž chyby, které jsem po celých deset let opětovně viděla. Tvrdil, že věří viděním, ale když je píší jsem ovlivňována druhými.

Jaký to závěr usuzování! Bůh vykonává zvláštní dílo jedním ze svých uznávaných darů, ale strpí, aby vydané poselství bylo paděláno dříve, než stihne osobu,jíž chce napravit! K čemu tedy jsou vidění, když lidé na ně pohlížejí v tomto světle? Upraví si je podle svého a domnívají se, že mají právo zavrhnout onu část, která neodpovídá jejich cítění. H. ví, že každé slovo vidění v Ohio, týkající se jeho samého je naprosto správné. A když nemohl toto poselství déle církvi zadržovat (neboť bylo požadováno a čteno na konferenci v ---), uznal je za pravé. Ale bojoval i nadále slepě proti tomu, o čem věděl, že je správné.

Nevládl dobře ve svém vlastním domě a byl v posledních desíti letech z té příčiny kárán. Boží hněv na něm spočívá, poněvadž neovládá svých dětí. Tyto děti jsou příslovečně zkažené a mají zkázonosný vliv všude, kdekoliv se zdržují. Po každé, kdy je mně na ně poukázáno, vracím se v duchu k Elimu, ke špatnosti jeho bezbožných synů a k Božímu soudu, který následoval. Bylo mi ukázáno, že rodina H. vzbuzuje odpor u nevěřících a přivádí pohanu na věc přítomné pravdy. Poselství, dané mně na jaře 1858 pro Ohio, zvláště pak pro ---, nebylo mnohými přijato. Je břitké a srdce, která nejsou hluboce prosycena duchem pravdy, vzpouzejí se proti němu. [1T 236]

Kazatelé, pracující v tomto státě, nevyvíjeli správný vliv. Pomluvy a narážky byly rozšiřovány proti bratru a sestře White a proti vedoucím díla v Batle Creek a byly ochotně přijímány do srdcí mnohých, zvláště lehkověrných rýpalů. Satan ví, jak útočitl. Pracuje na mysli tak, aby vzbudil žárlivost a nespokojenost proti těm, kteří stojí v čele díla. Potom přicházejí na řadu dary, bérou se samozřejmě pouze na lehkou váhu a poučení, daných ve vidění není dbáno.

Kazatelé, pracující v Ohio, přispěli k vyvolání nespokojenosti. H. se snížil na tolik, že se pohyboval v nízkých sférách, vydechuje ducha nespokojenosti, naslouchá lačně nepravým zprávám, sbíral je a ctnostě promlouval: "Vyprávěj a my budeme rozšiřovat." Pracoval tajně, v skrytu a lstivě roznášel nepravdivé zprávy o našem šacení a našem vlivu v Ohio a posiloval domněnku, že bratr White spekuluje. Neměl s námi toho nejmenšího společenství. Byl proti nám velmi zatrpklý. A proč? Prostě proto, že jsem mu sdělila, co mně Pán ukázal o jeho rodině a o jeho nedbalosti a slabosti, kterými ji chtěl povznést, což mu však vyneslo Boží

hněv. Pohlížel s pocitem žárlivosti a nesmiřitelnosti na úlohu, kterou jsme hráli ve věci přítomné pravdy.

Bratři v Ohio byli povzbuzováni, aby hleděli s nedůvěrou a podezřením na ty, kteří jsou odpovědni za vedení díla v Battle Creek a byli připraveni povstat proti nim. Bratr J. se pevně stavěl proti bez ohledu na církev. Představoval si, že zlo má svůj pramen ve vedení, a že musí proti němu bojovat. Zaujal bojovné postavení, když vůbec nebylo zač bojovat. Postavil se proti něčemu, co nikdy neexistovalo. Mnozí bratři v Ohie si libovali v téže domněnce a následovali ho. [1T 237] Jejich boj je nemoudrý. Jsou hotovi zvolat Babylon, ačkoliv sami jsou dokonalým Babylonem.

Kazatelé stojí přímo v cestě Boží věci v Ohio. Měli by jít s cesty, aby Bůh měl volný přístup ke svému lidu. Stojí mezi Bohem a Jeho lidem a odvracejí se od Jeho úmyslu. Bratr J. vykonává vliv, kterého musí zanechat. Viděla jsem, že jsou v Ohio tací lidé, kteří by zaujali správné místo, ale pod pravým vedením. Jsou ochotni podepřít věc přítomné pravdy, ale vidí tak málo vykonaného, že ztracejí odvahu. Jejich paže jsou slabé a potřebují podepřít. Viděla jsem, že Boží věc nepůjde kupředu vynucenými obětmi. Bůh takové oběti nepřijímá. Rozhodnutí musí být plně přenecháno lidu. Nemají přinášet pouze roční dary, ale mají také dobrovovolně dávat Pánu týdenní a měsíční oběti. To však je přenecháno lidu na vůli, neboť to má být jejich týdenní, měsíční živou zkouškou. Tento desátkový systém tříbí charakter, jak jsem viděla a ukazuje pravý stav srdce. Kdyby byla bratřím v Ohio tato věc předložena ve své pravé podstatě a oni měli sami dobrovolně se rozhodnout, jistě by viděli moudrost a pořádek v desátkovém systému.

Kazatelé by neměli být přísní a neměli by na každého naléhat a vymáhat na něm peníze. Nedá-li tolik, kolik by druhý myslel, že by snad mohl dát, neměli by ho pranýřovat a házet ho přes palubu. Měli by být tak trpěliví a shovívaví jako andělé. Měli by pracovat ve spojení s Kristem. Kristus a andělé sledují vývin charakteru a odvažují jeho morální cenu. Bůh má dlouho trpělivost se svým bloudícím lidem. Pravda se stává stále bližší a bližší a jedna modla za druhou bude ponenáhlu odstraňována, až Bůh ovládne bez výhrady srdce svého posvěceného lidu. Viděla jsem, že Boží lid Mu musí přinášet dobrovolné oběti [1T 238] a odpovědnost nechť je přenechána úplně každému jedinci, chce-li dát mnoho nebo málo. Bude to věrně zaznamenáno. Dopřejte Božímu lidu času, aby zušlechťoval svůj charakter.

Boží služebníci mají vydávat vyhraněné svědectví. Živé pravdy Jeho Slova mají zapůsobit na srdce. A kdyby lid v Ohio měl důstojný příklad před sebou, jistě by dobrovolně přispěli ti, jejichž srde souhlasí s Božím dílem svými prostředky k šíření Boží věci. Bůh zkouší a osvědčuje svůj lid. Nepřiložil-li by kdo srdce k Jeho dílu a zameškával-li by přinášet oběti svému Bohu, Bůh ho navštíví a bude-li i nadále lpět na své chamtivosti, oddělí ho od svého lidu. Viděla jsem, že v tom musí být systém, který každého přesvědčí. Mladí muži a mladé ženy, mající zdraví a sílu, pociťují jen malou tíhu Božího díla. Nesou odpovědnost za svoji sílu a měli by přinášet dobrovolné oběti Pánu. A nechtějí-li tak činit, odejme od nich svoji žehnající ruku.

Viděla jsem, že Bůh nepřiložil zvláštním způsobem svou ruku k dílu v Ohio, aby tamější věc prosperovala. Něčeho se zde nedostává mezi kazateli a lidem by mělo být úzkostlivé zkušování, upřímné zpytování srdce, aby se nalezla příčina tak velkého nedostatku Božího Ducha. Jejich oběti a obětiny téměř vyschly. Proč pravdy Slova Božího nezapálí jejich srdce a nevedou k sebezapření a obětem? Nechť kazatelé hledají a uvidí, jakým vlivem působí. Bratr J. má nezávislého ducha, což Bůh neschvaluje. Nepůsobí svým vlivem na sjednocení Božího lidu ani na šíření Božího díla.

Viděla jsem, že není na místě, aby bratři vedli dílo, mají-li pouze krátkou, několikaletou zkušenost ve věci přítomné pravdy. [1T 239] Měli by projevovat citlivost v přijímaní postavení, která jsou v rozporu s úsudkem a míněním těch, kteří dávají svědectví vzestupu přítomné pravdy a jejichž životy jsou prostoupeny jejím postupem a vzrůstem. Bůh nezvoluje muže s malou zkušeností, aby vedli v tomto díle. Nevyvolí takové, kteří nemají zkušeností v prožitém utrpení, zkouškách, protivenstvích a odříkání, která vytrpěli proto, aby přivedli dílo na tu úroveň, na které se nyní nalézá. U porovnání s tím, co bylo dříve,je teď snadné kázat trojandělské poselství. Ti, kteří se nyní uvazují v toto dílo a vyučují pravdě, mají půdu již připravenou. Nemohou mít zkušenosti v takových odříkáních, jakých zakusili pracovníci přítomné pravdy před nimi. Pravda je jim již předložena. Všechny argumenty jsou připraveny.

Takoví by měli dbát toho, aby projevovali nadšení tak, aby nebyli zahanbeni. Měli by být velice bedliví toho, aby nereptali proti těm, kteří tolik prodělali v samých začátcích díla.

Bůh hledí na tyto pracovníky, kteří takřka klesali pod břemenem, když bylo příliš těžké a pomocníků bylo málo. Buď opatrný, čině jim výtky aneb reptaje proti nim, neboť ti to určitě bude připsáno k tíži a žehnající Boží ruka nebude s tebou. Někteří bratři, kteří mají nejmenší zkušenost, kteří nenesli břímě a činili málo nebo nic pro šíření přítomné pravdy, kteří nemají znalosti o záležitostech v Battle Creek, tito bratři první vyhledávají chyby v tamnějším vedení Boží věci. A ti, kteří nezachovávají pořádek ve svých časných záležitostech a vedou své domácnosti podle toho, právě ti se staví proti systému, který zajišťuje pořádek v Boží církvi. Neprojevují dobrého vkusu ve světských záležitostech a staví se proti všem v církvi. Takoví lidé by neměli mít hlasu v záležitostech církve. Neměli by mít toho nejmenšího vlivu na ostatní.

1T 240

Naprostá oddanost Bohu

Drahý bratře a drahá sestro K., v mém posledním vidění byly mi ukázány některé věci, týkající se vaši rodiny. Bůh na vás pohlíží pln milosrdenství a nechce vás opustit, jestliže vy neopustíte Jeho. L. a M. jsou vlažní. Musí se vzchopit a usilovat o své spasení, sice ztratí věčný život. Musí pociťovat osobní odpovědnost a musí mít vlastní zkušenost. Mají zapotřebí, aby Duch Boží pracoval na jejich srdcích, aby milovali a vyhlédavali především společnost Božího lidu a aby se oddělili od těch, kdo nemají v lásce duchovní věci. Ježíš vyžaduje plnou oběť, úplné posvěcení. L. a M., vy jste si dosud neuvědomili, že Bůh vyžaduje vaši nedělenou lásku. Vyvolili jste si svaté povolání, ale klesli jste na mrtvou úroveň obyčejných vyznavačů. Milujete společnost mladých, kteří nemají úcty ke svatým pravdám, které vy vyznáváte. Stali jste se takovými jako vaši společníci a uspokojujete se takovým náboženstvím, které by vás činilo příjemnými všem, aniž byste se nutně vystavovali něčí výtce.

Kristus žádá vše, kdyby žádal méně, byla by Jeho oběť příliš drahá, příliš velká, kdyby vás přivedla pouze na takovouto úroveň. Naše svatá víra volá: Oddělení. Nemáme se přizpůsobovat světu nebo mrtvým vyznavačům bez srdce. "Buďte proměněni, obnovením své mysli. Je to cesta sebezapření. A když se snad domníváte, že to je cesta příliš těsná, že je na ní příliš mnoho sebezapření a když snad pravíte: "Jak je těžké odříci se všeho." Otažte se sama sebe: Čeho se pro mne vzdal Kristus? Tato pouhá otázka zastiňuje vše, co můžeme nazývat sebezapřením. Pohleďte na Něj v zahradě, potícího velké krve. Pouze jediný anděl je poslán z nebes, aby posiloval Božího Syna. Následujte Ho na cesstě do soudní síně, kde je posmíván, tupen a urážen rozvášněným davem. 1T 241 Pohleďte na Něj, oděného ve starý purpurový královský šat. Slyšte hrubé vtipy a krutý posměch. Pohleďte, jak je Mu na ušlechtilou hlavu vtlačena trnová koruna a jak je bit holemi, které Mu vrážejí trny do spánku a způsobují, že Mu krev stéká se svatého čela. Slyšte ten krvelačný dav, lačně volající po krvi Božího Syna. Je vydán do jejich rukou a oni odvádějí ušlechtilého trpitele, bledého, slabého a odmlévajícího k ukřižování. Je natažen na dřevěný kříž a hřeby prorážejí Jeho něžné ruce a nohy. Pohleďte na Něj, jak visí na kříži ve strašných hodinách své agonie, až si andělé zahalují tvář před touto strašlivou podívanou. A slunce zakrývá svoji záři, odmítají na to hledět. Pomyslete na všechny tyto věci a potom se tažte: "Je to cesta opravdu příliš těsná?" Nikoliv, nikoliv!

V polovičatém životě rozdvojeného srdce naleznete pochyby a temnotu. Nemůžete se radovat ani z útěchy náboženství ani z míru, který dává svět. Neseďte v satanově lenošce malé námahy, ale směřujte k pozdvižení korouhve, které dosáhnout je vaší výsadou. Je požehnanou výsadou obětovat vše pro Krista. Nehleďte na život druhých, nenapodobujte jich, ale stoupejte výše. Máte jediný pravdivý, neomylný Vzor. Jedině bezpečným je následovat Krista. Rozhodněte se opustit ty, kteří se přidržují zásady duchovní lenivosti a kráčejte kupředu k výši Kristova charakteru. Utvořte si charakter pro nebesa. Nespěte na svém stanovišti. Jednejte věrně a opravdově se svojí vlastní duší.

Libujete si ve zlu, které hrozí zničit vaši duchovnost. Zatemní všechnu krásu, užitek a rozkoš z posvěcených stránek. Je to láska k románům, povídkám a jiné četbě, která nemá dobrý vliv na ducha který je nějakým způsobem určen pro Boží službu. Vyvolává nepravé, nezdravé vzrušení, rozpaluje obrazotvornost, činí ducha nezpůsobilým pro užitečné věci a znehodnocuje ho pro jakýkoliv duchovní cvik. 1T 242 Odcizuje duši modlitbě a lásce k

duchovním věcem. Četba, která vrhá světlo na posvěcený svazek a urychlí vaše přání a vaší pílí k jeho studiu, není nebezpečná, ale blahodárná. Byli jste mi ukázáni se zraky odvracenými od svaté knihy a úmyslně upřenými na knihy vzrušující, znamenající smrt pro náboženství. Čím častěji a pilněji pročítáte Písmo, tím krásnějším se vám zjeví a tím menší zálibu naleznete v lehké četbě. Denní studium Písma bude mít posvěcující vliv na vašeho ducha. Budete vdechovat nebeské ovzduší. Vložte tento drahocenný svazek na své srdce. Ukáže se vám být dokonalým přítelem a vůdcem v těžkostech.

Měli jste ve svém životě různé cíle před sebou a jak neúnavně a vytrvale jste pracovali, abyste jich dosáhli. Počítali jste a plánovali jste dokud vaše plány se neuskutečnily. Zde máte před sebou cíl, hodný vytrvalého, neúnavného, celoživotního úsilí. Je to spása vaší duše, věčný život. A toto vyžaduje sebezapření, oběti a důkladného studia. Musíte být očištěni a zušlechtění. Nedostává se vám spásy přináležejícího působení Božího Ducha. Vy se mísíte se svými přáteli a druhy a zapomínáte, že jste přijali Kristovo jméno. Jednáte a šatíte se jako oni.

Sestro K., viděla jsem, že na tebe čeká velká námaha. Musíš zemřít pýše a tvým jediným zájmem musí být pravda. Podíl přednosti na věčném životě je závislý na životě, jaký vedeš nyní. Chceš-li obdržet věčný život, musíš již nyní pro to žít a zapírat sama sebe. Vyjdi ze světa a odděl se. Tvůj život se musí vyznačovat střídmostí, bdělostí a modlitbou. Andělé bdí nad tříbením charakteru a odvažují jeho morální hodnotu. Všechna vaše slova a činy se promítají před Bohem. Je to strašlivá, slavnostní doba. Naděje na život nesmí být brána lehkovážně. Musí být zajištěna mezi Bohem a vaší vlastní duši. Někteří se budou opírat o úsudek a zkušenost druhých, [1T 243] než aby se namáhali přísným zkušováním svého vlastního srdce a budou po celá léta bez svědectví Božího Ducha neb viditelného důkazu svého přijetí. Klamou sama sebe. Domnívají se, že mají naději, ale schází jim hlavní kvalifikace křesťana. Především musí svědomitě zpracovat své srdce, potom teFrve získá jejich chování onen posvěcený, ušlechtilý charakter, který označuje pravé následovníky Kristovy. Vyžití své vlastní víry vyžaduje úsilí a morální odvahu.

Boží lid je lidem zvláštním. Jejich duch se nemůže mísit s duchem a vlivem světa. Nepřejete si přece, abyste byli nazýváni křesťany a přece byli toho nehodnými. Nepřejete si přece setkat se s Kristem s pouhým vyznáním. Nepřejete si přece být klamáni v tak důležité věci. Zpytujte svědomitě základy své nadějel. Jednejte upřímně se svojí vlastní duši. Domnělá naděje vás nikdy nespasí. Sčetli jste výlohy? Obávám se, že nikoli. Nyní se rozhodněte, zda chcete následovat Krista, nechť to stojí cokoli. Nemůžete tak činit a přece se radovat ze společnosti těch, kteří nedbají Božích věcí. Váš duch se nemůže mísit, jak nemůže olej s vodou.

Je velkou věcí být Bc□žím dítkem a Kristovým spoludědicem. Je-li to vaší výsadou, poznáte společenství s Kristovým utrpením. Bůh hledí do srdce. Vidělajsem, že Ho musíte ve vší vážnosti a upřímnosti hled4t a pozvednout výš svoji korouhev zbožnosti, jinak určitě ztratíte věčný život. Můžete položit otázku: Viděla to sestra White? Ano a pokusila jsem se vám to přiblížit a podat vám dojmy, které byly dány mně. Nechť vám Pán pomůže, abyste si to vzali k srdci.

Drahý bratře a drahá sestro, bděte pečlivě nad dětmi, duch světa a jeho vliv maří v nich přání být dobrými křesťany. Vymaňte je svým vlivem ze společnosti mladých přátel, kteří nemají zájmu o Boží věci. Musí přinést oběť, mají-li na konec získat nebe.

1T 244

Osobní zkušenost

20. září 1860 se narodilo mé čtvrté dítě John Herbert White. Když mu byly tři neděle, cítil můj manžel, že je jeho povinností, aby cestoval. Na konferenci bylo rozhodnuto, že br. Loughborough půjde na západ a můj muž na východ. Několik dní před tím, než se vydali na cestu, cítil se můj manžel velice sklíčen. Dokonce chtěl i svoji cestu odložit, avšak toho se obával. Cítil, že má něco vykonat, ale byl zahalen v temnotu. Neměl nikde klidu, ani nemohl spát. Jeho duch byl v neustálém vzrušení. Vyprávěl o tomto svém stavu br. Loughboroughovi a Cornellovi, poklekl s nimi před Pána, hledaje u něho radu. Tehdy se clony protrhly a jasné světlo zazářilo. Můj manžel cítil, že Duch Boží ho vede na západ a br. Loughborougha na východ. Cítil nyní jasně svoji povinnost, vydali se na cestu.

Za nepřítomnosti mého manžela jsme se modlili, aby ho Pán podpíral a posiloval a obdrželi jsme ujištění, že bude s ním. Asi týden před tím, než měl navštívit Mauston Wis. dostali jsme k uveřejnění dopisy od sestry G., udánlivá vidění daná jí Pánem. Když jsme četli tato sdělení byli jsme nešťastni, poněvadž jsme věděli, že nepocházejí z pravého pramene. Obáva-li jsme se, že můj manžel, nevěda s čím se setká v Mouston, bude nepřipraven na střetnutí s fanatismem a že by ho to mohlo zmalomyslnět. Prodělali jsme již tolik takových výstupů ve své ranné zkušenosti a vytrpěli jsme tolik od spurných a nezkrotných povah, že jsme se obávali přijít s nimi do styku. Požádala jsem církev v Battle Creek, aby se modlili za mého manžela a u svého rodinného oltáře jsme vroucně za něho Pána prosili. Se zlomeným duchem a mnoha slzami snažili jsme se svoji kolísající vírou zachytit Božích zaslíbení [1T 245] a dostalo se nám důkazů, že Pán naše modlitby slyší, že bude stát při mém muži a že mu udělí radu i moudrost.

Hledala jsem v Bibli verš pro Willieho, určený k opakování v Sobotní škole, povšimla jsem si tohoto místa v Písmě: "Pán je dobrý, je tvrzí v den soužení a zná se k těm, kdo v Něho důvěřují." Nemohla jsem jinak, než nad těmito slovy zaplakat, tak se zdála přiléhavá. Na mé duši spočívala všechna tíha za mého manžela a za církev ve Wisconsinu. Můj manžel pocítil požehnání Boží za svého pobytu ve Wisconsinu. Bůh mu byl pevností v čase soužení a podpíral ho svým svobodným Duchem, když svědčil se vší rozhodností proti tamnímu divokému fanatismu.

Za svého pobytu v Mackfordu, stát Wisconsin, napsal mi můj manžel dopis, ve které podotkl: "Obávám se, že doma není vše v pořádku. Mám nějaké tušení ze strany našeho miminka." Modlil se za svoji rodinu doma, měl předtuchu, že dítě je velmi nemocno. Viděl je ležet před sebou s hrozně oteklým obličejíčkem a hlavičkou. Když jsem obdržela jeho dopis, bylo děcku dobře,jako obvykle, ale příštího jitra se velmi roznemohlo. Byl to případ nejprudší růže v obličeji a hlavě. Když můj manžel přijel k br. Wickovi, poblíž Round Grove, Illionis, došel telegram, oznamující mu nemoc dítěte. Po přečtení řekl přítomným, že touto zprávou není překvapen, jelikož ho Pán na to připravil a že všichni jistě ještě uslyší, že obličej dítěte a hlava jsou velmi postiženy.

Mé drahé dítě bylo velkým trpitelem. Čtyřiadvacet dní a nocí jsme nad ním s úzkostí bděli, používali jsme všemožných prostředků k jeho uzdravení a vroucně předkládali tuto záležitost Pánu. Byla jsem svědkyní jeho utrpení, proto jsem nemohla stále ovládat své city. Mnoho času jsem ztrávila v slzách a pokorných prosbách Pánu Ale náš nebeský Otec uznal za dobré vzít nám našeho miláčka. [1T 246]

Dne 14. prosince se mu přitížilo a já jsem se probudila. Naslouchala jsem jeho namáhavému dechu a hmatala jeho nepatrný puls, poznala jsem, že musí zemřít. Ledová ruka smrti již po něm sahala. Bylo to pro mne hodinou duševních muk. Bděli jsme nad jeho slabým, sípavým dechem dokud neustal a nemohli jsme pociťovat než vděčnost, že jeho utrpení skončilo. Když mé dítě umíralo, nemohla jsem plakat. Srdce mne bolelo, jakoby chtělo puknout, ale nemohla jsem uronit ani slzičky. Na pohřbu jsem však omdlela. Byli jsme zklamáni, že br. Loughborough nemohl sloužit pohřehní obřady a tak mluvil můj manžel k přeplněnému domu. Potom jsme doprovodili naše dítě na hřbitov na Oak Hill, aby tam odpočívalo, dokud nepřijde Dárce Života, aby zlomil okovy hrobu a učinil ho nadále nesmrtelným.

Když jsme se navrátili z pohřbu, zdál se nám náš domov opuštěným. Byla jsem usmířená s Boží vůli. Přesto však mne skličovala malomyslnost a trudnomyslnost. Nemohli jsme se vzchopit ze sklamání minulého léta. Nevěděli jsme, co můžeme očekávat od stavu Božího lidu. Satan získal nadvládu nad myšlením některých bratří, kteří byli s námi v díle úzce spojeni, dokonce i nad některými, kteří byli obeznámeni s naším posláním a viděli ovoce naší námahy, kteří nebyli pouhými svědky častých projevů Boží moci, ale kteří pociťovali ji i na vlastním těle. V co jsme mohli doufat do budoucnosti? Dokud mé dítě žilo, domnívala jsem se, že rozumím své povinnosti. Tiskla jsem své drahé robátko na své srdce a radovala jsem se, že budu alespoň na jednu zimu zbavena jakékoliv odpovědnosti, neboť nemohlo přece být moji povinnosti, abych v zimě cestovala se svým děťátkem. Ale nyní, když mi bylo odňato, byla jsem opět vržena do velkých rozpaků.

Stav Boží věci a Božího lidu nás téměř drtil. Naše štěstí je vždy závislé na stavu Boží věci. Prospívá-li Jeho lid, cítíme se i my volnými, ale když je odpadlický a nesvorný, [1T 247]

nemůže nás nic obveselit. Všechen náš zájem a celý náš život je spjat s postupem a vzestupem poselství třetího anděla. Jsme s tím spjati a když neprospívá, zakoušíme velké duševní utrpení.

Když asi v této době rekapitoloval můj manžel minulost, počínal téměř ke každému ztrácet důvěru. Mnohý z těch, kdo byl vyzkoušeným přítelem, přešel k nepřátelům a mnozí, kterým nejvíc pomáhal svým vlivem a svojí hubenou peněženkou opětovně se ho pokoušeli pomluvit a naložit všechno břímě na něho. Když se ubíral jednoho Sobotního dne do naší modlitebny, přepadl ho tak strhující pocit nespravedlnosti, že se odvrátil a hlasitě plakal, zatím co shromáždění na něho čekalo.

Od počátku své práce jsme byli povoláni, abychom vydávali jasné vyhraněné svědectví, abychom kárali nepravosti a nikoho nešetřili. A na celé této naší cestě se vždy nalezli takoví, kteří se stavěli proti našemu svědectví a následovali nás, mluvili hladkou řečí, zastřenou neumělým náhozem, mařili tak naší práci. Pán nás vedl, abychom kárali, ale jedinci se stavěli právě mezi nás a lid, aby naše svědectví bylo neúčinným. Mnoha viděními nám bylo ukázáno, že se nesmíme vyhýbat hlásání a radám Páně, ale že musíme burcovat Boží lid, neboť usíná ve svých hříších. Ale málo jich s námi sympatisovalo, zatím co mnozí souhlasili se zlem a s těmi, kteří byli pokárání. To vše nás zkrušovalo a cítili jsme, že nemáme již pro církev svědectví. Nevěděli jsme komu můžeme důvěřovat. Když nás toto všechno zavalilo, naděje v nás zmírala. Kolem půlnoci jsme se ukládali na odpočinekl, ale já jsem nemohla usnout. Srdce mě prudce bolelo, nenalézala jsem úlevy a několikrát jsem i omdlela.

Můj manžel poslal pro bratry Amadona, Kellogga a C. Smitha. [1T 248] Jejich vroucí modlitby byly vyslyšeny, dostavila se úleva a dostalo se mi vidění. Bylo mi ukázáno, že máme ještě před sebou velké dílo, že musíme vydávat ostré a vyhraněné svědectví. Byly mně předvedeny osoby, vyhýbající se jasnému svědectví. Viděla jsem účinek jejich učení na Boží lid.

Byl mně též ukázán stav Božího lidu -- . Mají teorii pravdy, ale nejsou skrze ni posvěceni. Viděla jsem, že je práce poslů, kteří přicházejí na nové místo, horší než ztracená, dokud nevydají ostré, jasné svědectví. Mají udržovat odstup mezi církví Kristovou a mezi formálními, mrtvými vyznavači. V tomto směru se stala chyba v -- . Bratr N. se obával, aby nenarazil, kdyby se ukázaly zvláštnosti naší víry, korouhev se sklonila, aby se mohla setkat s lidmi. Mělo jim však být zdůrazněno, že máme pravdy životní důležitosti a že jejich zájem o věčnost závisí na rozhodnutí, které učiní. Že se musí vzdát svých model,mají-li být posvěceni pravdou, musí vyznat své hříchy a dále, že to musí přinést ovoce pokání.

Ti, kteří se chápou vznešeného díla poselství třetího anděla, musí vystupovat rozhodně a v Duchu a Boží moci kázat nebojácně pravdu, byť i často ťala do živého. Mají zvednout korouhev pravdy a přimět lid, aby vystoupil až k ní. Příliš často byla snižována až k lidu v jeho zatemnění a hříchu. Jedině ostré svědectví přivede lid k rozhodnutí, umírněné svědectví toho nedokáže. Lid má možnost naslouchat tomuto druhu učení z populárních kazatelen, ale ti služebníci, jimž Bůh svěřil vznešené a strašlivé poselství, ti musí vydávat ostré a jasné svědectví, které má vyvést a uschopnit lid pro Kristův příchod. Naše pravda je o tolik vážnější než pravda vyznavačů pouze dle jména, [1T 249] oč jsou nebesa vyšší než země.

Lid je uspán ve svých hříších a musí být vyburcován, aby mohl setřást tuto ospalost. Jejich kazatelé kázali příjemné věci, ale Boží služebníci, nesoucí svatou, živou pravdu, mají hlasitě volat a nikoho nešetřit, aby pravda strhla roucho bezpečí a nalezla cestu k srdci. Ostré svědectví, které mělo být vydáváno lidu v --- bylo jejich kazateli opomenuto. Setba pravdy byla zaseta do trní a byla jím udušena. U některých zlé návyky bujely a nebeská milost odumřela.

Boží služebníci musí vydávat ostré svědectví, které zasáhne naše přirozené srdce a vytříbí charakter. Bratři N. a O. postupovali násilně v -- . Takové kázání, jaké tam měli, nikdy nevykoná to, čeho si Bůh přeje, aby bylo vykonáno. Kazatelé nominálních církví již dosti pokřivují a zahalují ostré pravdy, které přísně kárají hřích.

Dokud lidé správně a opravdově nechápou poselství a dokud jejich srdce nejsou připravena, udělají lépe, zanechají-li toho. Bylo mi ukázáno, že církev v --- musí nabýt zkušeností, ale bude to nyní pro ni mnohem tvrdší, než kdyby ji bylo dáno ostré svědectví hned na samém počátku, kdy poprve poznali, že bloudí. Tehdy by se trny snáze byly vytrhaly. Avšak viděla jsem, že jsou v --- muži mající morální hodnotu, kteří budou zkušování v

přítomné pravdě. Jestliže se církev vzchopí a plně se obrátí, navrátí se k nim Pán a dá jim svého Ducha. Tehdy bude jejich vliv mluvit pro pravdu.

1T 250

Boží věc na západě

Viděla jsem, že na západě přijali pravdu důstojní, na slovo vzatí mužové, kteří tam budou nyní sloupy Boží věci. Když mohou zařídit své časné záležitosti, tak aby použili pouze částky svých peněz, přispívají zbývajícím dílem Boží věci. Viděla jsem, že někteří byli ihned ochotni přijat pravdu, přinášenou jim velkodušně, štědře a nezištně bratry z východu. Bratři na západě by se měli vzchopit a hradit výlohy ve svých státech. Bůh to od nich požaduje, ale měli by si pokládat za výsadu, že tak smí vůbec činit. Bůh je bude osvědčovat, bude je zkoušet, aby viděl, zda se chtějí vzdát svých světských zálib a aby dokázali svoji víru skutky.

Viděla jsem, že Boží ruka byla vztaženal, aby shromažďovala duše na západě. Vyslal muže, kteří umějí vyučovat pravdě, jejichž povinností bude, nést poselství na nová působiště. Viděla jsem, jestliže přijmou přítomnou pravdu s porozuměním mužové, kteří se přestěhovali z východu na západ a prodělali tvrdost usídlení v nové zemi, že projeví vytrvalost a rozhodnost charakteru v pravdě právě tak, jak činili, když zajišťovali pro sebe časné majetky a žE se právě tak vším srdcem zapojí do díla šíření pravdy. Jestliže by tato shodná horlivost chyběla, nevykonala na ně pravda dosud svůj spásný, posvěcující vliv.

Byla jsem uvedena zpět do shromáždění v -- . Bratr P. pociťoval tíhu Boží věci, ale bratr R. měl odbojného ducha. Jeho svědectví nebylo v souladu s Božím dílem a dělal starosti a potíže těm, kteří pracovali pro jeho rozkvět. Ale pro Boží věc by bylo bývalo lépe, kdyby byl býval trpěn o něco déle a bratří snášeli trpělivěji zmatek, který působil. Bratr P. měl čekat, [1T 251] až by se náboženský charakter R. více rozvinul. Byl by se brzo buď spojil s ostatky Božího lidu, nebo zůstal stranou. Ale R. získal sympatie pro svůj věk. Podílel se na duchu skupiny "Messenger" a celý jeho život byl tím zatemněn. Jeho žena byla urážlivá, zatrpklá a horlivě roznášela nepravdivé zprávy. Byla svému muži tím, čím byla Jezábel Achabovi. Popichovala svého muže, aby bojoval proti Božím služebníkům, vydávajícím ostré svědectví.

Jejich vliv pracoval na východě rozhodně proti duchu pravdy a proti těm, kteří zasvětili své životy práci pro jejich rozkvět. Na východě je třída lidí, vyznávajících, že věří pravdě, ale hýčkajících tajnou nespokojenost a nelibost vůči těm, kteří nesou břímě tohoto díla. Pravé cítění takovýchto lidí se neprojeví, dokud nevyvstane nějaký vliv nepřátelský Božímu dílu. Teprve potom zjeví svůj pravý charakter. Takoví ochotně sbírají a rozšiřují zprávy, nezakládající se na pravdě a to jen proto, aby zmařili vliv těch, kdož jsou zapojeni v díle. Všichni, kdo se chtějí od těla odtrhnout, najdou příležitost. Vždy se něco vyskytne, co by vyzkoušelo jednoho každého. Velká doba tříbení je právě před námi. Nedůvěřivci a rýpalové, kteří stále pasou po zlém, propadnou. Nenávidí napomenutí a zavrhují nápravu. Ti, kdož milují ducha poselství třetího anděla, nemohou mít společenství s duchem R. a jeho ženy.

Zodpovězená otázka

Ti, kteří se dostávají do vlivu mých nepřátel, často se táží: "Což se sestra White stává pyšnou? Slyšel jsem, že nosí čepec s kokardami a stuhami."

Doufám, že se pyšnou nestávám. [1T 252] Oblékám se právě tak, jako před léty. Jsem proti krinolinám a nošení nepotřebných tkaniček a stuh. Nosím sametový čepec po dva roky, aniž bych vyměňovala stuhy, vyjímaje při jejich praní vodou a mýdlem. Našívám tentýž samet na novou formu a budu jej opět tuto zimu nosit. Věřím, že světitelé Soboty se mají šatit prostě a dbát šetrností v oděvu. Ti, kteří chtěli mluvit, budou mluvit, i když jim k tomu nedáme příčiny. Nechci souhlasit s každým vkusem v odívání, ale myslím, že je mojí povinností nosit trvanlivé oděvy, šatit se slušně a pořádně a řídit se vlastním vkusem, není-li v nesouladu se Slovem Božím.

1T 253

Svědectví pro církev číslo 7

Sever a jih

4. ledna 1862 byly mi ukázány některé věci, týkající se našeho národa. Moje pozornost byla upoutána povstáním na Jihu. Jih se připravoval na zuřivý boj, zatím co Sever neznal jejich pravé úmysly. Dřívější vláda Jihu měla v plánu a zařizovala vše, aby připravila Sever o všechny jeho bojové možnosti. To sledovalo dvojí účel. Za prvé: měli v úmyslu rázné a rozhodující povstání a museli se na ně připravit. Za druhé: při jejich vzpouře měl být Sever zcela nepřipraven. Tak chtěli získat času, domnívali se , že svými prudkými hrozbami, nemilosrdrým a ukrutným postupem tak zastraší Sever, že bude nucen ustoupit a nechat jim ve všem volnou ruku.

Sever nechápal trpkou a hroznou nenávist a nepřátelství Jihu proti sobě a byl nepřipraven na jejich dalekosáhlé spiknutí. Sever se vychloubal svojí silou a zesměšňoval úmysl Jihu opustit Unii. Pokládal to za vyhrůžky vlastnomyslného umíněného dítěte a domníval se, že Jih přijde zase k rozumu, nabaží se myšlenky opustit Unii [1T 254] a navrátí se s pokornou omluvou ke své povinnosti věrných poddaných. Sever neměl pravého pojmu o síle zavrženíhodného systému otroctvíl. Považují za úplně v právu, zabývat se obchodem s lidmi, obchodovat otroky a dušemi lidí. Zlobí se a stávají se podrážděnými, nemohou-li získat veškerého požadovaného území. Vyvrátili by i pohraniční kameny a dopravili by své otroky na kterékoliv jim se hodící místo a prokleli by tak půdu otrockou dřinou. Řeč Jihu je pánovitá a Sever nepoužívá náležitých prostředků, aby ji umlčel.

Povstání bylo řízeno tak pečlivě a poznenáhlu, že mnozí,kdo na počátku se ho hrozili, byli pozvolna vzbouřenci ovlivněni, takže na ně počali pohlížet jako na správné a spravedlivé a tisíce svedených se připojilo k Jižní Konfederaci, kteří by tak nikdy nebyli učinili, kdyby byla naše vláda pohotově a rázně zakročila v samých počátcích vzpoury i když sama byla tak špatně připravena na válku. Nyní se Sever chystá na válku, ale povstání se ustavičně rozmáhá a není lepší vyhlídky na jeho potlačení než byla před měsíci. Tisíce ztratili své životy a mnozí se navrátili zmrzačeni pro celý svůj další život do svých domovů, ztratili zdraví a jejich pozemské vyhlídky jsou navždy zmařeny. A přece jak málo bylo získáno. Tisícové byli přemlouváni, aby kázali svému rozumu uvěřit, že tato válka se vede pro vymýcení otroctví, ale nyní, jsou již vázání, poznávají, že byli podvedeni, že učelem této války není odstranění otroctví, ale naopak jeho udržení v současném stavu.

Ti, kteří se toho odvážili, že opustili své domovy a obětovali své životy za odstranění otroctví, jsou neuspokojení. Nevidí, že by co dobrého bylo pošlo z této války, jedině zachování Unie. A pro toto muselo být tisíce životů obětováno a jejich domovy zpustošeny. Velký počet je nezvěstných nebo zemřelých v nemocnicích, [1T 255] jiní opět padli do zajetí vzbouřenců, což je obávanější osud než smrt. Vidím to vše, táží se: "Co bude získáno, podaří-li se nám vzpouru zdolat?" Může jim být pouze malomyslně odpověděno: Ničeho. Co zapříčinilo vzpouru, není ostraněno. Systém otroctví, který zničil náš národ, je zachován při životě, aby vyvolal vzpouru novou. Pocity tisíců vojínů jsou trpké. Trpí největší odříkání a i to by ještě ochotně snášeli, ale poznávají, že byli oklamání a pozbývají odvahy. Naši vedoucí mužové jsou zmateni, jejich srdce jsou plna obav a zmírají strachem. Obávají se vyhlásit svobodu otrokům povstalcům, neb tímto činem by podráždili onu část Jihu, která sice se nepřipojila k povstání, ale je silně otrokářská. A opět se obávají vlivu oněch silných protiotrokářských povah mužů, majících vedení a odpovědná místa ve svých rukou. Obávají se účinku smělého, odhodlaného tónu, neboť by rozdmychla v oheň toužebné přání tisíců po odstranění příčiny tohoto strašlivého povstání, tj. propustit na svobodu utiskované a zlámat každé jho.

Mnozí z těch, kteří zaujímají vysoká vedoucí a odpovědná postavení, mají pouze málo svědomí nebo duševní ušlechtilostí. Mohou vykonávat svoji moc, dokonce i ku zničení svých podřízených a oko se nad tím přimhouří. Tito velitelé mohou nadužívat moci jim dané a způsobit, aby jim poddaní zaujali nebezpečná postavení, kde jsou vystaveni strašlivým střetnutím a bojům, bez nejmenší naděje na vítězství. Takto mohou disponovat nebojácnými, odvážnými muži, jak disponoval David Uriášem. 2Sam.11,14-15

Vážení a vlivní mužové byli obětováni, aby se takto zbavili jejich silného protiotrokařského vlivu. Není již některých mužů, kterých by Sever nejvíce potřeboval v tomto kritickém čase, jejichž služby by měly tu nejvyšší cenu. Byli svévolně a lstivě obětováni. Vyhlídky našeho národa jsou zmalomyslňující, [1T 256] někteří zaujímají odpovědná místa a jsou ve svých srdcích vzbouřenci. Velí důstojníkům, sympatizujícím s rebely. Přejí si

mít Unii zachovánou, ale současně zavrhují protiotrokáře. Některé armády jsou složeny převážně z takového materiálu, jedni jsou proti druhým, takže není pravého spojenectví mezi mnohými pluky.

Když mi byla tato válka ukázána, vypadala jako nejpodivnější a nejneurčitější, které kdy byly vedeny. Bylo zapsáno velké množství dobrovolníků, plně věřících, že účelem války je zrušení otroctví. Jiní opět zamýšlejí velmi opatrně a pečlivě udržet otroctví ve starém stavu, ale potlačit povstání a zachovat Unii. A aby záležitost byla ještě zmatenější a nejistější, jsou mnozí velicí důstojníci silně pro otroctví, jejich sympatie náleží Jihu, ale jsou pro rozdělení vlády. Zdá se být nemožným, aby válka byla vedena s úspěchem, neboť mnozí v našich vlastních řadách neustále pracují ve prospěch Jihu a naše vojska jsou porážena a nemilosrdně vražděna a to právě z nařízení těchto prootrokářských mužů. Někteří naši vedoucí mužové pracují v Kongresu též neustále pro Jih. A za tohoto stavu věcí se vyhlašují proklamace pro celonárodní půsty, aby Bůh tuto válku rychle a příznivě ukončil. Bylo mi ukázáno na Iz. 58,5-7 "Zdaliž to jest takový půst, jakýž oblibují a den v němž by trápil člověk duši svou? Zdali aby svěsil jako třtina hlavu svou, a podstíral sobě žíní a popel? To-liž nazůveš postem a dnem vzácným Hospodinu? Není-liž raději toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopky obtěžující a potřené propustit svobodné a všelijaké jho abyste tak roztrhli? Není-liž i toto: Abys lámal lačnému chléb svůj a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, [1T 257] a před tělem svým aby ses neskrýval."

Viděla jsem, že tyto národní půsty jsou urážkou Hospodinu. Nepřijímá takových půstů. Zapisující anděl píše o nich: Postíte se pro hádavost a svár a abyste bili pěstí bezbožníka. Viděla jsem, jak naši vedoucí mužové zacházejí s ubohými otroky, kteří k nim přišli hledat ochrany. Andělé to zapsali. Místo, aby zlámali jejich jho a darovali utiskovaným svobodu, učinili jim tito mužocé jho ještě strašlivějším, než když byli ve službách svých tyranských pánů. Láska ku svobodě nutí tyto ubohé otroky, aby opustili své pány a dali své životy v sázku za svobodu. Nikdy by se neodvážili opustit svých pánů a nevystavili by se těžkostem a hrůzám, čekajících jich při dopadení, kdyby neměli právě tak silnou lásku ku svobodě, jako kdokoliv z nás. Uprchlí otroci podstoupili nevýslovná utrpení a nebezpečí, aby získali svobodu a utíkají se v poslední nadějí pod ochranu naší vlády s láskou planoucí ve své hrudi, ale s jejich důvěrou bylo nakládáno s krajním pohrdáním. S mnohými bylo ukrutně zacházeno, poněvadž se přece dopustili tak hrozného zločinu svým úsilím o dosažení svobody. Mocní mužové, prohlášující, že mají lidská srdce, viděli tyto otroky téměř nahé a hladové, využili jich však a poslali je zpět k jejich krutým pánům a beznadějnému nevolnictví, aby dále snášeli nelidské ukrutnosti za to, že se odvážili hledat svobodu. Někteří z těchto bezbožníků je uvrhli do nezdravých děr a nestarali se, zda žijí, či zemřeli. Oloupili je o svobodu a čerstvý vzduch, což jim nebesa nikdy neodpírala a pak je opustili hladové a nahé. A za těchto okolností je vyhlášen všenárodní půst. Jaká to urážka Hospodina. Pán pravil ústy Izaiáše proroka: "Nyní mě denně hledají a mají rozkoš ve známosti mých cest, jako národ, který činí spravedlnost a neodříká se přikázání Boha svého. [1T 258]

Uprchlým otrokům pak je jejich pány řečeno, že mužové ze Severu je chtějí uchvátit pro sebe, aby jich krutě využili, říkají jim, že by protivníci otroctví s nimi hůře nakládali, než s nimi bylo zacházeno v otroctví. Vyprávějí jim hrůzostrašné historky, jen aby jim Sever zošklivili a oni přesto stále ještě mají zmatenou domněnku, že některá srdce na Severu s nimi cítí a usílují o to, aby jim pomohli. Toto je jejich jediná hvězda, vrhající trochu světla na jejich zoufalé a pochmurné nevolnictví. Ale způsob, jakým bylo s ubohými otroky nakládáno, dovoluje jim uvěřit, že jim jejich staří pánové mluvili pravdu. Ale národní půst je vyhlášen. Pán pravil: "Není-liž toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopky obtěžující a potřené propustiti svobodné a tak všelijaké jho abyste roztrhli?" Bude-li náš národ zachovávat půst, který si Bůh oblibuje, potom vyslyší jejich modlitby, týkající se války. Ale takto nedocházejí k Jeho sluchu. Odvrací se od nich, jsou mu odporné. Je to tak zařízeno, že ti, kdo by sňali těžké břímě a zlomili každé jho,jsou pod dohledem odstraněni z odpovědných míst, nebo jsou jejich životy utraceny těmi, kteří se postí pro svár a rozbroj a aby bili pěstí bezbožníka.

Bylo mi ukázáno, že je-li opravdu předmětem této války vykořenění otroctví, pomůže Anglie, bude-li si toho Sever přát. Ale Anglie plně rozumí stanovisku vlády, že se neválčí proto, aby bylo odstraněno otroctví, ale jedině pro zachování Unie, a v jejím zájmu zachování

Unie není. Naše vláda je velmi hrdá a nezávislá. Lid tohoto národa se vynáší do nebe a zhlíží na monarchistické vlády z patra, pyšní se svojí svobodou, zatím co je trpěno a schvalováno otroctví, [1T 259] tisíckrát horší než tyranie monarchistických vlád. V této zemi světla si libují v zařízení, dovolujícímu jedné části lidské rodiny zotročovat část druhou, snižujíc milióny lidských bytostí na úroveň zvířete. Obdobu tohoto hříchu není možno nalézt ani v pohanských zemích.

Anděl pravil: "Slyšte nebesa křik utiskovaných a odplaťte utiskovatelům dvojnásob za jejich činy." Tento národ bude nyní pokořen do prachu. Anglie přemýšlí jak by nejlépe využila slabého postavení našeho národa a odvážila se války proti němu. Odvažuje okolnosti a pokouší se sondovat u jiných národů. Obává se, že by byla slabá doma, kdyby započala válku za mořem a že jiné národy by její slabosti využily. Ostatní národy činí tiché, ale účinné přípravy na válku, doufá, že Anglie započne válku s naším národem, čekají, aby se chopily příležitosti k odvetě za odňaté výhody v minulostí a za učiněné jim bezpráví. Jedna část královniných poddaných čeká jen na příznivou příležitost, aby shodila své jho. Kdyby Anglie v tom spatřovala svoji výhodu, nebude váhat ani na okamžik a využije příležitosti, aby ukázala svoji moc a pokořila náš národ. Vyhlásí-li Anglie válku, budou všechny národy chtít hájit své zájmy a povstane všeobecná válka, všeobecný zmatek. Anglie je dobře obeznámena s různými zájmy těch, kteří se snaží potlačit povstání. Ona dobře zná zmatený stav naší vlády, dívá se s údivem na vedení této války - na pomalé, bezúčelné pohyby, na nečinnost našich armád a na krkolomná vydání našeho národa. Slabost naší vlády je jasná všem národům a z toho vyvozují, že tomu je tak proto, že nemáme monarchistickou vládu a obdivují svojí vlastní vládu a pohlížejí z patra, někteří še soucitem, [1T 260] jiní pak dokonce i s opovržením na náš národ, který považovali za nejmocnější. Kdyby náš národ zůstal jednotým, byl by také silný, a.le rozdvojen musí padnout.

Velká bída na obzoru

Viděla jsem v zemi větší bídu a utrpení než jakého jsme kdy dříve byli svědky. Slyšela jsem úpění a výkřiky zoufalství a viděla jsem velké skupiny mezi sebou zápolící. Slyšela jsem hřmění děl, třeskot zbraní, boj muže proti muži, sténání a modl.itby umírajících. Země byla pokryta raněnými a mrtvými. Viděla jsem zničené, zoufalé rodiny a krutou nouzi v mnoha obydlích. Již nyní trpí mnoho rodin bídu, ale to se bude stupňovat. Obličeje mnoha lidí byly bledé, vyzáblé a vyhladovělé.

Bylo mi ukázáno, že Boží lid má být úzce spjat družností a křesťanskou láskou. Jedině Bůh sám může být naším štítem a naší silou v této době našeho národního neštěstí Boží lid se má probudit. Má být využito příležitosti k šíření pravdy, neboť nepotrvá dlouho. Byl mi ukázán zmatek, zoufalství a hladomor v zemi. Satan se nyní pokouší udržovat Boží lid v nečinnosti, pokouší se ho zdržovat od toho, aby se godílel na šířer.í pravdy tak, aby na konec jsa vážen, byl nalezen lehký.

Boží lid musí přijímat varování a rozeznávat znamení časů. Znamení Kristova příchodu jsou příliš jasná, aby o nich mohlo být pochybováno a právě se zřetelem na tyto věci má být každý vyznavač pravdy živým kazatelem. Bůh vyzývá všechny kazatele i lid, aby bděli. Celá nebesa jsou vzhůru. Události dějin zemských se rychle uzavírají. Nacházíme se uprostřed nebezpečí posledních dnů. Ještě větší nebezpečí však jsou před námi a přece nebdíme. [1T 261] Tento nedostatek činnosti a horlivosti v Boží věci je strašlivý . Toto smrtelné ztrnutí pochází od satana. Pozoruje smýšlení neposvěcených světitelů soboty, činí je k sobě nedůvěřivými a na sebe žárlivými, vyhledávajícími na sobě chyby a kritizujícími. Je jeho zvláštním dílem rozdělovat srdce tak, aby vliv, síla a námaha služebníků Božích byla vázána neposvěcenými světiteli soboty a aby jejich drahocenný čas byl vyplněn urovnáváním drobných nesrovnalostí tehdy, když by měl být využívan k šíření pravdy mezi nevěřícími.

Bylo mi ukázáno, že Boží lid čeká na nějakou změnu - na pohánějící sílu, která by se jich zmocnila. Ale budou zklamání, neboť jsou na nesprávné cestě. Musí jednat, musí se sami chopit díla a upřímně volat k Bohu o pravé poznání sama sebe. Události, probíhající před námi jsou dostatečné velikosti, aby nás přiměly k probuzení a daly vniknout pravdě do srdcí všech, kdo chtějí naslouchat. Žeň země je téměř zralá.

Bylo mi ukázáno, jak je důležité, aby byli spravedliví ti kazatelé, kteří se uvázali ve vznešené a odpovědné dílo hlásání poselství třetího anděla. Pán nezná omezer□í v

prostředcích a nástrojích, kterými je nutno pracovat na Jeho díle. Může mluvit kdykoliv, prostřednictvím kohokoliv a Jeho slovo je tak mocné , že dckoná každou věc tak, k jakému účelu byla určena. Ale jestliže pravda neposvětila a neočistila srdce a ruce toho, kdo hlásá svaté věci, ten je náchylný tomu, že bude mluvit dle své nedokonalé zkušenosti. A když mluví ze sebe, dle svého vlastního neposvěceného úsudku, tehdy jeho rada není od Boha, ale od něho samého. Ten, kdo je Bohem povolán, aby byl svatým, kdo je uznán a oddělen od lidí, ten musí dávat své svaté poslání zřejmě najevo a musí též ve svém hovoru ukazovat zájem o nebeské věci tak, aby bylo vidět, že je věrný Tomu, kdo jej poslal.

Strašlivé běda čeká na ty, kteří káží pravdu, [1T 262] ale nejsou jí posvěceni a též na ty, kteří souhlasí s neposvěcenými a podporují je, aby jim kázali a je učili. Mám obavy o Boží lid, vyznávající svoji víru ve vznešenou, důležitou pravdu, neboť víml, že mnozí z nich nejsou plně obrácení, ani posvěcení. Lidé jí mohou slyšet a přiznávat ss k plné pravdě a přece nemusí ničeho znát o moci zbožnosti. Také kazatelé nebudou skrze ni všichni spaseni. Anděl pravil: "Bu□te čistí vy, kteří nosíte nádobí Hospodinovo."

Nadešel čas, kd□ musí pouze v Něho důvěřovat ti, kdo si volí Pána□ pro svoji přítomnou i budoucí službu. Každý zbožný člověk musí mít svoji vlastní zkušenost. Zapisující anděl věrně zaznamenává slova i činy Božího lidu. Andělé pozorují vývin charakteru a odvažují jeho morální hodnotu. Ti, kdo vyznávají pravdu mají být sami spravedliví a mají vyvinout všechen svůj vliv, aby osvítili druhé a získali je pro pravdu. Jejich slova i skutky jsou cestou, na níž čisté zásady pravdy a svatost jsou sdíleny světu. Jsou solí země a jejím světlem. Vidělajsem, že vzhlížíme-li k nebesům, uvidíme světlo a mír, ale pohlížíme na svět, vidíme, že každé útočiště mizí a každé dobro brzo pomine. Není pro nás pomoci než v Bohu, v tomto zmateném světě můžeme být učiněni silnými nebo bezpečnými jedině silou živé víry. I v míru můžeme žít jen tehdy, spočíváme-li v Bohu a čekáme na Jeho spásu. Nás osvěcuje větší světlo než naše rodiče, nemůžeme být přijati a ctěni Bohem, prokazovat tytéž služby a činit totéž dílo jaké činili naši otcové. Abychom byli přijati a požehnáni Bohem jak byli oni, musíme pro□evovat jejich věrnost a horlivc□st, zušlechťovat své světlo jak zdokonalovali oni své a činit tak, jak by oni činili, kdyby žili v na□ších dnech. Musíme chodit ve světle, které na nás svítí, jinak se stane toto světlo temnotou. [1T 263] Bůh od nás požaduje, abychom ukázali světu ve svém charakteru a ve svých skutcích onu míru ducha jednoty a skutku, která je v souladu se svatými pravdami, námi vyznávánými a s duchem oněch proroctví, docházejících v těchto posledních dnech svého naplnění. Pravda, která pronikla naši mysl a světlo, které osvítilo naši duši nás odsoudí a zatratí, odvrátíme-li se cd nich a odmítneme dát se od nich vést.

Co mám říci, abych vyburcovala ostatky Božího lidu? Bylo mi ukázáno, že nás očekávají strašlivé události. Satan a jeho andělé sbírají všechnu svoji moc, aby utlačili Boží lid. Vědí, že jsou jim jisti, bude-li jen trochu déle spát, neboť tehdy je jejich zkáza jistá. Vyzývám všechny, kteří vyznávají Krista, aby úzkostlivě zpytovali sama sebe a vyznali plně a zřetelně všechny své nepravosti, aby mohli jít s dobrým svědomím k soudu a aby áaFisující anděl mohl zapsat odpuštění proti jejich jménům. Moji milí bratři a sestry, nevyužijete-li náležitě tyto drahocenné okamžiky milosti, nebude vám odpuštěno. Neprojevíte-li zvláštního úsilí, abyste procitli, neprojevíte-li horlivost v pokání, prchnou tyto zlaté okamžiky a vy budete vážení a nalezeni lehkými. Tehdy budcu vaše výkřiky smrtelné úzkosti bezúčelné. Tehdy budou případná slova Páně: "Ale poněvadž jsem volal a odpírali jste, vztahoval jsem ruku svou a nebylo žádného, kdo by pozoroval, anobrž strhli jste se všeliké rady mé a trestání mého jste neoblíbili, pročeš já v bídě vaší smáti se budu, když příjde to, čehož se bojíte. Když pravím, přijde jako hrozné zpuštění to, čehož se bojíte a bída vaše když jako bouře nastane, když přijde na vás trápení a soužení. Tehdy volati budou ke mně a nevyslyším jich, ráno hledati mne budou a nenaleznou mne. Protože nenáviděli umění, a bázně Hospodinovy nezvolíli sobě, aniž povolili radě mé, ale pohrdali všelikým domlouváním mým. Pročež jísti budou ovoce skutků svých a radami svým nasyceni budou. Nebo pokoj hloupých zmorduje je [1T 264] a štěstí bláznů zahubí je. Ale kdož mne poslouchá, bydliti bude bezpečně, pokoj maje před strachem zlých věcí."

Otroctví a válka

Bůh trestá tento národ za jeho velký zločin otroctví. On má osudy národů ve svých rukou. Potrestá Jih za hřích otroctví a Sever za to, že se tak dlouho poddával jeho šalebnému a podmaňujícímu vlivu.

Na konferenci v Rooseveltu, N.Y 3. srpna 1861, když bratři a sestry byli shromážděni v den oddělený pro pokoření se půst a modlitby, spočinul na nás Duch Boží, dostalo se mi vidění a byl mi ukázán hřích otroctví, který byl po tak dlouhou dobu kletbou tohoto národa. Zákon pro uprchlé otroky byl vypočten na to, aby byl zničen v člověku každý ušlechtilý a velkomyslný pocit sympatie, který by mohl vzniknout v jeho srdci pro potlačovaného a trpicího otroka. To přímo odporovalo Kristovu učení. Boží metla švihá nyní Sever, poněvadž se tak dlouhou poddával otrokářské moci. Hřích prootrokářských mužů ze Severu je veliký. Utvrzovali a posilovali Jih v jeho hříchu uznáváním rozsahu otroctví, hráli význačnou úlohu v přivedení národa do jeho nynější zoufalé situace.

Bylo mi ukázáno, že si mnozí ani neuvědomují rozsah zla, které na nás přikvačilo. Lichotí si, že tyto národní těžkosti budou brzy urovnány a že bude konec zmatku a války, ale všichni dojdou k přesvědčení, že je více na této záležitosti, než bylo předvídáno. Mnozí vzhlíží k Severu, očekávají, že udeří a ukončí tento spor.

Bylo mi ukázáno na starý Izrael, držený v egyptském zajetí. Pán pracoval skrze Mojžíše a Arona na jejich vysvobození. Zázraky se děly před faraonem, [1T 265] aby ho přesvědčily, že tito mužové jsou zvláště vysláni Bohem, aby mu přikázali propustit Izrael. Ale srdce faraonovo bylo zatvrzeno vůči poslům Božím a on si vyložil podle svého zázraky jimi učiněné. Tehdy pocítili Egypťané Boží soudy. Byli navštíveni ranami a zatím co pod nimi trpěli, svolil Farao, aby Izrael šel. Ale jakmile příčina jejich utrpení pominula, zatvrdilo se opět jeho srdce. Jeho rádcové a mocní mužové dodávali si navzájem odvahy proti Bohu a snažili se vysvětlit Boží rany přírodními úkazy. Každé nové Boží navštívení bylo tvrdší než předchozí, přece však nepropustili dítky izraelské, dokud anděl Páně nepobil prvorozené Egypťanů. Od krále sedícího na trůně, až po nejponíženějšího a nejnižšího rozléhal se nářek a kvílení. Tehdy farao rozkázal, aby Izraele propustili, ale jakmile Egypťané pohřbili své mrtvé, již litovali, že Izraeli dovolili odejít. Jeho rádcové a mocní mužové se pokoušeli vysvětlit svoji bolestnou ztrátu. Nepřipouštěli, že navštívení či soudy byly od Boha a proto se jali pronásledovat dítky Izraelské.

Když Izraelští spatřili pronásledující je zástupy Egypťanů, plně vyzbrojené, některé na koních a jiné na vozích, klesalo jim srdce. Rudé moře bylo před nimi a egyptské šiky za nimi. Neviděli východisko. Z hrdel Egypťanů zahřměly výkřiky triumfu, když viděli Izraelity tak zcela ve své moci, Izraelité byli velice předěšeni. Ale Pán poručil Mojžíšovi, aby jim rozkázal jít kupředu, aby pozvedl svoji hůl, napřáhl ruku nad moře a rozdělil je. Učinil tak a hle - moře se rozestoupilo a Izraelští přešli suchou nohou. Farao tak dlouho odporoval Bohu a zatvrzoval své srdce proti Jeho mocným, zázračným skutkům, že se slepě vrhl na cestu, kterou Bůh zázrakem připravil svému lidu. Opět byl Mojžíš vyzván, aby napřáhl ruku nad moře, [1T 266] "a moře se opět navrátilo ke své síle" a vody přikryly egyptské šiky a všichni Egypťané utonuli.

Tato událost mně byla předvedena, aby mi byla ukázána sobecká láska k otroctví a bezohledné prostředky, kterých Jih použije, aby toto zřízení udržel a jejich strašlivá tvrdost, než ustoupí. Otroctví přivedlo a snížilo lidské bytosti na úroveň zvířat a většina otrokářů na ně také jako na takové pohlíží. Svědomí těchto pánů se zatvrdilo jako faraonovo, a když byli přinuceni své otroky propustit, zůstaly jejich zásady nezměněné a dali by otrokům pocítit svoji utlačovatelskou moc, kdyby jen mohli. Připadalo by holou nemožností, že by otroctví bylo odstraněno. Jedině Bůh může vyprostit otroka z ruky jeho nemilosrdného, bezohledného utiskovatele. Všechno zneužívání a všechna ukrutenství proti otroku jsou dle práva připsána k tíži udržovatelům otroctví, ať to jsou mužové z Jihu nebo ze Severu.

Byl mi ukázán Jih i Sever. Sever je Jihem klamán. Je lépe na válku připraven než ukazuje. Většina jejich mužů zručně zachází se zbraněmi, někteří mají zkušenosti z války, jiní z obvyklého sportování. V tomto směru jsou před Severem ve výhodě, ale nemají to, co je nejhlavnější, odvahy a vytrvalostí mužů ze Severu.

Bylo mi dovoleno pohledět na neblahou bitvu u Mananass Virginia. Byla to jedna z nejvzrušujících, nejbolestnějších scén. Jižní armáda byla ve všemožné výhodě a byla připravena na krutý zápas. Severní armáda postupovala ve vítězné náladě a nepochybovala ani v nejmenším o svém vítězství. Mnozí byli neopatrní a postupovali vychloubačně, jako by

vítězství již bylo jejich. Když se blížili bojišti, omdlévali mnozí téměř únavou a potřebou oddechu. Neočekávali tak zuřivé střetnutí. [1T 267] Vrhli se do boje a bojovali statečně, zoufale. Mrtví a umírající byli na obou štranách. Seveřené i Jižané krutě trpěli. Jižané opouštěli bojiště a v krátké době by byli zahnáni ještě dále. Seveřané se vrhli kupředu, ačkoliv jejich ztráty byly strašlivé. Avšak právě v tomto okamžiku sestupoval anděl a mával rukou dozadu. V okamžiku nastal v řadách zmatek. Seveřanům se zdálo, že jejich šiky ustupují, ačkoli tomu ve skutečnosti tak nebylo a nastal překotný ústup. To se mně zdálo být podivným.

Potom mně bylo vysvětleno, že Bůh má tento národ ve své vlastní ruce a nestrpí, aby bylo vítězství rychleji dobyto, než On sám rozhodl a že nepřipustí více ztrát Seveřanů, než ve své moudrosti uznal za vhodné, ku potrestání jejich hříchů. Kdyby byli Seveřané ještě déle bojovali ve svém zemdleném, vyčerpaném stavu, daleko tužší zápas a záhuba je očekávající, byla by zapříčinila velké vítězství Jihu. Bůh toho nedovolil a seslal anděla, aby zakročil. Náhlý ústup Seveřanů je pro všechny tajemství. Nevědí, že zde zasáhla Boží ruka.

Ztráty jižní armády byly tak silné, že neměli dosti srdce a odvahy, aby se vychloubali. Pohled na mrtvé, raněné a umírající dodával jim málo odvahy k jásotu. Tato zkáza, stihla je když měli všechny výhody a Sever velkou nevýhodu, působila v nich zmatek. Věděli, že kdyby byl měl Sever stejné vyhlídky s nimi, bylo by vítězství Severu zajištěno. Jejich jediná naděje spočívala v tom, aby zaujali těžko přístupné posice a získali tak strašlivé obranné prostředky, aby mohli chrlit zkázu na všechny strany.

Jih velmi zesílil od počátku svého povstání. Kdyby byl tehdy Sever činně zasáhl, bylo by toto povstání rychle potlačeno. Ale to, co bylo zprvu malé, získalo na síle a počtu, až se stalo mocným. [1T 268] Jiné národy pozorují napjatě a vážně tento národ, z jaké příčiny mně nebylo sděleno a činí velké přípravy pro nějakou událost. Největší zmatek a obavy jsou nyní mezi muži našeho národa. Prootrokářští mužové a zrádcové jsou v jejich samém středu a zatím, co jsou zřejmě v oblibě Unie, mají vliv na činění rozhodnutí, z nichž některá dokonce favorisují Jih.

Viděla jsem obyvatelé země v krajním zmatku. Válka, krveprolévání, odříkání, hlad a mor byly po celé zemi. Když tyto věci obklopovaly Boží lid, počínali se k sobě sbližovat a zbavovat se svých malých těžkostí. Sebeúcta je již neovládala, hluboká pokora zaujala jejich místo. Utrpení, zmatek a odříkání nastolily rozum a bláhoví lidé šli do sebe a jednali rozvážně a moudře.

Moje pozornost byla nyní odvrácená od těchto událostí. Zdálo se, že je krátká doba míru. Ještě jednou mi byli ukázáni obyvatelé země a opět bylo vše v krajním zmatku. Rozbroje, válka, krveprolévání s hladem a morem řádily všude. I jiné národy se vmísily do této války a do tohoto zmatku. Válka vyvolala hlad. Nedostatek a krveprolití způsobilo mor. A tehdy srdce lidská "klesala strachem a hleděním na tyto věci, které přicházejí na svět."

Nebezpečné časy

Nevěřící svět bude muset brzo o něčem jiném přemýšlet než o svém oděvu a zjevu, jelikož však je jejich myšlení odváděno neštěstím a zoufalstvím od těchto věcí, nebu dou mít ničeho, k čemu by se obrátili. Nejsou zajatci naděje a proto se neobracejí ku Skále. [1T 269] Jejich srdce zemdlí reptáním a strachem. Neučinili Boha útočištěm a On tudíž nebude jejich útěchou, ale bude se posmívat jejich bídě a smát se, až se strach dostaví. Zavrhli a podupali pravdy Božího Slova. Libovali si ve výstředním odívání a trávili svůj život bezstarostně ve veselí a radovánkách. Seli vítr, musí sklízet bouři. V čase soužení a zmatků národů budou mnozí, kteří se zcela nepoddají zkázonosnému vlivu světa a službě satanově, kteří se pokoří před Bohem a obrátí se k Němu celým srdcem svým, ti dojdou přijetí a odpuštění.

Ti ze světitelů soboty, kdo nejevili ochoty přinést jakékoli oběti a poddali se vlivu světa, musí být zkoušeni a ověřováni. Nebezpeči posledních dnů spočívají na nás a mládež čeká zkouška, kterou nepředvídali. Budou uvedeni v nejzoufalejší zmatek. Pravost a čistota jejich víry budou zkoušeny. Vyznávají, že očekávají na příchod Syna člověka, avšak někteří z nich jsou pra□patným příkladem nevěřícím. Neprojevují ochotu vzdát se světa, ale spolčují se s nim, navštěvují dýchánky a jiné zábavy, konejší se, že se účastní pouze nevinných zábav. Ale bylo mně ukázáno, že to je právě tato povolnost, která je odděluje od Boha a činí z nich dítky světa. Bůh nepovolává zábavychtivých za své následovníky. Nedal nám sám takový příklad. Jen ti, kdo se dovedou zapírat, kteří žijí životem střídmým, pokorným a svatým, jsou pravými

následovníky Kristovými a takoví nemohou vést lehkovážní, prázdné řeči milovníků světa a nemohou z nich mít potěšení.

Den srdce rozdírající úzkostí je před námi. Bylo mi ukázáno, že má být vydáváno ostré svědectví a že ti, kteří se dopracují pomoci Páně, obdrží Jeho požehnání. [1T 270] Ale světitelé soboty mají ještě mnoho práce před sebou. Jak mi bylo ukázáno; jsou krinoliny *(orig hoops)* ohavností a každý světitel soboty by měl působit svým vlivem ku pokárání této směšné módy, která je skrýší hříchů a neřestí a která vznikla v Paříži v domě špatné pověsti. Byli mi ukázáni jedinci pohrdající poučením, i když přichází z nebe. Najdou si již nějakou omluvu, aby obešli toto nejostřejší svědectví a navzdory všemu danému světlu, budou oblékat krinoliny, poněvadž to je móda a budou riskovat následky.

Bylo mně ukázáno na proroctví Izaiáše 3, jako hodící se na tyto poslední dny. Dcery Sionu, pomýšlející pouze na svůj zjev a okázalost, jsou zde kárány. Přečtěte si verš 25: "Muži tvoji od meče padnou a silní tvoji v boji." Bylo mi ukázáno, že toto místo v Písmu bude přesně dodrženo. Mladí mužové a mladé ženy, vyznávající křesťanství, avšak nemající křesťanských zkušeností, nenesoucí břímě a nepociťující osobní odpovědnosti, budou zkoušení. Budou poníženi až do prachu a budou toužit po zkušer:ostech ve věcech Božích, kterých dříve nezískali.

"Válka klade přilbici na jeho čelo,
ó Bože, ochraňuj si lidu svého."

Organizace

Dne 3. srpna 1861 bylo mi ukázáno, že se mnozí obávají, aby se naše církve /sbory/ nestaly Babylonem, kdyby se organisovaly. Ale my v Newyorském Ústředí, jsou dokonalým zmatkem, Babylonem. A kdyby církve nebyly tak organisovány, aby ukládaly a uskutečňovaly pořádek, neměly by vyhlídek do budoucnosti, musí se rozpadnout ve zlomky. Dřívější učení živilo živly rozkolu a nesvaru. Libovali si v hlídání se a obviňování spíše než v budování. Kdyby Boží služebníci svorně zaujali svá místa [1T 271] a s rozhodnosti je zastávali, ovládl by duch jednoty Boží stádce. Oddělující přehrady by se rozpadly. Srdce by bylo v řadách světitelů sohoty moc a síla, daleko přesahující vše, čeho jsme dosud byli svědky.

Srdce Božích služebníků jsou smutná, když tak putují od sboru ke sboru a nacházejí odpor svých bratří kazatelů. Jsou takoví, kteří jsou připraven□ postavit se proti každému kroku, který Boží lid učiní kupředu. Srdce těch, kteří se odvážili vyjít jsou smutná a zoufalá pro nedostatek jednoty v postupování ze strany svých spolupracovníků. Žijeme ve vážné době. Satan a padlí andělé pracují moci velikou a svět jim pomáhá. A vyznávající světitelé soboty, kteří si činí nárok na víru ve vznešenou a důležitou pravdu, spojují své síly s mocnostmi temnot, aby zmařili a strhli do prachu to, co Bůh káže postavit. Působení těchto lidí je zapsáno jako takových, kteří zdržují pokrok reformy mezi Božím lidem.

Uvažování o organisaci odhalilo velký nedostatek normální odvahy služebníku hlásající přítomnou pravdu. Někteří byli sice přesvědčeni, že je orgarisace správná, ale nepovstali a □tatečně ji neobhajovali. Jen několika málo lidem dali na srozuměnou, že jí jsou příznivě naklonění. Je to vše, co Bůh od nich požaduje? Nikoliv, je nespokojen s jejich slabým mlčením - zbabělým nedostatkem činnosti. Obávají se pokárání a odporu. Bedlivě pozorují náladu a postoj svých bratří, než se mužně postaví za to co mají za správné. Lid čeká na hlas svých oblíbených kazatelů a jelikož neslyší odpovědi ve prospěch organisace, má ji za nesprávnou.

Tak působil vliv některých kazatelů proti organisaci, zatím co oni sami přiznávali, že jsou pro ni. [1T 272] Obávali se ztráty svého vlivu. Ale někdo musí vystoupit a nést odpovědnost a riskovat ztrátu vlivu., A když se najde ten kdo vystoupí proti kárání a hanobení, je mu dovoleno - trpěno, aby nesl odpovědnost cele sám. Jeho spolupracovníci, kteří by mu měli stát po boku a nést část jeho břímě, čekají jaký bude mít úspěch ve svém osamoceném zápase. Ale Bůh znamená jeho bídu a utrpení, jeho obavy, jeho slzy, jeho sklíčenost a jeho zoufalství, zatím co jeho smýšlení je káráno téměř k nesnesení a když je již hotov klesnout, Bůh ho pozvedá poukázáním na odpočinutí znaveným, na odměnu věrným. A on opět bere břímě na svá bedra. Viděla jsem, že vše bude podle zásluh odměněno. Ti, kdo se vyhýbají odpovědnosti, skončí ztrátou, když jde do tuhého, je povinnosti kazatelů stát při sobě!

Povinnost vůči chudým

Často dostáváme otázky týkající se naší povinnosti k chudým, kteří přijímají poselství třetího anděla. My často jsme sami v rozpacích jak to zařídit v případě, když se chudobé rodiny rozhodnou zachovávat sobotu. Za svého pobytu v Rooseweltu, N.Y., 3. srpna 1861, mi bylo ukázáno něco o chudých.

Bůh nežádá od našich bratrů, že musí hmotně zabezpečit každou chudobnou rodinu, která se rozhodne přijmout poselství. Tak by kazatelé museli přestat šířit zvěst v nových polích, protože prostředky by se rychle vyčerpaly na sociální pomoc. Mnozí jsou v bídě jen pro vlastní nedostatek pilností a hospodárnosti. Prostředky neumí správně použít a pomoc by pokládali za urážku. Někteří zůstanou trvale chudobní. I kdyby měli tu nejlepší příležitost, ani to by jim nepomohlo. Neumí správně hospodařit a užívají všech prostředků, které mohou získat ať je jich mnoho či málo. Někteří nevědí nic o sebezapírání, šetrnosti, aby nepřišli do dluhů a myslet též trochu na čas nouze. [1T 273] Kdyby církev měla takovým lidem pomáhat místo, aby je nechávala spolehnout na vlastní úsilí, jen by jim uškodila, protože by spoléhali na církev a od ní očekávali pomoc. Necvičili by se v sebezapírání a šetrnosti, jen aby byli dobře zaopatřeni. Kdyby nedostali pomoc vždy, satan by je pokoušel a začali by podezírat a nedůvěrovat bratřím, že zanedbávají vůči nim svoji povinnost. Sami se mýlí. Jsou oklamani. Nejsou chudobní Páně.

Pokyny Božího slova o pomoci chudobným netýkají se těchto případů, ale nešťastně postižených. Bůh prozřetelnostně navštěvuje jednotlivce, aby zkoušel jiné. Vdovy a mrzáci jsou v církvi jen k jejímu požehnání. Bůh je používá za nástroje, rozvoje pravého charakteru Kristových následovníků, ve kterých chce vypěstovat ty vzácné povahové rysy, které vlastnil náš soucitný Spasitel.

Mnozí, kteří se sotva uživí, když jsou sami, rozhodnou se oženit a založit rodinu, ale dobře ví, že ji nemají čím uživit. Ještě horší je, že nedovedou vést rodinu. Celý způsob jejich rodinného života vyznačuje nedbalost a lenivost. Nedovedou se ovládat,jsou vášniví, netrpěliví a mrzutí. Když přijmou poselství, myslí, že celkem oprávněně si mohou činit nárok na pomoc od svých zámožných bratří, a když se jejich očekávání nesplní, naříkají na církev a obviňují bratry, že nežijí podle své víry. Kdo bude v tomto případě trpět? Musí být Boží dílo podkopáváno a peníze na různých místech odčerpávány, aby mohla být poskytnuta pomoc těmto početným chudým rodinám? Ne. Rodiče musí trpět. Všeobecně vzato, nebudou trpět větší nedostatek po přijetí soboty než předtím. [1T 274]

Mezi některými chudými existuje zlo, které je určitě přivede do záhuby nepřemohou-li ho. Přijali pravdu se všemi svými hrubými, špatnými a neotesanými zvyky a jsou takoví, dokud si neuvědomí a nepoznají, že jejich hrubost není v souladu s Kristovou povahou. Hledí na druhé, kteří jsou pořádnější a jemnější, jako na pyšné a můžete je slyšet hovořit: "Pravda nás všechny uvádí na jednu úroveň." Je však velký omyl myslet si, že pravda věřícího snižuje. Pravda člověka povznáší, zjemňuje jeho vkus, posvěcuje jeho úsudek a kdo jí žije, toho uzpůsobuje do společnosti svatých andělů v Božím městě. Pravda nás má všechny povznášet na vysokou úroveň.

Zámožnější by se měli chovat ušlechtile a velkodušně ke svým chudobnějším bratřím, měli by jim poradit, aby se životem správně probojovali. Bylo mi však ukázáno, že nejvznešenější povinnosti církve je postarat se obzvláště o opuštěné vdovy, sirotky a invalidy.

Moc příkladu

V ep. Pavlově k Titovi kap. 2,13.14 čteme: *"Očekávajíce té blahoslavené naděje a příští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista, kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků."* Toto veliké dílo má být vykonáno pouze pro ty, kteří chtějí být očistěni, chtějí být zvláštní a kteří projeví horlivost v dobrých skutcích. Jak mnoho lidí uhýbá před tímto očisťujícím procesem! Nejsou ochotni prožívat pravdu, nejsou ochotni tvořit vyjímku ve světě. Právě toto směšování se světem ničí naší duchovnost, čistotu a horlivost. [1T 275] Satan používá stále svou moc, aby znecitlivěl vnímavost Božího lidu, aby jejich svědomí, nevnímalo zlo a aby rozdělující znamení mezi nimi a světem bylo odstraněno.

Často jsem obdržela dopisy s otázkami týkající se oděvu. Někteří správně neporozuměli tomu, co jsem psala. Tatáž třída , která mi byla představena, která napodobovala způsoby

světa, se nedala vůbec nebo jen málo ovlivnit nebo napravit. Jiná třída lidí,které se nedostává vkusu a pořádku v oděvu, využila a zneužila toho, co jsem napsala a vrhla se do opačného extrému. Myslí, že jsou prosti pýchy a pohlížejí na ty, kteří se odívají pěkně a pořádně, jako na pyšné. Podivínství a nepořádnost v oděvu je některými pokládána za ctnost. Takoví jdou cestou, která maří jejich vliv na nevěřící. Znechucují ty, kterým mají být ku prospěchu.

Vidění kárá nejen pýchu a napodobování zvyklostí světa, ale kárá také ty, kteří nedbají na svůj zevnějšek a nehledí si čistoty své osoby a svého oděvu. Zvláště pak mně bylo ukázáno, že ti, kteří vyznávají přítomnou pravdu, mají zvláště dbát na to, aby předstupovali v sobotu před Boha tak, aby dávali najevo, že si váží svého Stvořitele, který tento den posvětil a vložil na něj zvláštní poctu. Všichni, kteří si váží soboty, mají být čistí, upravení a mít pořádný oděv, neboť předstupují před horlivého Boha, který se cítí uražen nečistotou a nepořádkem a který si všímá každé známky neúcty. Někteří pokládají za nesprávné nošení čehokoliv na hlavě, vyjma čepice nebo klobouku */orig. sun-bonnet/,* chránícího před slunečním žárem. To je extrém. Nošení slušných, prostých, slaměných nebo hedvábných čepic, klobouků, nemůže přece být pokládáno za projev pýchy. Máme-li žít svoji vírou, musí nás to vést k tomu, abychom nosili prostý oděv a byli horliví v dobrých skutcích, než abychom byli označováni za zvláštní. Ale ztratíme-li cit pro pořádek a upravenost v oděvu, opouštíme pravdu v její podstatě, neboť pravda nikdy nesnižuje, nýbrž pozvedá. [1T 276] Nevěřící pohlížejí na světitele soboty, jako na ochuzené lidi a jsou-li ještě nedbalí na svůj oděv a mají-li hrubé drsné způsoby, potvrzují jen nevěřící v jejich úsudku.

Ti, kteří nazývají křesťany uprostřed nebezpečí posledních dnů a neřídí se podle pokorného, sebezapírajícího vzoru, řadí se sami do řad nepřítelových. Ten na ně pohlíží jako na své poddané a oni mu slouží k právě tak důležitým účelům jako kterýkoliv z jiných jeho poddaných, neboť mají jméno života, ale jsou mrtví. Jiní si je berou za příklad a tím ztracejí nebe. Kdyby se tito lidé nevydávali za křesťany, nebylo by jejich příkladu dbáno. Tito neposvěcení vyznavači si nejsou vědomi váhy svého vlivu. Velmi ztěžují boj těm, kteří by jinak byli zvláštním Božím lidem. Pavel k Titovi 2,15 napomíná lid, který očekává na Kristovo zjevení, pravě: *"Toto mluv a napomínej a trestej mocně. Žádný tebou nepohrdej."*

Když svědčíme proti pýše a následování zvyklostí světa, setkáváme se s omluvami a sebeospravedlňováním. Někteří nám vyčítají příklad druhých. Ta a ta sestra nosí krinolínu /orig. hoops/, je-li to nesprávné pro mne, je to také nesprávné pro ni. Děti se domáhají příkladu druhých dětí, jejichž rodiče jsou světitelé soboty. Bratr A. je diakon církve. Jeho děti nosí krinolíny a proč je to nesprávnější pro mne, než pro ně? Někteří svým příkladem kladou slabým a neposvěceným do cesty překážky, na kterých tito ztroskotají. Z tohoto svého příkladu budou muset skládat Bohu počet. Často jsem dótazována: "Co říkáte krinolinám?" Odpovídám: "Dala jsem vám světlo, které bylo dáno mně. Bylo mi ukázáno, že krinolíny jsou hanbou a že nemáme v nejmenším následovat módu, která je tak hanebná.

Často jsem udivena, když slyším: [1T 277] "Sestra Whiteová praví, že není nesprávné nosit krinolíny." Nikdo nikdy něco podobného ode mne neslyšel. Po tom všem, co jsem viděla o krinolínách, nic by mne nepřimělo, abych někoho ani v nejmenším k jejich nošení povzbuzovala. Těžké vycpávky /orig.: quilt/ a krinolíny jsou stejně zbytečné. Ten, který nás stvořil, nikdy neurčil, abychom se znetvořovali krinolínami nebo čímkoliv podobným. Ale Boží lid byl tak dlouho veden vynálezy a módou tohoto světa, že se jen nerad odpoutává. Když bádám v Písmu, jsem zneklidněna a poděšena nad Izraelem v těchto posledních dnech. Je napomínán, aby opustil modlářství. Obávám se, že spí, a že je tak přizpůsobován světu, že by bylo obtížným rozeznat, kdo z něho slouží Bohu a kdo nikoli. Vzdálenost mezi Kristem a Jeho lidem se zvětšuje a zmenšuje mezi ním a světem. Rozlišovací znamení mezi vyznávajícím Kristovým lidem a světem se téměř ztratila. Jako starý Izrael následují ohavnosti národů kolem sebe.

Z toho, co mi bylo ukázáno, vidím, že krinolíny jsou ohavností. Jsou neslušné a Boží dítky bloudí, když následují i v tom nejmenším tuto modlu nebo ji jen podporují. Ti, kteří vyznávají, že jsou Božím zvláštním vyvoleným lidem, měli by krinolíny odložit a jejich počinání bude živým pokáráním pro ty, kteří je nosí. Někteří se mohou i dovolávat účelností. Cestovala jsem mnoho a viděla jsem mnoho nepříjemností spojených s nošením krinolín. Ti, kdo se dovolávají nezbytnosti z důvodu zdraví, nosí je též v zimě, kdy jsou škodlivější jejich zdraví než podšívané sukně /orig. quilted shirte/. Při cestování vozy a dostavníky byla jsem

často nucena zvolat: "Cudnosti, kde je tvůj stud?" Viděla jsem, jak ženy z velké společnosti, tlačící se do vozu, musely nadzvedat své krinolíny a klást je neslušným způsobem jen proto, aby se dostaly kupředu. A jejich tvary byly desetkráte obnaženější než těch, které krinolíny neměly. Kdyby to nebylo módou, [1T 278] byly by ty, které se tak neslušně obnažují, vypískány, ale skromnost a slušnost musí být obětovány bohu módy. Kéž by Pán osvobodil svůj lid od tohoto strašlivého hříchu. Bůh se nesmiluje nad těmi, kdo budou otroky módy. Ale dejme tomu, že je jakési pohodlí a účelnost k nošení krinolín, dokazuje to snad, že jejich nošení je správné? Změňme jen módu a o účelnosti nebude již mluveno. Je povinnosti každého Božího dítěte tázat se: "Čím se odděluji od světa?" Trpme jen trochu nepohodlí a buďme raději na správné straně. Jaké kříže nese Boží lid? Mísí se se světem, sdílí jeho ducha, oděv, mluvu a jedná jako on.

Přečtěte si 1Tm 2,9.10: "Takž také i ženy, aby se oděvem slušným a stydlivostí a středmostí ozdobovaly, ne strojení a křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem anebo perlami, anebo drahým rouchem, ale tak jak sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti, dobrými skutky. Také 1Pt 3,3-5 "Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v splétání vlasů a provájení jich zlatem, anebo v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelností krotkého a pokorného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest. Tak jsou zajisté i někdy ony svaté ženy, které naději měly v Bohu, ozdobovaly se, poddány byvše manželům svým."

Moc příkladu je veliká. Sestra A. se odvažuje nosit malou krinolínu. Sestra B. praví: "Není to horší pro mne nosit krinolíny než pro sestru A. A nosí jí o trochu širší. Sestra C. následuje příkladu sestry A. a B. a nosí krinolínu o něco sírší než A. a B., ale všechny tři tvrdí, že jejich krinolíny jsou malé.

Rodiče musí vést těžký boj, chtějí-li poučovat své děti o zlu, pocházejícím z následování zvyklostí světa. Setkávají se s námitkami: "Ale matko, sestry A. B. a C. nosí krinolíny, je-li to nesprávným pro mne, je to přece také nesprávným pro ně. Co na to mohou rodiče odpovědět? [1T 279] Mají ukázat svým dětem na správný příklad, a i když příklad vyznávajících křesťanů vnuká dětem domněnku, že jsou jejich rodiče příliš přísní a starostliví ve svých omezeních, Bůh přesto požehná úsilí těchto svědomitých rodičů. Nezaujmou-li rodiče rozhodný, pevný postoj, budou jejich děti strženy proudem, neboť satan a jeho andělé pracují na jejich mysli a příklad neposvěcených vyznavačů jim ještě více jejich úsilí ztěžuje. Avšak ve víře v Boha a na modlitbách mají věřící rodiče setrvávat na neschůdné cestě povinnosti. Cesta kříže vede kupředu vzhůru. A když po ní kráčíme, hledáme věci nacházející se na jejím vrcholu, musíme postupně opouštět věci, náležející zemi. Zatím co svět a tělesní vyznavači se řítí dolů do smrti, musí ti, kteří stoupají do kopce, vyvíjet stále větší úsilí nebo budou stržení s nimi.

Děti světa jsou nazývány dětmi temnoty. Jsou zaslepeny bohem tohoto světa a jsou vedeny duchem knížete temna. Nemohou se radovat z nebeských věcí. Děti světla věnují svoji náklonnost věcem duchovním. Zanechávají věci tohoto světa daleko za sebou. Plní příkaz: "Vyjdi z nich a odděl se!" Zde je podmíněno zaslíbení "Já vás příjmu." Od počátku vyvolil Kristus svůj lid ze světa a žádá od něho, aby byl oddělený a neměl spolku s neužitečnými činy temnoty. Milují-li Boha a ostříhají-li Jeho přikázání, budou daleko vzdáleni přátelství tohoto světa a lásky k němu. Není jednoty mezi Kristem a Beliálem.

Prorok Ezdráš a jiní věrní služebníci židovské církve se velmi podivili, když k nim přistoupila knížata řkouce: "Neoddělil se lid Izraelský, ani kněží, ani Levitové od národů zemí cizích, [1T 280] ale činí podle ohavností jejich. Po všech pak těch věcech, kteréž na nás přišly pro zlé skutky naše a pro velké naše provinění, poněvadž Ty, Bože náš, netrestal jsi nás podle nepravostí našich a dal jsi nám vysvobození takové, opět-liž bychom rušit měli Tvá přikázání a příznit se s národy těmito ohavnými? Zdaliž Ty jsí se zuřivě nehněval na nás, až bys nás dokonce vyhladil, takže by žádný nezůstal a neušel? Hospodine, Bože Izraelský, Ty jsi spravedlivý, nebo jsme pozůstalí ostatkové, jakž se to vidí dnešního dne. Aj, my teď jsme před Tebou s proviněním svým, ač bychom neměli postavovat se před tváří Tvou pro věci takové. Ezdr.9,l.13-15

2Pa 36,14-16: "Ano i všecka knížata, kněží i lid v mnoha přestoupení se vydali, podle všech ohavností pohanských, poskvrnili domu Hospodinova, jehož byl posvětil v Jeruzalémě. A když posílal Hospodin Bůh otců jejich k nim posly své, ráno vstávaje a posílaje, protože se přívětivě měl k lidu svému a k příbytku svému. Posmívali se Božím poslům a pohrdali slovy

Jeho a za svůdce měli proroky Jeho, až se rozpálila prchlivost Hospodinova na Jeho lid, tak aby nebylo žádného uléčení."

Lv 18,26.27: "Ale vy ostříhejte ustanovení mých a soudů mých a nečiňte nižádných ohavností těchto, tak domácí jako příchozí, kterýž je pohostinu uprostřed vás /Nebo všechny tyto ohavnosti činili lidé země té, kteříž byli před vámi, čímž poskvrněna je země/."

Dt 32,16-22: "K horlení popudili Ho cizími bohy, ohavnostmi dráždili jej. Obětovali ďáblům, ne Bohu, bohům, jichž neznali, novým, kteříž zblízka přišli, jichžto se nic nestrašili otcové vaši. Na Skálu, Skálu, kteráž zplodila tě, zapomenul jsi, zapomněl jsi na Boha silného, Stvořitele svého." To když viděl Hospodin, popudil se hněvem proti synům a dcerám svým. [1T 281] A řekl: "Skryji před nimi tvář svou, podívám se posledním věcem jejich, nebo národ převrácený jest, synové v nichž není žádné víry. Oniť jsou mne popudili k horlení skrze to, což není Bůh silný, rozhněvali mne svými marnostmi. I jáť popudím jich k závisti skrze ty, kteříž nejsou lid, skrze národ bláznivý k hněvu jich popudím. Nebo oheň zapálen jest v prchlivosti mé a hořet bude až do nejhlubšího pekla a sžíře zemi i úrody její a zapálí základy.

Četli jsme zde výstrahy a varování, která dal Bůh starému Izraeli. Nebylo to pro Jeho potěšení, že museli tak dlouho putovat pouští. Byl by je ihned převedl do zaslíbené země, kdyby se byli podrobili a ochotně dali se jim vést, ale jelikož Ho tak často na poušti zarmucovali, přísahal ve svém hněvu, že nevstoupí do Jeho odpočinutí, výjma dva, kteří Ho bez výhrad následovali. Bůh požaduje od svého lidu, aby důvěřoval pouze Jemu samému. Nepřeje si, aby přijímali pomoc od takových, kteří Mu neslouží.

Prosím, přečtěte si Ezdráše 4,15: "Uslyševše pak nepřátele Judovi a Benjaminovi, že by ti, kteříž přestěhováni byli, stavěli chrám Hospodinu Bohu Izraelskému, přistoupili k Zorobábelovi a ke knížatům čeledi otcovských a řekli jim: "Budeme s vámi stavěti, nebo jako i vy hledati budeme Boha vašeho, jemuž i oběti obětujeme ode dnů Esarchaddona krále assyrského, kterýž nás sem uvedl." Tedy řekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata čeledí otcovských z Izraele: "Ne vám, ale nám náleží stavěti dům Bohu našemu, nebo my sami stavěti budeme Hospodinu Bohu Izraelskému, jakž přikázal nám král Cýrus, král Perský. Avšak lid té krajiny zemdléval ruce lidu Judského, a ohrožovali je, aby nestavěli. Anobrž i najímali proti nim rádce, aby rušili rady jejich, po všecky dny Cýra krále Perského, až do králování Daria, krále Perského." [1T 282]

Ezdráš 8,21-23: "Tedy vyhlásil jsem tu půst u řeky Ahava, abychom se ponižovali před Bohem svým a hledali od něho cesty přímé sobě a dítkám svým, i všemu jmění našemu. Nebo styděl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby nás bránili před nepřáteli na cestě, nebo jsme byli pravili králi, řkouce: Ruka Boha našeho, jest nade všemi, kteříž Ho hledají upřímně, ale moc a prchlivost Jeho proti všechněm, kteří Ho opouštějí. A když jsme se postili a hledali v tom Boha svého, tedy vyslyšel nás."

Proroci a tito otcové nepokládali cizí národ za ctitele pravého Boha ačkoliv tito projevovali přátelství a přáli si jim pomáhat. Neodvážili se spojit se s nimi v ničem, co by se týkalo Jeho uctívání. Když putovali do Jerusaléma, aby vystavěli chrám Boží a znovu zřídili Jeho služby, nepožádali krále, aby jim byl nápomocen, ale hledali pomoc u Pána, postěním a modlitbami. Věřili, že Bůh ochrání své služebníky a pomůže jim v úsilí Jemu sloužit. Stvořitel všech věcí nepotřebuje pomoci nepřítele, aby zavedl své uctívání. Nežádá obětí bezbožných aniž přijímá oběti od těch, kteří mají jiné bohy před Pánem.

Často slýcháme poznámku: "Jste příliš zvláštní." Jako lid přinesli bychom jakoukoliv oběť pro záchranu duší nebo jejich získání pro pravdu. Ale neodvažujeme se mísit se s nimi, neodvažujeme se milovat věci, které oni milují, neodvažujeme se mít přátelství se světem, neboť pak bychom byli v nepřátelství s Bohem.

Z následujících statí Písma uvidíme, jak Bůh pohlížel na starý Izrael:

Ž 135,4: "Jákoba zajisté sobě vyvolil Hospodin a Izraele za svůj lid zvláštní."

Dt 14,2: "Nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému a tebe vyvolil Hospodin abys byl Jemu za lid zvláštní ze všech národů, kteří jsou na tváří země." [1T 283]

Dt 7,6.7. "Nebo ty jsi lid svatý Hospodinu Bohu svému, tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys Jemu byl lidem zvláštním, mimo všecky národy, kteříž jsou na zemi. Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, připojil se k vám Hospodin a vyvolil vás nebo menší váš počet byl nežli jiných národů."

Ex 33,16 . "Nebo po čem poznáno bude zde že jsem nalezl milost před Tebou já i lid Tvůj? Zdali ne po tom, když půjdeš s námi a když odděleni budeme, já i lid Tvůj, ode všeho lidu, kterýž je na tváři země?"

Jak často se vzpouzel starý Izrael a jak často býval navštěvován soudy a pobitím tisíců, poněvadž nechtěl zachovávat přikázání Boha, který Izrael vyvolil. Boží Izrael těchto posledních dnů je ve stálém nebezpečí, že splyne se světem a ztratí tak všechny známky vyvoleného Božího lidu. Přečteme si opět Titovi 2,13-15. Jsme zde přeneseni do posledních dnů, kdy Bůh sobě očisťuje zvláštní lid. Máme Ho dráždit jak to činil starý Izrael? Máme uvalit na sebe Jeho hněv odvrácením se od Něho a mísením se se světem a následováním ohavností národů kolem nás?

Bůh odložil pro sebe, co jest Jeho, toto zasvěcení se Bohu a oddělení od světa je jasně a důrazně přikázáno ve Starém i Novém zákoně. Je zde dělící zeď, kterou Bůh zřídil mezi věcmi světa a věcmi, které si vyvolil ze světa a sobě posvětil. Poslání a charakter Božího lidu je zvláštní, zvláštní je i jeho očekávání. Tyto zvláštnosti ho odlišují a oddělují od ostatních lidí. Celý Boží lid na zemi je jedno tělo, od počátku až do konce časů. Mají jedinou Hlavu, která řídí a vede tělo. Tytéž předpisy a povinnosti, které spočívaly na starém Izraeli, spočívají na Božím lidu i nyní, aby se oddělil od světa. Velká Hlava církve se nezměnila. [1T 284] Zkušenost křesťanů v těchto dnech se velice podobá putování starého Tzraele. Přečtěte si prosím I.Kor.lO, zvláště pak od verše 6-15.

"Ty pak věci ku příkladu nám se staly, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali. Protož nebuďte modláři, jako někteří z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil a vstali aby hráli. Aniž smilněme, jako někteří z nich smilnili a padlo jich jeden den tři a dvacet tisíců. Ani pokoušejme Krista, jako někteří z riich pokoušeli a od hadů zhynuli. Ani repcete, jako i někteří z nich reptali a zhynuli od záhubce. Toto pak všecko u figuře dálo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. Protož kdo se domnívá že stojí, hlediž, aby nepadl. Pokušení vás nezachvátilo než lidské. Ale věrný jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušet nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také vysvobození, abyste mohli snésti. Jakožto opatrný mluvím. Vy suďte, co pravím."

1J 3,1: "Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž, abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že Jeho nezná."

1J 2,15-17: "Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Milujeteli kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost očí a pýcha života, toť není z Otce, ale je ze světa. A svět hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na věky."

2Pt 2,20: "Jestliže by pak ti, jenž ušli poskvrn světa, skrze známost Pána a Spasitele Jezukrista, opět zase v to zapleteni jsouce, přemoženi byli, učiněn jest poslední způsob jejich horší nežli první." [1T 285]

Jk 4,4: "Což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn bývá."

Jk 1,27: "Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem totoť jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostříhati sebe neposkvrněného od světa."

Tt 2,12: "Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě a spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě."

Ř 12,2: "A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se óbnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá:"

J 17,14.15.17: "Já jsem jim dal slovo Tvé a svět jich nenáviděl, nebo nejsou ze světa, jako i já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys jich zachoval od zlého. Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest."

Lk 6,22.23: "Blahoslavení budete když vás nenáviděti budou lidé, když vás vyobcují a haněti budou a vyvrhou jméno vaše jako zlé pro Syna člověka. Radujte se v ten den a veselte se, nebo aj odplata vaše mnohá jest v nebesích. Takť zajisté činívali prorokům otcové vaši."

J 15,16-19: "Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavill, abyste šli a ovoce přinesli a ovoce vaše aby zůstalo, aby zač byste prosili Otce ve jménu mém, dal vám. To přikazuji vám, abyste se milovali vespolek. Jestližef vás svět nenávidí, víte žeť jest mne, prve než vás v nenávisti měl. Byste byli ze světa, svět což jest jeho, miloval by, že pak nejste ze světa, ale já ze světa vyvolil jsem vás, proto vás svět nenávidí."

1J 4,4.5: "Vy pak z Boha jste synáčkové [1T 286] a zvítězili jste nad ním, neboť větší jest ten, kterýž jest v vás, nežli ten, kterýž jest ve světě. Oni z světa jsou a protož o světě mluví a svět jich poslouchá."

1J 2,5.6: "Ale kdož ostříhá slova, v pravděf láska Boží v tom jest dokonalá. Po tomť známe, že jsme v něm. Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž On chodil, i tento tak choditi."

1Pt 2,9: "Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své."

Když čteme Boží slovo, je nám jasné, že Boží lid musí být zvláštní a rozdílný od nevěřícího světa kol sebe. Naše postavení jest zajímavé a děs vzbuzující. Jak je důležité, žijeme-li v posledních dnech, abychom se drželi příkladu Kristova a chodili, jak chodil On. Chce-li mne kdo následovat, nechť zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne." Lidské názory a lidská moudrost nás nesmí vést ani ovládat. Neboť vždy odvádějí od kříže. Kristovi služebníci nemají zde ani svého domova, ani svého pokladu. Kéž by všichni pochopili, že je nám dovoleno žít v míru a bezpečí mezi našimi nepřáteli jen proto, že Bůh vládne. Nemáme právo požadovat zvláštní přízně tohoto světa. Musíme souhlasit s chudobou a opovržením mezi lidmi, dokud nebude boj dokončen a vítězství vybojováno. Kristovi údové jsou vyzýváni, aby vyšli a oddělili se od přátelství a ducha tohoto světa. Jejich síla a moc spočívá v tom, že jsou vyvoleni a přijati Bohem.

Boží syn byl dědicem všech věcí. Panování a sláva všech království tohoto světa Mu byly zaslíbeny. Avšak když přišel na svět, přišel bez bohatství a nádhery. Svět nepochopil Jeho spojení s Otcem. Vyvýšenost a sláva Jeho charakteru zůstala utajena. [1T 287] Byl proto "opovrhován a zavržen lidmi" a "my jsme ho považovali za raněného, navštíveného Bohem a zuboženého." Tak ják byl Kristus ve světě tak jsou zde dnes i Jeho následovníci. Jsou Boží synové a Kristovi spoludědicové a proto jim náleží království a panování. Svět nechápe jejich charakter a jejich svaté volání, nerozumí a nechápe jejich přijetí do Boží rodiny. Sjednocení a společenství s Otcem a Synem není zjevné a zatím, co svět pohlíží na jejich ponížení a potupu, neukazuje se čím jsou a čím budou. Jsou cizinci. Svět je nezná a nechápe jejich hybnou sílu.

Svět dozrává pro svoji zkázu. Bůh má ještě krátkou dobu s hříšníky strpení. Musí pít ssedlinu z kalicha Jeho hněvu, nesmíšenou s milosrdenstvím. Ti, kteří chtějí být Božími dědici a spoludědicové Kristovi v nesmrtelném dědictví, stanou se zvláštními. Ano, tak zvláštními, že Bůh je označí za své. Myslíte si snad, že Bůh přijme, uctí a přizná se k lidu tak smíšenému se světem, že se od něho liší pouze jménem? Čtěte znovu epištolu k Titovi 2,13-15. Brzo bude známo, kdo je na straně Pána, kdo se nebude stydět za Pána Ježíše. Ti, kteří nemají dosti morální odvahy, aby se svědomitě postavili nevěřícím tváří v tvář, aby opustili zvyklosti světa a řídili se dle sebeobětavého Kristova života, ti budou zahanbeni a ukáže se, že nemilují Jeho příklad.

Oddanost Bohu

Boží lid bude zkušován a ověřen. Jednotná, stálá a neúnavná práce musí být vykonána mezi světiteli soboty. Jak snadno zapomínáme na Boha a Jeho zázračné skutky a vzdorujeme Mu právě tak , jako starý Izrael. Někteří se ohlížejí zpět na svět, přejí si následovat jeho zvyklosti a podílet se na jeho radovánkách, [1T 288] právě tak, jako dítky Izraelské pohlížely zpět ku Egyptu a toužily po jeho dobrých věcech, kterých tam užívaly. Bůh jim je odňal, aby je zkoušel a tím osvědčil jejich věrnost k sobě. Přál si poznat, zda jeho lid více cení služby a svobody, kterou jim tak zázračným způsobem daroval, než milosti, které se těšili v Egyptě v nevolnictví tyranského a modlářského lidu.

Všichni věrní Kristovi následovníci musí přinášet oběti. Bůh je zkouší a osvědčuje pravost jejich víry. Bylo mi ukázáno, že věrní Kristovi následovníci se zřeknou společných hostin v přírodě /pikniků/, přijímání častých darů, představení a jiných zábavných shromáždění pořádaných pro obveselení. Tam nemohou nalézt Ježíše a žádného vlivu, který by obracel jejich mysl k nebi a posiloval jejich vzrůst v milosti. Uposlechneme-li Slovo Boží, vyvede a oddělí nás ze všech těchto věcí. Věci světa jsou vyhledávány a pokládány za hodna obdivu a jsou užívány všemi, kteří oddaně nemilují kříž a nejsou duchovními ctiteli ukřižovaného Ježíše.

Mezi námi jsou plevy a proto jsme slabí. Někteří se neustále kloní ke světu. Jejich náhledy a pocity mnohem lépe ladí s duchem světa než s duchem sebezapírajících Kristových následovníků. Je pro ně zcela přirozené, že dávají přednost společnosti těch, jejichž duch je jim samým vlastní. A takoví mají příliš mnoho vlivu na Boží lid. Podílejí se na všem, mají zvučné jméno a jsou článkem Bible pro nevěřící, slabé a neposvěcené v církvi. Tyto osoby dvojí mysli budou vždy mít námitky proti jasnému a ostrému svědectví, které kárá nedostatky jedinců. V těchto očisťujících dnech budou takové osoby budou plně obráceny a posvěceny poslušenstvím pravdy nebo budou ponechány světu, kam patří, aby s ním obdržely svojí odplatu. [1T 289]

"Podle ovoce jejich poznáte je." Všichni Kristovi následovníci přinášejí ovoce k Jeho slávě. Jejich životy dosvědčují, že v nich bylo vykonáno dobré dílo Božím Duchem a jejich ovoce je svatost. Jejich životy jsou šlechetné a čisté. Ti, kteří nenesou ovoce nemají zkušenosti v Božích věcech. Nejsou při Vinném kmeni. Přečtěte si Jan 15.4.5: "Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmeni, tak ani vy. Leč zůstanenete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé, nebo beze mne nic nemůžete učinit.

Chceme-li být duchovními ctiteli Ježíše Krista, musíme obětovat každou modlu a plně být poslušni prvních čtyř přikázání. Mt 22,37.38. "I řekl mu Ježíš: A milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vší duše své a ze vší mysli své. To jest první a veliké přikázání." První čtyři přikázání nedovolují odloučení se od Boží lásky. Aniž je čemu dovoleno rozdělovat nebo brát podíl na naší vrcholné rozkoši v Něm. Cokoliv by rozdělovalo tuto lásku a odnímalo duši nejvyšší lásku k Bohu, nabývá podoby modly. Naše tělesná srdce by lpěla na modlách a snažila by se je podržet, ale my nemůžeme jít kupředu, dokud jich neodložíme, neboť ony nás oddělují od Boha. Velká Hlava vyvolila svůj lid ze světa a žádá od něho, aby se oddělil. Určuje, aby duch Jeho přikázání jej k Němu přitahoval a oddělil jej od živlů pozemských. Milování Boha a šetření Jeho přikázání je daleko vzdáleno od lásky k světským radovánkám a světskému přátelství. Není společenství mezi Kristem a Beliálem. Boží lid musí bezpečně spoléhat na Boha samého a bez obav kráčet po cestě poslušností.

1T 290

Filozofie a marné klamání

Viděla jsem, že musíme být ze všech stran na stráži a že musíme vytrvale odolávat stálému vtírání se, lichotivým útokům a lstí satanově. Proměnil se sám v anděla světla, klame tisíce lidí a přivádí je do svého zajetí. Je přímo otrásající, jak využívá vědy lidské. Do ní se neznatelně vplížil, podoben hadu, aby mařil Boží dílo. Zázraky a Kristovy skutky představuje jako výsledek lidské dovednosti a moci. Kdyby srdnatě a otevřeně napadl křesťanství, přivedl by k nohám Spasitelovým křesťana v zoufalství a smrtelné úzkostí a tento Jeho silný a mocný Osvoboditel by zahnal odvážného protivníka na útěk. Proto se proměňuje v anděla světla a pracuje na duších, aby je odlákal s jediné a správné cesty. Věda, jako frenologie, psychologie a mesmerismus, jsou cestičky, po kterých se dostane přímo k této generaci a pracuje mocí, charakteristickou pro jeho úsílí ku konci doby zkoušky.

Přečtěte si 2Te 2,8-12: "A tehdážť zjeven bude ten bezbožník, kterého Pán zabije dechem úst svých a zkazí zjevením jasné přítomnosti své, kteréhožto nešlechetníka příští jest podle mocného díla satanova, se vší moci a divy i zázraky lživými a se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy přijali, aby spaseni byli. A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodu, aby věřili lži a aby odsouzeni byli všichni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost."

Satan se nepozorovaně vloudil do těchto věd a skrze ně otravuje ducha tisíců duší a vede je k nevěře. Velice se raduje ze šíření těchto věd. On sám vymyslel tento plán, [1T 291] aby získal přístup k srdci lidí a mohl je dle své libosti ovlivňovat. Zatím, co se věří, že jeden lidský duch tak zázračně působí na druhý, satan se pohotově vplížil a pracuje všestranně. A zatím co se oddaní stoupenci těchto věd do nebe vychvalují svými domněle velkými a dobrými činy, laskají a oslavují samého satana, který se vetřel a pracuje vší mocí, znameními a lživými zázraky, se vším podvodem nepravosti a bezbožnosti. Anděl pravil: "Dej pozor na jeho vliv. Spor mezi Kristem a satanem dosud neskončil." Toto satanovo pronikání do věd je dobře jeho

satanským veličenstvem promyšleno a zmaří po případě v duších mnohých lidí pravou víru v Krista, co Mesiáše a Božího Syna.

Bylo mi ukázáno na Boží moc zjevenou skrze Mojžíše, když ho Pán poslal k faraonovi. Satan rozuměl své věci, neboť měl dobré předběžné znalosti. Věděl velmi dobře, že je Mojžíš Bohem vyvolen, aby zlomil jho poddanství dítek Izraelských. Věděl, že v tomto díle je předobrazem prvého příchodu Kristova, který přišel aby zlomil satanovu moc na lidském rodě a aby osvobodil ty, které satan svou mocí zajal. Satan věděl, že Kristus bude konat mocné dílo a zázraky tak, aby svět poznal, že Ho Otec poslal. Třásl se proto o svoji moc. Radil se se svými anděly, jak dokonat dílo, které by posloužilo dvojímu účelu - tj. za prvé - prací svých nástrojů, kteří napodobovali Boží dílo, zmařit vliv díla vykonaného Bohem skrze Jeho služebníka Mojžíše a za druhé ovlivňovat učence svým dílem, které bude trvat po všecky věky a zmařit tak v mysli mnohých pravou víru v mocné zázraky a skutky konané Kristem, až by přišel na tento svět. Věděl, že jeho království utrpí, [1T 292] neboť moc, kterou udržoval nad lidstvem, bude podrobena Kristu. Nebylo z lidské moci nebo mocí Mojžíšovou, co vyvolalo zázraky před faraonem. Byla to Boží moc. Tyto zázraky a divy byly vykonány skrze Mojžíše, aby přesvědčil faraona, že velký "Já jsem" ho poslal, aby rozkázal faraonovi propustit Izrael, aby Mu mohl sloužit.

Farao povolal své čaroděje, aby ukázali své čáry. Oni také činili divy a zázraky, neboť satan jim přišel na pomoc, aby skrze ně pracoval. Avšak i zde se ukázalo, že Boží moc je nad moc satanovu, neboť kouzelníci nemohli provést všechny ty zázraky, které Bůh vykonal skrze Mojžíše. Jen několik málo jich dokázali. Hole kouzelníků se sice proměnily v hady, ale hůl Aronova je pozřela. (Kouzelníci nemohli ve skutečnosti přeměnit své hole v hady, ale kouzlem, čarováním, kterému pomáhal velký podvodník, mohli vyvolat tento dojem. Bylo to mimo satanovu moc, aby proměnil hole v živé hady. Ačkoli kníže zla má všechnu moudrost a moc padlého anděla, nemá moc stvořit nebo dát život. To je právo, výhrada jedině Boží. Ale satan učinil vše, co bylo v jeho moci, udělal padělek. Lidskému zraku se jevily hole proměněné v hady. Za takové je také měl farao a jeho dvůr. Nebylo na nich nic, čím by se lišily od hadů, vyvolaných Mojšíšem a Aronem. Tak mluví o tom svědectví řečí Písma a tentýž Duch vysvětluje, že Písmo o tom mluví, jak se věc jevila.Viz svědectví 33 str. 224 a 225) Když se kouzelníci pokoušeli vykouzlit vše a nesvedli toho, byli přinuceni Boží moci přiznat i faraonovi, že "totoť jest prst Boží". Satan pracoval skrze kouzelníky na zatvrzení srdce tyranského faraona proti zázračnému zjevení se Boží moci. Satan chtěl zviklat Mojžíšovu a Aronovu víru v božský původ jejich poslání a tehdy by jeho nástroje - kouzelníci byli zvítězili. Satan nerad viděl Izraele sproštěného egyptského otroctví, aby mohl sloužit Bohu. Kouzelníci nedovedli vyvolat zázrak vší a nemohli již napodobit Mojžíše a Arona. Bůh nestrpěl, aby satan pokračoval a proto se nemohli kouzelníci osvobodit od ran. "Aniž mohli čarodějníci státi před Mojžíšem pro vředy, neboť byli vředové na čarodějnících a na všech egyptských." Ex 9,11.

Boží kontrolující moc zde odřízla průchod, kterým satan pracoval a způsobila, že pocítili Jeho hněv ti, skrze které satan tak zázračně pracoval. [1T 293] Dostatečné důkazy byly dány faraonovi, aby uvěřil, kdyby chtěl. Mojžíš pracoval v Boží moci. Kouzelníci nepracovali pouze svojí vlastní vědou, ale v moci svého boha ďábla, který s velkou vynalézavostí řídil své šalebné dílo, aby padělal Boží dílo.

Jelikož se blížíme konci času, je na lidskou duši satanovou lstí mocněji útočeno. Vede oklamané smrtelníky tak, aby připisovali skutky a zázraky Kristovy všeobecným principům. Satan vždy ctižádostivě napodoboval Kristovo dílo a určoval svoji moc a nároky. Obvykle tak nečinil otevřeně a statečně. Je lstivý a ví, že nejpůsobivější cestou k dokonání jeho díla je blížit se ubohému padlému člověku v podobě anděla světla. Satan přišel ke Kristu na poušti v podobě krásného, mladého muže - podobnější vládci než padlému andělu - s Písmem v ústech. Řekl: " Psáno jest." Náš trpící Spasitel mu rovněž odvětil Písmem, řka "Psáno jest." Satan využíval slabosti a utrpení Kristova, který na se vzal naši lidskou přirozenost.

Přečtěme si Matouše 4,8-11: "Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi a ukázal mu všecka království světa i slávu jejich a řekl jemu: "Toto všecko tobě dám, jestliže padna budeš se mi klaněti." Tehdy dí mu Ježíš: "Odejdiž, satane, nebo jest psáno: "Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš." Tedy opustil Ho □ábel a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu."

Zde předkládá satan Kristu svět v nejpřitažlivějším světle a dává Mu na srozuměnou, že nemá zapotřebí tolik trpět, aby získal království země, satan se zříká všech svých nároků, jestliže se mu Kristus bude klanět. Satanova nespokojenost započala již v nebi, poněvadž

nemohl být prvním a nejvyšším v rozkazování roven Bohu - vyvýšen nad Krista. [1T 294] Vzbouřil se a ztratil své postavení a byl vyhoštěn z nebe se všemi, kteří s ním souhlasili. Na poušti se domníval být ve výhodě nad sesláblým a trpícím Kristem a doufal obdržet od Něho oné pocty, které nemohl získat v nebesích. Ale Ježíš, přes svoji slabost a vyčerpanost, nepodlehl ani na okamžik pokušení satanovu, ale ukázal svoji nadřazenost a projevil svoji autoritu, vyzývaje satana: "Pryč s tebou" "odejdi ode mne." Satan byl poražen. Tehdy počal přemýšlet, jak by mohl dosáhnout svého úmyslu a obdržet poctu od lidí, když mu byla odmítnuta Bohem na nebesích a Kristem na zemi. Kdyby bylo pokoušení Krista mělo úspěch, plán vykoupení by byl selhal, satan by byl s úspěchem uvedl lidstvo v beznadějnou bídu. Ale to, v čem nepochodil satan u Krista, podařilo se mu u člověka.

Podaří-li se satanovi tak zmást a oklamat lidskou mysl, aby se smrtelníci domnívali, že jim je dána vlastní moc vykonávat velké a dobré skutky, přestávají se spoléhat na Boha, že pro ně vykoná to, o čem se domnívají, že mají moc vykonat sami. Neuznávají vyšší moc. Nepřiznávají Bohu slávu, kterou vyžaduje da která Jeho velkému a jasnému majestátu přináleží. Satanovo dílo je tak dokonáno a on jásá, že padlý člověk vyvyšuje sebe právě tak, jak on sám sebe vyvyšoval na nebesích, až byl svržen. On ví, že vyvyšuje-li člověk sám sebe, je jeho zmar právě tak jistý jako jeho vlastní.

Satan nepochodil se svými pokušeními u Krista na poušti. Plán vykoupení byl dokonán. Vysoká cena byla zaplacena za vykoupení člověka. A nyní se satan pokouší odstranit základ křesťanské naděje a obrátit lidskou mysl na takovou cestu, kde by člověk nemohl mít užitku nebo nemohl být spasen nabízenou velkou obětí. Vede padlého člověka "svým podvodem nepravosti" k víře, [1T 295] že se může dobře obejít bez smírčí oběti, že nemusí být závislým na ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Spasiteli, že vlastní zásluhy člověka opravňují k získání Boží milosti. A potom počíná zviklávat důvěru člověka v Bibli dobře ví, že bude bezpečen, bude-li zde jen mít úspěch v tom, aby byla zmařena víra člověka v odhalitele, který ho tak přesně označuje. Vkládá do duše podvod, že není osobního ďábla a ti, kdo tomu uvěří, nenamáhají se, aby odporovali a bojovali proti tomu, o čem jsou ujišťování, že to neexistuje. Takto ubozí slepí smrtelníci konečně přijímají zásadu: "coko-li jest, je správné." Neuznávají pravidla, která by udávala směr jejich životu.

Satan přivádí mnohé k názoru, že modlitba Bohu je zbytečná a pouhou formou. On dobře ví, jak nutné jsou náboženské úvahy a modlitby, aby Kristovi následovníci mohli odolávat jeho lsti a podvodu. Svými útoky by odvrátil duši od těchto důležitých duchovních cvičení, že duše se nemá obracet o pomoc k Všemohoucímu, aby tak získala od Něho sílu k odolávání jeho útokům. Bylo mi ukázáno na vroucí působivé modlitby Božího lidu za starodávna. "Eliáš byl pokoušen zlem podobně jako my a modlil se vroucně." Daniel se modlil třikrát denně svému Bohu. Satan se chvěje vztekem při zvuku vroucí modlitby, neboť ví, že utrpí ztrátu. Danielovi byla dávána přednost před předními a knížaty pro jeho výborného ducha. Padlí andělé se obávali, že jeho vliv oslabí jejich vládu nad zákonodárci království, neboť Daniel měl velkou moc. Obviňující zástup zlých andělů podněcoval přední a knížata k závisti a žárlivosti a tito hlídali proto pečlivě Daniele, aby něco proti němu nalezli a aby o tom mohli zpravit krále. Ale to se jim nezdařilo. Tedy se tyto nástroje satanovy snažily, aby se stala jeho věrnost Bohu příčinou jeho zkázy. Padlí andělé vypracovali pro ně plán a tyto nástroje je pohotově uskutečnily.

Král nevěděl o této lstivé a zákeřné zlotřilostí, [1T 296] zamýšlené s Danielem. V plné znalosti králova výnosu klaněl se Daniel stále svému Bohu, "maje okna otevřená". Považuje pokorné prosby k Bohu za tak důležité, že by raději obětoval svůj život, než abych se jich vzdal. Pro jeho modlitby Bohu je uvržen do lví jámy. Až tak daleko provedli zlí andělé svůj úmysl. Ale Daniel se nepřestává modlit ve lví jámě. Bude strpěno, aby byl sežrán? Zapomněl Bůh na něho? Ach nikoli. Ježíš, mocný vůdce zástupů nebeských, vyslal svého anděla, aby zavřel ústa oněch hladových lvů tak, aby neublížili modlícímu se Božímu muži. V hrozné jámě zavládl mír. Král, jsa svědkem jeho ochrany, vyvedl ho ven s poctami. Satan a jeho andělé byli poraženi a rozlíceni. Nástroje, kterých použili, byly odsouzeny k zahynutí tímto strašlivým způsobem, kterým chtěli zničit Daniele.

Modlitba víry je velikou silou křesťana a má určitou převahu nad satanem. Proto nám namlouvá, že modlitbu nepotřebujeme. Nenávidí jméno Ježíše, našeho zástupce a když Ho vroucně o pomoc prosíme, je satanův zástup plný neklidu. Dobře slouží jeho úmyslům,

jestliže zanedbáváme modlitbu, neboť tehdy jsou jeho prolhané zázraky ochotněji přijímány. Co se mu nezdařilo při pokoušení Krista, dokonává klamnými podvody u člověka. Někdy přichází v podobě líbezné mladé osoby neb nádherného stínu. Uzdravuje a je uctíván oklamanými smrtelníky jako dobrodinec lidstva. Frenologie a mesmerismus jsou velice vyvyšovány. Satanovi jsou dobré, ale satan se jich chápe jako nejmocnějších nástrojů ku klamání a maření duší. Jeho umění a lstí jsou přijímány jako přicházející z nebe a víra v Odhalitele Bibli, je zmařena v srdcích tisíců. Satan zde přijímá uctívání, které uspokojuje jeho satanské veličenstvo. Tisíce duší je s ním ve styku a přijímá instrukce [1T 297] tohoto démona - boha a pracuje podle jeho učení. Svět nebyl nikdy tak zkažený jako nyní, kdy se domnívá, že má tolik užitku z frenologie a živočišného magnetismu. Satan používá právě těchto věcí ku zničení ctnosti a ku položení základu spiritismu.

Bylo mi ukázáno na Písmo, jako na obzvláště hodící se proti spiritismu. Kl 2,8: "Hleďtež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa a ne podle Krista." Jak mi bylo ukázáno, bylo tisíce lidí zkaženo filosofii, frenologii a živočišným magnetismem a bylo vehnáno do nevěry. Jestliže se dá lidská mysl touto cestou, je téměř jisté, že ztratí svoji rovnováhu a bude ovládána démonem. "Marné zklamání" naplňuje mysl ubohých smrtelníků. Domnívají se, že mají v sobě takovou moc k vykonávání velkých činů, že si ani neuvědomují potřeby vyšší moci. Jejich zásady a víra "jsou dle ustanovení lidských, podle živlů světa a ne podle Krista." Ježíš je neučil této filosofii. Nic podobného nemůže být nalezeno v Jeho učení. Nikdy neobracel mysl ubohých smrtelníků na ně samé, na moc, kterou by měli. On vždy obracel mysl jejich k Bohu, Stvořiteli vesmíru, jako k prameni jejich síly a moudrosti. Zvláštní výstraha je dána ve verši 18: "Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně pokorou a náboženstvím andělským, v to, čehož neviděl, vysokomyslně se vydávaje, marně se nadýmaje smyslem těla svého."

Učitele spiritismu se vám blíží příjemným a okouzlujícím způsobem, aby vás klamali a nasloucháte-li jejich pohádkám, jste podvádění nepřítelem spravedlnosti a zajisté ztratíte svoji odměnu. Když se vás jednou zmocní okouzlující vliv arcipodvodníka, budete otráveni a jeho smrtonosný vliv zkazí a zmaří vaši víru v Krista, jako Syna Božího a vy se přestanete dovolávat zásluh Jeho krve. [1T 298] Oklamáni touto filosofii jsou podvedeni o svoji odměnu podvody satanovými. Opíraje se o své oběti, ponižují se a dovolují svému rozumu věřit v největší nesmysl a přijímají nejabsurdnější myšlenky od těch, o kterých se domnívají, že jsou jejich mrtvými přáteli. Satan tak zaslepuje jejich zrak a překrucuje jejich úsudek, že ani nepozorují zlo a poslouchají instrukcí, domnívají se, že pocházejí od jejich mrtvých přátel nyní to andělů ve vyšších sférách.

Satan si vybral nejjistější, nejokouzlující šalbu, která je vypočtena na lásku těch, kteří uložili své milované do hrobu. Padlí andělé bérou na sebe podobu těchtě milovaných a opakují události z jejich života a jednají tak, jak jednali jejich přátelé, dokud byli na živu. Tím způsobem klamou příbuzné mrtvých a přivádějí je k víře, že jejich zesnulí přátelé jsou andělé, vznášející se nad nimi a rozmlouvají s nimi. K těm vzhlížejí s jistým uctíváním a co oni praví má na ně větší vliv než Boží Slovo. Tito padlí andělé, vydávající se za mrtvé přátelé, buď zcela zavrhují Boží Slovo jako plané báchorky nebo sloužili to lépe jejich úmyslu, vybírají si podstatné části svědčící o Kristu a ukazující cestu do nebes a změní prostý, jasný výrok Božího Slova, aby se hodil k jejich vlastnímu zkaženému charakteru a tak ničí duše. S náležitou pozorností věnovanou Božímu Slovu každý může být přesvědčen, chce-li jen, o tomto hubícím podvodu duši. Boží Slovo vyslovně praví, že "mrtví nevědí nic". Kaz 9, 5.6. "Nebo živí vědí, že umříti mají, mrtví pak nevědí nic, aniž více mají jaké odplaty, protože v zapomenutí přišla památka jejich. Anobrž i milování jejich i nenávist jejich i závist jejich zahynula a již více nemají dílu na věky v žádné věci, kteréž se dějí pod sluncem."

Svedení smrtelníci uctívají padlé anděly, [1T 299] věří, že jsou to duše zemřelých přátel. Slovo Boží výslovně praví, že mrtví nemají již podílu na ničem pod sluncem. Spiritisté tvrdí, že mrtví vědí vše, co se děje pod sluncem, že jsou ve spojení se svými přáteli na zemi, že jim dávají cenné informace a činí zázraky. Ž 115,17 "Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž vstupují do místa mlčení." Satan, proměněn v anděla světla, pracuje vším podvodem nepravosti. On, který mohl vyzvednout Božího Syna, který byl učiněn o něco menší andělů, na věž chrámovou, vynést Ho na nejvyšší horu, aby před Ním rozprostřel

království země, ten může uplatňovat svoji moc na člověka, který je v síle a vědění daleko pod Božím Synem, i když ten vzal na sebe lidskou přirozenost.

V tomto zvrhlém věku ovládá satan ty, kteří se odloučí od pravdy a odváží se na jeho území. Používá své moci nad takovou duší zdrcujícím způsobem. Bylo mi poukázáno na tato slova: "Nižádný vás nepředchvacuj v to, čehož neviděl, marně se nadýmaje smyslem těla svého." Bylo mi ukázáno, že někteří ukájejí svoji zvědavost, zabývají se a zaplétají se s ďáblem. Nemají sice pravé víry ve spiritismus a se zděšením by ucouvli při myšlence, že mají být mediem. Ale přece si dodávají odvahy a smělosti a přivádějí se do postavení, kde satan může nad nimi vykonávat svoji moc. Takoví nezamýšlejí hluboko vniknout do toho díla, ale nevědí, co dělají. Odvažují se na území ďáblovo a pokoušejí ho, aby je ovládal. Tento mocný ničitel je pokládá za svoji zákonitou kořist, podrobuje si je proti jejich vůli. Když si přejí mít sebe opět v moci - nemohou: Postoupili svoji mysl satanu,ten neupustí od svých nároků, ale podrží si je v zajetí. Žádná jiná moc nemůže osvobodit duši z osidla satanova, jedině Boží moc, jako odpověď na vroucí prosby Jeho věrných následovníků. [1T 300]

Jediná jistota spočívá v hledání pravdy, jako ukrytého pokladu tak, jak jej odhaluje Boží slovo. Předmět Soboty, přirozenost lidská a svědectví Ježíšovo jsou velké a důležité pravdy, kterým musí být rozuměno, to bude držet Boží lid jako kotva v těchto nebezpečných časech. Ale masa lidstva pohrdá pravdami Slova Božího, zavrhuje je a dává přednost povídačkám. 2Te 2,10.11: "Protože lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži."

Tito satanští duchové nejvíce lichotí těm nejzkaženějším a tito je pokládají za duchy svých zemřelých přátel a marně se chlubí svým tělesným myšlením. K1 2,19: "A nedrže se hlavy, od níž všechno tělo po kloubích a svazcích vzdělané a spojené roste Božím vzrůstem, zapírají toho, který daruje tělu sílu, aby každý úd vzrůstal Božím vzrůstem."

Marné filosofování. Údy těla jsou ovládány hlavou. Spiritisté nechávají hlavu stranou a věří, že všechny údy těla musí jednat samy a tento zákon je přivádí do stavu "dokonalosti bez hlavy." J 15,1.2.4-6. "Já jsem ten vinný kmen pravý a Otec můj vinař jest. Každou ratolest, která ve mně nenese ovoce, odřezuje a každou, kteráž nese ovoce, čistí aby hojněji ovoce nesla." "Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstane-li by při kmenu, tak ani vy, leč zůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé, nebo beze mne nic učiniti nemůže. Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest a uschneť a sberou ty ratolesti a na oheň vrhnouť a shoří." [1T 301]

Kristus je pramen naší síly. On je vinný Kmen, my pak větvemi. My musíme čerpat potravu z živého Kmene. Pozbaveni síly a potravy z toho Kmene jsme jako údy těla bez hlavy a jsme v tom postavení, ve kterém si nás satan přeje mít, aby nás mohl dle své libosti ovládat. Pracuje "všelikým podvodem nepravosti v těch, kteří hynou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodu, aby věřili lži." 2Te 2,10.11. Spiritismus je lež. Je založen na velké původní lži: "Ty zajisté nezemřeš." Tisícové odřízli Hlavu a výsledek jest, že údy jednají bez Ježíše jako své hlavy a někdo jiný vede jejich tělo. Jsou ovládání satanem.

Bylo mi ukázáno, že satan nemůže ovládat mysl, pakli že se jeho nadvládě nepoddají. Ti, kdo opustí pravdu, jsou nyní ve vážném nebezpečí. Oddělují se od Boha a od ochranné péče Jeho andělů a satan, který je stále na stráži, aby zmařil duše, počíná jim předkládat své podvody. Takoví jsou v krajním nebezpečí a když to poznají a snaží se odolávat mocnostem temnoty a osvobodit se ze satanových osidel, nemají lehkou práci. Vstoupili na satanovo území a on si činí na ně nárok. Neváhá a napíná všechny své síly a volá ku pomoci všechny zástupy svých andělů, aby vytrhl z Kristovy ruky i jednu jedinou lidskou bytost. Ti, kteří ponoukali ďábla, aby je pokoušel, musí zoufale usilovat, aby se vymanili z jeho moci. Ale když počnou pracovat pro sebe, přijdou jim ku pomoci andělé toho Boha, kterého zarmucovali. Satan a jeho andělé jen neradi ztrácejí svoji kořist. Zápasí a bojují se svatými anděly a zápas je těžký. Ale jestliže ti, kteří bloudili, nepřestávají úpěnlivě prosit a vyznávají v hluboké pokoře své nepravosti, získají nadvládu andělé, kteří vynikají silou a vymaní je z moci andělů padlých. [1T 302]

Když byla opona vyzdvižená a já jsem viděla zkaženost tohoto věku, ochořelo mé srdce a můj duch téměř umdléval. Viděla jsem, že obyvatelé země naplňují míru kalicha svých

nepravostí. Boží hněv vzplanul a nezmírní se, dokud hříšníci nebudou ze země vymýceni. Satan je Kristův osobní nepřítel. Je původcem a vůdcem každého druhu vzpoury, jak na nebi tak i na zemi. Jeho vztek vzrůstá, my si jeho moc ani neuvědomujeme. Kdyby naše oči viděly padlé anděly při práci u těch, kteří se cítí spokojenými a mají za to, že se nalézají v bezpečí, necítili bychom se tak jistými. Padlí andělé jsou nám každým okamžikem na stopě. Očekáváme pohotovost - od zlých lidí, jednajících dle satanova návodu, ale zatím co náš duch je nechráněn před jeho neviditelnými nástroji získávají novou půdu a konají před námi divy a zázraky. Jsme připraveni odolávat jim Slovem Božím, jedinou to zbraní, které nemůžeme s úspěchem použít?

Někteří budou pokoušení, aby přijímali tyto divy jako od Boha. Nemocni budou před námi uzdravováni. Zázraky se budou dít před našima očima. Jsme připraveni na zkoušku, očekávající nás, až lživé zázraky satanovy budou ještě plněji předváděny? Nebudou mnohé duše polapeny do osidel a získány? Opuštěním jasných ustanovení a přikázání Božích a dopřáváním sluchu báchorkám, připravují se mnohé duše na přijetí těchto vylhaných zázraků. Musíme se nyní všichni hledět vyzbrojit do boje, který nás brzy očekává. Víra v Boží slovo na modlitbě zkoumaná, prakticky uplatňované, budou naším štítem proti moci satanově a učiní z nás vítěze skrze Kristovu krev.

1T 303

Svědectví pro církev číslo 8

Náboženství v rodině

Bylo mi ukázáno, jak vysoké a odpovědné postavení má Boží lid zaujímat. Je solí země a světlem světa a musí chodit tak, jak chodil Kristus. Musí projít velkým utrpením. Přítomná doba je dobou boje a zkušování. Náš Spasitel praví ve Zj 3,21: " Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem a sedím s Otcem na trůnu Jeho." Odměna není dána všem, kteří vyznávají, že jsou Kristovy následovníky, ale těm, kteří zvítězí, jako On zvítězil. Musíme studovat život Ježíše Krista a učit se, co to znamená vyznávat Ho před světem.

Abychom mohli vyznávat Krista, musíme Ho napřed sami vlastnit. Nikdo nemůže Krista vyznávat opravdově, dokud Kristovo smýšlení a duch Kristův nejsou v něm. Kdyby pouhá forma náboženství, nebo známost pravdy byly již vyznáváním Krista, mohli bychom říci: "Široká cesta vede do života a mnozí ji nacházejí." Musíme chápat, co to znamená vyznávat Krista a v čem Ho zapíráme. Je možným vyznávat Krista svými rty, ale svými skutky Ho zapírat. Teprve ovoce Ducha, zjevované v našem životě, je přiznáním se k Němu. Jestliže jsme se zřekli všeho pro Krista, bude náš život pokorný, naše rozmluvy nebeské, naše chování bezvadné. Mocný, očisťující vliv pravdy v duši [1T 304] a projevování Kristova charakteru v příkladném životě, to je vyznáváním Jeho. Jsou-li slova života věčného zaseta v naše srdce, je pak ovoce spravedlnost a pokoj. Můžeme zapírat Krista ve svém životě hověním svému pohodlí a sebeláskou, posmíváním se a vtipkováním a vyhledáváním poct světa. Můžeme Ho zapírat svým zevnějškem, přizpůsobováním se světu, pyšným chováním a drahocenným oděvem. Pouze neustálou bdělostí a vytrvalostí a téměř nepředstávajícími modlitbami budeme schopni jevit ve svém života Kristovu povahu nebo posvěcující vliv pravdy. Mnozí vyhánějí Krista ze svých rodin netrpělivým a zlostným duchem. Takoví musí v tomto směru ještě mnohé přemáhat.

Byl mi ukázán přítomný zeslabený stav lidské rodiny. Každé nové pokolení je slabší a nemoci všech druhů sužují lidstvo. Tisícové ubohých smrtelníků se vlekou bídným životem se znetvořenými, nemocnými těly, otřesenými nervy, trudnomyslnými myšlenkami. Satanova moc nad lidstvem nabývá na síle. Kdyby Pán brzo nepřišel a nezlomil jeho moc, byla by země dávno dříve vylidněna.

Bylo mi ukázáno, že satan využívá své moci především proti Božímu lidu. Mnozí mně byli ukázáni ve stavu pochybnosti a zoufalství. Tělesná neduživost působí na ducha, lstivý a mocný nepřítel hlídá každý náš krok a používá vší své síly a dovednosti, aby nás odvrátil od správné cesty. A jelikož se často stává, že Boží lid není na stráži, nezná také jeho lstivé kličky.

Pracuje prostředky a nástroji, za kterými se nejlépe může skrýt a tak velmi často dosahuje svého cíle.

Bratři investovali své prostředky do podniku s patentovanými vynálezy a jinými právy přemluvili k účasti mnohé, kteří dobře nesnášejí starostí a nesnáze s takovými podniky. Jejich úzkostlivý a přetížený mozek vážně ohrožuje jejich již tak nemocná těla a oni pak propadají malomyslností, stupňující se v zoufalství. [1T 305] Ztrácejí všechnu sebedůvěru a myslí si, že je Bůh opustil a neodvažují se již ani věřit, že jim bude milostiv. Tyto ubohé duše nebudou však přenechány nadvládě satanově. Musí projít temnotou a opět povznést svoji otřesenou víru k zaslíbením Boží. On je vysvobodí a zamění jejich bolest a smutek v pokoj a veselí. Ale takoví musí, jak mně bylo ukázáno, skrze tato utrpení naučit se zanechat všech takových a podobných podnikání. Nesmí dovolit ani svým bratřím, aby je lichotkami přiměli k zapleteni se do takových podniků. Neboť jejich očekávání se nesplní a budou vrženi na nepřátelské bojiště nevyzbrojeni protakovýto zápas. Prostředky, které by byly vloženy do Boží pokladnice, aby tak sloužily šíření Božího díla, budou hůře než ztraceny, jestliže budou vloženy do některého z těchto moderních podníkání. Jestliže někdo, vyznávající pravdu, se cítí oprávněným a schopným pustit se do takovýchto podnikání, ať s tím nechodí mezi bratry, kteří si přejí zasvětit své prostředky Bohu. Ale jděte do světa, a nechť investuje své peníze ona třída lidí, která se nestará o šíření Boží věci.

Byla mi ukázána nutnost, abychom otevřeli dveře svých domů i svých srdcí Pánu. Když počínáme vážně pracovat pro sebe a své rodiny, budeme mít Boží pomoc. Bylo mi ukázáno, že pouhé svěcení soboty a modlení ráno a večer nejsou kladné důkazy, že jsme opravdovými křesťany. Tato zevnější forma může být přesně dodržována a přece to není pravá zbožnost. Titovi 2,14: "Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků." [1T 306] Všichni, kteří vyznávají Krista a chtějí být Jeho následovníky, mají ovládat svého vlastního ducha a nedovolit sobě mluvit mrzutě nebo netrpělivě. Manžel a otec má zadržet každé netrpělivé slovo, které by již chtěl pronést. Měl by přemýšlet o svých slovech, aby nezanechávala smutek a dech jedu.

Neduživost a nemoci ohrožují zvláště ženy. Štěstí celé rodiny je velmi závislé na ženě a matce. Je-li slabá a nervosní a trpí-li přílišným přetížením v práci, stává se její mysl sklíčenou, neboť tato odpovídá na únavu tělesnou a tu se často setkává s chladnou zdrženlivostí svého manžela. Jestliže se vše neděje s takovou přívětivostí, jak by si přál, kárá ženu a matku. Její péče a její břímě často vůbec nezná a často neví, jak jí projevit své porozumění. Ani si neuvědomuje, jak pomáhá velkému nepříteli v jeho díle zkázy. Měl by vírou v Boha vysoko zvednout korouhev proti satanovi, ale zdá se být slepý k svému vlastnímu i jejímu zájmu. Jedná s ní lhostejně. Neví, co dělá. Pracuje přímo proti svému štěstí a maří štěstí celé rodiny. Žena se stává zoufalou a ztrácí všechnu odvahu. Je po naději i radosti. Koná mechanicky své denní povinnosti, poněvadž vidí a ví, že její práce musí být vykonána. Její nedostatek veselosti a odvahy je pociťován v kruhu rodiny. Je mnoho takových nešťastných rodin mezi světiteli Soboty. Andělé přinášejí tyto smutné zprávy do nebe a zapisující anděl to vše přesně zanáší.

Manžel by měl jevit o svoji rodinu co největší zájem. Zvláště pak by měl být velmi něžný k citům své slabé ženy. Může zavřít dvéře mnoha nemocem. Laskavá, veselá a povzbuzující slova mají větší účinek než nejhojivější léky. Dodají odvahy srdci zoufajícímu a skleslému na mysli a štěstí a světlo sluneční, vnesené tak do rodiny laskavými činy [1T 307] a povzbudivými slovy vyplatí se desateronásobně. Manžel si má uvědomit, že velké břímě výchovy dětí spočívá na matce, že jí dá mnoho námahy, má-li zjemnit jejich povahy. To by mělo vyvolat jeho nejjemnější city a s velkou péči by měl ulehčovat jejím břemenům. Měl by ji povzbuzovat, aby se opírala o jeho velkou náklonnost, měl by její mysl odvádět k nebi, kde je síla a pokoj a konečný odpočinek pro všechny znavené. Neměl by přicházet domů zamračený, ale měl by svojí přítomností přinášet do rodiny sluneční světlo a měl by povzbuzovat svoji ženu, aby hleděla vzhůru a věřila v Boha. Společně si mohou činit nároky na Boží zaslíbení a přivolávat i Jeho bohaté požehnání do své rodiny. Nelaskavost, nářek a hněv vyhánějí Ježíše z obydlí. Viděl jsem, že Boží andělé prchají z domů, kde jsou nelaskavé slova, podrážděnost a hádky.

Bylo mi však také ukázáno, že často bývá chyba na straně ženy. Nenamáhá se dosti, aby se sama ovládala a učinili domov šťastným. Bývá často podrážděná a zbytečně si naříká.

Manžel se vrací domů z namáhavé práce unaven a nalézá zamračenou ženu místo laskavých, povzbudivých slov. Je pouze člověkem, odcizuje se své ženě, přestává i svůj domov milovat, jeho životní stezka je zatemnělá a jeho odvaha poklesla. Ztrácí sebeúctu a onu důstojnost, kterou Bůh od něho požaduje. Manžel je hlava rodiny jako Kristus je hlavou církve, a každý způsob, kterého žena použije, aby jeho vliv oslabila a připravila ho o jeho důstojnost a odpovědnost, nelíbí se Bohu. Je povinností ženy, aby ustoupila ve svých přáních a ve své vůli svému muži. Oba mají ustoupit, ale Boží Slovo dává přednost úsudku mužově. A neubere na důstojnosti ženy, když ustoupí tomu, koho si vyvolila, aby byl jejím rádcem a ochráncem. [1T 308] Manžel má udržovat své postavení v rodině mírně, ale se vší rozhodností. Někdo mi položil otázku: "Musím být neustále na stráži a přemáhat se? Bylo mi ukázáno, že máme před sebou veliké dílo ve zpytování svého srdce a že musíme nad sebou bdít žárlivou péči. Máme se naučit rozeznávat v čem chybujeme a v tom ohledu být stále na stráži. Musíme mít dokonalou nadvládu nad sebou samými. Neklesá-li člověk v slovu, je dokonalým člověkem a je schopným řídit své tělo. Světlo, svítící na naši stezku, pravda, která se doporučuje našemu svědomí buď zatratí a zmaří duši nebo ji posvětí a přetvoří. Žijeme příliš blízko konce doby zkoušek, než abychom se spokojili povrchním dílem. Milost, kterou jsme až doposud pokládali za dostačující, nás nyní již nebude podpírat. Naše víra musí se sílit a musíme být více podobni Kristu v chování a náklonnostech, abychom obstáli a úspěšně odolávali svodům satanovým. Boží milost je dostatečná pro každého Kristova následovníka.

Naše úsilí, odolávat útokům satanovým, musí být upřímné a vytrvalé. Používá své síly a dovednosti ve všemožných pokusech odvrátit nás od správné cesty. Hlídá naše vcházení i vycházení, jen aby nalezl příležitost nás zranit a zničit. Pracuje s největším úspěchem v temnotách a zraňuje a poškozuje ty, kteří neznají jeho úskoky. Nemohl by získat převahu, kdyby jeho metody byly známé. Nástroje, kterých používá, aby uskutečnil své úmysly a vrhl svůj ohnivý šíp, jsou často členové našich vlastních rodin.

Ti, které milujeme, mohou sice mluvit nebo jednat přenáhleně, ale nás to může hluboce ranit. Nebylo to jejich úmyslem, ale satan tak zveličuje jejich slova a to činí před námi a tím mrští oštěpem ze svého toulce, aby nás probodl. My se namáháme, abychom odolali tomu, o kom se domníváme, že nás napadl a tím ještě satana v jeho svodech podporujeme. Místo, abychom prosili Boha o sílu potřebnou k odporování satanu, [1T 309] dovolujeme, aby naše štěstí bylo mařeno a pokoušíme se zastávat toto, čemu říkáme naše právo. Tak dáváme satanu dvojí možnost. Odhalujeme své zraněné city a satan nás používá jako svých nástrojů, abychom ranili a učinili nešťastnými ty, kteří se nás nemínili nikterak dotknout. Požadavky mužovy se mohou někdy ženě zdát nerozumné, ale když s klidem a rozvahou bude přemýšlet o té věci z jeho hlediska a v co světle nejpříznivějším pro něj, pozná, že ustoupení a podvolení se jeho náhledu, i když se neshoduje s náhledy jejími, zachrání oba před neštěstím a dá tím velká vítězství nad svody satanovými

Viděla jsem, že satan bude zápasit jak o prospěšnost, tak i o život bohabojných, a že se bude pokoušet, aby zmařil jejich pokoj tak dlouho, dokud budou žít na světě. Ale jeho moc má své meze. Může pec ohnivou zapálit, ale Ježíš a andělé budou hlídat důvěřující křesťany, aby byla ztrávena pouze nečistota. Oheň, založený satanem nemůže mít sílu, aby zničil nebo poškodil pravý kov. Je důležité, aby se zavřely všechny dvéře před satanem. Je výsadou každé rodiny žít tak, aby satan nemohl z ničeho těžit, co mluví nebo činí, aby nemohl nikoho k sobě strhnout. Každý člen rodiny má jít ve svoji mysli vryto, že každý má právě tolik, kolik potřebuje, aby odolal svému lstivému nepříteli, každý se musí na upřímných modlitbách a nezvratnou vírou dovolávat zásluh Kristovy krve a Jeho zachraňující moci.

Moci temnoty se shromažďují okolo duší a zabraňují jim pohlížet na Ježíše a můžeme pouze čas od času očekávat se starostí a předěšením, až se mrákoty rozejdou. Tato údobí jsou někdy strašlivé. Naděje se zdá ztrácet a zmocňuje se nás zoufalství. V těchto strašlivých hodinách se musíme naučit důvěřovat, záviset jedině na zásluhách smírčí oběti a ve vší své bezmocné nehodnosti utíkat se jedině k zásluhám ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Vykupitele. [1T 310] Pokud toto budeme činit, nikdy nezahyneme - nikdy! Svítí-li světlo na naši stezku, není to velkou věcí být silným silou milosti. Ale trpělivě čekat v plné nadějí, když nás mraky zahalují a vše je v temnotě, to vyžaduje víry a poddání se, což napomáhá naši vůli, aby splynula s Boží vůli. Malomyslníme příliš rychle a vroucně prosíme, aby zkoušky byly od nás odňaty tehdy, když bychom měli prosit o trpělivost k vytrvání a o milost ku vítězství.

Bez víry nemožno je líbit se Bohu. Můžeme mít Boží spasení ve svých rodinách, ale musíme v ní věřit, musíme pro ní žít a musíme mít neustálou, trvalou víru a důvěru v Boha. Musíme potlačovat prudkou povahu a ovládat svá slova a v tom dobudeme velkého vítězství. Jestliže neovládneme svá slova a svou náladu, jsme satanovými otroky. Jsme jeho poddaní. Drží nás v zajetí. Všechny hádky a nepřívětivá, netrpělivá a podrážděná slova jsou obětí, přinášenou jeho satanskému veličenstvu. A je to drahá oběť, dražší než jakákoliv oběť, kterou můžeme přinést Bohu, neboť maří pokoj a štěstí celých rodin, ničí zdraví a je případně i příčinou promarnění věčného života a štěstí. Zdrženlivost, kterou nám ukládá Slovo Boží, je v našem vlastním zájmu. Zvyšuje štěstí našich rodin a všech kolem nás. Zjemňuje náš vkus, posvěcuje naší schopnost úsudku a přináší pokoj duše a nakonec věčný život. Pod touto svatou zdrženlivostí porosteme v milostí a v pokoře a bude nám snadným mluvit správně. Přirozená prudká povaha je porobena. V nás přebývající Spasitel bude nás každé hodiny posilovat. Přisluhující andělé budou přebývat v našich obydlích a ponesou s radostí do nebes zprávy o našem pokroku v božském životě a zapisující anděl zapíše radostnou a šťastnou zprávu.

1T 311

Žárlivost a věčné vyhledávání chyb

Bratře G., položil jsi mi v --- několik otázek, o kterých jsem mnoho přemýšlela. Za svého rozhovoru s tebou jsem získala přesvědčení, že si neuvědomuješ úlohu, kterou jsi hrál a ani rány, které jsi zasadil Boží věci. Co mi bylo o tobě zjeveno, měla jsem živě před očima a porovnávala jsem, co mi bylo nedávno ukázáno, se svědecvím o tobě ve svědectví č.6 a nenacházím té nejmenší omluvy pro tvé chování. Dříve, než jsi se stal účastníkem někdejšího fanatismu ve Wisconsinu, již tehdy jsi neměl pravdu v Božích očích.

Bratře G. kdybys byl poctivě následoval světla, nikdy by ses byl nechoval tak, jak jsi se choval. Šel jsi svévolně, umíněně svoji vlastní cestou a spoléhal jsi se na svůj vlastní úsudek, odmítaje být veden. Pán ti poslal pomoc, ale ty jsi odmítl ji přijmout. Co více mohla nebesa pro tebe učinit než již bylo vykonáno? Když jsi se domníval, že druzí požívají vyšší úcty nežli ty, cítil jsi se nespokojen a rozzlobeným a byl jsi umíněný a nepřístupný, jako rozmazlené dítě. Přál jsi si být vysoce vážen, ale sám ses choval pod svoji úroveň v uctívání těch, jejichž uznání sis tolik přál.

Již před svým fanatickým chováním jsi byl žárlivým k osobám v Battle Creek a dal jsi padnout náražkám, které vyvolaly podezření. Žárlil jsi na mého manžela i na mne, podezřívaje špatnost. Závist a podezření se spojily. Pod pláštíkem svědomitosti, našeptával jsi pochybnosti v postupování těch, kteří nesou břímě díla v Battle Creek a rozsíval jsi urážky o věcech, které ti byly zcela neznámé a o kterých jsi nebyl vůbec schopen správně posuzovat. Břímě této odpovědnosti nebylo vloženo na tebe. 1T 312 Bylo mi ukázáno, že by si Bůh nevybral člověka s tvým smýšlením a nevložil těžké břímě na něho a nepovolal ho, aby zaujímal nejodpovědnější postavení, neboť sebeúcta by tak převyšovala, že by škodila nejen jemu, ale i Božímu lidu. Kdyby sis byl sám sebe méně vážil, bylo by v tobě méně žárlivosti a podezírání.

Bratře G. kdyby ses byl plně spojil s tělem a byl jednotný a soucítil s těmi, které Bůh uznal způsobilými, aby stáli v čele díla, a kdybys byl přijal dary, které Bůh dal své církvi a kdybys jim plně důvěřoval, kdyby ses byl plně postavil za všechny body přítomné pravdy, kdybys byl táhl za jeden provaz s těmi, kteří mají zkušenosti v díle, tehdy bys byl ty a všichni tobě podobní dokonale sproštěn tohoto omylu. Byl bys měl kotvu, která by tě držela. Ale ty jsi zaujal nerozhodné stanovisko z obavy, abys nebyl po vůli těm, kteří byli celou svou duši při díle a Boží věci. Bůh od tebe požaduje, abys stál pevně a rozhodně na základě se svými bratry. Bůh a svatí andělé byli nespokojeni s tvým chováním a nebudou déle tvoji bláhovost snášet. Bylo ti dovoleno jít za svými vlastními úsudky, kterých sis tolik cenil, dokud bys nechtěl být poučen a bez žárlivosti, bez umíněnosti a bez stěžování si nebo kritisování druhých, od těch kteří nesli břímě a tíhu Boží věci. Usiloval jsi o své vlastní, původní postavení, snaže se stát nezávislým na těle, kde bys býval uznáván a ctěn, až jsem viděla, že Bůh tě nechal jednat a ukázat onu moudrost, o které jsi se domníval, že je nad ostatní a byl jsi ponechán svým slepým - krátkozrakým úsudkům, abys vystupoval v nejnesmyslnějším bláznivém a divokém fanatismu, který kdy přinesl prokletí Wisconsinu.

Bylo mi ukázáno, že sis neuvědomil vliv svého dřívějšího života na Boží věc a svůj nynější postoj a povinnost k onomu fanatismu. [1T 313] Místo, abys pracoval se vší energií na osvobození sebe sama a na potírání vlivů, které jsi způsobil, vymanil ses ze všeho omluvou sebe a kritisováním těch, které ti Bůh seslal. Hotový rozkazovat ano i poukazovat na plán, dle kterého Pán měl tebe svými sluhy zadržet, sleduje sám nějakou jinou cestu, rozdílnou od té, kterou oni sledovali: Tvůj úsudek byl mocí satanovou převrácen a zatím, co jsi byl zahalen tmou, byl jsi neoprávněným soudcem té nejlepší cesty, sledované vůči tobě. Kdybys byl znal právě onu cestu, kterou Jeho služebníci museli nastoupit, aby ti pomohli, byl bys věděl dost, abys sám nalezl východisko. Bůh ti dal volbu, aby ses buď dal poučit a vychovat Jeho služebníky o Jeho přikázáné cestě, nebo abys pokračoval ve své svéhlavé cestě a propadl klamnému fanatismu.

Zvolil sis jít svoji cestou. A nyní musíš kárat pouze sám sebe. Vyznáváš, že jsi strážným zdi Siona a pastýřem stáda, viděl jsi však ubohé ovce rozsápané a rozehnané a přece jsi nedal varovné znamení. "Synu člověčí, strážným jsem tě postavil nad domem Izraelským, abys slyše slovo z úst mých, napomínal jich ode mne. Když bych já řekl bezbožnému: Smrti umřeš a nenapomenul bys ho a nemluvil jemu napomínaje bezbožného, aby zanechal cesty své bezbožné, tak abys ho při životě zachoval, ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám. Pak-li bys ty napomenul bezbožného a neodvrátil by se od bezbožností své a od cesty své bezbožné, onť pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš. Pak-li bys ty napomenul spravedlivého, aby nehřešil spravedlivý a on by nehřešil, jistě že živ bude, nebo napomenut byl. Ty také duší svou vysvobodíš." Ez 3,17-19.21.

Hřích oněch duší ve Wisconsinu, které propadly fanatismu, spočívá těžce na tobě, bratře G., tíže než na komkoliv jiném. Byl jsi nevěrným strážným. Nerozpoznal jsi zlo, poněvadž jsi byl nevěrný. [1T 314] Bůh seslal své věrné strážné, kteří stojí ve světle a můžou zlo poznat, aby varoval tebe a bloudící stádo. Kdybys byl naslouchal tomu varování, mohlo být velkému zlu zabráněno. Tvůj vliv byl však zachován. Stál jsi v cestě, aby svědectví Božích služebníků nemohlo proniknout k rozptýlenému stádci. Zbloudilé nezaslechly Božího hlasu, mluveného k nim vyvolenými služebníky. Zatvrdily svoji duši proti výstrahám strážných, jim poslaných a posílili se ve svém nerozumném sebeklamu. Pastýř neslyšel. Byl uražen, poněvadž bylo s jeho fanatismem tak rozhodným způsobem naloženo. Nerozeznal nebezpečí a neviděl nutnost spěchu. Měl dost světla, aby se rozhodl, ale byl příliš vzpurný a podezíravý vůči Božím služebníkům, než aby ustoupil jejich svědectví.

Bratře G. přál sis čekat, až se fanatismus projeví a fanatismus postupoval právě tak, jak si satan přál, až se projevil strašlivě. Nebylo zde rozumných, moudrých projevů, které by charakterisovaly toto dílo, jako dílo Boží. Služebníci Páně vykonali své poslání, očistili svá roucha od krve duší a zanechali se neposkvrněnými od zlořečeného vlivu, zatím, co ty neseš všechnu tíhu tohoto bídného hříchu fanatismu. Trpce si stěžuješ, avšak svu□ vlastní omyl v tom nevidíš. Kritisuješ a káráš slabé, bloudící ovce, že tě svedly s cesty. K čemu pak je strážný, ne-li k tomu, aby hlídal a dával varování před každým zlem. K čemu je pastýř než aby hlídal před nebezpečím, aby nebylo ovečkám ublíženo a aby nebyly usmrceny vlky? Jakou omluvu může pastýř přednést, že připustil, aby stádo sešlo z pravé pastvy a bylo rozehnáno, rozptýleno a zardoušeno vlky? Jak by asi obstála výmluva pastýřova, že to byly ovečky, které ho svedly s cesty? Opustily pravou pastvu a svedly ho s cesty? Taková výmluva by silně mluvila proti [1T 315] pastýřově schopnosti dohlížet na stádo. Nemohl by již požívat důvěry, že by jako věrný pastýř pečoval o stádo a přivedl ovečky zpět, kdyby sešly z pravé cesty.

Výtka činěná Boží věci pro sestru A. spočívá těžce na tobě. Zavinil jsi mnoho jejich skutků a zkušenosti. Byla churavá, ale přece zaujímala do jisté míry své místo v rodině a měla své děti stále kolem sebe. Ale opustila svůj domov a krátce potom se její rozum zatemnil. Odpadlictví vyznávajících světitelů soboty v --- tě přimělo k tomu, abys působil na sestru A. aby opustila svoji rodinu, která potřebovala její péče a aby šla do ---, aby pomohla svým vlivem tamnějším světitelům soboty. Nezdravé vzrušení vyznačovalo její cestu. Někteří nezkušení byli oklamání. Slabý rozum sestry A. byl přetížen a nemoc zmocnila se jejího mozku. A Boží věc je tím velice poškozena a je jí mnoho z tohoto důvodu vytýkáno. Bratru A. bylo ublíženo, trpí nyní velmi a jeho děti musí být mimo svůj domov. Ti, jejichž působení vadlo k těmto smutným následkům, mají před sebou velkou povinnost, aby ulehčili starostem

bratra A., aby odčinili zlo a bezpráví na něm spácháné a aby upřímně a plně vyznali svůj hřích, kterého se svým jednáním dopustili.

Kdybys byl stál v Boží radě, uznávaje, že dary Ducha zaujímají v církvi jim přináležející místo, kdybys srdcem i zásadami souhlasil s Review - založeném na ostrých pravdách, hodících se pro tuto dobu, kdybys byl dával pokrm v náležitém čase Božímu lidu, tvůj vliv a tví přátelé by byli velmi rozdílní. Byl bys vydával ostré svědectví v plném souladu s těmi, kteří vykonávají toto veliké dílo. Osobní omyly a nepravdy by se byly napravily. Věrně konaná práce by byla povznesla tamnější světitelé soboty, [1T 316] aby nebyli za ostatními církvemi. Ale takto se musí téměř všemu učit. Ty jsi měl přinášet vyhražené svědectví, poukazovat jim na nutnost obětí a ve všem jsi měl nést svoji část břímě Božího díla, pro šíření pravdy. Měl jsi je přiměti k soustavné dobročinnosti, aby každý nesl svůj díl a jevil snahu činit něco pro šíření díla Pravdy. Tvoje nerozhodnost a zanedbání věci v takové volnosti a mdlobě v ---, mělo velmi špatný vliv na tamnější Boží věc. Tvůj pociťovaný i vyslovený odpor proti organisaci a pokroku Božího díla nesl ovoce, jež je možno vidět na mnoha místech Severního Wisconsinu.

Kdybys býval byl ochotným a pečlivým pracovníkem se zjevovanou Boží prozřetelností, bylo by nyní přinášené ovoce zcela jiné rozdílné povahy. Duše by se rozhodly buď pro nebo proti Božím přikázáním a jiné pravdy spojené s poselstvím třetího anděla. Nelepily by se na paty Sionu, aby strhli zpět ty, kteří chtějí být spravedlivými. Ale ty jsi neprojevoval věrnost. Nekonal jsi přímou a důkladnou práci. Nepovzbuzoval jsi církev přesným zachováváním, což je nutností pro každého, kdo chce prakticky a harmonicky žít dle svého vyznání a mnozí nejsou ani ochotni, aby se snažili činit něco pro šíření pravdy tak, jak nalézají uspokojení v jejím naslouchání. Miluji Boží věc slovem a vyznáním, ale ne ve skutcích a v pravdě.

Tvůj postoj přiměl mnohé v--- a okolí, aby smýšleli o Review méně příznivě, než by jinak byli činili a brali tudíž pravdy v něm nalézané na velmi lehkou váhu. Tak na ně nemohl Review vykonávat vlivu jakého si Bůh přál. A každý šel svoji vlastní cestou a konal to, co se mu zdálo ve vlastních očích správným, proto jsou všichni daleko pozadu a nebude-li pro ně vykonána důkladná práce, [1T 317] budou vážení na váhách a nalezeni lehkými.

Bylo mi ukázáno, že se snažíš uvrhnout odpovědnost za své nepravosti na druhé, ale Bůh činí odpovědným tebe, jakožto strážného. Musíš učinit ta nejpokornější přiznání v --- a jiných místech, kde jsi působil svým postojem proti Božím služebníkům. Bratr a sestra B. byli velmi tímto fanatismem poškozeni. Byli zmateni právě tak ve věcech pozemských, jako duchovních a téměř zničeni tímto satanovým svodem. Bratře G. zašel jsi v tomto smutném fanatismu příliš daleko, tvé tělo bylo právě tak nakaženo jako tvá duše a ty se nyní namáháš svalit vše na druhé. Nemáš pravého pojmu o svém postavení a počínání v minulosti. Jsi ochoten přiznat vše, co dělali ti druzí a co jsi ty nedělal, ale opomněl jsi přiznat se k tomu, co jsi sám udělal.

Tvoje počínání v --- bylo škodlivé. Stavěl jsi se proti organisaci a kázal jsi proti ni bezuzdně, ne tak odvážně, jak by snad jiný činil, ale šel jsi právě tak daleko, jak jsi se odvážil. Tak jsi často uspokojil svoji závist a vyvolal nedůvěru a nejistotu v mnohých duších. Kdybys byl jednal otevřeně, byl bys býval jasně chápán a byl bys způsobil jen malé zlo. Když ti bylo uloženo, abys obhajoval víru v církve, nepřiznal jsi to, ale tvářil jsi se jakoby tebe bratři nechápali, i když jsi dobře věděl, že jejich příkaz je správný. Na tobě jakým jsi nyní, nemůže být církev závislá. Ukážeš-li ovoce úplné reformy a podáš-li zřejmý důkaz, že jsi obrácen, že jsi přemohl svoji žárlivost, tehdy Bůh svěří opět své stádce tvé péči. Ale dokud se úplně a důkladně nenapravíš, bude nejlépe, když se budeš zdržovat doma a zanecháš své činnosti.

Svým vyhýbavým postojem a svým působením v tomto fanatismu, [1T 318] uškodil jsi Boží věci ve Wisconsinu více, než jsi v celém svém životě udělal dobrého. Naše víra se stala nevěřícím odpornou, rána, nezhojitelná rána, byla zasazena Božímu dílu a přece se mnozí zdají být udiveni, mezi nimi i ty, že se tolik mluví a pracuje proti tomuto fanatismu. Zlá setba zapouští kořeny, vzrůstá a nese ovoce a dává hojnou žeň. Zlo bují a nepotřebuje péče, kdežto dobrá setba musí být zalévána, pečlivě ošetřována a bezpřestání vyživována, jinak by vzácné rostlinky zahynuly. Satan, zlí andělé a špatní lidé se snaží vykořenit a zničit dobro a je zapotřebí té největší bdělosti a nejvytrvalejší péče, aby bylo zachováno při životě a zkvétalo. Zlá setba nemůže být snadno vykořeněna. Rozmáhá se a bují na všechny strany, aby zadusila

onu vzácnou setbu, nechá-li se v klidu růst, zmohutní a zastíní ony vzácné rostlinky, aby k nim sluneční světlo nemohlo proniknout a tyto onemocní a odůmírají.

Setkáváme se s tvým působením v --- nemusilo zde dojít k stávajícímu rozštěpení, kdybys byl zaujal správné stanovisko a přijal Slovo Páně skrze Jeho služebníky. Ale toto jsi neučinil. Služebníci Boží museli jednat otevřeně a poctivě s tvým špatným postupem. I kdyby byli vystoupili přísněji proti tvému postupu, Bůh by jim to byl schválil. Bylo by bývalo lépe, kdybys byl vůbec nepřišel do --- neboť pokaždé, kdy Boží služebníci odhalili onen fanatismus, stihla výtka bratra G. a ty jsi se stáhl, cítil ses podveden, zanedbán atd. Sledoval jsi svoji slepou cestu mezi různými rodinami v ---, pracoval jsi pro uznání a vytvářel jsi smýšlení odporující bratru C. D. a E. Cítil jsi se zraněn, uražen, podceňován, mluvil a jednal jsi dle těchto svých pocitů a tak jsi vyvolával žárlivost a nedůvěru u mnoha duší proti Božím služebníkům, které zvláště pro tebe poslal. Tvoje počínání zmařilo u mnohých sílu jejich svědectví, [1T 319] ale mnozí pociťovali vděčnost za to, že světlo přišlo a satanův úskok byl včas odhalen a oni unikli. Mnozí však trvale setrvávali ve svých citech proti přinášenému svědectví a tak nastalo rozštěpení v církvi. Ty za to neseš odpovědnost. Museli jsme se zoufalstvím v duši pracovat pro církev v ---, abychom odčinili tvůj neblahý vliv a působení. I ty tam musíš mnohé odčinit.

Viděla jsem, že jsou mnozí starostiliví o tebe, že se obávají, aby s tebou bylo správně zacházeno a aby ti byla činěna spravedlnost ze strany tvých spolubratří. Takoví mají jít stranou a upřímně vyznat své vlastní nepravosti a nechat všechnu výtku a tíhu tvých provinění spočinout na tvoji hlavě. Bůh si přeje, aby zůstali stranou, dokud ty je dokonale nepřivedeš pokáním a upřímným vyznáním. Ti, kteří k tobě pociťují zvrácenou náklonnost, nemohou ti pomoci. Přiměj je, aby projevovali horlivost v činění pokání ze svého odvrácení a ty se starej o sebe. Sešli jste společně z cesty a dokud nebudete upřímně pracovat, dokud nevyznáte svá provinění, aniž byste přitom kárali své bratry, dokud nebudete ochotni dát se poučit, dotud nemůžete mít žádného dílu s Božím lidem.

Stranil jsi se těch, na které Bůh vložil těžké břímě svého díla. Zatím, co můj manžel měl již práci a břímě, o které by se měli podílet tří mužové, urážel jsi ho poznámkami a náražkami a ponoukal jsi ostatní, aby naň nakládali ještě břemena nová. To, musíš nahlédnout. Netížilo tě žádné zvláštní břemeno, ale měl jsi čas na přemýšlení a bádání, měl jsi odpočinek a spánek . Zatím co můj manžel musel namáhavě den ze dne pracovat a často i dlouho do noci a často, když se uložil k odpočinku nemohl usnout, ale mohl pouze kvílet a naříkat pro Boží věc a nad nespravedlností bratří k němu, jehož všechen zájem o život byl zasvěcen dílu Božímu. [1T 320]

Nesl odpovědnost a starost o kancelář, pečoval o noviny a o mnohé sbory v různých státech. A přece mnozí z jeho pomáhajících - přisluhujících bratří napomáhali ke zmatkům a utrpení svým nerozumným jednáním. Ty a někteří jiní bratří jste pohlíželi na bratra White jako na obchodníka nemajícího velkého zájmu o náboženství. Tito lidé ho neznají. Satan mnohé o něm klame. Bůh uznal vhodným složit břímě svého díla na něho, vyvolil ho, aby umožnil různá podnikání a vyvolil takového, kdo je citlivý a může cítit s nešťastnými, kdo je svědomitý avšak nezávislý, kdo nepřikrývá hřích, ale kdo je rychlý k vidění a pociťování nepravostí a k jejich kárání a nesouhlasu, i kdyby sám měl nést následky toho. A proto tak statečně trpí. Všeobecně nevědí bratří nic o jeho těžkostech a někteří ani o to nedbají, ale svým vlastním, nemoudrým, pokřiveným jednáním přidávají mu starosti a těžkostí. Nebesa mají toto vše zaznamenáno. Lidé, na nichž nespočívá odpovědnost a těžkostí, kteří mají hodiny oddechu, kdy nemají ničeho na práci, kteří mohou přemýšlet a bádat a zdokonalovat svého ducha, ti mají projevovat velkou umírněnost. Nic je nenutí k zvláštní velké horlivosti a ochotně tráví celé hodiny soukromými rozhovory. Někteří pohlížejí na takové, jakoby byli nejlepšími a nejposvěcenějšími lidmi na zemi. Ale Bůh nehledí tak, jako člověk . Bůh pohlíží do srdce. Ti, kteří mají tak snadné postavení, vezmou také náležitou odměnu za své skutky.

Postavení mého muže není záviděníhodné. Vyžaduje nejkrajnější pozornost, péči a duševní námahu. Vyžaduje zdravý úsudek a moudrost. Vyžaduje sebezapření celého srdce a pevné vůle proniknout. V tak odpovědném postavení přeje si Bůh mít muže podnikavého, něčeho se odvažujícího, aby stál neochvějně za pravdou, bez ohledu,jaké by to mohlo mít následky. Aby bojoval proti překážkám a nekolísal i kdyby snad byl v sázce život. [1T 321]

Váha a odpovědnost tohoto díla vede k velké opatrností a působí noci bez spánku a vyzývá k upřímným, horlivým, úzkostlivým modlitbám k Bohu. Pán vedl mého manžela z

jednoho odpovědného postavení do druhého. Výtky bratří naplňují jeho duši zoufalstvím, avšak ve svém díle nesmí ustat. Spolupracovníci, mající zdání nábožnosti se staví proti každému postupu, ke kterému je veden Bohem a musí promarňovat svůj vzácný čas cestováním z místa na místo a musí se zoufalstvím v duši pracovat mezi sbory, aby odčinil, co tito zdánliví bratří nadrobili. Ubozí smrtelníci. Nerozumějí věci, nemají pravého pochopení, z čeho pozůstává křesťan. Ti, kteří byli vybráni, aby nesli jasné, ostré svědectví, aby v bázni Boží napravovali zlo, aby pracovali vší svoji silou na výchově Božího lidu, aby ho postavili na důležitou základnu přítomné pravdy, byli příliš často kárání místo povzbuzování a pomoci, zatím co ti, právě jako ty, kteří zaujali vyhýbavý postoj, jsou pokládáni za posvěcené a mírumilovné. Tak však Bůh na ně nepohlíží. Předchůdce prvního příchodu Kristova byl velmi jasně mluvícím mužem. Tvrdě káral hřích a jmenoval věci jejich pravým jménem. Přiložil sekeru na kořen stromu. Takto oslovil onu třídu vyznávajících obrácených, kteří se dostavili, aby jím byli v Jordáně pokřtěni: "6 plémě ještěrčí, i kdož vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucímu hněvu? Protož čiňte ovoce hodné pokání. A jižť jest i sekera přiložena ke kořenu stromu. Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá."

V této strašlivé době, právě než Kristus po druhé příjde, musí věrní Boží kazatelé přinášet ještě ostřejší svědectví než bylo hlásáno Janem Křtitelem. Mají před sebou odpovědné, důležité dílo a ty, kteří mluví sladce, neuzná Bůh za své pastýře. Spočívá na nich strašlivá kletba. [1T 322]

Tento podivný fanatismus povstal ve Wisconsinu z nepravého učení o svatosti a byl zastáván bratrem K., - svátost nezávislá na poselství třetího anděla, ale mimo přítomnou pravdu. Sestra G. převzala tuto nesprávnou nauku od něho, sama ji prováděla a horlivě ji učila i druhé. To však téměř zmařilo její lásku k svatým, důležitým pravdám pro tuto dobu, které kdyby je milovala a poslouchala by je, byly by utvořily kotvu, udržující ji na správném základě. Ale ona, s mnoha jinými, učinila tuto nauku o svatosti a posvěcení jedinou velkou věcí a důležité pravdy Božího slova měly pouze malý význam, "Jen když srdce bylo upřímné." A ubohé duše byly zanechány bez kotvy, aby byly zmítány pouhými pocity a satan přišel a ovládl duše a dal znamení a takové pocity, které se jemu hodily. Rozum a soudnost byly zavrženy a Boží věc byla strašlivě zhanobena.

Fanatismus, kterému jsi propadl, měl tebe a ostatní přimět dříve k přemýšlení a bádání, než jste se rozhodli pro tento zdánlivý způsob posvěcení. Zevnějšek není viditelným důkazem křesťanského charakteru. Ty a ostatní se obáváte, že se vám dostane trochu více pokárání, než si snad zasloužíte a pohlížíte s vážností na zdánlivé omyly a přestupky druhých nebo snad na nějaké opomenutí či zanedbání z jejich strany a cítíte se být dotčenými. Máte příliš velké požadavky. Byli jste v neprávu a klamali jste sami sebe. Jestliže vás ostatní nesprávně posuzovali v některých věcech, nemohlo to být než očekáváno se vzhledem k okolnostem. Měl bys s hlubokou bolestí a pokorou truchlit nad svým smutným odklonem od správné cesty, což by zavdalo podnět k různým pocitům a dojmům o tobě a jestliže je v každé podrobnosti nepokládáš za správné, musíš to přejít a nekritisovat své bližní. Musíš se přiznat ke svým omylům aniž bys kohokoli káral a musíš přestat s nářkem, že bratří tě podceňují. Věnovali ti více pozornosti, než jsi zasloužil se vzhledem na postoj, který jsi po léta zaujímal. Kdybys mohl vidět tyto věci tak, jak na ně Bůh pohlíží, měl bys navždy v ošklivostí nepřístojnosti, kterých jsi se dopouštěl a pokořil by ses pod Boží ruku. "Aj, poslouchati lépe, než-li obětovati a ku poslušenství státi lépe, než-li skopců přinášeti. Nebo vzpoura jest tak velký hřích, jako čarodějnictví a přestoupiti přikázání jako modlářství a obrazové."

Jednota víry

Vyznávající věřící v --- a okolí nepracují tak, jak by se od nich dalo očekávat a nežijí dle pravdy, kterou vyznávají. Vše mařící vliv spočívá na Boží věci Severního Wisconsina. Kdyby byli všichni měli onu lásku k Review, kterou Bůh žádal, byli by měli užitek a bylo by se jim dostalo poučení těmi pravdami, které "Review" hájí. Měli by správnou víru, pevný postoj k pravdě pro tuto dobu určené a byli by ochráněni a zachráněni od toho fanatismu. Jemný postřeh mnohých duší jest tupen, nepravé vzrušení zmařilo jejich rozeznávající schopnost a duchovní rozhled. Je nyní největší důležitostí pro ně, aby postupovali rozumně, aby satanovo dílo nemohlo být plně dokonáno, aby nemohl zničit ty, jež měl moc svést.

Když jsou ti, kdo byli svědky a zakusili nesprávnou službu Bohu přesvědčeni o správnosti svého omylu, těží satan z tohoto jejich omylu, stále jim je připomíná, aby je odradil od každé duchovní práce a tím se snaží zmařit jejich víru v pravou zbožnost. Poněvadž byli jednou oklámáni a podvedeni, obávají se usilovat o zvláštní pomoc a vítězství, upřímnou, horlivou modlitbou Bohu. Takoví nesmějí dovolit satanu, aby vyhrál svoji věc a dohnal je k chladné formalitě a nevěře. Musí si uvědomit ti, že základové Boží stojí pevně. Uznejte Boha za pravdivého a každého člověka za lháře. Jejich jedinou jistotou je, postavit své nohy na pevnou základu, [1T 324] aby viděli a chápali poselství třetího anděla, aby si vážili pravdy, milovali ji a byli ji poslušni.

Kristus vyvádí svůj lid a přivádí jej k jednotě víry, aby mohli být jedno, jako On je se svým Otcem. Rozdíly názorů musí být odloženy, aby všichni mohli být jedno s tělem, aby mohli být jedné mysli a jednoho smyslu. 1K 1,10: "Prosím vás pak bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všichni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednostejnou myslí a jednostejným smyslem." Ř 15,5.6: "Bůh pak dárce jednomyslnosti a potěšení, dejž vám jednomyslnými býti vespolek podle Jezukrista, abyste jednomyslně jedněmi ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista." F 2,2: "Naplňte radost mou v tom, abyste jednostejného smyslu byli, jednostejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednostejně smýšlejíce."

Všechen Boží lid má mít zájem na Boží věci. Mezi bratry ve Wisconsinu se toho zájmu nedostává. Nedostává se zde také energie. Někteří si myslí, že není hříchem promarnit jen tak svůj čas, zatím co druzí, milující vznešenou věc pravdy, vykupují svůj čas a v Boží síle se cvičí a tvrdě pracují, aby jejich rodiny mohly žít slušně a pohodlně a aby mohli ještě něco uložit stranou pro Boží věc, aby tak přispěli také svoji částkou k šíření Božího díla a ukládali si tak poklad v nebesích. Nemůže být jednomu ulehčováno a druhému nakládáno. Bůh ukládá těm, kdo mají tělesné zdraví a tělesnou sílu, aby dělali, co je v jejich silách, aby používali své síly k Jeho slávě, neboť nejsou svoji. Jsou odpovědni Bohu za to, jak používají svého času a své síly, které jsou dary nebeskými.

Povinnosti pomáhat pokroku šíření pravdy nespočívá pouze na majetných. Každý musí přinést svůj díl. Člověk, který používal svého času a své síly k hromadění majetku je zodpovědný za to, [1T 325] jak tohoto majetku používá. Má-li někdo zdraví a sílu jako jediný kapitál, musí jich správně používat. Jestliže tráví hodiny v nečinnosti a zbytečnými návštěvami a povídáním je lenivým a nedbalým v zaměstnání a to Slobo Boží zapovídá. Takoví mají potom co dělat, aby zaopatřili své vlastní rodiny a pak aby uložili stranou něco pro dobročinné účely z toho v čem jim Bůh požehnal.

Nejsme postaveni do tohoto světa jen proto, abychom pečovali pouze o sebe, ale je od nás požadováno, abychom pomáhali ve velkém díle záchrany a takto napodobali užitečný Kristův život, život sebezapření a sebeobětování. Ti, kteří milují více své vlastní pohodlí než boží pravdu, nebudou se starat, aby užívali svého času a své síly rozumně a dobře, tak aby mohli hrát svoji úlohu v šíření pravdy. Mnozí z mládeže ve Wisconsinu nepocifovali dosud váhy a tíže Boží věci, ani potřebu přinést nějakou oběť pro její šíření. Nemohou nikdy dosáhnout síly, dokud nezmění svůj život a nebudou usilovat o šíření pravdy, aby duše mohly být zachráněny. Mnozí zapírají sebe sama, projevují zájem a namáhají se tak dvojnásob pro své neúnavné úsilí podporovat věc jež milují. Činí Boží věc části sebe sama, trpí-li, trpí oni ssebou, prospívá-li jsou šťastni.

Přísloví 3,9.10: "Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých. A naplněny budou stodoly tvé hojnosti a presové tvoji mstem oplývati budou." Kdo je pohodlný a nedbalý, může se utěšovat pomyšleníml, že Bůh od něho ničeho nežádá, poněvadž nemá žádného zisku. To však nebude pro něho omluvou. Neboť kdyby byl pilně využíval svého času, kdyby nebyl lenivý ve svém povolání, měl by určitý výnos. Kdyby se vší rozhodností se snažil něco vydělat, aby mohl vložit do Boží pokladnice, byly by mu cesty otevřeny a získal by nějaký příjem, aby mohl věnovat na Boží věc a aby si tak ukládal poklad v nebesích.

Za mého pobytu v Rooseveltu, N.Y. byly mně 3. srpna 1861 představeny různé sbory a různé rodiny. Byly mi ukázány různé vlivy a jejich zmalomyslňující následky. Satan používal jako nástrojů bytostí, prohlašující, že vyznávající věří části přítomné pravdy a stavící se proti části druhé. Takových může užívat s větším úspěchem než těch, kteří bojují proti celé pravdě. Jeho zručný způsob jak uvést v omyl skrze částečné vyznavače pravdy, svedl a oklamal duše a zmátl a rozptýlil jejich víru. Toto je příčinou rozkolu v Severním Wisconsinu. Některé duše přijímají jednu část poselství a zavrhují část druhou. Někteří uznávají sobotu, ale zavrhují poselství třetího anděla, avšak proto, že přijímají sobotu, vyžadují společenství oněch věřících celé přítomné pravdě. A potom se namáhají, aby přivedli také ostatní do téhož temného postavení, v jakém se nacházejí sami. Necítí se odpovědným nikomu. Mají svojí vlastní neodvislou víru. A takovým je dovoleno působit svým vlivem, ačkoli by jim nemělo být dopřáno sluchu, přes to, že si činí nárok na poctivost.

Upřímné duše poznávají přímý řetěz přítomné pravdy. Poznávají jeho ladící spojitost, jak se článek s článkem pojí ve velký celek a přidržují se ho. Není nesnadným chápat přítomnou pravdu a lid, který je veden Bohem, bude jednotný na této široké pevné základně. Bůh nepoužije bytostí různé víry, různých mínění a náhledů, aby rozptylovali a rozdělovali. Nebesa a svatí andělé pracují na sjednocení, aby uvedli v jednotu víry a jednotu těla. Satan se staví proti tomu a je rozhodnut rozptylovat a rozdělovat a vyvolávat rozdílná smýšlení, aby Kristova modlitba nemohla být vyslyšena: "Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mně, aby všichni jedno byli, jako Ty Otče ve mně a já v Tobě, aby i oni v nás jedno byli, [1T 327] aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal." J 17,20.21 Ježíš určil, aby Jeho lid měl pouze jednu víru. Káže-li jeden jednu věc a druhý něco zcela jiného, jak mohou ti, kteří uvěřili být jedno skrze jejich slovo? Tak nastává rozdílnost smýšlení.

Viděla jsem, že má-li Boží lid prospívat, musí zaujmout rozhodné stanovisko k těmto věcem a tak potřít vliv těch, kteří způsobují rozptýlení a rozdělení, vyučují myšlenkám odporujícím církví. Takoví jsou bludnými hvězdami. Zdají se vyzařovat slabé světlo, vyznávají a nesou trochu pravdy a takto svádějí nezkušené. Satan je naplňuje svým duchem, ale Bůh s nimi není, Jeho Duch v nich nepřebývá. Ježíš se modlil, aby Jeho učedlníci jedno byli, jak On je s Otcem - "aby svět uvěřil, že jsi ty mne poslal." Jednota a jednomyslnost ostatků, věřících Boží pravdě, přináší mocné přesvědčení světu, že oni vlastní pravdu a že jsou zvláštním vyvoleným Božím lidem. Tato jednota a jednomyslnost mate satana a přivádí z míry a on je rozhodnut, že musí přestat existovat. Přítomná pravda, vyznávána srdcem a příkladem v životě doložená, činí Boží lid jedno a propůjčuje mu mocný vliv.

Kdyby vyznávající světitelé soboty ve Wisconsinu upřímně byli hledali jednotu a pro ni pracovali, aby byli jedno s Kristovou modlitbou, aby byli jedno, jako On je se svým Otcem, bylo by satanovo dílo zmařeno. Kdyby se všichni snažili být jedno s tělem, nebyl by nikdy mohl povstati fanatismus, který uvalil takovou velikou skvrnu a pohanu na věc přítomné pravdy v Severním Wisconsinu, neboť toto je výsledkem odtrhování se od těla a snahou získat originální, nezávislou víru, bez ohledu na víru církve.

V posledním vidění, daném mně v Battle Creek bylo mi ukázáno, [1T 328] že bylo nemoudře postupováno v --- s ohledem na vidění v době organisace tamnějšího sboru. Byli někteří v ---, kteří byli Božími dítkami a přece pochybovali o viděních. Jiní opět nebyli proti nim, ale neměli odvahu zaujmout k nim rozhodného stanoviska. Někteří byli skeptičtí a měli k tomu dostatečné důvody. Falešná vidění a fanatické působení a z toho povstávající ubohé ovoce, měly vliv na Boží věc ve Wisconsinu a vyvolávaly podezření proti všemu, co se jen viděním nazývalo. Na vše to měl být brán zřetel a mělo se uvážlivě postupovat. Ti, kteří nikdy neviděli bytosti mající vidění a kteří osobně nepoznali vlivu vidění, neměli by být potírání a násilně přesvědčování. Takoví by neměli být pozbavování dobrodiní a výsad církve, je-li jejich křesťanský život jinak správný a mají-li dobrý křesťanský charakter.

Bylo mi ukázáno, že někteří mohli přijmout uveřejněná vidění, posuzovat strom podle jeho ovoce. Jiní opět jsou jako nevěřící Tomáš, nemohou uvěřit vydaným svědectvím ani získat jistotu svědectvím jiných, ale musí sami vidět a mít hmatatelný důkaz. Takoví nesmějí být opomíjení, ale je zapotřebí dlouhé trpělivosti a bratrské lásky k nim, dokud se neustálí a nerozhodnou pro nebo proti. Církev musí vědět, že nemají pravdu, bojují-li proti viděním, o nichž nemají nižádných vědomostí, stupňují-li svůj odpor tak, že se staví proti něčemu, v čem nemají pražádných zkušeností, cítí se být obtěžování a mrzutými, když ti, kteří věří, že vidění

jsou od Boha, mluví o nich ve shromážděních a posilují a utěšují se instrukcemi, danými jim ve viděních. Boží lid se nemá hrbit, ustupovat a vzdávat se své volnosti a svobodné vůle pro takové nespokojence. Bůh obdařil církev dary, aby měla z nich užitek. A když se vyznávající věřící staví proti těmto darům a bojují proti viděním, jsou duše jejich vlivem v nebezpečí a tehdy je na čase, [1T 329] aby byli zpracování, aby ti slabí nebyli jejich příkladem ovlivňování.

Boží služebníci měli velmi těžkou práci v ---, neboť tam byla třída lidí samospravedlivých, mnohomluvných a zpurných, kteří stáli v cestě Božímu dílu. Kdyby byli přijati do církve, byli by ji roztrhali na kusy. Nikdy by se nepodrobili církvi a nikdy by nebyli spokojenými, dokud by otěže církevního vedení nebyly v jejich vlastních rukou.

Bratr G. se snažil postupovat s velkou obezřetností. Věděl, že skupina duší, odporující vidění nemá pravdu, že nevěří upřímně pravdě, a proto aby setřásl tuto přítěž, navrhl, aby nikdo nebyl přijat do církve, kdo nevěří poselství třetího anděla a viděním. Toto však vypudilo několik málo vzácných duší, které proti viděním nebyly. Neodvážily se však spojit s církví z obavy, aby se nevydávaly něčemu čeho nechápou a čemu plně nevěří. A byli opět takoví, kteří pohotově ovlivnili tyto svědomité a ukázali jim vše v tom nejhorším světle. Někteří se cítili dotčenými a uraženými těmito podmínkami členství a od doby organisace jejich nespokojenost se stupňovala. Silný předsudek je ovládl.

Byl mi ukázán případ s.H. Byla mi předvedena ve spojení s jednou věřící sestrou, která byla silně zaujata proti mému muži i proti mně a odporovala svědectvím. Tento duch ji vedl k tomu, aby s oblibou přijímala každou lživou zprávu o nás a o viděních a vše to donášela sestře H. Zarputile proti mně bojovala, ačkoli mně osobně neznala. Mé práce jí však byly známé a přes to živila ty nejhorší pocity předsudků proti mně a ovlivňovala sestru H. tak, že se obě spojily ve svých trpkých poznámkách a pomluvách. [1T 330] Osoba ukázána mně ve spojení se sestrou H. je ženou silné vůle, sangvinická a ve své domýšlivostí povýšená. Domýšlí si, že jsou její náhledy správné a že ti druzí se musí spoléhat na její slovo, i když své úmysly slovy jen maskuje a projevuje ducha drakova v boji proti těm, kteří jsou sjednoceni Božími přikázáními a Ježíšovým svědectvím.

Od té doby, co byla sestra H. v ---, zavrhuje vidění, roznáší zprávy, kterých se doslechla, jako by byla přesvědčená, že jim věří a že jsou pravdivé. Neodolá žádnému vlivu, který je vypočten na to, aby mne zranil. Neví ani, že vidění jsou od Boha, nezná osobně pokorný nástroj a přece se spojila s neposvěcenými v ---, aby uplatňovala svůj vliv proti mně. Posilují jedna druhou v oblibě a roznášení nepravdivých historek, pocházejících z různých pramenů a takto živí své předsudky. Nemůže být jednoty mezi duchem jejich a duchem poselství, které Bůh uznává za vhodné pro dobro svého pokorného lidu. Duch sídlící v jejich srdci, nemůže být v souladu se světlem, daným Bohem.

Mnoho ubohých duší neví, co činí. Spojují svůj vliv se satanovou mocí a pomáhají mu v jeho díle. Projevují velkou horlivost a vážnost ve svém zaslepeném odporu, jakoby skutečně sloužili Bohu bojováním proti viděním. Všichni, kdo by si přáli, mohou se seznámit s ovocem těchto vidění. Po sedmnácte let jim Bůh dával žít a sílit proti satanovým silám a působení lidských nástrojů pomáhalo satanovi v jeho díle.

Byly mi ukázány ještě jiné ženy v ---, bojující proti pravdě. Byla mi ukázána jedna, která přijala několik málo bodů pravdy a pak již dále nepokračovala s ostatky Božího lidu. Cítila se povýšenou a domýšlela si, že již rozumí všemu. [1T 331] Domnívala se být moudrou a byla mi ukázána, jako neustále patřící zpět a poukazující na nějakou starou zkušenost, poněvadž v minulosti přijala určitý stupeň světla, stala se povýšenou a myslela, že má dostatek světla a znalostí, aby mohla vyučovat celou církev. Její víra je rozptýlená a nesoustředěná. Mnohá její představa pravdy je bludná, avšak přesto, že je sobecká, má se za spravedlivou. Je horlivou ve vyučování, ale sama nechce být učena. Zavrhla vyučování, odhodila od sebe poučování od Boha skrze Jeho služebníky. Viděla jsem ji poukazovat na její spravedlnost, na její oddanost a zbožný život. Jako ten farizej vypočítává své dobré skutky. "Bože děkují Ti, že nejsem takový jako druzí lidé, lichváři, nespravedliví, smilníci nebo dokonce jako tento publikán. Postím se dvakrát týdně, dávám desátky ze všeho co mám." Fariseova modlitba nebyla vyslyšena, ale ubohý publikán, který mohl pouze říci: "Bože, buď milostiv mně hříšnému", - pohnul Božím milosrdenstvím. Jeho modlitba byla vyslyšena, zatím co modlitba vychloubačného farisea byla zavržena. "Neboť každým kdo se povyšuje, bude ponížen a kdo se ponižuje, bude povýšen."

Zjevení 3,17: "Nebo pravíš: Bohatý jsem a zbohatl jsem a žádného nepotřebují a nevíš, že jsi bídný, mizerný, chudý a slepý i nahý." "Radímt tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý a v roucho bílé abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý a v roucho bílé abys oblečen byl a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaž kollyrium, abys viděl."

Bylo mi řečeno, že tato osoba, jejíž podobu jsem poznala, jakmile jsem ji spatřila, je paní I. Viděla jsem, že její život se nevyznačoval onou pokorou, která má vždy charakterisovat Kristovy následovníky! Když se ubozí smrtelníci, byť sebe více věřili stávají ve svých očích spravedlivými, tu Ježíš opouští, aby sami sebe klamali. [1T 332] Viděla jsem, že tato žena uplatňovala svůj vliv na druhé a někteří se s ní spojili, aby vidění sesměšňovali. Za to vše se musí odpovídat Bohu, neboť každé slovo výsměchu proti světlu, které Bůh uznal za vhodné udělit svým vlastním zvoleným způsobem, je zaznamenáno.

Byla mi ukázána ještě jiná žena, která není zajedno s lidem, který Bůh vede. V jejím srdci nesídlí duch Pravdy, ale je velmi čilá v díle, ve kterém si libuje nepřítel všeho dobra, zneklidňování, rozptýlování a matení mysli. Poznala jsem tuto ženu posledního dne v našem shromáždění, které opustila ještě před ukončením. Je s ní velký mluvka a vždy pohotově k slyšení a rozšiřování nějaké novinky, zdůrazňuje vše, čemu říká nepravosti druhých a nazývá své zlo tušeným podezřením. Klade světlo za tmu a temnotu za světlo a předstírá dlouhé modlení. Je ráda uznávána a pokládána za spravedlivou a svedla mnohé. Přeje si poučovat druhých a domýšlí se, že Bůh vyučuje ji přede všemi. Ale pravda nemá místa v jejím srdci.

Bylo mi ukázáno, že několik málo jiných působí s těmi, o kterých jsem se zmínila a společně podnikají vše, co je v jejich silách, aby se odtrhli od těla a způsobili zmatek, a jejich chování přivádí Boží pravdu do špatné pověsti. Ježíš a svatí andělé přivádějí a slučují Boží lid v jedné víře, aby všichni byli jedné mysli a jednoho mínění. A zatím, co jsou uvádění do jednoty víry, aby pohlíželi přímo v tvář vážným a důležitým pravdám pro tento čas, pracuje satan, aby zabránil jejich zdokonalení. Ježíš pracuje skrze své nástroje, aby shromažďoval a spojoval. Satan pracuje taktéž skrze své nástroje, aby rozptyloval a rozděloval. "Nebo aj, já rozkáži a tříbiti budu dům Izraelský mezi všemi národy, jako zrno je prosíváno na sítě, aby ani to nejmenší zrnéčko nepadlo na zem."

Bůh nyní zkoumá a zkušuje svůj lid. Charakter se projevuje. Andělé odvažují morální hodnotu [1T 333] a věrně zanášejí všechny činy lidských dítek. Mezi vyznávajícím Božím lidem jsou zkažená srdce, ale Bůh je bude zkoušet a ověřovat. Ten Bůh, který čte v srdci každého člověka, přivede na světlo skryté věci temnoty, kde jsou nejméně podezírány, ony kameny úrazu, které brání šíření pravdy musí být odstraněny, aby Bůh měl čistý a svatý lid, kterému by oznámil své zákony a soudy.

Vůdce našeho spasení vede svůj lid krok za krokem, očisťuje a přizpůsobuje jej pro přeměnu a zanechává stranou ty, kteří mají sklony k odtržení se od církve, kteří nejsou povolni a ochotni dát se vést a jsou spokojeni vlastní spravedlností. "Je-li tedy světlo, které jest v tobě temnotou, jak veliká musí být tato temnota." Není většího omylu, který by mohl podvést lidskou mysl než ten, který vede člověka k shovívání si a sebedůvěře k víře, že má pravdu a že má světlo, když se odtrhuje od Božího lidu a když je jeho milovaným světlem temnota.

Skupina duší v ---, která se odtrhla od církve, je zatrpklá proti těm, kterých Bůh používá jako svých nástrojů, aby pozvedli Jeho lid, sjednocený na jediné správné základně. Jejich duch se vzpírá proti Božímu dílu, jejich působením přichází pohanění na Boží věc a vyvolává odpor nevěřících proti naší víře a dovoluje satanovi jásat. Ti, kteří mají v církvi právo a snaží se opravdu sloužit Bohu, mohou být po nějaký čas zneklidněni, znaveni těmi, kteří v jejich středu jsou v nepravdě a kteří byli ukázáni jako samospravedliví a farizejští, ale budou-li trpěliví a budou -li pokorně kráčet před Bohem, modlit se v upřímnosti duše za Jeho sílu a Ducha, budou činit pokroky a ti, kteří nemají zdravou víru, budou zanechání.

Byl mi představen bratr J. a bylo mi ukázáno, že jeho jednání se Bohu nelíbí. Byl nestálý. Byl zmaten "Časem, který má přijíti"(Age-to-Come) [1T 334] a jelikož není toho nejmenšího souladu mezi teorii "Času,který má přijíti" a poselstvím třetího anděla, ztratil svou lásku a víru v toto poselství a byl podrážděným, jelikož se tolik o tom mluvilo. Třetí anděl přináší nejvážnější poselství všem obyvatelům země a Boží lid má být k němu lhostejný a nespojit svého hlasu s hlásáním tohoto slavnostního varování? Bratr J. je sveden a svádí i

druhé. Jeho thema bylo posvěcení tehdy, kdy jeho srdce nebylo pravdivé. Jeho mysl je rozdvojena. Neměl kotvu, která by ho držela a volně poletoval, aniž by měl pevnou, ustálenou víru. Mnoho času ztrávil vypravováním novinek kdekomu, historek to vypočtených na rozptylování a zneklidňování mysli. Měl mnoho řeči o mém muži a o mně a proti viděním. Jeho postoj byl: Vypravuj a my to povíme dál. Ale Bůh ho neposlal na takovouto misijní cestu. Nevěděl, komu slouží. Satan jej používal, aby uváděl mysli ve zmatek. Byť měl i malý vliv, používal jej, aby vyvolal předsudek proti poselství třetího anděla. Nepravdivými údaji stavěl do křivého světla vidění a slabé duše, které nebyly ustaveny v celé přítomné pravdě, hodovaly na těchto zprávách, místo na čisté potravě, pečlivě tříbené. Klamal se o posvěcení. Jestliže nyní nezmění svůj způsob života, nebude-li ochoten dát se poučit a nebude-li mít libosti v daném světle, bude Bohem zanechán, aby šel svou vlastní cestou a sledoval své vlastní nedokonalé soudy až ve víře úplně ztroskotá a stane se svým nemoudrým jednáním varovným signálem těm, kdo si zvolili být nezávislými na církvi. Bůh otevře oči upřímným duším, aby poznaly kruté dílo těch, kdož rozptylují a rozdělují. Poznamená ty, kdo způsobují rozdvojení, aby každá upřímná duše mohla satanovým nástrahám uniknout.

Bratr J. přijal od bratra K. nesprávné učení o posvěcení, které je mimo poselství třetího anděla a všude, [1T 335] kde je přijato, zmaří lásku k poselství. Bylo mi ukázáno, že bratr K. se nachází na nebezpečné půdě Nemá společenství s třetím andělem. Kdysi se těšil Božímu požehnání, ale nyní již nikoli, poněvadž si nevážil a neživil světlo pravdy, které svítilo na jeho cestu. Přinesl si od Metodistů nauku o posvěcení, dává ji přednost a nejvyšší důležitost. A svaté pravdy pro tuto dobu mají pro něho jen malý význam. Následoval své vlastní světlo, jeho temnota houstla, vzdaloval se stále více od pravdy jež měla na něho pouze malý vliv. Satan ovládl jeho ducha a on velmi ublížil věci pravdy v severním Wisconsinu.

Byla to tato nauka o posvěcení, kterou sestra G. přijala od bratra K., kterou se snažila následovat a která ji přivedla k tomuto strašlivého fanatismu. Bratr K. zmátl a svedl mnoho duší touto naukou o posvěcení. Všichni, kteří ji přijímají ztrácí ve velké míře svoji lásku a svůj zájem o poselství třetího anděla. Tento náhled na posvěcení je velmi krásně vyhlížející naukou. Očisťuje ubohé duše nalézající se v temnotě bludu a pýše. Dává jim zdání dobrých křesťanů a svatosti i když jsou jejich srdce zkažená. Je to nauka míru a jistoty, nevynašející na světlo zlo a nenapomínající a nakárající nepravost. Špatně uzdravuje rány dcery Božího lidu, volajíc: Pokoj, pokoj, kde není pokoje. Mužové a ženy zkažených srdcí se halí v roucho posvěcení, je na ně pohlíženo jako na vzor celému stádci, zatím co jsou nástroji satanovými, používanými jim k lákání a svádění upřímných duší na scestí, aby nemohly pocítit sílu a důležitost vážných pravd, hlásaných třetím andělem.

Na bratra K. bylo pohlíženo jako na vzor, zatím co byl urážkou Boží věcí. Jeho život nebyl bez posvkrny. Jeho způsob života nebyl v souladu se svatým Zákonem Božím [1T 336] nebo s neposkvrněným Kristovým životem. Jeho zkažená povaha není podmaněna a přece velmi trvá na posvěcení a tím klame mnohé. Bylo mně poukázáno na jeho minulé práce. Zanedbal přivést duše k pravdě a utvrdit je v poselství třetího anděla. Představuje nauku o posvěcení jako záležitost vrcholné důležitosti, zatím co přikládá malou důležitost cestě, po které přichází Boží požehnání. "Posvěť je v pravdě své, Tvé Slovo pravda jest." Přítomné pravdy, která je touto cestou, není dbáno, ale je pošlapána. Lidé volají: "Svatost, svatost, posvěcení, posvěcení, odevzdání, odevzdání a neznají více ze zkušenosti o čem mluví, než hříšník se svými zkaženými sklony. Bůh brzy strhne toto zbělené roucho vyznavaného posvěcení, kterým se zahalili někteří tělesně smýšlející, aby zakryli znetvoření své duše.

Je veden věrný zápis o skutcích lidských dítek. Nic nemůže zůstat skryto před očima Nejvyššího, Svatého Boha. Někdo jde cestou, protivící se přímo Božímu zákonu potom, aby zakryl svůj hříšný způsob a vyznává, že je posvěcen Bohu. Tato vyznávána svatost se nikterak neprojevuje v jeho denním životě. Nesměřuje k pozdvižení jejich mysli a "nevede k zdržování se všeho zdání zla." My jsme učiněni divadlem světu, andělům i lidem. Naše víra je tupena pro pokřivený život tělesně smýšlejících. Vyznávají část pravdy, která posiluje jejich vliv, ale nemají společenství s těmi, kteří jsou spojeni celou vírou. Jakým vlivem působil bratr K.? Jaké bylo ovoce jeho práce? Kolik duší vyvedeno a zakotveno v přítomné pravdě? Kolik jich přivedl do jednoty víry? Neshromažďoval s Kristem. Jeho vliv rozptyloval. [1T 337] Jeho kázání jeví nedostatek a jeho obráceným se nedostává toho, co má být jejich skálou a ochranou ve dni Božího hněvu. Jeho kázání se nedostává soli a vůně. Nevyvádí duše pečlivě na víru obrácené,

oddělené od světa a sjednocené s Božím zvláštním lidem. Jeho obrácení nemají kotvu, která by je držela, jsou pohánění sem i tam, až mnozí z nich zmateni a ztraceni ve světě zůstanou.

Bratr K. neví jakého je ducha. Spojuje svou činnost s drakem, aby se tak stavěl proti těm, kteří zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví. Má tvrdý boj před sebou. Co se týče Soboty, zaujímá totéž postavení jako Babtisté sedmého dne. Oddělte sobotu od poselství a ztratí svou moc, ale když je spojena s poselství třetího anděla, doprovází ji moc, přesvědčující nevěřící a nevěrce a vyvádí je mocí a silou, aby stáli, žili a rostli a vzkvétali v Pánu. Je na čase pro Boží lid ve Wisconsinu, aby nalezl své místo. Kdo chce být na straně Páně? To má být hlásáno věrnými a zkušenými v každém místě. Bůh žádá, aby vyšli a skoncovali s různými vlivy, které by je od sebe oddělovaly a od velké základny pravdy, ku které Bůh přivádí svůj lid.

Byl mi ukázán případ pana L. Ví mnoho o posvěcení, ale klame sám sebe a druzí jsou oklamávání v něm. Se svým posvěcením může vystačit tak po dobu shromáždění, ale zkoušku nesnese. Svatost Bible očisťuje život, ale srdce L. není očistěno. Zlo trvá v srdci a je vynášeno do života a nepřátelé naši víry mají příležitost hanobit světitele soboty. Posuzuji strom dle jeho ovoce.

2Kor 4,2: " Ale odmítáme ukrývání nešlechetností, nechodíme v chytrosti, aniž se lstivě obírajíce Slovem Božím, [1T 338] ale zjevováním pravdy v příjemnost uvodíce sebe u každého svědomí lidského před obličejem Božím."

Mnozí se chovají právě opačně k shora uvedenému Písmu. Chodí v chytrosti a obírají se Slovem Božím lstivě. Nepotvrzují pravdu svým životem. Mají své zvláštní učení o posvěcení, ale Boží Slovo od sebe odvrhují. Modlí se o posvěcení, zpívají o posvěcení a vyhlašují posvěcení. Lidé zkaženého srdce přijímají naoko nevinnost a vyznávají, že jsou posvěcení, ale to není důkazem, že mají pravdu. Jejich skutky svědčí proti nim. Jejich svědomí je vyprahlé, ale den Božího navštívení přichází a dílo každého člověka bude zjeveno jakého je druhu. A každý člověk obdrží odplatu dle svých skutků.

Anděl pravil, ukazuje na L.. Jak se můžeš opovážit hlásat mé zákony nebo brát moji smlouvu do svých úst? Neboť hle ty nenávidíš poučování a zavrhuješ mé Slovo. Když zachraňuješ zloděje, tedy s ním souhlasíš a jsi účastníkem cizoložství. Propůjčuješ svá ústa zlu a tvůj jazyk pronáší lest. Bůh rozptýlí a setřese tyto rozdělující vlivy a osvobodí svůj lid, když ti, kteří vyznávají celou pravdu, přijdou k Pánu o pomoc.

Není posvěcení Bible pro ty, kteří zavrhují část pravdy. Je dosti světla ve Slově Božím, aby nikdo nemusel bloudit. Pravda je tak vznešená, že může být obdivována těmi největšími lidmi a přece je tak prostá, že to nejpokornější, nejslabší dítko Boží ji může rozumět a být jí poučeno. Ti, kteří nevidí krásy v pravdě, kteří nepřikládají důležitosti poselství třetího anděla, budou bez omluvy, protože pravda je jasná.

2Kor 4,3-4: "Pakli zakryté jest evangelium naše před těmi, kteříž hynou, zakryté jest. V nichžto bůh světa tohoto oslepil mysli, totiž v nevěrných, [1T 339] aby jim nesvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží."

Jan 17,17.19: "Posvětiž jich v pravdě své, Slovo tvé pravda jest. Aj, já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě."

1Pt 1,22: "Poněvadž duše své očistili □ste poslušenstvím pravdy skrze Ducha Svatého, k milování neošemetnému bratrstva, z čistého srdce tedy jedni druhé milujte snažně."

2K 7,1: "Taková tedy majíce zaslíbení nejmilejší, očis□ujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží."

F 2,12-15: "A tak moji nejmilejší, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když vzdálen jsem od vás s bázni a s třesením . ... Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své. Všecko pak čiňte bez reptání a pochybování

, abyste byli bez úhony a upřímní synové Boží, bez obvinění národu zlého a převráceného, mezi kterýmžto svěťte jako světla na světě."

J 15,3: "Již vy čisti jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám."

Ef 5,25-27: "Muži milujte ženy své, jakož i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni, aby ji posvětil, očistil ji obmytím vody v slovu, aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky nebo cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony."

Toto je biblické posvěcení. Není to pouze podívaná nebo vnější dílo. Je to posvěcení přijaté prostřednictvím pravdy. Je to pravda přijata srdcem a prakticky prožitá životem.

Ježíš jako člověk byl dokonalým, přece však rostl v milosti. L 2,52: "A Ježíš prospíval moudrostí [1T 340] a věkem a milostí u Boha i u lidí." I ten nejdokonalejší křesťan musí neustále růst ve známosti a Boží lásce.

2Pt 3,14.18: "Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažteš se, abyste bez poskvrny a bez vrásky před Ním nalezeni byli v pokoji. Ale rozmáhajíce se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, Jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen."

Posvěcení není dílem okamžiku, hodiny nebo dne. Je to ustavičný vzrůst v milosti. Nevíme jednoho dne, jak těžký bude náš boj druhého dne. Satan žije a je činný a každého dne musíme upřímně volat k Bohu o pomoc a sílu v boji proti němu. Pokud satan vládne musíme své "Já" křižovat, navyklé hříchy přemáhat, zde není ustání, zde není bodu, o kterém bychom mohli říci, že jsem jej dosáhli.

Fp 3,12: "Ne, že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i dosáhnouti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše."

Život křesťana je neustálým pochodem vpřed. Ježíš zjemňuje a očisťuje svůj lid, a když se Jeho obraz v nich dokonale odráží, teprve tehdy jsou dokonalí a svatí a připravení ku proměně. Od křesťana je požadována velká práce. Jsme napomínání, abychom se očistili ode vší nečistoty těla i ducha, zdokonalovali svatost v Boží bázni. Zde vidíme, v čem tato velká námaha spočívá. Zde je neustálá práce pro křesťana. Každá ratolest vinného kmene musí čerpat život a sílu z toho kmene tak, aby nesla ovoce.

1T 341

Satanova moc

Padlý člověk je satanovým zákonitým zajatcem. Kristovým posláním bylo osvobodit jej z moci jeho velkého protivníka. Člověk je od přírody nakloněn následovat satanova našeptávání a nemůže úspěšně odolávat tak strašlivému nepříteli, dokud Kristus, mocný přemožitel v něm nepřebývá, neřídí jeho tužby a nedává mu sílu. Jedině Bůh může položit hranice moci satanově. Chodí po zemi sem a tam a přechází po ní nahoru i dolů. Není ani jediného okamžiku, kdy by nebyl na stráži a to z obavy, aby nepromeškal příležitost zničit duše. Je důležité, aby to Boží lid chápal a tak mohl jeho nástrahám uniknout. Satan připravuje svůj podvod, aby v jeho posledním tažení proti Božímu lidu tento ho nepoznal. 2K 11,14: "A není div. Nebo i satan proměňuje se v anděla světlosti." Zatím, co se některé svedené duše hájí, že neexistuje, činí si z nich své zajatce a pracuje s nimi ve velkém měřítku. Satan zná lépe, než Boží lid moc, kterou by nad ním mohli mít, kdyby jejich síla byla v Kristu. Ti nejslabší věřící pravdě, kteří se opírají pevně o Krista, mohou s úspěchem odrazit satana a jeho voje, budou-li pokorně prosit mocného Vítěze o pomoc. Satan je příliš zkušený, než aby přišel otevřeně a odvážně se svými pokušeními, neboť tehdy by uspaná energie křesťanova se probudila a on by se přimkl k mocnému a silnému osvoboditeli. Ale on přichází nepozorovaně a pracuje v zakuklení skrze dítky neposlušností, vyznávající zbožnost.

Satan chce do krajností využít své moci, aby zneklidnil, pokoušel a svedl Boží lid. On, který se odvážil postavit tváři v tvář, pokoušet a posmívat se našemu Pánu a který měl moc uchvátit Ho a odnést na nejvyšší chrámovou věž a na nesmírně vysokou horu, použije své moci v nejvyší míře [1T 342] proti nynějšímu pokolení, které je v moudrosti daleko za svým Pánem a kterému je téměř neznamá satanova lstivost a síla. Přímo zázračným způsobem bude působit na ty, kteří jsou od přírody nakloněni k tomu, aby plnili jeho příkazy. Satan jásá, že je naň pohlíženo jako na myšlenku. Hodí se mu a je spokojen, je-li pokládán za nějaké zvíře a v dětských knihách tak vyobražován. Je považován za tak podřadného, že jsou lidé zcela nepřipraveni na jeho moudře založené plány a proto je téměř vždy úspěšný. Kdyby jeho lstivost a moc byly správně chápány, byli by mnozí na úspěšný odpor připraveni.

Všichni by měli vědět, že satan byl dříve vznešeným andělem. Jeho vzpoura mu uzavřela nebesa , ale nezničila jeho moc a neučinila z něho zvíře. Od svého pádu obrátil všechnu svoji mocnou sílu proti řízení nebeskému. Stal se chytřejším a naučil se nejúspěšněji svádět člověka.

Satan si vymyslel báchorky, kterými podvádí. Začal již v nebesích bojovat proti základům Boží vlády a od svého pádu pokračuje v této vzpouře proti Božímu zákonu a přiměl

množství vyznavačů křesťanství k pošlapání čtvrtého přikázání, které přivádí ku poznání živého Boha. Vyrval původní sobotu z Desatera a nahradil jej jedním z pracovních dnů týdne.

Velká podvodná lež, kterou pronesl k Evě v ráji: "zajisté nezemřeš" - byla prvním kázáním o nesmrtelností duše. Toto kázání bylo korunováno úspěchem a hrozné následky přicházely v zápětí. Přiměl duše, aby přijímaly toto kázání za pravdu a Boží služebníci ji káží, zpívají a modlí se o ní.

Názory, že skutečný ďábel neexistuje a že po Kristově příchodu bude ještě čas milosti, staly se skoro populárními bajkami. Písmo svaté jasně ukazuje, že osud každého člověka je navždy stanoven při příchodu Páně. [1T 343] Zj 22,11.12: "Kdo škodí, škodiž ještě a kdo smrdí, smrdiž ještě a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě a svatý posvětiž se ještě. A aj, přijduť brzy a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho."

Satan využívá těchto všeobecně rozšířených lží, aby se sám za nimi skryl. Přichází k ubohým oklamaným smrtelníkům skrze moderní spiritismus, který neklade žádné meze mezi tělesně smýšlejícím a je-li prováděn, rozděluje rodiny, vyvolává nedůvěru a nenávist a dává volnost nejponižujícím sklonům. Svět ví dosud jen velmi málo o zkázonosném vlivu spiritismu. Clona byla vyzdvižena a mnoho z jeho strašlivého díla mně bylo odhaleno. Byli mně ukázáni někteří, kteří měli se spiritismem své zkušenost, zřekli se ho a zachvívají se nyní hrůzou při pomyšlení,jak blízko se nacházeli propasti zkázy. Ztratili vládu nad sebou samými a satan je přiměl, aby konali, co si nejvíce ošklivili. Ale i oni mají pouze slabé ponětí o tom, co spiritismus vlastně je. Satanovi služebníci, jím inspirovaní, umějí výmluvně a přesvědčivě nastrojit a přikrášlit tohoto odporného netvora, umí zakrýt jeho pokřivenost a učinit jej pro mnohé krásným. Ale přichází tak přímo od jeho satanského veličenstva, že si činí právo ovládat každého, kdo s ním přijde do styku, neboť se odvážili na zakázanou půdu a pozbyli ochrany svého Stvořitele.

Některé ubohé duše,které byly očarovány výmluvnými slovy učitelů spiritismu, daly se jím ovlivnit, ale později, když poznaly jeho smrtonosný charakter, chtěly se ho zříci a opustit ho, ale již nemohly. Satan je drží svou mocí a nepomýšlí na to, aby je propustil. Ví dobře, že je má jisté, dokud jsou pod jeho zvláštním dohledem a že by je nikdy již nepřiměl k víře ve spiritismus a pod svůj přímý dozor, kdyby se jednou z jeho moci osvobodily. Jediná cesta ku přemožení satana [1T 344] je pro takové ubohé duše v přesném rozeznávání mezi čistými pravdami Bible a báchorkami. Přiznájí-li se k pravdě, může jim být pomoženo. Měly by snažně prosit ty, kdo mají již náboženské zkušenosti a kdo věří v Boží zaslíbení, aby s mocným Osvoboditelem o ně zápasili. Bude to úporný a tvrdý zápas. Satan sesílí své anděly, aby hlídali tyto osoby, ale budou-li se Boží svatí s hlubokou pokorou postit a modlit, získají jejich modlitby vítězství. Ježíš pověří svaté anděly, aby odporovali satanovi a tento bude zahnán a jeho moc nad sužovanými zlomena. Marek praví v 9,29: "I řekl jim: toto pokolení nijakž nemůže vyhnáno býti, jedině skrze modlitbu a půst."

Populární duchovní služba nemůže úspěšně čelit spiritismu. Nemá nic, čím by mohla své stádce před jeho strašlivým vlivem uchránit. Mnoho smutných následků spiritismu bude tížit duchovenstvo této doby, poněvadž pošlapali pravdu svýma nohama a místo ní dávali přednost smyšlenkám. Kázání o nesmrtelností duše, které satan kázal Evě - "zajisté smrti nezemřeš" - opakují s kazatelen a lid je přijímá jako čistou biblickou pravdu. A to je základní kámen spiritismu. Slovo Boží nikde neučí, že by duše člověka byla nesmrtelná. Nesmrtelnost je pouze Boží vlastnost. 1Tm 6,16: "Kterýž sám má nesmrtelnost a přebývá ve světle nepřistupitelném, jehož žádný z lidí neviděl aniž viděti může, kterémuž čest a síla věčná. Amen."

Boží slovo správně chápané a užívané je ochrannou stráží proti spiritismu. Věčně hořící peklo kázáné z kazatelny a stále držené lidu před očima, křivdí dobrotivé Boží povaze. Představuje Ho jako Toho největšího tyrana ve Vesmíru. Toto rozšířené dogma obrátilo tisíce lidí k universalismu, k nevěře a atheismu. [1T 345] Boží Slovo je jasné. Je to přímý řetěz pravdy a je kotvou těm, kdo ji ochotně přijímají i když musí obětovat své oblíbené báchorky. Uchrání je všech strašlivých podvodů a omylů těchto nebezpečných časů. Satan přiměl duchovní různých církví, aby se tvrdošíjně přidržovali svých obvyklých a rozšířených omylů, tak jak vedl Židy v jejich zaslepenosti, aby lpěli na svých obětech a ukřižovali Krista. Zavržení světla a pravdy činí člověka zajatcem satanovým a nevolníkem jeho podvodů. Čím větší světlo, které člověk zavrhuje, tím větší bude moc podvodu a temnoty, které ho zahalí.

Bylo mi ukázáno, že upřímný Boží lid je solí země a světlem světu. Bůh od něho požaduje neustálé zdokonalování ve známosti pravdy a na cestě svatosti. Tehdy porozumí vystoupení satanovu a budou mu čelit v Kristově síle. Satan zavolá ku pomoci zástupy svých andělů, aby zabránily zdokonalení byť i jedinké duše a možno-li, vyrvaly ji z Kristovy ruky.

Viděla jsem padlé anděly zápasící o duše a Boží anděly jim bránící. Spor byl vážný. Padlí andělé zamořovali ovzduší svým jedovatým vlivem, kupili se kolem těchto duší, aby otupili jejich vnímavost. Svatí andělé úzkostlivě hlídali a čekali, aby zahnali satanovy voje. Ale není v moci andělů ovládat mysl lidí proti jejich vůli. Když nepříteli povolují a nesnaží se odolávat, nemohou Boží andělé dělat více, než udržovat v šachu satanovy voje, aby nemohly konat dílo zkázy, dokudž. nebude dáno další světlo oněm duším, nacházejícím se v nebezpečí tak, aby se vzchopily a hleděly k nebesům o pomoc. Ježíš nepřikáže svatým andělům, aby vytrhli ty, kteří se nesnaží pomoci si sami.

Vidí-li satan, že je v nebezpečí ztratit jednu duši, namáhá se do krajnosti, aby ji udržel. 1T 346 A když je takový jedinec vyburcován ze svého nebezpečí a se zoufalstvím a horlivostí pohlíží k Ježíši o sílu, počne se satan obávat, že ztratí svého zajatce a povolává posily svých andělů, aby se zahnízdily do této ubohé duše a utvořily kolem ní stěnu temnoty, aby ji nebeské světlo nemohlo zasáhnout. Ale jestliže ohrožený vytrvá a vrhne se ve své bezmocnosti na zásluhy Kristovy krve, vyslyší náš Spasitel tuto upřímnou modlitbu víry a sešle posilu andělů vynikajících silou, aby ho osvobodili. Satan nesnáší, aby se kdo dovolával jeho mocného soupeře, neboť se bojí a třese před Jeho silou a majestátem. Při zvuku horlivé modlitby třese se celý satanův zástup. Povolává dále celé legie padlých andělů, aby dosáhli svého cíle. Ale když všemocní andělé, odění nebeským brněním, přicházejí k umdlévajícímu na pomoc,ustupuje satan a jeho voj s vědomím, že jejich bitva je ztracena. Ochotní poddaní satanovi jsou věrní, činní a jednotní v jedné věci. Ačkoli se navzájem nenávidí a proti sobě i bojují, přece používají každé příležitosti, aby prospěli svému společnému zájmu. Ale veliký Vládce na nebi i na zemi omezil satanovu moc.

Moje zkušenostje zvláštní a po léta již trpím podivnou tísní. Stav Božího lidu a mé vlastní spojení s Božím dílem často na mne uvalují tíhu smutku a malomyslnosti, že to nemohu ani vyjádřit. Po léta jsem pohlížela na hrob, jako na místo sladkého odpočinutí. Ve svém posledním vidění jsem se tázala anděla mě doprovázejícího, proč musím trpět takovýrn duševním neklidem a proč jsem tak často vrhána zpět na satanovo bojiště. Úpěnlivě jsem prosila, abych byla osvobozena od těchto přísných zkoušek, jestliže musím být tak spjata s věci Pravdy. Boží andělé mají moc a sílu a já jsem žadonila, abych byla chráněna.

Tehdy mně byl předveden náš minulý život a bylo mi ukázáno, jak se satan různým způsobem pokoušel zmařit naši užitečnost, 1T 347 že měl častokrát v plánu odvést nás od Božího díla, blížil se k nám různými cestami a skrze různé nástroje, aby provedl svůj úmysl, ale byl poražen svatými anděly. Viděla jsem, že v době našeho cestování z místa na místo, nám často stavěl do cesty své anděly, aby způsobovali nehody a tak zmařili naše životy, ale svatí andělé byli posláni na bojiště, aby nás osvobodili. Několik nehod uvedlo mého manžela i mne do velkého nebezpečí a naše zachránění bylo zázračné. Viděla jsem, že jsme byli zvláštními předměty satanových útoků a to pro náš zájem o Boží dílo a naše spojení s ním. Když jsem viděla Boží péči, kterou projevuje každým okamžikem o ty, kteří Ho milují a bojí se Ho, byla jsem naplněna důvěrou a spolehnutím na Boha a cítila jsem se pokárána za svůj nedostatek víry.

Dvě koruny

Ve vidění, které mi bylo dáno v Battle Creek, Mich. 25. září 1861 byla mně ukázána naše země v temnotě a smutku. Anděl pravil: "Dívej se pozorně." Nyní jsem spatřila lidi na zemi. Někteří byli obklopeni Božími anděly, jiní byli v naprosté temnotě a obklopeni anděly zlými. Viděla jsem paži sahající z nebe na zemi a držící zlaté žezlo. Na vrcholku tohoto žezla byla koruna posázená diamanty. Každý diamant vyzařoval světlo jasně zářící a nádherné. Na koruně byla napsána tato slova: "Všichni, kteří mne získají, jsou šťastni a budou mít život věčný."

Pod touto korunou bylo jiné žezlo a také na tomto se nalézala koruna v jejímž středu byly drahokamy, zlato, stříbro, vyzařující jakési světlo. Nápis na této koruně zněl: "Pozemské poklady. Bohatství je mocí. Všichni, kteří mne získají mají čest a slávu." Viděla jsem

nepřehledné zástupy řítící se vpřed, aby získaly tuto korunu. Chovaly se hlučně. [1T 348] Někteří se ve své chtivosti zdáli být zbaveni rozumu. Byli by jeden druhého probodli. Zatlačovali zpět ty, kteří byli slabší než oni a šlapali po těch, kteří ve svém spěchu upadli. Někteří chtivě uchvacovali poklady uvnitř koruny a pevně je drželi. Hlavy některých byly bílé jako stříbro a jejich tváře byly zbrázděné strachem a úzkostí. Neohlíželi se na své příbuzné kost jejich kosti a tělo jejich těla, ale když se toužebné zraky po nich obracely, drželi své poklady ještě křečovitěji, jakoby se báli, že z nich v nestřeženém okamžiku něco ztratí, nebo že budou přinuceni se rozdělit. Jejich chamtivé oči často ulpívaly na pozemské koruně a počítaly a přepočítavaly její poklady. Obraz bídy, ubohosti a špatnosti byl viděn v tomto velikém množství, které toužebně pohlíželo na nacházející se tam poklady a v zoufalství se odvracelo, když silnější vítězili a zatlačovali ty slabší. Ale jen tak lehce se toho nemohli vzdát a proto se pokoušeli razit si cestu v zástupu mrzáků, nemocných a přestárlých, aby přece jen koruny pozemské dosáhli. Mnozí za této snahy zemřeli. Jiní opět klesli právě v tom okamžiku, kdy již po ní sahali. Mnozí opět padli právě, když se ji již dotýkali. Mrtvá těla pokrývala zem, avšak dav se hnal dále šlapaje po padlých a mrtvých svých společnících. Každý, kdo korunu dosáhl, získal její částku a byl hlasitě oslavován kolem stojícími zájemci.

Velký zástup padlých andělů byl velmi činným. Satan byl v jejich středu a všichni pohlíželi s vítězným žádostiučiněním na zástup zápasící o korunu. Zdálo se, že satan působil zvláštním kouzlem na ty, kteří ji chtivě hledali.Mnozí z hledajících tuto pozemskou korunu byli věřící křesťané. Někteří z nich zdáli se mít trochu světla. Toužebně pohlíželi na nebeskou korunu a často se zdáli být okouzleni její nádherou, ale přes to neměli pravého pojmu o její ceně a slávě. Zatím co jednou rukou sahali chabě po koruně nebeské, [1T 349] chápali se druhou rukou chtivě koruny koruny pozemské, rozhodnuti stát se majiteli této. Ale ve své chtivé honbě za korunou pozemskou ztratili nebeskou korunu z dohledu. Byli zanecháni v temnotě, ale přes to úzkostlivě tápali kolem sebe, aby si zajistili korunu pozemskou. Někteří si znechutili společnost, která ji tak chamtivě hledala, zdálo se, že mají pojem o svém nebezpečí, odvrátili se a hledali upřímně korunu nebeskou. Mrak na tváři těchto duší se brzy změnil ve světlo, zoufalství ve veselí a svatou radost.

Potom jsem viděla skupinu prodírající se zástupem, s očima upřenýma na nebeskou korunu. Když se tak poctivě snažili vynutit si cestu nespořádaným davem, stáli jim svatí andělé po boku a dělali jim cestu, aby mohli stále jít kupředu. Když se blížili k nebeské koruně, svítilo na ně světlo z ní vyzařující a zahalilo je, rozptylilo jejich temnotu. Koruna se stávala stále jasnější a zářivější až se zdáli být proměněni a podobni andělům. Nevrhli ani jediný nerozhodný pohled na pozemskou korunu. Ti, kteří ji stihali, dobírali si je a házeli po nich černými koulemi. Neublížily jim však, dokud byly jejich oči upřeny na nebeskou korunu, ale ti, kteří obrátili svou pozornost k černým koulím, byli jimi potřísněni. Byly mně předloženy tyto verše s Písma:

Mt 6,19-24: "Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Neboť kdež jest poklad váš, tu bude i srdce vaše. Svíce těla jestiť oko, protož jestliže by oko tvé sprostné bylo, všecko tělo tvé světlé bude. Pakliť by oko tvé bylo nešlechetné, všecko tělo tvé tmavé bude. Jestliže tedy světlo, kteréž jest v tobě jest tma, sama tma jaká bude? Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. [1T 350] *Neboť zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude a druhým pohrdne. Nemůžte Bohu sloužiti i mamoně."*

Potom mně bylo vysvětleno, co jsem viděla: Davy tak chtivě zápasící o pozemskou korunu byli ti, kdo milují poklady tohoto světa a jsou klamání a nadšeni jejich krátkým kouzlem. Jak jsem viděla, jsou někteří takzvaní Kristovi následovníci, tak ctižádostiví a chtiví pozemských pokladů, že ztrácí lásku k nebi, jednají jako svět a jsou Bohem počteni mezi ty ze světa. Vyznávají sice, že hledají korunu nesmrtelností, poklad nebeský, ale jejich zájem a hlavní snahou je, získat poklady pozemské. Kdo má poklad na tomto světě a miluje jeho bohatství, nemůže milovat Ježíše. Může si myslet, že má pravdu a ačkoli lpí na svém majetku jako lakomec, nepoznává a necítí, že miluje více peníze než pravdu, nebo nebeský poklad.

"Je-li tedy světlo, které mají - temnotou, jak velká musí být tato temnota." Ve zkušenosti takových bylo údobí, kdy si neoblíbili světlo jim dané a toto se stalo temnotou. Anděl pravil: "Nemůžete milovat a uctívat poklady zemské a mít pravé bohatství." Když přišel mládenec k

Pánu Ježíši a řekl: "Mistře dobrý, co dobrého mám činit abych získal život věčný?" Pán Ježíš mu dal na vybranou, aby se buď zřekl svého majetku a měl věčný život, nebo aby jej podržel a věčný život ztratil. Jeho bohatství mělo pro něho větší cenu než poklad v nebesích. Podmínka, že se musí zříci svého majetku a rozdat jej chudým, aby se mohl stát Kristovým následovníkem a mít věčný život, zchladila jeho touhu a on odešel smuten.

Ti, kteří mně byli ukázáni jako bouřlivě si žádající pozemské koruny, jsou takoví, kteří se utíkají k jakémukoliv prostředku, jen aby získali bohatství. A v tomto bodě se stávají nepříčetnými. [1T 351] Všechny jejich myšlenky a všechna jejich energie je zaměřena na získání pozemského bohatství. Šlapou po právech druhých, utiskují chudé a dělníky šidí na mzdě. Mohou-li využít chudších a těch méně vychytralých než jsou sami a tím zvětšit své bohatství, neváhají ani na okamžik utiskovat je i kdyby je přivedli na žebráckou hůl.

Muži, jejichž hlavy kryly šediny a jejichž tváře byly zbrázděny starostmi a přece tak chamtivě sahali po pokladech uvnitř koruny, byli už staří, měli již jen několik málo roků života před sebou. A přes to byli lační zajistit si pozemské poklady. Čím více se blížili hrobu, tím úzkostlivěji se k nim přimykali. Svým vlastním příbuzným nebyli k užitku. Trpěli, aby členové jejich vlastních rodin dřeli nad své síly, jen aby ušetřili něco peněz. Nepoužívali je k dobru nikoho jiného, ani pro sebe sama. Dostačilo jim vědomí, že je mají. Když mají ulehčit potřebám nuzných nebo podpořit Boží věc, jsou smutní. Rádi by sice přijali dar věčného života, ale nejsou svolni s tím, že by je to mělo něco stát. Podmínky jsou příliš tvrdé. Ale Abrahám neušetřil ani jediného svého syna. V poslušnosti Boží snáze obětoval své dítě zaslíbení, než by mnohý obětoval něco ze svých světských statků.

Bylo bolestné vidět ty, kteří měli dozrávat pro slávu a denně se přibližovat nesmrtelnosti, jak napínají všechny své síly, jen aby si udrželi své světské poklady. Takoví, jak jsem viděla, neumějí ani ocenit nebeských pokladů. Jejich silná láska ke všemu pozemskému ukazuje v jejich skutcích, že si dost neváží nebeského dědictví, aby pro ně přinesli nějakou oběť. "Mládenec" projevoval ochotu zachovávat přikázání a přece mu náš Pán řekl, že se mu jednoho nedostává. Přál si věčný život, ale více miloval své pozemské statky. Mnozí klamou sama sebe. [1T 352] Nehledají pravdy jako skrytého pokladu. Jejich síly nejsou dobře využity. Jejich mysl, která by měla být osvícena nebeským světlem, je zmatena a zneklidněna. "Pečování" tohoto světa a faleš bohatých a žádostivost jiných věci, brzdí slovo a ono se stává neplodným. Anděl praví: "Pro takovéto není omluvy." Viděla jsem, jak se světlo od nich odvrací. Nepřáli si porozumět vznešené, důležité pravdě pro tento čas a domnívali se, že se jim dobře daří i bez ní. Jejich světlo zhaslo a oni tápají v temnotě.

Davy mrzáků a nemocných, tísnících se kolem světské koruny, jsou ti, jejichž zájmy a poklady jsou na tomto světě. Ačkoliv jsou na všech stranách zklamání, nechtějí svoji lásku věnovat nebesům a zajistit si tam poklad a domov. To pozemské se jim nedaří a zatím co se za ním honí, ztrácejí to nebeské. Přes všechna zklamání a nešťastný život a i smrt těch, kteří byli plně zaměření na získávání pozemských statků, následují jich druzí touto cestou. Řítí se šíleně kupředu, nedbají bídného konce těch, jejichž příklad následují.

Ti, kteří dosáhli koruny a získali svůj díl a jsou oslavování, jsou ti, kteří získali toho, co bylo cílem jejich života - bohatství. Dostává se jim pocty, které má svět pro bohaté. Mají ve světě vliv. Satan a jeho andělé jsou uspokojeni. Vědí, že tito jsou zaručeně jejich, neboť dokud žijí ve vzpouře proti Bohu, jsou satanovými mocnými pomocníky.

Ti, kterým se zošklivila společnost hlasitě se domáhajících světské koruny, jsou ti, kteří pozorovali život a konec všech těch, kteří bojovali o světské bohatství. Vidí, že takoví nejsou nikdy uspokojeni, ale že jsou nešťastní a tím jsou znepokojeni a zastrašeni, že se od této nešťastné třídy lidí oddělují a hledají pravé a trvanlivé bohatství. [1T 353]

Ti, kteří si prodírali skrze davy cestu k nebeské koruně a byli doprovázení svými anděly, byli mi ukázáni, jako Boží věrný lid. Andělé je vedou a oni pospíchají horlivě kupředu za nebeským pokladem.

Černé koule, které byly házeny po svatých, představují hanebné lži, rozšiřované o Božím lidu těmi, kdo milují lež a vymýšlí si ji. Máme co nejpečlivěji dbát toho, abychom žili životem čistým, bez poskvrny, abychom se vyhnuli i tomu nejmenšímu zdání nepravosti a je naší povinnosti jít odhodlaně vpřed a nevšímat si hrubých pomluv zlých lidí. Když se oči spravedlivých upírají k nebeskému neocenitelnému pokladu, stávají se stále více podobni Kristu a takto budou přetvořeni a uschopněni pro proměnu.

Budoucnost

Při proměnění byl Kristus oslaven svým Otcem. Slyšíme Ho jak praví: "Nyní jest Syn člověka oslaven a Bůh jest oslaven v Něm." Takto byl před svou zradou a ukřižováním posilován pro svá poslední strašlivá utrpení. Jak se údové těla Kristova blíží době svého posledního zápasu - času Jákobova soužení - porostou v Kristu a budou bohatě účastni Jeho Ducha. Tak, jak se třetí poselství zvedá v hlasité volání a jak velká moc a sláva doprovází dokonání díla, bude se věrný Boží lid podílet na této slávě. Je to pozdní déšť, který je oživuje a posiluje, aby prošli časem soužení. Jejich obličeje budou zářit slávou onoho světla, které provází třetího anděla.

Viděla jsem, že Bůh provede svůj lid předivným způsobem dobou soužení. Tak jak Pán Ježíš vylil svoji duši ve smrtelné úzkostí v zahradě, tak budou i oni vroucně dnem i nocí volat a lkát po vysvobození. Nařízení budou přikazovat, [1T 354] že musí přestat světit sobotu, čtvrté přikázání a že musí uctívat první den týdne pod ztrátou života. Ale oni neustoupí a nepošlapou Hospodinovu sobotu, aniž budou uctívat papežské ustanovení. Satanovy voje a špatní lidé je obklopí a budou nad nimi triumfovat, poněvadž se bude zdát, že již není cesty, aby mohli uniknout. Ale uprostřed jejich orgií a triumfů slyšet ránu za ránou, hlasité a hrůzné hřmění. Nebesa se zahalila v temnotu a jsou osvětlována jedině ohněm blesků a strašlivou slávou nebes, když Bůh vysílá hlas ze svého svatého příbytku.

Základy země se třesou, budovy se naklánějí a řítí dolů s hrozivým praskotem. Moře se vaří jako v hrnci a celá zem je ve strašlivým pohybu. Zajetí spravedlivých pominulo a sladkým a slavnostním šepotem sděluje jeden druhému: "Jsme vysvobození. Je to Boží hlas." Se svatou bázní naslouchají slovům tohoto hlasu. Bezbožní také slyší, ale nerozumějí slovům Božího hlasu. Bojí se a třesou, zatím co se svatí radují. Satan a jeho andělé a bezbožný lid, kteří již jásali, že je Boží lid v jejich moci, že jej mohou vyhladit z povrchu země , jsou svědky slávy, propůjčené těm, kteří ctili svatý Boží zákon. Pohlíží na osvícené obličeje spravedlivých, na kterých se odráží obraz Pána Ježíše. Ti, kteří byli tak horliví v hubení svatých, nemohou snést slávu, spočívající na těchto osvobozených a klesají jako mrtví k zemi. Satan a padlí andělé prchají z blízkostí oslavených svatých. Jejich moc ku trápení již navždy minula.

1T 355

Svědectví pro církev číslo 9

Vzpoura

Strašný stav našeho národa volá po hluboké pokoře Božího lidu. Jediná nade vše důležitá otázka, která by měla nyní pevně zaměstnávat mysl každého jednotlivce, zní: Jsem připraven na den Hospodinův? Obstojím v nadcházející zkoušce?

Viděla jsem, že Bůh očisťuje a zkouší svůj lid. Přepálí jej jako zlato tak, až bude struska strávena a Jeho obraz se bude z nich odrážet. Všichni nemají takového ducha sebezapření a takovou ochotu snášet těžkosti a trpět pro pravdu, jakou Bůh očekává. Jejich vůle není poddána, nezasvětili se plně Bohu, nehledají většího potěšení, než činit Jeho vůli. Kazatelům a lidu se nedostává duchovnosti a pravé zbožnosti. Co má být tříbeno, musí být tříbeno - prosíváno. Boží lid bude co nejpřísněji zkušován a všichni musí být pevní, zakořeněni, pevně zakotveni v pravdě, nebo s určitostí uklouznou. Jestliže Bůh utěšuje, posiluje a povzbuzuje duši, svojí inspirující přítomností, mohou vytrvat, i kdyby snad cesta byla temná a trnitá. Neboť temnota brzy pomine, ale pravé světlo svítí věčně. Bylo mně poukázáno na Iz 59,1-15 a Jr l4,lO-12, jako na vylíčení přítomného stavu našeho národa. Lid toho národa se zřekl Boha, opustil Ho a zapomněl se na Něho. [1T 356] Vyvolili si jiné bohy a chodili po vlastních zvrácených cestách, až se Bůh od nich odvrátil. Obyvatelé země pošlapali Boží zákon a zrušili Jeho věčnou smlouvu.

Viděla jsem vzrušení vyvolané v našem lidu článkem v časopise "Review" nadepsaném "Národ". Jedni tomu rozuměli tak a druzí opět jinak. Jasná pojednání byla překroucena a napovídala, co pisatel nezamýšlel. Podával nejlepší světlo, které tehdy měl. Bylo nutno, aby něco bylo řečeno. Pozornost mnohých byla obrácena na světitele soboty, poněvadž neprojevovali většího zájmu o válku a dobrovolně se nehlásili.Na některých místech se na ně

pohlíželo jako na lidi souhlasící - se vzpourou. Nadešla doba, kdy jsme měli projevit své pravé smýšlení k otroctví a vzpouře. Bylo nutností jednat s rozvahou a odvrátit tak podezření, které klíčilo proti světitelům Soboty. Měli jsme moudře postupovat. "Je-li možno a závisí-li to od vás, žijte v míru se všemi lidmi." My můžeme uposlechnout tohoto napomenutí a nemusíme obětovat ani jednu zásadu své víry. Satan a jeho družina bojují proti světitelům Soboty a snaží se, aby je přivedl do těžkostí. Neměli by se sami do nich přivádět pro nedostatek rozvahy.

Bylo mi ukázáno, že mnozí postupovali velmi nerozvážně stran zmíněného článku. Nesouhlasili ve všem, ale místo, aby s klidem věc uvážili a poznali v ní všechny jeho záměry, vzrušovali a rozčilovali se, někteří se chápali péra a ukvapili se v úsudcích. Někteří byli nedůslední a nerozumní. Činili t.o, k čemu je satan právě vždy ponoukal, totiž aby projevovali švé vlastní odbojné cítění.

V Iowě tuto záležitost tak rozváděli, až zabředli do fanatismu. Zaměňovali horlivost a fanatismus za svědomitost. Místo, aby se dali vést rozumem a zdravým úsudkem, [1T 357] dovolili svým citům, aby je vedly. Byli hotovi stát se pro svoji víru i mučedníky. Ale vedly je tyto city k Bohu? K větší pokoře před Ním? Vedly je k takové důvěře, že je Jeho moc vysvobodí ze zkoušek, do kterých mohli přijít? Ach nikoli. Místo, aby vysílali své prosby k nebeskému Otci a spoléhali jedině na Jeho moc, doprošovali se vlády a byli odmítnutí! Projevovali tak svoji slabost a veřejně ukazovali na nedostatek víry. To vše pouze uporňovalo na onu zvláštní třídu lidí - na světitele soboty - a vystavělo je možnosti, že mohli být vháněni do těžkosti těmi, kdo s nimi nesympatisovali.

Někteří rádi činili výtky a stěžovali si při jakémkoli daném pokynu. Ale málokteří měli v této těžké době zkoušky tolik moudrosti, aby přemýšleli bez předsudků a poctivě a otevřeně řekli, co a jak má být konáno. Viděla jsem, že ti, kteří se vší rozhodností ukvapeně odmítají uposlechnout nějakého pokynu, ani nevědí, co činí. Kdyby skutečně byli k něčemu vyzváni a po odmítnutí poslušnosti by jim hrozilo vězení, mučení nebo i smrt, zalekli by se a jistě by couvli, poněvadž by shledali, že nejsou dostatečně na takové těžkosti připraveni. Neobstáli by ve zkoušce víry. Co pokládali za víru, byla pouze fanatická domýšlivost.

Ti, kteří jsou nejlépe připraveni obětovat i život, byl-li by požadován, spíše než by se připravili na tuto situaci v níž by nemohli být poslušni svého Boha, takoví mluví co nejméně. Nevychloubají se. Hluboce cítí a přemýšlejí mnoho a jejich upřímné prosby o moudrost k jednání a o milost k vytrvání stoupají k nebesům. Ti, kteří cítí, že v Boží bázni se nemohou účastnit této války, jsou velmi klidní a jsou dotazování, ohlásí prostě to, co musí tazateli zodpovědět, ale jinak dají na srozuměnou, že nesympatisují s touto vzpourou. [1T 358]

Několik málo duší v řadách světitelů soboty sympatisuje s otrokáří. Když přijali pravdu, nezanechali všech svých chyb, kterých měli zanechat. Potřebují důkladnější proud z očisťujícího zdroje pravdy. Někteří podrželi své staré politické předsudky, které se nesrovnávají se zásadami pravdy. Trvají na názoru, že je otrok majetkem svého pána a že mu nemá být odmítán. Kladou tyto otroky na roveň dobytku a trdí, že je stejným bezprávím proti majiteli zbavovat ho otroků, jako brát mu jeho dobytek. Viděla jsem, že na tom nezáleží, kolik pán za lidské maso a za duši člověka zaplatil, Bůh mu nedává právo na lidské duše a on není oprávněn držet je jako své vlastnictví. Kristus zemřel pro celou lidskou rodinu, ať bílou nebo černou. Bůh stvořil člověka jako svobodný morální nástroj, ať je bílý nebo černý. Zřízení otroctví toho však neuznává a dovoluje člověku vykonávat na svých bližních moc, kterou mu Bůh nikdy nepřiznal a která přináleží jedině Bohu. Otrokář se odvážil neprávem zmocnit Boží odpovědnosti nad svým otrokem a dle toho bude také činěn zodpovědným za hříchy, nevědomost a chyby otrokovy. Bude povinen skládat počet z moci, kterou vykonával nad otroky. Barevná rasa je Božím vlastnictvím. Jedině jejich Stvořitel je jejich Pánem a ti, kdo se opovážili spoutat tělo i duši otroka, kdo ho udržují v ponížení jako zvíře, budou míst svoji odplatu. Boží hněv zdříml, ale procitne a bude vylit bez milosrdenství.

Někteří byli a jsou tak nepředložení, že mluví otevřeně o svých prootrokářských zásadách - zásadách, které nejsou zrozeny v nebi, ale pocházejí z panství satanova. Tito nestálí a odbojní duchové mluví a jednají tak, že uvádějí v pohanění Boží věc. [1T 359] Překládám opis dopisu bratru A. z Oswego Co., N.Y..

Byly mi ukázány některé věci, týkající se tebe. Viděla jsem, že sám sebe klameš. Dal jsi příležitost k rouhání nepřátelům naší víry a k tupení světitelů soboty. Svým nepředloženým

jednáním jsi uzavřel sluch některým duším, které by byly naslouchaly pravdě. Viděla jsem, že máme být moudří jako hadové a sprostní jako holubice. Ty jsi neprojevil ani chytrost hadů, ani prostotu holubice.

"Satan byl prvním velkým vůdcem vzpoury. Bůh trestá sever, že tak dlouho držel a trpěl zavrženíhodný hřích - otroctví, neboť v Božích očích je to ten nejčernější hřích. Bůh také není s jihem a nakonec jej strašlivě potrestá. Satan je strůjcem každé vzpoury. Viděla jsem, že ty bratře A. jsi dovolil svým politickým zásadám, aby zmařily tvůj úsudek a tvoji lásku k pravdě. Vyžírají pravou zbožnost z tvého srdce. Nikdy jsi nepohlížel na otroctví v pravém světle a tvé náhledy na ně vrhly tě na stranu vzpoury, která byla rozpoutána satanem a jeho družinou. Tvé názory na otroctví nemohou se srovnávat se svatými důležitými pravdami přítomné doby. Musíš zanechat buď svých názorů nebo pravdy. Obojí nemůže být živeno v témže srdci, nacházejí se spolu ve válečném stavu.

Satan tě podněcuje. Nedopřeje ti klidu, dokud se nevyjádříš pro stranu moci temna a takto neposílíš ruce bezbožníků, které Bůh zatratil. Plýtval jsi svým vlivem na nesprávném místě, na takových duších, jichž životním cílem je zasévat trní a bodláčí do cesty svých bližních. Viděla jsem, že se zahazuješ s nehodnou společností - společností Boha se odříkající a Boží andělé prchají před tebou s odporem. Viděla jsem, že jsi do krajnosti oklamáván. Kdybys byl následoval světla, [1T 360] které ti Bůh dal, kdybys byl dbal návodu svých bratří, kdybys byl dbal jejich napomínání, byl bys zachránil sebe i drahocennou věc pravdy před pohaněním. Ale přes všechno dané světlo, dal jsi volný průchod svému cítění. Dokud neodčiníš, co jsi nepáchal, bude povinností Božího lidu veřejně ti odejmout své sympatie i své přátelství, aby byl zachráněn dojem, kterým můžeme působit jako lid. Musíme oznámit, že takových netrpíme v našem společenství, nejdeme s nimi spolu jako církev.

"Ztratil jsi posvěcující vliv pravdy. Ztratil jsi své spojení s nebeskými zástupy. Spolčil jsi se s prvním největším rebelem a Boží hněv spočívá na tobě, neboť Jeho svatá věc je pohaněná a pravda je nevěřícím zošklivena. Zarmoutil jsi Boží lid a zavrhl jsi radu Jeho vyslanců na této zemi, kteří s Ním pracují a prosí a vyzývají na Kristově místě duše, aby se smířily s Bohem."

"Bylo mi ukázáno, že jako lid nemůžeme být dost opatrní na vliv, který šíříme, máme hlídat každé slovo. Postavíme-li se slovy nebo činy na bojiště nepřítelovo, odháníme od sebe svaté anděly a povzbuzujeme a přitahujeme zlé anděly v zástupech kol sebe." A to jsi bratře A. činil a svým ukvapeným, svévolným jednáním jsi způsobil, že nevěřící pohlíží na všechny světitele soboty kol tebe s podezřením. Bylo mi ukázáno, že tato slova se vztahují na Boží služebníky "Kdo slyší vás, slyšímne, kdo zavrhuje vás, zavrhuje mne, a kdo zavrhuje mne, zavrhuje Toho, který mne poslal." Kéž ti Bůh pomůže, oklamaný bratře, abys poznal sebe takovým, jakým jsi a abys získal opět společenství s církví.

Naše království není z tohoto světa. My očekáváme na svého nebeského Pána, že přijde na tuto zemi a potlačí všechnu moc a sílu a zřídí své věčné království. [1T 361] Světské moci jsou otřeseny. Nepotřebujeme a také nesmíme očekávat jednotu mezi národy země. Naše postavení je v obraze Nabuchodonozorově představeno prsty v rozděleném stavu a z drobivého materiálu, který nebude nikdy držet pohromadě. Proroctví nám ukazuje, že velké Hospodinův den je přímo před námi. Rychle se přibližuje.

Viděla jsem, že je naší povinností být poslušnými zákonů své země za všech okolností, dokud nejsou v rozporu s vyšším zákonem, který vyhlásil Bůh hlasem daleko slyšitelným ze Sinaie a potom vryl vlastním prstem do kamene. "Vložím zákony své v mysl jejich a vepíši je v srdce jejich a budu jim Bohem a oni budou mým lidem." Kdo má Boží zákon vepsán ve svém srdci, bude spíše poslušen Boha než lidí a spíše neuposlechne všechny lidi, než by se i v nejmenším odklonil od Božích přikázání. Boží lid, vyučen inspiraci pravdy a veden dobrým svědomím, že žije každým Božím Slovem, bude mít Boží zákon vepsaný do svých srdcí za jedinou autoritu, kterou uznává a kterou chce poslouchat. Moudrost a moc Božího Zákona jsou vrcholné.

Bylo mi ukázáno, že Boží l.id,který je Jeho zvláštním pokladem, nemůže se pouštět do této spletité války, která je proti každé zásadě jeho víry. Na vojně nemohou být poslušni pravdy a současně požadavků svých důstojníků. Bylo by to neustálé zraňování svědomí. Lidé ze světa jsou vedeni světskými zásadami. Jiných si ani nemohou vážit. Světská politika a veřejné mínění zahrnují zásady jednání, které je ovládají a vedou je k tomu, aby zachovávali

formu správnosti. Ale Boží lid nemůže být ovládán těmi motivy. Boží Slovo a Jeho přikázání vepsána do duše jsou duchem i životem a je v nich moc, která si podrobuje a vynucuje poslušnost. Oněch deset Hospodinových příkazů je základem všech spravedlivých a dobrých zákonů. Všichni, kdo milují Boží přikázání, podřídí se každému dobrému zákonu své země. [1T 362] Ale jsou-li požadavky vládců v rozporu s Božími zákony, je nutno si předložit tuto jedinou otázku: Máme být poslušni Boha, nebo člověka?

V důsledku dlouhotrvající a stále se rozšiřující vzpoury proti vyššímu zemskému zřízení a zákonům, celá země je zahalena chmurným pláštěm temnoty a smrti. Země úpí pod břemenem nahromaděného provinění a všude musí umírající smrtelníci zakoušet bídu, která je mzdou za nepravost. Bylo mi ukázáno, že lidé provádění lstí a podvodem úmysly satanovy a teprve nedávno dopadla strašlivá rána. Může být po pravdě řečeno: Spravedlnost je daleko vzdálena, neboť pravda klesla na ulici a spravedlnost nemůže vejít a kdo se oddělí od zlého, v loupež bývá vydán. V některých svobodných státech klesá úroveň morálky stále níž. Lidé zvracených chutí a zkažených životů mají nyní možnost triumfovat. Zvolili si za vládce lidi ponižujících zásad, kteří se nepostaví proti zlu, ani nekrotí zvrácené chutě lidí, ale dávají jim plnou zvůli. Kdyby byli tito lidé, kteří se chtějí podobat zvířatům, kteří pijí jed jedinými trpiteli, kdyby pouze oni sami sklízeli ovoce svého jednání, nebylo by zlo tak veliké, ale mnozí, přemnozí, musí procházet neuvěritelným utrpením za hříchy druhých. Ženy a děti, ačkoliv nevinné, musí vyprázdnit hořký kalich až do dna.

Bez Boží milosti libují si lidé v činění zla. Chodí v temnotách a nemají síly k sebeovládání. Povolují uzdu vášním a chutím až pozbudou všeho jemnějšího cítění a projevují pouze zvířecí vášně. Takoví lidé potřebují vyšší, dohlížející moc, která by je přinutila k poslušnosti. Nepoužijí-li vládcové moci, aby zastrašili pachatele zla, klesne tento na úroveň zvířete. Země se stává stále zkaženější. [1T 363]

Mnozí byli v posledních volbách zaslepeni a hrubě podvedeni a jejich vlivem se dostali k moci mužové, kteří zavírají oči před zlem, mužové, kteří byť by byli i očitými svědky přemíry utrpení, zůstanou strašlivou bídou neotřeseni, mužové jejichž zásady jsou špatné, kteří sympatisují s Jihem a rádi by zachovali otroctví v takovém stavu, v jakém se nachází.

V severní armádě požívají důvěry mužové, kteří jsou ve svém srdci vzbouřenci, kteří si necení vojákova života více, než života psa. Mohou je vidět rozedrané, zmrzačené a umírající po tisících a zůstavají tfm nedotčeni. Důstojníci Jižní armády dostávají neustále informace o plánech severní armády. Důstojníkům Severní armády byly podávány správné informace o pohybech a blížení se povstalců, ale těchto zpráv nebylo dbáno a byly podceňovány, poněvadž zpravodaj byl černoch. A zanedbáním příprav na útok byly síly Unie překvapeny a téměř na kusy rozsekány, nebo je právě tak zlé, mnoho ubohých vojínů bylo zajato, aby jejich utrpení bylo horší než smrt.

Kdyby byla v armádě Severu jednota, byla by tato vzpoura brzy potlačena. Povstalci dobře vědí, že celá armáda Severu je prostoupena jejich zastánci. Stránky historie se stávají stále temnějšími. Nestranní mužové, kteří se nepřikláněli k povstání nebo k otroctví, které je vyvolalo, byli oklamáni. Jejich vliv dopomohl k moci mužům s jejichž zásadami nesouhlasili.

Vše se připravuje na veliký Hospodinův den. Čas ještě trochu prodlí, dokud obyvatelé země nenaplní kalich svými nepravostmi a potom procitne Boží hněv, který tak dlouho dřímal a tato země světla bude pít kalich Jeho nesmíšeného hněvu. Zničující Boží moc spočine na zemi, aby ji zpustošila. Obyvatelé země jsou odsouzeni k meči, hladu a moru.

Mnoho mocných mužů, generálů a důstojníků [1T 364] pracuje dle návodů démonů. Ďábelští duchové předstírající, že jsou mrtvými bojovníky a zkušenými generály, navazují spojení s muži u moci a ovládají jejich pohyby. Jistý generál obdržel instrukce od démonů, aby učinil určité opatření a jsou v nich povzbuzovány naděje na úspěch. Jiný opět obdržel direktivy, podstatně se lišící od oněch, daných onomu prvnímu. Někdy dobudou vítězství, když se řídí těmito návody, ale mnohem častěji se se.tkají s neúspěchem.

Někdy dávají démoni vedoucím mužům zprávy o bitvách, které chtějí právě zahájiti i o jednotlivcích, kteří mají v těchto bitvách padnout. Někdy to opravdu dopadne tak, jak to duchové předpovídali a to pak posiluje víru těchto lidí v projevy duchů. A opět se shledává, že dané informace nebyly správné, ale podvodní duchové již podají nějaké vysvětlení, které je ochotně přijímáno. Tyto podvody jsou tak nehorázné, že mnozí neprohlédnou tyto prolhané duchy, kteří je vedou do jisté zkázy.

Velký vedoucí odbojný generál satan je obeznámen s vedením této války a přikazuje svým andělům, aby přijali podobu mrtvých generálů, aby napodobovali jejich způsoby a aby jevili zvláštní rysy jejich charakterů. A vůdcové armády skutečně věří, že je vedou duchové mrtvých přátel a válečníků, otců to revolučních válek. Kdyby se nenáchazeli pod vlivem omamujících klamů, počali by přemýšlet o tom, že bojovníci v nebi /?/ neprojevují své dobré a úspěšné řemeslo válečné nebo že zapomněli své vlastní pozemské zkušenosti.

Místo, aby vedoucí mužové této války důvěřovali v Izraelského Boha a vedli také své armády k důvěře v Toho Jediného, kdo je může zbavit nepřátel, dotazuje se většina "knížete ďáblů" a jemu důvěřuje. Dt 32,16-22 Anděl pravil: "Jak jen může Bůh prospěti takovému lidu? [1T 365] Kdyby jen k Němu vzhlíželi a Jemu důvěřovali, Tomu kdo jim může pomoci, pro svoji vlastní slávu by tak učinil."

Viděla jsem, že Bůh nedá Severní armádu zcela do rukou vzbouřenců, aby byla nepřítelem úplně vyhlazena. Bylo mně poukázáno na Dt 32,26-30. "Ano řekl bych: Rozptýlím je po koutech, rozkáží přestati mezi lidmi paměti jich. Bych□ se pýchy nepřítele neobával, aby spatříce to nepřátelé jejich, neřekli: Ruka naše nepřemožená byla, neučinil□ jest Hospodin ničeho z těch věcí. Neboť národ ten nesmyslný jest a nemající rozumnosti. Ó by moudří byli rozuměli by tomu, prohlédali by na poslední věci své. Jak by jich jeden honiti mohl tisíc a dva pryč zahnati deset tisíců? Jedině, že Bůh Skála jejich prodal je a Hospodin vydal je."

V armádě jsou generálové, kteří jsou věrní a snaží se se všech svých sil zastavit tuto strašlivou vzpouru a nepřirozenou válku. Ale většina důstojníků a vůdců sleduje své vlastní sobecké cíle. Každý hledí co nejvíce vyzískat ze svého oddílu a mnoho poctivých upřímných vojáků zmalomyslní a ztrácí odvahu. Ti velkodušní konají před nepřítelem svoji povinnost, ale vlastní důstojníci s nimi zacházejí víc než brutálně. Mezi vojáky se nacházejí mužové jemného cítění a neodvislého ducha. Nebyli zvyklí být pospolu s tak nízkou třídou lidí, jak je válka svádí dohromady a nebyli zvyklí na tyranisování a využívání a zacházení jako se zvířaty. Snášejí toto vše velmi těžce. Mnoho důstojníků má brutální vášně a jelikož jsou nadřízení, mají dobrou příležitost tyto vášně vybíjet. Tyranisují své podřízené, tak jako Jižní páni tyranisují své otroky. [1T 366] Toto vše nesmírně ztěžuje získávání mužů pro armádu.

V některých případech, kdy se generálové nacházeli v nejprudších bitvách, kdy jejich vojáci padali jako pokoseni, byli by mohli ještě získat vítězství, kdyby byla posila přišla v pravý čas. Ale druzí generálové se málo o. to starali, kolik životů bude ztraceno a místo, aby přispěchali bojujícím ku pomoci, jak byl jejich zájem vyžadoval, zadržovali potřebnou pomoc z obavy, že by se jejich kamarádu generálovi dostalo cti vítězného odražení nepřítele. Pro samou závist a žárlivost byli by dokonce i jásali, kdyby zvítězil nepřítel a zahnal vojáky Unie. Duch Jižních je v této vzpouře ďábelský, ale Seveřané též nejsou bez poskvrny. Mnozí jsou sobecky žárliví, obávají se, že druzí získají pocty a budou nad ně vyvýšeni. Ach, jak mnoho tisíc životů bylo z těchto příčin obětováno. Vojáci jiných národů vedoucích válku, mají pouze jeden zájem. Bojují s nezaujatou horlivostí a buď zvítězí nebo zmírají. Vedoucí mužové v Revoluci postupovali svorně, horlivě a tak získali svoji nezávislost. Nyní však mužové jednají jako démoni a ne jako lidské bytosti.

Satan se spojil pomocí svých andělů s chladnými a vypočítavými muži, kteří se vzdali svého vlastního úsudku a dali se vést těmito prolhanými duchy do tak nesnadných posic, kde byli na hlavu poraženi. Jeho satanské veličenstvo rádo vidí vraždění na zemi. Rádo vidí ubohé vojáky posečené jako trávu. Viděla jsem, že vzbouřenci byli často v takovém postavení, kdy mohli být bez velké námahy poraženi. Ale zlí duchové vedli generály Severu, zaslepovali jejich zrak, dokud vzbouřenci nebyli z jejich dosahu. A někteří generálové by byli spíše dovolili vzbouřencům uniknout, než by je porazili. Myslí spíše namilované zřízení otroctví, [1T 367] než na prospěch národa. A to je jedna z příčin, proč je tato válka tak protahována.

Zprávy týkající se pohybu našich vojsk, zasílané našimi generály do Washingtonu, mohly by být právě tak dobře přímo telegrafovány vzbouřencům. Máme muže sympatisující se vzbouřenci přímo mezi vedoucími Unie. Tato válka se nepodobá žádné druhé válce. Velký nedostatek svornosti v cítění a jednání činí ji temnou a nepovzbudivou. Mnoho vojáků již odložilo všechnu zdrženlivost a propadlo stavu obavuvzbuzující lhostejností. Jak by mohl Bůh být s takovou zkaženou armádou? Jak by mohl pro svoji slávu zničit jejich nepřítele a dovést je k vítězství? Na jedné straně je nesvornost a závodění o pocty, na druhé straně pak

zmírají ubozí vojáci na bojištích po celých tisících, nebo podléhají svým zraněním a přílišným námahám. Tato válka je tím nejzvláštnějším a současně nejbolestnějším konfliktem. Jiné národy se dívají s odporem na transakce jak Severu tak Jihu. Vidí rozhodnou snahu o prodloužení války za nesmírných obětí jak životů, tak i peněz, vidí, že ničeho není ve skutečnosti získáno, tak že to vypadá jako závodění, kdo umí zabít více mužů. A tím jsou znechuceni.

Viděla jsem, že vzpoura ustavičně vzrůstá a že nikdy nebyla tak rozhodnou, jako v přítomné době. Mnozí mužové přiznávají se k Unii a zaujímající důležité postavení, jsou zrádného srdce. Jejich jediný důvod proč se uchopili zbraní byl, aby zachovali Unii takovou jakou byla a s ní i otroctví. Ze srdce rádi by přikovali otroky doživotně k té nejtěžší robotě, jen kdyby z toho měli své výhody. Takoví chovají veliké sympatie k Jihu. Krev je prolévána jako voda a pro nic. Všechna města a vesnice jsou ve smutku. Manželky oplakávají muže, matky syny, sestry bratry. Ale přes všechna tato utrpení neobrácejí se k Bohu. [1T 368]

Viděla jsem, že jak Jih tak i Sever budou. potrestáni. O Jihu mně bylo poukázáno na Dt 32, 35-37: "Máť jest pomsta a odplata, časem svým klesne noha jejich, neboť blízko jest den zahynutí jejich a budoucí věci zlé rychle připadnou na ně. Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj a nad služebníky svými lítost míti bude, když uzří, že odešla síla a že jakož zajatý tak i zanechaný s nic býti nemůže. I dí: Kde jsou bohové jejich? Skála, v níž naději měli?"

Nebezpečí a povinnosti kazatelů

Bylo mně ukázáno, že může být mnohem více vykonáno v místech, kde již je několik málo probuzených, než na úplně nových polích, pakli-že tam není zahájení velmi dobré. Několik málo duších v různých městech, které skutečně pravdě uvěřily, bude šířit vliv a vzbuzovat otázky ohledně víry. A bude-li jejich život vzorný, bude jejich světlo svítit a budou shromažďovat. A přece mně byla ukázána místa, která mají být brzy navštívena ačkoliv tam pravda dosud nebyla hlásána. Protože má být Boží dílo nyní dokonáno, musí se Boží lid dát do práce a svatě působit. Mají být dělníky. Moudrostí, obezřetností a láskou mají pracovat na záchraně sousedů a přátel. Je projevováno příliš málo citu. Kříž není správně ukládán a nesen, jak by měl. Všichni mají mít pocit, že jsou strážnými svých bratří, že jsou velkou mírou zodpovědni za duše kolem sebe. Bratři chybují, když přenechávají všechno toto dílo kazatelům. Žeň je veiká a dělníků málo. Ti, kdož mají dobrou pověst, jejichž život je v souladu s jejich vírou, mohou být pracovníky. Mohou rozmlouvat s druhými a klást důraz na důležitost pravdy. [1T 369] Nesmí čekat až na kazatele a zanedbávat tak jasnou povinnost, jejíž vykonání jim Bůh přenechal.

Někteří naší kazatelé jsou málo ochotni vzít na sebe břímě Božího díla a pracovat s tak nesobeckou láskou, která charakterisovala život našeho Božského Pána. Církve jsou zpravidla dále, než někteří z našich kazatelů. Měli víru ve svědectví, která jim Bůh ráčil dát a jednali dle toho, kdežto někteří kazatelé jsou daleko pozadu. Prohlašují, že věří danému svědectví, ale někteří škodí tím, že z něho dělají železné pravidlo pro ty, kdo s ním nemají zkušenosti, ale sami zapomínají jimi se řídit. Opakují svědectví, kterých sami vůbec nedbají. Životní cesta takových není důsledná.

Boží lid má všeobecně společný zájem na šíření pravdy. Radostně pomáhá všem, kdo pracuje Slovem i Písmem. A viděla jsem, že je povinností těch, kdonesou odpovědnost za přidělování prostředků přihlížet, aby štědrostí církve nebylo mrháno. Někteří tito velkodušní bratří pracovali po léta s otřesenými nervy a podlomeným zdravím nesmírnou prací v minulých dnech, aby získali posice a majetek zde. Nyní, když odevzdávají dobrovolnou částku toho, co je stálo tolik námahy, je samozřejmou povinností těch, kdo pracují Slovem i Písmem, aby projevovali při nejmenším tutéž horlivost a obětavost, jako kdysi tito bratři.

Boží služebníci musí vycházet volně a svobodně. Musí vědět komu důvěřují. V Ježíši Kristu a Jeho spáse je moc, která z nich činí svobodné, volné muže. Jestliže pak nejsou v Něm sovobodni, nemohou budovat Jeho církev a shromažďovat duše. Což by Bůh vysílal muže, aby vysvobozoval duše ze satanových osidel, když jsou jeho vlastní nohy zapleteny v jeho síti? Boží služebníci nesmí kolísat. Nestojí-li pevně na svých nohou, [1T 370] jak mohou mluvit k druhým, kteří jsou bázlivého srdce: "Buď silný." Bůh si přeje, aby Jeho služebníci podpírali slabé ruce a posilovali kolísající. Ti, kdo nejsou k tomu dost připraveni,udělají lépe, budou-li dříve pracovat sami na sobě a modlit se, dokud nebudou obdařeni mocí s hůry.

Bůh je nelibě dotčen nedostatkem sebezapření některých svých služebníků. Nenesou břímě díla jak by měli. Zdají se být ve smrtelné otupělostí. Boží andělé jsou udiveni a zmateni tímto nedostatkem sebezapření a vytrvalostí. Tvůrce naší spásy pracoval a trpěl za nás, zapíral sebe a celý Jeho život byl nepřetržitým pásmem námahy a odříkání. Mohl trávit své dny na zemi v pohodě a nadbytku a účastnit se radovánek života, ale On nedbal na své vlastní pohodlí. Žil pro dobro druhých. Trpěl, aby druhé ušetřil utrpení. Vydržel až do konce a dokonal dílo, které Mu bylo uloženo. A vše to proto, aby nás uchránil zkázy. A můžeme nyní připustit, abychom my, nehodný předmět tak velké lásky - hledali lepší podmínky životní,než byly dány našemu Pánu? Každým okamžikem svého života přijímáme požehnání Jeho velké lásky a právě z této příčiny nemůžeme si plně uvědomit hloubku neznalosti a bídy, ze které jsme byli vychváceni. Můžeme pohlížet na Něho, Jehož naše hříchy probodly a nebýt hotovi, pít hořký kalich pokoření a starostí s Ním? Můžeme pohlížet na ukřižovaného Krista a přát si vejít do Jeho království jinak, než mnohými souženími?

Kazatelé nejsou často tak odevzdání Božímu dílu jak On si přeje. Někteří se domnívají, že úděl kazatele je tvrdý, jelikož musí žít odloučeně od svých rodin. Zapomínají, že to byla kdysi tvrdší práce než-li teď. Dříve bylo pouze několik málo přátel Boží věci. Zapomínají na ty, na které Bůh vložil břímě díla v minulosti. [1T 371] Bylo jich jen několik málo, kteří obdrželi pravdu jako výsledek tohoto velikého množství práce. Vyvolení Boží služebníci plakali a modlili se o jasné porozumění pravdě a vytrpěli mnohá odříkání a sebezapření, aby ji mohli sdělovat druhým. Krok za krokem pokračovali tak, jak jim Boží prozřetelnost ukazovala cestu. Nedbali na své vlastní pohodlí, ani se nezalekli těžkostí. Skrze tyto muže připravoval Bůh cestu a činil pravdu srozumitelnou každé upřímné duši. Vše bylo připraveno do rukou kazatelů, kteří od té doby přijali pravdu, ale někteří z nich zklamali a nepřijali též břímě díla. Hledají snažší úděl, méně sebezapření. Tato země není místem odpočinku pro křesťany, tím méně pro vyvolené Boží služebníky. Zapomínají, že Kristus opustil bohatství a slávu nebes a přišel na zem zemřít a že nám přikázal, abychom se vespolek milovali, jako On miloval nás. Zapomínají na ty, jichž svět nebyl hoden, kteří chodili v kůžích ovčích a kozích a byli souženi a trápení.

Byli mi ukázáni Valdenští, co ti vytrpěli pro své přesvědčení. Svědomitě studovali Boží Slovo a žili ve světle, které je osvětlovalo. Byli pronásledování a vyhánění ze svých domovů, jejich majetek, získaný tvrdou prací, byl jim odnímán a jejich domy vypalovány. Uprchli do hor a zde prožívali nepopsatelné těžkosti. Trpěli hladem, únavou, zimou a nahotou. Jediný oděv, který mnozí z nich mohli získat byly zvířecí kůže. A přece tito rozptýlení a bez domova se shromažďovali a spojovali své hlasy ve zpěvu a chvalořečení Bohu, že byli uznáni hodnými, trpět pro Kristovo Jméno. Povzbuzovali a utěšovali se navzájem a byli vděčni i za svůj bídný útulek. Mnoho jejich dětí onemocnělo a zemřelo hlady a zimou, avšak jejich rodiče nepomýšleli ani na okamžik ustoupit od své víry. Cenili si Boží iásky a přízně daleko výše, než světského pohodlí a bohatství. [1T 372] Dostávalo se jim od Boha útěchy a očekávali radostnou svoji odměnu.

A opět mi byl ukázán Martin Luther, jehož Bůh povolal ke zvláštní práci. Jak drahocenná mu byla známost pravdy zjevená ve Slově Božím. Jeho duše prahla po jistotě, na níž by mohl stavět svoji naději, že Bůh bude jeho Otcem a nebesa jeho domovem. Nové a vzácné světlo, které mu svítalo ze Slova Božího, mělo pro něho neocenitelnou hodnotu a domníval se, že bude moci přesvědčit svět, bude-li v něm pokračovat. Povstal proti zlobě padlé církve a posiloval ty, kdož s ním hodovali na bohatých pravdách Slova Božího. Luther byl Božím vyvoleným nástrojem, aby strhl roucho přetvářky z papežské církve a obnažil její zkaženost. Pozvedal s horlivostí hlas a v moci Ducha Svatého volal a káral hříchy vůdců lidu. Byla vydána proklamace, že má být zabit kdekoli bude dopaden. Zdál se být vydán na milost pověrčivému lidu, poslušnému hlavy římské církve. Ale on si nijak necenil svého života. Luther věděl, že nebyl nikde bezpečný, přes to však se nebál. Světlo jež viděl, kterým se těšil a na němž hodoval, bylo mu životem a mělo pro něho větší cenu, než všechny poklady světa. Věděl, že pozemské poklady pominou, ale bohaté pravdy, otevřené jeho chápání, působící na jeho srdce, budou žít a bude-li poslušen, přivedou ho k nesmrtelností.

Když byl předvolán do Augšpurku, aby se zodpovídal ze své víry, uposlechl předvolání. Tento samotinký muž, který rozpálil hněv kněží a lidu, byl postaven před ty, před kterými se třásl celý svět - slabý beránek obklopený rozzuřenými lvy. Avšak ve jménu Kristově a Jeho

pravdy, postavil se neohroženě a svatou výmluvností, kterou může jedině víra vnuknout, obhajoval svoji víru. Jeho nepřátelé se pokoušeli všemi prostředky umlčet tohoto odvážného zastánce pravdy. [1T 373] Nejdříve mu lichotili, pochlebovali a slibovali, že bude povýšen a poctěn. Ale život a pocty byly pro něho bezcenné, kdyby je měl získat za cenu obětování pravdy. Zářivěji a jasněji osvětlovalo Slovo Boží jeho mysl a dávala mu ještě živější pochopení omylů, zkaženosti a pokrytectví papežství. Jeho nepřátelé se tedy rozhodli ho zastrašit a přimět ho tak ke zřeknutí se víry, ale stál v obraně pravdy udatně. Byl hotov za svoji víru i zemřít, žádal-li by toho Bůh, ale ustoupit nikdy. Bůh zachoval jeho život. Požádal anděly, aby ho chránili a znemožnili výbuchy hněvu a zlých úmyslů jeho nepřátel a aby ho provedli bez úhony tímto bouřlivým zápasem.

Tichá důstojná Lutherova moc pokořila jeho nepřátely a zasadila strašlivou ránu papežství. Velký a pyšný pán se domníval, že bude muset pykat krví za bezpráví učiněné jejich věcí. Plány byly připraveny, ale někdo mocnější než oni pečoval o Luthera. Jeho dílo nebyla dokončeno. Lutherovi přátelé uspíšili jeho odjezd z Augšpurka. Opustil město v noci, koněm bez uzdy, sám neozbrojen, bez bot, nebo ostruh. Velice zemdlen pokračoval ve své cestě až ke svým přátelům.

Rozhořčené papežství pozvedlo opět svou hlavu v rozhodnutí umlčet tohoto nebojacného zastánce pravdy. Předvolali ho do Wormsu plně rozhodnuti, že se musí zodpovídat ze svého rouhání. Byl chabého zdraví, ale přes to se neomluvil. Dobře znal nebezpečí, které naň číhalo. Věděl, že jeho mocní odpůrci podniknou vše , aby ho umlčeli. Žíznili po jeho krvi právě tak, jak svého času Židé po krvi Ježíšově. Avšak důvěřoval onomu Bohu, který zachoval tři mládence v peci ohnivé. Neobával se o sebe. Nehledal své vlastní bezpečí, ale jeho obavy platily pravdě jemu tak cenné, aby nebyla vystavena urážkám bezbožných. Byl spíše hotov zemřít, [1T 374] než dovolit svým nepřátelům, aby zvítězili. Když vstoupil do Wormsu, tlačilo se kolem něho tisíce lidí a následovali ho. Císařové a jiní vysocí hodnostáři neměli kdy většího doprovodu. Vzrušení bylo velmi silné a jeden člověk v tomto zástupu zpíval vřískavým a plačtivým hlasem pohřební píseň, jíž varoval Luthera co ho očekává. Ale reformátor vše uvážil a byl hotov zpečetit své svědectví krví, poručí-li Bůh.

Luther se měl objevit před nejpozoruhodnějším shromážděním, aby se zodpovídal ze své víry a vzhlížel proto s vírou k Bohu o posilu. Jeho odvaha a víra byla za krátkou dobu podrobena zkoušce. Představovalo se mu nebezpečí všeho druhu. Zesmutněl. Mračna se kol něho stahovala a zacláněla mu Boží obličej. Toužil po tom, aby mohl postupovat s neklamným ujištěním, že Bůh je s ním. Nemohl se uklidnit, dokud nenalezl spojení s Bohem. Ze zlomeného srdce vysílal úpěnlivé prosby k nebesům. Chvílemi se zdálo, že jeho duch zemdlívá, když se v představě jeho nepřátelé před ním zmnohonásobňovali. Třásl se před nebezpečím. Viděla jsem, že ho Buh ve své moudré prozřetelností tímto způsobem připravoval, aby nezapomněl, v koho má duvěřovat a aby se nevrhal příliš směle do nebezpečí. Bůh si ho uzpůsoboval jako svůj nástroj pro dílo, které měl ještě vykonat.

Lutherova modlitba byla vyslyšena. Odvaha a víra se mu vrátily, když se setkal se svými nepřáteli. Mírný jako beránek stál obklopen pozemskými veličinami, které na něho upíraly oči jako vzteklí vlci v naději, že ho zastraší moci a velikostí. Ale jemu se dostalo Boží posily a nebál se. Jeho slova byla pronášena s takovou vznešeností a silou, že nepřátelé proti němu ničeho nemohli. Bůh sám mluvil skrze Luthera a On též svedl dohromady císaře a uznané moudré muže, aby mohl veřejně obrátit v niveč jejich moudrost a aby všichni viděli sílu a pevnost slabého muže opírá-li se o Boha - svou věčnou Skálu. [1T 375]

Tiché a klidné chování Lutherovo bylo úplným opakem vášní a vzteku oněch takzvaných velikánů. Nemohli ho zastrašit a přimět k odvolání pravdy. V ušlechtilé prostotě a klidné pevnosti stál jako skála. Odpor nepřátel, jejich vztek a výhružky bily do něho jako mocné vlny, ale lámaly se, aniž by mu uškodily, u jeho nohou. On sám zůstal nepohnut. Zuřili, že jejich mocí, před kterou se třásli králové a šlechtici, je takto opovrhováno prostým mužem. Toužili mu dát pocítit svůj hněv tím, že by ho umučili. Ale Někdo, kdo je mocnější než všichni potentáni zemští dohromady, měl ve své péči tohoto nebojácného muže. Bůh měl pro něho ještě k vykonání dílo. Avšak nyní musí pro pravdu trpět. Musí ji vidět brodit se krvavým pronásledováním. Musí ji vidět oděnu v pytlovinu a pokrytou potupou fanatiků. Musí žít, aby ji ospravedlnil, aby byl jejím obráncem až se jí budou mocné zemské síly snažit strhnout. Musí žít, aby ji viděl vítězit a roztrhávat bludy a pověry papežství. Luther ve

Wormsu vítězství získal, jež oslabilo papežství a tato zpráva se rozšířila do jiných království a mezi jiné národy. Byla to působivá rána ve prospěch reformace.

Kazatelé, kážící přítomnou pravdu mně byli ukázáni jako opak vedoucích mužů reformace. Zvláště pak byl Lutherův oddaný, horlivý život porovnáván se životem některých našich kazatelů. Dokázal svoji nehynoucí lásku k pravdě svoji odvahou, svoji klidnou pevností a sebezapřením. Podstupoval zkoušky a oběti a současně trpěl hlubokou úzkostí duše v obraně pravdy, ale nereptal. Byl honěn jako škodná, ale pro Krista snášel vše radostně.

Poslední poselství milosti je pokorným a věrným Božím služebníkům této doby. Bůh si vyvedl ty, kteří se nevyhýbají zodpovědnosti a vložil na ně břímě [1T 376] a skrze ně předložil lidu plán soustavné dobročinnosti, na které mohou všichni brát podíl a v souladu pracovat. Tento plán byl uskutečněn a působil jako zázrak. Pečuje svobodně o kazatele a o Boží věc. Jakmile kazatelé ustanou v odporu a postaví se stranou, lid odpovídá na jejich nároky se vší horlivostí a hodnotí systém. Vše je zařízeno pohodlně a účelně a kazatelům usnadněno, aby mohli volně pracovat beze všech potíží. Náš lid projevil vůli a zájem, který není možno nalézt u jiné třídy lidí. A Bůh je nespokojen s kazateli, kteří ještě nyní si ztěžují a nevrhají se celou svoji energií do svého veledůležitého díla. Není pro ně omluvy a přece jsou někteří svádění k domněnce, že obětují mnoho a že mají těžké časy, ačkoliv ve skutečnosti neznají ničeho o utrpení, sebezapření nebo potřebnosti. Je možné, že jsou často unaveni, ale to by byli též, kdyby museli vykonávat manuelní práci pro své zaopatření.

Někteří se domnívají, že by bylo snadnější pracovat tělesně a často o tom mluví. Takoví nevědí, co mluví. Klamou sami sebe. Někteří mají náročné rodiny o které se musí starat a neumějí hospodařit. Neuvědomují si, že děkují Boží věci za své domovy a za vše co mají. Neuvědomují si cenu žití. Kdyby konali manuální práci, nebyli by bez úzkostí a únavy. Kdyby pracovali, aby uživili své rodiny, nemohli by sedět u svých vlastních krbů. Pracující muž, na jehož výdělku je závislá celá rodina, může s ní ztrávit v kruhu rodinném jen několik málo hodin.Někteří pracovníci nemilují řemeslnou práci a rádi projevují svoji nespokojenost, což je velmi nerozumné. Bůh zaznamenává každou reptající myšlenku, slovo a pocit. [1T 377] Nebesa jsou pohaněna takovým projevováním slabosti a nedostatkem oddanosti Boží věci.

Někteří propůjčili pokušiteli svého sluchu, projevili svoji nedůvěru a poškodili Boží věc. Satan si nyní na ně činí nárok, poněvadž se nedovedli uchránit jeho osidel. Chovali se jako děti, které jsou zcela neobeznámeny s pletichami pokušitelovými. Mají přece dostatek zkušeností a měli by rozumět jeho práci. Vnukl jim pochybnosti a místo, aby je okamžitě odmítli, rozumovali a vyjednávali s arcisvůdcem a naslouchali jeho výkladům, jako by byli očarováni starým hadem. Několik málo textů, které nejsou dokonale vysvětlitelné k jejich úplné spokojenosti, dostačilo, aby otřáslo celou strukturou pravdy a aby zatemnilo ta nejjasnější fakta Slova Božího. Tito mužové jsou chybující bloudící smrtelníci. Nemají dokonalou moudrost a známost všeho Písma. Některá místa jsou mimo dosah lidského chápání až do času, kdy Bůh ve své prozřetelnosti dá svolení k jejich otevření. Satan má některé ve svém vleku a to končí zaručeně nevěrou. Dovolili své nevěře zatemnit harmonický, slavný řetěz pravdy a jednali jakoby bylo jejich věci rozřešit každé nesnadné místo Písma a když jim to naše víra neumožnila, byla chybná a nesprávná.

Viděla jsem, že takoví, kteří mají zlé, nevěřící srdce, budou pochybovat o Slově Božím. Ti, kdož pokládají za ctnost šťourati a chytati za slovo, naleznou dost příležitostí,aby nemuseli věřit inspiraci a pravdě Slova Božího. Bůh nikoho k víře nenutí. Každý si může zvolit, buď se spolehnout na svědectví, které nám ráčil dát, nebo pochybovat a tupit a zahynout.

Viděla jsem, že ti, kteří jsou trápení pochybnostmi a nevěrou, neměli by pracovat pro druhé. [1T 378] To, čím je mysl naplněna musí ven a oni nechápou, co může způsobit narážka nebo nejmenší projevená pochybnost. Satan z ní udělá smrtící šíp. Působí jako pomalý jed, který otráví celé tělo dříve, než si oběť nebezpečí vůbec uvědomí a podkope dobrou tělesnou soustavu a přivodí nakonec i smrt. Je tomu právě tak s jedem pochybnosti a nevěry k faktům Písma. Člověk mající vliv, předá druhým to, co jemu našeptal satan, totiž že jedno místo Písma odporuje místu druhému a takto zdánlivě velmi moudře, jako by přišel na nějaké báječné tajemství, které bylo skryto věřícím a svatým všech věků světa, halí v půlnoční tmu mysl i duše druhých. Ztrácejí zálibu, kterou měli kdysi v pravdě a stávají se nevěřícími. A to vše je dílem několika málo promluvených slov, majících skrytou moc, poněvadž se zdála být spojena s tajemstvím.

To je dílo zkušeného a lstivého ďábla. Ti, kteří jsou trápení pochybnostmi a mají těžkosti, které nemohou rozřešit, neměli by přivádět druhé, slabé povahy do téhož zmatku. Někteří učinili pouze narážku na svoji nevíru, nebo o ni mluvili jen tak mimochodem a ani ve snu si nepředstavovali, jaký účinek vyvolali. V některých případech se setba nevěry projev ihned, kdežto v druhých leží zakopána po dlouhou dobu, až se nakonec člověk dá na špatnou cestu a dá místo nepříteli. Boží světlo je odňato a on klesá pod mocnými satovými pokušeními. A tehdy vzdejde mu setba nevěry, zasetá před tak dlouhou dobou. Satan ji živí a ona nese ovoce. Vše co přichází od kazatelů, kteří mají stát ve světle, má mocný vliv. A když nestojí v jasném Božím světle, použije jich satan jako nástroje a vrhá skrze ně své ohnivé šípy do duší nepřipravených odporovat tomu, co přichází od jejich kazatelů.

Viděla jsem, že jak kazatelé, tak i lid, mají před sebou boj, aby odolali satanu. Kazatel, [1T 379] vydávající se za Kristova kazatele je ve strašlivém postavení, slouží-li svůdcovým úmyslům, nasloucháním jeho našeptávání a dovoluje-li mu zajímat duše a vést je. Nejtěžší hřích kazatelů v Božích očích je, mluví-li o své nevíře a strhuje druhé duše na totéžl temné scestí. Dovoluje tak satanovi, aby zabil dvě mouchy jednou ranou. Přivádí do zmatku toho, jehož život povzbuzoval jeho svody a potom si ho vede dále, aby zmátl myšlení mnohých.

Je na čase, aby strážní na hradbách Sionu pochopili odpovědnost a svatost poslání. Mají cítit, že na nich spočívá zlořečenství, nevykonají-li Boží dílo, jež jim Bůh svěřil. Stanou-li se nevěřícími, přivádějí do nebézpečí Boží stádce, přivádějí do nebezpečí věc pravdy a vystavují ji na posměch nepřátelům. Ach, jaké je to dílo. Jistě se mu dostane odměny. Mnozí kazatelé, právě tak jako lid, potřebují obrácení. Je zapotřebí, aby byli rozbití na kusy a přetvořeni. Jejich práce v církvi je více než ztracená a v jejich nynějším neustále se potácejícím stavu bylo by Bohu mnohem milejší; kdyby nechali svého úsilí pomáhat druhým a pracovali raději svýma rukama dokud by se neobrátili. Potom by mohli posilovat své bratry.

Kazatelé se musí probudit. Uvádějí, že jsou generálové armád, velkého Krále a současně sympatisují s velkým vůdcem rebelů a jeho zástupy. Někteří vystavili Boží věc a svatou pravdu Jeho Slova potupě vzbouřených vojů. Sňali část svého brnění a satan tam hned vrazil svůj otrávený šíp. Posilovali ruce vůdců vzbouřenců a oslabovali sama sebe a pomáhali satanu a jeho pekelné bandě pozvedat hlavu v triumfu a jásat nad vítězstvím, kterého mu pomohli získat. Ach, jaký nedostatek moudrosti! Jaká zaslepenost! Jak bláhoví generálové, že obnažili své slabiny svému úhlavnímu protivníkovi! [1T 380] Jak nepodobný tomu je Lutherův život! Byl hotov obětovat svůj život, bylo-li by třeba, pravdu však nikdy. Jeho slova jsou: "Nechť jest naší jedinou péči, aby evangelium nebylo vystaveno urážkám bezbožných a bude-li třeba, vycedíme i svou krev, pro jeho obranu spíše, než bychom připustili, aby zvítězili. Kdo může říci, zda můj život nebo má smrt přispěje více ku spasení mých bratří?"

Bůh není závislý na nikom v šíření své věci. On vzbuzuje a uschopňuje muže, aby nesli poselství tomuto světu. Může dokonat svoji sílu ve slabosti mužů. Moc je od Boha. Pohotová řeč, výmluvnost, velké talenty - neobrátí ani jediné duše. Úsilí na kazatelně může vyburcovat svědomí, jasné argumenty mohou být přesvědčující, ale jedině Bůh dává růst. Boží mužové, věrní, svatí mužové, kteří plní ve svém denním životě to, co káží, budou působit zachraňujícím vlivem. Mocná řeč, pronášená z kazatelny, může se dotknout duše, ale jen malá neuváženost ze strany kazatele mimo kazatelnu, nedostatek vážnosti a důstojnosti v řeči a pravé zbožnosti, bude působit proti jeho vlivu a smete dobrý dojem, který udělal. Obrácení budou jeho, v mnoha případech se ani nepokusí dostat se dále než jejich kazatel. Nepřiloží celé své srdce k dílu. Nejsou obrácení k Bohu. Dílo je povrchní a jejich působení je urážkou pro ty, kdo opravdu hledají Pána.

Úspěch kazatelův závisí od jeho chování mimo kazatelnu. Když ukončí kázání a opustí kazatelnu, není jeho dílo skončeno, teprve započalo. Teď musí žít dle toho co kázal. Nesmí postupovat bez rozmyslu, ale musí se bedlivě hlídat, aby něco, co by snad učinil neb řekl, neposkytlo převahu nepříteli a nebylo pohanou Boží věci. Kazatelé nemohou být dost na stráži, zvláště před mládeží. Nemají vést lehké rozhovory, žertovat a vtipkovat, [1T 381] ale mají pamatovat, že stojí na Kristově místě, že musí svým příkladem předvádět Kristův život. "Neboť my jsme dělníci Boží." "My pak vás jako dělníci Jeho prosíme, abyste nepřijímali marně milost Boží."

Bylo mně ukázáno, že užitečnost mladých kazatelů, svobodných nebo i ženatých, bývá často mařena náklonností projevovanou jim mladými ženami. Tyto ženy si neuvědomují, že

jiné oči na nich spočívají a že to, jak si počínají, může velice poškodit vliv kazatele, jemuž projevují takovou pozornost. Kdyby přísně dbaly pravidel slušnosti, bylo by to mnohem lepší pro ně i pro jejich kazatele. Staví ho to do nepříznivého světla a způsobuje, že druzí na něho nesprávně pohlížejí. Ale viděla jsem, že tíže a zodpovědnost za to spočívá na samotných kazatelích. Mají ukazovat nelibost k takovým věcem a jestliže půjdou cestou jak si Bůh přeje, nebudou dlouho obtěžování. Mají se vyhýbat každému zdání zla a chovají-li se mladé ženy příliš nenuceně, je jejich povinností ukázat jim, že to není žádoucí. Musí zamezit této smělostí, i kdyby snad proto byli pokládáni za hrubé. Takové věci musí být kárány, aby uchránily Boží věc od pohany. Mladé ženy, obrácené k pravdě a k Bohu, vezmou si k srdci tuto důtku a polepší se.

Kazatelé mají doprovázet svoji veřejnou práci i soukromým úsilím, tím že osobně zachraňují duše, kdykoliv se jim naskýtá příležitost, v rozhovorech, v domácnostech a vždy mají snažně prosit duše, aby hledaly ty věci, které slouží jejich pokoji. Naše práce zde bude brzy skončena a každý obdrží odměnu dle své práce. Byla mi ukázána odměna svatých, nesmrtelné dědictví a viděla jsem, že ti, kdo pro pravdu nejvíce trpěli, nebudou se domnívat, že prožívali tvrdé časy, ale budou toho mínění, že získali nebe příliš lacino.

1T 382

Nesprávné používání vidění

Bylo mně ukázáno, že někteří, zvláště v Iowě, dělají z vidění měřítko pro všechno a dávají se na cesty, které jsme s manželem nikdy nesledovali. Někteří z nich neznají mne ani moji práci a jsou skeptičtí ke všemu, co se nazývá viděním. To vše je přirozené a může být přemoženo pouze zkušenostmi. Nejsou-li lidé o viděních přesvědčeni, nemají být nuceni. Jak má být u takových postupováno, nalézáme ve Svědectví č.8. str.328,329 a já doufám, že to budou všichni číst. Kazatelé mají činit rozdíl, mají mít s některými soucit a druhé opět mají zachraňovat zastrašováním, vytrhovat z ohně. Boží kazatelé mají mít tolik moudrosti, aby dávali jednomu každému jeho část potravy a aby dělali rozdíl mezi různými osobami, jak to jejich případ vyžaduje. Jednání některých v Iowě, kteří mne neznají, nebylo dost uvážlivé a důsledné. S těmi, kterým byla vidění poměrně cizí, bylo jednáno tímže způsobem jako s těmi, kteří měli veliké světlo a velké zkušenosti s viděními. Od některých bylo požadováno, aby uznali vidění i když toho nemohli s dobrým svědomím učinit. Takto bylo mnoho upřímných duší dohnáno, aby se postavily proti viděním a proti církvi, což by byli nikdy neudělali, kdyby v jejich případě bylo jednáno s rozvahou a soucitem.

Někteří z našich bratří měli dlouholeté zkušeností v pravdě a byli po léta známí se mnou a s vlivem, který působila vidění. Vyzkoušeli pravdivost těchto svědectví a plně v ně věřili. Cítili mocný vliv Božího Ducha spočívajícího na nich na svědectví pravdivosti vidění. S těmi, kteří byli ve vidění kárání a povstanou proti nim a tajně pracují, aby zmařili náš vliv, má být jednáno upřímně a věrně, [1T 383] neboť jejich vliv je nebezpečný pro ty, jimž se nedostává zkušeností.

Kazatelé přítomné pravdy, nesoucí ostré svědectví, kárající individuelní zlo a snažící se odstranit modly z tábora Izraele, mají mít trpělivost. Mají kázat pravdu v její vznešenosti a důležitosti a nalezne-li to cestu k srdci vykoná to pro příjemce to, co by nic jiného vykonat nemohlo. Ale jestliže pravda, hlásána pod vedením Ducha, neučiní přítrž modlám, nebude nic platné vyhrožování a obviňování jednotlivců: Mohlo by se zdát, že jsou někteří připoutáni ke svým modlám, ale nemáme jen tak lehce opouštět ubohé svedené a klamané. Máme mít vždy na paměti, že jsme všichni chybující smrtelníci a že Kristus má velký soucit s naší slabostí, a že nás miluje i když bloudíme. Kdyby Bůh měl s námi zacházet tak, jak my často jednáme s druhými, museli bychom všichni být smeteni. Když kazatelé káží jasnou, ostrou pravdu, musí přenechat pravdě, aby řezala a bila a nemají tak činit sami. Mají přiložit sekeru pravdy Slova Božího ke kořenu stromu a ostatní bude dokonáno. Vydejme svědectví přímo, jak je nalézáme ve Slově Božím, se srdcem plným hřejivého, občerstvujícího působení Jeho Ducha, vše v jemnosti a lásce k duši a dílo Božího lidu bude působivé. Příčina, proč se Duch Boží tak málo projevuje spočívá v tom, že se kazatelé často obejdou bez Něho. Nedostává se jim Boží milosti, zdrženlivosti a trpělivosti, nedostává se jim duch posvěcení a obětavosti. A to je jediná příčina, proč mnozí pochybují o důkazech Slova Božího. Tyto nesnáze se nenalézají ve Slově Božím, ale v nich samotných. Nedostává se jim Boží milosti oddanosti, odevzdání se,

osobní zbožnosti a svatosti. Tím se stávají nejistými, nestalými a kolísavými a to je často dohání na satanovo bojiště. Viděla jsem, že muže,kteří se pravdy silně zastávají, a i když se nám zdají být zbožní, zalekli a báli bychom se jich, [1T 384] když začnou mluvit o nevíře v některá místa Písma, prohlašovat, že pochybují o inspiraci Bible proto, že Bůh je jim velice vzdálen.

Rodiče a děti

Bylo mi ukázáno, že bohabojní rodiče při všem svém výchovném úsilí měli by zkoumat sklony a povahu svých dětí a postarat se o to co potřebují. Někteří rodiče se úzkostlivě starají o časné potřeby svých dětí. Laskavě a svědomitě je opatrují v nemoci a myslí, že tím už splnili všechnu svoji povinnost. V tom se však mýlí. Jejich práce jen začala. O duševní potřeby musí se též starat. Najít pravý lék a léčit poraněnou duši, to vyžaduje mnoho moudrosti.

Děti musí snášet zkoušky života právě tak bolestně jako dospělí. Sami rodiče nejsou vždy v dobré náladě. Častokrát neví, kde mají hlavu. Často jsou hračkou nesprávných názorů a nálad. Často na ně doráží satan a podléhají jeho pokušením. Hovoří podrážděně a podněcují hněv dětí, jindy jsou přísní a mrzutí. Tento duch přechází i na jejich děti a rodiče nemohou v tom pomoci svým dětem, poněvadž jejich těžkosti zapříčinili sami. Někdy se zdá, že všechno jde naopak. Všichni jsou podrážděníl, nešťastní a mrzutí. Rodiče obviňují děti a mají je za velmi neposlušné a svévolné. Pokládají je za nejhórší dětí na světě, přitom jsou však sami příčinou těch útrap.

Někteří rodiče, kteří se neumí ovládnout, vyvolají mnoho nepokojů. Místo, aby své děti vlídně požádali, aby vykonaly to či ono, přísně jim rozkazují a hned na to se sype na ně výčitka za výčitkou bez toho, že by si to dosti zasloužily. Rodiče, takové zacházení s dětmi ničí radost vašich dětí a sebejistotu. Vaše rozkazy sice splní, ale ne z lásky, ale proto, že se neodvažují jednat jinak. Jejich srdce není však při tom. Je jim to utrpením a ne radostí. Casto proto zapomínají jednat podle vašich rad a to zase jen zvětšuje vaše podráždění a pro děti je to ještě horší. Znovu je haníte a jejich zlé chování líčíte v nejodpornějších barvách, až jsou znechucené a nečiní si už nic z toho, zda se vám líbí anebo ne. Nakonec je ovládne myšlenka "Co mám z toho" a začínají hledat radost a zábavu, které nenašly doma, daleko od rodičů, pryč z domova. Jdou mezi kamarády na ulici a po čase jsou právě tak zkažené jako nejhorší z nich.

Na kom spočívá největší odpovědnost za tento velký hřích? Kdyby rodiče byli útulně připravili svůj domov, projevili lásku svým dětem, vlídně, laskavě je něčím zaujali a s láskou poučili, jak mají rodiče poslouchat, toto by v dětských srdcích našlo silnou ozvěnu. Ochotné nohy, ruce, srdce by pohotově poslouchaly rodiče. Rodiče mohou sebeovládáním, laskavým rozhovorem a patřičnou pochvaiou dobrých snah povzbudit úsilí dětí, velmi je obšťastnit a v rodinném kruhu rozlít kouzlo lásky, které zažene každý černý mrak a přivábí radostný sluneční jas.

Rodiče někdy ospravedlňují své nesprávné jednání svým zdravotním stavem. Jsou nervózní a myslí, že nemohou být trpěliví, pokojní a hovořit vlídně. V tomto se však sami klamou a působí radost satanu, který jásá nad tím, že Boží milost nepokládají za postačující na zdolání přirozených vlastností. Mohou a měli by se však vždy ovládat. Bůh to od nich požaduje. Měli by si uvědomit, že svojí netrpělivostí a podrážděností působí jiným utrpení. [1T 386] Takový duch zmocňuje se všech, kteří jsou polovičatí. Když tito v dalším jednání projevují toho samého ducha, zlo se šíří a vše jde naopak.

Rodiče, když cítíte, že jste podráždění, nedopouštějte se tak velkého hříchu, že svou nebezpečnou podrážděností otrávíte celou rodinu. V takových případech dvojnásobně bděte nad sebou a v srdci se rozhodněte nehřešit jazykem a hovořit jen vlídně a potěšivá slova. Řekněte si: "Nebudu ničit štěstí svých dětí žádným podrážděným slovem." Takovýmto sebeovládáním získáte sílu. Váš nervový systém nebude chorobně přecitlivělý. Posilňovat vás budou zásady spravedlností. Vědomí, že jste věrně splnili svoji povinnost vás povzbudí. Boží andělé budou mít radost nad vaším úsilím a pomohou vám. Když jste netrpěliví, příčinu toho příliš často hledáte ve svých dětech a haníte je i když toho nezaslouží. Jindy můžou učinit to samé a vše bude dobré a v pořádku. Děti si všímají a uvědomují si tuto nedůslednost a podle toho ani vždy stejně nejednají. Někdy jsou připraveny na změnu vaší nálady, jindy jsou nervózní, podráždění a nesnáší žádné pokárání. Jejich duch se bouří proti tomu. Rodiče

očekávají, aby jiní ohleduplně pochopili jejich duševní stav, ale sami nejsou ochotní s porozuměním se sklánět ke svým dětem. Při sobě ospravedlňují to, a to samé nemilosrdně kárají při svých dětech, které nemají žádnou dlouholetou zkušenost a výchovu. Někteří rodiče mají nervózní povahu, a když jsou přetížení prací a starostmi nedovedou si zachovat duševní rovnováhu, ale k těm, kteří by jim na zemi měli být nejdražší, projevují podrážděnost, nezdrženlivost a to se nelíbí Bohu a zatemňuje to celou rodinu. Děti v jejich těžkostech je třeba často mírnit něžným porozuměním. Vzájemná láska a zdrženlivost [1T 387] vytvoří v domácnosti ráj a přitáhne svaté anděly do rodinného kruhu.

Matka může a má vynaložit všechno úsilí, aby ovládla své nervy a mysl, když je unavená. I když je nemocná, může, když o to dbá, být vlídná a příjemná a může snést více hluku než si umí představit. Svým dětem by neměla dát pocítit své slabosti a zastínit jejich mladé a citlivé duše svou unaveností, aby nepocítili, že domov je jakýsi hrob a matčina místnost nejsmutnější místo na světě. Mysl a nervy získají pružnost a sílu cvikem vůle. V mnohých případech působí síla vůle jako mocný, tišivý prostředek na nervy.

Svým dětem neukazujte zachmuřenou tvář. Když povolí pokušení a potom poznají a litují svoji chybu, odpusťte jim tak ochotně, jako věříte, že i vám nebeský Otec tak odpouští. Vlídně je poučte a připoutejte si je k srdci. Prožívají kritický čas. Budou vystaveni vlivům, které vám je odcizují a tyto musíte mařit. Učte je, aby vám důvěřovaly. Ať svůj žal i radosti vám řeknou. Když je k tomu povzbudíte, zachráníte je od mnohého osídla, která satan nastavil jejich nezkušeným nohám. Se svými dětmi nezacházejte jen přísně, nezapomínejte, že jste sami byli dětmi a pamatujte, že oni jsou též jen dětmi. Nečekejte, aby byly dokonalé a ani se nesnažte mít z nich najednou muže a ženy jednání. Takto byste si zamezili přístup k nim, který by vám jinak zůstal a děti by otevřely své mladé srdce škodlivým vlivům, aby jiní otrávili jejich mladou mysl dříve než poznáte nebezpečí.

Satan a jeho zástupy všemožně usilují, aby ovládly dětská srdce. Je třeba s nimi jednat otevřeně, křes^ansky, něžně a laskavě. Tím budete mít na ně velký vliv a ony si uvědomí, že vám mohou neomezeně důvěřovat. [1T 388] Vytvořte okolo svých dětí kouzlo domova a buďte jejich společníky. Když toto vykonáte, nebudou tak toužit po společnosti svých přátel, kamarádů. Skrze tyto satan často pracuje, takže vzájemně působí na sebe škodlivým vlivem. Tak může satan nejúčinněji pracovat. Mladí lidé silně ovlivňují jeden druhého. Jejich rozhovory nejsou vždy nejvybranější a nejušlechtilejší. Šíří mezi sebou škodlivé zprávy, kterým když se nezabrání, vniknou do srdce, zakoření a vyklíčí, přinesou ovoce a zkazí dobré mravy. Pro zlo, které je ve světě a potřebuje kázeň, měli by rodiče dvojnásobně dbát o to, aby své děti připoutali k srdci a dali jim znát, že je chtějí učinit šťastnými.

Rodiče by neměli zapomínat na svá dětská léta, jak tehdy sami toužili po soucitu a lásce a jak byli nešťastni, když je někdo ve hněvu káral a hano□ál. Znovu by se měli vžít do své mladosti a snažit se pochopit potřeby svých dětí, aby jim porozuměli. A přece rozhodně a s láskou měli by od svých dětí vyžadovat poslušnost. Rodičovské slovo měly by bezodkladně poslechnout.

Boží andělé s největším zájmem bdí nad dětmi, aby viděli, jaké charaktery se vyvíjejí. Kdyby Kristus jednal s námi tak, jak my jeden s druhým a se svými dětmi často jednáme, potom bychom si museli zoufat. Viděla jsem, že Ježíš zná naše slabosti, neboť sám žil naším životem, byl nám podobný ve všem, kromě hříchu. Proto též připravil cestu, přiměřenou naší síle a schopnostem. Jako Jákob, který šel pomalu s dětmi tak, aby mu stačily i Kristus nás chce podporovat útěchou svého společenství a ustavičně nás vést. On nepohrdá, nezanedbává a nenechává dítky stáda pozadu. Nepřikázal nám tak rychle jít vpřed, abychom je nechávali za sebou. Sám tak nespěchal, [1T 389] že bychom Ho se svými dětmi nestačili následovat. Ó, ne. On urovnal cestu k životu i pro děti. A od rodičů žádá, aby v Jeho jménu vedli své děti úzkou cestou. Bůh nám určil cestu, která je přiměřená síle a schopnostem dětí.

Práce na východě

Bylo mně ukázáno, že nadešel čas, aby bylo na východě účinněji pracováno. Je tam pociťována potřeba organisace a pořádku. Kazatelé nebudou již muset pracovat za takových těžkostí jako dříve. Anděl milosti se vznáší nad východem. Anděl praví: "Posiluj věci, které již jsou. Hlásej poselství těm, kdo je ještě neslyšeli. Na východě jsou někteří, kteří budou v nebezpečí extrému, až Pán oživí své dílo mezi nimi. Nechť si připomenou, že Pán převedl své

dílo od nich na západ, aby je naučil pokoře, a aby v nich zkrotil a přemohl ducha nezávislosti a vzpoury, a aby je přiměl k lepšímu ocenění úsilí svých věrných služebníků."

1T 390

Svědectví pro církev číslo 10

Nebezpečí mládeže

6. června 1863 mně byla ukázána některá nebezpečí hrozící mládeži. Satan hlídá mladou mysl, vede a přivádí nezkušenou mládež na scestí. Mladí neznají jeho lest a nástrahy a proto by měli rodiče v této nebezpečné době bdít a pracovat vytrvale a pečlivě, aby zabránili prvnímu přiblížení se nepřítele. Měli by poučovat své děti když vycházejí, vcházejí i léhají, měli by dávat řádek k řádku, naučení za naučením, trochu odtud, trochu od jinud.

Matčina práce začíná již u malého dítěte. Má si podřizovat vůli i temperament svého dítěte, má je učit podvolování se a poslušností. Když dítě začne odrůstat, nemají se mu povolovat otěže. Každá matka by si měla udělat čas pro rozumný pohovor se svými dětmi, měla by opravovat jejich omyly a trpělivě je učit kráčet správnou cestou. Křes^anští rodiče by si měli uvědomit, že učí své děti a činí je způsobilými, aby se mohly stát Božími dítkami. Všechna náboženská zkušenost dětí je ovlivňována tím, čemu byly učeny a jaký charakter nabyly v dětství. Není-li tehdy jejich vůle podrobená vůli rodičů, je přenesňadné naučit je této lekci v létech pozdějších. Jak vážné a těžké boje, jaké konflikty, má-li se poddat požadavkům Boží vůle, která dosud nikdy nebyla se nikomu podřídila. Rodiče, kteří zanedbávají tuto důležitou povinnost, 1T 391 dopouštějí se velkého omylu a prohřešují se nejen vůči svým ubohým dětem, ale i proti samému Bohu.

Děti, které jsou velmi přísně vedeny, bývají někdy nepokojné a mrzuté. Stávají se netrpělivými a přejí si žít po svém způsobu, odcházet a přicházet, jak se jim líbí. Zvláště ve věku od desíti do osmnácti let často se domnívají, že na tom přece nic není půjdou-li s kamarády na společný výlet, spojený s přesnidávkou v přírodě, nebo na nějakou tu schůzku. Zkušení rodiče však v tom vidí již nebezpečí. Znají zvláštní povahu svých dětí a znají též vliv těchto zábav na jejich myšlení a z touhy po jejich spasení je zdržují od takových vzrušujících zábav. Když se tyto dětí samy od sebe rozhodnou opustit světské radovánky a stát se Kristovými učedníky, jaké břímě je tu sňato z beder pečlivých a věrných rodičů. Ale ani tehdy nesmí rodiče ve své práci ustat. Děti nesmějí být ponechány samy sobě, aby si šly svoji vlastní cestou, aby samy o sobě rozhodovaly. Vždyť teprve začaly bojovat se vší vážností proti hříchu, pýše, vášním, závisti, žárlivosti, nenávisti a všem těm špatnostem přirozeného srdce. A rodiče musí bdít nad svými dětmi, radit jim, rozhodovat za ně a ukazovat jim, že nebudou-li radostně a ochotně poslouchat rodiče, nebudou moci ani Boha ochotně poslouchat a nebudou moci být křes□any.

Rodiče mají povzbuzovat své dítky, aby jim důvěřovaly, aby jim otevřeiy své srdce a složily u nich všechny své těžkosti, své malé denní nepříjemnosti. Takto se rodiče naučí chápat své dítky a mohou se pak modlit s nimi za ně, aby je Bůh ochránil a vedl. Nemají opomíjet poukazovat jim na Přítele a Rádce, který nikdy nezklame, který je dojat jejich slabostmi, který byl pokoušen ve všem jako my, ačkoli byl bez hříchu.

Satan svádí děti, aby byly nesdílné vůči svým rodičům, a aby si vyhledávaly za své důvěrníky mladé a nezkušené kamarády. 1T 392 Tito jim sice nemohou pomoci, ale za to jim dají špatné rady. Dívky a chlapci se sejdou, rozprávějí, smějí se, žertují, vypuzují Krista ze svých srdcí, anděly ze své přítomností a to vše pro pouhý bláhový nesmysl. Neužitečný rozhovor o jednání druhých, vyprávění 0 onom mladém muži nebo dívce ničí všechny ušlechtilé myšlenky a city a vyhání ze srdcí dobrá a svatá přání, činí je studenými a prostými pravé Boží lásky a Jeho pravdy.

Děti by byly uchráněny mnohého zla, kdyby měly více důvěry ke svým rodičům. Rodiče by měli povzbuzovat dítky, aby byly otevřenějšími, aby k nim přicházely se všemi svými potížemi, když jsou zmateny a nevědí co je správné a co nikoliv, aby vše předložily rodičům a tázaly se jich na radu. Kdo je způsobilejší, aby viděl a vystihl hrozící jim nebezpečí než bohabojní rodiče? Kdo rozumí tak dobře jako oni zvláštním povahám svých dítek? Matka, která bděla nad každou jejich myšlenkou již od jejich dětství, která zná všechny jejich sklony,

je nejlépe připravena poradit svým dětem. Kdo může lépe říci, které rysy charakteru se mají potlačovat, než matka s otcovou pomocí?

Děti, které jsou opravdovými křesťany, dají přednost lásce a schválení svých bohabojných rodičů, přede vším časným požehnáním. Budou milovat a ctít své rodiče. Jejich hlavním úkolem bude, aby učinili rodiče šťastnými. V tomto vzpurném věku děti, které neobdržely správnou výchovu a disciplínu, mají jen málo smyslu pro to, čím jsou rodičům povinovány. Často se stává, že čím více pro ně rodiče udělali, tím jsou nevděčnější a tím méně si jich váží. Děti, které byly příliš opatrovány a hýčkány, stále to vyžadují a neplní-li se jejich očekávání, jsou zklamané a ztracejí odvahu. A s tím se pak setkáváme v celém jejich životě. Budou bezmocné, opírající se o druhé, očekávající od nich, že jim budou pomáhat, [1T 393] dávat přednost a ustupovat. A když se tak nestane, budou se domnívat, že jim je křivděno, i když již jsou dospělými muži a ženami. Tak se plahočí celým svým životem, jsou stěží schopni nést své vlastní břímě, často reptají a hněvají se, protože se vše neřídí jejich vůlí.

Chybující rodiče dávají dětem lekci, která je zničí a sami si připravují trní, po kterém budou jednou chodit. Domnívají se, že uspokojováním přání svých dětí a dovolováním, aby jednaly podle svých náklonností, získají si jejich lásku. Jaký omyl. Děti, kterým se takto shovívá, vyrůstají nebrzděny ve svých touhách, stávají se nepovolnými, sobeckými, náročnými, panovačnými a vzdorovitými - kletbou všem kolem sebe i sobě samým. Z větší části drží rodiče ve vlastních rukou budoucí štěstí svých dětí. Na nich spočívá důležitý úkol vytvářet charakter svých dítek. Naučení z mládí je bude provázet celým jejich životem. Rodiče zasévají símě, které vzklíčí a ponese buď dobré nebo špatné ovoce. Mohou učinit své děti způsobilými pro štěstí nebo neštěstí.

Děti mají být již od ranného mládí učeny, aby byly užitečnými, pomáhaly si vzájemně a pomáhaly i druhým. Mnoho dcer tohoto století může bez výčitek svědomí vidět svou matku dřít, vařit, prát nebo žehlit, zatím co samy sedí v pokoji a čtou romány, pletou, háčkují nebo vyšívají. Jejich srdce jsou bezcitná jako kámen. Ale kde má toto zlo svůj původ? Kdo by měl v tomto případě být nejvíce pokárán? Ubozí a oklamaní rodiče. Přehlížejí budoucí dobro svých dítek a ve své špatně chápané lásce nechají je sedět v nečinností, anebo dělat málo potřebného a důležitého co nevyžaduje ani duševní ani tělesnou námahu a pak omlouvají své lenivé dcerky, že jsou slabé. Co z nich však udělalo slabochy? V mnoha případech špatné jednání rodičů. [1T 394] Správné množství zaměstnání v domově by pomohlo duši i tělu. Ale děti jsou o to připravovány falešnými náhledy, až se znenáhla od vší práce odvrátí. Je jim nepříjemná a nesouhlasí s jejich pojmem o vznešeností. Umývání nádobí, žehlení, praní je pokládáno za nevhodné pro dámu, ba dokonce sprosté. Taková je moderní výchova dětí v tomto nešťastném století.

Boží lid by měl být veden vyššími zásadami, než lidé ze světa, kteří chtějí všechno své konání podřídit módě. Bohabojní rodiče mají vychovávat děti pro užitečný život. Neměli by připustit, aby jejich výchovné zásady byly poskvrněny výstředním názorem převládajícím v tomto věku, že se musí přizpůsobit módě a být ovládani míněním lidí ze světa. Neměli by dovolovat dětem, aby si sami volili kamarády. Poučte je, že je vaší povinností za ně volit. Připravujte je na nošení břemen, dokud jsou mladé. Nebyly-li vaše děti zvyklé na práci, brzy se unaví. Budou si ztěžovat na bolesti ve slabinách, v ramenou a na unavené údy a vy budete v nebezpečí, že ze soucitu uděláte práci raději sami, než abyste je nechali trochu trpět. Dávejte dětem nejprve břemena lehká, velmi lehká a potom denně přidávejte tak, až budou moci vykonat pořádný kus práce, aniž by se unavily. Nečinnost je hlavní příčinou bolesti ve slabinách a v lopatkách u dětí.

Máme též třídu mladých žen, které jsou tvory zcela zbytečnými, neužitečnými, dobré pouze proto, aby dýchaly, jedly, ukazovaly se, tlachaly a hovořily nesmysly, držely při tom v rukou kousek nějakého vyšívání anebo háčkování, ale jen velmi malá část mládeže má správný úsudek a zdravý rozum. Vedou život motýla bez velkého rozhledu. Když se tato třída světských přátel sejde, vše co můžeš od nich slyšet je několik hloupých poznámek o šatech, [1T 395] nebo nějakých hloupostech a pak se smějí svým vlastním poznámkám, které pokládají za velmi obveselující. To se často děje v přítomností starších lidí, kteří mohou jedině poci^ovat smutek nad takovým nedostatkem úcty ke svému stáří. Zdá se, že tato mládež ztratila všechen smysl pro skromnost a dobré mravy. Naopak, způsob ve kterém byli vychování je vede k domněnce, že to je vrcholem vznešenosti.

Tento duch je jako nakažlivá nemoc. Boží lid by si měl vybírat společnost pro své děti a učit je, aby se vyhýbaly společnosti takových marnivých světáků. Matky by měly brát své dcery do kuchyně a trpělivě je vychovávat! Jejich dívkám tělesná soustava takovouto práci pouze získá. Svaly jim zesílí a jejich myšlení bude zdravější a povznešené na konci dne. Snad je to unaví, ale jak sladký je odpočinek po vykonaném kusu práce. Spánek - sladký obnovovatel přírody, dodá nových sil znavenému tělu a připraví je na povinnosti příštího dne. Nenaznačujte dětem, že na tom nezáleží, jestli pracují, nebo ne. Poučujte je, že jejich pomoc potřebujete, že jejich čas je cenný a že závisíte na jejich práci.

Bylo mi ukázáno, že mnohý hřích je výsledkem lenivosti. Pracovité ruce a hlavy nemají kdy, aby dopřávaly sluchu každému pokušení, kterému je nepřítel vystavuje. Ale lenivé ruce a mozky jsou vždy hotovy přijímat satanovy rozkazy. Není-li mysl vhodně a dostatečně zaměstnána, prodlévá u nečistých věcí. Rodiče by měli učit dítky, že lenivost je hříchem. Bylo mi ukázáno na Ezechiele 16,49: "Aj, tatoť byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nuzného neposilňovala."

Děti mají pociťovat, že jsou zavázány svým rodičům, kteří nad nimi v dětství bděli, v nemoci je ošetřovali. Mají si uvědomovat, že rodiče pro ně vytrpěli mnohou úzkost. [1T 396] Svědomití a zbožní rodiče měli vždy nejvyšší zájem o to, aby jejich dítky kráčely správnou cestou. Jak jim je těžko u srdce, vidí-li chyby na svých dětech. Kdyby děti mohly vidět bolest, kterou způsobují milujícím srdcím rodičů, jistě by se daly obměkčit, kdyby mohly vidět slzy matčiny a slyšet modlitby, které za ně vysílá k Bohu, kdyby mohly slyšet její těžké - srdcervoucí, potlačované vzdechy, jistě by to promluvilo k jejich srdci a rychle by se pozbyly svých špatností a prosily o opuštění. Zde musí pracovat staří s mladými. Rodiče by měli v prvé řadě zdokonalit sama sebe, aby se motili zhostit dobře svých povinností vůči dětem. Někteří rodiče dětem nerozumějí a ve skutečnosti je neznají. Často je veliká propast mezi rodiči a dětmi. Kdyby se rodiče lépe vžili do cítění svých dítek a snažili se dopídit, co chovají v srdci, měli by na ně blahodárný vliv.

Rodiče by měli věrně a upřímně zacházet s dušemi svěřenými jejich péči. Neměli by podporovat u svých dětí pýchu, výstřednost a okázalost. Neměli by trpět, aby se učily drobným nezbednostem a šibalství, které jsou u malých dítek tak povedené a zábavné, ale kterým se budou muset odnaučovat a pro které musí být kárány, když jsou pak starší. Čemu se člověk jednou naučil, tomu těžko odvyká. Rodiče, měli byste začínat učit své děti kázni, dokud jsou ještě malé, aby se jednou staly opravdovými křesťany. Vynakládejte všechny své síly na jejich spasení. Jednejte tak, jakoby byly svěřeny vaší péči jen proto, aby s vaší pomoci zářily jednou jako vzácné klenoty v Božím království. Chraňte se je ukolébávat před propastí zkázy v chybném domnění, že nejsou dost staré, aby byly odpovědny za své hříchy, aby svých hříchů litovaly a vyznávaly Kristu.

Bylo mně ukázáno na mnoho vzácných zaslíbení těm, kdo hledají Spasitele v mladosti: Kaz 12,1: "A pamatuj na Stvořitele svého ve dnech mladosti své, prve než nastanou dnové zlí [1T 397] a přiblíží se léta o nichž díš: Nemám v nich žádného zalíbení. Př 8,17: Já milující mne milují a kteříž mne pilně hledají, nalézají mne." Veliký Pastýř Izraele dosud praví: "Nechte maličkých přijíti ke mně a nezbraňujte jim, neboť takových je království nebeské." Učte své dítky, že mládí je nejlepší dobou pro hledání Pána. Pak neponesou těžce břímě života, jejich mladá mysl nebude vyčerpáváná a znavováná pečováním a jsouce takto volni, budou moci věnovat své nejlepší síly Bohu.

Žijeme v nešťastné době pro děti. Prudký proud strhuje do zkázy a je zapotřebí více než dětské zkušenosti a síly, abychom se vzepřeli onomu proudu a nebyli jím strženi. Zdá se, že jsou mladí obvykle satanovými zajatci a on a jeho andělé je vedou do jisté záhuby. Satan a jeho zástupy bojují proti Boží vládě a ty, kdož mají touhu jej vpustit do svého srdce a uposlechnout jeho požadavků se satan snaží zmást a přemoci svými pokušeními, že nakonec mohou ztratit odvahu a vzdát se boje.

Rodiče, pomáhejte dětem. Procitněte ze spánku, který vás přemohl. Bděte ustavičně, abyste mohli zadržet ten proud a brzdit tíhu zla, kterou satan vnucuje vašim dětem. Děti to samy nemohou dokázat, ale rodiče mohou mnoho učinit. Vážnou, upřímnou modlitbou a živou vírou mohou být získána velká vítězství. Mnozí rodiče si dosud neuvědomili velkou odpovědnost spočívající na nich a zanedbávali náboženskou výchovu svých dítek. Každého

jitra má platit první křesťanova myšlenka Bohu. Světská práce a vlastní zájmy mají být druhořadé. Děti mají být učeny respektovat a vážit si hodiny modlitby. Před odchodem do zaměstnání by měla být celá rodina svolána a otec, nebo v otcově nepřítomností matka, by měli snažně prosit Boha, aby po celý den byl s nimi. Přicházejte v pokoře se srdcem plným něžnosti [1T 398] a s porozuměním pro pokušení a nebezpečí sami i před své dítky, vírou je upněte k oltáři, vyprošujte si pro ně Hospodinovu péči. Sloužící andělé budou ochraňovat děti, které jsou takto doporučovány Bohu. Je povinností křesťanských rodičů, aby když vstávají a léhají, upřímnou modlitbou a vytrvalou vírou budovali ochranný val kolem svých dětí. Měli by je trpělivě poučovat, laskavě a neúnavně jim svědčit jak žít, aby se líbily Bohu.

Netrpělivost rodičů vzbuzuje netrpělivost i u dětí. Zlost, projevená rodiči, vyvolává zlost u dětí v jejich povaze. Někteří rodiče trestají děti s přísnou netrpělivostí, často dokonce v rozčilení. Takový trest nemívá dobrých výsledků. Ve snaze napravit zlo jedno, vytvářejí zlo dvojnásobné. Neustálé hlídání a bití zatvrzuje děti a odcizuje rodičům. Rodiče se musí nejprve naučit sebeovládání, potom budou úspěšněji ovládat své dětí. Pokaždé, když ztrácejí vládu nad sebou, nebo mluví a jednají s netrpělivostí, hřeší proti Bohu. Nejprve by měli uvažovat se svými dětmi, jasně jim ukázat jejich chyby, jejich hříchy a vštípit jim v paměť, že nehřešily pouze proti rodičům, ale proti Bohu. Se srdcem podrobeným a naplněným soucitem a starostmi o své chybující dítky, pomodlete se s nimi dříve, než je trestáte. Tehdy vaše trestání nevyvolá u vašich dítek nenávist vůči vám. Naopak, budou vás milovat. Uvidí, že je netrastáte proto, že vám způsobily nepříjemnost, nebo že jste si chtěli na nich vylít zlost, ale že tak činíte ze smyslu pro povinnost, pro jejich dobro, aby nevyrůstaly v hříchu.

Někteří rodiče opomněli dát dětem náboženské vychování a takto zanedbali i výchovu školní. Ale ani jedno, ani druhé nemělo by být zanedbáno. Dětská mysl potřebuje a hledá činnost a není -li zaměstnána prací tělesnou ani duševní, bývá vystavena špatným vlivům. [1T 399] Je hříchem rodičů, připustí-li aby jejich děti vyrůstaly v nevědomosti. Měli by je zaopatřovat užitečnými a zajímavými knížkami, učit je práci, určit jim hodiny pro práci tělesnou a hodiny kdy by se měli věnovat učení a čtení. Rodiče by se měli snažit pozvedat mysl svých dětí a upravovat jejich duševní schopností. Je-li mysl ponechána sama sobě, nevzdělávána, stáva se obvykle nízkou, smyslnou a zkaženou. Satan využívá dobře každé příležitosti a vychovává si nečinnou mysl.

Rodiče, zapisující anděl zaznamenává každé netrpělivé, zlostné a mrzuté slovo, které pronesete vůči svým dětem. Každé opomenutí z vaší strany, aby se dětem dostalo jasného poučení a vysvětlení o velikostí hříchu a o konečném výsledku hříšného života, je poznamenáno proti vašemu jménu. Každé nepředložené slovo pronesené před nimi ať lehkomyslně nebo v žertu, každé slovo, které není čisté a povznešené zapisuje anděl jako skvrnu na vašem křesťanském charakteru. Všechny vaše skutky jsou zanášeny, ať již dobré, nebo zlé.

Rodiče nemohou docílit dobrého výsledku v ovládání svých dětí, dokud se sami dokonale necvládají. Nejprve se musí naučit přemáhat sama sebe, hlídat svá slova, ba i pouhý výraz obličeje. Nemají dopustit, aby jejich hlas byl rozčilený, nebo vzrušený vášní. Pak teprve mohou mít rozhodující vliv na své dítky. Děti snad chtějí jednat správně, mohou si předsevzít v srdci, že budou poslušnými a laskavými ke svým rodičům, nebo pěstounům, ale potřebují jejich pomoci a povzbuzení. Mohou mít dobré úmysly, ale dokud nejsou jejich zásady posíleny náboženstvím a jejich životy ovlivněny obnovující Boží milostí, minou se cíle.

Rodiče by měli zdvojnásobit svoje úsilí o spasení svých dítek. Měli by je upřímně poučovat a nepřenechávat je sobě samým. Mladým by nemělo být trpěno, [1T 400] aby poznávali dobro a zlo beze všeho rozlišování s tím přesvědčením, že jedenkráte v budoucností bude dobro převládat a zlo ztratí všechen svůj vliv. Zlo se bude rychleji vzmáhat než dobro. Je nožné, že zlo, kterému se naučily, bude snad po mnoha létech úplně vykořeno, ale kdo by to riskoval? Čas je krátký. Je snažší a bezpečnější zasévat čisté a dobré símě do dětských srdcí, než pozdĚ□□i vytrhávat plevel. Je povinností rodičů bdít, aby vlivy obklopující jejich dětí jim neuškodily. Je jejich povinností, aby vyhledávali sami pro ně společnost a aby nestrpěli, aby si ji děti voliJy sami. Kdo má na to dbát, ne -li rodiče? Mů.že snad mít někdo jiný takový zájem o vaše děti jako právě vy? Může jim někdo věnovat tak stálou péči a hlubokou lásku jako vlastní rodiče?

Děti zachovávající sobotu snad těžko snáší naléhání, nátlak a myslí, že jsou jejich rodiče příliš přísní. V jejich srdcích mohou se i zrodit trpké pocity a mohou se obírat nespokojenými a nešťastnými myšlenkami o těch, kteří pracují pro jejich přítomné, budoucí i věčné blaho a dobro. Ale bude-li jim dopřáno několika málo let, budou žehnat svým rodičům za jejich přísné vedení a věrnou bdělost v létech jejich nezkušenosti. Rodiče mají vysvětlit a zpřístupnit svým dětem plán vykoupení tak, aby jejich mladý rozum jej mohl pochopit. Osmi - desíti či dvanáctileté děti jsou dost staré, aby mohly být poučeny o osobním náboženství. Nevyučujte dítky pro nějaké pozdější období, až by snad byly dost staré pro to, aby se mohly kát a věřit pravdě. Jsou-li správně učeny, mohou mít již velmi malé dítky jasný pojem o své hříšnosti a o cestě spásy skrze Pána Ježíše. Kazatelé jsou všeobecně příliš lhostejní ke spáse dětí a nejsou tak osobní jak by měli být. Zlatá příležitost pro působení na dětskou mysl často mine zcela nevyužita.

Špatný vliv kolem našich dětí je téměř převládající, kazí jejich mysl a přivádí je do zkázy. [1T 401] Mysl mladých je přirozeně bláhová a v ranném mládí než je jejich charakter utvářen a jejich úsudek zralý, dávají často přednost druhům majícím na ně vliv. Někteří projevují náklonnost k druhému pohlaví proti přání a naléhavým prosbám rodičů a přestupují tak páté přikázání, neprojevují jim patřičnou úctu. Je povinností rodičů, aby bděli nad odcházením a přicházením svých dítek. Měli by je povzbuzovat a činit jim domov přitažlivým a dát jim pociťovat, že rodiče mají o ně zájen. Měli by učinit domov milým a veselým.

Otcové a matky, promlouvejte laskavě ke svým dětem. Pomyslete jak jste sami citliví, jak málo můžete snést pokárání, uvažujte o tom a vězte, že jsou takovými jako vy. Co sami nesnášíte, nevkládejte na ně. Nemůžete-li snést výtky a pokárání, nemohou tak ani vaše dĚti, které jsou slabší než vy a nemohou tolik vydržet. Nechť jsou vaše přívětivá, radostná slova vždy jako sluneční paprsky ve vaší rodině. Ovoce vašeho sebeovládání, vaší rozvahy a starostlivostí bude stonásobné. Rodiče nemají práva zastiňovat temnými mračny štěstí svých dětí vyhledáváním chyb neb přísnými výtkami pro bezvýznamné chyby. Současně však skutečné zlo musí být představeno tak hříšným, jakým vE skutečnosti je a má být zaujat pevný postoj, aby se předešlo jeho opakování nebo utíkání se k němu. Dětem má být vštěpován smysl pro jejich chyby, avšak nemají být ponechány v beznaději, ale mají být povzbuzovány k nápravě a k získání vaší důvěry a vašeho schválení.

Někteří rodiče chybují, když dávají děten; velkou volnost. Často skládají v ně takóvou důvěru, že ani nevidí jejich chyby. Je špatné dovolovat dětem, aby konaly samy návštěvy bez doprovodu rodičů nebo opatrovníků. Má to na děti špatný vliv. [1T 402] Přikládají si pak velikou důležitost a domnívají se, že jim přináleží jisté výsady a není-li jim to pak povolováno, domnívají se, že jim je křivděno. Poukazují na děti, které chodí kdykoliv se jim zlíbí a mají mnoho volnosti, kdežto ony mají jen tak málo.

A matka, obává se, aby ji děti nepokládaly za nespravedlivou, povoluje jejich přáním, které jim nakonec škodí. Mladí návštěvr□íci, nad kterými nebdí oko rodičů a nespravuje jejich chyby, získávají často dojmy, které někdy není možno i po celé měsíce odstranit. Bylo mi poukázáno na případy rodičů majících hodné, poslušné děti, kterým dovolili, mají plnou důvěru k jistým rodinám a důvěřují též svým dětem, aby šly samy navštívit tyto přátelé. Od té doby nastala úplná změna v chování a povaze dětí. Byly dříve spokojené a šťastné ve svém domově a neměly nikdy zvláštn□□ro přání, aby byly často ve společnosti jiných mladých lidí. Když se však nevrátily k rodičům, zdálo se jim omezování nespravedlivým a domov se jim stal vězením. Takovéto nemoudré chování rodičů rozhoduje často o charakteru dětí.

Takovýmito návšt.ěvami získají děti část.o náklonnosti a s□°azky, které se nakonec projeví být jejich zkázou. Rodiče, udržte své dĚ:ti u sebe, můžete-li a bděte nad nimi s největší st.arostlivostí. NE□cháte-li je samostatně konat návštěvy vzdálené od vá□, mají brzy pocit, že jsou dosti staré, aby se o sebe staraly a samy za sebe volily. Jsou-li mladí takto přenecháni sami sobě, rozmlouvají často o předmětech, které je nezušlechťují a nepov□ná□ejí, nebo nestupňují jejich lásku pro náboženské věci. Čím více jim bude dovolováno chc□dit na návštěvy, tím se bude jejich touha po nich stupňovat a tím méně přitažlivým se jim bude zdát vlastní domov.

Děti, Bůh uznal spnávným svěřit vás péči rodičů, aby vás vyučovali a naučili kázni a tak vykonali svůj díl výchovou vašeho charakteru pro nebesa. A nyní záleží na vás, zda choe:te rozvinout dcbrý křesťanský charakter tím, že využijete co nejlépe výhod poskytovaných vám

zbožnými, [1T 403] věrnými a modlícími se rodiči. Přes všechnu svoji úzkost a věrnost nemohou rodiče sami svých dítek zachránit. I děti samy zde mají svůj úkol. Každé dítě má svůj vlastní způsob, jakým s ním musí být zacházeno. Věřící rodičové, máte před sebou odpovědný úkol, abyste vedli kroky svých dítek i v náboženských zkušenostech. Milují-li Boha opravdově, budou vár: žehnat a ctít vás pro péči jim projevovanou a pro vaši věrnost v usměrňování jejich tužeb a v podřizování jejich vůle.

Ve světě převládá názor, že mládež má být přenechána svému přirozenému smýšlení a své vlastní vůli. A jsou-li v mládí příliš divocí, říkají rodiče, že se zakrátko umoudří a až jim bude šestnáct nebo osmnáct let opustí své špatné návyky a stanou se nakonec užitečnými muži a ženami. Jaký omyl. Po celá léta dovolují nepříteli, at:y oséval zahradu sráce, podporují vzrůst špatných zásad a v mnoha přípa.dech je pozdější namáhavá práce na takovéto půdě bezvýsledná. Satan je zkušený vytrvalý pracovník a smrtelný nepřítel. Kdykoli je pronášeno neprozřetelné slovo ke zkáze mládeže, ať již lichotkou, n.□:bo aby pohlíželi na někt.erý hřích s menším odporem, satan toho ihned využívá a živí zlé símě, aby zapustilo hluboké kořeny a vydalo bohat.ou žeň. Někteří rodiče připustili, aby si jejich děti osvojily špatné návyky, jejich st.opy možno pozorovat v cElém příštím jejich životě. Na rodičích však spočívá tento hřích. Tyto děti mohou vyznávat, že jsou křesťany, avšak bez zvláštních známek díla milosti na svém srdci a bez skutečr□é nápravy ve svém životě, jejichž dřívější zvyklosti je možno pozorovat ve všech jejich zkušenostech a budou projevovat právě takový charakter, jaký jim rodiče dovolili získat.

Úroveň zbožnosti mezi vyznavači křesťanství je všeobecně tak nízký, že ti, kteří chtějí upřímně následovat Krista nalézají Boží dílo těžším a namáhavějším než cokoli jiného. Vliv světských vyznavačů je mládeži škodlivý. [1T 404] Masa takzvaných křesťanů odstranila rozeznávající čáru mezi křesťany a světem a tak vyznávajíc, že žije pro Krista, žije světu. Jejich víra je jim pouze malou překážkou pro jejich radovánky. Zatím co prohlašují, že jsou synovÉ světla, chodí ve tmě a jsou dítkami noci a tmy. Duše chodící v temnotě nemohou Boha milovat. a nepřejí si upřímně Ho oslavovat. Nejsou osvíceni, aby mohli rozeznávat slávu a přednosti nebeských věcí a proto je též nemohou upřímně milovat. Přiznávají se ku křesťanství, poněvadž je to považováno za úctyhodné a poněvadž zde není kříže, kterého by museli nést. Jejich motivy jsou často sobecké. Někteří vyznavači mohou vstoupit do tanečního sálu a účastnit se všech radovánek, které poskytuje. Někteří opět nejdou tak daleko jake tito, avšak účastní se rúzných jiných zábav jako společných výletů, hraní v loterii a představení. A sebebystřejší oko by nenalezlo u takovýchto křesťanů jediné: známky křesťanství. V jejich vystupování a v celém jejich zjevu není možno spatřit nijakého rozdílu mezi nimi a největšími nevěrci. Všichni se mísí v jedno: t.zv. křesťan, bezbožník, nezakrytý posměvač všeho náboženství a vyslovený světák. A Bůh na ně pohlíží jako na navzájem si rovné v duchu i činu.

Vyznávání křesťanství bez odpovídající víry a skutků, nemá ceny. Nikdo nen:ůže dvěma pánům sloužit. Dítky toho zlostníka jsou služebníky svého pána, komu se ve službu podrobily, toho jsou také služebníky a nemohou být Božími služebníky, dokud se neodřeknou ďábla a všEch jeho skutků. Služе':r:íci nebeského Krále nemohou beze škody brát účast na zábavách a radovánkách pořádaných satanovými služebniky i když často opakují□ že takové radovánky jsou neškodné. Bůh odhalil pc□svěcené a svatÉ: pravdy, aby tak oddělil svůj lid od bezbožných a sobě jej očistil. Adventisté mají svoji víru prožívat. [1T 405] Ti, kdo jsou poslušni Desatera vidí stav světa a náboženských věcí ve zcela jiném světle než vyznavači milující radovánky, vyhývající se kříži a nešetřící čtvrtého přikázání. Ve stávající lidské společnosti není snadným úkolem pro rodiče usměrňovat své dítky a vyučovat je právu a spravedlnosti dle zásad Bible. Vyznávači náboženství s□, tak odvrátili od Slova Božího, že když se Jeho lid navrací k Jeho Svatému Slovu a chce vychovávat své dítky v souladu s Jeho předpisy a řídit své domácnosti dle nich, tak, jako kdysi Abraham, pokládají ubohé děti, ovlivňované svým okolím, že jsou jejich rodiče zbytečně přesní a přemrštěně opatrní vůči jejich přátE□lům. Samozřejmě si přejí následovat světáckých příkladů, zábavymilovných vyznavačů.

V těchto dnech je pronásledování a hanobení pro Kristovo jméno téměř neznámé. Je zapotřebí velmi málo sebezapření a obětí ku přijetí formy pobožnosti a pro zapsání do knih církevních. Ale vyžaduje bdělosti, modlitby, sebezapření a oběti z naší strany, abychom žili takovým způsobem, který by se líbil Bohu a aby naše jména mohla být zapsána v Knize

života. Takzvaní křesťané nejsou dobrým příkladem pro naší mládež. Spravedlivé skutky jsou zjevné ovoce pravé pobožnosti a zbožnosti. Soudce vší země odplatí každému podle jeho skutků. Dítky následující Krista mají před sebou boj, musí nést svůj denní kříž oddělováním se od světa a být tak skutečně oddělenými a napodobat Kristův život.

Chození ve světle

Bylo mi ukázáno, že Boží lid se nachází často v temnotách. Není to však Jeho vůle, aby žili v nevěře. Ježíš je světlo a v Něm není vůbec temnoty. [1T 406] Jeho děti jsou dětmi světla. Jsou obnoveni k Jeho obrazu a vyvedeni z temnoty v Jeho předivné světlo. On je světlem světa a tím jsou také ti, kdo Ho následují. Nemají chodit v temnotách, ale mají mít světlo života. Čím více se Boží lid snaží napodobovat Krista, tím vytrvaleji bude pronásledován nepřítelem, ale Kristova blízkost je posiluje v odporu proti našemu velikému nepříteli, který je chce od Krista odvrátit.

Bylo mi ukázáno, že se příliš mezi sebou porovnáváme, bereme si za vzor chybující smrtelníky. Máme přece neomylný Vzor. Nemáme se měřit podle světa, ani podle mínění lidí, ani dle toho, čím jsme byli, než jsme přijali pravdu. Ale naše víra a postavení ve světě, tak jakými jsou nyní, musí být srovnány s tím, jakými by byly, kdybychom stále stoupali a šli vpřed od té doby, co vyznáváme, že jsme Kristovými následovníky. To je jediné správné a bezpečné porovnání, jaké můžeme činit. V každém jiném bychom se pouze klamali. Neodpovídá-li mravní a duchovní stav Božího lidu požehnání, výsadám a světlu, které mu byly svěřeny, je vážen na váhách a andělé oznamují: N E D O S T A Č U J Í C Í .

Zdá se, že některým je vlastní stav neznámý, zahalen. Oni vidí pravdu, ale neproniknou až k její důležitosti nebo k jejim požadavkům. Slyší pravdu, ale plně ji nerozumí, poněvadž ji nepřizpůsobují svůj život a proto nejsou pro svou poslušnost posvěceni. A přece zůstávají nedotčeni a zcela spokojeni, jakoby je předcházel oblak ve dne a ohnivý sloup v noci, jako znamení Boží milosti. Vyznávají ústy Boha, ale svými skutky Jej zapírají. Mají se za zvláštní vyvolený lid, ale zřídka kdy se při nich projevuje touha po Jeho přítomnosti a moci do všech důsledků. Jak veliká temnota takových a přece o ni nevědí. Světlo svítí, [1T 407] ale oni je nechápou. Člověk nemůže být více oklamán než domněním, že jedná správně, že Bůh přijímá jeho skutky, zatím co ve skutečnosti se proti Němu prohřešuje. Zaměňuje formu zbožnosti za jejího ducha a její moc. Má se za bohatého, že ničeho nepotřebuje a zatím je chudý, zlý, slepý a nahý a potřebuje vše.

Mnozí se hlásí za Kristovy následovníky, ale nevyvíjí žádné úsilí pokračovat v duchovních věcech. V jakémkoli světském podnikání jeví snahu ctižádosti, aby zdárně dokončili své záležitosti, ale ve snaze o věčný život, kde je v sázce vše, kde celá jejich věčná blaženost závisí na jejich úspěchu, jednají tak lhostejně, jakoby nebyli ani mravními strůjci, jakoby někdo jiný hrál hru jejich života za ně a oni neměli nic jiného na práci, než čekat na výsledek. Ach, jaká bláhovost, jaké šílenství. Kdyby jen všichni chtěli projevovat takový stupeň ctižádosti, horlivosti a vážnosti v boji o věčný život, jaký vyvíjejí ve světských záležitostech, byli by vítěznými přemožiteli. Viděla jsem, že každý jednotlivec musí získat vlastní zkušenosti. Jeden každý musí dobře a věrně hrát svou úlohu ve hře života. Satan číhá na příležitost, aby se uchopil vzácných milostí, když jsme nechráněni a čeká nás těžký boj s mocnostmi temna, abychom si udrželi nebo znovu získali milost nebes, pakliže jsme ji ztratili pro nedostatečnou bdělost.

Avšak bylo mně též ukázáno, že je výsadou křesťanů získávat od Boha dostatek síly, aby si udrželi každý z těchto vzácných darů. V nebesích se přihlíží ke každé horlivé a opravdové modlitbě. Když se Boží služebníci chápou ke své obraně štítu víry a meče Ducha, pak je nebezpečí v nepřátelském táboře a něco musí být podniknuto. Pronásledování a pohanění očekává jedině ty, kteří jsou opatření moci s hůry a povolává je tím do boje. Když převládá pravda ve své prostotě a síle mezi věřícími [1T 408] a je prosazována proti duchu tohoto světa,je jasné, že není nic společného mezi Kristem a Beliálem. Kristovi učedníci musí být živým příkladem života i ducha svého Mistra.

Mladí i staří mají před sebou spor a válku. Neměli by ani ns. okamžik zdřímnout. Nepřítel je stále na stráži, aby je svedl a přemohl. Věřící přítomné pravdě musí být právě tak bdělými, jako jejich nepřítel a moudře odporovat satanu. Budou tak činit? Vytrvají v tomto zápase? Budou se pečlivě chránit všeho hříchu? Krista je možno zapírat mnohým způsobem.

Můžeme Jej zapírat mluvením proti pravdě, mluvením zle o druhých, bláhovým tlacháním nebo žertováním, nebo prázdnými nicotnými slovy vůbec. Tím dáváme najevo jen málo bystrozraku a moudrosti. Sami sebe oslabujeme, naše úsilí je pak slabé, aby se mohlo postavit proti našemu velikému nepříteli a býváme přemoženi. "Z plnosti srdce mluví ústa" a nedostatkem bdělosti vyznáváme, že Kristus není v nás. Ti, kteří váhájí se oddat bezvýhradně Bohu, jsou ubohými Kristovými následovníky. Následují Ho v takové vzdálenosti, že někdy skutečně ani sami nevědí, zda jdou v Jeho šlépějích, nebo ve stopách svého úhlavního nepřítele. Proč jen se tak pomalu vzdáváme zájmu na světských věcech a nepříjímáme Krista za své jediné dědictví? Proč bychom si jen měli přát udržet přátelství nepřátel Pána a řídit se jejich zvyky a dávat se vést zpět jejich názory? Je nutné, abychom se plně a bezvýhradně oddali Bohu, abychom se zřekli lásky k světu a všemu světskému a odvrátili se od toho všeho, sice nebudeme moci být nazýváni Ježíšovými učedníky.

Kristův život a duch je naším jediným vzorem dokonalosti a vyvýšenosti a naší jedinou bezpečnou cestou následování Jeho příkladu.Budeme-li tak činit, povede nás svojí radou a později nás přijme ve slávu. Musíme se se vší pilností snažit a byt schopni i hodně trpět, abychom tak kráčeli ve šlépějích našeho Vykupitele. [1T 409] Bůh je ochoten za nás pracovat, dát nám ze svého svobodného Ducha, budeme-li jen o to usilovat, budeme-li jen pro to žít a v to věřit, potom budeme moci chodit ve světle tak, jako On sám je ve světle. Můžeme hodovat z Jeho lásky a pít z její bohaté plnosti.

Boží věc na východě

Fanatismus, který řádil v minulých létech, zanechal rozsáhlé následky na východě. Viděla jsem, že Bůh zkoušel svůj lid rokem 1844, ale žádný čas od té doby stanovený nenesl zvláštní stopy Jeho ruky. Nezkoušel svůj lid žádným jiným zvláštním časem od roku 1844. Byli jsme a dosud jsme v době vyčkávací. Značný rozruch byl způsoben rokem 1854 a mnozí prohlašovali, že je to hnutí na Boží příkaz, poněvadž bylo velmi rozšířené a někteří se tím zjevně obrátili. A takové závěry nejsou nutné. Mnoho rozumného a správného bylo kázáno v souvislosti s dobou 1854. Někteří poctiví slučovali pravdu s omylem a obětovali mnoho z toho co vlastnili, jen aby omyl prosadili a po jejich zklamání se vzdali pravdy i omylu a nyní se nalézají tam, kde je pravda může velmi těžko dostihnout. Někteří z těch, kteří zakusili toto zklamání, poznali jasně důkazy přítomné pravdy a přijali poselství třetího ar.děla a bojují nyní, aby je uskutečnili ve svém životě. Ale na jednoho, který měl užitek z víry v roku 1854 připadá deset jiných, kteří jim byli poškozeni a mnoho z nich nebude již o pravdě přesvědčeno i kdyby jim byla hlásána sebejasněji a přesvědčivěji.

Proklamace času 1854 byla doprovázena duchem, který nebyl od Boha. Byl to duch bludný, hrubý, nedbalý a vzrušující. Hlučnost byla považováná mnohými za to nejdůležitější, [1T 410] za podstatu pravého náboženství a zde byla skutečně snaha snížit vše na nízkou úroveň. Mnozí to měli za pokoru, ale když bylo jejich zvláštním názorům odporováno, byli okamžitě rozčileni, projevovali panovačnost a domýšlivost a obviňovali ty, kdo s nimi nesouhlasili z pýchy, odporování pravdě a Boží moci.

Svatí andělé byli zarmouceni a znechuceni neuctivostí s jakou mnozí vyslovovali Boží jméno, jméno Velkého Hospodina. Andělé vyslovují toto jméno s největší uctivostí, zakrývají vždy své obličeje při jeho vyslovení a Kristovo jméno je pro ně tak posvátné, že je pronášejí jen s nejhlubší úctou. Jak opačný však byl duch a vliv, doprovázející hnutí v r. 1854. Někteří jsou dosud pod tím vlivem a mluví o Bohu jako by mluvili o koni, nebo o jakékoli jiné všední věci. Ve svých modlitbách používají slova "Všemohoucí Bůh" všedně a neuctivě. Ti, kteří tak činí, nemají smysl pro povznešený Boží a Kristův charakter a nebeských věcí.

Bylo mi ukázáno, že když Bůh posílal své anděly za starodávna, aby sloužili, nebo přinášeli poselství jedincům, kteří když poznali, že viděli a mluvili s andělem byli zasaženi Boží bázní a strachovali se, že musí zemřít. Měli tak vysoký pojem o strašlivém majestátu a Boží moci, že se domnívali, že by je zahubilo, kdyby přišli do blízkého styku s někým z Jeho svaté přítomnosti. Bylo mně poukázáno na knihu Soudců 13,21.22: "A již se více neukázal anděl Hospodinův Manue,....byl anděl Hospodinův. I řekl Manue k manželce své: Jistě my zemřeme, nebo jsme Boha viděli." Sd 6,22.23: "A vida Gedeon, že by to anděl Hospodinův byl řekl: Ach, Pane Hospodine, proto-liž jsem viděl anděla Hospodinova tváří v tvář, abych umřel? I řekl jemu Hospodin: Měj pokoj, neboj se, neumřeš." Joz 5,13-15: "Stalo se pak, když

byl Jozue na poli Jericha, [1T 411] pozdvihl očí svých a viděl an muž stojí naproti němu, maje v ruce meč dobytý. I šel Jozue k němu a řekl mu: Jsi-li náš, či z nepřátel našich? I odpověděl: Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl Jozue tváři svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu: Co Pán můj chce mluviti služebníku svému? Tedy odpověděl kníže vojska Hospodinova k Jozue. Zuj obuv svou z nohou svých, neboť místo na němž stojíš, svaté jest. I učinil tak Jozue." Když byli i andělé takto obáváni a uctívání již proto, že přicházeli od přítomnosti Boží, s jak mnohem větší úctou a svatou bázní by mělo být pohlíženo na Boha samého.

Mnozí obrácení vlivem hnutí v r.1854 potřebují, aby byli obráceni znovu. A nyní je nutná desateronásobná namáhavá práce, aby bylo napraveno zlo, zmatené náhledy, které přijali od svých učitelů a aby byli připraveni k přijetí pravdy nesmíšené s bludy. Tato třída lidí se musí nejprve něco odnaučit, než se bude moci učit správným způsobem, jinak by jedovaté býlí bludu bujně vzrůstalo a vykořenilo by vzácné símě pravdy. Bludy musí být nejprve vyvráceny a pak je teprve půda připravena, aby zaseté dobré símě mohlo vzrůst a přinášet ovoce k Boží slávě.

Jediným léčebným prostředkem pro východ je pečlivá kázeň a organizace. Duch fanatismu ovládl tam jistou třídu světitelů soboty. Dotkli se pouze lehce svými rty pramenů pravdy a duch poselství třetího anděla je jim ne·znám. Nic nemůže být uděláno pro tuto třídu lidí, dokud neopraví své fanatické názory. Někteří z hnutí 1854 přinesli s sebou mylné názory, např. že bezbožní nebudou vzkříšení. Své zkušenosti z minula se pokouší sloučit s poselstvím třetího anděla. To však učinit nemohou, neboť není spolku mezi Kriste:m a Beliálem. [1T 412] To, že bezbožní vzkříšeni nebudou a jejich prazvláštní názory na budoucí věk jsou hrubými bludy, které satan vpašoval mezi kacířství posledních dnů, aby sloužily jeho vlastnímu účelu ke zkáze duší. Tyto omyly nemohou být v souladu s poselstvím nebeského původu.

Některé z těchto osob mají různé schopnosti, které nazývají dary a tvrdí, žeje Bůh sám povolal do církve. Mají druh nesmyslného hlaholení, který nazývají neznámým jazykem a kterým je neznám nejen lidem, ale i Bohu a celým nebesům. Tyto dary jsou vyráběny muži a ženami za pomoci velkého arcigc□dvodníka. Fanatismus, falešné vzrušení, falešné mluvení jazyky a hlučné pobožnosti byly pokládány za Boží dary církvi. Mnozí zde byli podvedeni. Ovoce toho všeho nebylo dobré. "Podle ovoce poznáte je." Fanatismus a buzení pozornosti byly považovány za zvláštní viditelná znamení víry. NĚkteří nejsou spokojeni se shromážděním, nemají-li moc a pocit štěstí□ oni potřebují vzrušer.í citová. Ale vliv takových shromáždění není blahodárný. Když smyslové opojení pominulo, klesají hloub než před shromážděním, poněvadž jejich blaženost nepocházela z čistéro pramene. Nejužitečnější shromáždění pro duševní pokrok jsou taková, která se vyznačují vážností a cpravdovým zkušováním srdce. Každý usiluje o poznání sama sebe a snaží se upřímně a s hlubokou pokorou učit od Ježíše.

Bratr Lunt z Portlandu ve státě Maine, velice pro své cítění trpěl. Cítil, že duch□ který často ovládal jejich shromáždění není v souladu s poselstvím třetího anděla. Měl zkušenost s fanatismem, který zanechal zmatek na Východě a to ho vedlo k tomu, že pohlížel s jistým podezřením na věc, co se fanatismu podobalo. Minulost ho varovala a on se cítil vzdálen daleko od těch, kdo se nacházeli na určitém stupni fanatismu [1T 413] a mluvil s nimi otevřeně, neboť cítil, že oba, oni i Boží dílo, nacházejí se v nebezpečí. Pohlížel na věci téměř v správném světle.

Existují mnozí neklidní duchové, kteří se nechtějí podřídit kázni spořádanému celku a pořádku vůbec. Myslí, že by jejich svoboda byla zkrácena, kdyby se museli zříci vlastního úsudku a podřídit se úsudku lidí zkušených. Boží dílo nebude pokračovat, dckud zde nebude ochota v podřízení se jistému pořádku a k vypuzení bezstarostného a bezohledného ducha fanatismu ze shromáždění, dojmy a pocity nejsou zaručeným znamením, že by byl někdo veden Bohem. Někdy dává satan sám dojmy a pocity. Ty nejsou spolehlivými vůdci. Všichni by se měli svědomitě obeznámit s viditelnými důkazy naší víry a jejich snahou by mělo být, jak oslavovat své vyznání a nést ovoce k Boží slávě. Nikdo by neměl žít takovým způsobem, aby vzbuzoval u nevěřících pohoršerí. Máme být cudní, skromní a povzneseni nače vše nízké jak v rozhovorech, tak bez výtky v životě. Žertování, vtipkování, bezstarostnost. a bezohlednost mají být zkroceny. Není vidět Boží milost na srdcích těch, kteří mluví a mod?.í

se krásně ve shromážděnióh a mimo shromáždění mluví a jednají hrubě a bezohledně. Tito prašpatně představují naší víru. Jsou pohanou Boží věci.

Mezi světiteli soboty v --- je zvláštní směs názorů. Někteři nejsou v souladu s církví a zatímco zast.ávají svG dosavadní postavení, jsou vystaveni satanovým pokušením a nakaženi fanatismem a bludy. Někteří mají fantastické náhledy, zaslepující jejich zrak pro důležité životní body pravdy a tak kladou své vlastní fantastické závěry do jedné řady s živou pravdou. Vystupování takovýchto osob a jejich duch činí sobctu, kterou zachovávají velmi spornou, pochybrou pro vnímavé nevěřící. [1T 414] Bylo by mnohem lepší pro šíření a úspěch poselství třetího anděla, kdyby takové osoby opustily pravdu.

Dle světla, kterého se mi od Boha dostalo, povstane však na Východě velké sdružení, svorně poslušné pravdy. Ti, kteří budou pokračovat vt= zmateném a rozvrácenÉn směru, který si vyvol.ili, budou přenecháni omylům přivodícím jejicY:□ záhubu, ale po nĚjakou dobu budou kamfnem úrazu pro ty, kteří přijímají pravdu. Kazatelé, pracující slovem i písmem, by měli být svědomitými pracovr:íky a podávat pravdu v její čistotě, ale i prostotě. Měli by sytit stádce čistým pokrmem, dokonale tříděným. Existují však bludné hvězdy, vydávající se za kazatele seslané Bohem, kteří k□ží sobotu po všech místech, ale kteří mají pravdu smíšenou s bludy a vrhají množství neladících falešných názorů mezi lid. Satan je nastrčil, aby odvrátili inteligentní a vnímavé nevěřící. Někteří z nich mluví mnoho o darecr a jsou často zvlá□tě školeni. Vydávají v rozrušer:í nesrozumitelné zvuky, které nazývají darem jazyků a jistá třída lidí je těmito projevy jako očarovaná. Tuto třídu lidí ovládá zvláštní duch, který byl smetl ks□ždého, kdo by jim odporoval. Boží duch není v tomto díle a nedoprovází takové pracovníky. Ti mají jiného ducha. Přece však mají takoví kazatelé úspěch u jisté třídy lidí. Ale velmi to ztíží práci oněch služebníků, které posílá Bůh a kteří jsou způsobilí hlásat lidu Sobotu a dary v jejich pravém světle a jejichž vliv a příklad jsou hodny napodobování.

Pravda by měla být podávána takovým způsobem, který by ji činil přitažlivou inteligentním mozkům. Nejsme chápání jako lid, ale je na nás pohlíženo jako na slabomyslné a degenerované ubožáky. Jak je tedy důležité pno všechny vyučující i všechny věřící pravdě, aby byli tak dotčeni a ovlivněni jejím posvěcujícím vlivem, [1T 415] aby jejich důsledný, nade vše nízké povznešený život ukázal nevěřícím, že byli o tomto lidu klamně informování. Jak je důležité, aby byla věc pravdy očištěna ode všeho, co by se jen podobalo falešnému, nebo fanatickému vzrušení, aby mohla pravda stát- na svých vlastních zásluhách, odhalovat svou původní čistotu a povznešený charakter.

Viděla jsem, že je velmi důležité pro ty, kdo káží pravdu, aby zjemnili své způsoby, aby se vystříhali podivínství a výstřednosti a hlásali pravdu čistou a jasnou. Bylo mně poukázáno na Tt 1,9: "Pilně se přidržujíce věrné řeči v učení Božím, abys mohl i napomínati učením zdra□□m, i ty kteří odpírají přemáhati." Ve verši 16., kde Pavel mluví o třídě lidí říkajících, že znají Boha, ale svými skutky Jej zapírají, jsou "ke všel□kému skutku dobrému nehodni." Potom Tita napomíná: "Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení. Starci ať jsou střízliví, vážní, opatrní... zdraví u víře, v lásce, v snášenlivostí! . Ve všech věcech sebe samér:o vydávaje za příklad dobrých skutků a zachovávaje v učení celost, vážnost, slovo zdravé bE□□úhony, aby ten,jenž by se protivil, zastyděti se musel, nemaje co zlého mluviti o vás." Tt 2,1-8. Tato naučení jsou r.apsána ku prospěchu □□;,E□m těm, které Bůh povo□ává, aby kázali Slovo a též k užitku všemu lidu, který Slovo slyší.

Boží pravda nikdy příjemce nesníží, ale povznese, zušlechtí jeho vkus, osvěží jeho úsudek a zdokonalí ho pro společnost čistých a svatých andělů v Božím království. Některé zastihne pravda hrubé, příkré, podivné, vychloubačné využívaje i možno -li sousedy, aby si sami nějak pomohli, bloudí tak mnohým způsobem, avšal uvěří-li pravdě celým srdcem svým, změní. c:elý jejich život. Počne okamžitě své dílo nápravy. [1T 416] Čistý vliv pravdy povznese celého člověka. V jednání se svými bližními bude mít Boží bázeň a bude je milovat jako sebe samého a bude jednat tak jak by si přál, aby bylo jednáno s ním. Jeho hovor bude upřímný, čistý a charakteru tak povznešeného, že ho nevěřící ani nebudou moci využívat, ani práven: špatně o něm mluvit a nebudou znechucování jeho neochotou, nebo nezdvořilostí a nesJ.ušnými řečmi. Vnese posvěcující vliv pravdy do své rodiny a dá před nimi svému světlu tak svítit, aby viděli jeho dobré skutky sla□:ili Boha. Na všech cestách ž□vota bude napodobcvat Kristův život.

Božímu zákonu bude učiněno zadost dokonalou a bezvýhradnou poslušností všech jeho požadavků. Nemá ceny plnit je jen polovičatě a neprojevovat dokonalou a plnou poslušnost. Světský člověk a nevěrec obdivuje pevnost a vytrvalost a je opětovně mocně přesvědčován, že Bůh byl a je skutečně se svým lidem, když jejich skutky odpovídají jejich víře. "Podle ovoce jejich poznáte je." Každý strom poznáváme podle ovoce, jaké rodí. Naše slova a jednání jsou ovocem, které my neseme. Tak mnohý slyší Kristovy pokyny, ale nedbá jich. Mají pouze způsob pobožnosti, ale jejich ovoce jen nevěřící odpuzuje. Jsou vychloubaví, modlí se a mluví ve své vlastní samospravedlnosti, vyvyšují se, vypráví dopodrobna o svých dobrých činech a jako onen farizej, děkují ctnostně Bohu, že nejsou jako ostatní lidé. Avšak právě tito jsou zdatní, zruční a vynikají v každém druhu obchodování. Jejich ovoce není dobré. Jejich slova a skutky jsou špatné a přece se zdají být slepí tak, že nevidí svůj prázdný a bídný stav.

Bylo mi ukázáno na následující místa z Písma, hodící se na ty, kdo žijí v takovém klamu: "Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pare, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdali jsme ve jménu tvém neprorokovali, [1T 417] a ve jménu tvém ďáblů nevymítali a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že jsem jich nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti."

To je ten největší klam, který může postihnout i nakazit lidskou mysl, takové osoby věří, že mají pravdu a zatím ji nemají. Domnívají se, že vykonávají velké dílo ve svém náboženském životě, ale Ježíš nakonec odhrne jejich samospravedlivé roucho a živě jim předvede jejich pravý obraz v celém jejich nesprávném a znetvořeném náboženství. Jsou nalezeni nedostačujícími tehdy, když je již pozdě k odstranění jejich nedostatků. Bůh dal prostředky k nápravě omylů, avšak když chybující a bloudící se rozhodnou následovat vlastních soudů a opovrhují prostředky, které ustanovil k jejich nápravě a sjednocení v pravdě, přivedou se do postavení vylíčeného slovy našeho Pána, která jsme shora uvedli.

Bůh vyvádí lid a připravuje si jej, aby byli jedno, aby byli jedné mysli a mluvili tytéž věci a takto uskutečňovali Kristovu modlitbu za učedníky. "Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřit ve mně, aby všichni jedno byli, jako ty Otče ve mně a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal."

Povstávají však neustále sdružení, věřící že Bůh je pouze s nemnohými, jen s rozptýleními a tito svým vlivem strhují a rozptylují co Boží služebníci vybudovali. Neustále povst□ávají nespokojenci pťwející si vidět a věřit nĚ:oo stále nového, někteří zde a jiní opět onde, přející si vidět něco stále □iného a věřit něčemu novému, ale všichni konají zvláštní práci pro neF:řítele. Přes to však si činí nárok na pravdu. Staví se mimo lid, který Bůh vede, který podporuje dávaje mu prospěch a skrze který chce konat své veliké dílo. Ne□ustále vyjadřují své obavy, že církev světitelů Soboty se stále více podobá světu, ale je nesnadné nalézt mezi nimi i jen dva, kteří by byli stejných názorů. [1T 418] Jsou rozptýlení a zmateni a přece se tt□lik klamou domněním, že Bůh je zvláště s nimi. Někteří prohlašují, že se jim dostalo darů. Ale vyprávěním o těcht.o darech vyvolávají pochybnosti u těch, na které Bůh vložil zvláštní břímě a odvádí jistou třídu lidí od církve. Lié, který v souladu se SlovEm Božím vynakládá všE.ehno úsilí, aby byl jednotný, který pevně kotví v poselství třetího arděla, tento lid je podezříván a to jen proto, že rozšiřuje svoji práci a shromažďuje duše v pravdě. Jsou pokládáni za světské, poněvadž mají ve světě v□iv a je□ich skutky dosvědčují, že očekávají od Boha zvláštní a velké dílo zde na této zemi, že vyvede svůj lid a připraví jej na Kristův přícr□od.

Tato třída neví, čemu skutečně věž□í a nezná ani důvod své víry. Neustále se učí a nikdy nezískají známost pravc;y. Nějaký člověk vyvstane s nějakými divokými a bludnými názory a vyžaduje, aby všichni věřili, že ho poslal Bůh s novým slavným světlen□. Někteří nemající ustálenou a pevnou víru a nejsou podřízení církvi, ale jsou hnáni životem bez kotvy, která by je držela, přijímají takovou nauku. Jejich svě'=lo svítí takovým způso'□em, že se svět od něho s odporem odvrací a nenávidí je. Potom se svatokrádežně staví po Kristův bok a vyžaduje, aby n;u svět uvěřil, že je nenávidí z téže příčiny pro kterou Krista. Jiný opět povstává s tvrzením, že ro posílá Bůh a zastává kacířský a bludný názor, že není vzkříšení pro bezbožné, což je satanovým velkým mistrovským kouskem klamu. Jiný opět se zabývá mylným názoren o budoucím věku. Jiný opět vymáhá horlivě americký kroj. Všichni pak

vyžadují plnou náboženskou svobodu a každý z nieh jedná nezávisle od druhých a i přes to všechni tvrdí, že Bůh zvlášť při nich koná své dílc.

Někteří se radují a jásají, že mají dary, [1T 419] kterých druzí nemají. Kéž Bůh uchrání svůj lid takových darů. Co jsou jim platny tyto dary."· Jsou snad přiváděni působením těchto darů k jednotě víry? A přesvědčí nevěřící, že Bůh je s nimi? Když se takoví nejednc□tní, mající tak rozdílné názory sejdou a způsobí značný rozruch neznámým jazykem, svítí jejich světlo tak, že nevěřící řeknou: Tento lid není zdravý, dávají se unášet falešným vzrušením a my víme, že nemají pravdu. Takoví stojí přímo v cestě hříšníkům, jejich působení zdržuje druhé od přijetí Soboty. Takoví přijmou odměnu dle svých skutků. Kéž je Bůh napraví, nebo ať se vzdají Soboty. Potom alespoň nebudou stát v cestě nevěřícím.

Bůh vyvedl muže, kteří po léta namáhavě pracovali, kteří oc:hotně přinášeli jakoukoliv oběť, kteří trpěli strádáním a pr□□dělali různé zkoušky p:oo hlásání pravdy, aby tito mužové svým životem odpovídající hlásané pravdy, smyli pohanu, kterou fanatismus uvalil na Boží věc. Setkávali se s odporem každého druhu. Pracovali namáhavě dnem i nocí, hledali viditelné důkazy naší víry, aby mohli přinést jasnou a souvislou pravdu, která by mohla obstát před kažč□ým útokem. Neustálá pI:áce a duševní zkoušky vyčerpaly tělesné síly mnohých pracovníků, jejichž hlavy předčasně zbělely. Jejich práce však nebyla marná. Bůh vyslyšel jejich upřímné, vážné a úpěnlivé modlitby a pro□by za světlo pravdy a aby toto světlo jasně svítilo též i druhým. Pozoroval též jejich sebeobětavé úsilí a odmění je dle jejich skutků.

A naopak ti, kdo nepracovali, aby získali tuto vzácnou pravdu, přijali pouze jako sobotní pravdu některé body, které jim byly již připraveně předloženy a jako vděk za to, co je nic nestálo [1T 420] a druhé tolik, povstávají jako Chóre, Dátan a Abiron a uvalují pohanu na ty, kterým Bůh uložil nést břímě svého díla. Říkají: "Béřete na sebe příliš mnoho když přece jsou všechny shromáždění svatá, každá jednotlivě a Bůh jest uprostřed nich." Vděčnost jest jim cizí. Mají silného ducha, který neustoupí rozumu a který je přivede do vlastní zkázy.

Bůh požehná svému lidu, který jde kupředu a následuje tak Jeho prczřetelnost. Vyvedl lid ze všech tříd na velikou základnu pravdy. Nevěrcům se dostalo důkazů, že Bůh je se svým lidem a oni pokořili svá srdce ku poslušenství pravdy. Boží dílo vytrvale pokračuje. Ale přes všechny viditelné důkazy, že Bůh vede církev jsou a budou takoví vyznavači Soboty, kteří budou postu□□ovat nezávisle na církvi a věřit a konat, co se jim zlíbí. Jejich názory jsou zmatené. Jejich rozptýlení je jistým znamením, že Bůh s nimi není. Jejich omyly a svatá Sobota jsou pak světem kladeny na stejnou úroveň a také společně zavrženy. Boží hněv spočívá na těch, kteří žijí a jednají tak, že svět je musí nenávidět. Je -li křesťan nenáviděn pro své dobré skutky a pro následování Krista, dostane se mu odměny, ale je-li nenáviděn proto, že nežije tak, aby mohl být milován, nýbrž pi:o své nevzdělané, hrubé způsoby a protcže se pro pravdu nesváří se svými sousedy a vede si tak, že jim činí Sobotu co nejnepříjemnější, stává se kamenem úrazu pro hříšníky, poharou svaté pravdy a pakliže se takový nebude kát, bylo by pro něho lépe, kdyby mu byl na hrdlo zavěšen mlýnský kámen a uvržen byl do moře.

Nemělo by být dopřáno nevěřícím žádné příležitosti, aby mohli hanobit naši víru. Mají nás za podivné a zvláštní a neměli bychom proto jednat tak, aby nás měli za ještě podivnější a zvláštnější,než naše víra vyžaduje. [1T 421]

Někteří věřící se domnívají, že by bylo mnohem zdravějším pro naše sestry, kdyby přijaly americký způsob odívání, kdyby však tento oděv měl ohrozit a ochromit náš vliv na nevěřící tak, že bychom k nim neměli již tak snadný přístup, neměli bychom jej na žáden pád přijímat, i kdybychom měli proto mnoho trpět. Ale mnozí mají klamnou domněnku, že by tolik získali přijetím tohoto oděvu. Co by mohlo být ku prospěchu některým, to je na škodu druhým.

Viděla jsem, že je Boží příkaz zcela překrucován a že není dbáno Jeho zvláštních předpisů těmi, kteří jsou pro americký oděv. Bylo mně poukázáno na Dt 22,5: "Žena nebude nositi oděvu mužského, ani se obláčet bude muž v roucho ženské, neboť ohavnost před Hospodinem Bohem tvým to jest, kdokoli činí to". Bůh si nepřeje, aby Jeho lid přijímal tzv. oděvní reformu. Je to neskromný úbor, zcela nevhodný pro skromné a pokorné Kristovy následovníky.

Je možno pozorovat stále větší snahu, aby se ženský oděv podobal co nejvíce oděvu druhého pohlaví. Chtějí se co nejvíce přizpůsobit jejich šaty oblekům mužským, ale Bůh

vyslovuje svůj odpor. "Takž také i ženy, aby se oděvem slušným se stydlivostí a se středmostí ozdobovaly." lTim.2,9.

Ti, kdo se cítí povolání, aby se připojili ke hnutí za ženská práva a k takzvané oděvní reformě, mohou se právě tak dobře zříci všeho spojení s poselstvím třetího anděla. Neboť jeho duch nemůže být v souladu s oním druhým. Písmo mluví jasně o vztazích a právech mužů a žen. Spiritisté přijali v jisté míře tuto zvláštní módu v odívání. Adventisté s.d. věřící v obnovení darů, bývají často nařčeni ze spiritismu. Nečhť jen přijmou tento oděv a jejich vliv bude mrtev. Lidé je postaví na stejnou úroveň se spiritisty a odmítnou jim naslouchat. [1T 422]

Ruku v ruce s takzvanou oděvní reformou kráčí duch lehkomyslnosti a drzosti. Zdá se, že mnohé žery přijaly tento druh oděvu, ztratily všechnu skromnost a zdrženlivost. Viděla jsem, že Bůh si přeje, abychom zaujali pevné a nesmlouvavé stanovisko. Když sestry přijmou americký úbor, zmaří nejen svůj vlastní vliv, ale i vliv svých manželů. Stanou se pořekadlem a výsměchem. Náš Spasitel praví: "Vy jste světlo světa." "Nechť svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli skutky vaše dobré a velebili Otce vašeho, kterýž jest v nebesích." Máme ještě velkou práci na světě a Bůh si nepřeje, abychom svým životem oslabovali nebo ničili svůj vliv na světě.

Davidova modlitba

Byl mi ukázán David úpěnlivě prosící Hospodina, aby ho neopouštěl, až bude starý a viděla jsem také to, co ho přimělo k tak vážné modlitbě. Viděl, že většina starých lidí kolem něj je nešťastná a že nešťastné charakterové rysy se zvláště věkem stupňují. Je-li člověk od přírody nesdílný a chamtivý, stává se věkem velmi nepříjemný. Je-li žárlivý, nedůvěřivý, mrzutý, podrážděný a netrpělivý, je takovým ješt-ě ve větší míře ve stáří.

David byl nešťasten a zoufalý když viděl, že se králové a šlechticové zdající se mít Hospodinovu bázeň dokud byli v plné mužné síle, stávali ve stáří nedůvěřivými ke svým nejlepším přátelům a příbuzným. Žili ve stálém strachu, že to byly sobecké důvody, které je přiměly k tomu, aby o ně pi:ojevovali zájem. Dopřávali sluchu pokynům a podvodným zprávám cizích o těch, kterým měli důvěřovat. Jejich nekrocená nedůvěra vyšlehla časem v plamen, když všichni nesouhla:ili s jejich mylnými názory. [1T 423] Jejich chamtivcst byla strašlivá. Často se domýšleli, že jejich vlastní děti a příbuzní jim přejí smrt, aby mohli uchvátit jejich posta.vení a majetky a přijímat projevy úcty, které byly přinášeny jim. A někteří se da□i tak ovládat svoji nedůvěrou a chamtivostí, že hubili i své vlastní děti.

David pozoroval, že někteří, jejichž život byl v mužném věku spravedlivý,ztráceli zdánlivě sebeovládání, když na ně počalo doléhat stáří. Satan se jich zmocnil a vedl jejich rozum a činil nespokojen□□mi a nedůvěřivými. Zdálo se mu, že mnoho starých bylo opuštěno Bohem a že byli vydáni posměchu a pohaně svých nepřátel. David byl hluboce pohnut, byl nešťastEn, když jen pomyslel na dobu, kdy sám sestárne. Obával se, že by ho mohl Bůh rovněž opustit a že by mohl být právě tak nešťastEn, jako jiné starší osobnosti, jejichž život pozoroval a že by mohl být vydán na pospas pohanění ze strany Hospodinových nepřátel. S tím břemenem na svém srdci modlí se vroucně: "Nezamítejž mne v věku starosti, když zhyne síla má, neopouštějž mne." "Bože,. učil jsi mne od mladosti mé a až po dnes, vypravuji o divných činech tvých. Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou." Ž 71,9.17.18. David cítil potřebu ochrany proti zlu, které napadá stáří.

Často se stává, že letité osoby si jen nerady uvědomují a uznávají, že jim ubývá duševních sil. Krátí si dny života pečováním, které již je věcí jejich dětí. Sat.an působí velmi často na jejich obrazotvornost a dává jim pocit neustálého strachu o peníze. Jsou jejich modlou a chtivě je hromadí a o ně pečují. Často sama sebe pozbavují mnohého životního pohodlí a p□□acují nad své síly, jen aby nemuseli sáhnout na uložené prostředky, [1T 424] tak trpí stálým nedostatkem z obavy, že by jedenkráte v budoucnu mohli mít nedostatek. Všechny tyto obavy mají svůj původ u satana. Dráždí ústrojí, což vyvolává otrocký strach a nedůvěru, která kazí ušlechtilo□t duše a hubí povznesené myšlení a city. Takoví lidé trpí nezdravým názorem na peníze. Kdyby jednali tak, jak s□ přeje Bůh, mohli by být i poslední dny jejich života nejlepšími a nejšťastnějšími. Ti, kteří mají děti, jejichž poctivosti a zdravému úsudku mohou důvěřovat, měli by dovolit těmto dětem, aby o ně pečovaly. Dokud tak neučiní, bude

satan pánem jejich slabých duševních si.□, bude jich využívat a jednat za ně. Měli by zanechat svých obav, odložit břímě a žít na sklonku života šťastně v č;ozrávání pro nebesa.

Výstřednosti v odívání

Nemysleme, že by bylo v souladu s naší vírou, abychom se odívali po americku, abychom nosili krinoliny, nebo abychom nosily výstředně dlouhé sukně zametající cesty a ulice. Kdyby ženy nosily takové šaty, aby byly jeden až dva couly nad vším tím prachem a blátem ulice, byl by jejich oděv slušný a mravný, mohl by být mnohem snadněji čistěn a déle by vydržel. Takový oděv by byl v souladu s naší vírou. Obdržela jsem několik dopisů od sester tážících se na můj úsudek o nabíraných sukních. Tyto otázky jsem zodpověděla v dopise jedné sestře ve Wisconsinu. Uveřejňuji zde tento dopis ku prospěchu všem ostatním:

"My jako lid nevěříme, že bylo naší povinností, že bychom měli opouštět svět, opustit též vkus. Máme-li slušný, skromný a pohodlný oděv a rozhodnou-li se ženy ze světa odívat se tak jako my, měly bychom snad změnit tento způsob oděvu, abychom se lišily od světa? Nikoliv. Nemáme být p o d i v í n s k é a zvláštní ve svém oděvu jen proto, [1T 425] abychom se lišily od světa ze strachu aby námi proto nepohrdal. Křesťané jsou světlem světa a solí země. Jejich oděv má být upravený a vkusný a jejich chování bezvadné, bez výtky.

"Jak se máme odívat?" Když někdo nosil těžké vatované sukně před zavedením krinolin, pouze pro parádu a ne pro pohodlí, hřešil proti sobě samému kažením svého zdraví, jehož zachovávání je přece jeho povinností. Jestliže je někdo nosí dnes pouze proto, aby vypadal jako v krinolíně, dopouští se hříchu, poněvadž se snaží napodobovat módu, která je zneuctívající. Nabírané sukně se nosily, než byly zavedeny krinoliny. Já samá jsem nosila lehce nabíranou sukni od svého 14-tého roku, nikoli pro parádu, nýbrž pro pohodlí a ze slušnosti. Protože byly zavedeny krinolíny, neodložila jsem pro ně svoji nabíranou sukni. Mám ji snad nyní odhodit jen proto, že byly zavedeny krinolíny? Nikoli, to by znamenalo dopouštět se výstřednosti - extrému.

"Měla bych stála pamatovat, že musím být příkladem a že se proto nesmím dát strhnout tou, nebo onou módou, ale musím jít přímou nezávislou cestou a že nesmím upadat ve věci odívání do extrémů. Bylo by špatným, kdybych odhodila svoji nabíranou sukni, která byla vždy skromná a pohodlná a kdybych si oblékla tenkou, bavlněnou sukni a stala se tak tímto druhým extrémem směšnou, neboť bych nedávala dobrý příklad a dala bych tak příčinu k řečem, milovnicím krinolin. Aby se ospravedlnily, že nosí krinolíny ukazovaly by na mne jako na jednu, která je nenosí a říkaly by, že se takové ostudy nedopustí. Kdybychom se dopouštěly takovýchto výstředností, zmařily bychom všechen vliv, který bychom jinak mohly získat a dopomohly bychom tak milovnicím krinolín k jejich ospravedlnění. Musíme se šatit skromně bez nejmenšího ohledu na módu krinolin.

Existuje však střední cesta v těchto věcech, kéž bychom ji všechny moudře nalezly a také se ji držely. Zkoumejme v této vážné době svá vlastní srdce, kajme se ze svých hříchů a pokořme se před Bohem. [1T 426] Dílo je mezi Bohem a našimi vlastními dušemi. Je to osobní dílo a všichni budou mít dosti na práci i bez kritisování oděvů, jednání, činů a pohnutek bratří a sester. "Hledejte Hospodina všichni pokorní země, kteříž soud Jeho činíte, hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad budete skryti v den hněvu Božího." Zde je naše dílo, není zde promlouváno k hříšníkům, ale ku všem pokorným této země, kteří dbali soudu Jeho a zachovávali Jeho Přikázání. Zde je práce pro každého a budou-li všichni poslušni, bude sladké sjednocení v řadách světitelů Soboty.

Zpráva pro bratra Hulla

5.listopadu 1862 mně byl ukázán stav br. Hull-a. Jeho stav vzbuzoval obavy. Nedostatek posvěcení a životně důležité zbožnosti a Boží bázně ho činil povolným našeptávání satanovu. Spoléhal na vlastní sílu místo na silné Hospodinovo rámě a toto mocné rámě se částečně stáhlo.

Bylo mi ukázáno, že to nejhroznější na jeho případu je, že nezná svého nebezpečí. Nepocituje obav ani varování, cítí se dokonale bezpečným a klidným, [1T 427] zatímco satan a jeho andělé jásají nad svým vítězstvím. Pokud se bratr Hull nalézal v nějakém rozporu, byl jeho rozum brzděn a docházelo k duchovním střetnutím. Jakmile však konflikt ustal, ustává také odpor. Jeho rozum, jeho mysl je v klidu a satan ho nechává na pokoji. Ach, jak

nebezpečné bylo jeho postavení,které mi bylo ukázáno. Jeho případ je téměř beznadějný, poněvadž nejeví úsilí, aby odporoval satanovi a vymanil se z jeho strašlivých osidel.

S bratrem Hullem bylo jednáno poctivě a upřímně. Zdálo se mu však, že je příliš omezován a nemůže jednaf podle svého. Pokud ho síla a moc pravdy ovlivňovala, byl poměrně bezpečen, ale jakmile přestává působit moc a síla pravdy na rozum a není zde již žádného omezování, uchopí se přirozené sklony vedení a není již zastavení. Spor ho počal unavovat a po nějakou dobu si přál, aby mohl svobodněji jednat, poněvadž se cítil zraňován výtkami bratří. Byl mně ukázán stojící na okraji strmité propasti, hotov se do ní vrhnout. Učiní-li tento krok, bude to jeho činem posledním a jeho věčný úděl bude stanoven. Koná dílo a činí rozhodnutí pro věčnost. Boží dílo není závislé na bratru Hull-ovi. Opustí-li řady těch, kteří třímají krví potřísněnou korouhev Knížete Imanuele a připojí-li se ke skupině vztyčující černou korouhev, bude to jeho vlastní úděl, jeho vlastní věčné zatracení.

Viděla jsem, že ti kdo si tak přejí, mohou získat množství místa pro pochybování o inspiraci a pravdě Božího Slova. Bůh nikoho nenutí, aby uvěřil. Mohou volit spoléhání na viditelné důkazy, které Bůh milostivě udělil, nebo pochybování a záhubu. Máš před sebou život, nebo smrt, bratře Hull-e. Viděla jsem již mračna padlých andělů tě obklopovat a tebe mezi nimi zcela spokojeného. Satan ti vyprávěl líbivou povídku o snadnější cestě než je cesta stálého zápasu s rozpory, ale zvolíš-li si tuto cestu, shledáš na jejím konci, že musíš zaplatit těžký a hrozný poplatek. [1T 428]

Viděla jsem, že se cítíš velmi silný, cítila jsem, že jsi došel k závěrům, kterých není možno popírat a že jsi nespoléhal na Boží sílu. Často jsi se vrhal na satanovo území, abys nalezl protivníka. Nečekal jsi ačkoliv jsi věděl, že pravda nebo Boží věc vyžaduje diskuze, ale zapletl jsi se s protivníkem v tom, kde bys byl jen s trochou rozvahy poznal, že pravda nemůže být šířena, nebo Boží věci prospěno. Tak byl promarněn drahocenný čas.

Satan byl svědkem těžké rány, kterou bratr Hull zasadil spiritismu v Battle Creek. Spiritisté chápali jeho stav rozpoložení a byli si jisti, že nepodniknou marně rozhodné úsilí, aby ho zničili, když byl tak poškodil jejich věc. V diskusi se spiritisty se nesetkáváte pouze s lidmi a jejich argumenty, ale přímo se satanem a jeho anděly. A nikdy by neměl být vyslán pouze jeden člověk, aby zápasil se spiritisty. Vyžaduje-li Boží věc skutečně, abychom čelili satanu a jeho zástupům, jak tomu je u spiritistického média, je-li v sázce dosti závažná věc, aby takováto diskuse byla požadována, mělo by jít několik lidí společně, aby mohly být modlitbou a vírou zahnány moci temna a mluvčí-řečník, aby byl chráněn anděly, kteří vynikají svojí sílou.

Bratře Hull-e, byl jsi mně ukázán pod obluzujícím vlivem okouzlení, které se prokáže být osudným a zkázonosným, až bude kouzlo zlomeno. Vyjednával jsi se satanem a rozumoval jsi s ním, zdržoval jsi se na zakázané půdě a cvičil jsi svého ducha ve věcech, které jsou pro tebe příliš veliké - poddávaje se pochybám a nevěře, přitahoval jsi k sobě padlé anděly a odpuzoval svaté a čisté Boží anděly. Kdybys rozhodně a vytrvale odolával satanovým našeptáváním, zlomil všecky překážky a hledal úsilovně sílu u Boha, byl bys zlomil každé pouto,zahnal duchovního nepřítele, přiblížil by ses více Bohu a konečně v Jeho Jménu zvítězil. Viděla jsem, že to byla domýšlivost a opovážlivost, [1T 429] co tě vedlo ke spiritistům, když jsi sám byl zahalen a zmaten clonami nevěry. Šel jsi do boje se satanem a jeho družinou beze vší výzbroje a byl jsi vážně zraněn a jsi lhostejný ke svým zraněním. Velmi se obávám, že by hromobití a blesky ze Sinaie tebou nepohnuly. Jsi v satanově křesle a nevidíš svého strašlivého stavu a nesnažíš se uniknout. Nevzchopíš-li se a nevymaníš-li se ze satanových osidel, musíš zahynout. Bratři a sestry by tě rádi zachránili, ale viděla jsem, že nemohou. Ty sám musíš něco podniknout, musíš vyvinout krajní úsilí, nebo jsi ztracen. Viděla jsem, že ti, kteří se nalézají pod začarovaným vlivem spiritismu o tom ani nevědí. Byl jsi očarován a hypnotisován, avšak ty o tom nevíš a proto se ani v nejmenším nesnažíš, abys viděl světlo.

Viděla jsem, že jsme nyní v době tříbení. Satan pracuje všemi silami, aby vyrval duše z Kristovy ruky a má je k tomu, aby pošlapávali Božího Syna. Jeden z andělů opakoval pomalu a se zvláštním důrazem: "Jak těžkého trestu by byl hoden člověk, který pošlapal Božího Syna, který pokládal krev smlouvy, kterou byl posvěcen za nesvatou věc a pohrdal Duchem milosti?" Charaktery se tříbí. Boží andělé odvažují mravní hodnotu. Bůh zkouší a svažuje svůj lid. Anděl mně pověděl tato slova: "Buďte na stráži, bratří, aby nebylo v některém z vás zlé nevěřící srdce odvracející se od Boha, ale napomínejte se denně navzájem, dokud dnes se

nazývá, aby se žádný z vás nezatvrdil oklamáním hřícha. Neboť jsme učiněni Kristovými účastníky, uchováme-li neochvějnou víru až do konce." Bůh pociťuje nelibost, že někteří z Jeho lidu, kteří již poznali moc Jeho milosti, vyslovují pochyby a tak se stávají cestou pro satana, po které může předávat své našeptávání do duše druhých. [1T 430] Setba nevěry a zla nemůže být tak snadno vypleněna. Satan ji živí každou hodinu a ona vzkvétá a sílí. Dobrá setba potřebuje být živena, zalévána a pečlivě ošetřována, neboť každý nedobrý vliv zabraňuje jejímu vzrůstu a bývá příčinou jejího zániku.

Satanovo úsilí je nyní mocnější než kdykoli dříve, neboť ví, že má již krátký čas k podvádění. Bratře Hulle, viděla jsem, že sis velmi ublížil, odhalením své slabosti a vyprávěním pochyb těm, kteří jsou satanovými zástupci. Byl jsi klamán sladkými slovy a pěknými řečmi a vystavil ses bezstarostně satanovým útokům. Jak jsi jen mohl sám sebe takto zranit a uvalit pohanění na Boží věc? Tak jsi se beze všeho uvážení pustil na satanovo bojiště a není divu, že jsi omámený, otupělý a nevnímavý. Satan otrávil svými prostředky vzduch, který vdechuješ, padlí andělé uvědomili své nástroje zde na zemi jak si mají s tebou počínat. A to jsi jeden z těch, které Bůh povolal, aby stáli mezi živými a mrtvými, a to jsi jeden ze strážných na hradbách Sionu, který má lidu oznamovat dobu noci! Na tobě spočívá velká odpovědnost. Klesneš-li, nepadneš sám, neboť satan tě použije jak.o prostředníka, přivádějícího duše do záhuby.

Viděla jsem, že Boží andělé pohlíží na tebe plni starostí. Opustili tě a smutně se od tebe odvrátili, zatím co satan a jeho andělé se pošklebují a nad tebou jásají. Kdybys byl sám u sebe bojoval se svými pochybnostmi a nepodněcoval jsi ďábla, aby tě pokoušel a sváděl tím, že jsi mluvil o své nevěře a liboval sis v ní, nebyl bys přitahoval k sobě padlé anděly v takovém počtu. Ale ty jsi se rozhodl mluvit o své temnotě, ty jsi se rozhodl v ní zůstat, a čím více o ní mluvíš a v ní si libuješ, tím více tma kol tebe houstne. Ty jsi od sebe zapudil každinký paprsek světla nebeského a mezi tebou a těmi jedinci, kteří by ti mohli ještě pomoci se rozevřela obrovská propast. [1T 431] Budeš-li pokračovat na cestě, na kterou jsi vykročil, máš před sebou jedině bídu a utrpení. Boží ruka tě zachvátí způsobem tobě nemilým. Jeho hněv nebude dřímat. Ale nyní tě ještě zve. Nyní, právě nyní, tě volá, aby ses k Němu bez odkladu obrátil a On milostivě ti odpustí a zhojí všechno tvé odpadlictví, všechny tvé přehmaty. Bůh vyvádí zvláštní lid. Odpustí mu a očistí si jej a učiní jej způsobilým pro proměnu. Všechna tělesnost bude odstraněna od Božího zvláštního pokladu tak, že budou jako zlato sedmkráte pročistěné.

Viděla jsem bratry A. a B. ve strašlivém postavení. Sloužili satanovým plánům tím, že strpěli, aby je vedl cestou nevěry. Provinili se nejvíce tím, že hlasitě pronášeli své temné pochyby - tuto půlnoční nevěru a strhovali druhé na tutéž cestu temnosti.

Boží lid bude prcsíván tak jako je prosíváno obilí sítem dokud nebude pleva oddělena od čistého zrna. Musíme hledat příklad u Krista a napodobovat tento pokorný Vzor. NedovEdete se usmířit s kázní, kterou potřebujete a neprojevujete sebezapření a necvičíváte se v ní, sebezapření které vyžaduje Kristus od těch, kteří jsou opr□vdovými dědici spasení. Ti, kdo působí na záchraně duší, jsou Ježíšovými spolupracovníky. Jeho dílo bylo dílem nezištné obětavosti, neustálého sebeobětování. Ti, pro které byla přinesena tak veliká oběť, aby se mohli stát účastníky Jeho nebeské milosti, by měli sebe obětovat a zapírat, aby mohli být nápomocni ve velkém díle přivádění druhých ku známosti pravdy. Měli by odložit své sobecké zájmy, sobecká přání a sobecké pohodlí by nemělo být překážkou a nemělo by stát v cestě Božímu dílu pro záchranu duší. Boží služebníci pracují na místě Pána Ježíše, jsou Jeho vyslanci. Nejsou zde k tomu, aby se zabývali vlastním pohodlím, vlastními radovánkami, přáními nebo příjemnostmi. Musí trpět pro Krista, [1T 432] musí s Ním být křižováni a musí se radovat, že mohou v každém slova smyslu poznávat co to znamená následovat Krista i v Jehc□ utrpení.

Viděla jsem, že Boží služebníci, kteří pracují Slovem i Písmem mají před sebou ohromnou práci, spočívá na nich těžká odpovědnost. Ve své práci se dosti nepřibližuji srdcím. Jejich dílo je příliš všeobecné a často příliš rozptýlené. Jejich. práce se musí soustředovat právě na ty, pro něž pracují. Kázáním z kazatelny své dílo teprve začínají. Potom musí dle svého kázání též žít, musí stále být na stráži, aby neuvedli pohanu na Boží věc. Mají svým příkladem □□ředvádět Kristův život. 1K 3,9: "Božíť jsme zajisté pomocníci, Boží rolí." 2K 6,1: "Protož napomáhajíce, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali." Práce

kazatelova nekončí opuštěním kazatelny. Nemá potom odkládat břímě a zabývat se čtením nebo psarím pokud toho není skutečně zapotřebí. Měl by soukromým úsilím pokračovat ve své práci veřejně, měl by rozmlouvat u rodinných krbů, měl by naléhavě prosit duše na Kristově místě, aby se usmířily s Bohem. Naše dílo zde se již brzy skončí a "Každý obdrží odměnu podle své práce."

Byla mně ukázána odměna svatých, nesmrtelné dědictví. Potom mně bylo ukázáno, co Boží lid pro pravdu vytr_pěl a že budou mít nebesa za příliš levně získaná. Usuzují, že soužení tohoto posledního času, nenese vůbec porovnání se slávou jim zjevenou. V těchto posl.edních dnech bude Boží lid zkoušen. Ale brzy přijde jejich poslední zkouška a potom obdrží darem věčný život.

Bratře Hulle, ty jsi snášel potupu pro věc pravdy. Ty jsi pocítil moc a sílu pravdy a nekonečného života. Ty jsi měl svědectví Božího Ducha, že jsi jim uznán a přijat. [1T 433] Viděla jsem, že opášeš-li se opět výzbrojí a budeš-li věrně stát na stráži odpíraje ďáblu a bojuje mužně Hospodinův boj,zvítězíš a odložíš brzy svoji výzbroj a poneseš korunu přemožitele. Ach, což není dědictví dosti bohaté? Což nebylo zaplaceno dosti draho smrtelným zápasem a krví Božího Syna? Volám k tobě ve Jménu Páně: "Procitru ! Skonč se strašlivým podvodem, který satan na tebe uvrhl. Rozhodni se pro věčný život a uchop se ho. Odpírej satanu. Zlí andělé tě obkličují, našeptávají ti, navštěvují tě lživými sny a ty jim nasloucháš a jsi spokojen. Ach, ve Jménu Ježíše Krista, pro Něj a pro tvoji vlastní duši, vymaň se z tohoto strašlivého vlivu dříve, než tak zarmoutíš Božího Ducha, že tě nadobro opustí."

V sobotu 6.června 1863 byly mně ukázány některé věci o Božím díle a šíření pravdy. Kazatelé i lid mají příliš málo víry, příliš málo lásky, oddanosti, horlivosti a pravé zbožnosti. Lid napodobuje kazatele a tak má naň tento příliš velký vliv. Bratře Hulle, Bůh si přeje, aby ses Mu více přiblížil, tak abys od Něho mohl získat více síly a živou vírou se dožadovat Jeho spasení a být silným mužem. Kdybys byl oddar;ým, zbožným mužem na kazatelně i mimo ni, mocný vliv by doprovázel tvá kázání. Ty nezpytuješ upřímně své srdce. Prostudoval jsi mnoha díla, aby tvé přednášky byly důkladné, schopné a příjemné, ale zanedbal jsi největší a nejnutnější studium - studi.um sebe sama. Důkladná známost sama sehe, přemýšlení a modlitby byly u tebe až na druhém místě. Tvůj úspěch kazatele závisí od toho, jak budeš chránit své srdce. Obdržíš větší sílu, budeš-li trávit alespoň jednu hodinu každého dne rozjímáním a litováním svým poklesků a zkaženosti srdce a vyprošováním si Boží všeodpouštějící lásky [1T 434] a ujištění o odpuštění hříchů, než můžeš získat trávením mnoha hodin a dní čtením nejschopnějších autorů, seznamováním se s každou námitkou proti nevíře a nejmocnějšími viditelnými důkazy v její prospěch.

Příčina proč naší kazatelé tak málo dokáží je ta, že nechodí s Bohem. Je celý den cesty od většiny z nich vzdálen. Čím úzkostlivěji bdíte nad svým srdcem, tím bedlivějšími a chráněnějšími budete, abyste svými slovy a činy nezneuctívali pravdu, abyste nedopřávali příležitosti utrhačným jazykům, aby se otíraly o vás a o pravdu, abyste nebyli příčinou, že zanedbáním sebezkušování, poznání svého srdce a živé zbožnosti vyzařující z vašich vážných nebeských rozhovorů, přesvědčí druhé a přivedou je k pravdě a ti kol vás budou nuceni říci, že Bůh je skutečně s těmi muži. Je to pouze nedost.atek péče a lhostejnost vyznávajících Kristových kazatelů, co jim propůjčuje tak malého vlivu. Máme mnoho vyznavačů, ale málo modlících se mužů. Kdyby se naši kazatelé více modlili v soukromí a uváděli svá kázání ve svých rodinách ve skutek, kdyby vedli své domovy v důstojnosti a vážnosti, svítilo by jejich světlo skutečně jejich okolí.

Bratře Hulle, viděla jsem, že kdyby ses chtěl zasvětit Bohu, mít s Ním společenství, kdybys hodně rozjímal, kdyby ses snažil vystříhat svých chyb a slabostí, kdybys jich litoval a pokořil se před svým Bohem a spoléhal se plně na Jeho moc a sílu, bylo by to pro tebe tím největším ziskem, jakého jsi kdy v celém svém životě dosáhl, neboť bys pil ze živé studnice a mohl bys i druhým dát pít z téhož pramene, který oživil a posílil tebe samého.

Drahý bratře, dokud nenastane ve tvém křesťanském charakteru změna, nemáš naději na věčný život, neboť náš čilý nepřítel ti bude stále klást osídla a nebudeš-li blízko Bohu, uvízneš v jeho síti. Pociťuješ neklid a nevolnost [1T 435] a studium je tvým živlem, ale někdy se mýlíš v předmět. Když bys měl zpytovat vlastní srdce, zabýváš se čtením knih. Kdy□by ses měl vírou více blížit Kristu, studuješ knihy. Viděla jsem, že všechno tvé bádání bude zbytečné a marné,

jestliže nebudeš poctivě zpytovat sama sebe. Neznáš dcbře sama sebe a tvoje mysl je velmi málo obrácena k Bohu. Příliš sám sobě důvěřuješ a nevíš, že tvoje "já" musí zemřít, chceš-li být úspěšným Kristovým kazatelem. Je ti zapotřebí abys mluvil z kazatelny rozvážně a důstojně a právě to, že se ti těchto vlastnostní nedostává, maří tvoji kazatelskou činnost.

Od té doby, co mně byl tvůj případ ukázán ve vidění, jsem viděla, čeho se ti nedostává. Tvá mysl není povznesena. Stojíš na kazatelně a pojednáváš o svatých a posvěcených povznášejících pravdách, zručně a schopně, ale často když mluvíš o nejvznešenějších věcech, vnášíš do svého kázání něco komického a žertovného, vyvoláváš úsměvy a to velmi často zcela ruší moc a sílu tvého výkladu. Ty mluvíš s lehkostí o vznešených pravdách, ale ty je neprožíváš a to je příčinou, proč se ti nedostává nebeského schválení. Mnozí, jichž sluch jsi potěšil, budou mluvit 0 obratném pojednání, o schopném kazateli, ale nebudou nikterak dotčeni nutností být poslušným pravdě, než byli dříve, dokud ji neslyšeli. Pokračují v přestupování Božího Zákona jako dříve. Líbil se jim pouze kazatel a ne pravdy, které pronášel. Zůstáváš v takové vzdálenosti od Boha, že Jeho moc nepřivádí k pravdě. Měl bys ve svém domově žít náboženským životem, pomáhalo by to pozvednout tvo;i rodinu, tvoji manželku. Odložíš-li doma všechno usměrňování, jednáš jako chlapec, nespočívá na tobě váha pravdy a břímě díla. Nejsi vybíravým ve slovech ani příkladech.

Tvoje jediná bezpečnost spočívá ve studování sama sebe, svých slabostí a nedostatki:. Nepřestávej nad sebou bdít. Doma se hlídej tím bedlivěji. Hlídej se i mimo domov. Zanedbáváš své zvláštr:í soukromé povinnosti, odkládáš svoji zbroj a oddáváš se bezstarostnosti, která odhání svaté anděly od tebe a tvé rodiny. [1T 436] Nezanedbávej zpytování svého srdce jsi-li doma. Neplýtvej láskou ve své rodině. Zachovej nejhlubší svou náklonnost Ježíši, který tě svou krví vykoupil. Jsi-li doma, buď po všechen ten čas připraven sloužit svému Mistru až budeš opět mimo domov. Budeš -li takto činit, budeš ustavičrě připraven a vyzbrojen. Tvoje duše bude pociťovat nejvyšší touhu oslavovat Boha, konat Jeho vůli zde na zemi a budeš mít sladkou důvěru v Něho. Nebudeš se cítit tak neklidným a odbojným, ale budeš mít stále látku k přemýšlení, oddanosti a svatosti. Bylo mně poukázáno na 1K 9,27: "Ale podmaňují tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný-." Máš ještě mnoho práce před sebou, abys sebe poznal. Nedej si lichotit poznámkami, kterými nemoudří a bláhoví bratří podporují tvé úsilí. Jestliže chválí tvá kázání, nezpychni tím. Doprovází-li Boží požehnání tvoji práci, bude možno spatřit ovoce. Tvoje kázání se nebude pouze líbit, ale bude shromaždovat duše.

Bratře Hulle, musíš být všestranně na stráži. Viděla jsem, že ať je to cokoliv, co rozděluje lásku nebo odnímá ze srdcí nejvyšší lásku k Bohu nebo zabraňuje neobmezené důvěře a plnému spoléhání na Něj, ovládne povahu a stává se modlou. Bylo mně poukázáno na první přikázání: "Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého,z celé duše své a z celé mysli své." Zde se nedovoluje odloučení naší lásky od Boha. Nic se nesmí podílet na naší vrcholné lásce k Němu nebo na naší rozkoši v Něm. Tvoje vůle,přání, plány, touhy a zálíby se musí podrobit. Musíš se na.učit vyvýšovat Pána Boha ve svém srdci, ve svých hovorech a ve všem svém počínání. Potom ti může Ježíš pomoci, může tě učit a může ti i dopomoci, vyhodíš-li síť na pravé straně lodi, abys ji vylovil plnou ryb. Nastražíš-li však síť bez Kristovy pomoci, budeš pracovat třeba týdny, [1T 437] měsíce a roky, aniž bys uviděl ovoce své námahy.

Viděla jsem, že budeš sváděn k domněnce, že tě bratři chtějí příliš usměrňovat, omezovat. Ale bratří pouze chtějí, abys žil v souladu s návodem Božího Slova a Bůh si tě přeje k tomu přimět a Boží andělé tě pozorují s hlubokými obavami. Musíš přizpůsobit svůj život Božímu Slovu, aby ti mohl požehnat a posilovat nebo zůstaneš stranou a zatím, co budeš kázat druhým, sám ztroskotáš. Avšak ty můžeš být přemožitelem a můžeš získat věčný život. Zotavíš se ze satanových úkladů, ale on již připravuje proti tobě úklad.y nové. Bůh ti pomůže a posílí tě, budeš-li jej z upřímnosti hledat. Ale zpytuj sám sebe. Zkoušej každou pohnutku, nechť není tým cílem skvělé kázání, obdivování Mojžíše Hulla, nýbrž snaha vyvýšit Krista. Vykládej prostým způsobem pravdtí svým posluchačům tak, aby i prosté duše ji mohly pochopit. Ať jsou tvé přednášky jasné, vyhraněné a vážné. Dej jim pocítit život.ní sílu pravdy. Pronese-li někdo byť i slůvko pochvaly tobě, ostře ho kárej. Řekni jim, že tě satan po jistou dobu tím obtěžoval a že mu nesmí v tom pomáhat.

Jsi-li mezi sestrami, buď zdrženlivý. Nevadí, budou-li si o tobě myslet, že nejsi zdvořilý. Budou-li sestry, ať již vdané nebo svobodné projevovat nějaké důvěrnosti, odmítni

je. Buď úsečný a rozhodný, aby jednou pro vždy pochopily, že nemíníš tyto slabosti podporovat. Stojíš-li před mladými, buď za všech okolností vždy vážný a slavnostní. Učiníš-li ty a bratr Loughborough Boha svoji silou, viděla jsem, že vykonáte dobré dílo pro Jeho ubohý lid, neboť dva mohou být celým zástupem bojovr.íků. Sbližte se, modlete se společně i odděleně, buďte jeden k druhému otevření. Bratr Hull by měl důvěřovat úsudku bratra Loughborougha a dopřávat sluchu jeho radám a zprávám.

1T 438

Neposvěcení kazatelé

Kazatelé kážící třetí poselství by měli úsilovně pracovat, poněvadž cítí, že Bůh na ně vložil břímě svéro díla. Boží kazatelé nemají nikdy neda□tatku, jestliže jen trochu šetrně žijí. Mají -li přes to nedostatek, měli by jej i v kterén.koliv jiném postavení. Dejte jim tu nejlepší možnost a oni vydají vše co obdrží. A tak tomu je se bratrem Hullem. Takoví potřebují nevyčerpatelné fondy, ze kterých by mohli těžit, aby byli uspokojeni.

Ti, kteří si neumějí moudře vést v časných věcech trpí duchovním nedostatkem. Nebudují církev. Mohou mít i přirozené nadání, mohou být hbitými řečníky a přesto mají málo morální hodnoty. Mohou za sebou přitahovat velké zástupy a působit značný rozruch, ale hledá-li se ovoce, je ho málo, je-li vůbec nějaké možno nalézt. Takoví mužové velmi často dílo předstihují a nemají již zalíbení v prostotě evángelia. Nejsou kázanou pravdou posvěceni. A to byl případ bratra Hulla, nedostávalo se mu milosti, která duše utvrzuje a charak.ter člověka povznáší a zušlechťuje. Je velmi dobré, když je srdce milo□tí utvrzeno. To je základní naší povinností.

V místech, kde bratr Hull pořádal přednášky, kursy, líbila se lidu jeho vtipnost a zvláštní způsob jeho kázání, ale jen málo jich přijalo pravdu, jako výsledek této jeho práce. Ale i z těch brzy poměrně mnoho od pravdy odpadlo. Mnozí byli velmi zklamání, že jeho námaha přinesla tak málo ovoce. Byla mně ukázána příčina. Jevil se zde velký nedostatek pokory, prastoty, čistoty a svatosti života. Domníval se, že jeho zručná práce je neocenitelná a že by Boží věc stěží mohla existovat bez něho. Ale kdyby byl mohl znát obavy, které působil opravdovým pracovníkům na Boží věci, těm, kteří se mu pokoušeli pomoci, [1T 439] byl by si tolik svoji práci neoceňoval. Způsob jeho života byl neustálým břemenem Boží věci, která by byla bez jero vlivu lépe prospívala. Strach bratří, aby ho zachránili před pádem vedl je k ton,u, že na něho věnovali příliš mnoho peněz. Jeho kazatelské nadání se jim líbilo, že někteří hyli nerozvážní tak, že ho vyvyšovali a chválili a dávali mu rozhodnou přednost před druhými kazateli, kteří všude působili pro pokrok Božího díla. To mu uškodilo. Neměl dostatek pokory nebo dosti Boží milosti, aby odolal liGhotkám bratří. Necht Bůh pomůže těmto bratřím, aby poznali svoji chybu a aby již nikdy nepoškcdili mladého kazatele lichotkami.

Všichni, kdo si přejí odpoutat se od ostatků Božího lidu, aby mohli jít za svým zkaženým srdcem a vrhají se dobrovolně do satanovy náruče, nechť mají tuto výstrahu. Ale jsou zde jiní mezi námi, kteří jsou v nebezpečí. Mají vysoké mínění o svých schopnostech, zatím co byl jejich vliv v mnohém ohledu jen o něco málo lepší než u bratra Hulla. Dokud se dokonale nenapraví, bude Boží věci lepší bez nich. Neposvěcení kazatelé poškozují Boží věc a jsou těžkým břemEnem pro bratry. Potřebují někoho, kdo by za nimi chodil a napravoval jejich chyby a posiloval ty, kdo byli oslabeni a strženi jejich vlivem. Podezřívají ty, kdo nesli břemena díla - ty, kteří by obětovali kdyby toho bylo zapotřebí i své□ životy pro pokrok Božího díla. Odsuzují své bz-atry, že nemají vyšších pohnutek než měli oni. To, že tolik činí prc□kazatele takto poddaných satanovým svodům, je Foškozuje a je to plýtváním prostředků. Dává jim to vliv a staví je to takto na místa, kde mohou co nejhlouběji ranit své bratry i Boží věc. [1T 440]

Viděla jsem, že pochybnosti, vyjadřované o pravdivosti našeho pc□stoje o inspirac:i Božího Slova nejsou vyvolány tím, co se mnozí domnívají. Těžkosti nespočívají tolik v Bibli nebo v důkazech naší víry, jako v jejich vlastních srdcích. Požadavky Božího Slova jsou příliš velké pro jejich neposvěcené povahy. "Tělesnost je Požím nepřítelem, nebot není podroben« Božímu zákonu, aniž může být." Nejsou-li pocity přirozeného srdce omezovány a podrobovány posvěcujícímu viivu Boží milosti skrze víru, nejsou myšlení srdce čistá a svatá. Podmínky spaserí uvederé v Božím Slově jsou pochopitelné, jasné a určité a nejsou ničím méně, neež dokonalým přizpůsobením se Boží vůli a čistoty srdce a života. Musíme ukřižovat

své "já" se všemi jeho žádostmi. Musíme se očistit ode vší nečistoty těla i ducha, zdokonalovat svatost v Boží bázni.

V téměř všech případech, kde lidé počínají pochybovat o inspiraci Božího□ Slova, je toho příčinou jejich neposvěcený život, který toto Slovo odsuzuje. Nechtějí přijímat jeho kárání a výstrahy, poněvadž to vrhá světlo na jejich špatnÉ činy. Ne□milují ty, kdo je chtějí obrátit a omezovat. Těžkosti a pochyby, svádějící ve zmatek převrácené srdce, ustoupí tomu, kdo se řídí čistými zásadami pravdy.

Mnozí mají nadání, které by dokázalo mnoho dobrého, kdyby bylo posvěceno a použito v Boží věci, ale mnoho škody je-li ho užito ve službě nevěry a satanově. Uspokojení sama sebe a jeho různé choutky zkazí talenty a stanou se kletbou místo požehnáním. Satan onen arcipodvodník má schopnosti podivuhodné. Kdysi byl vznešeným andělem, první po Kristu. Padl vyvyšováním sebe a způsobil v nebe□ích vzpouru a přiměl mnohé k pádu. [1T 441]Potom použil svých schopností a znalostí proti Boží vládě a přiměl všechny, které ovládal, aby zavrr□li autoritu samotného Boha. Ti, kteří jsou očarováni satanovým majestátem, nechť se jen rozhodnou následovat toho padlého velitele a sdílí s ním nakonec i jeho osud.

Čistota života zušlechťuje a má ony zušlechtěné k tomu, aby se stále více odvraceli od hrubosti hříchu a uspokojení v něm. Takoví se nedají od pravdy odvrátit a nebudou pochybovat o inspiraci Božího Slova. Právě naopak, denně budou se stále stoupajícím zájmem bádat ve svatém Slově a viditelné znamení křesťanství a inspirace se vtisknou do jejich ducha i života. Milovníci hříchu se od Boha odvrátí, budou si libovat v pochybování a stanou se nevšímaví k zásadám. Přijmou falešné teorie a budou se hájit. Takoví budou hříchy člověka připisovat okolnostem a dopustí-li se takový velkéro hříchu, budou ho litovat, místo aby na něho pohlíželi jako na zločince, který musí být potrestán. Toto vždy uspokojí zkažené srdce, které během času ukáže svoji padloa přirozenost. Jakým s□:c□lečným hromadr:ým postupem odstraňují lidé náhle hřích, aby se zbavili nepříjemné nutnosti, osobní námahy a nápravy. Aby se zbavili povinnosti a okamžité r:ámahy, jsou mnozí ochotní prohlásit za neplatnou a bezvýznamnou všecrnu práci a všechno úsilí svého života, kdy následovali svaté Boží zásad□□. Filosofie bratra Hulla měla svoji baštu ve zkaženosti srdce. Bůh vzbuzuje muže, aby vykročili na žně a budou -li pokorní, oddaní a zbožní, přijmou koruny, které ztratí oni kazatelé, kteří jsou ve věci víry zavrženi.

5.listopadu 1862 mi bylo ukázáno, že někteří lidé špatně chápou své povolání. Myslí, remůže-li pracovat rukama, nebo nemá -li obchodního ducha, že se z člověka stane kazatel. Mnozí se zde dcpouštějí chyby. [1T 442] Člověk nemající obchodr□ího ducha, může se stát kazatelem, ale nebude má.t onu kvalifikaci, kter-ou musí mít každý kazatel., aby mohl moudře budovat církev a pros□:ívat Boží věci. Když je kazatel dobrý na kazatelně, jako např. bratr Hull, nemá však smyslu pro weder:í a administrativu, nemá nikdy vycházet sám. Někdo jiný má jít s ním, aby tomuto nedostatku odpomohl a na něho dohlédl. A ačkoli je to snad ponižující, měl by dbát úsudku a rad toho svého společníka,tak jako slepý se dává vést tím, kdo má zrak. Bude-li si takto počínat, vyhne se mnohému nebezpečí, které by se mu mohlo stát osudným, kdyby byl ponechán sám sobě.

Prospívání Boží věci mnoho závisí na kazatelích, kteří pracují na evangelisačrích palích. Ti, kdo vyučují pt:avdě, měli by být oddaní, obětaví, zbožní mužové, kteří své věci rozumí a chodí konají dobro, poněvadž vědí, že Bůh je do díla povolal, mužové, kteří znají cenu duše a jsou ochotni nést břímě a odpovědnost. Zdatného dělníka pozn□.váme po dokonalosti jeho práce.

Máme mezi sebou jen málo kazatelů. A poněvadž Boží dílo potřebuje tolik pomoci, domnívG□jí se někteří, že každý kdo by se rád stal kazatelem, může být přijat. Někdo si myslí, že protože ss některé osoby umí ve shromáždění s jistou nenucenosti a lehkostí modlit a kázat, že jsou již kvalifikovanými pracovrí.ky. A dříve než se osvě□čili, nebo mohli prokázat dobrým ovocem své práce, byli ti mužové, které Bůh neposlal povzbuzov«ri a zahrnováni lichotkami některých nezkušeny□ch bratří. Ale jejich práce ukazuje pracovníkův charakter. Rozptylují a matou, ale neshromaž□ují a nebudují. Někdo snad přijme pravdu jakc ovoce jejich námahy. Ale tito se obvykle nepovznesou nad ty, od kterých se. pravdě učili. Tentýž nedostatek, který vyznačuje jejich vlastní život je možno pozorovat i u jejich obrácených.

Úspěch této věci není závislý na velkém množství služebníků, [1T 443] ale je nejvýš důležité, aby ti, kteří pracují ve spojer:í s Boží věcí, byli mužovÉ skutečně pociťující tíhu a s□,°atost díla, ke kterému je On povolal. Několil□: málo obětavých, zbožných mužů, netrpících domýšlivostí, může učinit více dobr□ho, než mnohem větší počet, je-li mezi nimi část nekvalifikovaných pro dílo, ale sebejistých, chlubných a domyšlivých na své schopnos'□. Počet takových v poli, kteří by lépe splnili nĚ:□aké povolání ve svém demově by potřeboval, aby věrni služebníci trávili téměř všechen svůj volný čas choděním za nimi a napravováním jejich špatného působerí. Budoucí užitečnost mlad□%ch kazatelů je velmi závislá na způsobu jakým přistupují ke své práci. Bratři, kterým leží Boží věc na srdci tak dychtí, aby Boží věc šla kupředu, že se nalézají v nehezpečí, že dělají příliš mnoho pro služebníky, kteří dvsud nebyli vyzkoušen□, dopřávají jim ochotnĚ a štědře prostředků a propůjčují jim vlivu. Ti, kteří vstupují na pole evangelisace, mají si sami získat dobrou povĚst, musí-li to být i zkouškami a odříkáním. Nejprve by měli plně dokázat svoji služebnost.

Zkušení bratří by měli být na :tráži a na místo, aby očeH□vali pomoci od těchto mladých kazatelů, měli by cít.it odpovědnost za ně, ujímat se jich, poučovat je, račit jim a vést je, jedním slovem otcovsky o ně pečovat. Mladí pracovníci by měli mít svůj plán, pevný cíl a vůli k práci, áby nikomu neujídali chléb darmo. Neměli by ctaodit z místa na míst.o a hlásat některé člárky naší víry, vhodné jen k vyvc□lání předpojatosti, když přítcmná pravda byla jen zpola podána. Mladí l□dé, domnívající se, že jejich povinností je pracovat na díle, neměli bj□ na sebe: brát odpovědnost vyučování pravdě, dokud by nezískali onu výhodu být sami pod vedenírn některého zkušeného kazatele, pracujícího plánovitě na díle. [1T 444] Od něho pak by se měli učit, jako se učí ve škele žák od svého učitele. Neměli by chodit jen nahodile sem a tam bez určitého cíle, nebo dc□bře uváženého plánu pro svoji práci.

Někteří, kteří mají jen málo zkušeností a jsou nejméně kvalifikovaní pro vyučování pravdě, mají málo ochoty požadovat pokyny a rady od svých zkušenějších bratří. Dělají ze sebe kazatele a stGví se na tutéž úroveň s těmi, kteři mají dlouhé a vyzkoušené zkušenosti, nenacháze;í uspokojení dokud sami nemohou vést, domnívají se, že proto, že jsou kazatelé; znají již vše, co je hodno vědět,. Takoví kazatelé neznají správně ani sami sebe. Nenají náležité skromnosti a mají příliš velké mínění o svých schopnostech. Zkušení kazatelé si uvědomují svatost díla a pociťují na sobě tíhL věci, bdí úzkostlivě nac: sebou. Považují to za výsadu, že se mohou radit s k.:ratřími a necítí se uraženými, je -li navržena cprava jejich pracovníhc□plánu nebo způsobu jejich kázání.

Oni kazatelé, kteří přišli z jiných dEnominací, aby přijali poselství třetího anděla, často si přejí vyučovat, ačkoliv sami jsou ještě učedníky. Někteří musí dříve odložit ještě velké množství svéro dřívějšího učení, než mohou plně učit zásadám přítomné pravdy. Služebníci jen poškozují Boží věc, chtějí vyučovat druhé, když ještě na ni.ch samých musí být vykonáno mnoho práce:, aby byli způsobilí pra.covat pro nevěřící. Jsou-li pro takové dílo nekvalifikovaní, vyžaduje tv práci dvou nebo tří věrných pracovníků, kteří musí po nich jejich špatný vliv napravovat. A tak by bylo pro Boží věc levnější, kdyby dostali takovíto služebníci dobxrou podporu, aby mohli zůstat doma a neškodili v poli.

Někdo pohlíží na kazatele, jako na muže zvláště inspirované, jako na jediné prostředníky, skrze které promlouvá Pán. Pozorují -li starší, zkušení kazatelé chyby u některého druhého kazatele a radí mu, aby změnil své chování, zvuk svého hlasu, [1T 445] nebo svých pohybů - gest, cítí se tento často nelibě dotčen a přece, že ho Bůh povolal takovým, jakým je, že moc je od Boha a ne od něho, že Bůh musí konat dílo □a ně, že nekáže dle lidské moudrosti atd. Je omylem domněnka, že člověk nE:může kázat, dokud ne□dosáhl jistého stupně vzrušení. Lidé, kteří takt:o závisí na svých pocitech, mohou být užiteční při napomínání a povzbuzování, ale nikdy z nich ne:budou dobří, obětaví pracovníci. Když jde dílo ztěžka kupředu a vše nabývá skličujícího vzhledu, oni vznětliví a závislí na citech, nejsou připraveri nést svoji část břemena. Jak důležité je mít v dobách skleslosti a t-emnoty rozvážné muže: kteří nejsou závislí na c'□olnostech, ale kteří důvěřují v Boha a pokračují ve své práci jak v temnotě tak ve světle. Mužové, sloužící ze zásady Bohu, budou se bezpečně opírat o neochabující Hospodinovo rámě, i když by jejich víra byla přísně zkoušena.

Mladí ka:áatelé a mužové, kteří bývali kdysi služebníky, kteří byli příkří a hrubí ve svých způsobech, kteří používali v řeči výrazů ne právě skromných, pokorných a cudrých, nejsou pro práci v díle způsobilí, dokud nepodají důkazů o své dokonalé nápravě. Jediné

neprozřetelné slovo může natropit více škody, než může vykonat dobrého celá řada jejich kázání. Opouštějí korouhev pravdy, která má být vždy vyvyšována, snižují ji až do prachu před celou obcí. Jejich obrácení oYwykle nedosahuje větší výše, než vzor, který jim skýtají jejich kazatelé. Mužové stojící mezi živými a mrtvými, měl by být co nejsprávnější. Bcží služebníci by neměli ani na okamžik polevcvat ve své ostražitosti. Neboť pracují na pozvedání druhých na základnu pravdy. Nechť ukazují druhým, co pravda pro ně učinila. Měli by tÉž vidět špatnou stránku těchto neprozřetelných, hrubých, vulgárn□ch výrazů a měli by všechno podobné odmítat. [1T 446] Poklad toho neučiní, budou jejich obrácení napodobovati jejich vzor. P když pak budou věrní pracovníci po nic:h px-acovat s těmito dušemi a napravovat jejich chyby, budou se tyto odvolávat na své dřívější učitele. Jestliže jejich působení odsoudíte, budou se vás tázat.: Proč podporujete a posíláte kázat hříšníkům muže, kteří sami jsou hříšníci?

Dílo, na kterém pracujeme, je dílem oč□povědným a povznášejícím. Ti, kdo slouží Slo□em i Písmem, měli by sami být vzorem dobrých skutků. Měli by být v□orem svatosti, čistoty a pořád□ru. Boží služebník by měl být živým kazatelem nejen na kazatelně, ale i mimo ni. Svým zbožným příkladem by mohl vykonat mnohem více, než pouhým kázáním z kazatelny,není-li jeho život. mimo kazatelnu hodným následování. Pracující na této věci, přinášejí světu nejvzácnější pravdu, jaká kdy byla smrtelníkům godána.

Mužové vyvolení Bohem pro práci na Jeho díle podají důkaz svého vysokého povolání a budou mít za svou nejvyšší povinnost, aby sami rostli a se zdokonalovali, dokud by se nestali schopnými dělníky. Tehdy, když projeví upřímnou snahu zdokonalit své schopnosti, svĚřené jim Bohem, mělo by jim být moudře pomoženo. Ale udělené povzbuzení by nemělo mít příchuť lichocení, neboť satan již v tomto směru vykoná víc než dost. Muži, mající za to, že je jejich povinnosti kázat, neměli by být podporováni v tom, aby byla výživa jejich rodiny i jejich vlastní ihned vložena na bedra bratří. Nemají k tomu práva, dokud se nemohou prokázat dobrým ovocem své práce. Nastává zde nebezpečí, že by se takto ubližovalo pochlebováním mladým kazatelům a těm, kteří mají jen malé zkušenosti, a že by se jim odnímalo břemeno života. Když nekáží, měli by vykonávat pro vlastní obživu to, co umějí. To je nejlepší způsob jak vyzkoušet jejich povolání k úřadu kazatelskému. [1T 447] Přejí-li si snad jen proto kázat, aby byli vydržováni jako kazatelé, odhodí brzy břemeno a opustí kázání pro výnosnější zaměstnání. Pavel, nejvýmluvnější kazatel, samotným Bohem zázračně obrácený, aby vykonal zvláštní dílo, necítil se povýšeným nad práci. Praví: "Až do tohoto času i lačníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i poličkování býváme, i místa nemáme. A pracujeme, dělajíce rukama vlastníma. Haněni jsouce, dobrořečíme, protivenství trpíce, snášíme." 1K 4,11.12. "Aniž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s těžkostí, ve dne i v noci dělajíce, abychom žádnému z vás nebyli k obtíženi." 2Te 3,8

Bylo mně ukázáno, že mnozí správně neoceňují hřivny, které jsou mezi nimi. Někteří bratři nechápou, že dar kázání by mohl být z nejlepších pro šíření pravdy, ale myslí pouze na okamžité uspokojení svého cítění. Beze všeho uvážení nadržují řečníkovi, který projevuje značnou horlivost ve svém kázání a vypravuje anekdoty, které lahodí uchu a obveselují ducha na krátký okamžik, ale nezanechávají trvalého dojmu. Současně však si málo váží kazatele, který ve vší zbožnosti uvažoval, jak by předložil lidu důvody pro naše zásady a tvrzení, klidným způsobem a souvisle. Jeho práce není oceňována a často je s ním nakládáno lhostejně.

Člověk může kázat oduševněle a lahodit uchu, ale nemusí přinášet nové myšlenky a vzdělání duchu. Dojmy získané z takovýchto kázání, netrvají déle než dokud zní hlas řečníkův. Hledáme-li však ovoce takovéto práce, nalezneme je pouze nepatrně. Tyto skvělé, ale pomíjející dary neprospívají tak pokroku věci pravdy, jako dar, který může být svěřován na podkladě jistých, nesnadných míst Písma. Při vyučování pravdě je nutné, aby byly duležité body našich zásad dobře podpírány důkazy z Písma. [1T 448] Ujišťování a přesvědčování může sice nevěřícího umlčet, ale nepřesvědčí ho. Nejsou to však jen věřící k jejichž prospěchu jsou pracovníci vysílání do pole. Spasení duší je oním velkým cílem.

Někteří bratří se v tomto ohledu mýlili. Mysleli, že bratr C. je oním správným mužem, který by měl pracovat ve Vermontu a že by mohl více vykonat, než kterýkoliv jiný bratr kazatel v tomto státě. Tito nepohlíží na věc ze správného hlediska. Bratr C. mluví tak, že může vzbudit zájem u shromáždění a kdyby to bylo vše, čeho je zapotřebí, aby člověk byl

úspěšným kazatelem, tehdy by bylo jeho hodnocení jistou třídou bratří a sester na místě. Ale on není dokonalým dělníkem, není spolehlivý. V církevních zkouškách je zcela bezvýznamný. Nemá zkušenosti, úsudek a bystrozrak, aby byl k užitku církvi ve zkouškách. Nebyl důsledným v časných záležitostech a ačkoliv má jen malou rodinu, potřeboval více méně přispění. A tentýž nedostatek se projevuje i ve věcech duchovních, jako v časných záležitostech. Kdyby se bylo v počátcích jeho kázání správně proti němu postupovalo, mohl by nyní přinášet Boží věci alespoň nějaký užitek. Bratři ho zkazili, poněvadž ho příliš vynášeli a nechali ho nést jen málo životních těžkostí, tak že si nakonec přikládal příliš velkou důležitost. Rád přenechával bratřím ve Vermontě svoje břemena a sám si starosti nepřipouštěl. Neměl dostatečný tělesný cvik, který by posílil jeho svaly a prospíval jeho zdraví.

Není způsobilý budovat církev. Pocítí-li bolest a utrpení nebude-li kázat evangelium, tak jako pociťovali obětaví kazatelé v minulosti, pak teprve bude jako oni ochoten pracovat ve volném čase, aby si vydělal na vydržování své rodiny, aby nebyli přítěží církvi. Potom teprve bude mít úspěch nejen v kázání, ale i v zachraňování duší. Úsilí v takovémto duchu již něco vykoná. Ve své povýšenosti se cítil samolibým, [1T 449] pokládal se za rovna všem pracovníkům ve Vermontě, domníval se, že by měl být zařazen mezi ně a dotazován na radu v obchodních záležitostech církve přesto, že si nezískal dobré jméno a ani nebyl toho hoden. Jaké sebeobětování, nebo jakou oddanost projevil kdy církvi? Jaké nebezpečí nebo těžkosti vytrpěl, že mohli bratří mít k němu důvěru, jako k pracovníku, jemuž je možno důvěřovat, jehož vliv bude dobrý kamkoli přijde? Dokud nenabude zcela jiného ducha a nebude jednat nesobecky, udělá lépe, když zanechá myšlenek na kázání.

Bratři ve Vermontu přehlédli mravní hodnotu mužů, jako bratra Bourdeau, Pierce-a a Stone-a, kteří mají velké zkušenosti a kteří svým vlivem získali důvěru celé obce. Jejich vytrvalost a píle učinily z nich každodenní, živé kazatele a jejich práce odstranila mnoho předsudků, shromažďovala a budovala. Avšak bratři neocenili práci těchto mužů, ale byli spokojení s práci takových, kteří by nesnesli zkušování a mohli se prokázat jen sporným ovocem své práce.

Kazatelova manželka

5.června 1863 mně bylo ukázáno, že satan neustále pracuje, aby zmalomyslněl a sváděl kazatele, které Bůh vyvolil, aby kázali pravdu. Nejúspěšněji pracuje ovlivňováním skrze domov, skrze neposvěcené družky. Ovládá-li jejich mysl a ducha, získává pak snadněji přístup k manželům pracujícím Slovem i Písmem na záchraně duší. Bylo mně poukázáno na opětovná Boží varování a na povinnosti, které byly určeny pro kazatelovu ženu, avšak tato varování neměla dlouhého trvání. [1T 450] Vydaná svědectví působila jen na krátký čas. Světla bylo pouze z části následováno. Poslušnost a oddanost Bohu byly zapomenuty, mnozí nedbali svatých závazků na nich spočívajících, aby úspěšně používali světla a darovaných výsad a chodili jako dítky světla. Kdyby mohla být odhalena clona a všichni mohli vidět, jak právě na jejich případ pohlíží nebesa, nastalo by velké probuzení a každý by se s bázní otázal: Co mám činit, abych mohl být spasen?

Žena kazatele, která není oddána Bohu, neznamená pomoc pro kazatele. Zatím co on trvá na nutnosti nesení kříže a hlásá nutnost sebezapírání, je denní příklad jeho manželky v příkrém rozporu s jeho hlásáním a maří jeho moc a sílu. Takto se stává velkou překážkou a často odvádí manžela od jeho povinností a od Boha. Ani si neuvědomuje jakého hříchu se dopouští. Místo, aby se snažila být užitečnou, aby se snažila s opravdovou láskou k duším pomáhat těm, kteří pomoci potřebují, odtahuje se od povinností a dává přednost marnému, neplodnému životu. Není přemožena moci Kristovy lásky a nesobeckými svatými zásadami. Nemá zalíbení v plnění Boží vůle, nechce být spolupracovnicí svého manžela, andělů a Boha. Když kazatelova manželka doprovází svého muže v jeho povolání zachraňovat duše, dopouští se velkého hříchu, pi-ekáží-li mu v jeho díle svoji nešťastnou nespokojeností. Místo, aby z celého srdce se zúčastnila jeho práce, hledala každou příležitost, aby spojila své zájmy a svoji práci s jeho prací a zájmy, často přemýšlí, jak by si vše usnadnila a zpříjemnila. Není-li vše kolem nich tak příjemné jak by si snad přála /jak tomu také často bývá/, nemá se oddávat stezku po domově, nebo smutkem a naříkáním trápit a unavovat svého manžela a ztěžovat mu tak jeho povinnosti a třeba i strhnout ho svoji nespokojeností z místa, kde by mohl vykonat mnoho dobrého. Nemá odvracet zájmy manželovy od práce pro zachraňování duší,nemá sama

sebe litovat a uspokojovat své vrtochy a nálady. [1T 451] Kdyby raději na sebe zapomínala a pracovala pro pomoc druhých, kdyby promlouvala a modlila se s ubohými dušemi a kdyby si počínala tak jako by jejich spása byla důležitější než všechny ostatní zájmy, neměla by kdy na stýskání. Pociťovala by den ode dne sladké uspokojení jako odměnu za svou nesobeckou námahu. Nemohu to snad nazývat obětí, neboť některé manželky našich kazatelů, nevědí co to je obětovat nebo trpět pro pravdu.

V dřívějších létech prodělávaly ženy kazatelů nedostatek a pronásledování. Když jejich manželé strádali ve vězení, někdy i životy položili, trpěly tyto ušlechtilé a obětavé ženy s nimi a jejich odměna bude stejná jako odměna jejich manželů. Paní Boardman-cvá a paní Judsons-ová trpěly pro pravdu, trpěly se svými druhy. Obětovaly domov i přátely v pravém slova smyslu, jen aby pomohly svým druhům v díle osvícení těm, kteří dleli ve tmě, aby jim odhalily skrytá tajemství Božího Slova. Jejich životy byly v neustálém nebezpečí. Záchrana duší byla jejich velkou záležitostí a pro ni trpěly s radostí.

Byl mi ukázán Kristův život. Porovnáme-li Jeho sebezapírání a Jeho oběť se zkouškami a soužením manželek některých naších kazatelů, vše co by mohly nazývat obětí se jeví zcela bezvýznamným. Mluví-li kazatelova manželka nespokojeně a malomyslně, klesá její manžel na mysli a ochromuje ho tak v jeho práci, zvláště tehdy, je-li jeho úspěch závislý na okolních vlivech. Je to nutné, aby byl Boží služebník takto ochromován a vytrhován z pole své působnosti jen proto, aby uspokojoval pocity své manželky,které vznikají z neochoty plnit povinnosti? Žena by měla přizpůsobit svá přání a potěšení povinnosti a vzdát se svého sobectví pro Krista a pravdu. Satan měl vždy plné ruce práce s dohlížením a mařením práce kazatelů ovlivňovaných sobeckými a pohodlnými manželkami. [1T 452]

Doprovází-li kazatelova manželka svého muže na jeho cestách, nemá tak činit pro své vlastní potěšení z konání návštěv, že bude obsluhována, ale proto, aby s ním pracovala. Měla by mít s ním společný zájem na konání dobra. Měla by ráda a ochotně doprovázet svého manžela, nezabraňuje-li ji v tom péče o domácnost, a měla by mu pomáhat v jeho snaze zachránit duše. Skromně a pokorně avšak ušlechtilou sebedůvěrou by měla ovládat mysl všech kol sebe, měla by přispět svým dílem a nést kříž a břímě ve shromáždění a u rodinného oltáře a v pohovorech u rodinného krbu. Lidé to očekávají a mají právo to očekávat. Nejsou-li tato očekávání splněna, je manželova práce více než z poloviny zmařena. Kazatelova manželka může mnoho udělat., jen když chce. Má-li ducha sebeobětování a lásku k duším, může s ním vykonat téměř stejné dobro.

Pracovnice - sestra může pochopit a podchytit některé případy, zvláště mezi sestrami, kde často kazatel nemůže zasahovat. Na kazatelově manželce spočívá odpovědnost, které se nemůže snadno zbavit. Bůh bude i s úroky požadovat schopnosti jí propůjčené. Měla by pracovat upřímně, věrně a ve spojení s manželem na záchraně duší. Neměla by nikdy umíněně trvat na svých tužbách a přáních nebo projevovat nepochopení a nezájem na práci svého manžela a poddávat se nespokojenosti. Všechny tyto zcela přirozené pocity musí přemáhat. Měla by mít životní cíl, za kterým by měla pevně a rozhodně jít. Co však potom, když je tento úmysl proti její touze po radovánkách a přiřozeným choutkám? To vše má s radostí a s ochotou obětovat, aby mohla konat dobro a zachraňovat duše.

Manželky kazatelů by měly žít oddaným, zbožným životem. Ale některé by se rády těšily s náboženství, kde by nebylo křížů a které by nevyžadovalo sebezapření a nápravy. Místo, aby byly vytrvalými a stálými, opíraly se o Boha, aby měly dosti síly a aby nesly svoji osobní zodpovědnost, [1T 453] tráví většinu času v závislosti na druhých a přejímají od nich svůj vlastní duchovní život. Kdyby se jen důvěřivě, s dětskou vírou spoléhaly na Boha a kdyby soustředily svoji lásku na Krista a odvozovaly svůj život od Krista, vinného to kmene, jak mnoho dobrého by mohly vykonat, jakou pomocí by mohly být druhým, jakou podporou svým manželům a jaké odměny by se nakonec dočkaly. "Dobře jste pracovaly, služebnice dobré a věrné." Sladce by zněla jedenkráte v jejich sluch slova: "Vejděte v radost Pána svého" byly by jim stonásobnou odplatou za všechny zkoušky a těžkostí vytrpěné pro záchranu drahocenných duší.

Ti, kdo nezdokonalili dary, věnované jim Bohem, minou se věčného života. Ti, kdo přine□li světu jen málo užitku, budou odměněni dle toho jaké byly jejich skutky. Plyne-li život klidně, jsou unášení jeho klidnými vlnami, ale když se musí se vší vážností a vší silou opřít do vesel a veslovat proti větru a příboji, jeví jejich křesťanský charakter malou energii.

Nebudou se namáhat, ale složí vesla a dají se klidně nést proudem. A takto obvykle zůstávají, dokud nepřevezme někdo břemeno a energicky je z proudu nevytáhne. Poddávají se pohodlností a lhostejností, pozbývají síly a pociťují stále menší chuf ku práci na Boží věci. Jedině věrný přemožitel získá slávu věčnosti.

Kazatelova manželka by měla působit na mysl všech se kterými se: stýká a bude tak buď ku pomoci, nebo velkou překážkou. Ona buď shromažďuje s Kristem, nebo rozptyluje. Družkám našich kazatelů se nedostává obětavého misionářského ducha. V první řadě je jejich "já" a Kristus v druhé, nebo dokonce i v třetí. Nikdy nerr:á kazatel brát manželku ssebou, dokud nepozná, může-li mu být duchovní pomocí, je-li vytrvalá a umí-li i trpět pro konání dobra a být užitečnou duším pro Kristovo jméno. [1T 454] Ty manželky, které doprovázejí manžely, měly by pracovat jednomyslnĚ s nimi. Nesmějí očekávat, že budou prosty zkoušek a zklamání. Neměly by mnoho myslet na příjemné pocity. Neboť co má cit společného s povinností?

Bylo mi poukázáno na Abrahamův případ. Bůh mu pravil: "Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moriah a obětuj ho tam v oběť zápalnc□u na jedné hoře o níž povím tobě." Abrahám Hospodina uposlechl. Netázal se svých citů, ale s ušlechtilou vírou a spoléháním se na Boha, připravoval se na cestu. Se srdcem naplněným úzkostí pohlížel na hrdou a milující matku, která hleděla s hlubokou láskou na svého syna zaslíbení. Ale přes to odvedl svého milovaného syna. Abrahám trpěl, ale nedopustil, aby se jeho vůle vzepřela Boží vůli. Povinnost, přísná povinnost jej ovládala. Neodvážil se tázat svých citů, nebo povolit jim byť i jen na okamžik. Jeho milovaný syn kráčel po boku přísného trpícího a milujícího otce a mluvil pln očekávání a neustále opakoval něžně otcovo jméno. Konečně se tázal: "Kde jest hovádko?" Ach, jaká to zkouška pro věřícího otce. Andělé pohlíželi s údivem na tuto scénu. Věrný Boží služebník právě svázal svého milovaného syna a položil ho na dřevo. Pozvedl již nůž, když Boží anděl zvolal: "Abraháme, Abraháme, nevkládej ruky na chlapce."

Viděla jsem, že není snadným být křesťanem. Je to malou a snadnou záležitostí vyznávat Kristovo jméno, ale je velkou a posvátnou věcí žít křesťanským životem. Máme již jen velmi málo času, abychom si zajistili korunu nesmrtelnosti, abychom získali záznamy dobrých skutků a splněných povinností, zaznamenaných v nebesích. Každý strom se posuzuje podle svého ovoce. Každý bude souzen podle svých činů, nikoli podle vyznání, nebo své víry. Nebude položena otázka: Jak mnoho vyznával? Nýbrž: Jaké ovoce přinesl? Je-li strom zkažený, je ovoce špatné. Je-li strom dobrý, nemůže nést ovoce špatné.

1T 455

Patentní práva

Mnoho našich bratří se zaplétá do nových podnikání, vypadajících sice slibně, ale za krátký čas jsou zklamání, pozbaveni peněžitých prostředků, kterých mohli použít na vydržování svých rodin a na šíření přítomné pravdy. Pak se dostavuje lítost a výčitky svědomí, a někteří svědomití ztrácí důvěru a duchovní potěšení a následkem duševního utrpení trpí též i jejich tělesné zdraví.

Ti, kdo věří pravdě, měli by být šetrní, živit se prostcu výživnou stravou a učinit si pravidlem, žít dle svých prostředků. Bratři by se neměli nikdy pouštět do nových podniků, aniž by se poradili se zkušenými druhy, kteří si dovedou dobře zařídit jak své časné tak i duchovr:í záležitostí. Kdyby takto postupovali, ušetřili by se mnohych těžkostí a nepříjerr:ností.

Bratři by se měli raději spokojit s malým příjmem a zacházet s tímto málem šetrně, než aby podnikali riskantní věci pro zlepšení svého postavení a tímto často utrpěli ztráty. Někteří světitelé soboty se pustili do obchodování s patentními právy a aby si ušetřili vydání s cestováním, přiměli některé bratry, aby uložili své prostředky do patentního práva. Takoví nebudou před Bohem bez viny, dokud nenahradí ztráty, které tito bratři utrpěli.

1T 456

Svědectví pro církev číslo 10

Reforma oděvu

Drazí bratří a milé sestry, budiž mojí omluvou, že opětně obracím vaši pozornost na odívání, že se zdá jakoby někteří z nás nechápali, co jsem již dříve napsala, a je vyvíjeno úsilí snad těmi, kdo si nepřejí aby bylo uvěřeno tomu, co jsem napsala, aby byl vyvolán zmatek v našich sborech v tomto důležitém předmětu. Bylo mně posláno mnoho dopisů o různých těžkostech, na které nemám čas odpovědět a tak abych zodpověděla mnohé dotazy, podávám následující vysvětlení, které, jak doufám ukončí s tímto předmětem, alespoň co se týká mého svědectví.

Někteří tvrdí, že to co jsem napsala ve *Svědectví pro církev č.10* nesouhlasí se svědectvím v knize, nadepsané "Jak žít". Byla psána z téhož hlediska, proto zde nejsou dvě stanoviska, odporující jedno druhému, jak by se snad mohl někdo domnívat, je -li zde vůbec nějaký rozdíl, pak je to prostě forma vyjádření. Ve *Svědectví pro církev č.10* prohlásila jsem následující:

"Nevěřícím nesmí být dána příležitost, aby měli naší víře něco vytýkat. Mají nás za zvláštní a podivínské a nesmíme se chovat tak, aby nás pokládali za odlišnější než naše víra na nás požaduje. Někteří vyznávající pravdu by se mohli domnívat, že by bylo zdraví sester mnohem prospěšnější, kdyby přijaly americký kroj. [1T 457] Když by však tento způsob odívání znemožnil náš vliv mezi nevěřícími tak, že bychom se jim nemohly tak snadno přiblížit, neměli bychom jej na žádný pád přijímat, i když budeme muset z té příčiny mnoho trpět. Ale někteří se klamou domněním, že by jim tento kroj přinesl mnoho užitku a výhod. Je-li pro někoho užitečným a výhodným, je pro druhé škodlivým."

Viděla jsem, že byl Boží příkaz převrácen a že nebylo dbáno jeho zvláštních ustanovení těmi, kdo přijímají americký kroj. Bylo mi poukázáno na text: Dt 22,5: Bůh si nepřeje, aby jeho lid přijímal takzvaný reformovaný oděv. Je to oděv neslušný, zcela nevhodný pro skromné, pokorné Kristovy následovníky.

Máme zde stoupající tendenci, aby se ženy co nejvíce svým oděvem i zjevem podobaly druhému pohlaví a aby jejich oděv se co nejvíce přiblížil mužskému oděvu, ale Bůh to má za ohavnost. 1Tm 2,9: "Takž také i žEny aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly."

Ti, kteří se cítí povoláni, připojíti se k hnutí za práva žen a za t.ak zv. oděvní reformu, mohou se právě tak dobře zříci všeho spojení s poselstvím třetího anděla. Duch, dopřávající sluchu jednomu, nemůže být v souladu s druhým. Písma mluví jasnou řečí o vztazích a právech mužů a žen. Spiritisté přijali v jisté míře, tento zvláštní oděv. Adventisté s.d. věřící ve znovu získání darů, jsou často osočování jako spiritisté. Nechť jen přijmou tento ústro; a jejich vliv je mrtev. Lid by je postavil na stejnou úroveň se spiritisty a odmítl by jim naslouchat.

S tzv. oděvní reformou jde ruku v ruce duch lehkomyslností a drzosti a nestoudnosti plně v souhlasu s oděvem. [1T 458] Zdá se, že skromnost a zdrženlivost opouští ty, kteři přijímají tento druh oděvu. Viděla jsem, že Bůh si přeje, abychom zachovávali pevný a odpovědný postoj. Dovolte jen sestrám přijmout americké oblékání a zničí tak svůj vlastní vliv i vliv svých manželů. Stanou se příslovečnými a budou pro posměch. Náš Spasitel praví: "Vy jste světlem světa. Nechť vaše světlo svítí před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a chválili Otce, jenž je v nebesích." Máme ještě vykonat velké dílo ve světě a Bůh si nepřeje, abychom oslabovali nebo mařili svůj vliv na tento svět.

Uvedené mi bylo dáno jako výtka těm, kteří jsou nakloněni k přijetí způsobu oděvu, podobajícího se mužskému oděvu. Ale současně mně bylo ukázáno špatnost neslušného odívání a abych to napravila, uvedla jsem následující svědectví pro církev č.10:

"Nemyslíme, že by bylo v souladu s naší vírou, abychom nosily americký kroj, krinolíny nebo abychom zacházely do extrému a nosily dlouhý šat /oděv/ zametající cesty a silnice. Kdyby nosily ženy šaty až tři couly nad zemí, aby se uchránily bláta a vší nečistoty, byl by jejich oděv skromný, mohl by být snadněji udržován v pořádku a déle by vydržel. Takový oděv by odFovídal naší víře."

A nyní bych chtěla dát krátký výňatek z toho, co jsem kdykoli o tomto předmětu řekla:

"Křesťané by se měli snažit ze sebe nedělat výkladní skříň, tím, že by se odívali jinak než ostatní svět. Ale budou-li si připadat nemoderní proto, že se budou odívat dle svého přesvědčení skromně a zdravě, neměli by tento svůj oděv měnit jen proto, aby byli podobni světu, ale měli by projevovat ušlechtilou neodvislost a mravní odvahu setrvat na správné

cestě, i když je celý svět odlišný. Zavede-li svět skromnou, slušnou a zdravou módu v odívání, která by byla v souladu s Biblí, [1T 459] nezmění nikterak náš vztah k Bohu a ke světu, přijmeme-li takový způsob odívání. Křesťané mají následovat Krista a přizpůsobit svůj oděv Božímu Slovu. Mají se vyvarovat extrému. Necht jen pokorně následují přímou cestu, nechť nedbají výtek ani chvály, nechť se přidržují správného způsobu, pro jeho vlastní hodnoty."

Ženy mají odívat své údy s ohledem na zdraví a pohodlí. Jejich nohy a celé tělo má potřebu být odíváno právě tak teple jako tělo mužovo. Délka módního oděvu zasluhuje výtky a to z mnohých důvodů:

l. Je výstřední a zbytečné nosit šaty tak dlouhé, že zametají cesty a silnice.

2. Takto dlouhé šaty sbírají rosu z trávy a bláto z ulic a jsou proto nečistotné.

3. V promáčeném stavu přicházejí do styku s citlivými kotníky, které nejsou dostatečně chráněny, náhle je ochlazují a takto jsou nebezpečné zdraví ba dokonce i životu. Je to jedna z hlavních příčin katarů a zánětlivých otoků.

4. Zbytečná délka zatěžuje kyčle a vnitřností.

5. Zabraňuje v chůzi a často překáží i druhým lidem.

Existuje však ještě jeden druh odívání, přijímaný jistou třídou tzv. oděvních reformatorů. Napodobují druhé pohlaví až do krajnosti. Nosí čepice, kalhoty, vesty, kabáty a boty, které jsou nerozumné módní části tohoto oděvu. Ti, kteří přijímají a obhajují tento způsob oděvu, šíří tzv. oděvní reformu do nemožných a pokárání hodných rozměrů. Výsledek bude všeobecný zmatek. Někteří, kteří přijímají tento oděv, mohou snad mít správné základní náhledy na zdravotní reforn.u, ale přispěli by mnohem více, kdyby nešli ve věci odívání do takových ext.rémů.

Ve způsobů odívání byl Boží příkaz převrácen a nebylo dbáno jeho zvláštních návodů. Dt 22,5: [1T 460] "Žena nebude nosit oděvu mužského, aniž se obláčet bude muž v roucho ženské, nebo ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli činí to." Bůh si nepřeje, aby jeho lid takto se šatil. Není skromný oděv a vůbec není vhodný pro skromné a pokorné ženy, které chtějí být Kristovými následovnicemi. Boží zákaz berou na lehkou váhu všichni, kteří si přejí odstranit rozdíl mezi mužským a ženským oděvem. Výstřední postoj, který zaujímají někteří oděvní reformátoři, maří jejich vliv.

Bůh ustanovil, aby byl jasný rozdíl mezi mužským oděvem a ženským oděvem a měl tuto věc za dosti důležitou, aby dal pro ni výslovné a zřetelné směrnice, neboť kdyby byl tentýž oděv nošen oběma pohlavími, riastal by zmatek a velký vzestup zločinr□c□sti. Kdyby byl živ apoštol Pavel a viděl ženy, vyznávající zbožnost nosit tento oděv, udělil by jim jistě důtku. "Takž také i ženy aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem aneb perlami, aneb drahým rouchem, ale tak jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožností, dobrými skutky." 1Tm 2,9.10. Masa křesťanstva zcela nedbá učení apoštolů a nosí zlato, perly a drahocenné šatstvo.

Boží věrný lid je světlem světa a solí země a má být vždy pamětlivý toho, že jeho vliv má svoji hodnotu. Kdyby změnili výstředně dlouhý oděv za výstředně krátký, odstranili by ve velké míře všechen vliv. Nevěřící, jimž mají být k užitku a jež se mají sn.ažit přivÉzt k Božímu Beránku, by byli znechuceni. Může být provedeno mnohé zlepšení v oděvu žen, ze zdravotních důvodů, aniž by musela být prováděna taková změna, která by odradila pozorovatele.

Postava nemá být tísněna ani v nejmenším šněrovačkami a kosticemi. Oděv má být dokonale pohodlný, aby srdce i plíce mohly snadno pracovat. [1T 461] Šat má sahat trochu pod svrchní okraj boty, ale má být dosti krátký, aby nezametal bláto ulic, aniž by musel být zvedán rukou. Kratší šaty než tyto by bylo vhodné a zdravé pro ženy, které vykonávají domácí práce a zvláště pro ty, které musí vykonávat více méně práce ver:kovní. Takový druh oděvu, jedna lehká sukně nebo dvĚ, je vše co je zapotřebí a měly by být připnuty v pase na knoflíky nebo přidržované pásem. Kyčle nebyly vytvořeny k nošení těžké váhy. Těžké sukně, jaké nosí některé ženy a které spadají dolů po bocícr□, jsou příčinou mnohých chorob, které se nesnadno léčí. Zdá se, že postižené ženy ani neznají příčinu svého trápení a pokračují přestupováním zákona svého bytí, stahováním pasu a nošením těžkých sukní tak dlouho až se stanou doživotními invalidy. když se mluví o jejich chybách, mnohé pohotově zvolají: "Ale takový oděv by byl staromódní." A co kc,yž jím je? Přála bych si, abychom byly staromódní ženy minulé generace, jak by to bylo žádoucí. Nemluvím nepředloženě, řeknu -li, že způsob

jakým se ženy odívají, spolu s jejich holdováním chutím, že □e největší příčinou jejich nynější slabostí a churavění. Je snad jen jediná žena mezi tisíci odívající své údy tak, jak by měla. Nechť je již délka oděvu jakákoli, nohy měly by být oděny tak pečlivě jako nohy mužů. Toho můžeme dosáhnout nošením lněných kalhot, sřasených a stažených kol kotníků, nebo rozšířených klínovitě na dolním konci a sahajících až k botám. Nohy a kotníky takto oděné jsou dobře chráněny proti průvanu. Jsou-li nohy chráněné teplým oděvem, je oběh-krevní stejnoměrný, krev zůstává čistou a zdravou, poněvadž není promrzlá a není bráněno přirozenému jejímu oběhu.

Hlavní mezi mnohými nesnázemi je správná délka oděvu. Někdo trvá na tom, že "horním koncem boty" je míněno zakončení takových bot, jaké nosí obvykle muži a které sahají téměř ke kolenům. Kdyby bylo zvykem, aby ženy nosily takové boty, nemohly by být ty osoby kárány, že takto věc chápou. Ale jelikož ženy obvykle takové boty nenosí, nemají tyto osoby práva předstírat, že mně rozumí svým způsobem.

Abych ukázala co mám na mysli a že je soulad se svědectvím v této věci, podávám zde výtah ze svých rukopisů, napsaných asi před dvěma roky:

"Od oné doby, kdy vyšel článek o odívání v *"Jak žít"(How to Live)* panuje u jistých lidí pochopení myšlenky, kterou jsem si jim přála sdělit. Chápali krajně výstředně, co jsem napsala o délce šatů a zřejmě si s tím dělali velké starosti. Ve svých převrácených náhledech na tuto věc, diskutovali tak dlouho o otázce zkrácení oděvu až se pomátli na rozumu tak, že mohou pouze vidět lidi, chodící jako stromy." Domnívali se, že si odporuji ve svých článcích o oděvu nedávno uveřejněných v časopise *"Jak žít"* a v článku o témže předmětu ve *Svědectví pro církev č.10.* Mohu však tvrdit, že mohu nejlépe posoudit věci, které mně byly ukázány ve vidění. A nikdo se nemusí obávat, že bych odporovala svému vlastnímu svědectví, nebo že bych opomněla zaznamenat nějaký skutečný rozpor ve vidění mně daném.

Ve svém článku o odívání v listě "Jak žít" pokusila jsem se předvést zdravý, slušný, úsporný avšak slušivý vzor odívání pro křesťanské ženy, pakli by se pro něj rozhodly. Pokusila jsem se snad nedokonale popsat takový šat: "Šat má sahat asi kousek pod horní okraj boty, ale má být dostatečně krátký, aby nezametal bláto ulice aniž by musel být přidržován rukou. [1T 463] Někteří tvrdili, že horním okrajem boty jsem mínila okraj takových bot jaké nosí obvykle muži. Ale "horním okrajem boty" jsem rozuměla okraj bot nebo kamaší, obvykle nošených ženami. Kdyby byla věděla, že mně bude nesprávně rozuměno, byla bych psala ještě přesněji. Kdyby bylo zvykem žen, nosit vysoké boty jako muži, mohla bych nalézt dostatečnou omluvu pro to nesprávné pojetí. Myslím, že je následující řeč dosti jasná a že nikdo nemusí být uveden ve zmatek. Prosím čtěte znovu: "Šat má sahat trochu pod okraj boty." A nyní pohleďte dále: "Ale má být dosti krátký aby nezametal bláto ulice, aniž by musel být přidržován rukou. Kratší oděv než tento, by byl vhodný, odpovídající a zdravý pro ženy pracující v domácnosti a zvláště pro takové, které musí vykonávat více méně práce venkovní."

Nenalézám omluvy pro rozumné osobě špatně chápající a překrucující mé myšlenky. Kdybych byla poukazovala ve své řeči o délce šatu na vysoké boty, sahající téměř ke kolenům, proč bych byla dodávala: "Ale oděv musí být dosti krátký aby nezametal bláto a prach ulice, aniž by při tom musel být zvedán rukou?" Kdyby byly míněny vysoké boty, byl by šat zajisté dosti krátký, aby nezametal prach ulice a byl též dostatečně krátký pro každou práci. Byly roznášeny zprávy že: "sestra White nosí americký úbor" a že je tento druh oděvu všeobecně přijímán a nošen sestrami v Battle Creeku. Vzpomínám si zde na rčení, že "lež obejde dřív celý svět než si pravda obuje jen boty." Jistá sestra mi řekla, že slyšela, že by měl americký úbor být přijat sestrami zachovávajícími Sobotu a že kdyby měl být takvýto úbor vnucován, že by se tomu nepodvolila, neboť by se nemohla rozhodnout pro nošení takových šatů. [1T 464]

Co se týče mého nošení krátkých šatů, řekla bych ráda pouze, že mám jen jedny krátké šaty, které nejsou více než o prst kratší než šaty, které nosím obvykle. Nosím tyto krátké šaty jen při jistých příležitostech. V zimě vstávám časně, obléknu si krátké šaty, které nemusím držet v ruce, abych je nevláčela sněhem a procházím se tak spěšně jednu až dvě míle před snídaní. Několikkráte jsem je též měla na sobě při bohoslužbě, když jsem musela jít sněhem nebo když bylo příliš mokro a blátivo. Čtyři neb pět sester v Battle-Creekského sboru si pořídily krátké šaty k prádlu a úklidu. Krátké šaty nebyly nikdy nošeny v Battle -Creeckých

ulicích a nikdy do shromáždění. Moje názory chtěly pouze napravit přítomnou módu, tj. výstředně dlouhé šaty, vlečené po zemi, jakož i výstředně krátké šaty sahající po kolena, nošeny jistou třídou lidí. Bylo mi ukázáno, že se máme vystříhat obou extrémů. Nošením oděvu sahajícího k vrchnímu okraji dámských bot máme se vyhnout zlu výstředně dlouhých šatů a máme se vystříhat neblahé notoritě výstředních šatů.

Ráda bych poradila těm, kdo si připravují krátké šaty do práce, aby dokázali vkus a spořádanost. Upravte si je tak, aby vám dobře padly. I když je to pouze pracovní oděv, má být slušivý a střižen dle střihu. Když jsou sestry za svojí prací, neměly by se odívat tak, aby vypadaly jako strašáci do zelí. Manželé i děti uvítají s radostí uvidí-li je ve slušivém dobře padnoucím úboru při práci a ne pouze při návštěvách cizích lidí. Některé matky i ženy se domnívají, že na tom nezáleží, jak vyhlíží při práci, když je vidí jen muž a děti, ale velmi pečlivě se odívají pro oko těch, kteří nemají na ně zvláštních nároků. [1T 465] Což není cennější úcta a láska manžela a dětí než úcta cizích a přátel? Štěstí manžela a dítek by mělo být každé ženě a matce světější než pozornost druhých. Křesťanské ženy by se neměly nikdy oblékat výstředně, ale měly by se oblékat tak úhledně, skromně a zdravě, jak to jejich práce dovolí.

Věřím, že shora popsaný oděv důstojně nese název reformovaného krátkého oděvu. Byl přijat Západním ústavem zdravotní reformy a některými sestrami v Battle Creek a v jiných místech, kde byla celá záležitost jasně lidu vysvětlena. Tento skromný šat je velkým kontrastem tzv. amerického oděvu, podobajícímu se téměř mužskému oděvu. Sestává se s vesty, kalhot a šatu podobajícímu se kabátu sahajícímu do polovice stehen nebo kolen. Postavila jsem se proti takovému oděvu, jak mi bylo ukázáno v souladu s Božím Slovem a druhý jsem doporučovala jako skromný, pohodlný a zdraví prospěšný.

Jiný důvod, který udávám jako omluvu, že opět obracím pozornost na téma oblékání, je ten, že jedna z dvacíti sester, které se přiznají, že věří svědectví neučinila prvního kroku v oděvní reformě. Mohlo by se říci, že sestra White, obvykle nosí na veřejnosti delší šaty, než takové, které jiným doporučuje. Na toto odpovídám: "Když přicházím na místo kde mám mluvit lidem, kterým tento předmět je novým a kde jsou vůči němu předsudky, považuji za správné abych byla opatrná a neuzavřela vše lidem tím, že bych nosila oděv, který je jim odporný. Ale když jsem jim vyložila svoji věc a jasně vysvětlila svůj postoj k ní, stojím před nimi v reformovaném oděvu, který dokazuje moje učení.

Co se týče nošení "krinolín" oděvní reforma je již předem vylučuje. Nemůže jich používat. A vůbec je příliš pozdě mluvit o nošení krinolin velkých i malých. [1T 466] Můj postoj k této otázce je přesně takový jaký byl vždy a doufám, že nebudu činěna zodpovědnou, za to co by snad jiní o tomto předmětě mluvili, nebo za to, jak by se zachovali k nošení krinolín. Protestuji proti překrucování mých soukromých rozhovorů o této věci a vyžaduji, aby to co jsem napsala a uveřejnila bylo považováno za můj rozhodný a nesmlouvavý postoj.

Naši kazatelé

Ve vidění mně daném v Rochestru N.Y. 25. prosince r.1865, viděla jsem, že máme před sebou slavné dílo. Jeho důležitost a velikost není chápána. Když jsem poznala lhostejnost všude zjevnou, byla jsem zneklidněna jak pro kazatele tak pro lid. Jakési ochromení zdálo se spočívat na věci přítomné pravdy. Boží dílo se zdálo zadržováno. Kazatelé i lid jsou nepřipraveni na čas, ve kterém žijí a téměř všichni, kdo se přiznávají k přítomné pravdě, jsou nepřipraveni pro pochopení díla přípravy pro tuto dobu. Se svojí nynější světskou ctižádostí, se svým nedostatkem posvěcení se Bohu, a uctívání sama sebe, jsou zcela neschopni obdržet pozdní déšť a učinit vše, aby odolali satanovu hněvu, který je lží přivede k ztroskotání u víře tím, že je přivede v nějaký příjemný sebeklam. Domýšlí se, že konají vše správně, zatím co dělají vše špatně.

Kazatelé musí učinit větší pokrok v díle reformy. Měli by bez odkladu započít s napravováním svých špatných návyků v jídle a pití, odívání a práci. Viděla jsem, že velký počet kazatelů není si plně vědom důležitosti této věci. Nejsou všichni tam, kde by je Bůh chtěl mít. Výsledek toho je, že někteří mohou ukázat jen málo ovoce své práce. Kazatelé by měli být vzorem Božímu stádci. Oni však nejsou prosti satanových pokušení. Právě oni to jsou, koho se snaží lapit do osidel. [1T 467]Dokázal-li ukolébat některého kazatele k tělesné jistotě a odvrátit takto jeho mysl od díla, nebo oklamat ho v jeho vlastním postoji před Bohem, vykonal mnoho.

Viděla jsem, že Boží věc nepostupovala jak mohla a jak měla. Kazatelé zameškávají se chápat díla s tou energií, s tou oddaností a rozhodnou vytrvalostí, které vyžaduje důležitost díla. Je jim zápasit s bdělým protivníkem, jehož horlivost a vytrvalost jsou neúnavné. Slabé úsilí kazatelů a lidu není schopno obstát s úsilím jejich velkého nepřítele ďábla. Po jedné straně se nacházejí kazatelé, bojující za pravdu a mající Boží pomoc a svatých andělů. Měli by být silní a stateční a zcela oddáni Boží věci, do které se zapojili, nemající rozdílných zájmů. Neměli by být zapleteni do věcí tohoto života, aby se mohli líbit Tomu, který je vyvolil, aby byli bojovníky.

Na druhé straně pakje satan a jeho andělé, se všemi svými pozemskými nástroji, kteří se všemožně snaží a používají každé lsti, aby podporovali bludy a zlo a aby zakryli svoji ohyzdnost a zrůdnost líbivou rouškou. Sobectví, přetvářka a každý druh podvodu odívá satan rouchem zdánlivé pravdy a spravedlnosti a doznává triumfujících úspěchů i u kazatelů i lidu, kteří tvrdí, že znají jeho pletichy. Čím více se vzdalují od Krista, svého Velkého Vůdce, tím méně se mu podobají charakterem a tím více se podobají životem i charakterem služebníku toho svého největšího protivníka a tím jistší je on nakonec jimi. Zatím co se prohlašují za Kristovy služebníky, jsou služebníky hříchu. Někteří kazatelé příliš upírají svoji mysl na plat,který dostávají. Pracují za plat a ztrácejí z dohledu svatost a důležitost díla.

Někteří ochabují a stávají se nedbalými ve své práci, přecházejí po poli, ale jsou slabí a nemají úspěchu v žádném svém úsilí. [1T 468] Nejsou celým srdcem u díla. Teorie pravdy je jasná. Mnozí z nich nemuseli hledat pravdu úsilovným studiem a vážnými modlitbami a neznají proto ničeho z její vzácné ceny, když jsou přinuceni podpírat své pozice proti svým nepřátelům. Nevidí nutnost zachovávat ducha úplného posvěcení se dílu. Jejich zájem je rozdělen mezi ně samé a dílo.

Viděla jsem, že kazatelé musí být dříve obráceni, než bude moci dílo učinit rozhodný pokrok. Až budou obráceni,budou klást menší váhu na služné a budou přikládat větší cenu důležitému, posvěcenému, vznešenému dílu, jehož konání přijali z Boží ruky a kdy On požaduje, aby je konali věrně a dobře, jako ti, kteří mu musí skládat přesný počet. Věrný záznam každé jejich práce je zanášen zapisujícími anděly. Všechny jejich činy ba i úmysly a plány jejich srdcí jsou podle pravdy odhaleny. Nic nezůstává skryto před vševidoucím zrakem Toho, s nímž máme co činit. Ti, kdo věnovali Boží věci všechnu svoji energii, kdo riskovali a něco investovali, cítí, že Boží dílo je částí jich samých a takoví nebudou pracovat jenom za mzdu. Nebudou služebníky pouze naoko a nebudou se chtít zalíbit jen sami sobě, ale zasvětí sama sebe a všechny své zájmy tomuto vznešenému dílu.

Někteří veřejně pracující v církvích jsou v nebezpečí, že se dopustí chyb z nedostatku. Je v jejich vlastním zájmu i v zájmu věci, aby hledali a zkoušeli se vší přísností, aby zkoumali své pohnutky, aby si byli jisti, že se oprostili ode vší sobeckosti. Měli by bdít, aby kázali čisté pravdy druhým, sami nepřestávali žít týmiž pravidly a nedovolili satanovi podvrhnout něco jiného za práci, přicházející přímo ze srdce. Měli by být přísní sami na sebe i na Boží věc, aby nepracovali za mzdu a neztráceli z očí důležitý a povznešený charakter díla. Neměli by nechat vládnout sami sebe místo Ježíše a měli by se vystříhat, [1T 469] aby neříkali hříšníku na Sionu "Bude to s tebou dobré", když by Bůh nad ním vyslovil své zlořečenství.

Kazatelé se musí probudit a žít životem plným horlivosti a oddanosti, který jim byl po celou dlouhou dobu téměř cizí, poněvadž opomněli chodit s Bohem. Na mnoha místech Boží věc nepostupuje. Je zapotřebí práce pro duše. Lidé jsou přetíženi přejídáním a opilstvím a pečováním o tento život. Klesají stále hloub do ducha světského podnikání. Jsou ziskuchtiví. Duchovnost a oddanost jsou řídké. Duch, který převládá znamená: pracovat, hromadit a přidávat k tomu co již mají. „Jaký však bude konec těch věcí?“ To mně dělá starost.

Konferenční shromáždění věc trvale nenapravila. Ti, kdo se účastní shromáždění, vnášejí do něho ducha obchodování. Kazatelé i lid přinášejí často své zboží do těchto velkých shromáždění a pravda mluvená z kazatelny nepůsobí na srdce. Slovo Ducha, Boží Slovo míjí ze svého účinku, nepůsobí na posluchače. Vznešené Boží dílo se dotýká příliš těsně všedních věcí.

Kazatelé musí být obráceni než mohou posilovat svých bratří. Nemají kázat sama sebe, ale Krista s Jeho spravedlností. Mezi lidem je nutná reformace, ale měla by nejprve započít své očisťovací dílo mezi kazateli. Jsou strážnými na Sionských hradbách, aby varovali bezstarostné a nevědomé svým troubením, aby líčili osud pokrytectví na Sionu. Zdálo se mi,

že někteří kazatelé zapoměli, že je satan dosud na živu a vytrvalejší, vážnější a lstivější než kdykoli jindy, že se stále pokouší odlákat duše z cesty spravedlnosti.

Důležitou prací kazatelského díla je věrné hlásání zdravotní reformy lidu, tak jak je spojeno s poselstvím třetího anděla, jako část téhož díla. [1T 470] Neměli by sami zanedbat je přijmout a měli by je klást na srdce všem věřícím.

Kazatelé by neměli mít žádných zvláštních vedlejších zájmů vedle velkého díla přivádění duší k pravdě. Zde je zapotřebí vší jejich energie. Neměli by se zabývat obchodem, podomním obchodováním nebo jakýmkoli obchodem vedle toho jedinečného díla. Vznešené břímě, dané Timoteovi, spočívá na nich stejnou váhou, ukládá jim tu nejvznešenější povinnost a nejstrašlivější odpovědnost. "Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v příchodu svém slavném a království svém. Kaž Slovo Boží, ponoukem v čas neb ne v čas, tresci, žehři, napomínej ve vší tichosti a učení." "Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný služebník." 2Tm 4,1.2.5

Špatné životní návyky oslabily naše duševní i tělesné schopnosti a všechny síly, které můžeme nabýt správnou životosprávou a získat tak ten nejlepší poměr mezi zdravím a životem, měli bychom věnovat beze všech výhrad dílu, které nám Bůh určil. Nemůžeme si dovolit pořádat hostiny nebo prodej zboží, vše současně s dílem, svěřeným nám samotným Bohem, svojí seslabenou, zmrzačenou energií. Potřebujeme nyní každé schopnosti jak ducha tak těla. Boží dílo toho vyžaduje a žádné vedlejší zaměstnání nemůže být přijato při tomto velkém díle, aniž by zabralo čas, sílu ducha i těla a tak oslabovalo působivost a sílu Boží věci. Kazatelé, kteří to dělají nemohou mít dostatek času na úvahy a modlitby, všechnu tu sílu a bystrost ducha, jakou by měli mít, aby chápali případy oněch duší, které potřebují pomoci a aby byli připraveni "včas nebo nevčas". Vhodně pronesené slovo v pravý čas, může zachránit ubohou bloudící, pochybující, klesající duši. Pavel napomíná Timotea: [1T 471] "O tom přemýšluj, v tom buď, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm." 1Tm 4,15.

V Kristově příkazu učedníkům, jim praví: "Cožkoli svážete na zemi, bude svázáno na nebi, cožkoli rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi." Je-li toto ono strašlivé odpovědné dílo Božích kazatelů, jak je tedy důležité, aby se mu cele oddali a bděli nad dušemi jako takoví, kteří musí vydat počet. Měl sem vniknout nějaký sobecký zájem a odloučit srdce od díla? Někteří kazatelé touží po svých domovech, unikají pouze na sobotu a opět se navracují a vyčerpávají svoji energii vyřizováním domácích záležitostí a hospodářství. Pracují po celý týden pro sebe a věnují zbytek své již vyčerpané energie práci pro Boha. Ale tak slabé úsilí On nepřijímá. Nemají šetřit svých duševních ani tělesných sil. Jejich největší snaha je ještě nedostatečná. Ale když jsou v pracovních dnech zaneprázdněni pečováním a neklidem tohoto života, nehodí se vůbec pro vznešené, posvěcené, důležité Boží dílo. Osud duší závisí na jejich životě a na rozhodnutí, které učiní. Jak je tedy důležité, aby byli střídmí ve všem, ne pouze v jídle ale i v práci, aby jejich síly mohly být neseslabené, mohly být věnovány jejich posvěcenému povolání.

Někteří věřící přítomné pravdě se dopustili velké chyby zaváděním obchodování do řady shromáždění, neboť tím odváděli mysl od předmětu shromáždění. Kdyby byl Kristus nyní ještě na zemi, vyhnal by tyto obchodující ať by to již byli kazatelé nebo lid karabáčem, jako když vešel za stara do chrámu, "počal vymítat ty, kteříž prodávali a kupovali v chrámě a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby převracel. [1T 472] Zdaliž není psáno, že dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů? Vy pak učinili jste jej peleší lotrů." Mk 11,15.17. Tito prodávající by mohli říci na svoji omluvu, že předměty, které prodávají, slouží svatým obětem. Ale oni pomýšleli na zisk, aby získali prostředky, aby shromažďovali.

Bylo mně ukázáno, že kdyby nebyly duševní a mravní schopnosti zatemněny špatnými životními návyky, byli by kazatelé i lid snadno a rychle rozeznali zlé následky směšování svatých a všedních věcí. Kazatelé stáli na kazatelně a pronášeli slavnostní kázání a potom, zaváděním obchodování a samotným prodáváním dokonce i v Božím domě, odvraceli mysl svých posluchačů od právě získaných dojmů a mařili tak ovoce své práce. Kdyby nebyla otupena vnímavost byli by rozeznali, že snižují věci posvěcené na stupeň věcí obecných. Břímě prodeje našich publikací by neměla spočívat na kazatelích, pracujících Slovem i Písmem. Jejich čas a síla by měla být šetřena, aby jejich úsilí mělo dokonalý úspěch v řadě shromáždění. Jejich časem a silou by nemělo být plýtváno, neměli by prodávat naše knihy,

když mohou tyto být dobře předávány veřejností těmi, kdo nenesou kazatelské břímě. Když přichází na nová pole, může být nutností pro kazatele, aby s sebou přinesl publikace, aby je nabídl lidem ke koupi, i za některých okolností může být nutné také prodávat knihy a uzavírat obchody za vydavatelství. Ale této práci by mělo být zabráněno, kdykoli může být vykonána druhými.

Kazatelé mají dosti co dělat s kázáním slova a když byli se vším důrazem přednesli lidu vznešenou pravdu, mají zachovávat pokornou důstojnost, jako kazatelé vznešené pravdy a jako představitelé pravdy hlásáné lidu. Po námaze svého zaměstnání potřebují oddechu. I prodávání knih o přítomné pravdě je starost, nárok na mysl a obtíž pro tělo. [1T 473] Jsou-li zde někteří, kteří mají ještě reservu sil a mohou být zatíženi aniž by jim to uškodilo, mají ještě důležitou práci a ta započala právě okamžikem, kdy kázali lidu pravdu. Pak přichází ještě výstražná kázání, bdělá péče, snaha druhým dobře činit, rozhovory a návštěvy u rodinných krbů, dům od domu, vnikání do myšlenkového i duševního stavu oněch duší, které naslouchaly jejich úvahám. Povzbuzování jednoho, kárání druhého, utěšování obtížených, trpících a zoufalých. Mysl by měla být co nejvíce oproštěna od únavy, aby byli muži hotoví "včas i v nečas". Měli by být poslušni Pavlova důtklivého napomínání Timoteovi: "O těchto věcech přemyšluj, a cele se jim oddej."

Někteří nesou velmi lehce odpovědnost za dílo. Domnívají se, že je jejich práce skončena opuštěním kazatelny. Je to těžké navštěvovat, je to těžké promlouvat a lid, který skutečně touží získat vše to dobré co zde je pro ně, který si přeje slyšet a poznat a naučit se věci vidět jasně, není spokojen, nemaje žádného užitku. Kazatelé se omlouvají, že jsou unaveni, a přece někteří plýtvají svými drahocennými silami a tráví svůj čas prací, kterou by druhý zastal právě tak dobře jako i oni. Mají si uchovat mravní a tělesnou sílu, aby mohli jako věrní Boží služebníci podat důkaz své služby.

V každém důležitém místě by měl být sklad publikací. A někdo, kdo si skutečně cení pravdy, by měl projevit snahu, aby tyto knihy se dostaly do rukou všech, kdo si přejí číst. Žeň je velká, ale ženců málo, a ti mnozí zkušení pracovníci, kteří se nyní nacházejí na poli mají co dělat s prací slovem i pérem. Povstanou mužové prohlašující, že Bůh na ně vložil břímě vyučování pravdě. Všichni takoví musí být prozkoumáni a vyzkoušeni. [1T 474] Nesmí jim být ulehčeno ode všech starostí ani nesmí jim ihned být svěřeno odpovědné postavení. Ale musí být povzbuzováni, aby plně dokázali svoji službu. Nebylo by nejlepším pro takové jedince, aby převzali práci jiných mužů nebo v ní pokračovali. Nechť nejprve společně s někým zkušeným a moudrým pracují a ten brzy uvidí jsou-li schopni vykonávat zachraňující vliv. Mladí kazatelé, kteří nikdy neměli unavující práce, ani nepocítili nátisk na svou duševní a fysickou sílu, neměli by být povzbuzováni v naději na podporu, neodvislou od jejich vlastní fysické práce, neboť to by jim škodilo a bylo by vnadidlem pro muže, aby se věnovali dílu, jehož tíhu by si sami neuvědomovali, ani odpovědnost, spočívající na Bohem vyvolených kazatelích. Takoví by se cítili kompetentními vyučovat druhé i když by sami sotva poznali první zásady.

Mnozí vyznávači pravdy nejsou jí posvěceni a nejsou nadáni moudrostí, nejsou vedeni a vyčováni Bohem. Všeobecně je Boží lid světského myšlení a odvrátil se od prostoty evangelia. To je příčinou velkého nedostatku duchovního bystrozraku v jejich chování vůči kazatelům. Káže-li kazatel nenuceně, prostosrdečně, vychvalují ho. Místo, aby stavěli na pravdách, které hlásá a napravovali se a takto dokázali, že nejsou zapomětlivými posluchači ale činitelé, vyvýšují ho, odvolávají se na to, co činil. Trvají na ctnostech ubohého nástroje, ale zapomínají na Krista, který tohoto nástroje použil. Od pádu satanova, který byl vznešený anděl, klesali kazatelé pro povýšenost. Nemoudří světitelé soboty činí potěšení satanovi, když vychvalují své kazatelé. Jsou si toho vědomi, že pomáhají satanovi v jeho díle? Jistě by byli zděšeni, kdyby si uvědomili, co dělají. Jsou zaslepeni, [1T 475] nejsou v radě Boží. Pozvedám varovný hlas proti chválení a pochlebování kazatelům. Viděla jsem zlo, strašlivé zlo, které z toho pošlo. Nikdy, nikdy nepronášejte slov chvály do očí kazatele. Vyvyšujte Boha a važte si věrného kazatele, buďte si vědomi jeho břemene a ulehčete mu je, můžete-li, ale nepochlebujte mu. Neboť satan sám stojí připraven na své pozorovatelně, aby vykonal svoji práci.

Kazatelé nemají používat lichotek nebo brát ohled na osoby. V tom tkvělo a dosud spočívá velké nebezpečí pobloudění, dělá -li se i malý rozdíl mezi majetnými, nebo lichotí-li

se jim zvláštní pozorností nebo slovy. Je zde nebezpečí "obdivování se člověku" pro zisk, ale kdo tak činí uvádí v nebezpečí vlastní věčné zájmy. Kazatel může být zvláštním oblíbencem některého zámožného člověka a ten, může být k němu velmi štědrý, to kazatele uspokojuje a on opět ze své strany zahrnuje chválou dárcovu přízeň. Jeho jméno může být vyhlášeno tiskem a přece může být tento dárce nehoden důvěry mu věnované. Jeho štědrost nevznikla z hluboké živé zásady činit dobro svými prostředky, podporovat Boží věc, poněvadž by si ji ocenil, ale z nějakého sobeckého důvodu, z přání být pokládán za štědrého. Možná, že daroval z chvilkové nálady a jeho štědrost nebyla zásadní. Mohl k tomu být pohnut nasloucháním bodající pravdě, která na chvíli otevřela jeho peněženku, ale jeho štědrost postrádá hlubších motivů. Dává jako postižen křečí, jeho peněženka se otvírá jako by v křečovitých záchvěvech, právě tak jistě se křečovitě zavírá. Nezasluhuje chvály, neboť v pravém slova smyslu je skrblíkem a neobráti -li se od základu i se svoji peněženkou, uslyší jedinou zničující hrozbu: "Odejdi bohatče, běduj a kvil pro bídu, která tě postihne. Tvoje bohatství je zkaženo a tvé roucho je molem prožráno. " Takoví nakonec procitnou ze strašlivého sebeklamu. Ti, kdo vychvalovali jejich chvilkovou štědrost, [1T 476] pomáhali satanovi je oklámat a udržovali je v domnění, že jsou velmi štědrými, velmi obětavými i když neznají ani základní zásady štědrosti, nebo sebeobětování.

Někteří muži a některé ženy si namlouvají, že věří, že si příliš necení věcí tohoto světa, ale že si více váží pravdy a jejího pokroku než jakéhokoli světského zisku. Mnozí nakonec procitnou, aby shledali, že byli oklamáni. Snad si někdy cenili pravdy a snad se jim zdály pozemské poklady u porovnání s pravdou skutečně bezcennými, ale po nějakém čase, když se jejich světské poklady rozmnožily, stávali se méně oddanými. Ačkoliv mají dost pro pohodlný život, přece jejich všechny činy ukazují, že nejsou nikterak uspokojeni. Jejich skutky dosvědčují, že jejich srdce jsou připoutána k jejich světským pokladům. Zisk, zisk je jejich heslem. K tomuto konci jim radí i členové rodiny. Neudělají si téměř ani čas na modlitbu nebo pobožnost. Pracují od časného rána do pozdní noci. Churaví a nemocné ženy a slabé děti vybičovávají jejich ochabující ctižádost a spotřebovávají jejich životní síly, aby získali nějaký předmět, aby získali ještě trochu více peněz. Lichotí si, že tak činí, aby pomohli Boží věci. Strašlivý klam. Satan přihlíží a směje se, neb on ví, že zaprodávají duši i tělo pro ziskuchtivost. Jsou zaslepeni bohem tohoto světa. Kristus je koupil svojí vlastní krví, ale oni olupují Krista, olupují Boha, samo jsou rozervanými a téměř neužitečnými pro společnost.

Věnují jen málo času nápravě svého myšlení a jen málo společným nebo domácím radostem. Nejsou nikomu k užitku. Jejich životy jsou hrozným omylem. Ti, kteří sebe sama takto zneužívají cítí, že jejich bezoddyšná práce je bezcenná. Ničí se svojí troufalou prací. [1T 477] Poškozují chrám Páně neustálým přestupováním zákonů své existence přemírou práce. A přece to pokládají za ctnost. Až je Bůh povolá k skládání počtu, až bude od nich požadovat hřivny, které jim svěřil i s úroky, co budou moci říci? Jakou omluvu budou moci pronést? Kdyby byli pohany, kteří ničeho nevědí o živém Bohu a vrhali se v slepém uctívání pod kola vozu boha Juggernauta, byl by jejich případ snesitelnější. Ale oni mají světlo, dostává se jim varování, aby udržovali svá těla, která Bůh nazývá svých chrámem, ve stavu co nejzdravějším, aby ho mohli oslavovat svým tělem i duchem, které jsou Jeho. Nedbají Kristova naučení: "Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou, ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Neboť kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše." Mt 6,19-21. Dovolují, aby je pečování tohoto světa omámilo. "Kteříž pak chtí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osídlo a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřižuji lidi v zahynutí a zatracení." 1Tm 6,9 Uctívají pozemské poklady jako nevědomí pohané své modly.

Mnozí si lichotí, že jejich touha po zisku pramení z přání, aby mohli pomáhat Božímu dílu. Někteří slibují, že získají-li dostatek, budou činit dobře a podporovat přítomnou pravdu. Ale když se jejich očekávání splnila,nejsou o nic ochotnější pomáhat Božímu dílu než byli dříve. Opět se zavazují, že když zakoupí onen vytoužený dům nebo vyhlédnutý, velmi požadovaný kousek země, a zaplatí za ně, pak že vykonají veliké dílo svými peněžitými prostředky, aby pomohli šířit Boží věc. Ale když se touha jejich srdce splnila, jsou ještě méně ochotni pomáhat Božímu dílu, než byli ve dnech své chudoby. [1T 478] "Mezi trní pak vsátý jest ten, kterýž slyší slovo, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá bez užitku." Mt 13,22. Oklamání zboží je vede krok za krokem až ztratí všechnu lásku k pravdě a

přece se klamou falešnou nadějí, že jí věří. Milují svět a věci tohoto světa,ale lásky k Bohu nebo ku pravdě v nich není.

Aby získali trochu peněz, zařídí si mnozí s rozmyslem své obchodní záležitosti tak, že tato práce stojí velkou námahu mimo dům a jejich rodinu doma. Kosti, svaly, mozek všech jsou napjaty do krajnosti, mají před sebou velký kus práce, který musí být vykonán a vymlouvají se, že musí vykonat vše, co je v jejich silách, jinak že utrpí ztrátu, že mnoho prodělají. Všechno musí být zachráněno, ať je již následek jaký chce. Co získali takoví lidé? Možná, že byli schopni udržet si základní majetek a přidat něco k tomu. Ale co ztratili na druhé straně? Dar zdraví nedocenitelný jak pro chudé tak i pro bohatého, ustavičně, nezadržitelně se ztrácí. Matka i děti opětovně napadají samé základy zdraví a síly, domnívá se, že takové nadměrné mrhání nikdy neskončí, v údivu shledají, že jejich životní síla je zcela vyčerpána. Nemají ničeho, oč by se opřeli v čas potřeby. Krása a štěstí jejich života jsou zastíněny bezesnými nocemi a mučivými starostmi. Tělesná i duševní síla je pryč. Manžel a otec, který pro zisk tak nemoudře zařídil své záležitosti, snad i s plným souhlasem ženy, matky, může nyní jako výsledek pochovat matku a jedno nebo i více dětí. Zdraví a život byly obětovány lásce k penězům. "Kořen zajisté všeho zlého jestiť milování peněz, kterýchž někteří žádostiví byvše, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými." ITm 6,10

Světitelé soboty musí ještě vykonat veliké dílo. [1T 479] Musí mít oči otevřené, aby viděli svůj pravý stav, musí být horliví a kající, neboť jinak nedojdou věčného života. Zmocnil se jich duch světa tohoto a dostali se do zajetí mocností temnoty. Nedbají napomínání apoštola Pavla, "a nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli své tak, abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá." Ř 12,2 U mnohých převládá světský duch s žádostmi a sobectvím. Ti, kteří ho mají, ohlížejí se jen po svém vlastním zájmu. Sobecký bohatý člověk se nezajímá o záležitosti svého souseda, nemůže-li sám využít toho, čím je tento v nevýhodě. Ono ušlechtilé a Bohu rovné v člověku mizí a je obětováno sobeckým zájmům. Láska k penězům je kořenem všeho zla. Zatemnuje rozhled a zabraňuje lidem v rozeznávání povinností k Bohu a bližním.

Někteří si lichotí, že jsou štědří, poněvadž někdy darují ochotně kazatelům a na šíření Božího díla. Avšak jednání s těmito tak zvanými štědrými lidmi je velmi obtížné, neboť jsou vždy hotovi ošidit. Mají přemíru statků tohoto světa proto na nich spočívá velká odpovědnost jako na Božích šafářích. Když však jednají s chudým, těžce pracujícím bratrem, vyždímají z něj poslední haléř. Hubený zisk je podílem chudého člověka. Místo, aby byl k svému chudému bratru blahovolný, využívá bezohledný, přísný bohatý muž všech výhod a zvyšuje svůj již beztoho velký blahobyt neštěstím druhého. Honosí se svojí zběhlostí, ale svým bohatstvím uvaluje na sebe těžké zlořečenství a staví do cesty překážky svému bratru. Svým skrblictvím a vypočítavostí se připravuje o možnost ovlivňovat ho nábožensky. Všechno to má onen chudý bratr v živé paměti, a všechny horlivé modlitby a zdánlivě horlivá svědectví, [1T 480] vycházející z úst jeho bohatého bratra ho zarmucují a znechucují. Vidí v něm pokrytce, vzniká trpkost jíž jsou mnozí zachváceni. Chudý mu nemůže zapomenout, že byl využit, taktéž nemůže zapomenout, že byl nucen, aby se podjal nepříjemných záležitostí jen proto, že byl ochoten nést břemena "zatím co bohatý bratr měl vždy pohotově výmluvu, aby mu nemohlo být břímě naloženo." Přesto vše je chudý muž tak proniknut Kristovým duchem, že odpustí bohatému bratru všechno zneužití.

Opravdová, ušlechtilá, nesobecká dobrota nalézá se velmi zřídka mezi zámožnými. Ve své touze po majetku, přehlíží nároky lidskosti. Nemohou vidět a pociťovat obtížné, nepříjemné postavení svého bratra v chudobě, který snad pracoval právě tak těžce jako i oni. Říkají jako Kain: "Jsem snad strážný bratra svého?" "Pracoval jsem tvrdě na to co mám, musím si toho hleděti." Místo aby se modlili: "Pomoz mi cítit bídu bratra mého." Jejich neustálou snahou je zapomenout, že má vůbec nějakou bídu, nějaký nárok na jejich soucit nebo štědrost.

Mnozí světitelé soboty jsou vinni, že jsou obličeje chudých rozryty vráskami. Myslí si však takový, že Bůh nevidí skoupé, nízké počínání? Kdyby mohli mít oči otevřené, viděli by anděla následující je, kamkoli jdou a věrně zapisujícího všechny jejich skutky jak v rodině, tak i na jejich pracovištích. Věrný svědek je jim na stopě a prohlašuje: "Znám skutky tvé." Když jsem viděla ducha oklamávání a šízení a nízkosti dokonce mezi některými tzv. světiteli soboty, vykřikla jsem v duševní úzkosti. Toto veliké zlo, tato strašlivá kletba se klade kol

některých z Izraele Božího v těchto posledních dnech a činí je předmětem odporu dokonce i některých ušlechtile smýšlejících nevěřících. A toto je lid, který vyznává, že očekává na Pána!

Jsou ještě chudí bratří, kteří nejsou prosti pokušení. Jsou špatnými hospodáři,nemají moudrého úsudku, chtějí získat prostředky aniž je získali poznenáhlou, vytrvalou prací. [1T 481] Někteří mají tolik naspěch, aby zlepšili své životní podmínky, že se pouští do různých podniků aniž by se dříve poradili s muži dobrého úsudku a zkušeností. Jejich očekávání se zřídka splní: místo aby vydělali, prodělají a potom přichází pokušení a sklon k závisti vůči bohatým. Chtějí skutečně mít prospěch z blahobytu bohatších bratří a cítí se ukřivděni, jelikož tomu tak není. Ale oni nejsou hodni, aby se jim dostalo zvláštní pomoci. Je jasné, že jejich úsilí bylo nestálé, rozptýlené. Byli nestálí v obchodních záležitostech a plni strachu a obav, což vynáší jen malý obrat. Takoví lidé by měli dát na radu zkušených. Ale právě takoví jsou často těmi posledními, kdo hledají rady. Domnívají se, že mají nadřazený úsudek a nechtějí se dát poučit.

A právě takoví jsou velmi často podváděni bystrými, honěnými kupčíky s patentním právem, jejich úspěch vždy záviší na umění klamat. Takoví by měli chápat, že těmto kupčíkům nemůže být věnována žádná důvěra. Ale bratří jsou důvěřiví právě v těchto věcech, které by měli podezírat a jimž by se měli vyhnout. Neberou si k srdci Pavlovo poučení k Timoteovi: "Jestiť pak zisk veliký pobožnost s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestat umí." "Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme." 1Tm 6,6.8. Nedopusťme, aby chudí se domnívali, že jedině bohatí jsou chamtiví. Zatím co bohatí chtivě drží to, co mají a snaží se získat ještě více, jsou chudí ve velkém nebezpečí, že by mohli bohatým závidět jejich majetek. V naší zemi hojnosti je skutečně málo těch, kteří jsou opravdu tak chudí, aby potřebovali pomoci. Kdyby jen žili správným způsobem, neměli by téměř v žádném případě nedostatek. Moje výzva k bohatým je: Jednejte velkodušně se svými chudými bratry, kteří zchudli neštěstím nebo nemocí, zaslouží si vaší zvláštní péče a pomoci. "A tak sumou, všichni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví. [1T 482]

Zbožní mužové a zbožné ženy, očekávají přenesení do nebes, aniž by poznali smrti. Varuji vás, abyste byli méně pečující, méně ziskuchtiví pro sebe. Vzkřiste své Bohu podobné mužství, své ušlechtilé ženství, šlechetnými skutky nesobecké dobrotivosti. Z celého srdce zavrhněte své dřívější lakomství a získejte znovu ušlechtilost duše. Z toho, co mi Bůh zjevil jsem viděla, že vás Ježíš vyvrhne z úst svých, pakli se nebudete z celého srdce svého kát. Sobotu zachovávající adventisté se prohlašují za Kristovy následovníky, ale skutky mnohých z nich, zapírají jejich vyznání. "Podle ovoce poznáte je." "Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království Božího, ale ten kdo koná vůli Otce mého, který je v nebesích."

Obracím se na všechny, kdo vyznávají, že věří pravdě, aby pohleděli na charakter a život Božího Syna. On je naším vzorem. Jeho život se vyznačoval nesobeckou dobrotou. Byl vždy dotčen lidskou bídou. Chodil po světě a konal dobro. Nebylo jediného sobeckého činu v Jeho životě. Jeho láska k padlému lidstvu, Jeho touha zachránit je, byla tak veliká, že uvalil na sebe Otcův hněv a souhlasil vytrpět trest za ono přestoupení, které uvrhlo provinivšího se člověka do ponížení. Nesl hříchy člověka na vlastním těle. "Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učiněni byli spravedlností Boží v něm." 2K 5,21.

Pravá velkomyslnost je velmi často zmařena zdarem prospívání a bohatstvím. Mužové i ženy projevují někdy v těžkostech nebo pokorné chudobě velkou lásku k pravdě a zvláštní zájem o prospěch Boží věci a o spásu svých bližních a říkají, co vše by dali, kdyby jen měli dostatek prostředků. Bůh je často zkouší, dává jim úspěch, požehnává jim ve všem nad jejich očekávání. Ale jejich srdce jsou lstivá. Jejich dobré úmysly a sliby se podobají sypkému písku. Čím více mají, tím více si žádají. Čím mají větší prospěch, [1T 483] tím jsou chtivější zisku. Někteří z těch, kteří byli ve své chudobě dříve dokonce dobročinni, stávají se skoupými a náročnými. Peníze se stávají jejich Bohem. Libují si v moci, kterou jim dávají peníze, v úctě jim prokazované. Anděl pravil: "Pozoruj jak odolávají pokušení. Bdi nad vyvíjením charakteru pod vlivem bohatství." Někteří utiskovali potřebné chudé a budou chtít získat jejich služeb co nejlevněji. Byli panovační, peníze pro ně znamenaly moc. Viděla jsem, že Boží oko na nich spočívá. Byli svedeni a klamáni. "A aj, přijdu rychle a odplata má se mnou, abych odplatil každému podle skutků jeho."

Někteří zámožní jsou přesně systematicky dobročinní a honosí se svoji přesností a velkomyslností a domnívají se, že tím jejich povinnost končí. Jejich povinnost však nepřestává. Bůh si činí na ně nárok, což si oni neuvědomují. Lidská společnost si činí na ně nárok, jejich bližní si činí na ně nárok. Všech těchto nároků má být dbáno, ani jeden nemá být přehlédnut nebo zanedbán. Někteří lidé dávají kazatelům a do pokladnice s takovým zadostiučiněním, jakoby je to opravňovalo ke vstupu do nebeského království. Někteří opět si myslí, že nemohou ničím prospět Boží věci, nemají -li ustavičný velký zisk. Cítí, že to stále není to hlavní. Kdyby náš Spasitel k nám pronesl táž slova jako kdysi k jistému vládci: "Jdi, prodej statek svůj a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebesích a pojď, následuj mne", odešli by zarmouceni a ponechali bysi jako on své modly, statky, raději než by se s nimi rozloučili a zajistili si tak poklad v nebesích. Tento kníže uplatňoval svoje přesvědčení, že již od mládí zachovává všechna Boží přikázání a v plné víře ve svoji věrnost a spravedlnost a v domnění, že je dokonalý, [1T 484] táže se: Čeho se mně ještě nedostává? Ježíš okamžitě vyvrací jeho jistotu tím, že poukazuje na jeho modlu, jeho majetek. Měl jiné bohy před Pánem , kterých si výše cenil, než věčného života. Nedostávalo se mu velké lásky k Bohu. Tak tomu je s některými, kteří vyznávají víru v pravdu. Domnívají se, že u nich není nedostatku, že jim ničeho neschází, zatím co jsou míle vzdálení dokonalostí a hýčkají modly, které je vyřadí z nebeského království.

Mnozí litují otroky z jihu, poněvadž jsou prací zlomeni, zatím co v jejich vlastních rodinách existuje otroctví. Matkám a dětem je dovoleno namáhavě oc□ rána do večera pracovat, neznají oddechu, znají jen práci bez konce, která je ubíjí. Mají se za Kristovy následovníky, kde však mají čas k uvažování a modlení, kdy mohou získat pokrm pro svou duši, aby rozum, kterým sloužíme Bohu nezakrněl ve svém vývinu? Bůh vyzývá každého jedince, aby užíval darů, které jim předal pro svoji slávu a takto je zdokonaluje, aby získa.li také druhé. Bůh nás zavazuje, abychom prospívali druhým. Naše dílo na tomto světě pro dobro druhých nebude dokonáno, dokud Kristus v nebi neřekne: "Stalo se", "Kdo škodí, škoc□ ještě, a kdo smrdí, smrď ještě, a kdo je spravedlivý, ospravedlní se ještě a svatý posvěť se ještě."

Zdá se, že mnozí nemají pravého pojmu o své odpověč:nosti před Bohem. Je od nich požadováno, aby se snažili vejít úzkou branou. Velké dílo čeká mladé i staré, aby vážně pracovali na záchraně, nejen svých vlastních duší, ale duší druhých. Není nikoho , kdo by mohl tvrdit, že nemá nějakého vlivu. Svojí lhostejností používají tohoto vlivu, aby zabránili duším vejít úzkou bránou, nebo kladou svým vytrvalým, [1T 485] vážným úsilím důraz na nutnost pilně se snažit o vejíti tam-tudy. Nikdo nezaujímá neutrální postavení tím, že nečiní ničEho, aby jiné povzbuzovali ke službě Bohu, ale že také nečiní nic co by jim zabraňovalo ve službě Jemu. Kristus praví: "Ti, kdož se mnou neshromažďují, rozptylují." Mějte se na pozoru, staří i mladí, buď pracujete s Kristem na záchraně duší, nebo se satanem na jejich záhubě. "Nechť svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše skutky dobré a velebili vašeho Otce, kterýž jest v nebesích."

Mladí mohou vykonávat mocný vliv, odloží-li svoji pýchu a sobeckost a oddají se Bohu, ale oni nechtějí nést břímě za druhé. Musí být sami nošeni. Nadešel čas, kdy Bůh požaduje v tomto směru změnu. Vyzývá mladé lidi i staré, aby byli horliví a kající. Zůstanou-li ve stavu vlažnosti, vyvrhne je z úst svých. Věrný svědek pravil: "Znám skutky tvé." Mladý muži, mladá ženo, vaše skutky jsou známé, ať jsou dobré anebo špatné. Jste bohatí na dobré skutky? Ježíš k vám přichází jako Rádce: "Radím ti aby sis ode mne koupil zlatá ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé abys byl oděn, aby se nezjevila hanba nahoty tvé, a masti na oči, aby jsi viděl."

Zdravotní reforma

Ve vidění, mně daném 25.prosince 1865 v Rochesteru N.Y. bylo mi ukázáno, že je náš sobotu zachovávající lid lhostejný k světlu, které jim Bůh dal o zdravotní reformě, že nás čeká ještě práce, a že jako lid jsme příliš pozadu v následování Boží zjevené prozřetelnosti, když nás vyvolil aby nás vedl. [1T 486]

Bylo mi ukázáno, že zdravotní reforma sotva započala. Zatím co někteří hluboce cítí a prožívají svoji víru v díle, zůstávají druzí lhostejní a učiní sotva první krok ve- zdravotní reformě. Zdá se, že mají nevěřící srdce a že mnozí couvnou, jelikož tato reforma omezuje

jejich požívačnost. Mají jiné bohy před Pánem. Chuť je jejich bohem. A když je sekyra přiložena ke kořeni stromu a když se cítí dotčeni ti, kdo holdují zvráceným chutím na úkor zdraví, nepřejí si být přesvědčeni, když je poukázáno na jejich hřích, když jsou jim ukázány jejich modly. Ačkoli Boží hlas k nim přímo promlouvá, aby odložili tuto zdraví škodící lhostejnost, někteří stále lpí na těchto škodlivých věcech, které milují. Zdají se být připoutáni ku svým modlám a Bůh v brzku řekne svým andělům: "Nechte je být."

Bylo mi ukázáno, že zdravotní reforma je částí trojandělského poselství a že s ním je právě tak úzce spojena jako paže a ruka s lidským tělem. Viděla jsem, že my jako lid musíme jít v tomto hnutí příkladem napřed. Kazatelé i lid musí jednat jednomyslně. Boží lid není připraven na hlasité volání třetího anděla. Svoji práci musí vykonat sám a nesmí ji nechat Bohu, aby ji za něj udělal. Tuto práci přenechal jim. Je to osobní práce, žádný ji nemůže vykonat za druhého. "Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očisťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží." 2K 7,1. Požívačnost je převládajícím hříchem tohoto věku. Nenasytné chutě činí z mužů i žen otroky a zatemňuje jejich rozum, otupuje jejich mravní citlivost v takovém stupni, že posvěcené Boží pravdy nejsou náležitě oceňovány. Nízké sklony a pudy ovládají muže i ženy.

Boží lid musí znát sám sebe má-li být způsobilý proměnění. Musí rozumět vlastní tělesné schránce, [1T 487] aby mohl zvolat se žalmistou: "Chváliti tě budu, že jsi mne předivně stvořil." Mají vždy podřizovat své chutě morálním a rozumovým orgánům. Tělo má sloužit duchu a nikoli duch tělu.

Bylo mi ukázáno, že je před námi mnohem větší práce, než máme vůbec ponětí, budeme-li chtít zajistit si zdraví tím, že zaujmeme správný poměr k životu. Dr.A. udělal dobrý kus práce a dobré dílo léčením a poučováním těch, kteří po celý život nevěděli, že jídlo, pití a práce podporují a udržují zdraví. Bůh dal ve své milosti světlo svému lidu skrze svůj pokorný nástroj, že musí zapírat a přemáhat své nezřízené chutě a být střídmý ve všem, aby přemohl nemoc. Dal zazářit velkému světlu na jejich stezku. Mají být pozadu ti, "očekávající tě, blahoslavené naděje a příští slávy velkého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista, kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků" Tt 2,13.14 za tzv. nábožnými nemajícími víry v brzký příchod našeho Spasitele? Zvláštní lid, který sobě očistil, aby byl přenesen do nebe aniž by okusil smrti, nemá být v konání dobrých skutků za ostatními. Ve svém úsilí očistit se ode vší poskvrny těla i ducha, konat posvěcení v Boží bázni, mají být tak daleko přede všemi obyvateli země, tak jako je jejich vyznání povzneseno nad všechna ostatní vyznání.

Někteří se posmívají této reformě a říkají, že to vše je zbytečné, že to je rozruch, který odvrací mysl od přítomné pravdy. Říkají, že to vede k extrémům. Takoví nevědí, co mluví. Jak mohou tzv. zbožní mužové a zbožné ženy, nemocní od hlavy až k patě, [1T 488] mají tělesné, duševní i mravní síly oslabené holdováním nezřízeným chutěm a přemírou práce, posuzovat jistotu víry a chápat Boží požadavky? Když jsou jejich mravní i rozumové schopnosti zastřeny, nejsou s to ocenit smírčí oběť a vznešený charakter Božího díla, nemohou ani pociťovat rozkoš ze studia Jeho Slova. Jak může nervosní, špatným zažívaním trpící člověk, být vždy ochoten mírně odpovídat na každou otázku tážícího se člověka na důvod jeho víry? Jak brzo by takový člověk byl zmaten a zneklidněn a ve své choré představě by viděl v naprosto špatném světle a zneužil by nedostatkem oné mírnosti a klidu, která charakterisuje Kristův život, svoje vyznání tím, že by se přel s nerozumnými lidmi? Pohlížejí na tuto záležitost z vyššího náboženského hlediska, musíme být dokonalými reformátory, abychom se podobali Kristu.

Viděla jsem, že nám náš nebeský Otec udělil velké požehnání ve světle zdravotní reformy, že můžeme být poslušni Jeho požadavku a oslavovat Ho ve svém těle a duchu, které jsou Jeho, abychom nakonec stáli bez viny před Božím trůnem. Naše víra od nás vyžaduje, abychom vysoko pozvedli korouhev a učinili první kroky kupředu. Zatím co se mnozí přou o jiné zdravotní reformy, měli by jako rozumní lidé sami něco podniknout. Naše pokolení se nalézá ve velmi politováníhodném stavu, trpí všemožnými chorobami. Mnozí trpí dědičnými chorobami a trpí za špatné zvyky svých rodičů, a přece jdou po téže cestě oni i jejich děti, po cestě, kterou se ubírali jejich předkové. Neznají sami sebe. Jsou nemocní a nevědí, že jejich vlastní špatné návyky jsou příčinou jejich nesmírného utrpení.

Je dost málo těch, kteří jsou dostatečně probuzeni, [1T 489] aby pochopili jak mnoho společného mají jejich návyky s jejich zdravím, charakterem s jejich užitečností na tomto světě a jejich věčným údělem. Viděla jsem, že je povinností těch, kdo obdrželi světlo z nebes a uvědomili si prospěch, který jim kyne budou-li v něm chodit, aby projevovali větší zájem o ty, kteří ještě trpí z nedostatku znalostí. Světitelé Soboty očekávající na brzký příchod svého Spasitele měli by být posledními, kdo nejeví zájem o toto velké dílo reformy. Mužové a ženy musí být poučováni a kazatelé i lid musí pociťovat, že břímě díla spočívá na nich, že musí pojednávat o tom předmětu a klást je jiným na srdce.

Bylo mi ukázáno, že máme zaopatřit domov trpícím a těm, kteří si přejí poznat, jak mají pečovat o své tělo a předcházet tak nemocem. Nemáme zůstávat lhostejnými a nutit nemocné, kteří si přejí žít podle pravdy, aby navštěvovali známé lázeňské ústavy pro znovu nabytí ztraceného zdraví, lázně kde nemají porozumění pro naší víru. Nabudou-li zde opět zdraví, může to být na úkor jejich náboženského cítění. Ti, kteří mnoho trpěli tělesnými neduhy jsou slabí, duševně i mravně. Když pocítí dobrodiní správného použití vody, vzduchu a správné životosprávy, mohou se domnívat, že když je dovedli tito lékaři s takovým úspěchem léčit, nemohou být na omylu ani ve své víře, že když je dovedli tito lékaři s takovým úspěchem léčit, nemohou být na omylu ani ve své víře, že když se zařídili do velkého, dobrého díla pomáhat trpícímu lidstvu, musí mít i zde téměř zcela pravdu. A takto se dostává náš lid do nebezpečí, že se chytí do léčky pro svoji snahu znovu nabýt zdraví v těchto ústavech.

Bylo mi opět ukázáno, že ti,kteří jsou silně vyzbrojeni náboženskými zásadami a jsou pevní v poslušnosti všech Božích přikázání, nemohou obdržet ono požehnání ve zdravotních ústavech dneška, jako snad mohou získat druzí, kteří jsou jiné víry. Světitelé Soboty jsou zvláštní svojí vírou. [1T 490] Zachovávat všechna Boží přikázání, jak Bůh požaduje, být Jeho vlastnictvím a jím uznáváni, je na výsost nesnadné ve známých vodoléčebných ústavech. Musí ssebou vždy a všude nosit síto evangelia a prosívat vše, co slyší aby si mohli volit dobré a odmítat špatné.

Vodoléčebný ústav v --- je nejlepším ústavem svého druhu ve Spojených Státech. Jeho vedoucí dělají dobrý kus práce, co se týče léčení. Však my nemůžeme mít důvěru v jejich náboženské zásady. Nazývají se křesťany a přitom doporučují svým pacientům hru v karty, tanec a navštěvování divadla, což vše směřuje ke zlému nebo, abychom řekli velmi mírně, má zdání zla a je v přímem protikladu učení Kristovu a apoštolů. Svědomití světitelé Soboty, kteří navštěvují tyto ústavy aby znovu nabyli svého zdraví nemohou mít takový prospěch, jaký by mohli získat, kdyby nemuseli být téměř ustavičně na stráži, aby nekompromitovali svoji víru a nezneuctili věc svého Vykupitele a aby neuvrhli vlastní duše do nevolnictví.

Bylo mi ukázáno, že by světitelé Soboty měli umožnit duším téže vzácné víry možnost prospěchu, aniž by tito byli nuceni vydávat své peníze v ústavech, kde jsou jejich náboženské zásady a jejich víra ohroženy, a kde nemohou nalézt sympatie ani jednoty v náboženských záležitostech. Ve své prozřetelnosti řídil Bůh kroky Dr. B. do ---, aby zde získal zkušenosti, kterých nemohl nikde jinde nabýt, neboť bylo jeho přáním, aby Dr. vykonal jistou práci ve zdravotní reformě. Jako službu konající lékař získal v dlouhých létech své práce podrobnou znalost lidského organismu a Bůh si nyní přeje, aby poznal a učil, jak používat požehnání, které je v dosahu lidské moci. Chce, aby byl připraven prospět nemocným, aby poučoval ty, kteří nevědí jak si zachovat sílu a zdraví, [1T 491] které již mají a jak předejít nemocem, moudrým používáním prostředků darovaných nebesy, čistou vodou, vzduchem a životosprávou.

Bylo mi ukázáno, že Dr.B. je opatrným a přísně svědomitým mužem, muž, kterého Bůh miluje. Prošel mnoha zkouškami, sloužícími k jeho dobru, ačkoliv procházeje jimi, nemohl vždy pochopit, jak by pro něj mohly být prospěšnými. Dr.B. se nepovyšuje proto, že věří pravdě a kráčí po jejich stezkách. Není mužem náladovým, umíněným ani domýšlivým a panovačným. Příliš se obává, aby si nepřikládal onu důstojnost a důležitost, kterou by jeho postavení dovolovalo. Radí se s druhými a snadno se s ním jedná, je ve velkém nebezpečí, že by si ochotně přikládal břemena, která by neměl nést. Vidí a cítí všechno co by mělo být vykonáno a je v nebezpečí, že by dělal příliš mnoho. Je krajně citlivý a soucitný a hluboce cítící se všemi pacienty. Kdyby mu to bylo dovoleno nesl by takovou tíhu odpovědností, že by byl její váhou rozdrcen.

Vlivní mužové a ženy by měli pomáhat br.B. svými modlitbami, svým zájmem, srdečnou spolupráci, povzbuzujícími a naděje plnými slovy, svojí radou - což vše by u něho našlo ocenění. Jeho postavení nemůže být záviděníhodné. Béře-li na sebe tak velikou odpovědnost nečiní tak z vlastní vůle pro své zaopatření, neb to by si mohl zaopatřit mnohem snadněji a vyhnout se všem starostem a úzkostí a těžkostem, které mu přináší takové postavení. Jeho vede jedině povinnost a když už jednou nabude přesvědčení kde se tato stezka nachází, jde po ní a bude stát ná svém místě, nechť jsou následky toho jakékoli. Měl by mít sympatie a spolupráci všech vlivných, těch které si Bůh přeje vidět po jeho boku jako podporu v jeho pilném díle.

Dr.B. by mohl co se týče tohoto světa, míti lepší postavení než má nyní. Bylo mi ukázáno, [1T 492] že jeho postavení bude ještě obtížnější. Mnozí nemající vůbec zkušeností, nebudou ani mít ponětí o velikosti podnikání a budou si přát, aby se vše řídilo podle nich. Někteří se budou divit, proč nemohou chudí být léčeni zcela zdarma a budou v pokušení domnívat se, že to je nakonec přece jen výdělečný podnik. A ten i onen bude chtít míti právo do toho mluvit a nalezne stejné množství chyb ať se již koná cokoliv, neboť mně bylo ukázáno, že si budou někteří pokládat nedůvěru a oposici za ctnost. Jsou pyšní na to, že nepříjímají vše tak, jak to je podáváno. Jako Tomáš se chlubí svou nevěrou. Ale chválil Ježíš nevěřícího Tomáše? Podávaje mu důkaz, který požadoval, aby mohl věřit, řekl mu Ježíš: "Tomáši, poněvadž jsi mne viděl, uvěřil jsi, blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili."

Bylo mi ukázáno, že není dostatek prostředků mezi adventisty s.d. V přítomné době je u nich největší nebezpečí v hromadění majetku. Někteří neustále zvětšují své pečování a snažení, jsou přetížení. A z té příčiny téměř zapomínají na Boha a na potřeby Jeho díla. Jsou duchovně mrtví. Požaduje se od nich, aby přinesli Bohu oběť, ta nerozmnožuje, ale ubírá a stravuje. Bylo mi ukázáno, že je zde pro Boží lid důstojný podnik, hodný toho, aby se na něm podíleli - podnik, do kterého mohou investovat prostředky pro Boží slávu, pro šíření Jeho díla . Mnoho peněžitých prostředků mezi našim lidem slouží toliko k hanbě těm, kteří na nich lpí.

Náš lid by měl mít svůj vlastní ústav, pod vlastním dozorem, aby byl ku prospěchu nemocným a trpícím v našich řadách, kteří chtějí získat zdraví a síly, aby mohli oslavovat Boha ve svém těle a duši, které jsou Jeho. Takový ústav správně vedený, byl by prostředkem, [1T 493] který by přinášel naše názory mnohým, které je nám nemožno podchytit pouhým zastáváním a hájením pravdy. Když by nevěřící hledali útočiště v ústavě, věnujícímu se úspěšnému léčení a vedenému adventními lékaři, dostávali by se přímo pod vliv pravdy. Když by se seznámili s našimi lidmi a jejich skutečnou vírou, jejich předsudky by zmizely a byli by příznivě ovlivňování. Jsou takto pod přímým vlivem pravdy, získali by někteří nejen úlevu od chorob těla, ale nalezli by též hojivý balsám pro své hříchem choré duše.

Když pak se zdraví nemocných moudrým léčením zlepší a počínají mít radost ze života, mají důvěru k těm, kteří jim pomohli znovu nabýt zdraví. Jejich srdce jsou naplněna vděčností a dobrá setba pravdy tím pohotovější se v nich ujme, v některých pak případech bude živena, vypučí a ponese ovoce k Boží slávě. Záchrana takovéto jediné duše bude mít větší cenu, nežli všechny prostředky, potřebné ku zřízení takového ústavu. Někteří snad nebudou mít dost mravní síly, aby se přiznali k svému přesvědčení. Mají být přesvědčení, že světitelé soboty mají pravdu, ale svět a nevěřící příbuzní jim stojí v cestě, aby ji přijali. Nemohou přiměti svoji mysl k tomu, aby obětovali vše pro Krista. Ale někteří z těchto posledně uvedených odejdou s vyvrácenými předsudky a budou zastávat víru adv.s.d. Někteří uzdravení nebo ve stavu valně zlepšeném stanou se nástroji, kťerými se naše víra dostane na nová místa a korouhev pravdy se zvedne tam, kam by nebylo možno získat přístup, kdyby nebyl nejprve odstraněn předsudek a to přebýváním mezi našim lidem za účelem znovu nabytí zdraví.

Ostatní zakusí celý příval zkoušek a pokušení až se navrátí do svých domovů. To však nemá nikoho zmalomyslnět nebo zabránit jejich úsilí v tomto dobrém díle. Satan a jeho pomocníci učiní vše, co je v jejich silách, [1T 494] aby činili překážky, mátli a svalovali břemena na ty, kteří se celým srdcem zapojí do díla šíření této pravdy.

Náš lid štědře přispívá svými prostředky a kdyby všichni cítili důležitost tohoto díla, mohl by tento podnik být veden beze všech potíží. Všichni by měli mít zvláštní zájem na jeho udržování. Zvláště ti, kdo disponují prostředky, měli by investovat do tohoto podniku. Měl by být vybaven příjemný domov pro invalidy, aby mohli vhodnými prostředky a Božím

požehnáním být zbaveni svých chorob a aby se o sebe naučili pečovat a tak předcházet nemocem.

Mnozí vyznavači pravdy se stávají uzavřenými a skoupými. Potřebují být vyburcováni. Mají příliš mnoho pokladů na této zemi a jejich srdce lpí na těchto pokladech. Mnohem větší část jejich pokladů je v tomto světě a jen malá na nebesích, proto milují pozemský majetek místo nebeského dědictví. Mají zde nyní dobrou příležitost použít svých prostředků ku prospěchu lidstva a také pro šíření pravdy. Tento podnik by neměl být nikdy odmítán, aby zápasil s nouzí. Tito šafáři, kterým svěřil prostředky, měli by nyní přijít k dílu a používat svých prostředků pro jeho slávu. Pro ty, kteří pro svoji chamtivost zadržují své prostředky, budou spíše kletbou než požehnáním.

Ti, kterým Bůh svěřil prostředky, by měli zajistit fond ku prospěchu těch, kteří jsou toho hodni, kteří jsou nemocni a neschopni uhradit výlohy spojené s ošetřováním v ústavě. Máme některé vzácné, opravdu chudé, jichž vliv je ku prospěchu Boží věci. Měl by být založen fond pro naléhavé léčení takových chudých, by jejich sbor rozhodl, že jsou hodni toho, aby jim bylo přispěno. Dokud ti, [1T 495] kteří mají nadbytek, nedarují pro tento účel, aniž by čekali na navrácení, dotud nebudou chudí sto využít prospěchu kynoucímu jim z léčby v takovém ústavě, kde je požadováno mnoho peněz za vykonanou námahu. Takový ústav by neměl být ve svých plénkách, kdy je mu zápasit o holé bytí, přiváděn do rozpaků neustálým vydáváním peněz, aniž by se nadál nějakého příjmu.

1T 496

Svědectví pro církev číslo 12

Proslov k mládeži

Mladí světitelé soboty dychtí po zábavách. Viděla jsem, že ani jeden z dvacíti neví, co to je mít náboženskou zkušenost. Ustavičně sahají po něčem, co má uspokojit jejich přání po změně, po zábavě a dokud nejsou poučeni o lepším a jejich citlivost probuzena tak, aby mohli ze srdce říci: "Všechno pokládám za ztrátu pro vznešenost známosti Ježíše Krista, svého Pána" nejsou Ho hodni a pozbudou věčného života. Mladí se všeobecně strašlivě klamou a přece vyznávají zbožnost. Jejich neposvěcené životy jsou pohanou pro jméno křesťana, jejich příklad je osídlem pro druhé. Jsou na překážku hříšníkovi, neboť téměř v každém ohledu nejsou o nic lepší než nevěřící. Mají Slovo Boží, ale nedbají jeho výstrah, napomínání a výtek, nedbá se o nápravu, jakož i povzbuzování a zaslíbení poslušným a věrným. Boží zaslíbení jsou všechna podmíněna pokornou poslušností. Je jen jediný Vzor daný mládeži, ale jak se srovnává jejich život s Kristovým životem? Jsem zneklidněna, když všude jsem svědkem lehkovážnosti mladých mužů a žen, vyznávajících, že věří pravdě. Nezdá se, že by byl Bůh v jejich myšlení. Jejich mysl je naplněna nicotnostmi. Jejich rozmluva je pouhým prázdným, marným mluvením. [1T 497] Dychtivě naslouchají hudbě a satan ví, které orgány má vzrušit, aby oživil, zaměstnal a okouzlil mysl, tak že Kristus není žádoucím. Nedostává se duchovní touhy po Boží známosti, po růstu v milosti.

Bylo mně ukázáno, že mládež musí zaujmout vyšší stanovisko a učinit Boží Slovo svým rádcem a vůdcem. Na mládeži spočívá odpovědnost, kterou berou na lehkou váhu. Zavedení hudby do jejich domovů, místo aby se rozněcovali svatostí a duchovností, je prostředkem k odvádění jejich mysli od pravdy.Přihlouplé písně a populární odrhovačky zdají se odpovídati jejich vkusu. Hudební nástroje zabírají čas, který by měl být věnován modlitbám. Hudba, není-li ji zneužíváno, je velkým požehnáním, ale když je jí špatně užá.váno, stává se strašlivou kletbou. Vzrušuje, ale nedává onu sílu a odvahu, které může křesťan jedině nalézt u trůnu milosti, když pokorně vyznává své nedostatky a s kvílením a pláčem žadoní o nebeskou sílu ku posile proti mocným pokušením onoho zlostníka. Satan přivádí mládež do zajetí. Ach, co bych jen mohla říci, abych je vytrhla z moci jeho poblouzení! On je dovedným obluzovatelem, lákajícím je do zkázy. Naslouchejte návodům vdechnutého Božího Slova! Viděla jsem, že satan zaslepil mysl mládeže, že nemohou chápat pravdy Božího Slova. Její citlivost je tak otupena, že nehledí na výzvu svatého apoštola:

"Děti poslouchejte rodičů v Pánu, neboť to je spravedlivé. Cti otce svého a matku svou /což je prvním přikázáním se zaslíbením/, aby se ti dobře vedlo a abys dlouho živ byl na /nové/ zemi." "Dítky, buďte ve všem poslušní svých rodičů, neboť to se líbí Pánu." Dítky,

které nectí a neposlouchají rodičů a nedbají jejich rad a poučování, nemohou mít podílu na nově zřízené zemi. Očištěná nová země nebude místem pro vzpurné, [1T 498] neposlušné a nevděčné syny a dcery. Jestliže se tito nenaučí zde poslušnosti a pokoře, nenaučí se tomu nikdy, pokoj vykoupených nebude rušen neposlušnými, nezvedenými, nepoddajnými dětmi. Žádný rušitel přikázání nemůže být dědicem nebeského království. Uvolí se mládež, aby četla páté přikázání zákona, daného Hospodinem na Sinai a napsaného Jeho vlastním prstem na dvě kamenné desky? "Cti otce svého i matku svou, ať se prodlouží dnové tvojí na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě."

Bylo mně poukázáno na mnoho textů v Písmě, které jasně ukazují mládeži Boží vůli týkající se jich. S těmito jasnými naučeními se musí setkat u soudu. A přece není ani jednoho mladého muže ani jedné mladé ženy z dvaceti, kteří vyznávají přítomnou pravdu a dbají těchto biblických náučení. Mládež nečte dosti Boží Slovo, aby znala Jeho nároky na sebe. A přece je budou tyto pravdy soudit v onom velkém Hospodinově dni, kdy budou mladí i staří odměněni podle skutků, konaných v těle.

Jan praví: "Psal jsem vám mladí muž, poněvadž jste silní a Slovo Boží přebývá ve vás a přemohli jste onoho zlostníka. Nemilujte světa ani věcí, které v něm jsou. Miluje-li někdo svět, lásky Otcovy není v něm. Neboť vše co je ve světě, žádosti těla a žádosti oči a pýcha života, není od Otce, ale je ze světa. Svět pomine a žádosti v něm, ale kdo činí vůli Otce, zůstává na věky."

Toto napomenutí mladým lidem se také vztahuje na mladé ženy. Jejich mládí je neomlouvá z povinností na nich spočívajících. Jsou silné a nejsou utrmácené starostmi a tíhou let. Jejich náklonnosti jsou ohnivé a jestliže je odejmou světu a věnují je Kristu a nebesům, konají Boží vůli, budou mít naději na lepší trvalý život. [1T 499] Zůstanou na věky korunováni slávou, ctí, nesmrtelností a věčným životem. Žije-li mládež jen pro ukájení těla, žádostí očí a pýše života, baží po věcech tohoto světa, dělají radost svému velkému protivníkovi a oddělují se od Otce. A když tyto vyhledávané věci pominou, je jejich naděje zmařená a jejich očekávání zhyne. Když budou odloučení od Boha, budou trpce želet své bláhovosti, že sloužili vlastnímu potěšení, uspokojovali vlastní přání a že pro několik málo lehkovážných radovánek prodali požehnání věčného života, ze kterého se mohli po celou věčnost radovat.

"Nemilujte světa, ani těch věcí, které jsou ve světě", praví inspirovaný apoštol. Potom ještě připojuje výstrahu: "Miluje -li kdo svět, lásky Otcovy v něm není." Je zneklidňující skutečností, že láska ke světu převládá v mysli mládeže. Se vší rozhodností milují svět a věci ve světě a právě z této příčiny nenalézá v jejich srdcích místo k Bohu. Nacházejí ve světě své potěšení i ve věcech světa a jsou cizinci Otci i milosti Ducha. Bůh je zneuctíván lehkomyslostí a módou, prázdným a marnivým mluvením a smíchem, které všeobecně charakterisují život mládeže. Pavel napomíná mládež k střídmosti. "Napomínej taktéž mladé lidi k zdrženlivosti. Ve. všech věcech buď vzorem dobrých skutků. Ve vyučování projevuj nezkaženost, vážnost, upřímnost, rozumnou mluvu, která nemůže být zavržena. Pak bude protivník zahanben, nemaje co by zlého o tobě pověděl."

Důtklivě prosím mládež, aby pro spásu své duše dbala napomenutí inspirovaného apoštola. Všechny tyto milostivé instrukce, výstrahy a výtky budou bu□ vůní života k životu, nebo vůní smrti k smrti. Mnozí z mladých jsou ve svých rozmluvách bezstarostní. Zapomínají, že budou ze svých slov bud ospravedlnění neb zatraceni. Všichni by měli dbát Spasitelových slov: "Dobrý člověk vynáší [1T 500] z dobrého pokladu srdce svého dobré věci a zlý člověk ze zlého pokladu zlé věci. Ale já pravím vám, že z každého marného slova budete klásti počet ve dni Soudu, neboť svými slovy budete buď ospravedlněni nebo zatraceni." Jak malá pozornost je přes to věnována naučením nebeského Učitele! Mnozí buď Boží Slovo nestudují neb nedbají Jeho slavnostních pravd a tyto jasné pravdy povstanou při soudu a zatratí je.

Slova, skutky jasně dosvědčují, co je v srdci. Naplňuje -li srdce pýcha, sebeláska a láska k parádění, bude se rozmluva točit kolem módy, oděvu a celkového zjevu, ale ne kolem Krista, nebo nebeského království. Sídlí-li v srdci závist, projeví se to ve slovech a činech. Ti, kdo se řídí podle druhých, činí jako ti druzí, nemohou ničeho vyššího dosáhnout. Omlouvají se chybami a nedostatky druhých, živí se plevami a zůstanou trpaslíky tak dlouho, dokud budou uspokojovat satana poshovíváním vlastnímu neposvěcenému cítění. Někteří trvají u toho, co budou jíst a pít a čím se budou odívat. Tyto myšlenky vyvěrají z plnosti srdce, jakoby

časné věci byly velkým cílem života, nejvyšší možností. Tyto osoby zapomínají na Kristova slova: "Hledejte nejprve Božího království a spravedlností jeho a toto vše vám bude přidáno."

Mládež má srdce naplněno sebeláskou. To se projevuje v jejich přání, aby mohli vidět své obličeje zpodobněny umělcem. A nejsou spokojeni, když jsou jednou zpodobněni, ale sedí znovu a znovu, aby získali více svých obrázků, doufají pokaždé, že poslední vynikne nade všechny dřívější a bude skutečně krásnější než originál. Takto se plýtvá penězi Pána a co se tím získá? Pouze jejich ubohý stín na papíru. Hodina, které měly být věnovány modlitbě používají pro své ubohé "já". [1T 501] Tak jsou promarňovány cenné hodiny zkoušky.

Satan je spokojen, když upoutal pozornost mládeže k něčemu, co odvrací jejich mysl od Boha. Tak si je může podvodník připravit a poněvadž jsou na jeho útoky nepřipraveni, může je lapit do osidel. Nejsou si toho vědomi, že velký nebeský Umělec má vědomost o každém slovu, každém činu, a že jejich chování i jejich myšlenky a úmysly srdce jsou věrně vylíčeny. Každá chyba jejich mravního charakteru je odhalena zraku andělů a oni uzří věrný obraz ve vší jeho ohyzdnosti při vynášení soudu. Ona marnivá, lehkovážná slova jsou všechna zapsána v knihách. Ona falešná slova jsou též zanesena. Ony podvodné činy, jejichž podnět je skryt lidskému oku, ale rozeznán vševidoucím Hospodinovým okem, jsou všechny zapsány živými písmeny. Každý sobecký skutek je odhalen.

Mládež se všeobecně chová, jakoby vzácné hodiny zkoušek byly jediným svátkem a jakoby byli postaveni do tohoto světa pouze pro své vlastní potěšení, aby byli uspokojování neustálým rejem vzrušení, dokud čas milosrdenství čeká. Satan se zvláště namáhá, aby nalezli zalíbení ve světských radovánkách a aby se horlivě ospravedlňovali, že jsou tyto radovánky neškodné, nevinné a dokonce pro zdraví důležité. Někteří lékaři projevili názor, že duchovnost a oddanost Bohu jsou zdraví škodlivé. To se hodí nepříteli duší. Některé osoby mají chorobnou fantasii a nerepresentují správně Kristovo náboženství, takoví nemají čisté Biblické náboženství. Někteří se trápí po celý svůj život pro své hříchy a vše co mohou vidět je uražený Bůh spravedlnosti. Nemohou vidět Krista a Jeho vykupující moc pro zásluhy Jeho krve. Takoví nemají víry. Tato třída lidí jsou většinou ti, kteří nemají vyrovnanou mysl. Nedobrým zdravotním stavem, zděděným po rodičích a pochybnou výchovou v mládí, získali špatné návyky, [1T 502] které jsou ku škodě jejich tělesné soustavě a mozku, způsobují ochuravění morálních ústrojí a činí je neschopnými rozumně myslet a jednat. Nemají vyrovnanou mysl. Zbožnost a spravedlnost nejsou zdraví škodlivé a neničí je, ale jsou zdravím pro tělo a sílu duše. Petr praví: "Neboť kdož chce milovati život a viděti dny dobré . Uchyl se od zlého, a čiň dobré: hledej pokoje _a stihej jej. Neboť oči Páně na spravedlivé a uši Jeho k prosbám jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé věci." "Ale kdybyste pak i trpěli pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu pak jejich nebojte se, ani se kormuťte." 1Pt 3,10-12.14.

Vědomí správného jednání je nejlepším lékem pro chorá těla a mysli. Zvláštní Boží požehnání, spočívající na příjemci, je zdraví a síla. Osoba, jejichž mysl je klidná a spokojená v Bohu, je na cestě ku zdraví. Vědomí, že Boží oko je na nás upřeno, a že je Jeho ucho otevřeno našim modlitbám, je pro nás skutečným uspokojením. Vědomí, že máme Přítele, který nezklame, kterému můžeme svěřit všechna tajemství své duše, je výsadou, kterou nemůžeme ani slovy vyjádřit. Ti, jejichž mravní schopnosti jsou chorobou zastřeny, nejsou těmi, kteří by mohli správně představovat křesťanský život nebo krásu svatosti. Jsou příliš často v ohni fanatismu, nebo ve vodách studené lhostejnosti nebo bláhové temnotě. Kristova slova mají větší cenu než náhledy všech lékařů světa: "Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a toto vše vám bude přidáno." To je první velký cíl nebeského království, spravedlnost Kristova. Získání všeho ostatního by mělo být druhořadým.

Satan chce představovat stezku spravedlnosti nesnadnou, zatím co jsou stezky světských radovánek posypány květinami. Falešnými a lichotivými barvami chce vám pokušitel vyzdobit svět v jeho radovánkách. [1T 503] Ješitnost je jedním z nejsilnějších rysů naší zkažené povahy a on ví, že se jí může s úspěchem dovolávat. Bude vám skrze své nástroje lichotit. Možná, že získáte čest a slávu, která bude uspokojovat vaši marnivost a živit ve vás pýchu a sebeúctu. Budete si možná myslet, že s takovými přednostmi a s takovou přitažlivostí je skutečně škoda pro vás vyjít z tohoto světa a stát se křesfanem, vzdát se svých druhů a být jako mrtvým k jejich chvále nebo haně. Satan vám našeptává, že s přednostmi, které vlastníte, mohli byste ve vysoké míře užívat radostí tohoto světa. Ale uvažte, že zemské radovánky se skončí a že to, co

sejete, musíte též žíti. Je osobní přitažlivost, schopnosti nebo nadání příliš cenným, aby byly věnovány Bohu? Tvůrci našeho bytí, který každým okamžikem nad námi bdí? Je vaše kvalifikace příliš cenná, abyste ji mohli oddat Bohu?

Mladí trvají na tom, že potřebují něco, aby povzbudili, oživili a rozptýlili svoji mysl. Viděla jsem, že se nachází potěšení v píli, uspokojení z užitečného života. Někteří dosud tvrdí, že musí mít něco, aby zaujali mysl, po skončené práci, nějaké duševní zaměstnání a zábavu pro oddech a občerstvení myslí uprostřed pečování a vysilující práce. Naděje křesťana je právě tím, čeho je zapotřebí. Náboženství se stane věřícím utěšitelem, jistým vůdcem k Prameni pravého štěstí. Mladí by měli studovat Boží Slovo, oddat se přemýšlení a modlitbě a shledají, že jejich řídké okamžiky nemohou být lépe využity. Mladí přátelé, měli byste si dát čas, abyste vyzkoušeli sama sebe, zda jste skutečně v Boží lásce. Buďte bedliví, abyste si zajistili své povolání a vyvolení. Záleží na vašem vlastním jednání, zda si pro sebe zajistíte lepší život.

"Cesty moudrosti jsou cesty příjemné a všechny její stezky znamenají pokoj." [1T 504] Budoucnost čeká na spravedlivé a jejich věčná odplata je zušlechťujícím a vysokým thématem, cílem pro mládež. Setrvávejte na zázračném plánu spasení, velké oběti přinesené Králem Slávy, abyste mohli být vyvýšeni pro zásluhy Jeho krve a abyste pro svoji poslušnost mohli konečně být vyneseni až k trůnu Kristovu. Tento předmět by měl zaměstnávat nejušlechtilejší uvažování vaši mysli. Těšit se Boží přízni - jaká to přednost. Co nás může více povznášet, zušlechťovat a vyvyšovat nad povrchní a malicherné radovánky světa, než společenství s Ním? Aby naše zkažené povahy byly obnoveny milostí, aby se podmanily naše chtivé chutě a naše zvířecí sklony, abychom vystupovali s ušlechtilou mravní nezvislostí, abychom každého dne získávali vítězství. To nám dá pokoj svědomí, který může jedině být výslednicí konání dobra.

Mladí přátelé, viděla jsem, že můžete být šťastní v takovéto činnosti. Ale důvod pro vaši nestálost a vzpurnost je v tom, že nehledáte jedině správný pramen štěstí. Stále se pokoušíte nalézt radost a požitek mimo Krista, který však může být nalezen jedině v Něm. V Něm není zklamaných nadějí. Modlitba - ach, jak je tato vzácná výsada zanedbávána. Čtení Božího Slova připravuje mysl na modlitbu. Jeden z největších důvodů, proč máte tak malou schopnost přiblížit se blíž k svému Bohu na modlitbě je, že jste se sami učinili nezpůsobilými pro toto posvěcené dílo čtením poutavých historek, které probouzejí vaši fantasii a vzrušují nesvaté vášně. Boží Slovo se stává odporné, hodina modlitby je zapomenuta. Modlitba je silou křesfanovou. Když jsi sám, nejsi sám, cítíš přítomnost Toho, jenž řekl: "Aj, já s vámi jsem po všechny dny."

Mladí potřebují právě to, co nemají, totiž *náboženství*. Nic nemůže zaujmout jeho místo. Pouhé vyznávání není ničím. Jména jsou zaznamenávána do církevních knih zde na zemi, ale nikoli do knihy života. Viděla jsem, že není ani jediného z dvaceti v mládeži, kteří by věděli, co to je náboženství ze zkušenosti. [1T 505] Slouží sami sobě a přece vyznávají, že jsou Kristovými služebníky. Ale bude-li zlomeno kouzlo, které na nich spočívá, brzy pochopí, že nesou podíl přestupníka. Protože co se týká sebezapření nebo oběti pro pravdu, nalezli nade vše snadnou cestu. A co se týká upřímné prosby se slzami a kvílením k Bohu o Jeho odpouštějící milost a o sílu od Něho, aby mohli odolávat satanovým pokušením, shledávají zbytečným, aby byli tak opravdoví a horliví. Mohou se zcela dobře obejít i bez toho. Kristus Slávy, chodíval často sám na hory a opuštěná místa, aby vylil Otci prosby své duše, ale hříšný člověk, ve kterém není síly, myslí, že může žít bez tak mnohých modliteb.

Kristus je naším Vzorem. Jeho život byl příkladem dobrých skutků. Byl mužem bolesti a obeznámen s utrpením. Plakal nad Jeruzalémem, poněvadž nechtěli být zachráněni přijetím vykoupení, které jim nabízel. Nechtěli k Němu přijít, aby mohli žít. Porovnej svůj život se životem svého Mistra, jenž přinesl tak velkou oběť, abyste vy mohli být zachráněni. Často strávil celou noc na vlhké zemi, bojuje na modlitbách. Vy hledáte vlastní potěšení. Nasloucháte marnivým, malicherným, lehkomyslným hovorům, nasloucháte smíchu, žertování a vtipkování. Je to snad napodobování Vzoru? Tiše naslouchejte - je zde zmínka o Ježíši? Je pravda tématem rozhovoru? Plesají mluvící nad Kristovým křížem? Je to móda, tato čepice, tento oděv, co řekl tento mladý muž nebo co řekla tato mladá žena a zábavy, které plánují. Jaká radost! Jsou andělé přitahováni a tísní se kol nich, aby bránili temnotám, kterými

je satan obklopuje? Ach., nikoli. Hledte, odvracejí se starostlivě. Viděla jsem slzy na obličejích andělů. Může to být, aby byli Boží andělé rozplakáni? Je tomu právě tak.

Věčné věci mají malou váhu u mládeže. [1T 506] Boží andělé slzí, když zapisují slova a činy vyznávajících křesťanů. Boží andělé se vznášejí nad oněmi obydlími. Mládež je tam shromážděna, je tam slyšet zpět a hudební nástroje. Jsou tam shromážděni křesfané, ale co tam slyšíte? Je to píseň bezcenná, lehkovážná písnička, hodící se tak do taneční síně. Pohleďte jen jak čistí andělé stahují své světlo kol sebe a temnota zahaluje ty, kteří se nacházejí v místnosti. Andělé odcházejí z hlediště. Na jejich tvářích je smutek. Pohleďte jen, oni pláčí. To jsem viděla nesčíslněkrát se opakovat i v řadách světitelů Soboty, zvláště v -- . Hudba zabírala hodiny, které měly být věnovány modlitbě. Hudba je modlou, kterou mnozí vyznavači Soboty - křesťané uctívají. Satan nic nenamítá proti hudbě, může-li skrze ni získat přístup k mysli mládeže. Vše slouží jeho účelům, co odvrácí mysl od Boha a zabírá čas, který by měl být věnován Jeho službě. Pracuje prostředky, které silně působí a udržují velký počet duší v příjemném okouzlení a zaslepení, zatím co jsou ve skutečnosti ochromeni jeho mocí. Hudba je požehnáním, je-li jí dobře použito, ale často je satanovým nejpřitažlivějším nástrojem k oklamání duší. Je-li jí zneužito, přivádí neposvěcené k pýše, marnivosti a bláhovosti. Je-li jí dovoleno, aby zaujala místo zbožnosti a modlitby, pak je strašlivou kletbou. Mladí lidé se scházejí ke zpěvu a ačkoli jsou vyznavači křesťanství, často zneuctívají Boha a svoji víru svým lehkovážným hovorem a volbo hudby. Posvátná hudba neodpovídá jejich chuti. Bylo mně poukázáno na jasné učení Božího Slova, kol kterého se chodí nevšímavě. Na soudu odsoudí všechna tato vnuknutá slova ty, kteří jich nedbali.

Apoštol Pavel napomíná "přikázání Boha našeho Spasitele a Pána Ježíše Krista: "Protož chtěl bych, [1T 507] aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihujíce čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti. Takž také i ženy, aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne křtaltováním sobě vlasů, nebo zlatem aneb perlami, aneb drahým rouchem. Ale tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti dobrými skutky." 1Tm 2,8-10.

Petr píše církvi: "Protož přepašíce bedra mysli své a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista, jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámostem své žádostem. Ale jak ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte,jakož napsáno jest: Svatí buc□te, nebo já svatý jsem." 1Pt 1,13-16.

Inspirovaný Pavel nařizuje Titovi, aby dával zvláštní naučení Kristově církvi, "aby oslavovali učení Boží našeho Spasitele ve všech věcech." Praví: "Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti, a světských žádostí, střízlivě a spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě, očekávajíce té blahoslavené naděje a příští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista, kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků." Tt 2,12-14.

Petr napomíná církve, aby byly "střízlivé a bdělé protože váš protivník, ďábel, jako lev řvoucí obchází, hledaje koho by sežral." "Konec všech věcí je ve dveřích, buďte proto střízliví a bděte na modlitbách." A opět praví: "Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak budte vždycky k vydání počtu všelikému, když by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a bázní, majíce dobré svědomí, aby za to, že utrhají vám jako zločincům, zahanbeni byli ti, kteříž hanějí vaše ctné v Kristu obcování. Lépeť zajisté, abyste dobře činíce, líbilo-li by se tak vůli Boží, trpěli, nežli zle činíce." 1Pt 3,15-17.

Je mládež schopna, aby s pokorou a bázní dala každému odpověď, [1T 508] kdo by se tázal důvodu jejich naděje? Viděla jsem, že mládež často nechápe naše postavení. Strašlivé události jsou právě před nimi, doba soužení; která osvědčí cenu charakteru. Ti, v nichž pravda přebývá, budou se rozvíjet. Ti, kteří uhýbali, kteří zanedbali Slovo života a zbožňovali jen své ubohé "já", budou nalezeni lehkými. Jsou zapleteni do satanových osidel a příliš pozdě poznají, že se dopustili strašlivého omylu. Radovánky, za kterými se honili, ukáži se na konec hořkými. Anděl praví: "Obětuj vše pro Boha." "Já" musí zemřít. Přirozené touhy a sklony neobnoveného srdce musí být podřízeny. Uteč se k zanedbané Bibli, slova inspirace jsou promlouvána k tobě, nepřecházej je lehkomyslně. Setkáš se opět s každým slovem, abys složil počet, zda jsi byl činitelem díla, zda jsi utvářel svůj život dle svatých naučení Božího Slova. Svatost srdce a života jsou nutné. Všichni, kdo přijali Kristovo Jméno, a kteří se zapsali do

Jeho služby, měli by být dobrými vojíny kříže. Měli by ukazovat, že jsou mrtví světu a že jejich život je skryt s Kristem v Bohu.

Pavel píše svým kolossenským bratřím: *"Protož povstali -li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Nebo zemřeli jste a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. Když se pak ukáže Kristus život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě." "Nadto pak nade všecko v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno tělo, a buďtež vděčni. Slovo Kristovo přebývejž v vás bohatě se vší moudrostí, učíce a napomínajíce sebe vespolek žalmy, a zpěvy a písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci svém Pánu. A všecko, cožkoli činíte v slovu neb v skutku,* [1T 509] *všecko čiňte ve Jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho." Kl 3,1-4. 14-17.*

Efezským pak píše: *"Ale upřímně se majíce v lásce, rosťme v toho všelijak, kterýž jest hlava, totiž v Krista, z kteréhož všecko tělo příslušně spojené a svázáné po všech kloubích přisluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého oudu, vzrůst, jakž na tělo přísluší, béře k vzdělání svému v lásce. A protož totoť pravím a osvědčuji skrze Pána, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti mysli své, zatemnění v rozumu, odcizení jsouce od života Božího, pro neznámost , kteráž jest v nich z zatvrzení srdce jejich. Kteříž zoufavše sobě, vydali se v nestydatost, aby všelikou nečistotu páchali s chtivostí. Ale vy ne tak jste se vyučili od Krista. Ef 4,15-20.*

Bůh je oslavován chvalozpěvy čistého srdce, naplněného láskou a oddaností k Němu. Když se shromáždí posvěcení věřící nehovoří o nedokonalostí druhých neb nenacházejí zalíbení v reptání neb stýskání, milosrdenství neb láska, svazky dokonalosti je svazují. Láska k Bohu a bližním vyzařuje zcela přirozeně ze slov lásky, sympatie a úcty k bratřím a sestrám. Boží pokoj panuje v jejich srdcích, jejich slova nejsou marnivá, prázdná a lehkovážná, ale slouží vzájemnému posílení a povzbuzení. Kdyby křes□ané byli poslušni příkazů daných jim Kristem a Jeho inspirovanými apoštoly, oslavovali by Biblické náboženství. Uchránili by se těžkých zkoušek a mnohých těžkostí, které připisují svému neštěstí, že uvěřili neoblíbené pravdě. To je však smutný omyl. Velmi mnoho svých zkoušek si způsobují sami, poněvadž se odvracejí od Božího Slova. Odstupují od Slova, sami se staví na satanovo bojiště a vyzývají satana, aby je pokoušel. Ti, kteří se přesně drží napomínání, výstrah a příkazu Božího Slova, snaží se na modlitbách poznat a konat Jeho spravedlivou vůli, nepociťují drobné nesnáze jenž denně přicházejí. Vděčnost, kterou cítí a Boží pokoj panující v nich způsobuje, že jejich srdce Pánu zpívají a slovy vyjadřují, [1T 510] co dluží drahému Spasiteli - lásku a vděčnost - který je tolik miloval, že zemřel, aby oni mohli žít. Nikdo, v němž přebývá Spasitel, nezneuctí Ho před druhými vyluzováním melodií z hudebních nástrojů, které odvádějí mysl od Boha a nebes k povrchním a bezcenným věcem.

Od mládeže se požaduje, ať cokoli činí slovem i činem, aby vše konala ve Jménu Pána Ježíše a vzdávala skrze Něho díky Bohu a Otci. Viděla jsem, že jen malokteří z mládeže chápou, co to znamená být křes^anem, být podoben Kristu. Musí nejprve poznat pravdu z Božího Slova, než budou moci přizpůsobit své životy Vzoru. Není ani jednoho v dvacíti letech, který by byl zakusil ve svém životě odloučení se od světa, kterého Pán požaduje ode všech, kdo se chtějí stát členy Jeho rodiny, dítkami nebeského Krále. "A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte a já přijmu vás. 2K 6,17.18.

Jaké zaslíbení zde máme pod podmínkou poslušnosti! Musíte se odpoutat od přátel a příbuzných, když jste se byli rozhodli být poslušni vznešených pravd Božího Slova? Vzmužte se, Bůh učinil pro vás opatření. Jeho rámě je otevřeno, aby vás přijalo. Vyjděte z prostředku jich a oddělte se a nečistého se nedotýkejte a On vás přijme. Zaslibuje, že vám bude Otcem. Ach, jaké je to příbuzenství, vyšší a světější než jakékoli světské pouto. Učiníte -li tu oběť, musíte-li opustit otce,matku, sestry, bratry, ženu pro Krista, nezůstanete bez přátel. Bůh vás přijme do své rodiny. Stanete se členy královského domu, syny a dcerami Krále, který vládne v Nebesích nebes. Můžete si přát vznešenějšího postavení, než je zde zaslíbeno? Není to snad dosti? Anděl pravil: "Co může Bůh více učinit pro syny člověka, než již učinil? Nenachází -li ocenění taková láska, [1T 511] taková vznešená zaslíbení, může si vymysliti něco vyššího, něco vznešenějšího? Vše co Bůh mohl učinit pro spásu člověka bylo vykonáno a přece se srdce

synů lidských zatvrdila. Pro množství požehnání, kterými je Bůh zahrnuje, přijímají je jako všední věci a zapomínají na milostivého Dobrodince."

Viděla jsem, že satan je bdělým nepřítelem, pamětliv svého úmyslu, přivádět mládež na takovou cestu, která by byla pravým opakem toho, co Bůh schvaluje. On dobře ví, že není jiné třídy lidí, která by mohla učinit tolik dobrého, jako mladí mužové a mladé ženy, kteří jsou posvěceni Bohu. Je-li mládež správná, může působit mocným vlivem. Kazatelé nebo laičtí pracovníci, pokročilí v létech, nemohou mít ani polovinu vlivu na mládež, který může mít opět jen mládež posvěcená Bohu na své vrstevníky. Měli by pociťovat na sobě spočívající odpovědnost, že musí učinit vše co je v jejich silách, aby zachránili své spolusmrtelníky, i za cenu obětování zábav a přirozených tužeb. Čas a jiné prostředky měly by být posvěceny Bohu, je-li toto zapotřebí.

Všichni, kdo se znají ke zbožnosti, měli by cítit nebezpečí těch, kteří žijí bez Krista. Brzy skončí se doba jejich zkoušky. Ti, kteří mohli působit svým vlivem na záchranu duší, kdyby stáli v Boží radě a přece zameškali plnit svoji povinnost pro svoje sobectví, lhostejnost, nebo proto, že se styděli za Kristův kříž, takoví neztratí pouze svoji vlastní duši, ale budou mít krev ubohých hříšníků na svém rouchu. Od takových bude požadováno, aby složili počet z dobra, které mohli učinit, kdyby byli posvěceni Bohu, ale pro svoji nevěru je nečinili. Ti, kteří skutečně okusili sladkost Vykupitelské lásky neustanou a nemohou ustat, dokud všichni, s kterými se stýkají nejsou obeznámeni s plánem vykoupení. Mladí se mají tázat: "Pane, co chceš abych činil? Jak mohu uctívat a oslavovat tvé Jméno na zemi?" Všude kolem nás hynou duše, [1T 512] a přesto jaké břímě nese mládež, aby získala duše pro Krista? Ti, kteří navštěvují školu, mohli by svým vlivem působit pro Spasitele, ale kdo vyslovuje Kristovo Jméno? Koho je vidět, že by s něžnou upřímností prosil své druhy, aby opustili cesty hříchu a vyvolili sobě stezku svatosti?

Bylo mně ukázáno, že toto je cesta, kterou by se měla ubírat věřící mládež, ale že tak nečiní. Lépe jim vyhovuje spolčování s hříšníky ve sportu a radovánkách. Mládež má rozsáhlé pole působnosti, ale nevidí je. Ach, kdyby jen rozvinuli všechny síly ducha v hledání cest, přiblížení se hynoucím hříšníků, aby je mohli seznámit s cestou svatosti a modlitbou a prosbami získat alespoň jednu duši pro Krista. Jak ušlechtilé to podnikání. Aby jedna duše chválila Boha po celou věčnost! Aby se jedna duše radovala ze štěstí a z věčného života! Aby jeden drahokam zářil v jejich koruně jako hvězda po celou věčnost! Ale více než jedna duše může být přivedena k opuštění bludu a k přijetí pravdy, od hříchu k svatosti. Pán praví skrze proroka: "A ti, kteří obrátí mnohé ke spravedlnosti budou zářit jako hvězdy na věky věků." Tehdy budou bohatě odměněni v nebeském království ti, kteří se zapojí s Kristem a anděly do díla záchrany hynoucích duší.

Viděla jsem, že by mnoho duší mohlo být zachráněno, kdyby byli mladí tam, kde mají být, oddáni Bohu a pravdě. Ale obvykle zastávají postavení, kde jim musí být nakládána neustále práce, nebo jinak se sami stanou světáky. Jsou pramenem neustálé úzkosti a starosti. Tekou pro ně slzy a zoufalé modlitby jsou vysílané za ně jejich rodiči. A přece pokračují, nedbají žalu, který vyvolává jejich jednání, zarážejí trny do prsou těch, kteří by zemřeli jen, aby mohli zachránit je a udělali je tím, čím je Bůh určil, aby byli pro zásluhy Kristovy krve.

Mládež využívá svých schopností, aby vytvořila ten nebo onen krásný umělecký předmět, [1T 513] ale necítí, že Bůh od nich požaduje, aby obrátili své vlohy k něčemu lepšímu. Aby oslavovali své vyznání a snažili se zachránit duše, za které Kristus zemřel. Jedna taková zachráněna duše má větší cenu než celý svět. Zemské zlato a poklady nesnesou srovnání se spásou i jen jediné ubohé duše.

Mladí mužové a mladé ženy, viděla jsem, že Bůh má pro vás práci. Zvedněte svůj kříž a následujte Krista, jinak jste Ho nehodni. Když setrváváte v bezstarostné lhostejnosti, jak jen můžete říci, jaká je Boží vůle s vámi a jak můžete očekávat, že budete spaseni, dokud nebudete jako věrní služebníci konat vůli Páně? Ti, kteří mají věčný život, všichni dělali dobře. Král slávy vyvýší je po své pravici a řekne jim: "Dobře jste pracovali, dobří a věrní služebníci." Jak můžete říci, kolik duší jste mohli zachránit od záhuby, kdybyste místo svých vlastních radovánek se snažili poznat, jakou práci byste mohli konat na vinici svého Mistra? Kolika duším jste pomohli na těchto besedách a hudebních večírcích ke spasení? Nemůžete-li poukázat alespoň na jednu duši takto zachráněnou, obraťte se, ach, obraťte se na novou cestu. Počněte se za duše modlit, přibližte se Kristu, těsně k Jeho krvácejícímu boku. Nechť tichý a

klidný duch zdobí vaše životy a nechť stoupají k Němu vaše upřímné, zkroušené a pokorné prosby o moudrost, abyste měli úspěch ne pouze při záchraně vlastní duše, ale též duši jiných. Modlete se více než zpíváte. Což nemáte větší potřebu modlitby než zpěvu? Mladí mužové a ženy. Bůh vás volá k práci, k práci pro Něho. Změňte od základu svůj způsob jednání. Můžete vykonat dílo, které nemohou vykonat ti, kteří slouží Slovem a učením. Vy můžete zapůsobit na třídu lidí, kterých kazatelé nemohou ovlivnit.

1T 514

Rekreace pro křesťany

Bylo mně ukázáno, že světitelé Soboty pracují jako lid příliš tvrdě, aniž by si dovolili nějakou změnu nebo údobí odpočinku. Rekreace je potřebnou pro ty, kteří vykonávají tělesnou práci, ale je ještě důležitější pro ty, kteří pracují převážně duševně. Není to to hlavní pro naši spásu, ani pro Boží slávu, abychom bez ustání a s vypětím duševně pracovali, byť i na náboženských tématech. Nemůžeme sice schvalovat zábavy, jako tanec, hru v karty, šachy, dámu atd. poněvadž to nebesa zavrhují. Tyto zábavy otevírají dokořán dveře velkému zlu. Nepřinášejí užitku svým účelem, ale působí vzrušivě a vyvolávají u někoho vášeň pro takové hry, které vedou k hazardním hrám a rozmařilosti. Všechny takové hry by měly být křesťany zavrženy a mělo by je nahradit něco dokonale neškodného.

Viděla jsem, že bychom neměli trávit své svátky napodobováním světa, přece však bychom je neměli nechat nepovšimnuty, poněvadž by to vyvolalo nespokojenost u našich dětí. V takových dnech, kdy stane nebezpečí, že by naše dětí byly vystaveny špatnému vlivu, zkaženostem zábav a rozruchu tohoto světa, nechť rodiče něco vymyslí, co by zaujalo mysl dětí místo těchto nebezpečnějších radovánek. Ukažte dětem, že máte na zřeteli jen a jen jejich dobro a štěstí.

Ať se sejde několik rodin, žijících ve městě nebo na venkově a opustí zaměstnání, zatěžující je tělesně i duševně, a ať podnikají výlety do přírody, na pláže krásných jezer, nebo do pěkných hájů a lesíků, kde najdou nádhernou přírodní scenérii. Měli by se zásobit prostou hygienickou potravou, nejlepším ovocem, obilninami a rozprostřít svůj stůl ve stínu nějakého stromu nebo pod širým nebem. Vyjížďka, cvičení a prostředí povzbudí chuť a tak se mohou těšit ze svačiny v přírodě, kterou by jim mohl i sám král závidět. 1T 515

Při takových příležitostech by se měli cítit rodiče i děti prosti všeho pečování, vší práce a všech těžkostí. Rodiče by se měli opět stát dětmi a zpříjemnit jim vše co nejvíce. Zasvěťte celý den rekreaci. Cvičení na čerstvém vzduchu, je zdraví užitečné zvláště těm, kteří pracují v uzavřených místnostech a mají sedací zaměstnání. Všichni, kteří mohou, by měli mít takové jednání za svoji povinnost. Nic se tím neztratí, ale získá mnoho. Mohou se navrátit ku svému zaměstnání s novým životem a novou odvahou, mohou se opět zapojit do své práce s novou horlivostí a jsou lépe připraveni odolávat různým nemocem.

Viděla jsem, že si jen několik málo lidí uvědomuje neustálou, vyčerpávající práci těch, kteří nesou odpovědnost za dílo v úřadě. Jsou den ze dne uzavřeni v místnosti a jejich nepřetržité duševní napětí jistotně podkopává jejich tělesnou konstituci a ubírá jim životní síly. Tito bratři jsou v nebezpečí náhlého zhroucení. Nejsou nesmrtelní a bez nějaké změny se musí opotřebovat a být pro dílo ztraceni.

Máme vzácné dary v bratrech A.B. a C. Nemůžeme připustit, aby si zničili zdraví přísným omezováním a neustálou dřinou. Kde jen bychom nalezli muže jejich zkušeností, aby zastávali jejich místa? Dva z těchto bratří jsou již 14 let spojeni s dílem v úřadě, pracují poctivě, svědomitě a nesobecky v šíření díla Boží věci. Neznají téměř výměny a oddechu, s výjimkou sužují-li je horečky nebo jiné choroby. Měli by mít častěji zastání, měli by často věnovat celý den plně rekreaci se svými rodinami, které jsou téměř zcela olupovány o jejich společnost. Všichni by zajisté nemohli opustit svoji práci v téže době, ale měli by si práci tak zařídit, aby jeden nebo i dva mohli odejít a druzí, aby zastávali jejich místa a potom, aby zase těmto dopřáli téže možností.

Viděla jsem, že tito bratři A., B., a C. by měli, jako svoji náboženskou povinnost, 1T 516 převzít péče o zdraví a sílu, které jim Bůh dal. Pán od nich právě teď nepožaduje, aby se stali mučedníky pro Jeho věc. Neobdrží odměnu za tuto oběť, protože si Bůh přeje, aby žili. Mohou mnohem lépe sloužit věci přítomné pravdy svými životy než svojí smrti. Kdyby náhle byl některý z těchto bratří sražen chorobou, nepohlížej nikdo na to, jako na přímý soud

Hospodinův. Byl by to pouze jistý následek přestupování přírodních zákonů. Měli by dbát daných výstrah, sice se stanou přestupníky a budou muset vytrpět těžký trest.

Viděla jsem, že by tito bratři prospěli Boží věci, kdyby se co možná nejčastěji účastnili svolaných shromáždění a to v jisté vzdálenosti od svého pracoviště. Dílo jim svěřené je veledůležité a potřebují proto zdravých nervů a zdravého mozku, ale je nemožné, aby byl jejich duch povzbuzen a posílen tak, jak by si toho Bůh přál, když jsou bez ustání uzavřeni v úřadě. Bylo mně ukázáno, že by bylo velice prospěšným pro tyto muže, sto.jící v čele díla v Battle Creeku, kdyby se seznámili se svými bratry ze zahraničí navštěvováním společných shromáždění. Zahraničním bratřím by se vlilo důvěru k mužům nesoucím odpovědnost za dílo a ulehčilo by to bratřím, kteří jsou přetíženi. Všichni by se lépe obeznámili s postupem díla a jeho potřebami. Povzbudilo by to jejich naději, obnovilo víru a vystupňovalo odvahu. Takto využitý čas není časem ztraceným, ale bylo ho použito k všeobecnému prospěchu. Tito bratři mají kvality, které je v nejvyšší míře činí schopnými, těšit se společenskému životu. Radovali by se ze svého pobytu v domovech bratří ze zahraničí, přinesli i vzali by užitek z výměny myšlenek a názorů.

Zvláště apeluji na bratra C., aby změnil svůj způsob života. Nemůže již zastávat svůj úřad jako druzí. Zaměstnání v uzavřené místnosti, bez pohybu ho činí zralým pro náhlé zhroucení. [1T 517] Nemůže stále pracovat jak pracoval. Musí trávit více času na čerstvém vzduchu, musí mít údobí snadné, nějaké odborné práce neb vykonávání něčeho radostného. a osvěžujícího. Takové uzavření, které si uložil, by strhalo i nejsilnější zvíře. Je to kruté, je to špatné, je to hřích proti sobě samému a proti tomu pozvedám svůj výstražný hlas. Bratře C. musíš také ty strávit více svého volného času na čerstvém vzduchu. Musíš jezdit, nebo se zaměstnávat něčím radostným, nebo musíš zemřít. Tvoje manželka se stane vdovou a tvoje děti, které tě tolik milují, sirotky. Bratr C. je kvalifikovaným vykladačem Slova. Může sloužit Boží věci a prospět sám sobě, bude-li navštěvovat velká shromáždění světitelů Soboty a bude-li přinášet své svědectví pro mravní vzdělání a potěšení těch, kteří budou mít přednost mu naslouchat. Tato změna ho přivedla více z domu na čerstvý vzduch. Jeho krev proudí lenivě žilami pro nedostatek oživujícího nebeského vzduchu. Dobře vykonal svůj díl práce v úřadě, ale nyní má zapotřebí elektrisujícího vlivu čistého vzduchu a slunečních paprsků venku, aby jeho dílo se stalo ještě duchovnějším a povzbudivějším.

5. června 1863 mně bylo ukázáno, aby můj manžel šetřil své síly a své zdraví, neboť Bůh měl pro nás ještě velkou práci. Ve své prozřetelnosti nám udělil zkušenost v tomto díle již od jeho samého počátku a takto přinese naše práce větší užitek Jeho věci. Viděla jsem, že manželova vytrvalá a nadměrná práce vyčerpala fond jeho síly, který si Bůh přál, aby si zachoval. Viděla jsem, že bude-li pokračovat v přetěžování své tělesné i duševní síly jak dělal až dosud, spotřebuje zásoby svých sil a vyčerpá kapitál a předčasně se zhroutí a Boží věc bude takto připravena o jeho práci. Mnoho času věnoval vykonávání práce spojené s úřadem, kterou měli vykonávat druzí neb se zabýval obchodními transakcemi, jimž se měl vyhýbat. [1T 518] Bůh si přál, abychom oba uchovávali své síly, aby jich mohl použít k vykonání toho, co jiní nemohli vykonat. Pro co nás také vzbudil, zachoval naše životy a dal nám cennou zkušenost. Tak jsme mohli být k užitku Jeho lidu.

Neuveřejnila jsem toto, poněvadž to bylo dáno výhradně nám. Kdyby bývalo této obezřetnosti plně dbáno, mohl být můj manžel ušetřen mnoha bolestí, jimiž velice trpěl. Boží dílo bylo naléhavé a zdálo se, že nedovoluje ulevení neb oddělení se od něho. Vypadalo to, jakoby můj manžel byl nucen k nepřetržité, vyčerpávající práci. Obavy o bratry ručící na směnky a též vzpoura v Iowě, udržovaly jeho ducha v neustálém napětí a jeho tělesné síly byly do krajnosti vyčerpány. Místo úlevy, tížilo ho břímě více než kdykoli jindy a pečování místo aby ubývalo, přibývalo. Ale určitě byla cesta k úniku, jinak by mu Bůh nedal výstrahu a byl by mu nedovolil, aby se pod napětím zhroutil. Viděla jsem, že kdyby nebyl zvláštním způsobem podpírán Bohem, bylo by došlo k vypovědění tělesných i duševních sil daleko dříve, než se tak stalo.

Když Bůh promlouvá, míní právě to co říká. Když varuje, mají varování výstrah dbát. Důvod, proč nyní o tom veřejně mluvím je ten, že táž výstraha, která byla dána mému muži, byla dána i jiným zapojeným v úřadě. Viděla jsem, že jestli nezmění svůj způsob jednání, jsou právě tak vystaveni zhroucení jako můj muž. Nepřála bych si, aby druzí tak trpěli jako on. Ale

čeho se máme nejvíce obávat je, že by byli po určitou dobu ztraceni pro Boží věc a dílo, kdy je pomoci a vlivu všech tolik zapotřebí.

Ti, kteří jsou zapojení v úřadě nemohou unést množství starostí a práce, které můj manžel snášel po celá léta. Nemají tělesnou konstituci, onen kapitál, který měl můj manžel. Nikdy neunesou těžkosti a neustálou, [1T 519] vyčerpávající námahu, která byla na něho naložena a kterou nesl po dvacet let. Nemohu snést myšlenku, že by někdo v úřadě měl obětovat sílu a zdraví pro nadměrnou práci, takže by jeho užitečnost předčasně vzala za své a byl tak neschopen pracovat na vinici Páně. Česáči ovoce nejsou pouze jedinými důležitými pracovníky. Všichni, kteří pomáhají okopávat rostliny, zavlažují, štěpují a pozvedají ploužící, klesající révu, kteří pomáhají jejím výhonkům, aby se ovíjely o pravé podpěry, jenž je bezpečně podepřou, takových pracovníků není možno postrádat.

Bratří v úřadě se domnívají, že nemohou opustit dílo, aby měli po několik dní změnu, aby se mohli oddat rekreaci. Ale to je omyl. Oni mohou a měli by to učinit. I když by nebyli se vším hotovi, bylo by lépe, aby opustili práci na několik málo dní, než aby skláceni nemocí a odstraněni z díla, po celé měsíce a snad již nikdy nebyli schopni znovu se díla zúčastnit.

Můj manžel se domníval, že by pro něho bylo špatným, strávit nějakou dobu ve společenském životě. Nemohl si dovolit odpočinek. Myslil, že by dílo v úřadě trpělo kdyby to učinil. Ale potom, když na něj rána dopadla a vyvolala tělesné i duševní zhroucení, muselo dílo pokračovat bez něho. Viděla jsem, že by bratři, zastávající odpovědnou práci v úřadě měli pracovat na rizzných plánech a zařídit si to tak, aby měli výměnu. Je-li zapotřebí více pomoci, získejte ji a dopřejte úlevy těm, kteří trpí neustálým uzavřením ve čtyřech stěnách a duševní námahou. Měli by se účastnit svolávaných shromáždění. Musí odložit starosti, používat pohostinství svých bratří, těšit se z jejich společností a z požehnání shromáždění. Takto získají čerstvé myšlenky a jejich vyčerpané síly se probudí k novému životu a navrátí se do díla mnohem způsobilejší vykonat svůj díl, poněvadž budou lépe chápat potřeby Boží věci. [1T 520]

Bratři v zahraničí, což jste slepí k této věci? Musí vaše srdce teprve doznat obměkčení pádem jiných Božích pracovníků, které milujete? Tito mužové jsou vlastnictvím církve. Dopustíte, aby pod svými břemeny zemřeli? Apeluji na vás a radím k jinému řádu věci. Modlím se k Bohu, aby trpká zkušenost, kterou jsme my prodělali nikdy nestihla žádného bratra v úřadě. Zvláště doporučuji vaši péči br.C. Má snad zemřít nedostatkem vzduchu - života dárného nebeského vzduchu? Život, jaký vede, skutečně zkracuje jeho život. Jelikožje stále odsouzen přebývat v uzavřené místnosti, stává se jeho krev lenivou a těžkopádnou, játra má porušená, srdeční činnost není správná. Nepokusí-li se sám o změnu, vezme příroda vše do svých rukou. Učiní velký nápor, aby ulevila celému organismu tím, že vypudí všechnu nečistotu z krve. Povzbudí k dílu všechny životní síly a uvede celý organismus ve zmatek a vše to muze končit ochrnutím nebo mrtvicí. Vzpamatoval -li by se kdy z této krise, bude jeho ztráta času veliká. Ale možnosti uzdravení jsou velmi malé. Nemůže-li být br. C. vyburcován, radím vám bratři, kteří máte zájem na věci přítomné pravdy, abyste ho vzali tak jako byl Luther vzat svými přáteli a odvedli ho z díla.

Od té doby co jsem napsala shora uvedené, dozvěděla jsem se, že největší část "Myšlenek o Zjevení" byla napsána v noci, po celodenní pisatelově práci. Takto jednal též můj manžel. Protestuji proti takové sebevraždě. Bratři, o kterých jsem se zmínila, kteří jsou tak těsně spjati s úřadem, posloužili by Boží věci, kdyby navštěvovali shromáždění a určili si dobu pro rekreaci. Uchovali by si tělesné zdraví a duševní sílu v nejlepší kondici a mohli by ji věnovat dílu. Nemělo by se jim dát pocítit, že jsou neschopni, proto že si nezaslouží svého platu. Plat by jim šel dále a byli by volní. Konají velké dílo.

1T 521

Reformovaný oděv

V odpovědi na dotazy mnohých sester o správné délce reformovaného oděvu, ráda bych jim řekla, že v naší části státu Michigan jsme přijali jednotnou délku, asi devět coulů od podlahy. Využívám této příležitosti odpovědět na tuto otázku, abych ušetřila čas, který by si vyžádalo odpovídání na tak mnohé dopisy. Byla bych se ozvala již dříve, ale čekala jsem, až se dozvím něco definitivního o tomto bodě ve *Zdravotním Reformátoru (Health Reformer).*

Vážně bych doporučovala jednotnost v délce a řekla že devět coulů asi tak přibližně souhlasí s mým náhledem v této věci, jak jsem schopna vyjádřit v coulech.

Jak tak cestuji z místa na místo, shledávám, že reformovaný oděv není dobře představován a mám pocit, že by mělo být řečeno něco definitivního, aby se podnikala v této věci jednotná akce. Tento sloh oděvu je nepopulární a z toho důvodu, by měli jevit slušnost a vkus, kdo jej přijímají. Již jednou jsem o tom mluvila, ale někteří se neřídí danou radou. Mezi světiteli Soboty by měla být jednotnost, v délce reformovaného oděvu. Ti, kteří ze sebe činí něco zvláštního přijímáním tohto oděvu, nesmějí ani na okamžik myslet, že je zbytečné ukazovat pořádek, vkus a slušivost. Než na sebe naše sestry obléknou reformovaný oděv, měly by dostat vzory spodků a šatů jak se nosí. Je velkou škodou pro oděvní reformu, když osoby uvádějí do společnosti styl, který potřebuje v každé podrobnosti reformu dříve, než může řádně representovat reformovaný oděv. Čekejte sestry, až budete lmoci řádně a správně tento oděv obléci.

V některých místech jsou velmi proti krátkému oděvu. Ale když vidím některé oděvy nošené našimi sestrami, nikterak se nedivím, že jsou lidé jimi znechuceni a že tento oděv odmítají. Kde je tento oděv takový, jaký má být, jsou všichni poctiví a upřímní lidé nuceni uznat, že je skromný a vhodný. V některých našich sborech jsem viděla všechny možné druhy reformovaných oděvu [1T 522] a přesto ani jeden neodpovídal předpisům, které mně byly dány. Některé sestry se objevují v bílých mušelinových spodcích s bílými rukávci v tmavých delenových šatech a ve vestě bez rukávu ze stejné látky jako šaty. Některé mají kalikové šaty, se spodky střiženými dle vlastního nápadu a ne podle střihu, nenaškrobené nebo bez vyztužení pro získání tvaru a přiléhající těsně k údům. V takových oděvech není zajisté možno nalézt ničeho, co by projevovalo vkus nebo uspořádání. Takový oděv by se nedoporučoval dobrému soudu moudrých lidí. V každém slova smyslu je to znetvořený oděv.

Sestry, mající manžely, kteří jsou proti krátkým sukním, táží se mne o radu, mají-li i proti vůli svých manželů přijmout tuto reformu. Radím jim, aby počkaly. Nepokládám otázku oděvu za tak životně důležitou jako Sobotu. V této věci nemůže být nerozhodnosti. Ale odpor, který by musely mnohé sestry překonávat, aby mohly přijmout oděvní reformu, uškodil by jejich zdraví více, než by jim reformovaný oděv prospěl. Některé z těchto sester mně říkají: "Mému manželu se líbí tvůj oděv, říkal, že na něm nemůže nalézt chybičky." A to mne přivádí k názoru, že je nutné, aby naše sestry správně oděvní reformu representovaly, aby ukazovaly upravenost, pořádek a jednotnost v odívání. Připravím si vzory, abych je mohla vzít s sebou na cesty a dát je sestrám, s kterými se setkáváme, nebo abych je mohla poslat poštou všem, kdo by o ně požádaly. Naše adresa bude uvedena v "Review".

Ty sestry, které přijímají krátké sukně, měly by projevovat vkus ve výběru barev. Ty, které si nemohou zakoupit nový oděv , musí co nejvíce využít svého vkusu a vynalézavost, aby učinily starý šat opět novým, aby udělaly ze starého nové. Dbejte, aby barvy spodků a šatů byla stejné barvy a materiálu, ať nevyhlíží fantasticky. Staré šaty mohou být střiženy podle správného vzoru, mohou být vkusně upraveny a vyhlížet jako nové. Prosím vás, sestry, nedělejte si střihy podle vlastních zvláštních nápadů. [1T 523] Tak jak jsou dobré vzory a dobrý vkus, tak jsou také vzory špatné a špatný vkus.

Tento oděv nepotřebuje krinolíny a doufám, že nikdy nebude jimi zohyzděn. Naše sestry nemusí nosit mnoho sukní, aby jejich oděv odstával. Vyhlíží to též úhledněji, když oděv splývá v přirozených záhybech, po jedné nebo dvou lehkých sukních kol těla. Moreen je výborným materiálem pro vrchní sukně, pěkně stojí a je trvanlivý. Musíte-li již mít nějaké sukně, nechť jsou velmi slabé. Prošívané sukně jsou zbytečné. Přece je však dost často vidím, někdy i vyčuhuje kousíček z pod oděvu. To vyhlíží neslušně, nepořádně. Bílé sukně, nošené k tmavému oděvu se nehodí pro krátký šat. Dbejte, abyste měly sukně čisté, úhledné a pěkné. Zhotovujte je z dobrého materiálu a v každém případě nejméně o tři couly kratší než šaty. Nosíte-li něco pro rozšíření sukně, nechť je to tenké a nejméně čtvrt nebo půl yardu od okraje oděvu nebo vrchní sukně. Je-li přímo na okraji sukně umístěna šňůra nebo něco šňůře podobného, rozšiřuje to sukni pouze na okraji, což vyhlíží velmi neslušně a nehezky, zvláště, když se sedí nebo shýbá.

Nikdo se nemusí obávat, že bude oděvní reforma hlavním předmětem na mých cestách. Ti, kteří mě již slyšeli o tomto předmětu mluvit, nechť jen se řídí světlem, které jim již bylo dáno. Vykonala jsem svoji povinnost. Přinesla jsem své svědectví a ti, kdo mne slyšeli a četli,

co jsem napsala, musí nyní nést odpovědnost za přijetí nebo zavržení daného světla. Budou-li se dělat zapomětlivými posluchači a nikoli činiteli díla, sami se vystavují risiku a budou jednou před Bohem odpovídat za své jednání. Já mluvím jasně. Nikoho nenutím a nikoho nezavrhují. Toto dílo mně nebylo přiděleno. Bůh zná své pokorné, ochotné, poslušné dítky a odmění je dle jejich věrného plnění Jeho vůle. Pro mnohé je oděvní reforma příliš prostá a malicherná, než aby ji přijali. [1T 524] Nemohou zvednout svého kříže. Bůh pracuje prostými prostředky, aby oddělil a rozeznal své dítky od světa. Ale někteří odešli tak daleko od prostoty díla a od Božích cest, že se nalézají nad dílem a nikoli v něm.

Byla jsem odkázána na Nu 14,38-41: "Mluv k synům Izraelským a rci jim, ať sobě dělají třepení široké na podolcích oděvů svých všichni rodové jejich a ať dávají nad třepením šňůrku modrou. A to budete mít za premování, na něžto hledíce, rozpomínati se budete na všecka přikázání Hospodinova, abyste je činili a nepustíte se po žádosti srdce svého a po očích svých, jichžto následujíce, smilnili byste. Ale abyste pamatovali a činili všecka přikázání má, a byli svatí Bohu svému. Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych vám byl za Boha: Já Hospodin Bůh váš." Zde Bůh vyslovně přikazuje velmi prosté uspořádání oděvu pro dítky Izraelské, aby se lišily od modlářských národů kolem sebe. Když pohlížely na zvláštnost svého oděvu, měly si připomínat že jsou lidem, plnícím Boží přikázání a že je On zázračným způsobem vyvedl ze jha Egyptského, aby Mu sloužily, aby Mu byli lídem svatým. Neměli sloužit vlastním přáním nebo napodobovat modlářské okolní národy, ale mělí zůstat zvláštním, odděleným lidem, aby všichni, kdo je vidí, mohli říci: To jsou ti, které Bůh vyvedl ze země Egyptské, kteří zachovávají zákon desíti přikázání. Izraelita byl takovým znám na první pohled, neboť Bůh ho odlišoval prostými prostředky jaké svého.

Příkaz daný Bohem Izraelským dítkam, aby umístily modrou stuhu na svém rouchu neměl přímý vliv na jejich zdraví, ale byl jim pro jejich zdraví požehnáním. Byl požehnáním pro jejich poslušnost. I stuha měla uchovat v jejich paměti vysoký Hospodinův nárok a uchovat je od mísení s jinými národy, aby se s nimi nespolčovali v jejich pitkách, [1T 525] v požívání vepřového masa a bujném hýřivém způsobu života, zdraví škodlivému. Bůh nyní si přeje, aby Jeho lid přijal oděvní reformu nejen proto, aby se lišil od světa jako Jeho "zvláštní lid", ale proto, že je reforma v oděvu důležitá pro tělesné i duchovní zdraví. Boží lid ztratil ve velké míře svoji zvláštnost a postupně se přizpůsoboval světu a mísil se s ním, až se v mnohém ohledu stal jemu zcela podobný. To se však Bohu nelíbí. On je řídí, jako za stara řídil Izraelské dítky, aby vyšly ze světa a aby se vzdaly jeho modlářství. Aby nenásledovaly vlastního srdce /neboť jejich srdce jsou neposvěcená/ nebo vlastních očí, které je přivedly k odklonění se od Boha a ku spojení se se světem.

Něco musí nastat, co by oslabilo moc tohoto světa na Boží dítky. Oděvní reforma je jednoduchá a zdraví prospěšná, ale je s tím kříž. Já však děkuji Bohu za tento kříž a ráda a radostně se skláním, aby jej pozvedla. Byli jsme tak sjednoceni se světem, že jsme ztratili kříž z dohledu a že pro Krista netrpíme.

Nemáme si přát vynalézat něco, co by nám bylo křížem, ale jestli-že nám Bůh podá, máme je rádi nést. Přijímáním kříže se lišíme od světa, který nás nemiluje a sesměšňuje naši zvláštnost. Svět nenáviděl Krista, poněvadž nebyl ze světa. Mohou Jeho následovníci očekávat, že se jim povede lépe než jejich Mistru? Žijeme-li, aniž by se nám dostalo výtky nebo aniž bychom vzbudili nelibost tohoto světa, můžeme být znepokojeni. Neboť je to naše přizpůsobování se světu, které nás činí tolik jemu podobnými, že nenachází ničeho, co by vzbudilo jeho závist neb zlobu. Nedochází zde ke srážce různého ducha. Svět opovrhuje křížem. "Neboť slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest." 1K 1,18. "Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něho jest mi svět ukřižován a já světu." (Pro další vysvětlení o oděvech odkazujeme čtenáře na "Svědectví pro církev" 4T č1.30 "Prostota oděvu")

1T 526

Podezření vůči Battle Creeku

V r.1865 jsem viděla, že si někteří ze závisti dovolují lehkovážně mluvit o sboru v Battle Creeku. Někteří se dívají s podezřením na všechno, co se tam děje a přímo jásají, když se něčeho dovědí, co by mohli využít k hanobení. Bůh pociťuje nelibost k takovému duchu a

jednání. Z kterého pramenu získavájí naše sbory v zámoří světlo a známost pravdy? Z prostředků, které Bůh určil a jejichž ústředí je v Battle Creeku. Kdo nese břímě Boží věci? Ti, kteří horlivě pracují v Battle Creeku. Břemena a těžké zkoušky nutně přicházejí na ty, kteří stojí v prvních liniích nejprudší bitvy. Těžkosti a mučivé myšlení doprovází všechny, kteří konají vysoce důležitá rozhodnutí ve spojení s Božím dílem. Naši bratři v zahraničí, kteří jsou toho všeho ušetřeni, měli by být vděční Bohu a chválit Ho, že jsou takto chráněni. Měli by být posledními mezi žárlivými, závistivými a vyčítajícími, aby nebyli v postavení - "sdělte a my dále sdělíme."

Církev v Battle Creeku nesla břemena konference, která téměř na všechny těžce doléhala. Mnozí si přivodili z této zvláštní námahy tělesnou i duševní chorobu, která potrvala po mnohé měsíce. Nesli břímě radostně, ale byli smutní a zmalomyslnění nesrdečnou lhostejností jedněch a krutou žárlivostí druhých, když se navrátili do různých sborů, odkud přišli. Poznámky se pronášejí bezmyšlenkovitě o těch, kteří nesou břemena a o těch, kteří stojí v čele díla. Některými s úmyslem, jinými nepromyšleně. Bůh zaznamenal všechny tyto hovory, žárlivost a závist, která jim je vnukla. Je uchován věrný záznam. [1T 527] Mnozí děkují Bohu za pravdu, potom se obrátí a dotazují, hledají chyby na těch prostředcích, které určil Bůh, aby je učinil tím, čím jšou, nebo čím by měli být. Jak mnohem více by se Bohu líbilo, kdyby jako Aron a Hur pomáhali podpírat rámě těch, kteří nesou velká a těžká břemena Boží věci. Reptáci a naříkaví by měli zůstat doma, kde by šli z cesty pokušení, kde by nenalezli potravu pro svoji žátlivost, podezírání a vyhledávání chyb, neboť přítomnost takových je pro shromáždění jedině břemenem. Jsou mračna bez vody.

Ti, kteří se cítí povolanými hledat chyby a kárat ty, které Bůh vyvolil, aby hráli důležitou roli v Jeho posledním velkém díle, udělali by lépe, kdyby se hleděli obrátit a získat Kristovu mysl. Nechť si jen vzpomenou na Izraelské dítky, které tak ochotně vyhledávaly chyby na Mojžíšovi, jehož Bůh vyvolil k uvedení svého lidu do Kanánu. Tím reptali i proti samému Bohu. Všichni tito reptající zahynuli na poušti. Je velmi snadné rebelovat, snadné dát se do boje bez moudrého a klidného uvážení všech okolností a bez uvážení, zda je zde vůbec něco, proti čemu by bylo nutno bojovat. Izraelské dítky jsou nám příkladem, nám, které zastihne konec světa.

Pro mnohé je snažší pochybovat a vyhledávat chyby v záležitostech v Battle Creek, než říci, co by se mělo dělat. Někteří by se dokonce i odvážili převzít tuto odpovědnost, ale brzo by shledali, že se jim nedostává zkušeností a zmařili by celé dílo. Kdyby tito mluvkové a hledači chyb sami se stali nositeli břemen a prosili za pracovníky, dostalo by se i jim požehnání a byli by i druhým požehnáním svým bohabojným příkladem, svým svatým vlivem a životem. Pro mnohé je snažší mluvit než se modlit. Takovým se nedostává duchovnosti a svatosti a jejich vliv [1T 528] je ku škodě Boží věci. Místo, aby měli pocit, že dílo v Battle Creeku je jejich dílem a že mají zájem na jeho prospívání, stojí stranou spíše jako diváci. Pochybují, přou se a hledají chyby. Kteří toto činí, jsou právě ti, kterým schází zkušenost v tomto díle a kteří jen málo pro pravdu podstoupili a trpěli.

Přenášení odpovědnosti na jiného

Ti bratři světící sobotu, kteří kladou odpovědnost za své šafařství do rukou svých manželek, i když by sami byli schopni vyřídit totéž, jsou nemoudří a toto jejich předávání se Bohu nelíbí. Manželovo šafařství nemůže být převedeno na manželku. Přece však je někdy činěn pokus, k velké škodě obou. Věřící manžel předal svůj majetek své nevěřící družce a doufal, že ji tím uspokojí, že odzbrojí její oposici a že jí nakonec přiměje, aby uvěřila pravdě. Ale toto není nic méně a nic více než zakoupit si mír nebo podplatit ženu, aby uvěřila pravdě. Prostředky, které Bůh propůjčil k šíření pravdy, jsou předávány někomu, kdo není pravdě nakloněn. Jaký počet podá takový šafář, až bude Mistr požadovat jeho vlastnictví i s úroky?

Věřící rodiče často předali svůj majetek nevěřícím dětem a tak se pozbavili možnosti i moci dát Bohu co je Jeho. Tímto počínáním odložili odpovědnost, kterou Bůh na ně vložil. Dali do nepřítelových řad prostředky, svěřené jim Bohem, aby Mu byly navráceny investováním do Jeho věci, až toho bude od nich požadovat. Není Božím příkazem, aby se ródiče vzdali vlády nad svým majetkem, když jsou schopni své záležitosti sami vyřizovat, ani ne dětem, které jsou téže víry. [1T 529] Tito málokdy pociťují tolik oddanosti Boží věci. Nebyly dosud vyškoleny v protivenstvích a bídě, aby kladly větší váhu na nebeský poklad a menší na

poklady zemské. Prostředky v rukou takových se stávají největším zlem. Je to pro ně pokušením, aby si oblíbily vše pozemské, kladly svoji důvěru v majetek a měly pocit, že mimo toto potřebují jen málo. Když dostanou do rukou prostředky, kterých nezískaly vlastní námahou, použijí jich velmi zřídka moudře.

Když předá manžel majetek své ženě, otevírá jí široce dveře pro pokušení, a□ již je věřící nebo nevěřící. Je-li věřící a od přírody lakomá, má-li sklon k sobectví a přisvojování si, bude pro ni boj s manželovým šafařstvím a jejím vlastním hospodařením mnohem tvrdší. Aby mohla být spasena, musí přemoci všechny tyto zvláštní, špatné rysy a musí napodobovat charater svého božského Pána. Musí hledat příležitost, kde by mohla činit jiným dobře, milujíc druhé tak, jako Kristus miloval nás. Měla by pěstovat vzácný dar lásky, který tak mohutně vlastnil náš Spasitel. Jeho život byl charakterisován ušlechtilou nesobeckou dobrotou. Jeho celý život nebyl poskvrněn ani jediným sobeckým činem.

Nechť je manželův důvod jakýkoliv, položil své ženě do cesty velký kámen úrazu, který jí brání, aby přemohla zlo. A je-li předání učiněno dětem, může dojít k témuž zlému následku. Bůh čte jeho pohnutky. Je-li sobecký a učiní-li předání, aby zakryl svoji lakotu a omluvil se tak, že neučinil ničeho pro šíření Božího díla, postihne ho určitě kletba nebes. Bůh čte úmysly a předsevzetí srdce a zkouší úmysly lidských dítek. Jeho znamení, viditelná nelibost, nemusí se vždy jevit jako v případě Ananiáše a Zafíry. Avšak konečné potrestání nebude na žádný pád lehčí než jejich. Pokusem oklamat lidi, [1T 530] lhali Bohu. "Duše, která hřeší, zemře."

Takoví neobstojí na soudu lépe, než onen muž, který obdržel jednu hřivnu a skryl ji v zemi. Když byl povolán, aby skládal počet, obvinil Boha z nespravedlnosti: "Věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna kde jsi nerozsíval a sbíraje, kde jsi nerozsypal. I boje se, odšel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi /kde tím Boží věc ničeho nezískala/, aj, teď máš, což tvého jest." Bůh pravil: "Nu vezmětež od něho tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven.. a toho neužitečného služebníka uvrzte do těch temností zevnitřních. Tam bude pláč a skřípení zubů." Tento člověk se obával, že by jeho pán vyzískal upotřebením jeho hřivny.

Viděla jsem, že mnozí zabalili své hřivny do ubrousků a skryli je v zemi. Zdálo se, že se domnívají, že každý haléř investovaný do Boží věci je pro ně ztracen a nad to i vykoupení. Je tomu tak u těch, kteří tak myslí. Neobdrží odměnu. Dávají s odporem, proti své vůli, jedině proto, že se cítí zavázáni neco dělat. Bůh miluje radostného dárce. Ti, kteří se oddávají falešné naději, že mohou svoji odpovědnost přesunout na manželku nebo děti, jsou klamáni nepřítelem. Převod majetku nezmenší jejich odpovědnost. Jsou odpovědni za prostředky, které nebesa svěřila jejich péči a žádným způsobem se nemohou z této odpovědnosti vymluvit, dokud jí nebudou zproštěni tím, že dají Bohu, co jim byl svěřil.

Láska ke světu odděluje od Boha. "Miluje-li kdo svět, lásky Otcovy není v něm." Nikomu není možno rozpoznat pravdu, dokud má jeho lásku svět. Svět se staví mezi něho a Boha. Zastírá zrak a zastiňuje schopnosti takovou měrou, že je pro ně nemožné rozlišovat posvěcené věci. [1T 531] Bůh volá k takovým: "Umejte ruce hříšníci a očisťte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli. Ssouženi buďte a kvělte a plačte, smích váš obrátiž se v kvílení a radost v zármutek." Ti, kteří poskvrnili své ruce nečistotou svět, jsou vyzýváni, aby se očistili od těchto skvrn. Ti, kteří se domnívají, že mohou sloužit světu a přesto milovat Boha, jsou dvojité mysli. Nemohou sloužit Bohu a mamoně. Jsou to lidé dvojité mysli, milující svět a ztrácející všechen pojem závaznosti vůči Bohu a přesto vyznávající, že jsou Kristovými následovníky. Nejsou ani jedním ani druhým. Ztratí oba světy, jestliže neumyjí svých rukou a neočistí svých srdcí poslušností čistých zásad pravdy. "Kdo praví, že v Něm přebývá, má tak choditi jak On chodil." "V tom je dokonalá láska naše, že můžeme směle přistoupiti v den soudu, nebo□ jaký On je, takovými jsme my v tomto světě." "Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech." 2Pt 1,4.

Žádosti světa maří pravou zbožnost. Láska ke světu a k věcem, které jsou ve světě, dělí nás od Otce. Vášeň po zemském zisku se množí mezi těmi, kteří vyznávají, že očekávají na brzký příchod našeho Spasitele. Žádosti těla, žádosti očí a pýcha života, vládne i nad vyznávajícími křesťany. Pachtí se za věcmi tohoto světa s chamtivou žádostí a mnozí zaprodají věčný život za nesvatý zisk.

Správné zachovávání soboty

25. prosince 1865 mně bylo ukázáno, že je sobota příliš nedbale zachována. Není dosti pohotovosti k plnění časných povinností [1T 532] v šesti pracovních dnech, které Bůh dal člověku. Nedostává se péče, aby se neznesvětila ani jediná hodina svatého, posvěceného času, který si Bůh pro sebe vyhradil. Neexistuje žádná lidská činnost, která by mohla být považována za tak důležitou, aby přiměla člověka k přestoupení čtvrtého přikázání Hospodinova. Existují případy, kdy Kristus dal svolení k práci v sobotu a to při zachraňování životů lidí nebo zvířat. Ale jestliže přestoupíme čtvrté přikázání pro svůj vlastní finanční prospěch, stáváme se rušitelé soboty a vinnými přestoupením přikázání všech. Neboť jestliže přestoupíme jedno, přestupujeme všechna. Jestliže pro záchranu majetku přestoupíme výslovný Hospodinův zákaz, kde se zastavíme? Kde postavíme hranici? Dopusťme se jen malého přestupku a nepohlížejme naň jako na nějaký svůj zvláštní hřích. Svědomí se zatvrdí, citlivost otupí tak, že budeme moci jít ještě dále a vykonávat celou spoustu práce. Ještě si lichotit, že jsme světitelé soboty, když dle Kristova měřítka porušujeme každý z Jeho svatých příkazů. V tom se dopouštějí světitelé Soboty chyby, ale Bůh je velmi přesný a všichni kdo se domnívají, že zachrání trochu času nebo si dovolí znesvětit trochu času Hospodinova, dočkají se dříve nebo později vlastní škody. Nemůže jim požehnat tak, jak by bylo Jeho potěšením, neboť Jeho jméno je jimi zneuctěno a Jeho přikázání brána na lehkou váhu. Spočine na nich Boží zlořečenství a ztratí deset nebo dvacetkrát více, než získali. "Loupiti-liž má člověk Boha? A přece mne loupíte a hned všechen ten národ."

Bůh dal člověku šest dní, ve kterých má pro sebe pracovat, ale vyhradil si pro sebe jeden den, ve kterém má být zvláště ctěn. Má být oslavován, Jeho autorita respektována. A přece člověk loupí Boha tím, že ho okrádá o část času, který si Stvořitel vyhradil pro sebe. Bůh si vyhradil sedmý den jako čas odpočinku pro dobro člověka právě tak, jako pro svoji vlastní slávu. Viděl, že člověk potřebuje den odpočinku [1T 533] ode vší námahy a pečování, že jeho zdraví a život bez času uvolnění ode vší práce a starostí je šest dnů ohrožen.

Sobota byla učiněna pro člověka a vědomé přestupování svatého přikázání, zapovídajícího práci sedmého dne, je v očích nebes zločinem, který byl v Mojžíšově zákoně tak veliký, že si vyžadoval smrt přestupníkovu. Ale to nebylo ještě všecko, co musel přestupník vytrpět, neboť Bůh nevezme do nebes přestupníky svého zákona. Musí vytrpět smrt druhou, která je plným a konečným trestem přestupníka Božího zákona.

Politické názory

25. prosince 1865 byly mně v Rochesteru, N.Y., ukázány mnohé věci, týkající se Božího lidu ve spojitosti s Jeho dílem pro tyto poslední dny. Viděla jsem, že mnoho vyznavačů soboty přijde o věčný život. Nedbají výstrah ze způsobu života Izraelských dítek a dopouštějí se mnohého špatného chování. Budou-li v těchto hříších pokračovat, klesnou jako Izraelité a nikdy nevkročí do nebeského Kanánu. *"Toto pak všecko u figuře dálo se jim a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa." 1K 10,11.*

Viděla jsem, že mnozí takto vypadnou z království. Bůh zkouší a prubuje svůj lid amnozí nesnesou zkoušku charakteru, míru Boží. Mnozí se budou muset mnoho snažit, aby přemohli zvláštní rysy svého charakteru, aby byli bez poskvrny nebo vrásky nebo něčeho podobného, bez hany před Bohem i lidmi. Mnozí světitelé Soboty neprospějí nijak zvláštně Boží věci nebo církvi, dokud se sami od základu nenapraví. Mnozí světitelé Soboty nejsou pro své politické náhledy Bohem chváleni. [1T 534] Nejsou v souladu s Božím Slovem, s církví věřících světitelů Soboty. Jejich náhledy nesouhlasí se zásadami naší víry. Bylo dáno dostatečné světlo, aby mohlo napravit všechny, kteří si přejí být napraveni. Všichni, kdo si dosud zachovávají politické názory, které není v souladu s duchem Pravdy, přestupují zásady nebes. Proto dokud takovými zůstanou, nemohou mít ducha volnosti a svatosti.

Jejich zásady a postavení v politických věcech jsou velkou překážkou pro jejich duchovní pokrok. Je to pro ně stálé osídlo a hana pro naši víru. A ti, kteří si zachovvají tyto zásady, budou možná přivedeni právě tam, kde by je nepřítel rád měl. Tam budou nakonec odloučeni od křesťanů, kteří sobotu zachovávají. Tito bratři nemohou obdržet Boží schválení, když nemají soucit s utiskovanou barevnou rasou a jsou v rozporu s čistými, republikánskými zásadami naší vlády. Bůh nepodporuje vzpoury na zemi zrovna tak, jako vzpouru na nebi. Když velký rebel pochyboval o základech Boží vlády a byl vyvržen se všemi, kdo s ním v této vzpouře souhlasili.

Lichvářství

Ve vidění 25. prosince 1865 v Rochesteru, N.Y. bylo mně ukázáno, že by si světitelé soboty měli rozmyslet brát lichvářské úroky. Zámožní lidé nemají práva brát od svých chudých bratří úroky, ale mohou je obdržet od nevěřících. "Jestliže by schudl bratr tvůj a ustaly by ruce jeho u tebe, posilníš ho." "Nevezmeš od něho lichvy nebo úroku, ale bát se budeš Boha svého, aby se mohl bratr tvůj živiti u tebe.Peněz svých nedáš jemu na lichvu, aniž pro zisk půjčovati budeš obilí svého." Lv 25,35-37. [1T 535] "Nedáš na lichvu bratru svému ani peněz, ani pokrmu, ani jakékoli věci, která se dává na lichvu. Cizímu půjčiš na lichvu, ale bratru svému nedáš na lichvu, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všech věcech, ke kterým bys vztáhl ruku svou v zemi, do níž vejdeš, abys dědičně obdržel ji." Dt 23,19-20

Bohu se nelíbí hrabivý duch u světitelů soboty. Jejich touha po zisku je tak mocná, že využívají i chudé, nešťastné bratry v jejich zoufalství a hromadí ke svým již tak nadměrným prostředkům, zatím co tito chudší bratří trpí právě pro tytéž prostředky. "Jsem snad strážným bratra svého?" táží se jejich srdce.

Před několika málo lety byli někteří z chudších bratří v nebezpečí, že ztratí pro špatné působení své duše. Všude je satan ohledně zámožnosti pokoušel. Tito chudí bratři neustále očekávali, že jim bude prokázána přízeň, když bylo jejich povinnosti, aby se spoléhali jen na své vlastní síly a kdyby jim byla přednost prokazována, bylo by to bývalo tím nejhorším, co pro ně mohlo být vykonáno. Ve všech řadách světitelů soboty se satan namáhal, aby chudší třídu opředl svými opředl svými pokušeními. Ti, kteří neměli vlastního úsudku amoudrosti, šli svou vlastní cestou, nejvíce ochotu tázat se na radu a následovat jí. Takoví museli trpět jako následek svého špatného hospodaření. A přece titéž by chtěli, aby byli podporováni bratry, kteří mají majetek. Toto vyžadovalo nápravy. Třída lidí, o které byla nejprve řeč si neuvědomuje odpovědnost, spočívající na zámožných, ani potíže a starosti spojené s jejich penězi. Vše co viděli bylo, že mají peníze na vše co potřebují, zatím co se oni musí pro nedostatek peněz uskrovňovat. Majetní ale všeobecně pohlíželi na všechny chudé v témže světle, když existuje třída chudých, činící co bylo v jejich silách, aby oslavili Boha, činili dobře a žili pro pravdu. To jsou lidé pevných hodnot. [1T 536] Jejich úsudek je dobrý. Jejich duch vzácný v Božích očích. Množství dobrého, které vykonají svým nenáročným způsobem, je desetkráte větší než totéž vykonané zámožnými, ačkoli tito mohou dát při jistých příležitostech veliké částky. Bohatí nevidí a neuvědomují si potřebu činit dobro, být bohatými v dobrých skutcích, hotovi rozdávat, ochotni sdílet.

Oklamavatelnost bohatství

Některým vyznavačům pravdy se nedostává rozsuzování a nedovedou ocenit mravní hodnoty. Osoby, příliš se vychloubají svoji věrností pro Boží věc a mluvící, jakoby znali všecko, co je hodno vědění, nemají pokorné srdce. Mohou mít peníze a majetek, což je dostačující, aby získali na někoho vliv, ale to jím nepřidá ani o puntík Boží přízně. Peníze mají moc a dodávají mocného vlivu. Charakterové přednosti a morální hodnota jsou často přehlíženy, vlastní-li je chudý člověk. Ale stará se Bůh o peníze, o majetek? Dobytek na tisíci pahorcích je Jeho. Svět a všecko, co je na něm. Obyvatelé země jsou před Ním jako kobylky. Lidé a statky jsou jen slabým popraškem na váhách. Neohlíží se na osoby.

Zámožní lidé často pohlížejí na svůj majetek a říkají: "Svojí moudrostí jsme získali tyto statky." Ale kdo jim dal moc, aby získali majetek? Bůh jim daroval schopnosti, které mají, ale místo, aby ho oslavovali, přičítají to sami sobě. On je bude zkoušet a prubovat a uvrhne do prachu jejich vlastní oslavování. Odejme jejich sílu a rozpráší jejich bohatství. Místo požehnání, dostane se jim zlořečenství. Špatný čin nebo útisk, odklon od správné cesty nemá být více trpěn u člověka bohatého [1T 537] než u člověka nemajícího nic. Všechna bohaství, které vlastní ti nejzámožnější nedostačují, aby zakryly před Bohem, byť i ten nejmenší hřích. Nebudou přijata jako výkupné za přestoupení. Pokání, pravá pokora, zlomené srdce a zkroušený duch budou jedině Bohem přijaty. A nikdo nemůže mít pravou pokoru před Bohem, pokud ji nemá před bližními. Nic menšího než pokání, vyznání a zanechání hříchu není Bohem přijatelné.

Mnozí bohatí lidé získali svůj majetek tajným obchodováním, ve svůj prospěch a na úkor svých chudších bližních nebo bratří. A právě tito mužové se radují ve své špatnosti a

hrabivosti, ze zisku. Ale Boží zlořečenství spočine na každém dolaru takto vyzískanÉm a na jejich rozmnožení v jejich rukou. Když mně bylo toto ukázáno, mohla jsem vidět sílu ve slovech našeho Spasitele: "Snáze projde velbloud uchem jehly než bohatec do království Božího." Ti, kteří mají schopnost získat majetek, musí být stále na stráži, sice obrátí svoji schopnost výdělku na špatnou cestu a nezůstanou přísně poctivými. Takto upadnou mnozí do pokušení, budou šidit, brát více za věc než má cenu a obětují velkodušně, dobročinné, ušlechtilé zásady svého lidství nízkému zisku.

Bylo mně ukázáno, že mnoho vyznavačů soboty tak miluje svět a věci, které jsou ve světě, že jsou zkaženi jeho duchem a vlivem, božské již se ztratilo z jejich povahy a vloudilo se do ní satanské, což je přeměnilo, že slouží účelům satanovým a jsou nástroji nespravedlnosti. Potom mně byl ukázán pravý opak těchto lidí v pilných, poctivých chudých lidech, kteří jsou vždy hotovi pomoci těm, kteří pomoci potřebují, kteří by raději utrpěli újmu nebo křivdu od svých zámožných bratří než by projevili tak chamtivého, výdělečného ducha jakého oni dávají najevo. [1T 538] Mužové vážící si čistého svědomí a práva i v malých věcech více než bohatství, jsou tak hotovi pomáhat druhým, tak ochotni konat ze všech svých sil dobro, že nemohou nahromadit bohatství. Jejich pozemský majetek se nezveličuje. Jedná-li se o dobročinnost, vyžadující prostředků a práce, jsou první, kteří jeví zájem a účastní se a často činí více nad svoji možnost a tak si odpírají něco potřebného, jen aby mohli provést svůj dobročinný úmysl.

Protože se tito lidé mohou jen málo chlubit pozemskými poklady, může být na ně pohlíženo jako na nedostatečné ve schopnostech, v úsudku a moudrosti. Může se mít za to, že nemají zvláštní hodnoty a jejich vlivu si nemusí lidé vážit. Avšak jak pohlíží Bůh na tyto chudé moudré lidi? Jsou v Jeho očích vzácní a ačkoli nezvětšují své poklady na zemi, ukládají si nezničitelné poklady v ner:esích a tím projevují moudrost, stojící o tolik výše nad moudrosti chytrých, vypočítavých prospěchářských vyznavačů křesťanství, jako je povznešena božská moudrost nad pozemskou, tělesnou a satanskou. Bůh si cení mravní hodnoty. Křesťanský charakter, neposkvrněný lakomstvím, vlastnící pokoj, tichost a pokoru je vzácnější Jeho zraku než nejčistší zlato, než zlaté pruty z Ofiru.

Bohatí lidé budou přesněji zkušováni, než byli kdy dosud. Ostojí-li ve zkoušce a přemohou chyby a nedostatky své povahy a dají-li Bohu jako Kristovi věrní šafáři co je Božího, bude jim řečeno: "To dobře služebníče dobrý a věrný, byl jsi věrný v mále, nad mnohým tebe ustanovím, vejdi v radost Pána svého."

Potom mně bylo poukázáno na podobenství o nespravedlivém šafáři: "A játˇ pravím vám: Čiňte sobě přátely z mamony nepravosti, aby když byste zhynuli, přijali vás do oněch stanů. Kdo je věrný v mále, i ve mnoze věrný jest. A kdož v mále jest nepravý, [1T 539] i ve mnozeť nepravý jest. Poněvadž tedy v mamoně nepravé věrní jste nebyli, spravedlivé kdo vám svěří? A když jste v cizím věrni nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá?"

Jestliže lidé nedostojí Božím požadavkům, aby Mu dali, co jim propůjčil k užívání pro Jeho slávu a takto Ho loupí, zcela selžou. Propůjčil jim prostředky, kterými mohou vyzískat, neztratí -li žádnou příležitost k činění dobra a takto si mohou neustále ukládat poklady v nebesích. Ale jestli-že jako onen muž, který měl jen jednu hřivnu, ji zakopají ze strachu, aby Bůh nedostal, co jejich hřivna vyzískala, neztratí pouze zisk, který bude na konec přiznán věrnému šafáři, ale také kapitál, který jim Bůh dal, aby s ním pracovali. Poněvadž oloupili Boha, nebudou mít uloženy poklady v nebesích a ještě k tomu přijdou o své poklady časné. Nemají sídlo na zemi a žádného Přítele v nebesích, aby je přijal do věčného sídla spravedlivých.

Kristus prohlašuje: "Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude a druhého milovati, nebo jednoho přidržeti se bude a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužit i mamoně." Mt 6,24 Nemůžete sloužit Bohu a též svému bohatství. Fariseové, kteří byli také žádostiví, slyšéli to a posmívali se Mu. Povšimněte si Kristových slov k nim: "Vy se ospravedlňujete před lidmi, ale Bůh zná vaše srdce, neboť to čeho si lidé vysoce váží /to je bohatství získáného útiskem, podvodem, klamem nebo nějakým jiným podvodným způsobem/, je ohavností před zrakem Božím." Potom Kristus představuje dva charaktery, bohatého muže, oděného v purpur a jemné plátno a který každého dne bohatě hodoval a Lazara, který žil bídně a byl na pohledění odporný a prosil o několik málo drobtů, které boháč odhodil. Náš Spasitel nám ukazuje ohodnocení těchto dvou. [1T 540] Ačkoliv byl

Lazar v tak politování hodném a ubohém postavení, měl pravou víru, pravou mravní hodnotu, kterou Bůh viděl a kterou měl za tak vzácnou, že vzal chudého, opovrhovaného trpitele a postavil ho na nejvyvýšenější místo, zatímco ctěný a pohodlí milovný boháč byl vyvržen z Boží přítomnosti a uvržen do bídy a nevýslovného utrpení. Bůh si necenil statků tohoto boháče, poněvadž neměl mravní hodnoty. Jeho charakter byl bezcenný. Jeho bohaství ho Bohu nedoporučovalo, ani nemělo vliv, aby mu zajistilo Jeho přízeň.

Tímto podobenstvím chtěl Kristus naučit své učedníky, aby nesoudili nebo necenili člověka dle jeho majetku, nebo dle poct, kterých se mu dosávalo od druhých. Tak se chovali fariseové, kteří ačkoli vlastnili obé, bohatství i světskou poctu, byli bezcennými před Božím zrakem. A více než to, byli Jím opovrhováni a zavrženi - vyvrženi od Něho jako odporní Jemu, poněvadž v nich nebylo mravní hodnoty ani poctivosti. Byli vJeho očích zkražení, hříšní a odporní. Chudý člověk, opovrhovaný svými bližními a odporný v jejich očích, byl cenný v Božích očích, poněvadž byl mravně zdravý a hodnotný, což ho kvalifikovalo, aby mohl být uvede:n do společnosti ušlechtilých a svatých andělů a aby se stal Božím dědicem a Kristovým spoludědicem.

V Pavlově návodu Timoteovi varuje jej před třídou lidí, nepřístupných rozumnému slovu a kladoucích velkou váhu na bohatství. Praví: *"Jestliže kdo jinak učí a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista a tomu učení, které jest podle pobožnosti, nadutýť jest, nic neuměje, ale nemoudrost provodí při otázkách a hádkách o slova, z kterých pochází závist, svár, rouhání, zlá domnění, marné hádky lidí na mysli porušených a pravdy zbavených, domnívajících se, že by pobožnost byla zisk tělesný. Takových se varuj. Jestiť pak zisk veliký pobožnost s takovou myslí, kteráž na tom což má, přestati umí.* [1T 541] *Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bez pochyby, že také nic odnésti nemůžeme. Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme. Kteříž pak chtí zbohatnouti, upadají v pokušení a v osídlo a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřižují lidi v zahynutí a v zatracení. Kořen zajisté všeho zlého jest milování peněz, kterýchž někteří žádostiví byvše, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými. Ale ty ó člověče Boží takových věcí utíkej,následuj pak spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti. Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky." "Bohatým tohoto světa přikazuj ať nejsou vysokomyslní a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku používání. A ať dobře činí a bohatnou v dobrých skutcích a ať jsou snadní k udílení i přívětiví. Skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života."*

Pavel chtěl v tomto dopise vtisknout Timoteovi v paměť nutnost takového poučování, která by odstranila klam, který se tak snadno zmocňuje bohatých, že jsou pro své bohatství povýšeni nad chudými, že vynikají pro svoji schopnost výdělku také v moudrosti a úsudku, zkrátka, že zisk je zbožnost. A to je strašlivý klam. Jak málokteří dbají Pavlova návodu Timoteovi vůči bohatcům. Jak mnozí si lichotí, že je jejich mamonářství zbožností. Pavel prohlašuje: "Pobožnost a spokojení se, je velikým ziskem." I když bohatci věnují celý svůj život jen tomu, aby získali majetek, pžrece tak jako si ničeho nepřinesli na svět, také si odtud ničeho necdnesou. Musí zemřít a zanechat zde vše, co je stálo tolik námahy. Dali vše v sázku, věčný zájem, aby získali tento majetek a ztratili oba světy.

Pavel ukazuje, čeho riskují lidé, aby se stali bohatými. [1T 542] Ale mnozí jsou rozhodnuti stát se bohatými. To je jejich snahou. A ve své horlivosti přehlíží důležitcst věčnosti. Jsou zaslepeni satanem a namlouvají si, že si přejí zisk z dobrých pohnutek. Potlačují své svědomí, klamou se a neustále baží po bohatství. Takoví zbloudili od víry a těžce se ranili mnoha starostmi. Obětovali své ušlechtilé, vznešené zásady, vzdali se víry pro bohatství a nezklamou-li se ve svém předmětu, zklamou se ve štěstí, které se domnívali získat bohatstvím. Jsou zmateni a zděšeni starostmi. Udělali ze sebe otroky lakomství a vnutí -li svým rodinám totéž otroctví a výhody, které sklízí, jsou "mnohé starosti." "Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní a a□ nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, který dává hojnost všeho ku požívání." Lidé nemají hromadit bohatství a nemít z něho užitek, nemají se zbavovat pohodlí života a stát se tak otroky jen proto, aby podrželi nebo zvětšili svůj pozemský poklad.

Apoštol Pavel ukazuje jedině správné užívání majetku a prosí Timotea, aby přiváděli bohaté k dobrému, aby byli bohatí v dobrých skutcích, ochotní rozdílet hotoví dávat, neboť

jedině takovýmto počínáním položí si dobré základy pro čas, který má přijít na konec věků - aby mohli vzít věčný život. Pavlovo učení dokonale ladí s Kristovými slovy: *"Čiňte sobě přátely z mamony nepravosti, aby když byste zhynuli, přijali vás do oněch věčných stanů."* Pobožnost a přestati na tom, co člověk má, je velkým ziskem. Zde máme pravé tajemství štěstí a pravý prospěch duše i těla.

1T 543

Poslušnost pravdy

Drahý bratře D., vzpomínám si na Tvoji tvář mezi několika jinými, které mně byly 25. prosince 1865 v Rochesteru, N.Y. ve vidění ukázány. Bylo mně ukázáno, že jsi v pozadí. Jsi přesvědčen, že máme pravdu, ale dosud jsi nezakusil jejího posvěcujícího vlivu. Nešel jsi těsně ve šlépějích našeho Vykupitele a proto nejsi připraven, abys chodil tak jak chodil On. Když nasloucháš slovům Pravdy, říká ti tvůj rozum, že to .je správné, nemůže to být popřeno, ale ihned řekne neposvěcené srdce: "To je tvrdá řeč, kdo ji může snést?" Bylo by lépe, kdybys zanechal svého úsilí vyrovnávat krok s Božím lidem, neboť budou povstávat stálé nové, divné těžkosti, jednou budeš muset přestat a můžeš tak přestat nyní a lépe než jít dále."

Nemůžeš souhlasit s vyznáváním pravdy, aniž by jsi prožíval. Ty jsi vždy obdivoval život souhlasící s vyznáním. Byla mně ukázána kniha, ve které bylo napsáno tvé jméno s mnoha jinými. Proti tvému jménu byla černá skvrna. Ty ses na ni díval a pravil: "Nikdy nemůže být vymazána." Ježíš pozvedal své zraněné ruce a pravil: "Jedině má krev ji může vymazat. Zvolíš-li si od nynějška stezku pokorné poslušnosti a budeš-li se spoléhat jedině na zásluhy mé krve, ku přikrytí minulých přestupků, vymaži tvá přestoupení a přikryji tvé hříchy. Ale zvolíš-li stezku přestupníků, dostane se ti odměny přestupníků. Odplata za hřích je smrt."

Viděla jsem, jak tě zlí andělé obklopují a snaží se odvrátit tvé srdce od Krista, jak tě chtějí přimět, abys pohlížel na Boha jako na Boha soudu a abys ztratil se zřetele lásku, soucit a milosrdenství ukřižovaného Spasitele, který chce spasit všechny, kteří k Němu přicházejí. 1T 544 Anděl pravil: "Když některý člověk zhřeší, máme u otce zástupce, Ježíše Krista spravedlivého."

Když trpíš duševní úzkostí, když nasloucháš satanovu našeptávání, reptání a naříkání, je přisluhující anděl pověřen, aby ti poskytl potřebnou pomoc a aby zahanbil řeč tvé nevěřící mysli. Ty r:edůvěřuješ Bohu, ty nevěříš, že může až do krajnosti spasit. Zneuctíváš Boha touto hrubou nevěrou a způsobuješ si sám mnoho zbytečného utrpení. Viděla jsem nebeské anděly obklopovat tebe, odhánět zlé anděly a pohlížet se soucitem a starostí na tebe, ukazovat tobě k nebesům, ke koruně nesmrtelnosti a pravící: "Kdo chce zvítězit musí bojovat."

Ačkoli jsi v pochybnostech a zmatku, neodvažuješ se zcela přetrhnout pásku mezi sebou a Božím lidem, zachovávajícím přikázání. Přece však jsi se nevzdal všeho pro pravdu, nepodrobil ses sám, nepodrobil jsi svoji vlastní vůli. Obáváš se položit sebe a vše co máš na Boží oltář, aby nemohlo být od tebe požadováno, slova a činy dokonce i naše myšlenky a úmysly srdce. Ty, milý bratře, se bojíš, že tě bude pravda stát příliš mnoho, ale to je jedno ze satanových našeptávání. Dovol, ať si vezme vše co máš, a ještě to nebude stát příliš mnoho. Hodnota, kterou obdržíš, bude-li správně oceněna, je věčné břímě slávy. Jak málo je od nás požadováno. Jak malá je oběť, kterou můžeme přinést u porovnání s or□bu obětí, kterou za nás přinesl náš božský Pán. A přes to se tě zmocňuje duch reptání pro cenu věčného života. Ty, právě tak jak druzí tvoji bratři v --- jste měli vážné boje s velkým protivníkem duší. Častokráte jste téměř podlehli v zápase, ale vliv tvé manželky a tvé nejstarší dcery získal převahu. 1T 545 Tito členové tvé rodiny by byli celým srdcem poslušni pravdy, kdybys je jen ty svým vlivem podpíral.

Tvoje dcery hledají v tobě příklad, neboť se domnívají, že jejich otec musí mít pravdu. Jejich spása závisí velmi mnoho na tvém způsobu života. Ustaneš-li v boji o věčný život, strhneš s sebou i své děti, zlomíš ducha své věrné ženy, zničíš její naděje a vezmeš jí chuť k životu. Jak bys mohl ria soudu dosvědčit, že tvoje nevěra zavinila jejich zkázu?

Viděla jsem, že jsi několikkráte podlerl satanovým našeptávárím, abys přestal žít podle pravdy, neboť pokušitel ti řekl, že neuspěješ ani s nejlepší snahou, že se vší svojí slabostí a vším nezdarem ti bude nemožné žít životem odevzdaným. Bylo mi ukázáno, že tvoje manželka a nejstarší dcera jsou tvými dobrými anděly, že se nad tebou trápí, že tě povzbuzují k odporu proti mocným satanovým svodům. A tvoje veliká láska k nim tě přiměla, abys opět

upjal svoji chvějící se víru k Božím zaslíbením. Satan čeká, aby tě mohl strhnout a jásat nad tvým pádem. Ti, kteří šlapou po Božím zákoně jsou tebou ve své vzpouře posilováni. Nemohou nabýt síly, dokud ty nezaujmeš rozhodný postoj k pravdě.

Systematická dobročinnost se zdá pro tebe nepotřebnou. Přehlížíš skutečnost, že má svůj původ u Boha, jehož moudrost je neomylná. Tento plán je nařízen, aby zabránil zmatku, aby napravil chtivost, lakotu, sobectví a modloslužbu. Tento systém měl způsobit, aby břemena spočívala lehčeji, ale přesto s náležitou váhou na všech. Spása lidstva stojí drahou cenu, dokonce život Pána Slávy, který se dobrovolně obětoval, aby pozvedl člověka z ponížení, aby se mohl stát dědicem světa. Bůh tak ustanovil, aby člověk pomáhal svému bližnímu ve velkém díle vykoupení. [1T 546] Ten, kdo se této povinnosti chce zprostit, kdo je neochoten zapřít sám sebe, aby se i druzí mohli s ním stát účastníky nebeské výsady, dokazuje, že je nehoden života, který má přijít, nehoden nebeského pokladu, který stojí tak velikou oběť. Bůh si nepřeje neochotného daru, žádné vynucené oběti. Ti, kteří jsou skutečně obrácení a cení si Boží dílo, budou radostně dávat to málo, které je od nich požadováno, pokládají to za udělenou výsadu.

Anděl pravil: "Odříkej se tělesných rozkoší, které vedou boj proti duši." Zdravotní reforma je ti kamenem úrazu. Zdá se ti být zbytečným přívěškem pravdy. Není tomu tak, je části pravdy. Stojí před tebou dílo, které se ti přiblíží těsněji a bude těžší, než cokoli ti bylo dosud snášet. Zatím co váháš a stojíš stranou, nechápeš se požehnání, které obdržet je tvojí výsadou, utrpíš ztrátu. Pociťuješ pohoršení právě nad tím požehnáním, které ti nebesa dala do cesty, aby ti usnadnila pokrok. Satan ti to předvádí v co nejpokáraníhodnějším světle, abys potíral, co by bylo pro tebe tím největším ziskem, co by bylo pro tvé tělesné i duchovní zdraví. Ty jsi jedním z lidí, který by měl zisk ze zdravotní reformy. Pravda přijatá v každém bodě této reformy bude největším ziskem a předností. Ty jsi člověk, kterému by bezmasá dieta jen posloužila. Byl jsi v nebezpečí, že budeš v jediném okamžiku raněn paralysou, že bude polovina tvého těla mrtva. Odpírání chuti je pro tebe záchranou, ale ty na to pohlížíš jako na velké odříkání.

Příčina, proč není mládež dnešní doby náboženství nakloněna, spočívá v chybném vychování. To není pravá láska k dětem, která shovívavě přihlíží k jejich vášním nebo připouští, aby neposlušnost rodičovských příkazů zůstala nepotrestána. [1T 546] "Právě tak jak je ohýbán proutek, ohýbá se i strom." Matka by měla vždy spolupracovat s otcem v úsilí dát svým dětem dobrý křesťanský charakter. Do svých dětí zamilovaný otec by neměl zavírat oči nad jejich chybami, poněvadž není příjemným zjednávat nápravu. Vy oba se musíte vzchopit a s pevností nikoli hrubě, ale rozhodně dát svým dětem znát, že vás musí poslouchat.

Otec nesmí být jako dítě a jednat pouze pudově. Je spojen se svojí posvátnou rodinou svatou páskou. Otec je středem celé rodiny. Jeho pojmenování "domácí páska" (angl. husband) je pravou definicí manžela. Je zákonodárcem, zjevující ve svém vlastním mužném chování přísné ctnosti, sílu, poctivost, čestnost a praktickou užitečnost. Otec je v jednom smyslu knězem domácnosti, přinášejícím na Boží oltář ranní a večerní oběť, zatím co se žena a děti sjednocují na modlitbách a chvalořečeních. S takovou domácností bude Ježíš zůstávat a skrze Jeho občerstvující vliv má být slyšet radostné volání rodičů: "Aj, já a dítky, které mně Pán dal." Spaseni, spa:seni, spaseni na věky spaseni! Osvobozeni od zkázy, která vládne světem v žádostech a skrze Kristovy zásluhy učiněni dědici nesmrtelnosti. Viděla jsem však jen málo otců takto si uvědomovat svoji odpovědnost. Nenaučili se ovládat sami sebe a dokud se tomu nenaučí, budou hrát jen ubohou úlohu ve vedení svých dětí. Dokonalé sebeovládání působí na rodinu jako kouzlo. Když je toho dosaženo, je získáno velikého vítězství. Tehdy mohou vychovávat své dítky v sebeovládání.

Mé srdce bolí a touží po sboru v ---, neboť tam čeká na vykonání velké dílo. Božím úmyslem je, mít v tomto místě svůj lid. Je tam pro dobrý sbor materiál, ale musí tam být vykonána důležitá práce, aby byly odstraněny ostré hrany a aby byli připraveni na řádnou práci, aby všichni pracovali jednotně a táhli za jeden provaz. Dosud tomu bylo tak, [1T 548] že když pociťoval jeden nebo dva potřebu vzchopit se, stát jednotně a pevněji na vyvýšené základně pravdy, druzí se vzchopit nesnažili. Satan jim vnukl ducha vzpoury a zmalomyslněl ty,kteří chtěli postupovat. Spolčovat se, když bylo naléháno, aby se drželi díla, zmocnil se jich duch zatvrzelosti a když měli pomoci, brzdili. Někteří se nechtěli podrobit přitesávajícímu Božímu noži. Když po nich přejíždí a shlazuje nerovný povrch, naříkají na příliš krušnou a

přísnou práci. Přejí si dostat se z Boží dílny, kde by jejich nedostatky zůstaly nerušeny. Zdá se, že nevidí svůj stav. Ale jejich jedinou nadějí je, aby zůstali tam, kde budou nedostatky v jejich křesťanském charakteru viděny a napravovány.

Někteří hoví žádostem v chuti, které bojují proti duši a jsou neustálou překážkou jejich duchovnímu pokroku. Cítí se stále obviňováni a když se mluví bez výhrad o pravdách, urážejí se. Pociťují sebeobviňování a domnívají se, že je látka úmyslně vybírána, aby se dotkla jejich případu. Cítí se dotčeni a ukřivděni a vyhýbají se shromážděním svatých. Opouštějí i shromážďování mezi sebou, neboť tehdy není jejich svědomí tak zneklidňováno. Brzy ztratí veškeren zájem o shromáždění a lásku k pravdě a jestliže se zcela nenapraví, odejdou a přidají se k vzbouřenému zástupu, stojícímu pod černou satanovou korouhví. Jestliže tito ukřižují tělesné žádosti, které bojují proti duši, ustoupí z cesty, kde šípy pravdy beze škody je minou. Ale hověním žádostem a takto hýčkáním svých model, činí sebe terčem pro šípy pravdy a když je pravda promlouvána ke všem, musí být zraněni. Někteří si myslí, že se nemohou napravit, že by obětovali své zdraví,kdyby se pokusili odříci si čaj, tabák a masité pokrmy. To je satanovo našeptávání. [1T 549] Jsou to škodlivá dráždidla, která jistotně podryjí tělesnou soustavu a způsobí zažívacímu ústrojí akutní chorobu poškozováním jemného přírodního stroje a ničením jejich pevností, zřízených proti nemocem a předčasnému skonu.

Ti, kteří se změní a opustí tato nepřirozená dráždidla, budou po nějakou dobu pociťovat újmu a budou bez nich značně trpět, tak jako piják, který je oddán alkoholu. Vezměte mu omamující nápoje a trpí strašlivě. Ale jestliže vytrvá, brzo přemůže tento hrozný nedostatek□ Příroda mu přijde na pomoc a zůstane na svém místě, dokud opět nevsune na její místo nepravou oporu. Někteří tak ochromili jemnou citlivost přírody, že si může vyžádat trochu času, než se opět vzpamatuje ze zneužití, které musela vytrpět pro hříšné návyky lidí, trpění získaných zkažených převrácených chutí, které snížily a seslabily její moc. Dejte jen přírodě příležitost a ona sesílí a opět bude dobře konat svoji povinnost. Užívání nepřirozených dráždidel škodí zdraví a zatemňuje mozek a činí hc· neschopným oceňování věčných věcí. Ti, kteří holdují těmto modlám,nemohou správně ocenit spasení,které Kristus pro ně vydobyl životem plným sebezapření, neustálým utrpením a pohanou a konečným položením vlastního bezhříšného života, aby zachránil hynoucího člověka před smrtí.

O pojišťování života

Bylo mně ukázáno, že by sobotu zachovávající adventisté neměli uzavírat životní pojistky. Je to obchod se světem, který Bůh neschvaluje. Ti, kdo se toho podnikání účastní, spolčují se se světem, zatím co Bůh volá svůj lid, aby vyšel z prostředku jeho a oddělil se. Anděl pravil: "Kristus vás koupil obětí svého života. [1T 550] Jak? Což nevíte, že je vaše tělo chrámem Ducha svatého, který je ve vás a kterého máte od Boha a že nejste svoji? Neboť jste koupeni za cenu, proto oslavujte Boha svým tělem i duchem, kteréžto Boží jsou. Protože jste mrtví a váš životje skryt s Kristem v Bohu. Až se Kristus, který je vaším životem zjeví, zjevíte se i vy s Ním v slávě." A to je jediná životní pojistka, kterou nebesa uzavírají.

Životní pojistka je světská listina, která vede naše bratry, kteří ji uzavírají, k odklonu od prostoty a čistoty evangelia. Každý takový odklon oslabuje naší víru a zmenšuje naši duchovnost. Anděl pravil: "Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti Toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své." Jako lid náležíme ve zvláštním smyslu Pánu. Kristus nás koupil. Andělé, vynikající silou, nás obklopují. Ani vrabec nespadne na zem bez vědomí našeho nebeského Otce. I vlasy na naší hlavě jsou sečteny. Bůh učinil svá opatření pro svůj lid. Věnuje mu zvláštní péči a nemají proto projevovat nedůvěru v Jeho prozřetelnost uzavíraním pojistek se světem.

Bůh si přeje, abychom si uchovávali v prostotě a svatosti svoji zvláštnost jako lid. Ti, kteří uzavírají tyto světské pojistky, investují prostředky, náležející Bohu, které jim svěřil, aby jich používali pro Jeho věc, pro šíření díla. Ale málokteří se dočkají užitku pojistky a bez Božího požehnání i tito se dožijí škody, místo zisku. Ti, které Bůh učinil svými šafáři, nemají práva, aby dávali do řad nepřítele prostředky, které jim Bůh svěřil, aby jich užívali pro Jeho věc.

Satan neustále přemlouvá vyvolený Boží lid, aby odpoutal jejich myšlení od slavnostního díla přípravy na události, které jsou v blízké budoucnosti. Je v každém slova smyslu svůdcem, [1T 551] dovedným kouzelníkem. Odívá své plány a úklady pláštíkem světla,

vypůjčeným v nebesích. On svedl Evu, aby jedla zapovězené ovoce namlouvaje jí, že tím získá velké přednosti. Satan má své nástroje k tomu, aby zaváděly různé vynálezy a patentní práva a jiná podnikání, aby adventisté, chtějící rychle zbohatnout, upadli do pokušení, aby byli svedeni a sami tak přivodili mnohé starosti. Je velice bdělý, velmi se snaží, aby přivedl svět do zajetí a svými nástroji - světáky, udržuje neustálé příjemné vzrušení, aby přiměl nerozvážné a neopatrné vyznavače pravdy ke spolčení se se světáky. Žádost očí, touha po vzruchu a příjemné zábavě a podnikání je pokušením a osídlem pro Boží lid. Satan má mnoho jemně tkaných nebezpečných sítí, které se zdají nevinnými, ale jimiž obratně připravuje oklamání a zaslepení Božího lidu. Je mnoho oblíbených představení, podniků, frenologické četby a nekonečné množství různých zábav stále povstává a je vypočítano na to, aby vedli Boží lid k lásce ke světu a věcem, které jsou ve světě. Tímto spojením se světem slábne víra a prostředky, které by měly být investovány do přítomné pravdy, jsou převáděny do nepřítelových řad. Těmito různými způsoby, vyprazdňuje satan zručně peněženky Božího lidu a pro tuto věc spočívá na nich Boží nelibost.

Šíření publikací

Bylo mně ukázáno, že nekonáme svoji povinnost v bezplatném šíření malých publikací. Existuje mnoho upřímných duší, keré by mohly být jedině tímto prostředkem přivedeny k přijetí pravdy. Kdyby bylo na každém sešitku těchto drobných traktátů oznámení našich publikací a místo, kde je jich možno obdržet, [1T 552] rozšířilo by to oběh větších publikací a časopisů *"Review", "Instruktoru" a "Reformeru".*

Tato malá pojednání o čtyřech, osmi až šestnácti stránkách mohla by být pořízena za babku z fondu, založeného z darů těch, jímž leží Boží věc na srdci. Když píšete některému svému příteli, můžete přiložit jeden nebo i více, aniž by se vám zvýšilo poštovné. Když se setkáváte s lidmi v autobusech, na lodích a kdekoli jinde,když se vám zdá, že mají uši k slyšení, můžete jim dát takový traktát. Tato pojednání by neměla v přítomném čase být rozhazována bez ladu a skladu jako podzimní listí, ale měla by být s rozumem a zdarma dávána těm, o nichž byste se mohli domnívat, že je ocení. Takto budou naše publikace a Vydavatelská společnost tak známe, že to přinese mnoho dobrého.

Časopis "Zdravotní reformátor“

Lidé hynou pro nedostatek znalostí. Apoštol praví: "Připojte k vaší víře ctnost a k ctnosti znalost." Když jsme již získali víru v evangelium, je naší první prací snažení, abychom připojili k ctnosti čisté zásady a tím způsobem očistili mysl i srdce pro přijetí pravé známosti. Nemoci téměř každého druhu sužují lid, ale přesto se zdá, že jsou ochotni setrvávat v nevědomosti a v neznalosti prostředků úlevy a cesty, která by jim pomohla vyhnout se nemoci.

Ve zřízení ústavu bylo Božím přáním, aby známost nebyla pouze sdílena poměrně několika málo jedincům, kteří by jej navštěvovali, ale aby mnoho jich bylo poučeno o domácí léčbě. *"Zdravotní reformátor"* je prostředek, jímž mají paprsky světla zářit na lid. Měl by být nejlepším zdravotnickým časopisem v naší zemi. Musí být přizpůsoben potřebám prostého lidu, hotov odpovídat všechny otázky a jasně vysvětlit první zásady životního zákona, jak jich být poslušni a zachovávat si zdraví. [1T 553] Velkým cílem, který je dlužno mít na zřeteli v publikaci takového časopisu mělo by být dobro trpícího Božího lidu. Nižší třída lidí, zvláště ti příliš chudí, kteří nemohou navštívit Ústav, musí být dosaženi a poučeni *"Zdravotním reformátorem."*

Zdravotní ústav

Ve vidění, daného 25.prosince 1865 viděla jsem, že je zdravotní reforma velkým podnikáním, těsně spjatým s přítomnou pravdou a že by adventisté s.d. měli mít domov pro nemocné, kde by mohli být léčeni ze svých nemocí a zároveň poučeni, jak o sebe pečovat a učit se také, aby předcházeli chorobám. Viděla jsem, že by náš lid neměl zůstat lhostejným k této věci a nechat bohaté mezi námi navštěvovat populární vodoléčebné ústavy naši země, aby získali zdraví, kde nalézají spíše odpor než sympatie pro svoji víru. Ti, kteří jsou postiženi nějakou nemocí, netrpí pouze nedostatkem tělesné, ale též duchovní a mravní síly a nemocní, svědomití světitelé soboty nemohou obdržet tolik užitku a předností, když mají pocit, že musí

být neustále na stráži ze strachu, aby nevydávali v nebezpečí svojí víru a nezneuctili své vyznání, tak jako v ústavě, jehož lékaři a vedoucí souhlasí s pravdou spojenou s poselstvím třetího anděla.

Když naleznou osoby, které mnoho nemocí trpěly, ulehčení rozumným léčením, sestávajícím z koupelí, zdravé životosprávy, správnou dobou odpočinku a cvičení a užitečným působením čistého vzduchu, docházejí často k závěru, že ti, kteří je úspěšně léčili mají též pravdu ve své víře nebo aspoň, že nemohou být daleko od pravdy. Tím, že je náš lid ponechán, aby navštěvoval tyto ústavy, jejichž lékaři jsou ve víře zkaženi, nacházejí se v nebezpečí, že budou svedeni. [1T 554] Ústav v ---, jak jsem viděla /v r.1865/ byl nejlepším ve Spojených Státech. V léčbě nemocných vykonali velké a dobré dílo. Ale nabádají své pacienty do tance, hry v karty a doporučují návštěvu divadel a podobných míst světských radovánek, které jsou v přímém rozporu s učením Kristovým a Jeho apoštolů.

Ti, kteří jsou ve spojení se Zdravotním ústavem, nyní umístěným v Battle Creeku, měli by vědět, že jsou zapojeni do důležitého a vznešeného díla. A v žádném případě by si neměli brát za vzor lékaře v ústavě v ---, v náboženství a zábavách. Viděla jsem však, že zde nastává nebezpečí napodobování jich v mnoha věcech, a ztráta zřetele vznešeného charakteru tohoto velkého díla. A kdyby ti, kdo jsou zapojeni do toho podnikání přestali pohlížet na své dílo z vysokého náboženského hlediska a kdyby ustoupili ze vznešených zásad přítomné pravdy, aby napodobovali v teorii i praxi ty, kteří se nacházejí v čele ústavů, kde jsou nemocní léčení jen proto, aby znovu nabyli tělesného zdraví, nespočívalo by zvláštní Boží požehnání na našich ústavech více než na těch, kde jsou učeny a prováděny zkažené teorie.

Viděla jsem, že velmi rozšířené dílo by nemohlo být v krátké době vykonáno, tak jako by nebylo snadné nalézt lékaře, které by Bůh schválil a kteří by spolu pracovali v souladu nezištně a horlivě pro dobro trpícího lidstva. Mělo by vždy v první řadě být pomýšleno na to, aby velký cíl, kterého má být tímto způsobem dosaženo, nebyl pouze zdraví, ale dokonalost a duch svatosti, jehož nemůže být dosaženo s nemocným tělem a duchem. Toho cíle nemůže být dosaženo, bude-li se pracovat pouze z pohledu světáků. Bůh si povolá muže a dá jim způsobilost k zapojení se do díla, ne pouze jako lékařům těla, ale též hříchem chorých duší, jako duchovním otcům mladých a nezkušených.

Bylo mně ukázáno, že postoj Dr. B. k zábavám byl špatný [1T 555] a jeho náhled na tělesná cvičení není docela správný. Zábavy, které doporučuje, brzdí v mnoha případech vyléčení. Zavrhl ve vysoké míře tělesnou práci pro nemocné a toto jeho učení jim přineslo velikou škodu. Taková duševní cvičení jako hra v karty, šachy a dáma rozrušují a zatěžují mozek a brání uzdravení, zatím co lehká a příjemná tělesná práce zabere čas, napraví oběh, ulehčí mozku a posílí jej a bude znamenat pro zdraví rozhodný zisk. Ale vezměte nemocnému všechno toto zaměstnání a stane se neklidný a svojí chorou obrazotvorností bude pohlížet na svůj případ jako na horší než ve skutečnosti je a to vede k duševní slabosti.

Po léta mně bylo čas od času ukazováno, že nemocní mají být poučeni, že je špatné zanechat vší tělesné práce proto, aby se znovu získalo zdraví. Kdo to dělá, uspí svoji vůli, krev bude lenivě probíhat jeho ústrojím a bude stále nečistější. Nachází -li se nemocný v nebezpečí, že si bude představovat svůj případ horší než ve skutečnosti je, ponese u něho lenivost a lhostejnost ty nejnešťastnější následky. Dobře řízená práce přesvědčuje nemocného, že není tak zcela neužitečný ve světě, že je alespoň nějak užitečný. To mu dá zadostiučinění, odvahu, to mu propůjčí životní sílu, což nemohou nikdy dát marnivé duševní zábavy.

Náhled, že ti, kteří špatně užívali svých tělesných i duševních sil, nebo kteří se zhroutili na těle nebo na duchu, musí zanechat vší činnosti, aby znovu nabyli zdraví, je velkým omylem. Ve velmi málo případech může být krátké údobí naprostého odpočinku nutným, ale tyto případy jsou velmi řídké. V nejvíce případech by byla změna příliš veliká. Ti, kteří se zhroutili z intensivní duševní práce, by měli odpočinout od vyčerpávajících myšlenek, ale měli by být poučeni, že je špatné, ba dokonce nebezpečné pro ně používat svých duševních sil tak, aby měli svůj stav za horší než ve skutečnosti je. [1T 556] Stávají se tím nervosnější a působí velké starosti a obtíže těm, kteří o ně pečují. V tomto stavu je jejich uzdravení ovšem pochybné.

Ti, kteří se zhroutili tělesnou námahou, musí méně praccvat a to práci lehčí a příjemnější. Ale odepřít jim všechnu práci a všechen cvik by v mnoha případech zapříčinilo jejich záhubu. Jejich vůle jde ruku v ruce s prací jejich rukou a ti, kteří jsou zvyklí pracovat by

měli pocit, že jsou pouhými stroji, které jsou řízeny lékaři a ošetřovateli a jejich obrazotvornost by ochuravěla. Nečinnost je největší kletbou,která by mohla takové nemocné postihnout. Jejich síly jsou tak uspané, že je pro ně nemožným odolávat nemoci a slabosti, což musí dělat, mají-li znovu nabýt zdraví.

Dr.E. se dopustil veliké chyby, pokud se týká cvičení a zábav a ještě větší v učení náboženské zkušenosti a náboženského vzrušení. Náboženství Bible neškodí tělu ani duchu. Povznášející vliv Božího Ducha je nejlepším posílením pro nemocného. Celá nebesa jsou jedno zdraví a čím plněji jsou pociťovány nebeské vlivy, tím jistější je uzdravení věřícího nemocného. Vliv takových názorů, které jsou podporovány Dr.E. postihly nás v jisté míře jako lid. Sobotu zachovávající zdravotní reformátoři musí být toho všeho prosti. Každá pravá a skutečná reformace musí nás přivést blíže k Bohu, těsněji nás přimknout k Ježíšovi a zvětšiti naši známost duchovních věcí a prohloubit v nás svatost křesťanské zkušenosti.

Je pravdou, že jsou nevyrovnané povahy, ukládající si půsty, kterým Písmo neučí a modlitby a odříkání si odpočinku a spánku, čehož Bůh nikdy nepožadoval. Takovým jejich dobrovolný způsob spravedlností neprospěje a nepomůže. Mají farisejské náboženství, které není z Krista, ale z nich samých. Věří, že budou spasení pro své dobré skutky, marně doufají, [1T 557] že získají nebesa svými záslužnými skutky místo, aby spoléhali jak by měl každý hříšník, na zásluhy ukřižovaného, zmrtvýchvstalého a vyvýšeného Spasitele. U takových je téměř jisté, že necnemocní. Ale Kristus a pravá zbožnost znamenají zdraví a sílu pro duši.

Nechte nemocné něco pracovat, místo abyste zaměstnávali jejich ducha nějakou prostou hrou, která je snižuje ve vlastní úctě a přivádí je k domnění, že jsou neužiteční. udržujte moc vůle bdělou, neboť probuzená a správně vedená vůle silně uklidňuje nervy. Nemocní jsou mnohem šťastnější jsou-li zaměstnání a jejich uzdravení je snadněji dosažitelné.

Viděla jsem, že největší kletbou, která kdy spočinula na mém muži a sestře F., byly instrukce, které dostali v ---, setrvávat v nečinnosti, aby dosáhli zdraví. Oba měli chorobné představy a jejich nečinnost byla důsledkem myšlenek a cítění, že by bylo zdraví i životu nebezpečné, provádět tělesné cviky, zvláště když se tím unavovali. Když bylo tělo a jeho ústrojí tak zřídka uvedeno v pohyb, ztratilo brzy svoji pružnost a sílu, takže když cvičili, byly jejich klouby nepoddajné a svaly slabé. A každý pohyb vyžadoval velkou námahu a působil samozřejmě též bolest. Ale právě tato únava by byla pro ně požehnáním, kdyby byli nedbali toho, co cítili ani nepříjemné příznaky, ale vytrvale odolávali svému sklonu k nečinnosti.

Viděla jsem, že by bylo mnohem lépe pro sestru F. kdyby byla zůstala u vlastní rodiny a nesla odpovědnost tam na ní spočívající. To by bylo probudilo k životu její dřímající energii. Byla mně ukázáno, že rozdělení v této drahé rodině, zatím co byla v ---, mělo nepříznivý vliv na výchovu a výcvik jejich dětí. Pro své vlastní dobro, měly se tyto děti naučit odpovědnosti za domácí práce a měli poznat, že některá životní břemena spočívají na nich. Matka, zabývající se výchovou a výcvikem svých dětí, je zaměstnána právě tím, co Bůh pro ni určil a proto také milosrd.ně vyslyšel prosby, pronášené za její pozdravení. [1T 558] Měla se sice vystříhat námahavé práce, ale měla přede vším se vyvarovat nečinnosti.

Když mně bylo dáno vidění v Rochesteru N.Y., viděla jsem, že by bylo mnohem lepší pro tyto rodiče a děti, kdyby tvořili rodinu sami pro sebe. Každé dítě by mělo vykonávat svoji část práce v rodině a takto získat cennou výchovu, jaké není možno obdržet žádným jiným způsobem. Život v ---, nebo jakémkoli jiném místě, kde je člověk obklopen ošetřovateli a pomocníky, je největší možnou škodou pro matku a děti. Ježíš pozval s.F., aby nalezla v Něm pokoj, aby byla její mysl zdravě naladěna setrváváním u nebeských věcí a aby se upřímně snažila přivést své malé stádce Pánu do výchovy, poučování a napomínání. Tak může být nejlépe nápomocná svému manželu, zbavovat ho pomyšlení, že musí být předmětem tolika jeho pozornosti, péče a soucitu.

Co se týče uspořádání Zdravotního ústavu v Battle Creeku, bylo mně ukázáno, jak jsem dříve prohlásila, že bychom měli mít takový ústav, malý v jeho počátcích a obezřetně zvětšovaný, tak jak budou moci být zajištění dobří lékaři a pomocníci a zaopatřeny prostředky a jak budou vyžadovat potřeby nemocných, a vše má být vedeno přesně ve shodě se zásadami a pokorným duchem poselství třetího anděla. A když jsem viděla spěšně vymáhané velké rozpočty vedoucích díla, byla jsem zděšena a v mnoha soukromých rozhovorech a i v dopisech jsem varovala tyto bratry, aby postupovali opatrně. Mám k tomu důvody, protože bez zvláštního Božího požehnání existuje mnoho cest, kterými by tento podnik mohl být

alespoň na čas pozdržován a brzděn, což by uškodilo ústavu a bylo pohaněním Boží věci. Kdyby se lékaři nedostavili pro nemoc, smrt nebo z jiných příčin a nemohli tak zaujmout svá místa, bylo by dílo zdrženo, dokud by jiní nebyli povoláni. Nebo kdyby se nedostávalo prostředků, když by byly rozestavěny rozsáhlejší budovy, práce by ustala, kapitál by poklesl a všeobecná malomyslnost by se zmocnila všech zájemců. [1T 559] Také by mohlo dojít k nedostatku nemocných ve stávajících místnostech, následkem toho nedostatek prostředků na běžná vydání. Bude-li v každém oddělení všemožně usilováno, bude -li postupováno správně, spravedlivě a s Božím požehnáním, bude mít náš ústav slavný úspěch, ale jediné selhání v kterémkoli směru přinese dříve nebo později velikou škodu. Nesmí také být zapomenuto, že z mnoha zdravotních ústavů, zřízených během posledních 25 let ve Spojených Státech jen několik málo se v přítomné době jakž takž udržuje.

Veřejně jsem apelovala na naše bratry, aby byl u nás zřízen takový ústav a mluvila jsem nejvzletnějšími slovy o Dr.F. jako o muži, který obdržel v prozřetelnosti Boží zkušenost, aby mohl hrát svoji roli jako lékař. To jsem řekla v autoritě,kterou mně Bůh ukázal. Bude-li toho zapotřebí, budu be□z váhání opakovat vše, co jsem řekla. Nemám touhu, abych vzala zpět jedinou větu, kterou jsem napsala neb pronesla. Je to Boží dílo a musí v něm být pokračováno pevnou, avšak opatrnou rukou.

Zdravotní reforma je úzce spjata s dílem třetího poselství, avšak není to poselství. Naši kazatelé mají kázat zdravotní reformu, avšak nemají z ní dělat vedoucí théma místo poselství. Její místo je mezi oněmi předměty, které urychlují přípravné dílo událostí, které nám jsou poselstvím oznámeny. Mezi těmito pak je vynikající. Máme s s horlivostí chápat každé reformy, ale máme se vystříhat toho, abychom nevzbuzovali dojem, že jsme vrtkaví a rozmarní a že podléháme fanatismu. Náš lid by měl dodat prostředky, abychom dostali potřebám našeho vzrůstajícího ústavu zdraví, jak toho jsou schopni, aniž by dávali méně na ostatní potřeby Boží věci. Dopřejme mezi námi vzrůstu zdravotní reformě a ústavu zdraví tak jak vyrůstalo jiné hodnotné podnikání, berme v úvahu své slabé síly v minulosti a svoji větší schopnost udělat více v krátké době nyní. Ať Zdravotní ústav vzrůstá tak jako jiné záležitosti mezi námi vyrůstaly, [1T 560] tak rychle jak jen bezpečně mohou a neochromují tím jiné odvětví velkého díla, která mají v této době stejnou nebo i větší důležitost. Bylo by špatné, kdyby bratr vložil větší část svéro majetku, ať ho již má více nebo méně, do ústavu, takže by mu nebylo možno konat tolik v jiných směrech, jak by za jiných okolností mohl. A právě tak špatným by bylo pro něho, kdyby nedělal nic. I když apelujeme na náš lid, aby vložil své prostředky do ústavu, musí zde být také jistá opatrncst, aby nebyla loupena druhá odvětví díla Zvláště velkodušný chudý by měl být varován. Někteří slabí chuďasové se svými rodinami, bez vlastního domova a příliš chudí, aby mohli sami jít do ústavu dát se léčit, vložili do úst.avu od pětiny až po třetinu všeho co měli. Toto je špatné. Někteří bratři a sestry mají někclik podílů, kde by neměli mít ani jeden a měli by na krátký čas pomáhat v ústavě a jejich výlohy by jim měly být zcela nebo částečrě hrazeny z fondu charity. Nevidím v tom moudrost, aby se dělaly velké výpočty do budoucna a nechali se trpět ti, kteří nyní potřebují pomoci. Bratři, nejednejte rychleji, než jak vám jasná prozřetelnost otevírá dveře.

Zdravotní reforma je odvětví zvláštního Božího díla ve prospěch Jeho lidu. Viděla jsem v jednom našem ústavě, že by bylo největším nebezpečím, kdyby jeho vedoucí odešli od ducha přítomné pravdy a od prostoty, která má vždy vyznačovat Kristovy učedníky. Byla mně dána výstraha před snížením úrovně pravdy jakýmkoliv způsobem v takovém ústavu, aby se pomohlo cítění nevěřících a zajistila jejich přízeň. Přijímání nevěřících do našich ústavů má velký cíl a účel, totiž přimět je k přijetí pravdy. Bude-li úroveň snížena, budou mít dojem, že má pravda jen malý význam a budou odcházet ve stavu méně přístupném než kdykoli jindy.

Ale největším zlem takového způsobu jednání [1T 561] by byl jeho vliv na chudé, nešťastné a zdrcené nemocné, což by zapůsobilo na Boží věc všeobecně. Byli učeni, aby věřili modlitbě víry a mnozí z nich jsou na duchu sklíčeni, poněvadž modlitba není nyní již plně vyslýchána. Viděla jsem, že důvod, proč Bůh již plně nevyslýchá modlitby svých služebníků za naše nemocné, je ten, že by tím nemohl být oslaven, když oni přestupují zdravotní zákony. A viděla jsem také, že si přeje, aby zdravotní reforma a ústav připravoval cestu, aby byly modlitby víry plně vyslýchány. Víra a dobré skutky mají jít ruku v ruce, aby pomáhaly nešťastným trpícím mezi námi a aby je učinily schopnými oslavovat Boha zde a být spasenými při Kristově příchodu. Bůh zapověděl, aby byli tito nemocní zklamáni a zarmucováni shledáním, že

vedoucí ústavu pracují pouze ze světského hlediska, místo, aby připojovali k zdravotnímu ošetření požehnání a dobrotu léčením otců a matek v Izraeli.

Ať nikomu nenapadne, že by Zdravotní ústav pro ně místem, kde by byli pozvedáni modlitbou víry. Je to místo, kde mohou nalézt ulehčení v nemoci, léčením a správnou životosprávou a naučit se, jak zamezit nemocem. Ale je-li kde na zemi příhodnější místo,kde by konejšivá a soucitná modlitba měla být obětována oddanými a věřícími muži a ženami, je to právě takový ústav. Ošetřovatelé nemocných by se měli ve svém důležitém díle pevně opírat o Boha, aby jim udělil své požehnání pro získání prostředků, které milostivě opatřil, a na které nás jako lid ve svém milosrdenství upozornil, tj.na čistý vzduch, čistotu, zdravou životosprávu, správný čas pro práci a odpočinek a používání vody. Neměli by mít sobecké zájmy mimo toto důležité a vznešené dílo. Správné pečování o tělesné i duchovní zájmy o trpící Boží lid, mající v nich téměř neomezenou důvěru a obětující velké částky, aby o ně bylo pečováno, bude vyžadovat jejich celou, nedělenou pozornost. [1T 562] I když nemá tolik moudrosti nebo zručnosti nebude dílo nedokonalé, když vykonají co je v jejich silách.

Nechť se mají na pozoru ti, kterým jsou svěřeny tělesné a též ve velké míře i duševní zájmy trpícího Božího lidu, aby světskou moudrostí, nebo pro osobní zájem nebo přání být zapcjeni do velkého a populárního díla, neuvalili v tomto odvětví Boží věci na sebe Boží hněv. Neměli by být závislými pouze na vlastní dovednosti. Spočine-li na ústavě požehnání místo Božího hněvu, budou andělé pomáhat nemocným, ošetřovatelům i lékařům v díle znovunabytí zdraví, takže nakonec bude sláva vzdáváva Bohu a nikoli slabým, krátkozrakým lidem. Kdyby pracovali tito lidé světskou moudrostí, kdyby se jejich srdce pozvedla a oni měli pocit, že mohou říci: "Moje síla a moc mých rukou toto vykonala" , nechal by je Bůh pracovat za velkých nevýhod podřazenosti ve vědění, zkušenosti a zručnosti, jiným ústavům. A tehdy by nemohli vykonat ani polovinu toho, co jiné ústavy.

Viděla jsem příznivý vliv venkovní práce na lidi slabých životních sil, špatného krevního oběhu, zvláště na ženy, které si tyto nedostatky přivodily prs□cí v příliš uzavřených místnostech. Jejich krev se stala nečistou z nedostatku čerstvéro vzduchu a pohybu. Místo zábav, která by zdržovala tyto osoby v domě, mělo by být dbáno o zábavy venku. Viděla jsem, že by měly být k ústavu připojeny rozsáhlé pozemky, zkrášlené květinami a osázené zeleninou a ovocem. Zde by mohli ti slabí nalézt práci, odpovídající jejich pohlaví a tělesné kondici a ve vhodných hodinách. Tyto pozemky by měly být svěřeny péči zkušeného zahradníka, který by vše vkusně a pořádně vedl.

Můj vztah k tomuto dílu vyžaduje, abych se vyjadřovala bez obalu. [1T 563] Mluvím otevřeně a volím tento prostředek, abych mohla mluvit ke všem zájemcům. Co bylo uveřejněno ve Svědectví č.ll. ohledně zdravotního ústavu, nemělo být uveřejněno, dokud jsem nemohla všechno vypsat, co jsem o tom věděla. Nemínila jsem ničeho říci o předmětu v č.ll. a poslala jsem celý rukopis, určený pro toto Svědectví z Ottavy Co., kde jsem tehdy pracovala, do úřadu v Battle Creek s přáním, aby vydali toto malé dílo, poněvadž je velmi zapotřebí a jakmile mně bude jen trochu možno, že napíši č.12., ve kterém jsem chtěla otevřeně a plně mluvit o ústavu. Bratři v Battle Creek, kteří měli zvláštní zájem o ústav, věděli, že jsem viděla, aby náš lid přispěl ze svých prostředků ke zřízení takového ústavu. Proto mně napsali, že je mého vlivu, co se týká ústavu, bezprostředně zapotřebí, aby to podnítilo bratry a že uveřejnění č.ll. bude pozdrženo, dokud nebudu moci psát.

To byla pro mně velká zkouška, poněvadž jsem věděla, že nemohu vše vypisovat, co jsem viděla, poněvadž jsem mluvila tehdy k lidu, šest až osmkrát v týdnu, chodila dům od domu a psala stovky strárek osobních svědectví a soukromých dopisů. Toto množství práce se zbytečnými břemeny a zkouškami na mně navalenými, činily mne neschopnou jakékoli jiné práce, mé zdraví bylo ubohé a mé duševní utrpení není možno popsat. Za těchto okolností jsen ustoupila úsudku druhých a napsala, co bylo vytištěno v č.ll. o ústavu zdraví, ale nemohla jsem podat vše, co jsem viděla. A to jsem udělala špatně. Musí mně být dovoleno, abych znal.a svoji povinnost lépe, než ji mohou druzí za mne znát, zvlá□tě věcí, které mně Bůh zjevil. Budu některými pokárána, že takto mluvím. Jiní opět mne budou kárat, že jsem nemluvila dříve. Projevovaný sklon seskupit záležitosti ústavu tak překotně, bylo jednou z nejtěžších zkoušek, jaké jsem kdy nesla. Kdyby všichni, kdo použili mého Svědectví, [1T 564] aby pohnuli bratřimi, dali se sami stejně pohnout, byla bycr spokojenější. Kdybych ještě déle odkládala prohlášení svých náhledů a pocitů, byla bych ještě více kárána oběma stranami,

těmi, kteří si myslí, že jsem měla mluvit dříve a i těmi, kteří se mohou domýšlet, že jsem vůbec neměla varovat. Mluvila jsem svobodně a otevřeně pro dobro těch, kteří stojí v čele a pro dobro Boží věci a pro bratry i abych sebe ušetřila velkých zkoušek.

Zdraví a náboženství

/Tento a následující článek jsou výňatky z dopisů jež jsem psala těm, kteří byli v čele Zdravotního ústavu, první z nich 1.května 1867, druhý v červnu. E.G.W./

Bůh si přeje, aby byl zřízen zdravotní ústav, který by byl svým působením úzce spjat se závěrečným dílem pro smrtelníky způsobilými pro nesmrtelnost, takový ústav, který by nechtěl oslabit náboženské zásady st.arých nebo mladých, který by nechtěl napravovat zdraví těla na úkor duchovního vzrůstu. Hlavním úkolem tohoto ústavu má být zlepšení zdraví těla, aby nfmocní mohli lépe oceňovat věčné záležitosti. Nebude-li toto neustále mysli vštěpováno a nebude-li o to usilováno, bude z toho zlořečenství místo požehnání, duchovnost bude považována za druhořadou a tělesné zdraví a odvrácení budou zaujímat první místo.

Viděla jsem, že vysoká úrovEň by neměla být ani v nejmenším snížena proto, aby ústav mohl požívat přízně a ochrany nevěřících. Rozhodnou-li se nevěřící přijít i když budou vedoucí zaujímat vysoké duchovní stanovisko, jak Bůh určil, bude to mocí, jež zapůsobí na jejich srdce. S Bohem a anděly po boku může lid zachovávající Jeho přikázání jen prospívat. Tento ústav nesmí být výdělečným podnikem, ale má být nápomocen Božímu lidu, [1T 565] aby nabyl takového tělesného i duchovního zdraví, aby byl schopen správně oceňovat věčné věci a vykoupení, tak draze zaplaceného utrpením našeho Spasitele. Tento ústav nesmí být místem rozptýlení neb zábavy. Ti, jež nemohou žít bez vzrušení a rozptýlení, nebudou světu k užitku, nic se jejich životem nezlepší. Mohou žít právě tak dobře mimo svět jako v něm.

Viděla jsem, že názor, jakoby duchovnost byla škodlivá zdraví, což zamýšlel Dr. E. vštípit do mysli druhých, není než ďábelským chytráctvím. Satan si našel cestu do ráje a přiměl Evu, že uvěřila, že ji je zapotřebí něčeho více než co jí Bůh dal pro její štěstí, že zakázané ovoce ji nějak rozjaří na těle i na duchu, a že ji vyvýší, aby se dokonce ve vědění vyrovnala i samému Bohu. Ale očekávané poznání a zisk, které chtěla získat, ukázaly se být pro ni strašným zlořečenstvím.

Jsc:u osoby s chorobnou obrazotvorností, kterým je náboženství tyranem, vládnoucím jim prutem železným. Takoví neustále truchlí nad svými nepravostmi a reptají nad předpokládaným zlem. Nemají lásky v srdci, na jejich tvářích spočívá vždy mrak. Pociťují mrazení, když slyší nevinný smí.ch mládeže nebo kohokoli. Pokládají každou rekreaci nebo zábavu za hřích a domnívají se, že se musí neustále takto pochmurně a přísně tvářit. Toto je jeder. extrém. Druzí opět se domnívají, že jejich mysl musí neustále dychtit po nových zábavpch a rozptýleních, aby získali zdraví. Naučí se být závislými na vzrušen5. a postrádají je. Takoví nejsou pravými křesťany. Vrhají se do druhého extrému. Pravé zásady křesfanství otvírají všem pramen štěstí, jehož výška a hloubka, délka a šířka jsou nezměřitelné. Kristus v nás je onou studnicí vody, vyvěrající k věčnému životu. Je to věčný pramen, [1T 566] z kterého může křesťan pít dle své vůle a nikdy pramen nevyčerpá.

To, co téměř všem přináší nemoc těla i duše, jsou mrzuté pocity a nespokojené reptání. Nemají Boha, nemají naděje, která je bezpečnou a nepohnutelncw kotvou jejich duši. Všichni, kdo mají tuto naději, očistí se tak jak On je čistý. Takoví nemají neklidné touhy, reptání a nespokojenost. Nehledají stále zlo a nepřemýšlejí o vypůjčených nesnázích. Ale vidíme mnohé, kteří mají dobu soužení již předem, úzkost je vyjádřena v každém rysu jejich obličeje. Zdá se, že nenaléza;í útěchy, ale že stále očekávají nějaké strašné zlo.

Takoví zneuctívají Boha a uvádějí Kristovo náboženství v porouhání. Nemají pravé lásky k Bohu, ani ke svým druhům a dětem. Jejich náklonnosti se staly nezdravé. Radovánky nikdy nenapraví mysl takových. Potřebují proměňující působer:í Ducha svatého, aby se stali šťastnými. Potřebují Kristovo prostřednictví, aby pocítili útěchu, božskou i tělesnou. "Neboť ten, kdo miluje život a chce vidĚ:t dobré dny, nechť zdržuje svůj jazyk od zlého a rty, aby nem.luvily lstivě. Nechť se chrání zlého a činí dobré, nechť hledá pokoje a stíhá jej. Neboť oko Hospodinovo bdí nad spravedlivými a Jeho ucho je otevřeno jejich modlitbám, ale tvář Hospodinova je proti těm, kteří činí zlo." Ti, kteří jsou poučeni a mají zkušenosti o této části Písma jsou opravdově šťastní. Mají schválení nebes za mnohem cennější než nějak..é světské radovánky. Kristus naděje slávy v nich, bude zdravím tělu a silou duši.

Prostota evangelia se rychle ztrácí u vyznavačů soboty. Táží se stokrát denně: Jak nám může dát Bůh prospěch? Málo se modlíme. Ve skutečnosti je modlitba téměř zastaralá. Málokteří jsou ochotni nést Kristův kříž, který nesl hanlivý kříž za nás. [1T 567] Nemám pocit, že by se v ústavě vše dělo tak jak si to Bůh přeje. Obávám se, že od něj odvrátí svoji tvář. Bylo mi ukázáno, že lékaři i ošetřovatelé by měli být na nejvyšším stupni, ti, kteří mají v pravdě zkušencsti, kteří si dovedou zí.skat respekt a na jejichž slovo možno spolehnout. Měly by to být osoby, nemající chorobnou obrazotvornost, osoby, umějící se dokonale ovládat, které nejsou náladové a vrtkavé, které nejsou žárlivé a podezřívavé, osoby, mající silnou vůli, která se nepoddá lehké nevolnosti, které nemají gředdsudky, které neobmýšlejí zlé, které myslí a jednají klidně, rozvážně, patří především na Boží slávu a na dobro chudých. Nikdy nemá být nikdo povýšen na odpovědné místo pouze proto, že si toto přeje. Jen takoví mají být voleni, kteří mají pro takové postavení kvalifikaci. Ti, kteří mají nést odpovědnost, měli by být nejprve zkoušeni a dokázat, že neznají pocit žárlivosti, že nebudou pociťovat odpor proti tomu a onomu, zatím co by měli několik málo oblíbených přátel a druhé nEbrali v úvahu. Dejž Bůh, aby všichni v tomto ústavě správně postupovali.

Práce a zábava

Drahý br.F., můj duch byl značně poučen v jednom nebo dvou bodech. Když noc co noc ve spánku píši tobě dopisy, myslím, že je na čase, abych vykonala svoji povinnost vůči svému přesvědčení. Když mně bylo ukázáno, že Dr.E. se v některých instrukcích pacientům mýlí, viděla jsem, že jsi v mnohém došel k témuž přesvědčení a že nadejde čas, že budeš o tora správně usuzovat. Týká se to práce a zábavy. Viděla jsem, že by více prospělo většině nerocných, kdyby se jim dovolila lehká práce, aby se na nich i vyžadovala, místo aby byli nuceri setrvávat v nečinnosti a lenosti. [1T 568] Bude-li síla vůle udržována v činnosti, aby probudila dřímající schopnosti, bude největší pomocí k nabytí zdraví. Vezmi všechnu práci těm, kteří byli po celý svůj život prací přetíženi a v devíti případech z desíti bude tato změna znamenat škodu. To se ukázalo být pravdou v případě mého manžela. Bylo mně ukázáno, že musí být dávána přednost práci venku, před práci v uzavřených místnostech. Ale nemůže-li toho být docíleno, zaměstnalo a rozptýlilo by mysl lehké zaměstnání v místnosti a předešlo by pozorování symptc□mů a lehkých bolestí a též stesku po domově.

Viděla jsem, že tento systém "ničeho nedělání" byl největší kletbou jak pro tvoji manželku tak i pro mého manžela Bůh dal prvnímu páru v Ede:nu práci, poněvačž věděl, že budou šfastnější, když budou pracovat. Z toho co mně bylo ukázáno, jsem viděla, že tento systém je reštěstí pro tělo i duši. Lehké zaměstnání nevzruší ducha ani sílu wíce než zábavy. Nemocní se často považují za zcela neschopné neco dělat, ale kdyby se vzchopili a poručili své wůli, aby vykonali určité množství tělesné práce každý den, byli by mnohem šťastnější a mnohem rychleji by se uzdravovali. Později napíši o tom podrobněji.

1T 569

Svědectví pro církev číslo 13

Úvod

Opět pociťuji za svoji povinncst promluvit zcela otewřeně k Božímu lidu. Je pro mne pokořující vyzdvihovat všechny omyly a vzpoury těch, kte□ří byli po tak dlouhou dobu ve spojení s námi a s naším dílem. Činím tak prcto, abych opravila nesprávné šíření se z□:rávy o sobě a mém manželovi, vypočítané na poškození díla a jako výstrahu pro druhé. Kdyi□ychom tím trpěli pouze my, mlčela bych, ale když je Boží věc v nebezpečí pohanění a měla by trpět, tedy musím mluvit,nechť je to sebe pokořující. Pyšní pokrytci budou nad našimi bratry triumfovat, protože nalézají dosti pokory, aby vyznali své hříchy. Bůh miluje svůj lid, který zachovává Jeho přikázání a kárá je ne proto, že by snad byli horší než ti druzí, ale proto, že jsou nejlepším lidem na světě. "Koho miluji", praví Ježíš, "toho kárám a trestám."

Ráda bych obrátila zvláštní pozornost na pozoruhodné sny, uvedené v tomto malém díle, které souladně a jasně ilustrují tytéž věci. Většina snů má svůj původ v obecných věcech života, s nimiž nemá Boží duch nic společného. Existují též falešné sny, právě tak jako falešná vidění, které jsou inspirovány satanem. Ale sny ode Pána jsou klasifikovány v Božím Slově jako vidění a jsou tak opravdovým ovocem prorockého ducha jako vidění. Takové sny,

vezmeme-li v úvahu osoby, které je mají a okolnosti, [1T 570] za kterých byly dány obsahují vlastní důkazy své pravosti.

Kéž by požehnání doprovázelo toto malé dílo.

Nástin zkušeností

Od 19.prosince 1866 do 25.dubna 1867.

Když jsem se plně smířila s vědomím, že se můj manžel nezotaví ze své vleké choroby zůstaneme-li nečinnými a že nadešel pro mne čas,abych vykročila a nesla lidu svědectví, rozhodla jsem se proti úsudku a radám církve v Battle Creeku, jejímiž členy jsme tehdy byli, odvážit se cesty do severního Michiganu v nejkrutší zimě se svým na nejvyšší míru sesláblým manželem. Nevyžadovalo to jen nemalého stupně morální odvahy a víry v Boha, abych se rozhodla tolik riskovat, zvláště, když jsem stála zcela sama a proti mně vliv církve, v čele s vedoucími díla v Battle Creeku.

Ale já jsem věděla, že musím vykonat dílo a zdálo se mi, že je satan rozhodnut mne od toho zdržovat. Čekala jsem dlouho na vyproštění z našeho zajetí a obávala jsem se, že by vzácné duše byly ztraceny, kdybych se déle vzdalovala díla. Setrvávat déle v nečinnosti zdálo se mně horší než smrt a vydat se na cestu znamenalo nejvýše zahynutí. Tak jsme l9.prosince 1866 opustili ve sněhové vánici Battle Creek a cestovali jsme do Wright, Ottawa Co. Michigan. Můj manžel snášel dlouhou a namáhavou cestu devádesáti mil lépe, než jsem se odvážila doufat a cítil se právě tak dobře, když jsme dojeli do našeho starého domova u br. Roota, jako když jsme opustili Battle Creek. Tato milá rodina nás velmi laskavě přijala a pečovala o nás s takovou něžností, s jakou křesťanští rodiče pečují o své nemocné děti.

Shledali jsme tuto církev na velmi nízké úrovni. Ve velkém počtu jejich členů zapustilo símě nesvornosti [1T 571] a nespokojenosti hluboko kořeny a zmocnil se jich duch světa. A přes svůj nízký stav, těšili se z práce našich kazatelů tak zřídka, že byli hladoví po duchovní potravě. Zde započala naše první skutečná práce od onemocnění mého manžela. Zde počal pracovat jako v dřívějších létech, ačkoli byl velmi slabý. Mluvil třicet nebo čtyřicet minut jak v sobotu, tak prvního dne a já jsem vyplnila zbytek času a potom mluvil ještě asi půldruhé hodiny každého dne odpoledne. Naslouchali nám s velikou pozorností. Viděla jsem, že se můj manžel stával silnějším a v mluvě zřetelnějším a se svojí látkou srostlejší. A když mluvil při jedné příležitosti po celou hodinu jasně a mocně s tíhou díla na sobě jako kdysi mluvíval, cítila jsem nevyslovitelnou vděčnost. Povstala jsem ve shromáždění a snažila jsem se půl hodiny s pláčem ji vyjádřit. Shromáždění bylo hluboce dojato. Cítila jsem se ujištěna, že to jsou pro nás červánky lepších časů.

Zůstali jsme u tohoto lidu šest týdnů. Promlouvala jsem k nim pětadvacetkrát a můj manžel dvanáctkrát. Tou měrou jak naše práce v tomto sboru postupovala, počaly se přede mnou jevit individuální případy a tak jsem začala pro ně psát svědectví čítající celkem asi sto stránek. Potom započala práce pro lidi, kteří přicházeli k br.Rootovi, kde jsme bydlili, s některými v jejich domovech, ale hlavně ve shromážděních v modlitebně. V této práci mně můj manžel vydatně pomáhal. Jeho dlouhá zkušenost v tomto druhu práce, když pracovával se mnou v minulosti, dobře ho pro ni kvalifikovala. A když se jí nyní opět uchopil, ukazoval jasnost myšlenek, dobrý úsudek a věrnost v jednání s chybujícími, jako za dřívějších dnů. Skutečně, jiní dva pomocníci by mně nebyli mohli poskytnout takovou podporu jako on.

Velké a dobré dílo bylo pro tento drahý lid vykonáno. [1T 572] Nepravosti byly otevřeně a plně vyznávány, jednota byla ustavena a Boží požehnání spočívalo na Jeho díle. Můj manžel pracoval na tom, aby uvedl spořádanou a účelnou dobročinnost církve do formy, která měla být přijata ve všech našich církvích a jeho úsilí pozvedlo částku, která měla být ročně odváděna do pokladnice na asi tři sta dolarů. Ti v církvi, kteří byli proti některým mým svědectvím, zvláště v otázce odívání, byli plně uspokojeni, když jim byla věc vysvětlena. Zdravotní a oděvní reforma byly přijaty a velká částka byla získána pro Zdravotní ústav.

Zde je myslím mojí povinností, abych konstatovala, že když bylo toto dílo na postupu, navštívil zámožný bratr ze státu New York na neštěstí Wright, když se předem byl zastavil v Battle Creek a tam se dozvěděl, že jsme oproti náhledu a radě církve a vedoucích díla v battle Creeku odcestovali. Vylíčil mého muže i před těmi, s kterými jsme měli největší práci, jako šíleného a tím i jeho svědectví za nedůležité. Jeho vliv a působení vrhly dílo zpět nejméně o dva týdny, jak mně sdělil br.Root, starší sboru. Konstatuji, že se neposvěcené osoby mají

chránit šířit ve svém zaslepeném a bezcitném stavu v jedné hodině takový vliv, který by znamenal pro znavené Boží služebníky celé týdny protipráce. Pracovali jsme pro osoby zámožné a saan viděl, že tento zámožný bratr je právě tím pravým mužem pro něho. Kéž ho Pán přivede tam, kde by mohl vidět a v pokoře mysli vyznat svoji špatnost. Ve dvou týdnech nejnámahavější práce navíc a s Božím požehnáním, jsme byli sto zneškodnit jeho špatný vliv a dát těmto dobrým lidem plný důkaz, že nás k nim poslal Bůh. Jako další výsledek naší práce, bylo brzy na to pokřtěno sedm duší bratrem Waggonerem a dvě v červenci mým manželem za naší druhé návštěvy v tomto sboru. [1T 573]

Bratr z Nového Yorku se vrátil se svojí ženou a dcerou do Battle Creeku, nikoli však v takovém stavu mysli, aby mohl dát správnou zprávu o dobrém díle ve Wrightu, nebo aby pomohl náladě církve v Battle Creek. Když vyšla fakta později na světlo, ukázalo se, že poškodil církev a že církev poškodila jeho ve svém vzájemném potěšení a zábavě dům od domu, kde přetřásali nejnepříznivější názory na naši cestu ve svých rozhovorech. V době, kdy toto necitelné dílo pokračovalo, měla jsem následující sen:

Navštívila jsem Battle Creek ve společnosti osoby rozkazujících způsobů a vznešeného chování. Ve svém snu jsem šla kolem k domům našich bratří. Když jsme vstupovali, slyšeli jsme hlasy vážného rozhovoru. Jméno mého manžela bylo často pronášeno. Byla jsem zarmoucena a udivena, když jsem slyšela ty, kteří se vydávali za naše nejspolehlivější přátele, vyprávět události a incidenty, které se přihodily v době těžké zkormoucenosti a zasmušilosti mého manžela, kdy byly jeho duševní i tělesné síly ve vysokém stupni ochromeny. Byla jsem zarmoucena, když jsem slyšela hlas již dříve uvedeného bratra z Nového Yorku, vypravujícího velmi vážně a v přehnaném světle události, o nichž bratři v Battle Creeku ničeho nevěděli a naše přátele opět vykládající to, co oni věděli. Bylo mně mdlo a slabo u srdce a v mém snu jsem byla blízka klesnutí, když mně ruka mého průvodce podepřela a on pravil: "Musíš naslouchat. Musíš to vědět, i když je to pro tebe tvrdé."

V mnohých domech,jimž jsme se přiblížili, byl tentýž předmět thématem konversace. Byla to jejich přítomná pravda. Pravila jsem: "Ach, to jsem nevěděla. Nevěděla jsem, že takové smýšlení mají v srdci ti, na něž jsme pohlíželi jako na své přátele v prospívání a jako na své blízké přátele v utrpení, bolestech a neštěstí. Kéž bych toho byla nikdy nepoznala. Počítali jsme je mezi své nejlepší a nejvěrnější přátele." [1T 574]

Osoba po mém boku opakovala tato slova: "Kdyby se byli zapojili tak ochotně a právě s takovou vážností a horlivostí do rozhovoru o svém Spasiteli, o Jeho neposkvrněném půvabu, o Jeho nesobecké dobrotě a Jeho milosrdném odpuštění, o Jeho soucitné něžnosti k trpícím, o Jeho trpělivosti a nevyslovitelné lásce, oč vzácnější a cennější by bylo ovoce."

Pravila jsem potom: "Jsem zarmoucena. Můj manžel sebe nešetřil, jen aby zachránil duše. Břemeno na něj doléhalo až ho rozdrtilo, složilo ho to, zlomilo tělesně i duševně a je kruté a špatné sbírat slova a činy k tomu účelu, aby byl zmařen jeho vliv, potom, když Bůh ho svoji rukou podepřel, aby se mohl vzchopit a aby jeho hlas mohl opět být slyšen."

Osoba mne doprovázející pravila: "Rozhovor, ve kterém se zdůrazňuje Kristus a charakteristické známky Jeho života, občerstvuje duši a ovoce jeho bude svatost a věčný život." Potom citoval tato slova: *"Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jest-li která ctnost a jest-li která chvála o těch věcech přemyšlujte." Fp 4,8.* Tato slova na mne učinila takový dojem, že jsem na ně promlouvala příští sobotu.

Moje práce ve Wrightu byla namáhavá a únavná. Za dne jsem musela velmi mnoho pečovat o svého muže a někdy i v noci. Dělala jsem mu koupele, vyjížděla jsem s ním a dvakrát denně za každého počasí jsem s ním šla na procházku. Psala jsem, když mně diktoval své zprávy pro Review a taktéž mnoho dopisů a k tomu ještě mnoho stran osobních svědectví a nejvíce z č.ll, vedle návštěv a častých, dlouhých rozhovorů. Bratr a sestra Rootovi plně se mnou sympatisovali v mých zkouškách a pracích [1T 575] a bděli s nejněžnější péči, aby dostáli všem našim potřebám. Často jsme se modlili, aby jim Pán požehnal na potřebách pro časný život, na zdraví právě tak jako na milosti a duchovní síle. A cítila jsem, že s nimi bude zvláštní požehnání. Ačkoli dříve přišla do jejich domova nemoc, dozvěděla jsem se od br.Roota, že se nyní těší lepšímu zdraví než dříve. A mezi zprávami o časném prospívání oznamuje, že jeho pšeničná pole dala 27 bušlů z akru a některá 40, zatím co průměrný výnos z polí jeho sousedů pouze 7 bušlů na akr.

29.ledna 1867 jsme opustili Wright a jeli do Greenville, Montcalm Co. vzdálenost to asi 40 mil. Byl to jeden z nejstudenějších dnů této zimy a byli jsme rádi,když jsme nalezli přístřeší před zimou a bouří u br. Maynardal. Tato drahá rodina nás přivítala ve svých srdcích i ve svém domově. Zdrželi jsme se v tomto sousedství po šest týdnů, pracovali jsme se sbory v Greeville a Orleansu a rozbili jsme svůj hlavní stan v pohostinském domově br. Maynarda.

Bůh mně dal svobodně mluvit k lidem, v každé své snaze jsem pociťovala Jeho podpírající moc. A když jsem měla plnou jistotu, že mám pro lid poselství, které jsem mohla přinést ve spojení s prací svého manžela, byla posílena moje víra, že jsme opět nabyli zdraví, abychom mohli pracovat na věci a díle Božím. Jeho práce byla lidmi uznávána a i mně byl velkou pomocí v díle. Bez něho bych vykonala jen málo, ale s jeho pomocí a v Boží síle, mohla jsem vykonat mně určené dílo. Bůh ho podpíral v každé snaze, kterou projevil. Když riskoval v důvěře v Boha, bez ohledu na svoji slabost, získal sílu a zdokonalil a zvětšil každé své úsilí. Když jsem poznala, že můj manžel znovu nabýval tělesné i duševní síly, byla jsem nevýslovně vděčná a radostná, [1T 576] že budu opět volná a že se budu moci opět a vážněji zapojit do Božího díla a že budu po boku svého muže společně s ním pracoval na závěrečném díle pro Boží lid. Před svým zhroucením byl pro postavení, které zaujímal v úřadě, většinu času uzavřen mezi jeho čtyřmi stěnami. A jelikož jsem nemohla bez něho cestovat, byla jsem i já nutně mnoho zdržována doma. Cítila jsem, že Bůh mu dává dobré prospívání, když nyní pracuje slovem i pérem a když se zvláště více věnuje kázání. Jiní mohou konat práci v úřadě, my jsme byli teď posílení ve svém přesvědčení, že již nikdy nebude uzavřen v místnosti, ale že bude volný, aby mohl se mnou cestovat, abychom oba mohli přinášet vznešené poselství, které nám Bůh dal pro ostatky svého lidu.

Bolestně jsem pociťovala nízkou úroveň Božího lidu a každým dnem jsem si byla více vědoma, že jsem zašla až na nejzašší konec svých sil. Za svého pobytu ve Wrightu odeslali jsme můj rukopis pro č.ll do úřadu k publikování a nyní jsem využívala téměř každého okamžiku, kdy jsem byla mimo shromáždění ku spisování materiálu pro č.12. Moje tělesné i duševní síly byly prací pro sbor ve Wrightu krajně zatíženy. Cítila jsem, že bych potřebovala odpočinek, ale neviděla jsem možnost oddechu. Promlouvala jsem několikkrát v týdnu k lidem a psala jsem mnoho stránek osobních svědectví. Břímě duší na mně spočívalo a odpovědnost, kterou jsem pociťovala byla tak veliká, že jsem ztěží mohla v noci spát jen několik málo hodin.

Když jsem takto pracovala jazykem i pérem, dostávala jsem zmalomyslňující dopisy z Battle Creeku. Při jejich pročítání zmocňovala se mne nevyjádřitelná duševní deprese, stupnující se až k agonií duše, což se po nějakou krátkou dobu zdálo moje životní síly ochromovat. Po tři noci jsem téměř vůbec nespala. Moje myšlenky byly plné zármutku a zmatku. Skrývala jsem, jak jsem jen mohla své pocity před manželem a před spolucítící rodinou, kde jsme bydleli. Nikdo neznal moji práci a moji duševní tíhu, když jsem se každého rána a večera účastnila z rodinou pobožnosti [1T 577] a snažila se složit své břemeno k nohám Velkého Nositele břemen. Ale mé prosby vycházely ze srdce zmučeného obavami a bolestí a mé modlitby byly nesouvislé a přerušované pro bezmeznou bolest. Krev se mi hrnula k mozku a způsobovala, že jsem se potácela a téměř klesala. Často se dostavovalo krvácení z nosu zvláště, když jsem se namáhala psát. Musela jsem přestat s psaním, ale nemohla jsem odhodit svoje břemeno úzkosti a odpovědnosti, když jsem shledala, že mám svědectví pro druhé, které nejsem schopna jim přinést.

Obdržela jsem ještě jiný dopis, informující mne, že by bylo nejlépe odložit uveřejnění č.11, dokud nebudu moci vypsat, co mně bylo zjeveno o Zdravotním ústavu, poněvadž vedoucí tohoto podnikání mají velký nedostatek prostředků a potřebují vliv mého svědectví, aby pohnuli bratřími. Napsala jsem tedy část toho, co mně bylo o Zdravotním ústavu ukázáno, ale nemohla jsem vyčerpat všechnu látku pro návaly krve do hlavy. Kdybych si byla jen pomyslela, že bude č.12. tak dlouhou dobu pozdrženo, byla bych v žádném případě neposlala část této záležitosti, která byla obsažena v č.11. Domnívala jsem se, že po několika denním odpočinku budu opět moci psát. Ale k mému velikém zármutku jsem shledala, že mně stav mého mozku psaní úplně znemožňuje. Musela jsem se vzdát myšlenky na psaní jakýchkoli svědectví, ať již všeobecných nebo osobních a byla jsem proto velmi zarmoucena.

Za toho stavu věcí jsem se rozhodla, že se vrátíme do Battle Creeku a že tam zůstaneme, dokud budou cesty blátivé a nesjízdné a tam že také dokončím č.12. Můj manžel velmi toužil

spatřit bratry v Battle Creeku a mluvit s nimi a těšit se s nimi z díla, které Bůh pro něho konal. Sebrala jsem své spisy a vydali jsem se na cestu. Cestou jsem pořádali dvě shromáždění v Orange a viděli jsme, že tam církev prospívá a je posilována. [1T 578] My sami jsme byli občerstveni Duchem Páně. Této noci se mně zdálo, že jsem v Battle Creeku, že se dívám postranním oknem ve dveřích a že vidím zástup lidí, kráčející k domu, vždy po dvou. Vyhlíželi vážně a rozhodně. Znala jsem je dobře a obrátila jsem se, abych otevřela dvéře obývacího pokoje a vpustila je dovnitř, ale pomyslela jsem si, že se ještě jednou podívám. Scéna byla změněna. Zástup nyní představoval katolické procesí. Jeden nesl v ruce kříž, druhý třtinu a jak se blížili, udělal ten, který nesl píšťalku kolem domu kruh a řekl třikrát: "Tento dům je dán do klatby. Majetek musí být zabaven. Mluvili proti našemu svatému řádu." Zděšení se mne zmocnilo, pobíhala jsem domem, vyběhla jsem severními dveřmi a ocitla jsem se uprostřed nějakého zástupu, z nichž jsem některé znala, ale neodvážila jsem se ani slova k nim promluvit ze st.rachu, abych nebyla prozrazena. Pokusila jsem se nalézt odlehlé místo, kde bych mohla plakat a modlit se, aniž bych viděla kolem sebe, kamkoli se ohlédnu chtivé, pátrající oči. Neustále jsem opakovala: "Kdybych to jen mohla pochopit. Kdyby mně jen řekli, co jsem řekla, co jsem udělala."

Když jsem viděla všechen náš majetek zabavený, velice jsem plakala. Pokoušela jsem se vyčíst soucit neb politování z pohledů kolem sebe a zpozorovala jsem tváře některých, o kterých jsem se domnívala, že by se mnou mluvili a potěšili mne, kdyby se nebáli, že by byli pozorováni ostatními. Pokusila jsem se uniknout, ale když jsem viděla, že jsem pozorována, skrývala jsem se. Počala jsem hlasitě plakat a řekla jsem: "Kdyby mně jen řekli, co jsem udělala nebo co jsem řekla." Můj manžel, který spal v témže pokoji, slyšel můj hlasitý pláč a probudil mne. Moje poduška byla smáčena slzami a byla jsem smutná a duševně hluboce deprimovaná.

Bratr a sestra Howovi nás doprovázeli do West Windsoru, kde jsme byli přijati a uvítáni bratrem a sestrou Carmanovými. [1T 579] V sobotu a prvého dne jsme se sešli s bratry a sestrami ze sousedních sborů a měli jsme tu přednost pronášet naše poselství pro ně. Občerstvující Duch Páně spočinul na těch,kteří měli zvláštní zájem na Božím díle. Naše shromáždění byla dobrá a téměř všichni dosvědčovali, že byli posíleni a velmi povzbuzeni.

V několika málo dnech jsme se opět ocitli v Battle Creeku, po téměř tříměsíční nepřítomnosti. V sobotu ló.března pronesl můj manžel ve sboru kázání na téma "Posvěcení", které bylo fonograficky zachyceno vydavatelem Review a uveřejněno ve svazku 29.č.18. Mluvil také jasně a otevřeně odpoledne a prvního dne dopoledne. Přinášela jsem své svědectví s obvyklou volností a bez odporu. V sobotu 23. jsme mluvili bez překážky v modlitebně v Newtonu a pracovali se sborem v Convis příští sobotu a prvního dne. Měli jsme v úmyslu navrátit se na sever a ujeli jsme třicet mil, ale byli jsme nuceni se vrátit pro špatný stav silnic. Můj manžel byl strašlivě zklamán chladným přijetím v Battle Creeku a i já jsem byla zarmoucena.Rozhodli jsme se, že nemůžeme přinášet své svědectví tomuto sboru, dokud nedá najevo, že si žádá našich služeb a že budeme pracovat v Convis a Monterey, dokud se cesty nezlepší. Dvě následující soboty jsme ztrávili v Convis a tam jsme měli důkaz, že byla vykonána dobrá práce, jelikož je tam nyní vidět to nejlepší ovoce.

Přišla jsem domů do Battle Creek jako znavené dítě, které potřebuje utěšující slova a povzbuzení. Je pro mne bolestné, že zde musím říci, že jsme byli velmi chladně přijati bratřími, s kterými jsem se před třemi měsíci rozloučila v dokonalé shodě, vyjímaje naše odcestování. První noci stravené v Battle Creek jsem snila, že pracuji velmi namáhavě a že cestuji, abych se zúčastnila velkého shromáždění a že jsem velice unavena. [1T 580] Sestry mne čekaly a dávaly do pořádku mé šaty a já jsem usnula. Když jsem se probudila, byla jsem udivena a pobouřená, když jsem shledala, že můj oděv byl odstraněn a že jsem byla přikryta starými hadry, kusy svázáných a sešitých přikrývek. I řekla jsem: "Co jste to se mnou udělali? Kdo udělal tu hanebnost, že mně vzal oděv a nahradil jej žebráckými hadry?" Strhala jsem ty hadry ze sebe a hodila je daleko od sebe.Rmoutilo mne to a v úzkostí jsem vykřikla: "Přineste mi zpět mé šaty,které nosím již třiadvacet let a které mně ani v jediném okamžiku nebyly k hanbě. Jestliže mně nedáte mé šaty, budu se dovolávat lidí, kteří mně pomohou navrátit mé vlastní šaty, které nosím již třiadvacet let."

Viděla jsem naplnění tohoto snu. V Battle Creeku jsme se shledali se zprávami, které se dostaly do oběhu, aby nás poškodily, které se však vůbec nezakládaly na pravdě. Byly napsány

dopisy lidmi přechodně se zdržujícími ve Zdravotním ústavu a také jinými, žijícími v Battle Creeku církvím v Michigana a v jiných Státech, vyjádřující o nás obavy, pochyby a náražky. Byla jsem naplněna zármutkem, když jsem naslouchala obviněním z úst spolupracovníka, kterého jsem si vážila, že prý slyšeli ze všech stran věci, které jsem mluvila proti sboru v Battle Creeku. Byla jsem tak zraněna, že jsem ani nevěděla co říci. Shledali jsme silného ducha obvinování proti sobě. Když jsme nabyli plného přesvědčení o stávajícím smýšlení, zmocnila se nás tesknice. Byli jsme tak zklamani a zarmouceni, že jsem řekla dvěma vedoucím bratřím, že se zde necítím doma, když se shledáváme jen s nedůvěrou a výslovnou chladností místo přivítání a povzbuzení, a že jsem nyní musela poznat, že to je způsob jednání s těmi, kteří se zhroutili z přepracování a oddaností Božímu dílu. Potom jsem ještě řekla, že se zamýšlíme odstěhovat z Battle Creeku a hledat si domov někde více v ústraní.

Nade vše pomyšlení duševně zkormoucená, zdržovala jsem se doma z obavy, [1T 581] abych nebyla zraňována, kdyby se vydala někam do sboru. Nakonec když se nikdo nenamáhal, aby ulehčil mým pocitům, pokládala jsem za svou povinnosti svolat jistý počet zkušených bratří a sester a čelit zprávám, které o nás kolovaly. Sklíčená a zarmoucená až k mdlobě svým obviněním a vyprávěla jsem o své cestě na Východ před jedním rokem a o těžkých okolnostech, které ji doprovázely.

Apelovala jsem na tyto přítomné, aby posoudili, zda by mne mé spojení s dílem a Boží věci mohlo vést k tomu, abych mluvila lehkomyslně o sboru v Battle Creek, ku kterému jsF:m nepociťovala toho nejslabšího odcizení. Což nebyl můj zájem na věci a díle Božím co největší? Všechna moje zkušenost a celý můj život byl jím prodchnut. Neměla jsem vedlejšího zájmu mimo Boží dílo. Investovala jsem vše do této věci a žádná oběť mně nebyla příliš veliká pro jeho šíření. Nedovolila jsem si také ani přepjatou starostlivost o moje milované děti, aby mne ony zdržovaly od plnění mých povinností jak to požadoval Bůh ve svém díle. Ale cítila jsem v srdci právě tak silnou mateřskou lásku jako kterákoliv jiná žena a přece jsem se odloučila od svých maličkých a dovolila jiné ženě, aby jim byla matkou místo mne. Dala jsem jasné dukazy svého zájmu a své oddanosti pro Boží věc. Ukázala jsem svými spisy, jak drahou mně je. Mohli jiní přinést pádnější důkazy? Byli horliví ve věci Boží? Já více. Byli jiní snad oddaní? Mohla bych dokázat větší oddanost, než kdokoli ze žijících, zapojených do díla. Trpěli snad pro pravdu? Já více. Nece:nila jsem si svého života. Nevyhýbala jsem se potupě, utrpení nE:bo těžkostem. Kďyž moji přátelé a příbuzní v zoufalství pochybovali o mém životě, poněvadž ve mně hlodala nemoc, nosil mne můj manžel v náručí na loď nebo do vozu. Jedenkráte, když jsme byli až do půlnoci na cestě, octli jsme se v Bostoně bez prostředků. [1T 582] Dvakrát nebo třikrát jsme šli sedm mil jedině vírou. Pokračovali jsme, dokud to mé síly dovolily a potom jsme poklekli a prosili o sílu pro další cestu. Byla nám dána a byli jsme zmocněni k vážné práci pro dobro duší. Nedovolili jsme žádné překážce, aby nás odstrašila od povinnosti nebo nás odloučila od díla.

Duch projevený v této schůzce mně velmi trápil. Navrátila jsem se domů stále obtížena, poněvadž přítomní neučinili toho nejmenšího pokusu, aby mně ulehčili uznáním, že jsou nyní přesvědčeni, že mne nesprávně posuzovali a že jsou jejich podezírání a obviňování proti mně nesprávná. Nemohli mne odsoudit, ani se nesnažili mně ulehčit.

Po patnáct měsíců byl můj manžel tak slabý, že nenosil ani hodinky ani peněženku a neuříGil ani spřežení, když si vyjel. Ale letošním rokem si vzal opět své hodinky i peněženku, i když prázdnou pro velká vydání a již zase jezdil s vlastním spřežením. Za své nemoci odmítl několikráte přijmout od bratří peníze, v částce téměř tisíce dolarů s poukazem, že se přihlásí, až bude potřebovat. Nakonec jsme peníze potřebovali. Můj manžel pokládal za svoji povinnost, dříve než by byl na někom závislý, prodat dříve vše čeho jsme mohli postrádat. Měl několik málo věcí v úřadě a roztroušených mezi bratry v Battle Creek, celkem malé ceny, které sebral a prodal. Získali jsme za nábytek téměř 150 dolarů. Můj manžel se pokoušel prodat naši pohovku do naší modlitebny a nabízel, že dá 10 dolarů z jeji ceny, ale nepodařilo se mu to. V tÉ:to době uhynula naše jediná a velmi cenná kráva. Tentokráte se poprvé můj manžel odlodlal požádat o pomoc a požádal jednoho bratra, byla-li by církev tak laskava a chtěla mu nahradit ztrátu kravky, že by s povděkem přijal. Ale nic nebylo učiněno, toliko, že prora.ásili, že byl můj manžel poblázněn za penězy. Bratři ho znali příliš dobře, aby mohli vědět, [1T 583] že by nikdy neprosil o pomoc, kdyby k tomu nebyl dohnán krajní potřebou.

Posuďte nyní jeho a moje pocity, když se k tomu konečně odhodlal a nebylo to vůbec vzato na vědomí a použili to jedině k tomu, aby nás v naší bídě a v našem neštěstí ještě ranili.

Při tomto setkání vyznal můj manžel pokorně, že hyl v neprávu v některých těchto věcech, kterých se neměl nikdy dcpouštět a které by byl také nikdy neudělal nebýt strachu z bratří a □řání být spravedlivým a zajedno s církvi. To vedlo ty, kteří mu škodili, aby jím pohrdali. Byli jsme pokořeni až do prachu země a nešťastní nade vše pomyšlení. Za tohoto stavu věcí jsme vyrazili, abychom dostáli setkání v Monterey. Cestou jsem. trpěla ostrou duševní úzkostí. Snažila jsem se sama sobě vysvětlit, proč naši bratři nerozumějí našemu dílu. Pociťovala jsem se s jistotou, že při našem setkání bratři poznají, čího jsme ducha a že Boží Duch v nich odpoví Duchu Božímu v nás, Jeho pokornýcr služebnících a že nastane jednota v myšlení i cítění. Místo toho však bylo nám nedůvěřováno a byli jsme podezřívavě pozorování a to bylo pro nás největším zděšením, jakého jsem kdy zažila. A když jsem tak o tom přemýšlela, problesklo mně jako blesk hlavou část vidění daného mně v Rochesteru 25.prosince 1865 a ihned jsem je vyprávěla svému muži:

Viděla jsem množství stromů, seskupených do kruhu kolem sebe. Nad těmito stromy se vinulo révoví, přikrývající je svrchu a spočívající na nich a tvoříc tak jeden strom. Brzy jsem spatřila, jak se tyto stromy prohýbají sem a tam, jakoby pohybovány mocným větrem. Jedna větev révy po druhé byla smetena ze své opory, až byla všechna réva shozena ze stromů, vyjímaje několik málo slabých výhonků, které se upínaly na nižší větve. Potom přišel nějaký člověk a osekal zbývající výhonky, takže zůstaly ležet rozloženy na zemi.

Moje zoufalství a duševní úzkost, [1T 584] když jsem viděla révu ležící na zemi, není možno ani vylíčit. Mnozí šli kolem a útrpně na ni pohlíželi a já jsem s úzkostí čekala, zda ji něčí přátelská ruka pozvedne. Ale nikdo nenabídl pomoc. Tázala jsem se, proč ničí ruka víno nezvedne. Tu jsem spatřila anděla přicházejícího ke zdánlivě opuštěné révě. Rozprostřel paže a podložil ji pod révu a pozvedl ji, takže stála zpříma a řekl: "Pni se k nebesům a splétej své výhonky kolem Boha. Jsi zbavena lidské opory. Můžeš zkvétat bez ní a stát v Boží síle. Opírej se jedině o Boha, nebudeš nikdy hledat opory marně neboť s ní nebudeš smetena." Cítila jsem nevýslovnou úlevu spojenou s radostí, když jsem viděla, že je pečováno o opovrhovanou révu. Obrátila jsem se k andělovi s otázkou, co to vše má znamenat. A on pravil: "Ty jsi tou révou. Vše to zakusíš a tehdy, když se tyto věci stanou, plně porozumíš podobenství révy. Bůh ti bude přítomen ku pomoci v době soužení." Od této doby jsem byla ve své povinnosti utužena a nikdy jsem neulevila v přinášení poselství lidu. Jestliže jsem kdy pocítila podpírající Boží rámě, pak to bylo na této schůzce. Můj manžel také kázal svobodně a jasně a svědectví všech bylo, že jsme měli výborné shromáždění.

Když jsme se vrátili z Monterey, považovala jsem za svoji povinnost, svolat jiné shromáždění, jelikož moji bratří se nikterak nesnažili uklidnit moji náladu. Rozhodla jsem se, že budu postupovat v Boží síle, že opět vyjádřím své pocity a očistím se od podezření a šeptandy o nás kolující. Přinesla jsem své poselství a vyprávěla jsem o věcech, které mně byly ukázány o minulosti některých přítomných, varovala jsem je před jejich nebezpečím a kárala jejich špatné jednání.,Zjistila jsem, že jsem byla přivedena do nejnepříjemnějšího postavení. Když mně byly ukázány rodiny nebo jednotlivci ve vidění, jednalo se velmi často o věci soukromé, o kárání skrytých hříchů. Pracovala jsem s některými po celé měsíce o nepravostech, o kterých druzí ničeho nevěděli. Když pak bratří viděli tyto smutné osoby, [1T 585] slyšeli je vyjádřovat pochyby o jejich přijetí Bohem a pocity malomyslnosti, udělili mně výtku, jako bych musela být pokárána za to, že jsou v pokušení. Ti, kteří mne takto kárali, nebyli si vědomi o čem mluví. Protestovala jsem proti osobám, které zasedaly jako inkvisitoři nad mým jednáním. Byla to pro mne nepříjemná práce kárat skryté hříchy. Kdybych byla veřejně oznámila, co mělo zůstat tajno, jen proto, abych předešla podezírání a hněvu, kdybych byla jasně vysvětlila svůj postup, byla bych hřešila proti Bohu a uškodila lidem. Musela jsem podržet pro sebe uzavřena ve svém srdci soukromá pokárání soukromých nepravostí. Nechť druzí soudí jak jim libo, já nikdy nezradím důvěru skládanou ve mne bloudícími a kajícími, ani neodhalím druhým, co má být předloženo jedině vinníkům. Řekla jsem shromážděným, že musí dát ruce pryč a nechat mně volnost jednání v Boží bázni. Opustila jsem shromáždění zbavena těžkého břemene.

Pracovníci v úřadě

Chci zde podat své svědectví, jedno z nich napsané v březnu 1867, adresované všem zapojeným do díla v úřadě Review, druhé adresované mládeži, pracující v úřadě. S politováním musím říci, že všichni varovaní více nebo méně nedbali těch svědectví a nyní musí vyznávat, že šli cestou právě opačnou než jim byla udána ve svědectví. První je následující:

Za svého pobytu v Rochesteru, N.Y., byly mně 25.prosince 1865 ukázány některé věci, týkající se těch, kteří jsou zapojeni do práce v úřadě, tedy o služebnících, které Bůh povolal ku práci slovem i pérem. Žádný by se neměl pouštět do obchodů a kupčení. Jsou povoláni k světějšímu, vznešenějšímu dílu a bylo by pro ně nemožným [1T 586] učinit zadost dílu a současně dále pokračovat v obchodování. Zaměstnaní v úřadě by neměli mít zvláštního osobního zájmu. Když odevzdali dílu onu pozornost a péči, kterou vyžaduje, učinili vše, co byli schopni učinit a neměli by být více zatěžováni. Dílo nemůže být konáno důkladně a dobře, když kupčení, nemající co činit s dílem zaměstnává jejich mysl a zabírá jejich čas. V nejlepším případě nezbývá zaměstnaným v díle ani tělesná ani duševní energie. Všichni jsou ve větším nebo menším stupni vyčerpáni. Taková věc, takové posvěcené dílo v jakém jsou zaměstnáni vyžaduje duševních sil. Nemají pracovat mechanicky, ale mají být pro dílo posvěcení a jednat tak, jako by Boží věc byla části jich samých, jakoby něco investovali do tohoto velkého a vznešeného díla. Dokud se takto se zájmem neuchopí této záležitosti, nebude jejich snaha pro Boha přijatelná.

Satan je velmi lstivý, přičinlivý a čilý. Jeho zvláštní moc záleží v ovlivňování těch, kteří jsou zapojeni do kazatelského nebo nakladatelského díla přítomné pravdy. Všichni jsou ve spojení s tímto dílem, musí nést celou výzbroj, protože jsou zvláštním cílem satanových útoků. Viděla jsem, že zde je nebezpečí neostražitosti, takže satan získá přístup a nepozorovatelně odvrací mysl od velkého díla. Ti; kteří jsou v odpovědném postavení v úřadě, jsou v nebezpečí, že se budou povznášet nad dílo a že ztratí pokoru duše a prostotu, která až dosud charakterisovala dílo.

Satan sleduje zvláštní účel, když sráží k zemi toho, kdo stojí v čele díla, kdo má hlubokou zkušenost ve vzrůstu a šíření přítomné pravdy. Rozhodne se, že ho odklidí z cesty, aby on sám mohl přijít a nepozorovaně působit na duše nezkušené a plně neposvěcené dílu. Pán se rozhodl, že navrátí mému manželu zdraví, když se ostatní již obeznámili s břemenem odpovědnosti, [1T 587] které on nesl a pocítili něco z únavy, doprovázející tato břemena. V téže době nevrhnou se celou svojí duší, vší silou mysli i těla do díla a neriskují toho, čeho on riskoval. Nikdy nebudou mít za svoji povinnost tak pracovat jako pracoval on, poněvadž by nevydrželi na svých místech, kdyby museli projít byť i jen dvacátým dílem toho, co on prodělal.

Satan má v úmyslu zachytit se v úřadě a jestliže zde nebude sjednocené úsilí a důkladná bdělost, dosáhne svého cíle. Někteří se budou cítit povzneseni nad prostotu díla a budou mít pocit, že jsou způsobilí, zatím co jejich síla je dokonalou slabostí. Bůh chce být v tomto velkém díle oslaven. A jestliže nenaleznou zalíbení v hluboké a trvalé pokoře a v pevné důvěře v Boha, budou klást důvěru sami v sebe, oddají se soběstačnosti a jeden nebo více jich bude pít trpký kalich hořkosti. Tou měrou jak dílo roste, je také potřeba plné důvěry v Boha, závislosti na něm, dokonalý zájem a zasvěcení se dílu. Sobecké zájmy musí být odloženy stranou. Musí být mnoho modliteb, mnoho rozjímání, neboť je toho vysoce zapotřebí pro úspěch a šíření díla. Obchodní duch by neměl být u nikoho trpěn, kdo je ve spojení s úřadem. Kdyby byl dovolen, bylo by to na újmu díla, které by bylo zanedbáváno. Všední věci by byly příliš stavěny na úroveň svatých věcí.

Vyvstává velké nebezpečí, že někteří zapojení do díla budou pracovat pouze pro mzdu. Neprojevují zvláštního zájmu pro dílo, nepřikládají k němu své srdce a nemají zvláštního smyslu pro jeho posvěcený vznešený charakter. Je zde ještě zvláštní nebezpečí, že se vedoucí v díle budou cítit povýšenými a že bude takto Boží dílo poškozováno, nesoucí lidskou peče□ místo Boží pečeti. Satan je čilý a vytrvale bdí, ale Ježíš žije a všichni, kteří ho činí svoji spravedlností, svojí záštitou, budou zvláště podpíráni. [1T 588]

Bylo mně ukázáno, že bratři A., B. a C. jsou v nebezpečí, že uškodí svému zdraví, když se zdržují velkou část svého času ve vytopených místnostech, které nejsou náležitě větrány. Tito bratři potřebují více tělesného pohybu. Mají sedací zaměstnání a příliš dlouho dýchají vyhřatý, nečistý vzduch. Nedostatek pohybu zapříčiňuje u nich zpomalený krevní oběh a jsou

v nebezpečí, že zanedbáváním dbaní zákonů jejich bytí, trvale poškodí své zdraví. Když přestupují tyto zákony budou muset určitě jednou v budoucnosti snášet trest, tak jak jej musí snášet můj manžel. Nevydrží to déle než on. Ani jeden z nich není schopen snášet ani malou část tělesného a duševního vypětí jako snesl on.

Tito bratří bojovali za dílo v nejtěžších bitvách, procházeli nejtěžšími a nejbolestnějšími zkouškami, jen aby přivedli dílo do jeho přítomného stavu. A ještě je před námi velké a vznešené dílo a to volá po jejch oddanosti a po oddanosti bratra D., který je v nebezpečí povyšování se. Bůh ho bude zkoušet a prubovat a musí být opásán pravdou a nosit výzbroj spravedlnosti, nebo padne rukou nepřítele. Všichni tito bratři se musí přidržovat přesně a vytrvale zdravé a skromné životosprávy, protože jsou všichni v nebezpečí, že se jim překrví mozek a že může paralysa zkosit jednoho nebo i více.

Viděla jsem, že si Bůh zvláště vybral bratra B., aby se zapojil do velkého a vznešeného díla. Bude mít starosti a břemena a přece by toto všechno mohl snáze snášet s pravou oddaností a posvěcením se dílu. Bratře B. potřebuješ hlubší doušek ze studnice spasení, důkladnější doušek z pramene posvěcení. Tvoje vůle nebyla dosud plně podřízená Boží vůli. Jdeš kupředu, protože si myslíš, že nemůžeš jinak, ale opomněl jsi kráčet v radostném světle, protože můžeš vidět, [1T 589] že Kristus jde před tebou. Ve svém odpovědném postavení jsi poškodil vlastní duši a ovlivňoval druhé. Budeš-li se převráceně blížit Bohu, bude se převráceně blížit i tobě. Bůh si přeje tě použít, ale musíš sám sobě zemřít a obětovat svoji pýchu. Bůh zamýšlí použít tebe ve své věci, budeš-li chtít následovat Jeho otvírající se prozřetelnosti, posvětíš-li se z celého svého srdce a očistíš-li se od nečistoty těla i ducha a budeš-li zdokonalovat svoji svatost v Boží bázni.

Následující svědectví je svědectví druhé, napsané v květnu 1867 a adresované mládeži pracující v úřadě:

Drazí mladí přátelé, kteří jste zaměstnaní ve Vydavatelském úřadě v Battle Creeku: Tíží mne ohledně vás velké břímě. Bylo mně opětovně ukázáno, že všichni zapojeni do Božího díla uveřejňováním přítomné pravdy, aby mohla být rozesílána do každé části pole, mají být křesťany, ne podle jména, ale i ve skutcích a pravdě. Jejich cílem nemá být pouhá práce za mzdu, ale všichni zapojeni do tohoto velkého a vznešeného díla by měli cítit, že jejich zájem je v díle a že je části jich samých. Jejich pohnutky a působení, když se zapojili do velkého a vznešeného díla, musí nést zkoušku soudu. Nikomu by nemělo být dovoleno zapojit se do úřadu vydavatelského, kdo projevuje sobectví a pýchu.

Bylo mně ukázáno, že by nemělo být pohlíženo shovívavě na lehkovážnost a bláhovost, na vtipkování a smích pracovníků v úřadě. Ti, kteří jsou zapojeni do vznešeného díla šíření pravdy do všech končin pole, měli by si uvědomit, že jejich chování má svůj vliv. Když jsou bezstarostní, vtipkují a žertují a smějí se při pročítání a připravování vznešené pravdy pro uveřejňování, ukazují, že jejich srdce není při jejich práci a že není pravdou posvěceno. Nerozeznávají posvatné věci, [1T 590] ale počítají se s pravdou, která zkušuje charakter, s pravdou, jež je nebeského původu jako s všedním vyprávěním, jako s povídkou, která má být připomenuta a hned ochotně z paměti vymazána.

Za svého pobytu v Rochesteru jsem viděla, že se máme od úřadu ohledně zdraví všeho obávat, že si ani jeden zaměstnanec neuvědomuje potřebu důkladného větrání. Jejich místnosti jsou přetápěny a vzduch je otráven dýcháním a ještě z jiných příčin. Jejich rozum postrádá zdravé podmínky, aby mohl být správně ovlivňován čistou a svatou pravdou, s kterou jim je tolik co činit, jestliže nebudou přikládat správnou cenu čistému, životodárnému nebeskému ovzduší.

Bylo mně ukázáno, že jestliže ti, kteří jsou tak těsně spojeni se zjevenou pravdou opomenou svým životem ukazovat, že se stali lepšími pravdou, která jim je neustále předkládána, nebudou -li jejich životy nasvědčovat tomu, že milují pravdu a její svaté požadavky stále horlivěji, stanou se tvrdšími, pravda a Boží dílo bude na ně stále méně působit, až konečně shledají, že jsou opuštěni od vzrušení Božího Ducha, mrtví pro nebeský vliv pravdy. Věčné věci nebudou již jimi rozsuzovány, ale budou kladeny na nízkou úroveň s všedními věcmi. Jak jsem viděla, bylo tak s mnohými zaměstnanci úřadu a všichni byli k tomu více méně vlažní a lhostejní.

Viděla jsem, že se mají o přítomnou pravdu zajímat. Uveřejňování pravdy je Božím přikázaným plánem, jako prostředek výstrahy, posílení, napomínání neb usvědčování všec□h, k nimž se dostanou tito nemluvící poslové. Boží andělé mají podíl na přípravě srdcí ku posvěcení zveřejňovanou pravdou, aby byli hotovi pro vznešené události, které jsou před nimi. Žádný z úřadu není sám způsobilý pro důležité dílo rozumně a opatrně řídit věci, spojené s publikací pravdy. [1T 591] Andělé jim musí být nablízku, aby je vedli, aby jim radili a je brzdili, jinak by byla zjevná moudrost a bláhovost lidské činnosti.

Viděla jsem, že andělé bývají často v úřadě, v sazárně i v balírně. Bylo mně dáno, abych slyšela smích, žertování a prázdné, bláhové řeči. Opět mně byla předvedena moudrost, pýcha a samolibost. Andělé byli smutní a zarmouceně se odvraceli. Slova, která jsem slyšela, marnost, pýcha a samolibost způsobily, že jsem v duševní úzkostí vzlykala, když andělé s odporem opouštěli místnosti. Anděl pravil: "Nebeští poslové přišli, aby žehnali, aby pravda nesena němými kazateli byla doprovázena posvěcující svatou mocí. Ale tito v díle jsou tak vzdálení od Boha, mají tak málo božského a tak se přizpůsobují duchu světa, že je ovládají moci temna a nemohou proto být citliví k Božímu působení." V témže čase, kdy je tato mládež sváděna a domnívá se, že je bohatá a nic nepotřebuje, neví, že je chudá a bídná, slepá a nahá. Ti, kteří zacházejí se vzácnou pravdou, jakoby byla pískem nevědí, jak častokráte zahnala jejich naprostá lhostejnost k věčným věcem, jejich marnivost, sebeláska a pýcha, jejich smích a nesmyslné štěbetání, nebeské posly z úřadu.

Všichni v tomto úřadě mají být v jednání, slovech i činech zdrženliví, skromní, pokorní a nesobečtí jak byl jejich Vzor, Ježíš, náš drahý Spasitel. Měli by hledat Boha a získat spravedlnost. Úřad není místem pro zábavu, pro návštěvy, pro štěbetání, pro lenochy, pro smích a neužitečná slova. Všichni mají cítit, že konají práci pro Mistra. Tato pravda, kterou čtou, kterou pomáhají připravovat pro šíření mezi lidmi, je pozváním milosti,je káráním, vyhrůžkou, výstrahou neb povzbuzením. Vykonává dílo jako zachránce života, nebo smrti k smrti. [1T 592] Bude-li zavrhnuta, musí tu věc rozhodnout soud. Modlitba všech zaměstnanců v úřadě by měla znít: "Ó, Bože, dej pokorným duším srozumění těchto životně důležitých pravd. Kéž andělé doprovází tyto tiché kazatele a žehnají jejich působení, aby duše mohly být těmito skromnými prostředky zachráněny.

Srdce by mělo přetékat horlivou modlitbou zatím co by ruce pilně pracovaly a satan by tak neměl připravený přístup a duše by byly povzneseny nad marnost, byly by nepřetržitě občerstvovány, byly by jako zahrady zavlažované. Andělé by se s rozkoší zdržovali poblíž takových pracovníků, nebo□ by jejich přítomnost byla pro ně neustálým povzbuzením. Moc bude doprovázet uveřejněno pravdu. Božské paprsky světla z nebeské svatyně budou provázet vysílanou vzácnou pravdu, takže čtenáři budou občerstveni a posíleni a duše odporující pravdě budou přesvědčeny a přinuceny říci: "Tyto věci jsou takové, nemohou být popírány."

Všichni by měli cítit, že je úřad místem svatým, tak svatým, jako Boží dům. Ale Bůh byl zneuctěn lehkomyslností a nedbalostí trpěnou některými v díle. Viděla jsem, že cizinci odcházeli z úřadu často velmi zklamáni. Spojovali jej s něčím svatým, ale když viděli mládež, nebo jiné pracovníky, že mají jen málo vážnosti, že jsou nedbalí řečí i počínáním, vyvolalo to u nich pochyby, zda je to nakonec vůbec skutečně Boží dílo, které má připravovat lid pro přenesení do nebes.

Nechť Bůh požehná toto všem, jichž se to týká.

Boje a vítězství

Zkušenosti od 26.dubna 1867 do 20.října 1867.

Vraceli jsme se na sever a na své cestě jsme měli dobré shromáždění ve West Windsoru a po návratu domů jsme měli shromáždění ve Fairplains a Orleansu. Věnovali jsme pozornost také stavebním záležitostem, [1T 593] osazovali jsme svoji zahrádku a vysazovali jsme vinnou révu, ostružiny, jahody a maliny. Potom jsme se vrátili ve společnosti dobré delegace na Generální Konferenci v Battle Creeku.

První sobotu na své cestě jsme strávili v Orleansu, kde jsme drželi půst. Byl to pro nás den velmi slavnostní. Snažili jsme se pokořit před naším Bohem a se zkroušeným duchem a pláčem, všichni jsme vroucně prosili, aby nám Bůh požehnal, abychom mohli plnit Jeho vůli na nastávající Konferenci. Tak nějak jsme věřili a doufal□, že se na tomto shromáždění naše vypovězení skončí.

Když jsme přišli do Battle Creeku shledali jsme, že naše dřívější úsilí nesplnilo, co jsme doufali. Klepy a nedůvěra stále existovaly. Moje duše byl plna hluboké úzkostí a plakala jsem hlasitě po několik hodin. Nebyla jsem s to potlačit svůj zármutek. Za rozhovoru mně vyprávěl přítel, s kterým jsem se znala po 22 let klepy, které slyšel, že plýtváme penězi. Tázala jsem se, v čem jsme marnotratní. Zmínil se o koupi drahé lerošky. Vyprávěla jsem mu tedy o všech okolnostech. Můj manžel byl velmi vyhublý a sedění v obyčejné houpací židli ho krajně znavovalo, ba dokonce bolelo a z toho důvodu si lehal na postel nebo pohovku valnou část dne. Věděla jsem, že takto nenabude síly a prosila jsem ho, aby více seděl, ale bylo na uváženou na jaké židli.

Na své cestě na východ, kam jsem pospíchala k loži svého umírajícího otce, nechala jsem svého manžela v Brookfieldu, N.Y., a v Utica jsem se ohlížela po rozkládací lenošce. Obchodník neměl žádou v ceně, kterou jsem byla ochotna zaplatit a která obnášela asi 15 dolarů, ale nabídl mně výbornou židli s válečkem místo s houpáním v ceně 30 dolarů za 17 dolarů. Věděla jsem, že to je lenoška v každém ohledu vyhovující. Ale bratr, který mně doprovázel, mne nabádal, abych si počkala na nově zhotovenou lenošku, [1T 594] která by stála jen o tři dolary méně. Lenoška nabízená za 17 dolarů měla svoji skutečnou hodnotu. Ale ustoupila jsem radě bratrově, čekala jsem až byla levnější dohotovena, zaplatila jsem ji a dala ji donést manželovi. Ve Wisconsinu a Iowě jsem se setkala se zprávou o této naší výstřední koupi. Ale kdo mně může odsoudit. Kdybych měla totéž jestě podniknout, udělala bych to právě tak, s jednou výjimkou, spolehla bych se na vlastní úsudek a koupila bych lenošku, která by sice stála o několik dolarů více, ale měla by cenu dvojnásobnou,než ta,kterou jsem získala. Satan často ovlivňuje duše, aby zmařil každý pocit milosrdenství a soucitu. Zdá se, že srdce stane se železné a ztratí se obé: Lidské i božské.

Doslechla jsem se též, že jistá sestra vykládala v Mephis a Lapeer, že ve sboru Battle Creekském nemají ani nejmenší důvěru ve svědectví sestry White. Byla položena otázka, zda se to vztahuje na psaná svědectví. Odpověď zněla, že na psaná vidění nikoli, ale na svědectví přinášená ve shromážděních ve sboru, poněvadž jim její život odporuje. Opět jsem si vyžádala interview s několika vyvolenými, zkušenými bratřími a sestrami, včetně osob, které šířily tyto zprávy. Tam jsem si vyžádala, aby mně ukázali, v čem není můj život v souladu s mým učením. Byl-li můj život tak nedůsledný, aby opravňoval k řečem, že církev v Battle Creek nemá té nejmenší důvěry v má svědectví, nemůže být těžkým uvést důkazy mého nekřes□anského života. Nemohli ničeho takového udat, co by ospravedlnilo učiněná prohlášení a doznali, že všichni byli v neprávu a že jejich podezření a žárlivost byly bezdůvodné. Ráda jsem odpustila těm, kteří nám ublížili a řekla jsem jim, že vše, co si od nich žádám je, aby působili proti vlivu, který proti nám vyvolali a tím, že budu uspokojena. Slíbili, že to udělají, ale neudělali nic. [1T 595]

O mnoha jiných, zcela nesprávných velmi zveličených pomluvách o nás bylo veřejně mluveno v různých rodinách a to v době Konference a většina na nás pohlížela zvláště na mého manžela s podezřením. Některé vlivné osobnosti jevily chu□ nás dozdrtit. Byli jsme v nouzi a můj manžel se pokoušel prodat postradatelné věci a proto byl pokládán za špatného. Doznal, že dal souhlas, aby mu bratři nahradili ztrátu naší kravky a na to pohlíželi jako na strašný hřích. v domnění, že je náš Greenville. Ale nemohli jsme majetek v Battle Creeku prodat a v naší stížené situaci napsal můj muž některým bratřím, aby nám půjčili peníze. A za to ho zatratili a nařkli ho z hrabivosti. A jeden bratr kazatel, který se o to nejvíce přičinil, dal se slyšet: "Nepřejeme si, aby bratr E. koupil pozemek bratra White, protože potřebujeme jeho peníze pro Zdravotní ústav." Co jsme mohli udělat? Nikam jsme se nemohli obrátit, ale byli jsme obviněni.

Pouze 65 hodin před tím, než se můj manžel zhroutil stál do půlnoci v modlitebně a snažil se získat 300 dolarů na zaplacení tohoto domu. A aby podepřel tuto svoji výzvu, upsal v čele subskripce deset dolarů za sebe a též za mne. Ještě před půlnoci bylo částky téměř dosaženo. Starší sboru byl našim starým přítelem., Když□jsme se ocitli v nejkrajnější bídě a opuštěni všemi přáteli, napsal mu manžel o našem postavení s prosbou, zda by mu sbor nemohl vrátit oněch 20 dolarů, které by s povděkem přijal. V době Konference nás tento bratr navštívil a udělal z této záležitosti vážnou věc. Ale než vstoupil do našeho domu byl již nakažen jistou dávkou všeobecné nákazy. S hořkostí jsme to snášeli a kdyby nás byl Pán

zvláštním způsobem nepodpíral, nebyli bychom mohli na Konferenci svobodně přinést své poselství. [1T 596]

Než jsme se navrátili z Konference, dlel br. Andrews, Pierce a Bordeau v našem domě na zvláštních modlitbách, z nichž jsme všichni měli bohaté požehnání, zvláště můj manžel. To mu dočalo odvahy, aby se navrátil do našeho nového domova. Nyní však ho přepadly prudké bolesti zubů a v této době jsme také započali se zprávami pro Review. Pro bolesti zubů přestal jediný týden kázat, ale pracoval v Orenge a Wrightul, se sborem doma, v Greenbush a Bushnell kázal a křtil jako dříve.

Když jsem se vrátila z Konference, zmocnila se mně o prospívání Boží věci velká nejistota. V mém myšlení povstaly pochybnosti, kde před šesti měsíci nebylo žádných. Pohlížela jsem na Boží lid jako na účastníky ducha tohoto světa, viděla jsem, že napodobují jeho zvyky a hledí svrchu na prostotu naší víry. Zdálo se, že se církev v Battle Creek od Boha odvrací a bylo nemožným vyburcovat ji z jejího stavu. Svědectví mně daná Bohem vůbec nepůsobila a bylo jich v Battle Creeku nejméně dbáno ze všech části pole. Třásla jsem se o Boží věc. Věděla jsem, že Pán svůj lid neopustil, ale že jejich hříchy a nepravosti je od Boha odloučily. V Battle Creeku je velké srdce díla. Každý jeho úder je poci□ován údy těla po všem poli. Když je toto srdce zdrávo, je poci□ován životodárný oběh krve v celém těle světitelů soboty. Když však je srdce nemocno, bude oslabení každého odvětví díla dosvědčovat tuto skutečnost.

Mám zájem na tomto díle, vždy□ je můj život jím prostoupen. Prospívá-li Sion jsem štastna, když však živoří, jsem smutná, zoufalá, skleslá. Viděla jsem, že se Boží lid nachází ve stavu vzbuzujícím obavy a že mu je Jeho přízeň odňata. Uvažovala jsem dnem i nocí o tomto smutném obraze a úpěnlivě jsem ve velké úzkosti prosila: "Ó, Pane, nevydávej své dědictví v porouhání. Nedopusť, aby pohané řekli: Kde je jejich Bůh?" Cítila jsem, že jsem zcela odříznuta ode všech představitelů díla a jsem v podstatě sama. Netroufala jsem si nikomu důvěřovat. [1T 597] V noci jsem probudila manžela slovy: "Obávám se, abych se nestala nevěrnou." Tedy jsem prosila Boha, aby mne zachránil svým mocným ramenem. Neviděla jsem, že mých svědectví bylo dbáno a brala jsem v úvahu i myšlenku, že je snad moje úloha v díle skončena. Měli jsme smluvené shromáždění v Busgnell, ale prohlásila jsem svému manželovi, že nemohu jít. Brzy se vrátil z poštovního úřadu s dopisem od bratra Mattesona a tento dopis obsahoval následující sen:

"Drahý br.White. Nechť je s Tebou požehnání našeho Boha a nechť Tě tyto řádky naleznou prospívajícího na těle i na duchu. Citím velikou vděčnost Pánu za Jeho dobrotu k Tobě a věřím, že se budeš nyní těšit dokonalému zdraví a svobodě při hlásání posledního poselství.

Měl jsem pozoruhodný sen o Tobě a sestře White a pokládám za svoji 'povinnost, tak dalece Ti jej vyprávět jak moje paměť dovolí. Zdálo se mně, že to vyprávím sestře White jako výklad toho, co mně také bylo dáno ve snu. Když jsem se probudil, něco mne nutkalo, abych vstal a napsal to do všech podrobností, že bych to jinak zapomněl. Ale neučinil jsem to částečně proto, že jsem byl unaven a částečně proto, že jsem to měl za pouhý sen. Ale uváživ, že jsem nikdy dříve o vás nesnil a že je tento sen tak rozumný a tak úzce s vámi spjat, došel jsem k závěru, že vám jej musím vyprávět. Následující je vše, na co se mohu upamatovat:

Byl jsem v rozlehlém domě, ve kterém byla kazatelna asi taková, jaké používáme v naší modlitebně. Na ní stálo mnoho hořících lamp. Tyto lampy potřebovaly neustálého doplňování olejem a dosti nás bylo zaměstnáno přinášením oleje a naplňováním oněch lamp. Br.White a jeho družka se pilně účastnili a zpozoroval jsem, že sestra White nalévá více oleje než kdokoli jiný. Potom šel br. White ke dveřím vedoucím do skladiště, [1T 598] kde bylo mnoho sudů oleje. Otevřel dveře a vešel následován sestrou White. Právě v tom okamžiku přicházel hlouček mužů, s velkým množstvím něčeho černého, co vyhlíželo jako saze, naházeli to všechno na bratra a sestru White a zcela je tím zakryli. Byl jsem velmi zarmoucen a s obavou jsem hleděl jak to skončí. Viděl jsem bratra a sestru White usilovně se snažící dostat se z pod sazí a po dlouhém zápolení se z toho vymanili, příjemní jako vždy a zlí mužové a saze zmizely. Potom se bratr a sestra White dali horlivěji do naplňování lamp než dříve, ale s.White měla stále náskok."

Zdál se mně také následující výklad. Lampy představovaly lid ostatku. Olej byla pravda a nebeská láska, již Boží lid potřebuje stále doplňování. Lid zabývající se plněním lamp byli

Boží služebníci, pracující na žni. Nemohu se přesně vyjádřit, kdo byl onen hlouček zlých lidí, ale byli to mužové vedení ďáblem, který je zvláště vedl proti bratru a sestře White. Sestra White byla po nějakou dobu velmi zoufalá, ale nakonec byla vysvobozena Boží milostí a jejich vlastním úsilím. Potom konečně spočinula na nich Boží moc a hráli vynikající úlohu v hlásání posledního poselství milosti. Ale sestra White měla bohatší část nebeské moudrosti a lásky než všichni ostatní.

Tento sen více posílil moji důvěru, že Bůh vás vyvede a dokončí započaté dílo nápravy a že se budete jedenkráte více těšit z Ducha svatého než v dobách minulých, ano přehojně. Nezapomínejte, že je pokora dveřmi, které vedou k bohaté posile Boží milosti. Kéž Bůh požehná Tobě i Tvoji družce a dětem a kéž dá, abychom se setkali v nebeském království. Váš v křesťanské lásce

John Matteson.
Oakland Wisconsin, July 15. 1867

1T 599

Tento sen mně dodal jisté odvahy. Důvěřovala jsem br. Mattesonovi. Než jsem ho viděla na vlastní oči, byl mně jeho případ ukázán ve vidění, jako pravý opak případu br.F. z Wisconsinu. Poslední byl krajně nehodný nést jméno křesťana, ještě méně jméno posla. Ale br.Matteson mně byl ukázán jako pokorný a zachová-li své posvěcení bude kvalifikován, aby přiváděl duše k Božímu Beránku. Br.Matteson neznal mé duševní pokušení a zkoušky. Mezi námi nebyla nikdy vyměněna ani řádka a sen ať kdy a od koho přišel, připadal mně jako vztažená ruka mně ku pomoci.

Měli jsme mnoho starostí se stavbou s vypůjčenými penězi a zpusobovalo nám to mnoho těžkostí. Dodržovali jsme své úmluvy a pracovali úporně i v nejparnějším létě. Pro nedostatek peněz jsme vycházeli společně na pole, kopali, sekali a shrabovali jsme seno. Chopila jsem se vidlí a stavěla stohy a můj manžel napichoval svými slabými pažemi seno a podával mi je. Chopila jsem se štětky a vymalovala jsem větší část vnitřku našeho domku. Tím vším jsme se oba příliš znavili. Nakonec jsem náhle polevila a dále jsem již nemohla. Po několik jiter za sebou jsem omdlela a mu□manžel musel navštívit shromáždění beze mne.

Náš starý, těžce se vlekoucí povoz byl by málem zabil nás i naše spřežení. Dlouhé cestování v něm, námaha ve shromážděních, domácí pečování a práce bylo pro nás přespříliš a obávala jsem se, že je mé dílo již dokonáno. Můj muž se snažil mně dodat odvahy a nutil mne, abych opět vyrazila a dostála úmluvám v Orange, Greenbush a Ithaca. Konečně jsem se rozhodla, vyrazit nebude-li to se mnou horší, v cestě pokračovat. Jela jsem deset mil klečíc ve voze na podušce a opírajíc svoji hlavu o druhou podušku na manželově klíně. On řídil vůz a podpíral mne. Příštího jitra jsem se cítila lépe a rozhodla jsem se pokračovat. Bůh nám pomáhal, že jsme mocně mluvili v Orange a bylo zde vykonáno slavné dílo pro odpadlíky a hříšníky. V Greenbush mně byla dána volnost a síla. [1T 600] V Ithaca nám Pán pomáhal, že jsme mohli mluvit k velkému shromáždění, s jakým jsme se dosud nikdy nesetkali.

Za naší nepřítomnosti rozhodli bratři King, Fargo a Maynard z milosrdenství k nám a k našemu spřežení, že se nám má dostat lehkého, pohodlného vozidla. Proto na naší zpáteční cestě vzali mého manžela do Ionia a zakoupili vůz, který máme nyní. Právě takový jsme potřebovali, aby mně uspořil mnoho únavy z cestování v parném létě.

V této době jsme obdrželi žádost, abychom se zúčastnili svolávacích shromáždění na Západě. Při čtení těchto dojemných proseb jsme plakali. Manžel mně řekl: "Ellen, nemůžeme navštívit tato shromáždění. V nejlepším případě bych se stěží postaral na takové cestě o sebe, ale kdybys ty omdlela, co bych si počal? Ale, Ellen přece musíme jet." A když takto mluvil, hrozily mu slzy zadušením. Uvažovala jsem o naší slabosti a o stavu Boží věci na Západě a cítila jsem, že bratři potřebují naši práci, řekla jsem: "Jakube, nemůžeme se zúčastnit těchto shromáždění na Západě, ale jet musíme." Když někteří z našich věrných bratří viděli naše postavení, nabídli se, že nás doprovodí. A to stačilo, aby rozhodlo tuto záležitost. Ve svém novém povoze jsme opustili 29.srpna Greenville, abychom se zúčastnili generálního shromáždění ve Wright. Čtyři povozy nás doprovázely. Cesta byla velmi pohodlná a příjemná ve společnosti nás chápajících bratří. Shromáždění bylo vítězné.

7. a 8.září jsme se těšili z krásné pohody v Monterey s bratry z kraje Alleganského. Zde jsme se sešli s bratrem Loughborough, který počínal poznávat křivdy a nepravosti v Battle Creek a litoval, že i on hrál jistou roli v těchto špatnostech, které uškodily Boží věci a na nás

uvalily krutá břemena. Na naši prosbu nás doprovodil do Battle Creeku. Ale než jsme opustili Monterey vyprávěl nám tento sen:

"Když přijeli 7.září bratr a sestra White do Monterey, [1T 601] požádali mne, abych je doprovázel do Battle Creeku. Váhal jsem s rozhodnutím v domnění, že by bylo snad mojí povinností setrvat v Monterey a řekl jsem jim, že je v Battle Creeku proti nim jen malá oposice. Když jsem se po několik dní za tuto věc modlil, odebral jsem se jednoho večera na odpočinek po úzkostlivé prosběk Pánu o světlo v této záležitosti.

Zdálo se mi, že jsem byl s několika jinými členy toho sboru Battle Creekského v několika vozech. Vozy byly nízké, stěží jsem mohl stát vzpřímen. Byly špatně větrány a byl v nich pach, jakoby nebyly větrány po celé měsíce. Cesta po které jely, byla velmi hrbolatá, vozy se zuřivě otřásaly a otřesy shazovaly naše zavazadla a někdy i shodily některé cestující. Museli jsme zastavovat, abychom jak zavazadla tak i cestující sebrali a stopy zahladili. Pracovali jsme nějakou dobu a připadalo nám, že se nedostáváme kupředu. Byli jsme opravdu smutně vyhlížející skupina poutníku.

Náhle jsme dojeli k otáčidlu, které bylo dosti veliké, aby pobralo celý vlak. Tam stáli bratr a sestra White a když jsem z vozu vystoupil, řekli: "Tento vlak jede zcela špatně. Musí být obrácen v pravém úhlu." Oba se chopili kliky mechanismu otáčidla a táhli vší silou. Nikdy nepracovali lidé úsilovněji při pohánění ručního vozíku než oni u klik tohoto otáčidla. Stál a pozoroval jsem, až jsem uviděl vlak se otáčet a tehdy jsem promluvil: "Hýbe se" a jal jsem se jim pomáhat. Věnoval jsem jen málo pozornosti vlaku, poněvadž jsme byli zcela zaujati otáčením.

Když jsme tuto práci dokončili, vzhlédli jsme a celý vlak byl přeměněn. Na místo nízkých, špatně větraných vozů, ve kterých jsme jeli, stály zde vozy široké, vysoké, dobře větrané se širokými, čistými okny, upravené a zářící co nejskvěleji, [1T 602] elegantnější než jakýkoli hotelový vůz, jaký jsem kdy viděl. Koleje byly rovné, hladké a pevné. Vlak se plnil cestujícími, jejichž obličeje byly veselé a šťastné, ale nesly výraz jistoty a velebnosti. Všichni se zdáli vyjadřovat co největší uspokojení s vykonanou změnou a největší důvěru v úspěšnou další jízdu. Bratr a sestra White byli tentokrát s sebou a jejich tváře zářily svatou radostí. Když se vlak rozjel, byl jsem tak rozradostněn, že jsem se probudil s dojmem, že můj sen se vztahuje na sbor v Battle Creek a na záležitosti Boží věcí v něm. Bylo mně dokonale jasno, že je mojí povinností jet do Battle Creeku a podat tam dílu pomocnou ruku. Jsem nyní rád, že jsem zde a že vidím požehnání Páně, provázející horlivou práci bratra a sestry White v uspořádávání záležitostí."

J.N.Loughborough

Než jsme opustili Monterey dal mně bratr Loughborough následující vylíčení jiného snu, který měl v době úmrtí své manželky. Tento popis byl pro mne také velkým povzbuzením.

"Prorok, který má sen, nechť vypravuje sen." Jr 23,28

"Jednoho večera jsem se uložil k odpočinku, když jsem byl dlouho uvažoval o strastech bratra a sestry White, o jejich vztahu k dílu poselství třetího anděla i o tom, jak jsem selhal,že jsem jim v jejich soužení nestál po boku. Pokusil jsem se vyznat svoji nepravost Pánu a vyprošoval jsem si požehnání pro bratra a pro sestru White.

Ve svém snu jsem se ocitl ve svém rodném městě, na úpatí dlouhého návrší. Mluvil jsem se značnou vážností a řekl jsem: Ach, kéž bych jen nalezl onen všeuzdravující pramen. Viděl jsem přicházet krásného, dobře oděného mladého muže, který pravil: "Dovedu tě k prameni." Vedl mne a já jsem se snažil ho následovat. Šli jsme podél návrší, [1T 603] prošli jsme s nesnázemi tři vlkhá močálovitá místa, kterými protékaly slabé praménky bahnité vody. Nedalo se zde jinak přejít než broděním. Když jsme to překonali, přišli jsme na krásnou pevnou půdu a na místo, kde byla ve hrázi prohlubeň a z ní tryskal proud té nejčistší, perlivé vody. Byla zde umístěná široká nádrž, velmi podobná vaně na ponořování nemocných ve Zdravotním ústavě v Battle Creeku. Roura vedla od pramene do nádrže na jedné straně a na druhé straně z ní voda přetékala. Slunce zářivě svítilo a voda se v jeho paprscích třpytila.

Když jsme se blížili prameni, neříkal mladík nic, ale pohlížel na mne a usmíval se s výrazem spokojenosti. Kynul jednou rukou směrem k prameni jakoby říkal: Nemyslíš, že to je pramen, který vše uzdravuje? Dosti velká skupina osob, v čele s bratrem a sestrou White,

přicházela z opačné strany k prameni. Všichni vyhlíželi spokojeně a radostně, avšak na jejich tvářích se zdála spočívat svatá velebnost.

Zdálo se, že bratr White má velmi zlepšené zdraví, byl veselý a šťastný, ale vypadal unaveně, jakoby byl urazil větší vzdálenost. Sestra White držela v ruce velký pohár, který nořila do pramene, pila jeho vodu a podávala druhým. Bratr White oslovil skupinu a řekl jim: "Nyní budete moci spatřit účinek této vody." Potom se napil a v okamžiku jej to oživilo tak jako všechny ostatní, kteří pili s ním, na jejich tvářích se objevila odvaha a síla. Myslím, že mezitím co bratr mluvil a tu a tam polkl doušek vody, položil ruce na okraj nádrže a třikrát se ponořil. Po každé, když vystoupil, byl silnější než dříve, ale při tom stále hovořil a nabádal ostatní, aby se vykoupali ve "studnici", jak tomu nyní říkal a aby pili její uzdravující vodu. Jeho hlas, právě tak jako hlas sestry White, zněl melodicky. Pociťoval jsem velkou radost, že jsem našel onen pramen. [1T 604] Sestra White mně přicházela vstříc s kalichem vody pro mne. Ale tak jsem se radoval, že jsem se probudil dříve, než jsem se této vody napil.

Dej Pán, abych mocně pil z této vody, protože věříme, že to není jiná, než o které Kristus pravil, že bude "prýštit k životu věčnému."

J.N.Loughborough
Monterey Mich., 8. září 1867

14. a l5.září jsme měli užitečné shromáždění v Battle Creeku. Zde můj manžel svobodně pranýřoval některé hříchy těch, kteří zaujímají vysoká postavení v Boží věci a po prvé za dvacet měsíců se zúčastnil večerních shromáždění a kázal. Bylo započato dobré dílo a církev, jak bylo uveřejněno v Review, nás ujistila, že bude stát při nás, budeme-li po svém návratu, ze Západu pokračovat, ve své práci s nimi.

S bratrem a sestrou Maynardovými a s bratrem Smithem a Olmstadem jsme se zúčastnili velkých západních shromáždění, jejichž hlavní úspěchy byly plně popsány v Review. Na shromáždění ve Wisconsinu jsem se cítila dost slabou. Pracovala jsem v Battle Creek daleko nad své síly a téměř jsem ve voze za cesty omdlévala. Po dobu čtyř neděl jsem velmi trpěla na plíce a jen s obtíži jsem mluvila k lidu. V sobotu večer jsem si přikládala teplé obklady na plíce a hrtan, ale zapomněli jsme na přikrytí hlavy a plícní obtíž se přenesla na mozek. Když jsem ráno vstala, měla jsem zvláštní pocit na mozku. Zdálo se mně, že se hlasy chvějí a vše se kolem mne zdálo, že se houpá. Při chůzi jsem se potácela a málem jsem padla na podlahu. Posnídala jsem v naději, že se mi tím uleví, ale nesnáz se ještě stupňovala. Velmi jsem se roznemohla a nemohla jsem ani rovně sedět.

Po dopoledním shromáždění se vrátil manžel domů se zprávou, že slíbil, že budu odpoledne mluvit. [1T 605] Zdálo se mi nemožné postavit se před posluchače. Když se mne manžel tázal, na jaké théma bych chtěla mluvit, nemohla jsem zachytit a podržet ani jediné věty ve svém mozku. Ale myslela jsem si, když si Bůh přeje, abych mluvila, jistě mne posílí a proto jsem se toho chtěla vírou odvážit. Nemohu selhat. Potácela jsem se ke stanu s divným zmatkem v mozku, ale řekla jsem kazatelům na stanovišti, že budu mluvit, budou -li mne podpírat svými modlitbami. U víře jsem se postavila před lidi a asi v pěti minutách se mně v hlavě i plícím ulevilo a bez nesnází jsem mluvila více než hodinu k patnáctistům lačných posluchačů. Když jsem přestala mluvit, zmocnil se mne pocit dobroty a Boží milosti a nemohla jsem se ubránit, abych znovu nepovstala a nevyprávěla o své nemoci a Božím požehnání, kterým mne za mého kázání podpíral. Od tohoto shromáždění pociťovaly mé plíce značnou úlevu a počala jsem se uzdravovat.

Na Západě jsme se setkali s pomluvami proti mému manželu. Tyto byly obvyklé a běžné v době Generální Konference a byly roznášeny po všech částech pole. Chci zde uvést jednu jako vzorek. Říkalo se, že je můj manžel tak chtivý peněz, že se pustil do prodávání starých láhví. Fakta jsou tato: Když jsme se měli stěhovat, tázala jsem se manžela, co budeme dělat s množstvím starých láhví. A on řekl: "Vyhod je." A právě tehdy vešel náš Wilie a nabídl se, že je vyčistí a prodá. Řekla jsem mu, aby to udělal a že si může ponechat, co za ně dají. A když jel můj manžel na poštu, vzal Williho a láhve s sebou do vozu. Méně nemohl učinit pro svého vlastního věrného malého syna. Willie láhve prodal a dostal peníze. Na cestě k poštovnímu úřadu vzal manžel jednoho bratra z Review úřadu do vozu a ten se s ním bavil cestou tam i zpět a protože viděl Willieho přistupovat k vozu a ptát se otce na cenu láhví a potom viděl lékárníka promlouvat s manželem o tom, [1T 606] co tolik zajímalo Willieho, tento bratr, aniž by

se byl slovem zmínil mému manželu o této věci, ihned oznamoval, že byl bratr White ve městě prodávat staré láhve, a že proto musí být poblázněný. Poprvé jsme slyšeli o láhvích v Iowě za pět měsíců.

Tyto věci byly před námi skrývány, takže jsme je nemohli opravit a byly nešeny jako na křídlech větru našimi domnělými přáteli. A byli jsme udiveni, když jsme doptáváním a nedávným přiznáním téměř všech členů našeho sboru zjistili, že téměř všichni uvěřili některým nebo všem nepravdivým zprávám a že tito tak zvaní křesťané chovali pocity kritiky, hořkosti a ukrutnosti proti nám, zvláště pak proti mému slabému manželu, zápasícímu o život a svobodu. Někteří měli zlého, ničicího ducha a představovali ho jako zbožného a přece hrabivého.

Při návratu do Battle Creeku žádal manžel radu bratří, aby církev tuto záležitost vyšetřila a zaujala proti těmto nepravým zprávám své stanovisko. Bratři se sešli z různých částí Států a manžel žádal neohroženě všechny, aby přednesli vše co mohou proti němu, aby tomu mohl otevřeně čelit a tak skoncovat s těmito soukromými pomluvami. Omyly, které dříve doznal v Review, plně nyní vyznal na veřejném shromáždění i jednotlivcům a vysvětlil též mnoho věcí, na kterých se zakládaly nepravé a bláhové stížnosti a všechny přesvědčil o nepravdivosti těchto obvinění.

A když se jednalo o skutečné hodnotě našeho majetku, shledali jsme k jeho údivu i k překvapení všech přítomných, že obnášela pouze 1500 dolarů, vedle jeho koní a vozu a zbytků vydaných knih a tabulek, jejichž prodej v minulém roce, jak bylo tajemníkem zjištěno, nerovnal se úrokům z peněz, které dlužil vydavatelství. [1T 607] Tyto knihy a tabulky nemohou být pokládány za zvláště cenné a určitě ne pro nás v našem nynějším postavení.

Když byl manžel zdravý, neměl kdy vést účetnictví a po dobu jeho nemoci byly jeho záležitosti v rukou druhých. Naskytla se otázka: Co se stalo s jeho majetkem? Byl ošizen? Byly udělány chyby v jeho účtování? Nebo dal snad něco ve spletitém, zmateném stavu svých záležitostí na ten nebo onen dobrý účel, neznaje jeho skutečnou možnost placení a nevěděl ani kolik dal?

Dobrým výsledkem tohoto pátrání je, že zůstala neotřesena důvěra v ty, kteří měli na starosti účtování našich záležitostí a že není důvodu se domnívat, že by naše obmezené prostředky mohly být připisovány chybám v účtování. Proto po prozkoumání manželových obchodních záležitostí po dobu desíti let a jeho velkodušného způsobu vydávání peněz ku pomoci díla ve všech odvětvích, je nejlepší a nejohleduplnější ten závěr, že bylo našeho majetku použito pro věc přítomné pravdy.

Můj manžel nevedl účetnictví a co dal, může být načrtnuto jedině z paměti nebo z toho, co bylo kvitováno v Review. Skutečnost, že naše peněžní hodnota je tak malá právě v době, kdy byl můj manžel představován jako zámožný a ještě bažící po větším majetku, způsobila nám radost, jelikož to je nejlepší vyvrácení nařknutí, ohrožujících náš vliv a křes□anský charakter.

I kdybychom přišli o svůj majetek, radujeme se v Pánu, jestliže ho bylo použito pro šíření Jeho věci. Radostně jsme st.rávili nejlepší své dny, vydali nejlepší své síly a téměř se opotřebovali v téže věci, cítíme slabosti a choroby předčasného stáří a přece se radujeme. Ale je nám hořko při pomyšlení, že naši vyznávající bratři napadají náš charakter a náš vliv, představují nás jako zámožné, světské a bažící ještě po větších statcích. Dopřejte nám radost z našeho charakteru a vlivu, který jsme si draze vydobyli v uplynulých dvaceti letech [1T 608] tohoto časného života za cenu chudoby a oslabeného zdraví a budeme se radovat a radostně dáme Boží věci i to málo, co z nás ještě zbylo.

Vyšetřování bylo důkladné a končilo osvobozením z nařknutí proti nám a nastolením dokonalé jednoty. Bylo vyznáno srdečně a dcjemně kruté počínání vůči nám a zvláštní a pozoruhodné Boží požehnání spočinulo na nás všech. Pomlouvači byli umlčeni, hříšníci obrácení a 44 duší bylo pohřbeno ve křtu. Můj manžel pokřtil 16 a bratři Andrews a Loughborough 28. Jsme povzbuzeni, avšak velmi vyčerpáni. Můj manžel a já jsme nesli tíhu díla, což bylo velmi namáhavé a rozčilující. Jak jsme mohli ve své slabosti projít vším tím vyšetřováním, kdy byli téměř všichni proti nám, jak jsme mohli vydržet všechna kázání a napomínání i poslední večerní shromáždění a v téže době připravovat toto dílo, kdy můj manžel pracoval se mnou, opisuje a připravuje je pro korektutu a tisk, to ví jedině Bůh. A přece jsme tím vším prošli v důvěře v Boha, že nás bude v naši další práci podpírat.

Nyní věříme, že mnohé z uvedených snů bylo dáno, aby ilustrovalo našE□ zkoušky, vyrůstající z omylů v Battle Creek, aby osvědčilo naši námahu očistění sebe z necitelných nařčení a též naši práci uvést věci s Božím požehnáním do pořádku. Je-li tento výklad snů správný, nemůžeme snad doufat, že jiné jich části dosud nevyplněné ukazují na nás mnohem příznivější budoucí život, než byl minulý život?

Na ukončení tohoto vyprávění chtěla bych ještě říci, že žijeme v nejvážnější době. V posledr□ím vidění mně byla ukázána děsná skutečnost, že bude jen malá část těch, kteří nyní vyznávají pravdu, touto pravdou posvěcena a spasena. Mnozí se povznesou nad prostotu díla. Přizpůsobí se světu, budou si libovat v modlách a stanou se duchovně mrtvými. [1T 609] Pokorní, sebeobětaví Kristovi následovníci přejdou do dokonalosti,zanechají za sebou lhostejné a milovníky světa.

Bylo mně ukázáno na starý Izrael. Pouze dva z dospělých z mocného zástupu, který opustil Egypt, vešli do Kananejské země. Pro jejich přestupky byla jejich mrtvá těla roztroušena po poušti. Moderní Izrael je ve větším nebezpečí, že zapomene na Boha a přejde k modlářství, než byl Izrael z dávna. Dokonce i vyznávající světitelé soboty uctívají mnohé modly. Bůh zvláště ukládal lidu za starodávna, aby byl na stráži před modlářstvím, neboť by na nich bylo spočinulo zlořečenství, kdyby se byli dali odvrátit od služby živému Bohu, ale naopak jej byli milovali celým svým srdcem, celou duší a vší svoji silou, byl by jim v přemíře požehnal na koši i zásobách a byl by odvrátil nemoci z prostředku jejich.

Požehnání nebo zlořečenství je i nyní před Božím lidem - požehnání, vyjdou-li ze světa a oddělí se a budou-li chodit po stezkách pokorné poslušnosti a zlořečenství, spojí-li se s modláři, kteří pošlapávají vysoké požadavky nebes. Hříchy a nepravosti vzpurného Izraele jsou zaznamenány a tento obraz je nám představen jako výstraha, že budeme-li napodobovat jejich vzor v přestupování a odvrátíme-li se od Boha, padneme právě tak jistě jako oni. "Všechny tyto věci se jim přihodily pro příklad a jsou napsány k našemu napomenutí, na které přikvačí konec světa."

Odpověď od sboru v Battle Creeku

Pokládáme za svoji povinnost i přednost odpovědět na předcházející prohlášení a objasnění sestry White. Po mnoho let nám bylo ctí znát práci těchto služebníků Páně /bratra a sestry White/. [1T 610] Znali jsme něco z jejich obětí v minulosti a byli jsme svědky Božího požehnání, které provázelo jejich jasné pronikavé a věrné svědectví. Již dlouho jsme přesvědčeni, že naučení Ducha Svatého v těchto viděních nepostradatelné pro blaho lidu, připravujícího se na vstup do Božího království. Žádnou jinou cest.ou nemohou být tajné hříchy kárány a špatní mužové, kteří se nepozorovatelně vplížili do Božího stádce, odhaleni a odvráceni od svých zlých úmyslů. Dlouholeté zkušenosti nás poučily, že takový dar je neocenitelný pro Boží lid. Také věříme, že Bůh povolal bratra White, aby přinášel jasné svědectví a tím vyvracel povstávající nepravosti. V této práci měl by být podporován všemi, kteří se opravdově bojí Boha.

Měli jsme bolestnou zkušenost, že když tato svědectví zmlkla, nebo když její výstrahy byly brány na lehkou váhu, zmocnilo se církve odpadlictví, chlad, světské smýšlení a duchovní temnota. Nechceme oslavovat člověka, ale neměli bychom smysl pro povinnost, kdybychom nevyjádřili jasnou a výraznou řečí svůj náhled o důležitosti těchto svědectví. Strašlivé odpadlictví těch, kteří jimi pohrdali a jich si nevážili, dalo nám mnoho smutných důkazů o nebezpečí zanedbání Ducha milosti.

Byli jsme svědky velkého soužení, jímž procházeli bratr a sestra White, ve vážné a nebezpečné nemoci bratra White. V jeho zotavení jasně spatřujeme Boží ruku a pravděpodobně by se nezotavil nikdo jiný, na něhož by taková rána dopadla. Navíc ještě těžká mrtvice, která vážně postihla mozek, byla dobrotivou Boží rukou odvrácena od Jeho služebníka a byla mu dopřána nová síla, jak tělu tak i duchu.

Myslíme, že to, že sestra White vzala svého nemocného manžela na cestu na sever minulého prosince, bylo diktováno Božím Duchem. Nejednali jsme podle Boží rady, [1T 611] když jsme se proti tomu stavěli. Nedostávalo se nám v této věci nebeské moudrosti a tak jsme sešli z pravé cesty. Doznáváme, že se nám v této době nedostávalo dostatek hlubokého křesťanského soucitu, byli jsme příliš nedbalí a leniví, abychom poznali Boží ruku v

uzdravení bratra White. Jeho práce a trpělivost s námi ho opravňovaly k našemu nejvřelejšímu soucitu a podpoře. Ale náš duchovní stav byl oslepen ďáblem.

Zmocnil se nás duch peněžitého předsudku v minulé zimě a způsobil v nás pocit, že bratr White žádá o peníze, které nepotřebuje. Nyní zjišťujeme, že právě v tomto čase je skutečně potřeboval a my jsme se dopustili omylu, že jsme onu záležitost jak náleží nevyšetřili. Doznáváme, že tento postoj byl bezdůvodný a krutý, i když byl zapříčiněn nedorozuměním v této věci.

Přijímáme nyW. s hlubokým smutkem v srdci výtku, udělenou nám v tomto svědectví a prosíme, aby nám Bůh i Jeho lid odpustil, v čem jsme zbloudili ze správné cesty z nedostatku duchovního rozsuzování.

Dílo bratra a sestry Whiteových s námi v několika minulých dnech bylo provázeno pozoruhodným a neobyčejným Božím požehnáním. Učinili jsme hluboké pokání z urážek a křivd a se vší vážnosti slíbili návrat k Bohu. Boží Duch vložil pečeť na toto dílo takovým způsobem, že nemůžeme pochybovat. Mnoho mládeže bylo přivedeno ke Kristu a téměř každá osoba tohoto sboru obdržela část tohoto nebeského požehnání.

Nechť naši přespolní bratři vědí, že naše srdce spolu cítí s bratrem a sestrou White, že jsou povolání Bohem k odpovědné práci, kterou vykonávají. Zavazujeme se stát při nich v tomto díle. [1T 612]

Za církev:

J.N. Andrews ◆ J.N.Loughborough ◆ Joseph Bates
D.T.Bourdeau ◆ A.S.Hutchins ◆ John Byington *(výbor)*

Na sborovém shromáždění 2l.října v pondělí večer byla předcházející zpráva jednohlasně přijata.

Uriah Smith ◆ G.W.Amadon *(starší sboru)*

"Posekání a potlučení“

Tento výraz je často užíván k vyjadření způsobů a slov osob, kteří kárají ty, jež se dopouštějí omylů nebo o kterých se dcmnívají, že nejednají správně. Je ve vlastním slova smyslu používán pro ty, kteří nemají tu povinnost kárat bratry a přece jsou pohotoví, chápat se této práce způsobem hrubým a nešetrným. Je ho však nevhodně používáno pro ty, jejichž zvláštní povinností je kárat nepravosti v církvi. Takoví nesou břímě díla a cítí se nutkání, z lásky ke vzácným duším, jednat věrně.

V uplynulých dvacíti letech bylo mně čas od času ukazováno, že Pán kvalifikoval mého manžela pro dílo poctivého jednání s bloudícími, že na něho vložil toto břímě a kdyby snad nedostál této své povinnosti, přivodí si Boží nelibost. Nikdy jsem nepokládala jeho úsudek za neomylný, ani jeho slova za vnuknuté, ale vždy jsem věřila, že je lépe kvalifikován pro toto dílo, než kdokoli druhý z našich kazatelů a to pro jeho dlouhou zkušenost a protože jsem viděla, že je zvláště povolán a uzpůsoben pro toto dílo. [1T 613] A také proto, že mi bylo ukázáno v mnohých případech, kdy se: osoby postavily proti jeho kázání, že jeho úsudek je správný jak v celé záležitosti, tak i ve způsobu pokárání.

Ti, kteří byli v uplyrulých dvaceti letech pokárání i ti, kteří s nimi souhlasili, našli zalíbení v duchu obviňování proti mému manželovi, což na něho více doléhalo, než kterékoli z krutých břemen, které neprávem nesl. A když padl □□od svými břemeny, mnozí z pokáraných se radovali a nepochopením mého výkladu této věci 25.12.1865 byli velmi posíleni v domnění, že ho tentokráte Pán pokáral za "posekání a potlučení." To vše je však omylem. Neviděla jsem ničeho podobného. Aby bratři poznali, co jsem ve skutečnosti viděla, v případě mého manžela předkládám jim to, co jsem napsala a jemu předala hned druhého dne po viriění:

25.prosince 1865 byl mně ukázán ve vidění případ Božího služebníka, mého manžela, kazatele Jakuba Whitea. Viděla jsem, že Bůh přijal jeho pokoření, zkroušení i jeho vyznání, že se jemu nedostatečně posvětil a přijal jeho pokání z omylů a chyb v jeho životě, které mu způsbily tolik starostí a zoufalství za jeho dlouho trvající nemoci.

Bylo mně ukázáno, že jeho největším omylem a škodou v minulosti bylo, že nedovedl odpustit těm bratřím, kteří poškodili jeho vliv ve věci Boží a způsobili mu svým jednáním nesmírné duševní utrpení. Nebyl tak milosrdný a soucitný jako je náš nebeský Otec vůči svým

bloudícím, hřešícím a pokání činícím dítkám. Když ti, kteří mu způsobili tak velké utrpení, uznali opravdu a plně učiněnou křivdu, mohl jim odpustit a také jim odpustil a měl s nimi společenství jako s bratry. Ale i když křivda byla před Božím zrakem odčiněna, přece někdy v duši onu ránu sondoval a hloubáním v minulosti trpěl, rána se jitřila a činila ho nešťastným. [1T 614] Skutečnost, že ve svém minulém životě tolik trpěl tím, čemu mohlo být dle jeho mínění zabráněno, přivedla ho k reptání vůči bratřím i Pánu. Často znovu prožíval minulost a oživoval. zkoušky, které měly upadnout v zapomenutí, místo aby otravovaly jeho život neužitečnými vzpomínkami. Neuváděl vždy ve skutek milosrdenství a lásku, jak měl k těm, kteří byli nešťastní, protože upadli do satanova pokušení. Oni byli pravými trpiteli, těmi, kteří ztráceli a nikoli on, pokud byl pevný, neochvějný a pokud měl Kristova Ducha. Než tyto duše zpozorovaly své omyly, prodělávaly těžký boj, aby se propracova7.y pokorným vyznáním ke světlu.Musely zápasit se satanem a přemáhat vlastního ducha pýchy a potřebovaly pomoci těch, kteří chodili ve světle, aby je odvrátili od jejich zaslepeného, zmalomyslňujícího stavu, aby mohly získat naději a načerpat sílu k rozdrcení satana pod svýma nohama.

Viděla jsem, že můj manžel byl příliš přísný a náročný k těm,kteří byli v neprávu a škodili mu. Povoloval nespokojenosti, což nemohlo přinést užitek bloudícím, mohlo pouze jeho vlastní srdce učinit nešťastným a znemožnit, aby Boží mír v něm přebýval, který by ho vedl ve všem k díkučinění. Bůh dovolil, aby klesal na duchu pro vlastní omyly a chyby, a aby téměř ztratil naději v odpuštění. Ne snad proto, že by byly jeho hříchy tak veliké, ale aby zkusil, jak by to bylo bolestivé a plné smrtelné úzkostí, být bez Božího odpuštění a aby porozuměl Písmu: "Neodpustíš-li bližnímu svému přestoupení jeho, ani Otec tvůj tobě neodpustí přestoupení tvá." Viděla jsem, že kdyby byl Bůh tak přísný jako my a jednal s námi tak jako jednáme jeden s druhým, byli bychom všichni vrženi do stavu beznadějného zoufalství.

Bylo mně ukázáno, že Bůh na nás dopustil takové soužení, aby nás naučil mnohému, čemu bychom se jinak v tak krátkém čase nenaučili. [1T 615] Byla to Jeho vůle, abychom šli do --, poněvadž by naše zkušenost nemohla být bez toho tak důkladná. Přál si, abychom viděli a plněji pochopili, že je nemožné pro duše, které jsou poslušné pravdy a zachovávají Jeho přikázání, žít podle svého přesvědčení a spojit se s vedoucími v -- . Zásady ve službě Bohu se nedají s ničím spojit, jako se nesloučí olej a voda. Jedině ti, kteří jsou nejčistších zásad a největší nezávislosti ducha, kteří myslí a zjevně jednají s Boží bázní a kteří v Něho doufají, se mohou bezpečně delší dobu zdržovat v -- Těm, kteří nemají této kvalifikace, by se nemělo radit, aby šli do tohoto ústavu, poněvadž by se dali zmást hladkými slovy jeho vedoucích a otrávit jejich chytráctvím, které pochází od satana.

Pokud se týče jejich vlivu a učení o Božím díle a náboženském životě, obojí je přímým protikladem učení našeho Spasitele a Jeho učedníků. Učením a příkladem snižují standard zbožnosti a úcty. Říkají, že se nemusí trápit pro své hříchy nebo oddělovat se od švěta, aby byli Kristovými následovníky, ale mohou se směšovat se světem a podílet se na jeho radovánkách. Tito vedoucí nepovzbuzují své stoupence k napodobování Kristova života v modlitebném úsilí a ve zbožnosti a závislosti na Bohu. Lidé svědomití a pevně důvĚřující Bohu nemohou mít v --- ani polovinu prospěchu a požehnání jako ti, kteří mají důvěru v náboženské zásady vedoucích tohoto ústavu. Ti první musí stát na stráži proti mnohému z jejich učení, zvláště v tom, co se týká náboženských zásad. Musí zkoumat vše co slyší, aby nebyli oklamáni a nestali se služebníky satana.

Viděla jsem, pokud se týče chorob a jejich léčení, je --- nejlepším zdravotním zařízením ve Spojených Státech. Ale vedoucí tam jsou pouze lidé a jejich úsudek není vždy správný. [1T 616] Tamnější vedoucí lékař by si přál, aby pacienti měli jeho názor za dokonalý, tak jako Boží radu. Ale často se mýlí. Vyvyšuje se jako Bůh a opomíná vyvyšovat Pána jako jediné spolehnutí. Ti, kteří nedůvěřují a nespoléhají na Boha a nemohou vidět krásu ve svatosti, nebo životě křes□ana resoucího kříž, mohou získat více prospěchu v ---, než v kterémkoli jiném zdravotním ústavu Spojených Států. Tajemství velkého úspěchu tohoto místa spočívá v ovládání myslí pacientů jeho vedoucími.

Viděla jsem, že ani můj manžel, ani já nemůžeme tam získat tolik požehnání jako lidé rozdílné zkušenosti a víry. Anděl pravil: "Bůh neurčil, aby mysl jeho služebníka, kterého vyvolil pro zvláštní účel, aby vykonal zvláštní práci, byla ovládána nějakým živým člověkem, poněvadž to je jedině Jeho výhradní právo." Boží andělé nás chránili za našeho pobytu v -- .

Byli při nás a neustále nás podpírali. Ale nadešel čas, kdy jsme nemohli ani žehnat ani být k požehnání a tehdy se pohnul světelný oblak, který tam nad námi spočíval a my jsme mohli nabýt klidu jen opuštěním tohoto místa. Odebrali jsme se tedy mezi bratry v Rochesteru, kde přebýval světelný oblak.

Viděla jsem, že si Bůh z několika příčin přeje, abychom šli do -- . Naše postavení během doby,tam strávené, opravdové modlitby, viditelná důvěra v Boha, radost, odvaha, naděje a víra, kterou jsme prožívali uprostřed našich bolestí, působily dobrým vlivem a byly svědectvím pro všechny, že křesťan m□ pramen síly a štěstí, který je cizí milovníkům radovánek. Bůh nás uložil do srdcí všech vlivných lidí v --- a v budoucnu, až tito pacienti budou rozptýlení do různých domovů, naše práce nás jim opět připomene a když budeme zase napadeni, alespoň někteří z nich budou našimi obhájci. Tím, že jsme šli do ---, chtěl nám Pán opětovně prokázat svou přízeň zkušeností, kterou bychom byli nedosáhl i v Battle Creeku, [1T 617] obklopeni sympatizujícími bratry a sestrami. Musíme být od nich odloučeni, abychom se o ně neopírali, abychom se opírali o Boha a jedině v Něho věřili a doufali. Úplně odloučeni od Božího lidu jsme byli pozbaveni téměř každé pozemské pomoci a vedeni k vzhlížení jedině k Bohu. Tím jsme získali zkušenost, kterou bychom nikdy neměli, kdybychom nebyli šli do -- .

Když odvaha a naděje mého manžela počaly kolísat, nemohli jsme být již nikomu v tomto místě ku prospěchu, ani jsme tam nemohli být obohaceni žádnou další zkušeností. Nebylo Boží vůli, aby mi:j manžel tam byl připraven o sílu, ale aby šel ve svém chorobném stavu mezi bratry, kteří by mu pomohli nést jeho těžkosti. V našem trápení, během odloučení od Božího lidu, jsme měli příležitost přemýšlet a peč□livě probírat chyby a omyly svého minulého života, pokořit se před Bohem a hledat Jeho tvář vyznáváním svých vin s pokorou a vážnou modlitbou. V aktivní práci, při nesení břemen druhých a tísněni mnoha starostmi, nE□měli jsme možnost, ani dostatek času, abychom přemýšleli a pečlivě zkoumali minulost a naučili se tak tomu, co Bůh pokládal pro nás za důležité. Bylo mně tehdy ukázáno, že Bůh nemůže oslavit své Jméno, když vyslyší snažné a úpěnlivé prosby svého lidu a navrátí v odpověď na jejich modlitby mému manželu zdraví, dokud jsme byli v -- . Vyhlíželo by to jako spojení Jeho moci s mocí temností. Kdyby byl ráčil zjevit svou moc a uzdravil mého manžela, přisvojili by si tamnější lékaři slávu, která měla být dána Bohu.

Anděl pravil: "Bůh chce být oslaven navrácením zdraví svému služebníku. Bůh slyšel modlitby svých služebníků. Jeho paže podpírá svého zkormouceného služebníka. Bůh má v patrnosti jeho případ a proto musí ač ztrápen, zanechat strachu, obav, úzkostí, pochyb a nevěz□y a klidně důvěřovat velkému avšak milosrdnému Bohu, který se smilovává, miluje a o něj pečuje. [1T 618] Bude mít s nepřítelem spory, ale vždy mu může být útěchou a posilou myšlenek, že se o něho stará někdo silnější než je nepřítel a nemusí se proto bát. Nechť se spolehne na jasné důkazy, které Bůh ráčil dát a v Bohu slavně zvítězí.

Viděla jsem, že Bůh nám dává zkušenost, která bude mít pro nás v budoucnosti tu největší cenu ve spojení s Jeho dílem. Žijeme v slavnostní době uprostřed závěrečných událostí dějin tohoto světa a Boží lid nebdí. Musí se probudit a dělat větší pokrok v nápravě svého způsobu života, v jídle, odívání, v práci a odpočívání. V tom mají oslavovat Boha a být připraveni k boji s naším velkým nepřítelem a radovat se ze vzácných vítězství, které Bůh připravuje těm, kteří zachovávají ve všem střídmost, zatím co zápasí o nehynoucí korunu.

Viděla jsem, že Bůh vyzbrojuje mého manžela pro vznešené, posvátné dílo reformace, které má dle Jeho určení v Jeho lidu postupovat. Je důležité, že mají kazatelé dát návod, jak střídmě žít. Mají ukázat, jaký vztah ke zdraví má jídlo, práce, odpočinek a odívání. Všichni, kteří věří pravdě pro tyto poslední dny, mají s touto věcí co dělat. Týká se jich a Bůh vyžačuje, aby se probudili a zajímali se o tuto reformu. Nebude s jejich životem spokojen, budou-li k této otázce lhostejní.

Zneužívání žaludku ukájením chuti, je bohatým pramenem nejvíce zkoušek církve. Ti, kteří jedí a pracují nestřídmě a nerozumně, mluví a jednají nerozumně. Nestřídmý člověk nemůže být trpělivý. Není zapotřebí pít alkoholické nápoje, abychom byli nestřídní. Hřích nestřídmosti v jídle, příliš časté jídlo, příliš bohaté a příliš mnoho nezdravé stravy, narušuje zdravou práci zažívacícr. orgánů, působí zhoubně na mozek a převrací. zdravý úsudek, zabraňuje rozumnému, klidnému, zdravému myšlení i jednání. [1T 619] A to je živnou půdou církevních zkoušek. Proto, aby žil Boží lid v přijatelném stavu s Bohem, aby Ho oslavovali svým tělem i duchem, které jsou Jeho, musí se zájmem a s horlivostí odpírat svým chutím a

cvičit se ve střídmostí všech věcí. Tehdy pochopí pravdu v její kráse a jasnosti budou ji prožívat ve svém životě a nedají svým moudrým, dobře uváženým a přímým životem nepřátelům 'naší víry příležitost k porouhání věci pravdy. Bůh požaduje ode všech věřících pravdě, aby se snažili zvláště a vytrvale získat pro sebe ty nejlepší podmínky těle:ného zdraví, neboť máme před sebou vznešené a důležité dílo. Tato dílo vyžaduje zdravé tělo i zdravého ducha. Je to právě tak bezpodmínečně nutné pro zdravou náboženskou zkušenost, pro postup v křesťanském životě a pro pokrok ve svatosti jako je noha nebo ruka pro lidské tělo. Bůh požaduje od svého lidu, aby se očistil ode vší nečistoty tělesné i duchovní a aby zdokonaloval svou svatost v Boží bázni. Všichni lhostejní a vymlouvající se a očekávající, že Bůh za ně vykoná, co si přeje, aby oni sami vykonali, budou nalezeni lehkými, když m□rní a skromní země, kteří se řídili Jeho radou, budou skryti ve dni Božího hněvu.

Bylo mně ukázáno, že nebude-li se Boží lid ze své strany sna.žit, ale pouze očekávat, že se mu dostane občerstvení, které by odstranilo jejich nedostatky a omyly, budou-li se spolér:at, že je očistí od nečistoty těla i duše a učiní je způsobilými pro hlasité volání třetího andě:la, budou nalezeni lehkými. Občerstvení nebo Boží moc, se dostane pouze těm, ktaří jsou připraveni na ně, konáním díla, které jim Bůh přikázal, totiž očistěním se ode vší nečistoty těla i ducha a zdokonalovaním svatosti v bázni Boží.

Bylo mně ukzáno, že se v některém ohledu případ mého manžela podobá těm čekajícím na občerstvení. [1T 620] Kdyby čekal, až by se Boží moc dotkla jeho těla tak, aby se cítil učiněn zdravým dříve, než by se c to usiloval v souladu se svou vírou a říkal by: "Uwěřím, když mě Bůi□ uzdraví a učiním to nE·bo ono", mohl by dlouho čekat a nedoznal by změny. Poněvadž splnění Božích zaslíbení se usk:utečňuje jedině u těch, kteří nejprve věří a potom teprve konají v souladu se svou vírou své dílo. Viděla jsem, že musí věřit Božímu Slovu, že si musí činit nárok Jeho zaslíbení a tato pak nikdy, ale nikdy neprodlí. Musí vykročit vírou opíraje se o zkušenosti, které Bůh ráčil dát a pracovat seč je a to, aby se stal zdravým mužem. Anděl praviJ: "Bůh ho bude podpírat. Jeho víra se musí stát- skutky dokonalou, neboť v□ra sama je mrtvá. Musí být podepřena skutky. □ivá víra se vždy projevuje skutky.

VidĚla jsem, že můj manžel je nakJ.oněn k couvnutí před úsilím v souladu se svou vírou. Obavy a úzkost z vlastního případu ho činí váhavým, nesmělým a nerozhodným. Hledí na zevnějšek, na zdání, na nepříjemné poc:ity těla. Anděl pravil: Cit není víra. Víra, prostĚ: znamená vzít Boha za s:ovo." Viděla jsem, že ve jménu Božím a v Jeho síle, musí můj manžel odolávat nemoci, silou své vlastní vůle povznést se nad uhohé citění. Musí si uhájit svou svobociu ve jménu a síle Boha Izraelského. Musí co možná nejvíce přestat myslet a mluvit o sobě. Měl by být radostný a šťastný.

Viděla jsem 25.prosince 1865, jako již mnohokrát před tím, že se bratr F. často mýlí a že způsobil již mnohou škodu svým prudkým, necitelným chováním vůč□ chybujícím. Viděla jsem, že jeho dílo je v nových polích a že kdyby měl přivést nějakou skupinu k přítomné pravč;ě, musel by přenechat kárání jiným, poněvadž ho jeho způsob jedr□ání, v□plývající z jeho prudkosti, nedostatku trpělivasti a úsudku, pro tuto práci diskvalifikuje. [1T 621] Chci zde uvést svědectví, které mám pro bratra F. a které jsem napsala 2ó.prosince 1865, abycr ukáza?a, co jsem v jeho případě viděla pro všeobecné použíti mnohého z toho svědectví a také p5-oto, že nedal vůbec žádnou odpověď, jer: dokazoval druhým, že Pán v tomta vidění mého manžela pokáral za "posekání a potlučení." Chci v následujícím svědectví uvést jinc;u věc, aby měli bratři plnější pochopení, že dílo bratra F. je v nových po?ích a aby mu nekladli dc cesty pokušení opustit dílo, nutili ho, aby pracoval tu a tam, mezi církvemi, nebo aby se usadil tu nebo onde.

Nebezpečí sebedůvěry

Bratře F., 25.prosince 1865 bylo mně ukázáno, že v Maine započalo dobré dílo. Zvláště mně bylo ukázáno pole práce, kde vznikla skupinka jako ovoce práce br. Andrewse i práce tvé, kde jste ukázali zájem o pravdu a lásku k ní vybudováním modlitebny. Zde je nyní veliká práce pro tuto skupinku. Pěkný počet byl obrácen na teorii pravdy, někteří se rozhodli pro závažnost důkazů. Vidí krásu ve spojeném řetězu pravdy vše spojujícím v harmonický, dokonalý celek. Milují zásady pravdy, ale dosud nepocítili její posvěcující vliv. Tyto duše jsou vystaveny nebezpečím posledních dnů. Satan připravil své podvody a kličky pro

nezkušené. Pracuje skrze své prostředníky, dokonce i skrze kazatele nevážící si pravdy a pošlapávající Boží zákon a učící všechny, kdo chtějí naslouchat, aby činili totéž.

Tato skupinka, která přijala nepopulární pravdu, může být jen tehdy bezpečná, složí-li svou důvěru v Boha a bude-li posvěcena pravdou, kterou vyznává. Podnikli důležitý krok a nyní je jim zapotřebí náboženská zkušenost, [1T 622] která z nich učiní syny a dcery Nejvyššího a dědice nesmrtelného dědictví, vykoupeného pro ně Jeho drahým Synem. Ti, kteří jim jako nástroje předávali pravdu, neměli by v tomto důležitém údobí svou práci přerušovat, ale měli by ještě dále vytrvat ve svém úsilí, dokud nebudou tyto duše shromážděny v Kristově ovčinci. Mělo by se jim dostat dostatečného vyučení, aby jasně chápali důkazy, že pravda pro ně znamená spasení.

Viděla jsem, že by Bůh vykonal v Maine ještě větší dílo, kdyby všichni pro Jeho věc pracující byli Mu oddáni a nedůvěřovali své vlastní síle, ale Síle Izraele. Bylo mně ukázáno, že br. Andrews i ty, jste tvrdě pracovali a nedopřáli si odpočinku, jakého jste měli zapotřebí pro zachování svého zdraví. Měli byste pracovat s rozvahou a dopřát údobí odpočinku. Takovýmto počínáním byste podrželi tělesnou i duševní svěžest a vaše práce by byla ještě úspěšnější. Bratře F. ty jsi nervozní a jednáš příliš impulsivně. Duševní deprese velmi ovlivňuje tvou práci. Máš údobí, kdy pociťuješ nedostatek svobody a volnosti a myslíš, že to je proto, že jsou druzí v temnotě nebo omylech, anebo že se něco děje, o čem stěží můžeš říci co by to bylo a rozjedeš se někam nebo na někoho a můžeš tím způsobit velkou škodu. Kdyby ses v tomto svém zneklidněném, nervovém stavu uklidnil a odpočinul si a s klidem očekával na Boha a dotázal se, zda tato svízel není v tobě samém, uchránil by ses zraňování vlastní duše a vzácné Boží věci.

Viděla jsem, že se br.F. nachází v nebezpečí vyvyšování se, když se mu v jeho úvahách podaří mocně pohnout shromáždění. Z toho důvodu se často cítí být tím nejúspěšnějším kazatelem. Zde se někdy sám klame. Může být časem tím nejpříjemnějším kazatelem, ale může selhat ve vykonávání toho nejlepšího. Kazatel, byť i působil v nejvyšší míře na city, [1T 623] nedává tím ještě důkaz, že by byl nejužitečnějším.

Když je br.F. pokorným a skládá důvěru v Boha, může učinit mnoho dobrého. Andělé mu přicházejí na pomoc a je požehnán bystrostí a volností. Ale po údobí zvláštního vítězství cítil se často povznešeným a všemu odrostlým, domýšlel se, že něčím je, když přece byl jen pouhým nástrojem v Božích rukou. Po takovémto údobí přenechali ho andělé jeho vlastní slabé síle a tehdy, ačkoli sám byl chybující, příliš často skládal svou temnotu a slabost na bratry a na lidi. V tomto svém nešťastném duševním stavu často srážel toho nebo onoho k zemi a i když bylo jeho dílo jen dopola hotovo, usmyslil si, že musí odejít a započít práci někde jinde.

Viděla jsem, že je br.F. v nebezpečí vydat se do boje ve své vlastní síle, ale v zápase shledá, že tato síla je slabostí. Když skládal důvěru v Boha, měl často úspěch ve sporech s protivníky naší víry. Ale někdy zpychl vítězství, které dal Bůh pravdě nad bludem a přisvojoval si slávu z těchto sporů. Vlastní "Já" bylo v jeho očích vyvýšeno a oslaveno.

Bylo mně ukázáno, že v těch svých posledních dvou úvahách neměl správného ducha. Před první z nich se cítil vyvýšen pochlebováním mužů, nemilujících pravdu. Když naslouchal a jistou roli i hrál v diskusi dvou, kteří nebyli ve víře, cítil se povýšeným a měl se za způsobilého podstoupit zápas s kýmkoliv. A když si takto důvěřoval, byl právě touto sebedůvěrou pozbaven své síly. Bůh byl nespokojený, že nedbal rady br. Andrewse. Jeho soběstačný duch by byl málem pro tuto diskusi krajním selháním. Dokud není rozhodné vítězství v těchto zápasech, znamená to vždy ztrátu. [1T 624] Nikdy nemají být dohnáni k nerozvážnosti, ale každý krok má být opatrný a s největší moudrostí, poněvadž zde je mnohem více v sázce než v národním zápase. Satan a jeho zástup jsou čile zúčastnění na těchto zápasech mezi pravdou a bludem a nepůjdou -li zastánci pravdy do boje v Boží síle, satan je vždy ve vedení boje předčí.

V druhém zápase bylo mnoho, velmi mnoho v sázce. Zde však opět br.F. pochybil, nepustil se do tohoto sporu u vědomí své slabosti a nespoléhal s pokorou a prostotou na Boží sílu. Opět cítil vlastní dostatečnost. Jeho dřívější úspěchy ho činily domýšlivým. Domýšlel se, že děkuje za své již získané úspěchy své schopnosti používat mocné argumenty Božího Slova.

Bylo mně ukázáno, že obhájci pravdy nemají vyhledávat diskuse. A kdykoliv je již nutné postavit se odpůrci v zájmu šíření pravdy a slávy Boží s jakou opatrností a s jakou

pokorou by měli takový spor vést! Měli by si zkušováním srdce, vyznáváním hříchů, vážnou modlitbou a častým delším postem vyprosit, aby jim Bůh zvláště pomáhal, aby dal slovní vítězství, spasitelné, vzácné pravdě, aby se blud zjevil ve své pravé ohyzdnosti a aby jeho obhájci byli dokonale zneškodněni. Bojovníci za pravdu proti jejím odpůrcům, by si měli uvědomit, že se nesetkávají s pouhými lidmi, ale že zápasí se satanem a jeho anděly, kteří jsou rozhodnuti, že blud a temnota musí opanovat pole a že pravda musí být zakryta bludem. Jelikož se blud co nejvíce shoduje s přirozeným srdcem, má se to za správné. Pohodlní lidé milují blud a tmu a neradi se dávají nepravovat pravdou. Nemilují světlo, aby jejich skutky nebyly kárány.

Když zastánci pravdy důvěřují toliko závažnosti argumentů, mají pouze slabé spolehnutí na Boha a takto se setkávají se svými odpůrci, nezíská pravda ničeho, [1T 625] ale bude to rozhodná porážka. Když není získáno jasného vítězství ve prospěch pravdy, je vše ještě horší než před konfliktem. Ti, kteří by dříve mohli být o pravdě přesvědčení, uklidní svou mysl a rozhodnou se pro blud, poněvadž ve svém zatemnělém stavu nemohou rozpoznat, že pravda má přednost. Tyto dvě poslední diskuse velmi málo posloužily Boží věci a bylo by lépe, kdyby k nim vůbec nebylo došlo. Bratr F. do nich nešel s duchem poníženým a s pevným spolehnutím na Boha. Nepřítel ho nafoukl pýchou a měl ducha soběstačnosti a sebedůvěry nehodící se pro pokorného Kristova služebníka. Měl na sobě vlastní výzbroj a nikoli Boží brnění.

Br.F., Bůh ti opatřil dělníka hlubokých zkušeností, nejschopnějšího v poli. Je jedním z těch, kteří jsou obeznámeni z vlastní zkušenosti s satanovými úklady a který prošel nejintensivnější duševní úzkostí. Bylo mu dovoleno všemoudrou Prozřetelností Boží projít žárem očisťující pece a tam pochopil, že každé útočiště kromě Boha selže a každá podpěra, o níž by se mohl opřít se prokáže být zlomenou třtinou. Měl jsi si uvědomit, že br.Andrews má právě tak hluboký zájem na diskusi jako ty a měl jsi poslechnout v duchu pokory jeho radu a využít jeho návodu. Ale satan zde mohl něco vyzískat, zmařit Boží úmysl, vykročil tedy a zmocnil se tvé mysli a tvé vůle a tím zkřížil Boží dílo. Pustil ses do boje ve vlastní síle a andělé tě nechali jej bojovat. Ale Bůh v milosrdenství pro svou věc nestrpěl, aby nepřátelé pravdy získali rozhodné vítězství a v odpověd na vážné, úzkostlivé modlitby jeho služebníka přispěchali andělé ku pomoci. Místo úplného selhání došlo k .částečnému vítězství, aby se nepřátelé pravdy nemohli vyvýšovat nad věřícími. Ale tímto úsilím nebylo ničeho získáno tam, kde mohlo být slavné vítězství nad bludem. [1T 626] Měl jsi po boku dva nejschopnější zastánce pravdy. Tři mužové čelili silou pravdy jednomu muži, který se snažil zahalit pravdu bludem. V Bohu jsi mohl být zástupem, kdybys byl šel správně do boje. Tvoje soběstačnost způsobila téměř úplné selhání.

Nikdy by ses neměl pouštět do diskuse, kde je tolik v sázce, opíraje se o svou schopnost zacházet se silnými argumenty. Nemůžeš-li jí dobře zabránit, dej se do sporu, ale s pevnou důvěrou v Bohu a v duchu pokory, v duchu Ježíšově, jenž ti přikázal, aby ses od něho učil, který je mírný a pokorný srdcem. A potom abys oslavoval Boha a dokazoval Kristův charakter, neměl bys nikdy využívat nevýhod svého protivníka. Odlož sarkasmus a hraní se slovy. Pamatuj, že bojuješ se satanem a s jeho anděly právě tak jako s člověkem. Ten, který přemohl satana na nebi a zvítězil nad padlým nepřítelem a vypověděl ho z nebe a Jenž zemřel, aby vykoupil padlého člověka s jeho moci. Ten maje u Mojžíšova hrobu rozepři o jeho tělo, nedovolil si pronést proti satanu hanlivé obvinění, ale pravil: "Potresciž tě Hospodin."

Ve svých dvou posledních diskusích jsi pohrdl radou a nechtěl jsi poslechnout Božího služebníka, jehož celá duše je oddána dílu. Bůh ti dal ve své prozřetelnosti rádce, jehož schopnost a vliv mu dávají právo na tvou úctu a důvěru a nikterak nemohlo poškodit tvou důstojnost, kdyby ses dal vést jeho vyzkoušeným úsudkem. Boží andělé zaznamenali tvou sebejistotu a smutně se od tebe odvrátili. Bůh nemohl bezpečně zjevit svou moc na tobě, poněvadž ty by sis byl přisvojil Jeho slávu a tvé budoucí práce by měly jen malou cenu. Bratře B. viděla jsem, že by ses neměl ve svých pracích opírat jen o svůj úsudek, který tě tak často svedl na zcestí. Měl bys ustoupit úsudku zkušenějších. Netrvej na vlastní důstojnosti a nebuď tak sebejistý, abys nemohl přijmout radu a dobrozdání zkušených spolupracovníků.

Tvoje žena není pro tebe vždy zvláštní pomocí, ale spíše překážkou. Kdyby přijala a dbala svědectví daných jí před více než dvěma roky, byla by ti nyní dobrou pomocnicí v evangeliu. Ale ona toto svědectví nepřijala a skutečně podle něho nežije. Kdyby to byla

dělala, byl by její život zcela jiný. Nebyla posvěcena v Bohu. Miluje své pohodlí, vyhýbá se břemenům a nedovede se zapřít. Libuje si v lenivosti a její příklad není hoden napodobování, ale naopak je urážkou Boží věci. Občas také vyvíjí vliv na tobě, zvláště když cítí touhu po domově nebo nespokojenost. Také v církevních záležitostech tě ovlivňuje. Utvoří si vlastní náhled na tohoto bratra nebo sestru a vyjadřuje nelibost nebo silnou náklonnost, zatímco právě ti, které uzavřela do srdce, byli pramenem velkých pokušení a zkoušek pro církev. Ve svém neposvěceném stavu pociťuje velmi silnou náklonnost k těm, kteří jí projevují velkou důvěru a lásku, ale dokáže chladně přehlížet vzácné duše, které Bůh miluje, poněvadž ani jí ani bratru F. neprojevují horlivou náklonnost. A přece láska právě těchto duší je pravá a musí být výše ceněna než láska těch, kteří je svou láskou ujišťují. Názory tvé manželky velmi ovlivňují tvou mysl. Často máš za prokázané, že je korektní a smýšlíš tak, jako ona a dle toho jednáš i v církvevních záležitostech.

Ty musíš zpříkladňovat Kristův život, neboť na tobě spočívá slavnostní odpovědnost. Tvoje žena je za svůj život odpovědna Bohu. Je-li tobě brzdou, bude z toho klást počet Bohu. Někdy se vzchopí a pokoří se před Bohem a pak ti opravdu pomáhá. Ale brzo opět klesá zpět do téže nečinnosti, vyhýbá se odpovědnosti a vykrucuje se z duchovní i tělesné námahy. [1T 628] Její zdraví by bylo mnohem lepší, kdyby byla činnější, kdyby se zapojila radostněji a srdečněji do duchovní i tělesné práce. Má schopnosti, ale nedostává se jí chuť k jednání a nechce vytrvale pěstovat lásku k činnosti. V jejím přítomném stavu nenůže Bůh ničeho pro ni učinit. Musí něco učinit, aby se probudila a zasvětila Bohu své duševní i tělesné síly. Bůh to od ní požaduje a ve dni Hospodinově bude shledána neužitečnou služebnicí, jestliže se důkladně nenapraví a nebude žít dle světla, které je jí dáno. Dokud nena=tane tato náprava, neměla by se vůbec účastnit práce svého manžela.

Bůh požehná bratra F. a podepře jej, bude-li postupovat pokorně, opíraje se o soud zkušených spolupracovníků.

Nedejte se oklamat

Satanovým dílem je oklamávat Boží lid a svádět jej ze správné cesty. Nenechá nevyzkoušenými žádné prostředky, přiblíží se k nim, když budou nejméně na stráži. Proto je důležité posílit každý bod. battle-creekská církev neměla v úmyslu postavit se proti nám, jsou právě tak dobrým sborem jak jen je možné. Ale v Battle Creeku je mnoho v sázce a satan postaví všechno své těžké dělo□třelectvo proti nim, může-li tímto počínáním brzdit dílo. Hluboce cítíme s tímto sborem k jeho nynější pokoře a rádi bychom řekli: Nedovolte, aby povstal duch vítězství v žádném srdci. Bůh uzdraví všechny omyly svého drahého lidu a učiní z nich mocnou ochranu své pra□dy, budou-li jen chodit v pokoře, budou-li bdít a hlídat každý bod proti satanovým útokům. Tento lid je neustále držen v ohni nepřítele. Žádná jiná církev by mu pravděpodobně tak dobře neodolávala, [1T 629] proto pohlížejte soucitným zrakem na s□:é bratry v Battle Creeku a proste Boha, aby jim pomáhal udržet tuto pevnost.

Když byl můj manžel v nečinnosti a já byla z toho důvodu zdržována doma, byl satan spokojen a nikdy nebyl nucen, aby na nás uvaloval takové zkoušky, o nichž jsem se zmínila na předcházejících stránkách. Ale když jsme vykročili 19. prosince 1866, viděl, že zde je vyhlídka, že budeme něco podnikat ve věci Kristově ku škodě jeho věci a že budou odhaleny některé podvody na Božím stádci. Proto se cítil povolarým něco učinit, aby nám v tom překážel. Nic však nemohlo být účinnější, než když přiměl naše staré přátelé v Battle Creeku, aby nám odňali své sympatie a vložili na nás břemena. Využíval každé nepříznivé okolnosti a hnal věci jako párou.

Ale díky Bohu, nezastavil nás, ani nás docela nerozdrtil. Díky Bohu, že dosud žijeme a že se milostivě vrátil, aby požehnal bloudícím, ale nyní kajícím a vyznávajícím se duším. Bratři milujte je ještě více a modleme se za ně ještě více, nyní když Bůh zjevuje svou velkou lásku k nim.

1T 630

Svědectví pro církev číslo 14

Uveřejňování osobních svědectví

Ve *Svědectví č.13* jsem podala krátký nástin naší práce a zkoušek v období od 19. prosince 1866 do 2l.října 1867. V těchto řádcích zaznamenávám méně bolestné a trapné zkušenosti z uplynulých pěti měsíců.

V této době jsem napsala mnoho osobních svědectví. A mnoha osobám, s nimiž jsem se v posledních pěti měsících setkala na našem pracovním poli, mám dosud svědectví napsat a učiním tak, jakmile jen budu mít chvilku času a dosti síly. Ale právě moje povinnost týkající se těchto osobních svědectví dělá mně již dlouho, nemalou starost. Až na několik málo vyjímek zaslala jsem je těm, jichž se týkají a přenechala jsem těmto osobám, aby s nimi naložili dle libosti. Výsledky byly různé:

l. Někteří přijali svědectví vděčně a odpověděli na ně v dobrém duchu a měli z nict□ užitek. Ochotně přivolili, aby bratři tato svědectví viděli a vyznali plně a svobodně své omyly.

2. Druzí opět přiznali, že svědectví pro ně byla pravdivá, ale po přečtení je odložili a nechali odpočívat, aniž by svůj život dosti málo pozměnili. Tato svědectví se týkala víceméně sborů, ke kterým tyto osoby náležely, kterým tudíž mohla být ku prospěchu. [1T 631] Ale vše bylo ztraceno, poněvadž tato svědectví byla chována v tajnosti.

3. Jiní opět se proti těmto svědectvím bouřili. Někteří z nich odpověděli v duchu kritiky. Někteří dávali najevo trpkost, hněv a nenávist, a v odwetu za mou práci a námahu spojenou s psaním svědectví obrátili se proti nám a škodili nám, kde jen mohli. Zatímco □iní mne po celé hodiny zdržovali osobními rozhovory, zahrnovali můj sluch a mé bolavé srdce svými nářky, reptáním a ospravedlňováním sama sebe, dovolávali se vlastního soucitu pláčem a ztráceli se zřetele vlastní chyby a hříchy. Vliv toho všeho na mne byl strašlivý a doháněl mne takřka k zoufalství. Následky chování těchto neposvěcených, nevděčných osob mně způsobily mnohem více utrpení a připravovaly mne o odvahu a zdraví desetkrát více než všechna námaha s psaním svědectví.

A toto všechno jsem sama snášela a moji bratři a sestry vůbec ničeho o tom nevěděli. Neměli správné ponětí o množství unavující práce tohoto druhu, kterou jsem musela vykonávat, ani o břemenech a trápení nespravedlivě na mne uvalených. Podala jsem osobní zprávy v několika číslech svého svědectví a v některých případech byly osoby uraženy, poněvadž jsem neuveřejnila všechny takové zprávy. Pro jejich počet by to bylo stěží možné a bylo by to též nevhodné, protože se některé týkaly hříchů, které nepotřebovaly a také neměly být známy veřejností.

Ale konečně jsem se rozhodla, že mnohé z těchto svědectví by měla být uveřejněna, poněvadž všechna obsahovala víceméně výtku a poučení hodící se pro st.ovky a tisíce jiných v podobném postavení. Mělo se jim dostat světla, které Bůh uznal za vhodné dát a které odpovídalo jejich případům. Je křivdou je před nimi skrývat a posílat je jedné osobě nebo na jedno místo, [1T 632] kde je drženo jako světlo pod kbelcem. Přesvědčení o mé povinnosti v tomto bodě bylo následujícím snem velmi posíleno.

Byl mně ukázán lesík jehličnatých stromů. Několik lidí, mne v t.o počítaje, v něm pracovalo. Byla jsem požádána, abych důkladně a přesně prohlédla stromy, jsou-li ve stavu slibujícím rozkvět. Shledala jsem, že jsou některé ohnuté a deformované větrem a potřebují podpěry. Opatrně jsem odstraňovala bláto ze slabých a zmírajících stromů, abych zjistila příčinu jejich stavu. Na mnohých kořenech jsem našla červy. Jiné opět nebyly dostatečně zalévány a zmíraly suchem. Kořeny jiných opět byly ke své šk.odě spleteny.Mojí prací bylo vysvětlit dělníkům různé příčiny, proč tyto stromy neprospívají. Bylo toho zapotřebí z té příčiny, že stromy na druhých pozemcích, mohly být napadE:ny jako tyto a že musela být známá příčina, proč se jim nedaří, jak s nimi má být zacházeno a jak mají být pěstovány.

V tomto svědectví mluvím nesmlouvavě o případu sestry Hany Moreové, nikoliv snad proto, abych zarmoutila církev v Battle Creeku, ale ze smyslu pro povinnost. Miluji tent.o sbor i přes jeho chyby. Neznám sbor, který by tak dobře vykonával všeobecné povinnosti a byl také dobrý jinýn,. Uvádím strašlivá fakta v tomto případě, abych vzbudila všude u našehc lidu smysl pro povinnost. Ani jeden z dvacíti těch, kteří stojí jako dobří Adventisté s.d., neprožívá zásady sebeobětování dle Božího Slova. Ale nepřipusťte, aby jejich nepřátelé, kteří nemají pravých zásad Kristova učení, měli prospěch z té skutečnosti, že jsou káráni. To právě je jasným důkazem, že jsc:u dítkami Páně. Ti, kteří jsou bez kárání, praví apoštol, ti jsou levobočkové a nikoli synové. Nepřipustte, aby se tyto nezákonné dítky vychloubaly nad zákonnými syny a dcerami Všemohoucího.

Zdravotní ústav

V dřívějších číslech *Svědectví pro církev* jsem mluvila o důležitosti toho, aby Adventisté s.d. zřídili ústav pro nemocné, zvláště pak pro trpící a nemocné mezi námi. Mluvila jsem o tom, že náš lid je schopen tak učinit, co se týče otázky prostředků k tomu potřebných. Naléhala jsem na to, protože jsem viděla důležitost tohoto odvětví, velkého díla přípravy na setkání se s Pánem s radostí v srdci. Náš lid se má cítit povolánl, aby v důsledku své schopnosti vložil část svých prostředků to takového ústavu. Vypočítala jsen také, jak mně bylo ukázáno, některé nebezpečí, kterým by byli vystaveni lékaři, ředitelé a ostatní v provádění plánu takového podnikání. Věřila jsem, že je možno se vyhnout mně ukázáným nebezpečím. Tím jsem se však těšila po nějakou dobu jen proto, abych se dožila zklamání a zármutku.

Velmi jsem se zajímala o zdravotní reformu a chovala jsem velké naděje □-e zdar Zdravotního ústavu. Cítila jsem jako žádný jiný odpovědnost za promlouvání k bratřím a sestrám ve Jménu na.šeho Pána o tomto ústavu a jejich povinnosti dodat potřebné prostředky a bděla ;sem nad postupem díla s intensi.vním zájmem a úzkostí. Když jsem viděla, jak se vedoucí a ředitelé vrhali do mně ukázaných nebezpečí, před kterými jsem je veřejně i v soukromých rozhovorech a dopisech varovala, pocítila jsem přetěžké břímě. To, co mně bylo ukázáno jako místo, kde měly vládnout zásady oběti, pohostinství, víry a zbožnosti, kde mohlo být pomoženo trpícím nemocným mezi námi. Ale když byly nevhodně požadovány velké peněžité částky s poukazem, že by se z úvěru musela platit velká procenta, [1T 634] když bratří mající jisté postavEní v ústavě, byli více než ochotni přijímat větší mzdu, než s jakou byli spokojeni ti, kteří zaujímali jiná a stejně důležitá místa ve velké věci pravdy a reformy. Když jsem s bolestí poznala, že aby učinili ústav oblíbeným u těch, kteří neměli naši víru a aby si zajistili jejich přízeň a protekci, dovolili, aby duch ústupků rychle získával v ústavu pL.du, aby se projevoval v oslovování: pane, slečno a paní, místo bratře a sestro, a v oblíbených radovánkách, kterých se mohli všichni v zdánlivě nevinném veselí účastniti, když jsem toto všechno pozorovala, řekla jsem si: To není to, co mně bylo ukázáno jako ústav pro nemocné, kteří my měli podíl na vyjímečném Božím požehnání. To je něco zcela jiného.

A přesto byly činěny rozpočty pro rozlehlejší budovy a byly vynucovány stále velké částky peněz. A když bylo všechno zařízeno, nemohla jsem v celku pohlížet jinak na tento ústav než jako na kletbu. Ačkoliv přinesl některým užitek na zdraví, b□·1 jeho vliv na církev v Battle Creek a na bratry a sestry, kteří ústav navšt:ívili, tak špatný, že získal převahu nade vším drobrým, co bylo učinĚ:no. A tento vliv zasahocal církev v tomto i v jiných Státech a působil strašlivě destruktivně na víru v Boha a přítomnou pravdu. Někteří, kteří přišli do Battle Creeku, jako pokorní, oddaní a důvěřující křesťané, odcházeli téměř jako ne:věrci. Všeobecný vliv toho všeho, vyvolal zaujetí proti zdravotní reformě právě u mnohých nejpokornějších; nejoddanějších a nejlepších našich bratří a zničil víru v má *Svědectví* a v přítomnou pravdu.

Byl to tento stav věcí ve zdravotní reformě a ve Zdravotním ústavě, k čemuž se připojily ještě jiné věci, které mne přiměly, abych z povinnosti mluvila tak, jak jsem mluvila ve *Svědectví č.13.* Dobře jsem věděla, že to vyvolá reakci a odpor u mnohých. Věděla jsem též, že reakce musí dříve nebo později přijít pro dobro ústavu a Boží věc všeobecně, [1T 635] čím dříve tím lépe. Kdyby se záležitosti vyvíjely špatným směrem ku škodě vzácných duší a pro věc vůbec, čím dříve by tomu mohlo být zabráněno a byly by správně vedeny, tím lépe. Čím větší postup, tím větší zhroucení, tím větší odpor a tím větší všeobecné zmalomyslnění. Špatně vedenému dílu musí být učiněné takováto přítrž. Musí nastat doba napravování omylů a opětného vykročení správným směrem.

Dobré dílo, konané pro církev v Battle Creeku trvá. Důkladná reforma a obrácení se k Bohu lékařů, pomocníků a vedoucích ve Zdravotním ústavě a všeobecná jednota bratří a sester ve všech částech pole v záležitosti velkého účelu a cíle Zdravotního ústavu, ve způsobu jeho vedení spojeného s různými zkušenostmi více než jednoho roku, nejen ve špatném, ale i v dobrém směru, dává mně více důvěry, že zdravotní reforma i Zdravotní ústav bude mít větší úspěch, než kdy měla. Stále doufám, že bude Zdravotní ústav v Battle Creeku dobře prosperovat a že bude v každém ohledu ústavem, jaký mně byl ukázán. Ale zabere ještě něco

času, než se plně napraví a vykoření omyly z minulosti. S Božím požehnáním se to může vykonat a také se to dokáže.

Bratří, kteří stáli v čele tohoto díla, apelovali na náš lid o prostředky z tohoto důvodů, že je zdravotní reforma části velkého díla spojeného s poselstvím třetího anděla. V tom měli pravdu. Je to odvětví velkého, milosrdného, velkodušného, posvěcujícího, dobročinného Božího díla. Proč by měli tedy tito bratři říkat: "Půjčka ve Zdravotním ústavu ponese velká procenta." "Je to dobrá investice." "Výnosná věc?" Proč se nemluví též, že půjčka ve Vydavatelském sdružení nese velká procenta? Jsou-li to dvě odvětví téhož velkého závěrečného díla přípravy na příchod Syna člověka, proč ne? [1T 636] Proč nemá obé být věcí štědrosti? Péro a hlas volající k přátelům pravdy o přispění do vydavatelského fondu, nedával žádných takových vyhlídek. Proč tedy líčit zámožným, lakotným světitelům soboty, že mohou vykonat velké dobro investeváním svých peněz do Zdravotního ústavu a současně, podržet hlavní kapitál a ještě obdržet velká procenta za pouhé jeho používání? Bratři byli vyzváni, aby darovali na Vydavatelské sdružení a oni šlechetně a radostně obětovali Pánu, následovali příkladu vyzývajícího a Boží požehnání spočinulo na tomto odvětví velkého díla. Ale je nutno se obávat, že Jeho nelibost spočívá na způsobu, kterým byly vybudovány fondy pro Zdravotní ústav a že Jeho nelibost spočívá na způsobu, kterým byly vybudovány fondy pro Zdravotní ústav a že Jeho požehnání nebude plně s tímto ústavem, dokud nebude toto zlo napraveno. Ve svém provolání k bratřím o tomto ústavě pravila jsem ve *Svědectví* č.11, str.492:

"Bylo mně ukázáno, že sobotu zachovávající Adventisté nemají nedostatek peněz. V přítomné době je jejich hromadění majetku, největším nebezpečím. Někteří neustále zvyšují své pečování a jsou přetíženi práci. Následek toho je, že Bůh a potřeby Jeho věcí jsou téměř zapomínány. Jsou duchovně mrtví. Požaduje se od nich, aby přinesli Bohu oběť. A ta oběť se nezvyšuje, ale zmenšuje a stravuje."

Můj náhled na tuto peněžní záležitost byl, že by měla být přinesena "oběť Bohu, obětina." A nikdy jsem nesmýšlela jinak. Ale má-li hlavní kapitál být držen akcionáři a mají-li pobírat jistá procenta, kde je ponížení nebo stravující oběť? A jak je zmenšeno nebezpečí světitelů soboty, hromadících majetek, přítomným plánem mít podíly na ústavu? Jejich nebezpečí ještě více vzrostlo. A zde je vrchol omluvy pro jejich hrabivost. Tím, že investují kapitál do ústavu, [1T 637] obchodují s ním jako s každým jiným majetkem, nepřinášeli oběti. Jelikož to činí prot.o, že mají vyhlídku na velký úrok, vede je duch ziskuchtivosti a nikoli oběť, aby investovali do ústavu tolik, že jim zbývá pouze málo nebo dokonce i nic, co by mohli věnovat ku podpoře jiných a ještě důležitějších odvětví díla. Bůh požaduje od těchto skoupých, hrabivých, světských osob oběť pro trpící lidstvo. Vyzývá je, aby svůj světský majetek zmenšili ve prospěch trpících věřících v Krista a v přítomnou pravdu. Mají takto příležitost jednat s plnou částkou na rozhodnutí konečného Soudu, jenž je popisován v následujících plamenných Slovech Krále Králů: Mt 25,34-36:

"Tedy dí Král těm, kteříž na pravici Jeho budou: Pojďte požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím vám připraveným od ustavenovení světa. Nebo jsem lačněl a dali jste mi jísti, žíznil jsem a dali jsme mi píti, hostem jsem byl a přijímali jste mne, nah a přioděli jste mne, nemocen jsem byl a navštívili jste mne, v žaláři jsem seděl a přicházeli jste ke mně. Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce:"Pane,kdy jsme tě vídali lačného a krmili jsme, nebo žíznivého a dávaliť jsme píti? [1T 638] Aneb kdy jsme tě viděli hostě a přijali jsme, nebo nahého a přioděli jsme? Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři a přicházeli jsme k tcbě? P odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili."

"Potom i těm na levici dí: Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho. Neboť jsem lačněl a nedali jste mi jísti, žíznil jsem a nedali jste mi píti, hostem jsem byl a nepřijali jste mne, nah a neodívali jste mne, nemocen a v žaláři a nenavštívili jste mne. Tedy odpovědí jemu i oni řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, nebo žíznivého, neb hostě, nebo nahého, neb nemocného, aneb v žaláři a neposloužili jsme tobě? Tedy odpoví jim řka: Amen pravím vám: Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili. I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného."

A opět na stránce 494 ve *Svědectví* č.11 jsen pravila: "Mezi našim lidem je dost volných peněžitých prostředků a jestliže budou všichni pociťovat důležitost díla, bude moci toto velké

podnikání pokračovat bez peněžité tísně. Všichni by měli mít zvláštní zájem na jeho podpoře. Zvláště ti, kteří mají peněžité prostředky, by měli do něho investovat. Vhodný domov by měl být dobře vybaven pro přijetí churavých, aby mohli být použitím správných prostředků a Božím požehnáním pozbaveni svých nemocí a aby se naučili, jak mají o sebe pečovat a tak nemocem předcházet."

Mnoho těch, kteří vyznávají pravdu, se stává skoupými a chamtivými. Musí být vyburcováni, aby se lekli sami sebe. Mají tolik ze svých pokladů na zemi a jejich srdce je s těmi poklady. Mnohem větší částka jejich pokladů se nachází na tomto světě a jen malá v nebesích. Proto také milují pozemský majetek více než nebeské dědictví. Nyní se jim naskýtá dobrá příležitost použít svých prostředků pro trpící lidstvo a též pro šíření pravdy. Tento podnik by neměl nikdy být ponechán zápolení s chudobou. Šafáři, kterým Bůh svěřil prostředky, měli by se nyní uchopit díla a použít svých prostředků k Jeho slávě. Těm, kteří pro skoupost zadržmjí své peněženky, stanou se tyto spíše zlořečenstvím než požehnáním.

Z toho, co mně bylo ukázáno a co jsem řekla, nemám jiného dojmu a nezamýšlím také jiný podávat, než že zvýšení fondu pro tcto odvětví díla je věcí štědrosti, právě tak jako vydržování jiných odvětví našeho velkého díla. I když je změna přítomného plánu v plán jiný, [1T 639] který může být plně uznán Pánem, provázena těžkostmi a vyžaduje času a práce, přece věřím, že může být provedena jen s malou ztrátou již získaného kapitálu a že bude mít za následek rozhodný v:yestup kapitálu věnovaného k správnému použití pro úlevu trpícího lidstva.

Mnozí, kteří učinili vklad, nejsov s to jej darovat. Některé z těchto osob, trpí právě pro ty peníze, které do půjčky investovali. Na svých cestách, ze Státu do Státu, setkávGla jsem se strpícími,stojícími na samém pokraji hrobu, kteří by byli potřebovali na nějakou chvíli do ústavu, ale nemohli pro nedostatek prostředků, které zapůjčili ústavu. Takoví tam neměli investovat ani dolar. Chci se zde zmínit o případu z Vermontu. Již od r.1850, kdy se stal tent.v bratr světitelem sobct.y, přispíval štědře na r.Ě·kolik podniků pro šíření pravdy, až se jeho majetek scvrkl. Přesto však když došla naléhavá a neoprávněná výzva ve prospěch ústavu, učinil vklad ve výši jednoho sta dolarů. Ve shromáždění ve ---, uvedl případ své manže□ky, která byla velmi slabá a které by mohlo být pomoženo, ale musí být pomoženo brzy, je-□li to možné. Uvedl též okc□lnosti a pravil, kdyby mohl volně nakládat oněmi sty dolary, které má nyní v ústavě, mohl by tam poslat svou manželku na léčení. Ale za těchto okolností, že to učinit nemůže. Odpověděli jsme mu, že neměl vůbec investovat do ústavu ani dolar, že se do□ustil omylu, kterému nemůže být odpomoženo. A tím byla celá zálea:itost odbyta. Neváhám říGi, že by tato sestra měla být alespoň několik týdnů zdarma v ústavě léčena. Její manžel nemůže učinit nic více než zaplatit cestovné do Battle Creeku a zpět.

Přátelé lidskosti, pravdy a svatosti měli by jednat pro ústav v duchu oběti a štědrosti□ Mám pět set dolarů jako půjčku v ústavě a přála bych si je darovat a bude-li mít můj manžel úspěch se svou zamýšler:ou knihou, přidá k tomu ještě 500 dolarů. Prosím ty, kteří schvalují tento plán, nechť nám napíši do Greenville, Montcalm County, Michigan, [1T 640] a udají částku, kterou chtějí darovat nebo investovat jako půjčku do Vydavatelské společnosti. Když tak učiníte, posílejte dary dle potřeby. Posílejte částky malé i velké. Vydávejte peněžité prostředky rozumně a s uvážením. Nechť jsou výlohy prc pacienty co nejrozumnější. Nechť bratři částečně hradí vydání za trpící a zasluhující toho chudé mezi sebou. Dejte slabým, pokud to mohou snášet, začít s obdělávaním nádherně položených pozemků, náležejících ústavu. Zařiďte to, aby to nekcnali jen s nízkým pomyšlením na placení, ale s nepředpojatým pomyšlením, že vydání na jejich zakoupení je úmyslem pro jejich dobro. Ať je jejich práce částí lékařského předpisu, právě tak jako koupele. Necht je dobročinrsost, milosrdenství, lidskost, oběť pro dot□ro druhých vládnoucí myšlenkou lékařů, ředitelů, pomocníků, paoientů □ všech Ježíšových přátel, blízkých i vzdálených místo platu, dobrého irmestování, vyplacející se věcí, půjčkou, která se vyplatí. Nechť láska ke Kristu, lás.ka k duším, soucit s tr□□ícím lidstvem řídí všechny, kteří pracují pro ústav.

Proč by měl křesťanský lékař, který věří, doufá, uvažuje, očekává a touží po Kr□stu a Jeho království, kde nemoc a smrt nebudou již mít moci nad svatými, očekávat větší plat za své služby než křesťanský vydavatel nebo křesťanský kazatel? Mc;hl by snad říci, že jeho práce je namáhavější. To by však muselo být dakázáno. - PJa□eht pracuje, tak jak vyclrž.í a unese a nenarušuje zákon života, který učí své nemocné poznávat. Není zde žádných důvodů,

proč by měl pracovat nad své aíly a dostávat za t.o velký plat, více než vydavatel a kazatel. Nechť všichni, kteří hrají nějakou úlohu v ústavě a dostávají za své služby plat, jedr□ají z téže velkodušné zásady. Nikdo by neměl být trpěn jako pomocník v ústavě, kdc tak činí jenom za plat. □Tsou schopni lidé, kteří z lásky ke Kristu, k Jeho věci a trpícím následovníkům svého Mistra, [1T 641] vyplní místo v tomto ústavu věrně a radostně a v duchu oběti. Nemající toho dl;;cha by měli ustoupit a uvolnit místo těm, kteří ho mají.

Tak dalece jak mohu posoudit, polovina. chudých mezi našim lidem, kteří by měli ztrávit týdny nebo měsíce v ústavu, nemůže zaplatit celé vydání za cest:u a pobyt. Má snad chudeba těchto přátel našeho Pána být na překážku požehnání, které On v takc:vé míře připravil? Mají být zanechání, aby zápa:ili s dvojím břemenem s'abosti i chudoby? Oni zámožní nemocní mající v:.vecko pohodlí a příjemr□osti života, kteří mohou dobře □:rodat svou vykonanou těžkou práci, při péči a odpočinku, když se byli dobře informovali a podstoupili domácí léčbu, mohou se těšit dobrérru zdraví, aniž by šli do ústavu. Ale co mohcu dělat naši slabí bratři nebo se:stry, aby nabyli zdraví? Něco mohou učinit, ale chudoba je dohání k větší práci, než jsou ve skutečnosti s to vykonat. Nemají ani všE:ehnu životní pohodu. A co se týče pohodlí v domácnosti, zařízení, koupání, dobré větrání zařízení, toro všeho postráda□í. Možná že i v je□ich jediné místnosti jsou kuchyňská kamna, v létě v zimě a může také být, že všecr□ny knihy, které mají v domě, vyjímaje Bibli, vešly by se mezi palec a ukazováček. Nemají pe□něz, aby si zakcupili knihy, aby mohli číst a naučit se, jak žít. Tito drazí bratři jsou právě ti, kteří potřehují pc□moci. Mnozí z nich jsou pokorní kře□ťané. Mohou mít chyby a mnohé z ni.ch mohou sarat daleko z□:ět a býť příčinou jejich přítomné chudoby a bídy. A přece mohou lépe žít svým povinnostem než my, kteří m□□me prostředky ku zlepšení svéro vlastního sta□□u a stavu druhých. Tito mL□sí být s trpělivostí pc□učování a musí jim být xadostně pomáháno.

Ale musí být povolní a dychtiví poučení.Musí živit ducha vděčnosti Bohu a svým bratřím za pomoc, která se jim dostává. [1T 642] Takové osoby r:.emají povšechnĚ správný pojem o skutečr:ých výlohách zč ošetřování, stravování, ubytování, otop atd. v ústavĚ. D□euvědomují si velikou di□ležitest velkého díla přítomné pravdy a reformy a mnohé výzvy k štědx-osti našE□ho lidu. Snad an□. nevědí, že počet našich chudých je mnohem větší než počet našich bohatých. A snad ani nepociťují sílu oné strašlivr= skutečnosti, že většin« těch majetných lpí na svém bohatství a je na jisté cestě do záhuby.

Tito chudí nenocní by měli být poučeni, že se dopouštějí velkého hříchu v očích Nebe□s, když žehra;í na svůj osud a reptají proti zámožným pro jejich lakotu. Měli by v prvé řadě chápat, že jejich neštěstí je z největší části zaviněno jejich via;stními hříchy, bláhovastí a omyly. A když Pán vkládá do srdce a mysli svého lidu, aby jim pcmchl.i, mělo by jim to vnuknouti pocit pokorné vděčnost.i Bohu a Jeho lidu. Mě□.i by napnout všechny své :;íly, aby si san.i pomohli. Kdyby měli příbuzné, kt.eří by mohli uhradit výlohy v ústavě, měli by přednost.

S ohledem na mnoho chudých a nemocných, kt.eří musí více nebo méně být odkázáni na milosrčenst.ví Lístavu, musí b□·t jejich pobyt v ústavě jer□ krátký, prctože ústav má nedostatek fondu a vyk.□avení v přítomném čase:. Měli by tam jít již s tou myšler:kou, aby získali co r□ejdří.ve a co nejvíce praktických znalostí o tom, co nEsmějí dělat, aby zr□bvu nabyli zdraví a ž□.li zdravě. Přednášky, které slyší v ústavu a dobré knihy, ze kterých se mohou naučit jak žít doma, musí takovýmto pacientům postačit. Mohou doznat určité úlevy po několika nedělním pobytu v ústavĚ. Ale docílí více doma, budou-li žít dle těchtv zásae.. Nesmějí se spoléhnout na lékaře, že je v několika málo týdnech uzdraví, ale musí se naučit tak žít, aby dali přírodě příležitost léčbu propracovat. [1T 643] To může započít v onom několika týdenním pobytu v ústavě a přeoe může vyžadovat léta, dokončer□í□ tohoto díla sprá□:nými návyky doma.

Člověk může utratit v ústavě všecko co má na tomto světě, může doznat velké i;levy a může se navrátit ke: své rodině a k svému starému způsobu života a v několika málo týdnech nebo měsících je na tom zdra□rc'-ně hi□.ře než kdy před tím. Nezískal ničeho. Utratil své omezené prostředky za nic. Účel zdravctní reformy a Zdravotního ústavu, není jako pilulka proti bolesti (Painkiller) nebo na okamžitou úlevu (Instant Relief), aby utišila momentální bolest. Nikoli. Jejím účelem je naučit lidi, jak ž.:t, aby dali přírodě příležitost odolávat chorck·ám a zbavovat se jicr□.

Našim nemocným bych si Pi:□la říci, aby neztrác:eli advahu. Bůh neopustil s□-ůj lid e□ri svou věc. Udejte lékaři svůj zdravotní stav a schopnost úhračy výloh za pobyt v ústavě a zašlete na adresu: Zdravotní ústav, Battle Creek, Mich. Jste-li churaví, sešlí, slabí, pak neče□□E;te až bude váš stav beznadějný. Pište ihned! Ale nusím opakovat chudýn;, že v přítomné době jim nůže být jen málo pomožer□o, protaže již získar.ý kapitál je investován do matE:riálu a budov. Učiňte, co můžete sami a druzí vám takÉ: trochu pomohou.

Nástin zkušeností

Od 21. října 1867 do 22. prosince 1867

Naše prácE se sboren v Battle Creeku právě skončila a přestc, že jsme byli velice znaveni, byli jsme občerstveni na duchu, když jsme shledali dobrý výsledek, že jsme se radostně připojili k br. J.N.Andrewsovi na dlouhé cestě do Maine. Cestou jsme měli shromáždění v Rooseveltu, N.Y. *Svědectví* č.13 vykonalo své dílo a oni bratři, [1T 644] kteří měli účast na všeobecné nespokojenosti a odklonu, počínali vidět věci v jejich pravém světle. Toto shromáždění dalo velkou práci a bylo v něm vydáno ostré svědectví. Byla učiněna vyznání, následována všeobecným obrácením se odpadlíku a hříšníků k Pánu.

Naše práce v Maine započala konferencí v Norridgewock l.listopadu. Shromáždění bylo rozsáhlé. Jako obvykle vydával můj manžel i já jasné a ostré svědectví o pravdě a správné disciplině, a proti různým formám omylů, zmatku a fanatismu a o nepořádku, který přirozeně vyplývá z nedostatku takové discipliny. Toto svědectví se zvláště hodilo na stav věci v Maine. Vzpurní duchové, kteří vyznávali, že ostříhají sobotu, se vzbouřili a pracovali skrze konferenci k šíření nespokojenosti. Satan jim pomáhal a měli v jistém rozsahu i úspěch. Podrobnosti jsou příliš bolestné a mají příliš malou všeobecnou důležitost, než aby zde byly uváděny.

Stačí snad říci v této době, že v důsledku ducha vzpoury, kárání a kritisování z jistého druhu dětinské žárlivosti, reptání a naříkání, vyžádala si naše práce v Maine, která mohla být vykonána ve dvou týdnech, sedm neděl trapné, namáhavé a nepříjemné roboty. Pět neděl bylo ztraceno, ano hůře než ztraceno pro věc v Maine. A náš lid v ostatních částech Nové Anglie, Nového Yorku a Ohia byl oloupen naším zdržením v Maine o pět společných shromáždění. Ale když jsme opustili tento stát, byli jsme povzbuzeni skutečností,že všichni vyznali svou vzpouru a že několik málo bylo přivedeno k hledání Pána a k příjetí pravdy. Následující stať vztahující se na kazatele, pořádek a organizaci se zvláště dotýká stavu věci v Maine.

1T 645

Kazatelé, řád a organizace

Někteří kazatelé se mylně domnívali, že nemohou mluvit svobodně, jestliže nepozvednou do krajnosti svého hlasu a nebudou mluvit hlasitě a rychle. Takoví by měli pochopit, že hluk a hlasité, spěšné mluvení nejsou důkazem přítomnosti Boží moci. Není to moc a síla hlasu, které způsobuje trvalý dojem. Kazatelé by měli být zpytovatelé Bible a měli by se svědomitě seznamovat s důvody naší víry a naděje a pak tyto předkládat plně ovládaným hlasem a citem, takovým způsobem, aby je mohl lid klidně uvážit a rozhodovat se na podkladě uvedených důkazů. A když kazatelé pociťují moc argumentů, které předkládají ve formě velebně zkušující pravdy, dostane se jim horlivosti a vážnosti odpovídající jejich známosti. Boží Duch posvětí na jejich vlastní duši pravdy, které předkládají druhým a budou sami zavlaženi tím, že zavlažují druhé.

Viděla jsem, že mnoho našich kazatelů neví, jak si zachovat sílu, aby byli sto vykonat největší množství práce bez vyčerpání. Kazatelé by se neměli modlit tak hlasitě a tak dlouho až do vyčerpání vší své síly. Není zapotřebí unavovat modlitbou hrdlo a plíce. Boží ucho je stále otevřeno ku slyšení procítěné prosby svých pokorných služebníků a nevyžaduje od nich, aby v rozmluvě s Ním unavovali svá mluvící ústrojí. U Boha platí dokonalá důvěra, pevné spolehnutí, vytrvalé držení se zaslíbení Božích, prostá víra, že On je a že odmění všechny, kteří Ho pilně hledají.

Kazatelé by měli sami sebe ukáznit a naučit se, jak vykonat nejvíc práce v krátké době jim vyměřené a přece si zachovat sílu, tak aby v případě požadování zvláštního úsilí měli reservu životní energie dostačující pro případ, kdy by ji mohli použít, aniž by sobě ublížili. [1T 646] Někdy je zapotřebí vší síly, již mají pro úsilí v jistém daném bodě a když dříve vyčerpali

svůj fond síly a nemohou poručit síle, aby toto úsilí podnikla, je vše, co již učinili ztraceno. Někdy musí být nasazeny všechny duševní i fysické síly, aby se mohlo co nejrozhodněji vystoupit a řadit důkazy v nejjasnějším světle a předložit je lidu nejostřejším způsobem a přinutit je nejsilnějšími výzvami na cestu k domovu. Když duše již opouštějí řady nepřítele a počínají se navrácet na stranu Páně, tehdy je zápas nejvážnější a nejhorlivější. Satan a jeho andělé pociťují nevoli, že někdo, kdo sloužil pod korouhví temnosti, se staví pod krví potřísněnou korouhev knížete Imanuele.

Byly mně ukázány nepřátelské voje zápasící s námahou v boji. Vítězství nezískala žádná strana a na konec si věrní uvědomují, že jejich síla a moc ochabuje a že budou neschopni umlčet své nepřátele dokud na ně nezaútočí a nezmocní se jejich bojových nástrojů. Tehdy seberou všechny své síly a s nasazením vlastního života se vrhnou na nepřítele. Je to hrozný zápas, ale je získáno vítězství, bašty jsou ztečeny. Je-li v kritické době armáda vyčerpáním zesláblá, že je jí nemožno podniknout poslední útok a rozbořit nepřátelská opevnění, je celá bitva trvající po celé dny, týdny, ba i měsíce ztracena. A mnoho životů je obětováno a ničeho není získáno.

Podobné dílo je před námi. Mnozí jsou přesvědčeni, že máme pravdu a přece jsou svázáni jakoby železnými pouty. Neodváží se riskovat následky svého postoje na straně pravdy. Mnozí se nachází v údolí rozhodování, kde je zapotřebí zvláštních, horlivých a ostrých výzev, které by je přiměly složit zbraně jejich bitvy a zaujmout místo po boku Páně. Právě v tomto kritickém okamžiku ovíjí satan tyto duše těmi nejsilnějšími pouty. [1T 647] Jsou-li Boží služebníci zcela vyčerpáni, protože již vydali všechny zásoby své tělesné i duševní síly, domnívají se, že nemohou již ničeho více učinit a často opouštějí zcela pole, aby započali působit kdekoli jinde. A všechno, téměř všechno, čas, prostředky, i námaha byly utracena pro nic a za nic. Ano, a to je horší, než kdyby byli v tomto místě vůbec nezačali pracovat, neboť když byl lid jednou hluboce Božím Duchem usvědčen a přiveden až k rozhodnutí a pak zanechán, aby zase ztratil svůj zájem a rozhodl se proti těmto jasným důkazům, nebude již tak lehce opět otřesen tímtež předmětem. V mnoha případech se již rozhodli s konečnou platností.

Kdyby si kazatelé uchovali v reservě své síly a právě v tom okamžiku, kdy jde do tuhého, vyvinuli nejvážnější úsilí, nejsilnější výzvy, nejbedlivější pozornost a jako udatní vojíni zaútočili v nejkritičtějším okamžiku, získali by vítězství. Duše by měly sílu roztrhnout satanova pouta a učinit rozhodnutí pro věčný život. Dobře řízená práce v pravý čas by přinesla úspěch dlouho zkoušenému úsilí právě tak, jako zapřičiňuje i jen po několik málo dní opuštěná práce v mnoha případech úplné selhání. Kazatelé se musí věnovat svému dílu jako misionáři a naučit se, jak nejlépe využít svého úsilí.

Někteří kazatelé jsou na samém počátku celé serie shromáždění velmi horliví, berou na sebe břemena, jež jim Bůh nést nepřikázal, vyčerpávají své síly zpěvem, dlouhým, hlasitým modlením a mluvením a pak jsou vyřízeni a musí jít domů si odpočinout. Co však bylo takovým úsilím vykonáno? Doslovně nic. Tito dělníci měli ducha a horlivost, ale neměli praktické rozumnosti. Nedávali najevo moudré vůdcovství. Řídili se citem, ale nezískali ani jediného vítězství nad nepřítelem. Jeho pevnost nebyla ztečena.

Bylo mně ukázáno, že Kristovi kazatelé se mají pro zápas vycvičit. Ve vedení Božího díla je požadována větší moudrost, [1T 648] než od generálů v politických bitvách. Kazatelé Boží volby jsou zapojeni do velkého díla. Nebojují pouze proti lidem, ale proti satanu a jeho andělům. To vyžaduje moudrého vůdcovství. Musí se stát badateli Bible a cele se odevzdat dílu. Když započnou v jednom místě práci, mají být schopní udat důvod naší víry, nikoli však překotně a bouřlivě, nýbrž s pokorou a s bázní. Přesvědčující moc a síla spočívá v silných argumentech předkládaných s tichostí a v bázni Boží.

V těchto posledních a nebezpečných dnech je potřebí schopných Kristových služebníků, schopných ve slově i učení, znalých Písma a chápajících důvody naší víry. Bylo mně poukázáno na tato Písma, jejichž smysl nebyl některými kazateli uváděn ve skutek: "Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s tichosti a s bázni." "Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdóbená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpověděti." "Neslušíť pak na služebníka Páně vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobný k učení, trpělivý, kterýž by v tichosti vyučoval ty, kteříž se protiví, zda by někdy dal

jim Bůh pokání ku poznání pravdy. Aby sami k sobě přijdouce, dobyli se z osídla ďáblova, od něhož jsou zjímání k činění jeho vůle." 1Pt 3,15 Kl 4,6 2Tm 2,24-26.

Boží člověk, kazatel Krista, musí být dokonale vyzbrojen ke každému dobrému skutku. Vychloubavý, domýšlivý služebník zakládající si na své hodnosti nehodí se pro toto dobré dílo. Ale na kazatele je nutná slušnost. Kazatel evangelia by neměl být nevšímavý a lhostejný ke svému postoji. Je-li Kristovým představitelem, mělo by být jeho chování, jeho postoj, jeho gesta takové povahy, aby nevyvolával u pozorovatele odpor. Kazatelé by měli mít jemnocit. Měli by odložit všechny neotesané způsoby, [1T 649] hrubé výrazy a posuňky a měli by se důstojným chováním pokorně povzbuzovat. Měli by být oděni způsoby odpovídajícími důstojnosti jejich postavení. Jejich řeč by měla být v každém ohledu vážná a vybraná. Bylo mně ukázáno, že je špatné volit hrubé, neuctivé výrazy, vyprávět pro zábavu anekdoty nebo ukazovat komické obrázky, aby se vyvolalo veselí. Sarkasmus a slovní hříčky se slovy protivníkovými nejsou Božím způsobem. Kazatelé by se neměli domnívat, že si nemohou zlepšit hlas a nebo způsoby, mnoho může být vykonáno. Hlas může být vycvičen, že ani velmi dlouhé mluvení nepoškodí hlasivky.

Kazatelé by měli milovat pořádek, udržovat disciplinu a pak budou moci s úspěchem učit disciplině Boží církev, aby pracovala harmonicky jako dobře vycvičená četa vojáků. Jsou-li disciplina a pořádek potřebné pro úspěšnou akci na válečném poli, tím potřebnější jsou v boji, který my vedeme, jelikož předmět, který má být získán, má mnohem větší cenu a je vznešenějšího charakteru než ten, za který bojují nepřátelské síly na bojišti. Ve sporu, který my vedeme, jsou v sázce věčné zájmy.

Andělé pracují harmonicky. Všechny jejich pohyby charakterisuje dokonalý pořádek. Čím těsněji napodobujeme pořádek a harmonii andělských zástupů, tím úspěšnější bude námaha těchto nebeských nástrojů pro naše dobro. Nevidíme-li však potřeby svorného působení a jsme-li nepořádní, nedisciplinovaní a desorganisováni ve svém jednání, nemohou andělé, kteří jsou dokonale organisováni a postupují v dokonalém pořádku, pro nás s úspěchem pracovat. V zármutku se od nás odvracejí, nejsou zmocněni žehnat zmatku, neklidu, roztržitosti a desorganisaci. Všichni, kdo si přejí spolupráci s nebeskými posly, musí pracovat v souladu s nimi. Ti, kdo mají pomazání s hůry, budou ve svém úsilí podporovat pořádek, disciplín.u a soulad v postupování a teprve tehdy budou Boží andělé moci s nimi spolupracovat. Avšak nikdy, [1T 650] nikdy neuznají tito nebeští poslové ani neschválí nesprávnost, nepravidelnost, desorganisaci nebo nepořádek. Všechny tyto nepravosti jsou výsledkem satanovy snahy oslabit naše síly, podlomit odvahu a předejít úspěšným akcím.

Satan dobře ví, že úspěch může být jedině doprovázen pořádkem a jednotným jednáním. Od dobře ví, že vše, co je ve spojení s nebesy, je v dokonalém pořádku, že podrobení se a dokonalá disciplína vyznačuje dílo andělských zástupů. Je jeho dobře promyšlenou snahou odvádět vyznávající křesťany co nejdále od nebeských zařízení /metod práce/. Proto svádí i vyznávající Boží lid tím, že se nežádá, aby uvěřili, že pořádek a disciplína jsou nepřátelé duchovnosti, že je jediná jejich bezpečnost jít vlastní cestou a zvláště, aby zůstali odděleni od Kristova těla, které je jednotné a pracuje na zavedení disciplíny a souladu akce. Všechna snaha o zavedení pořádku je pokládána za nebezpečnou, za omezovaní svobody a proto obávána jako papežství. Tyto svedené duše mají za ctnost chlubit se svou svobodou, myslet a jednat nezávisle. Nechtějí přijímat cizí mínění, nejsou nikomu přístupní. Bylo mně ukázáno, že satanovo zvláštní dílo je přivádět lidi k domnění, že Bůh přikazuje, aby si hledali vlastní cesty a vyvolili vlastní způsob života nezávislý na bratřích.

Bylo mně poukázáno na Izraelské dítky. Velmi brzo po vyjíti z Egypta byli organisováni a podrobení důkladné disciplíně. Bůh kvalifikoval ve své zvláštní prozřetelnosti Mojžíše, aby stál v čele vojů Izraelských. Byl mocným válečníkem, který vedl egyptskou armádu a ve vůdcovství nemohl být žádným člověkem předstižen. Bůh nedopustil, aby byl Jeho svatostánek nošen bez výběru, některým kmenem, který by mohl být zvolen. Byl tak přesným, že zvláště označil pořadí, které mělo být při nošení archy zachováváno, a že určil zvláštní rodinu z rodu Léví, aby ji nosila. Když to bylo pro dobro lidu a pro Boží slávu, že měli na jistém místě rozbít své stany, [1T 651] oznámil Bůh svou vůli tím, že způsobil, aby se oblak zastavil přímo nad svatostánkem, kde setrval do té doby, kdy si přál, aby se opět vydali na cestu. Při všem jejich putování bylo od nich požadováno, aby zachovávali dokonalý pořádek. Každý kmen nesl vlastní korouhev se znakem domu svého otce, každý rod musel tábořit pod

vlastní korouhví. Když se archa dala do pohybu, pochodovaly různé kmeny v pořadí pod vlastními korouhvemi. Rod Lévitů byl Pánem určen, aby uprostřed něho byla nošena posvátná archa, Mojžíš a Áron putovali před archou, synové Aronovi šli za nimi a každý nesl troubu. Dostávalo se jim direktiv od Mojžíše, které musel lidu hlasem trumpet sdělovat. Tyto trouby vydávaly zvláštní zvuk, kterému lid rozuměl a řídil podle nich svůj postup.

Nejprve byl dán trubači zvláštní signál, aby byla vzbuzena pozornost lidu, pak museli všichni pozorně naslouchat a být poslušni jistého zvuku trumpet. V hlasu trub nebylo zmatených zvuků, proto nebylo pro zmatek v postupování omluvy. Vedoucí každé čety udával přesné směrnice o žádaném postupu a nikdo, kdo byl pozorný, nebyl ponechán v nevědomosti o tom, co má dělat. Když se někdo opomněl řídit požadavky danými Pánem Mojžíšovi a Mojžíšem lidu, byl potrestán smrtí. Nebylo výmluvy, že neznali povahu těchto požadavků, protože tím pouze dokazovali, že se stavěli vědomě nevědomými a dostalo se jim za jejich přestupek spravedlivého potrestání. Jestliže neznali Boží vůli o sobě, bylo to jejich vlastní vinou. Měli tutéž možnost získat známost jako ostatní lid, proto byl jejich hřích neznalosti, nepochopení, v Božích očích právě tak veliký, jako kdyby byli slyšeli a potom se dopustili přestupku. [1T 652]

Pán ustanovil zvláštní rodinu kmene Lévi, aby nosila archu. Ostatní Levité byli zvláště Bohem určeni, aby nosili svatostánek a všechno Jeho nářadí a aby svatostánek stavěli a snímali. A když některý člověk ze zvědavostí, nebo z nedostatku pořádkumilovnosti opustil své místo a dotkl se jen některé části svatostánku nebo nářadí, nebo dokonce když se jen i přiblížil některému dělníku, musel být vydán na smrt. Bůh nedopustil, aby Jeho svatý stánek byl nošen, stavěn a snímán někým jen tak bez výběru, nějakým kmenem, který si mohl zvolit tento úřad, ale byly vybrány osoby, které dovedly ocenit svatost díla, ve kterém byly zapojeny. Těmto Bohem určeným mužům bylo nařízeno, aby vštípili lidu v paměť zvláštní svátost archy a všeho, co k ní přináleželo, aby nepohlíželi na tyto věci, aniž by si uvědomili jejich svatost a nebyli tak vyřazeni z Izraele. Na vše, patřící k nejsvětějšímu místu, muselo být vzhlíženo s největší úctou.

Putování dítek Izraele je věrně popsáno, osvobození, které jim Bůh způsobil, jejich dokonalá organisace a zvláštní pořádek, jejich hřích reptání proti Mojžíšovi a tím proti Bohu, jejich přestupky, jejich vzpoury, jejich potrestání, jejich mrtvoly rozseté po poušti pro jejich neochotu podřídit se Božím moudrým zřízením - tento věrný obraz visí před našimi zraky jako varování, abychom nenásledovali jejich příkladů a nepadli jako oni.

"Ale s mnohými z nich nebyl Bůh spokojen, proto našli záhubu na poušti. Nuže, tyto věci jsou nám příkladem, abychom nebyli žádostiví špatných věcí jako byli oni. Ani nebudte modloslužebníky jako byli někteří z nich, jak jest psáno: Lid jedl a pil a vstával ke hrám. Aniž se dopouštějme smilství, jako se někteří z nich dopouštěli a padlo jich jednoho dne třiadvacet tisíc. Aniž pokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli a byli zahubeni hady. [1T 653] Aniž reptejme, jako někteří z nich také reptali a byli vyhubeni vrahy. Všechny tyto věci se jim přihodily pro příklad a jsou napsány pro naše napomenutí, pro nás, na které přijde konec světa. Proto nechť ten, kdo myslí že stojí, hledí, aby nepadl." 1K 10,6-12. Změnil se Bůh z Boha pořádku v Boha nepořádku? Nikoli, je tentýž v přítomné prozřetelnosti jako v minulé. Pavel praví: "Bůh není tvůrcem zmatku, ale pokoje." Je právě tak přesný nyní jako tehdy. A On přikazuje, abychom se učili lekci pořádku a organisace z dokonalého pořádku zavedeného ve dnech Mojžíšových pro dobro dítek Izraele.

Další práce

Zkušenosti od 23. prosince 1867 do l. února 1868.

Chci nyní pouze v náčrtku shrnout události a snad ani nemohu lépe nastínit naši práci až do shromáždění ve Vermontu, než když opíši dopis, který jsem psala našemu synu v Battle Creek 27.12.1867.

"Můj drahý synu Edsone, sedím nyní u psacího stolu br.D.T. Bourdeau-a ve West Enisburghu. Po ukončení našeho shromáždění v Topshamu, Maine, byla jsem krajně vyčerpána. Při balení zavazadel jsem téměř omdlévala únavou. Poslední moje práce tam byla, že jsem svolala rodinu br.A. k zvláštnímu rozhovoru. Promlouvala jsem k této drahé rodině slova posily a útěchy, ale též napomenutí a rady k jednomu jejich známému. Vše, co jsem

řekla, bylo přijato a následovalo vyznání, pláč a velká úleva pro bratra a sestru A. To je pro mne práce tak těžká jako křižování a velmi mne unavuje.

Když jsme se usadili ve vlaku, ulehla jsem a odpočívala asi hodinu. Měli jsme pro tento večer smluvenou schůzku ve Westbrocku Maine, kde jsme se měli setkat s bratry z Portlandu a okolí. [1T 654] Uchýlili jsme se k milé rodině br.Martina. Odpoledne jsem nebyla schopna ani sedět, ale jelikož bylo na mne naléháno, abych se zúčastnila večerního shromáždění, odebrala jsem se do školní budovy, ale cítila jsem, že nemám dosti síly, abych stála a promlouvala k lidu. Dům byl přeplněn posluchači plnými zájmu. Bratr Andrews zahájil shromáždění a mluvil krátkou dobu. Tvůj otec následoval s připomínkami. Potom jsem povstala já a promluvila jen několik málo slov, když jsem cítila, že se mi vrací síla. Všechna moje slabost se zdála mne opouštět a mluvila jsem asi hodinu dokonale volně. Cítila jsem nevyslovitelnou vděčnost za tuto Boží pomoc, která přicházela vždy, když jsem jí tolik potřebovala. Ve středu večer mluvila jsem směle téměř dvě hodiny o zdravotní oděvní reformě. □e jsem tak nad očekávání nabyla opět síly, když jsem se cítila tak zcela vyčerpána před těmito dvěma shromážděními, bylo pro mne zdrojem velkého povzbuzení.

Měli jsme velké potěšení z návštěvy v rodině bratra Martina a doufáme, že i jejicr děti dají své srdce Kristu a budou se svými rodiči bojovat křesťanský boj a že se jim dostane koruny nesmrtelnosti až bude získáno vítězství.

Ve čtvrtek jsme se opět vydali do Portlandu a obědvali jsme u rodiny br.Cowella. Měli jsme s nimi zvláštní pohovor a doufáme, že jim prospěje. Máme velký zájem o manželku bratra Cowella. Srdce této matky bylo zdrceno pohledem na utrpení a smrt jejich dítek a na jejich uložení do mlčícího hrobu. Spícím je dobře. Kéž matka teď hledá pravdu a ukládá si poklady v nebesícr□, aby až přijde Dárce života a vyvede vězně z velkého vězení smrti, shledali se otec, matka a děti, aby byly přervané články rodinného řetězu opět spojeny a již nikdy rozdvojeny.

Bratr Cowell nás dovezl ve svém voze k vlaku. Měli jsme právě tak čas nastoupit než se rozjel. Jeli jsme pět hodin a sešli jsme se s bratrem A.W.Smithem na nádraží v Manchesteru, kde nás již očekával, aby nás dovezl do svého domova. [1T 655] Očekávali jsme, že si tuto noc odpočineme. Ale kdepak, značný zástup čekal, aby nás uvítal. Přišli devět mil z Amherstu, aby mohli s námi ztrávit večer. Měli jsme velmi příjemný rozhovor, který byl užitečný, jak doufáme, všem. Asi v deset jsme se odebrali na odpočinek. Časně ráno druhého dne jsme opustili pohodlný, pohostinný dům bratra Smitha, abychom pokračovali ve své cestě do Waschingtonu. Vystoupili jsme v Hillsborough po zdlouhavé a únavné cestě, kde nás čekalo spřežení, aby nás odvezlo do Washingtonu, vzdáleného 18 mil. Bratr Colby měl seno a přikrývky, takže jsme cestovali se vším pohodlím až do vzdálenosti několika mil před místem našeho určení. Tam již nebylo dosti sněhu pro dobrou sanici. Zvedl se vítr a na posledních dvou mílích nám padaly kroupy do očí i obličeje, způsobovaly nám bolest a tak studily, že jsme téměř mrzli. Konečně jsme nalezli přístřeší v domově dobrého bratra O.R.Farswortha. Tam nám poskytli všeho pohodlí a zařídili vše, abychom si co možná odpočinuli. Ale mohu tě ujistit, že toho odpočinku bylo málo.

V sobotu mluvil tvůj otec dopoledne a asi po 20-ti minutové přestávce počala jsem mluvit já a vydávala jsem svědectví pokárání pro některé, kteří kouřili, také pro bratra Balla, kteý posiloval ruce našich nepřátel tím, že pokládal svědectví za směšná a vydával zatrpklé články proti nám v Bostonské Krisi a v Naději Izraele, listu vydávaném v Iowě. Večerní shromáždění bylo smluveno u br. Farnswortha. Sbor byl přítomen a tvůj otec požádal bratra Balla, aby udal své námitky proti vidění a dal nám tak možnost a příležitost je zodpovědět. Tím jsme ztrávili večer. Bratr Ball dával najevo zatvrzelost a odpor. Připustil, že je v některých bodech uspokojen, ale držel se dosti pevně svých názorů. Bratr Andrews a tvůj otec mluvili jasně, vysvětlovali body, které mylně chápal a zavrhoval jeho nesprávný náhled na Adventisty světící sobotu. Všichni jsme cítili, že jsme toho dne učinili vše, co bylo v našich silách, [1T 656] abychom oslabili moc nepřítele. Naše shromáždění trvalo až přes hodinu desátou.

Příštího jitra jsme se zúčastnili opět shromáždění v modlitebně. Tvůj otec mluvil ráno. Ale právě než počal mluvit, způsobil nepřítel, že jeden ubohý, slabý bratr pocítil, že nese pro církev nejpodivnější břímě. Potácel se, hovořil, sténal, vzdýchal, křičel, plakal a nesl na sobě něco strašlivého, co nikdo nemohl pochopit. Pokoušeli jsme se přimět duše vyznávající pravdu, aby viděly svůj stav strašlivé temnoty a odpadlictví před Bohem, aby se z toho

pokorně vyznaly a tak se navrátily k Pánu s upřímným pokáním, aby se mohl On obrátit k nim a uzdravit jejich odpadlictví. Satan měl v úmyslu zabránit tomuto dílu tím, že nastrčil tuto ubohou zmatenou duši, aby znechutil ty, kteří chtěli jednat rozumně. Povstala jsem a vydala jsem tomuto muži jasně svědectví. Nejedl ničeho po dva dny, satan ho podvedl a pohaněl proti tomuto cíli.

Potom tvůj otec kázal. Měli jsme několikaminutovou přestávku a pak jsem se já pokusila mluvit o zdravotní a oděvní reformě a vydávala jsem jasné svědectví těm, kteří stáli na cestě mladých a nevěřících. Bůh mně pomáhal, abych též mohla mluvit k bratru Ballovi a říci mu ve Jménu Páně, čeho se dopouštěl. Byl značně dojat.

Opět jsme měli večerní shromáždění u bratra Farnswortha. Počasí bylo po dobu všech shromáždění bouřlivé, ale přes to bratr Ball nevynechal ani jedno z nich. Mluvilo se zase o témže předmětu, zkoumaly se cesty, po kterých chodil. Jestliže kdy Pán pomáhal nějakému muži mluvit, pak pomáhal tohoto večera br:atru Andrewsovi, když zdůrazňoval utrpení pro Krista. Byla zde též učiněna zmínka o případu Mojžíšově, který odmítl být nazýván synem dcery Faraonovy a raději si zvolil trpět s Božím lidem než užívat hříšných radovánek, [1T 657] pokládaje za větší bohatství Kristovo pohanění než všechny egyptské poklady, nebo□ vyhlížel k větší odměně. Ukázal, že toto je jedna z mnoha příležitostí, kde bylo Kristovo pohanění ceněno nad světská bohatství a pocty, nad zvučné tituly, nad slíbenou korunu, nad slávu kralování. Oko víry bylo upřeno na slavnou budoucnost a odměnu si tak cenil, že se mu zdála bezcennými ta největší bohatství, která může země nabídnout. Boží dítky snášely výsměch, bičování, okovy a věznění, byly kamenovány, rozptýleny, pokoušeny a přece podpírány nadějí a vírou, mohly toto vše nazývat pouze lehkým utrpením. Budoucnost, věčný život měl pro ně tak velkou cenu, že měly svá trápení za malá u porovnání se slíbenou odměnou.

Bratr Andrews nám vyprávěl o příkladně věrném křesťanovi, který měl zemřít pro svou víru mučednickou smrtí. Jeden bratr křesťan s ním rozprávěl o moci a síle křes□anské naděje, zda bude dosti silná, aby ho podepřela, až bude jeho tělo stravováno ohněm. Prosil toho křes□ana, který měl být mučen, aby mu dal znamení, bude-li křes□anská víra a naděje silnější než zuřící a stravující oheň. Čekal, že na něj také co nejdříve dojde a toto ho mělo proti ohni posílit. První slíbil, že mu znamení dá. Byl postaven ke kůlu za posměchu a utrhání okounějícího a zvědavého zástupu, který byl svědkem upálení tohoto křes□ana. Byly přineseny otýpky dříví, oheň zapálen a bratr křes□an upíral oči na trpícího, umírajícího mučedníka s pocitem, že mnoho závisí od tohoto znamení. Oheň hořel a hořel. Tělo černalo, ale znamení nepřicházelo. Ani na okamžik neodvrátil zraku od bolestného pohledu. Paže byly již zkřivené. Nebylo již ani zdání života. Všichni mysleli, že oheň již vykonal své dílo a že v něm již není života, když hle, obě paže se zvedly uprostřed plamenů k nebesům. [1T 658] Bratr křesťan, jehož srdce zemdlívalo zahlédl toto radostné znamení, které prochvělo celou jeho bytostí a oživilo jeho víru, jeho naději, jeho odvahu. Proléval slzy radostí.

Když bratr Andrews mluvil o zčernalých, spálených rukou pozvednutých uprostřed plamenů k nebesům, plakal také jako dítě. Téměř celé shromáždění bylo pohnuto k slzám. Ukončili jsme kolem desíti hodin. Mraky temnoty se téměř ztratily. Bratr Hemingwey se zvedl a řekl, že byl téměř odpadlíkem, že kouřil, že se stavěl proti viděním a že pronásledoval svou ženu proto, že jim věřila. Ale sliboval, že už to nebude dělat. Prosil ji za odpuštění i nás všechny. Jeho žena mluvila procítěně. Jeho dcera a mnozí jiní povstali k modlitbě. Prohlásil, že svědectví vydávaná sestrou White, zdá se přicházet přímo od trůnu a že by se již nikdy neodvážil stavět se proti němu.

Bratr Ball potom pravil, že jsou-li věci takové, jak jsme je viděli, pak že je jeho případ velmi zlý. Řekl, že ví, že byl po mnoho let odpadlíkem a že stál v cestě mladým. Děkovali jsme Bohu za toto doznání. Měli jsme v úmyslu odjet v pondělí časně z rána, poněvadž jsme se chtěli setkat v Braintre Vermont asi s třiceti světiteli soboty. Ale bylo velmi studené, ostré a bouřlivé počasí na cestu 25 mil po takové nepřetržité práci, takže jsme se nakonec rozhodli, že se zdržíme a budeme pokračovat v práci ve Waschingtonu, dokud se br.Ball nerozhodne buď pro nebo proti pravdě, aby se církvi v této věci ulehčilo.

Shromáždění započalo v pondělí v deset hodin dopoledne. Bratři Rodman a Howard byli přítomní. Poslali jsme pro br.Newella Meada, který byl velmi slabý a nervosní, téměř jako tvůj otec ve své poslední nemoci. Přáli jsme si, aby byl též přítomen shromáždění. Byl opět projednáván stav církve a všichni, kteří stáli v cestě jejímu prospívání, byli co nejpřísněji

pokáráni. [1T 659] Co nejúpěnlivěji jsme je prosili, aby se obrátili k Bohu a hleděli upřímně vpřed. Pán nám v tomto díle pomáhal. Bratr Ball cítil správně, ale jednal pomalu. Jeho manželka s ním hluboce cítila. Naše ranní shromáždění končilo ve tři nebo čtyři hodiny odpoledne. Ve všech těchto hodinách jsme byli činni, nejdříve jeden z nás, potom druhý, ale oba dva jsme upřímně a se vší vážností pracovali pro neobrácenou mládež. Smluvili jsme si další shromáždění a to na večer na šestou hodinu.

Právě když jsme se vydali na cestu do shromáždění oživly ve mně znovu některé zajímavé scény z dřívějšího vidění a počala jsem promlouvat k bratru Andrewsovi, Rodmanovi, Howardovi, Meadovi a několika jiným přítomným. Bylo mně jakoby andělé udělali trhlinu v oblacích a propouštěli k nám paprsky světla z nebes. Předmět, ktErý byl tak nápadně a překvapivě předváděn, byl případ Mojžíšův. Zvolala jsem: "Ach, kéž bych měla umělcovu dovednost, abych mohla zobrazit scénu s Mojžíšem na hoře." Jeho síla byla pevná, "nezmenšená" v řeči Písma. Jeho zrak nebyl stářím zkalen a přece se nacházel na hoře proto, aby zemřel. Andělé jej pochovali, ale sám Boží Syn sestoupil a vzkřísil ho zmrtvých a vzal jej do nebes. Ale Bůr: mu dříve dovolil pohledět na zaslíbenou zemi se vším Jeho požehn.áním. Byla jako druhým rájem. Vše probíhalo před jeho očima jako panoráma, byl mu ukázán Kristův příchod v prvním adventu,jeho zavržení židovským lidem a Jeho smrt na kříži. Potom viděl Mojžíš Kristův druhý příchod a vzkříšení spravedlivých. Mluvila jsem také o setkání dvou Adamů - prvního Adama a Krista. Adama druhého - tehdy až ráj vzkvete opět na zemi. Podobnosti o těchto zajímavých bodech mám v úmyslu vypsat pro Svědectví č.14. Bratři si přáli, abych totéž opakovala na večerním shromáždění.

Naše shromáždění bylo po celý den co nejvelebnější. Cítila jsem na sobě v neděli večer takovou tíhu, že jsem téměř půl hodiny nahlas plakala. [1T 660] V pondělí byly vznášeny vroucí prosby a Pán ji se nně sňal. V úterý jsem šla do shromáždění již lehčí. Mluvila jsen celou hodinu velmi lehce o předmětech, které jsem viděla ve vidění. Naše shromáždění bylo velmi nenucené. Bratr Howard plakal jako dítě a taktéž bratr Rodman. Bratr Andrews promlouval vážnĚ□, dojemně a s pláčem. Bratr Ball povstal a pravil, že má dojem, že jsou v něm tohoto večera dva duchové, že mu jede□n říká: Můžeš pochybovat, že jsou svědectví s.White z nebe? Druhý duch mu však připomíná námitky, které uvác:ěl nepřátelům naší víry. "Och, kdybych jen mohl být přesvědčen ohledně všech těchto námitek, kdyby mohly být ode mne vzaty, cítil bych, že jsem sestře White velmi ukřivdil. Nedávno jsem poslal článek "Naději Izraela." Co bych za to dal, kdybych měl tento článek. Byl hluboce dojat a velmi plakal. Duch Páně b□l přítomen v tomto shromáždění. Zdálo se, že jsou Boží andělé velmi blízko a odhánějí an□ěly zlé. Kazatel i lid plakali jako děti. Cítili jsme, že jsme získali půdu a že moci temnosti ustoupily. Naše shromáždění dobře zakončilo.

Smluvili jsme si ještě jedno shromáždění a to na příští den v deset hodin dopoledne. Mluvila jsem o ponížení a oslavení Kristově. Bratr Ball seděl blízko mne a plakal po celou dobu, co jsem mluvila. Mluvila jsem asi hodinu a potom jsme započali práci s mládeží. Rodiče přišli do shromáždění s dětmi, aby se jim dostalo požer:nání. Bratr Ball povstal a pokorně vyznával, že nedával dobrý pi-íklad rodině. Vyznával se svým dětem a manželce, že byl odpadlíke:m, že jim nebyl ku pomoci, ale spíše překážkou. Slzy tekly proudem. Jeho silná postava se chvěla a vzlyky dusily jeho vyznání.

Bratr James Farnsworth byl ovlivňován br. Ballem a nebyl zajedno s adventisty světícími sobotu. [1T 661] Vyznával se v slzách. Potom jsme vážně a upřímně prosili s dětmi až jich 13 povstalo a vyjádřilo přáW. stát se křesťany. Dítky br.Balla byly mezi nimi. Dvě nebo tři opustily shromáždění, poněvadž se musely vrátit demů. Jeden asi 20-ti letý muž ušel 40 mil, aby nás spatřil a slyšel pravdu. Nikdy nevyznával žádné náboženství, ale než nás opustil, postavil se na stranu Páně. Bylo to jedno z nejlepších shromáždění. Když jsme ukončili, přišel bratr Ball k tvému otci a vyznával se slzami v očích, že mu křivdil a vyprošoval si jeho odpuštění. Potom přišel ke mně a vyznával se i mně, že mně ubližoval. "Můžete mně odpustit a prosit Boha, aby také On mně odpustil?" Ujistila jsem ho svým odpuštěním tak upřímně a ochotně, jako věříme, že i nám bude odpuštěno. Rozloučili jsme se se všemi se slzami v očích, cítili jsme, že Boží požehnání na nás spočinulo. Tohoto večera jsme již shromáždění neměli.

Ve čtvrtek jsme vstali ve 4 hodiny ráno, pršelo celou noc a i ještě teď ráno, ale přesto jsme se odvážili vydat na cestu do Bellows Fallu vzdáleného asi 35 mil. První čtyři míle byly

krajně kostrbaté, poněvadž jsme jeli polní cestou, abychom se vyhnuli kopcům. Jeli jsme přes kameny a oranici, že nás to téměř vyhazovalo ze saní. S východem slunce se vánice uklidnila a když jsme se dostali na veřejnou silnici, měli jsme výbornou jízdu. Počasí bylo velmi mírné, nikdy dříve jsme neměli tak krásný den na cestování. Když jsme dorazili do Ballows Falls, shledali jsme, že jsme přijeli k expresu o dvě hodiny pozdě;i a ke smíšenému vlaku o celou hodinu dříve. Nemohli jsme dorazit do St.Albans před devátou hodinou večerní. Usadili jsme se v hezkém voze, poobědvali jsme, pochutnávali si na prosté stravě. Pak jsme se připravili ke spánku, bude-li to jen trochu možné.

Když jsme usnula, někdo mnou prudce zatřásl. Vzhlédla jsem a viděla laskavě vyhlížející ženu sklánějící se nade mnou. A ta pravila: "Neznáte mne? Jsem sestra Chase. Vlak stojí ve White River, ale jen po několik minut. [1T 662] Bydlím zde nablízku a přicházím každého dne v tomto týdnu a procházím vlakem, abych se s vámi sešla." Ted teprve jsem si vzpomněla, že jsem u ní jednou v Newportu obědvala. Měla velikou radost, že se se mnou sešla. Zachovává sama s matkou sobotu. Její manžel je průvodčím na dráze. Mluvila velmi rychle. Říkala, že si velmi cení "Rewiev", jelikož nemá shromáždění, kam by mohla docházet. Přála si knihy, aby je mohla rozdávat sousedům, ale musela si zase sama vydělat peníze, které vydávala za knihy .nebo časopisy. Měli jsme velmi užitečný rozhovor, ačkoli byl pouze kratinký, jelikož se vlak již zase rozjížděl a my se museli rozloučit.

V St.Albans jsme se sešli s bratrem Gouldem a A.C. BourdEau-em. Bratr Bourdeau měl pohodlný krytý vůz a dva koně, ale jeli jsme velice pomalu a dorazili jsme do Enosburghu až o půl druhé ráno. Byli jsme velmi unaveni a prokřehlí. Uložili jsme se po druhé hodině trochu k odpočinku a spali jsme až do sedmi.

Je sobota ráno. Scházejí se zde velmi početně, ačkoli jsou cesty špatr□é, není zde možno jet na saních ani dobře vozem. Byla jsem jen ve sr,romáždění a zabývala jsem se trochu Konferencí. Tvůj otec mluvil dopoledne, já odpoledne. Kéž nám pomáhá Bůh, je naší modlitbou. Vidíš, jak dlouhý dopis jsem ti napsala. Čti jej těm, kteří mají zájem, zvláště otci a matce White-ovým. Vidíš Edsone, že máme mnoho práce. Doufám, že nezapomínáš se za nás modlit. Tvůj otec pracuje tvrdě, příliš tvrdě pro jeho zdraví. Často poci□uje zvláštní Boží požehnání a to ho oživuje a povzbuzuje v práci. Nedopřáli jsme si od svéro příchodu na Jih odpočinku, pracovali jsme ze všech sil. Kéž je naše slabé úsilí požehnáno pro dobro Božího drahého lidu.

Edsone, doufám, že zvelebuješ svoje vyznání spořádaným životem a bc□hulibým hovorem. Ach, buď vážný, bud horlivý a vytrvalý v díle. Bdí na modlitbách. Pěstuj pokoru a něžnost. To se setká u Boha s uznáním. [1T 663] To dojde u Boha schválení. Skryj se v Ježíši. Obětuj sebelásku a pýchu a buď, synu můj, vyzbrojen bohatou křesťanskou zkušeností, abys mohl být k užitku v každém postavení, které by bylo podle Božího přání. Snaž se pracovat srdcem. Povrchní práce neobstojí ve zkoušce Soudu. Snaž se od základu přetvořit a líšit se od světa. Nepřipusť, aby byly tvé ruce, tvé srdce a tvůj charakter poskvrněny jeho zkažeností. Odděl se! Bůh vybízí: "Vyjdi z prostředku jeho, praví Pán a nečistého se nedotýke□te a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán Všemohoucí." 2Kor 6,17.18. "Jelikož máme takové zaslíbení, očistĚme se ode vší nečistoty těla i ducha, zdokonalující svatost v bázni Boží."

Spočívá na nás ještě dílo dokonalé svatosti. Když Bůh vidí, že konáme všecko, co na nás vložil a co je v našich silách, pak nám pomůže. Andělé nám budou pc□□máhat a my budeme silní Kristovým posilováním. Nezanedbávej soukromou modlitbu! Mcdli se za sebe! Rosti v milosti! Jdi kupředu! Nezůstávej stát, nechoď nazpět! Kupředu k vítězství! Vzmuž se v Pánu, můj drahý hochu! Bojuj ještě trochu déle s velkým protivníkem, potom přijde vysvobození a výzbroj bude □ložena k nohám našehc□ drahého Vykupitele. Proder se každou překážkou. Vyhlíži-li budoucnost nějak zatemněle, důvěřuj jen a věř! Mraky se protrhnou a světlo opět zasvitne. Mé srdce ti říká: Chval Boha, chval Jej za všecko, co pro tebe učinil, pro t.vého otce i pro mne. Započni správně nový rok.

Tvoje matka, E.G.White."

Shromáždění ve Weest Enosburgh bylo jedno z nejzajímavějších. Bylo dobré opět se setkat a promluvit si se starými, vyzkoušenými přáteli v tomto státě. Dobré a velké dílo bylo zde v krátkém čase vykonáno. Tito přátelé byli většinou chudí, museli namáhavě pracovat pro

zpříjemnění domova a života tam, kde jeden dolar se tíž vydělává než na Západě dva a přece byli k nám štědří. [1T 664] O tomto shromáždění bylo napsáno mnoho podrobností v *"Review"* a jedinĚ: nedostatek místa na těchto stránkách mně zabraňuje jejich opakování. V žádném státě nejsou bratří Boží věci věrnější než ve starém Vermontu.

Na své cestě z Enosburghu jsme se na jednu noc zastavili v rodině br.Wm.White. Bratr C.A.White, jeho syn, nám vyložil a předvedl svou kombinovanou patentovanou pračku a ždímačku, a prosil nás o radu. Jelikož jsem psala proti tomu, aby se náš lid zabýval patentním právem, přál si vědět, jak pohlížím právě na jeho patent. Otevřeně jsem mu řekla, co nemyslím tím, co jsem napsala a co tím myslím. Nemyslím, že je špatné vůbec mít co dělat s patentním oprávněním, poněvadž je to téměř nemožné, jelikož velmi mnoho věcí, s nimiž denně zacházíme, je patentovaných. Ani si nepřejí, aby se šířila myšlenka, že by bylo špatné používat patentního práva, vyrábět a prodávat předměty, které by stály za patentování. Mínila jsem, aby bylo chápáno, že je pro náš lid špatné, kdyby strpěli, aby byli klamáni, podváděni a šizeni takovými muži, chodícími po kraji, prodávájícími patentní právo prodeje toho nebo onoho stroje nebo předmětu pro jistou krajinu. Mnoho z těch věcí je zcela bezcenných, poněvadž vlastně ve skutečnosti nic nezdokonalují. A ti, kteří se tímto prodejem zabývají patří, s několika málo výjimkami, do třídy podvodníků.

A opět někteří z našich lidí se počali zabývat prodejem patentovaného zboží, o němž měli důvod věřit, že není tím, zač je jim vydáván. Je překvapující, že tak mnozí z našich lidí i když byli dostatečně varování, dávají se klamat nesprávným ujiš□ováním těchto prodavačů patentního zboží. Některé patenty jsou skutečně hodnotné a někteří s nimi dobře pochodili. Ale mým míněním je, že tam kde byl získán jeden dolar, sto dolarů bylo ztraceno. Těmto patentním zárukám není radno důvěřovat. A ona skutečnost, že ti, kteří se jimi zabývají, jsou jen s několika málo výjimkami zřejmými podvodníky a lháři, [1T 665] činí poctivému muži těžkým získat důvěru a přízeň, které je hoden, když nabízí skutečně hodnotný předmět.

Bratr White předvedl společnosti svou kombinovanou pračku a ždímačku za přítomnosti br.Bourdeau, br.Andrewse, mého manžela a mne a nemohli jsme jinak, než ji příznivě posoudit. Později mně jednu též daroval a br.Corliss z Maine, kterého jsme si sjednali, v několika minutách ji sestavil a uvedl do chodu. Sestra Burgessová z kraje Gratiotského, naše služebná, má z ní velikou radost a je z ní velmi spokojená. Pracuje dobře a velice rychle. Slabá žena, která má jen syna nebo manžela k obsluze tohoto stroje, může mít vyprané velké prádlo v několika hodinách a může jen na práci dohlížet. Br.White rozeslal oběžníky - prospekty, které může obdržet každý, kdo nám napíše a přiloží poštovné.

Naše příští shromáždění se konalo v Adams Center N.Y. Bylo to velké shromáždění. Byli tam někteří lidé z místa i okolí, jejich případy mně byly ukázány a o něž jsem měla hluboký zájem. Byli to mužové, kteří měli mravní hodnotu. Někteří byli v postavení, které jim stěžovalo nést kříž přítomné pravdy, nebo se tak aspoň domýšleli. Jiní opět, kteří dosáhli středního věku a byli od dětství vedení k zachovávání soboty, ale dosud nenesli Kristův kříž. Těmi bylo zdánlivě těžko pohnout. Potřebovali zatřesení, aby nespoléhali na své dobré skutky a aby počali poci□ovat, že jsou bez Krista ztraceni. Nemohli jsme tyto duše zanechat a pracovali jsme ze všech sil, abychom jim pomohli. Nakonec se přece dali přesvědčit a měla jsem později radost, když jsem od některých z nich slyšela dobré zprávy o všech. Doufáme, že láska k tomuto světu nevypudí z jejich srdcí lásku k Bohu. Bůh obrací silné muže vlastnící velké statky a staví je do řady. Budou-li chtít prospívat v křesťanském životě, růst v milosti a sklízet bohatou odměnu, budou muset užívat svého nadbytku k šíření věci pravdy. [1T 666]

Když jsme opustili Adams Center, zdrželi jsme se několik dní v Rochesteru a odtud jsme se vydali do Battle Creeku, kde jsme zůstali přes sobotu a první den. Pak jsme se vrátili domů, kde jsme ztrávili příští sobotu a první den s bratřími, kteří se shromáždili z různých míst.

Můj manžel se ujal knižních záležitosti v Battle Creeku a církev zde dala velkodušný a vzácný příklad. Na shromáždění ve Fairplainsu se rozhovořil o rozdávání knih všem, kteří si je nemohou koupit a to knih jako "Duchovní dary", "Provolání k matkám", "Jak žít?", "Výzva k mládeži", "Sobotní čtení" a tabulka s "Klíčem vysvětlivek". Plán se setkal se všeobecným schválením. Ale o tomto důležitém díle chci promluvit na jiném místě.

Případ Hannah Moreové

Příští sobotu jsme se sešli se sborem Orleánským, kde můj manžel uvedl případ naší velmi politováníhodné sestry Hannah More. Když nás br.Amadon minulého léta navštívil, shledal, že s.More byla v Battle Creeku a poněvadž tam nemohla najít zaměstnání, odešla do Leelenaw, aby nalezla nový domov u starého přítele, který je spolupracovníkem v misionářských polích v Centrální Africe. Můj manžel i já jsme byli zarmouceni, že tato drahá Kristova služebnice musela se zříci společnosti spoluvěřících a rozhodli jsme se proto, že ji pozveme, aby s námi sdílela náš domov. Napsali jsme jí, aby se s námi sešla ve Wrightu a šla s námi. Ale nepřišla. Podávám zde její odpověď na náš dopis, datovanou 29.srpna 1867, kterou jsme obdrželi v Battle Creeku:

"Bratře White, tvé laskavé pozvání mně došlo poštou tohoto týdne. Jelikož zde dostáváme poštu pouze jednou za týden a zítra má být opět odeslána, spěchám s odpovědí. [1T 667] Jsme zde jako dříve v hluboké buši a jeden Indián odnáší vždy v pátek poštu a vrací se v úterý. Radila jsem se s bratrem Thompsonem o cestě a on říkál, že by bylo nejlepší a nejbezpečnější odjet odtud člunem a vydat se do Milvaukee a odtud do Grand Haven.

Jelikož jsem vydala všechny své peníze na cestu sem a byla pozvána, abych sdílela domov s rodinou bratra Thompsona, pomáhám sestře Thompsonově v domácích pracích a šití za dolar a 50 centů týdně, týden po pěti dnech, protože si nepřejí, abych pro ně pracovala v neděli a já zase nepracují v sobotu Hospodinovu, jedinou, kterou uznává Bible. Nemyslím vůbec na to, abych je opustila i přes naší rozdílnou víru. A on říká, že může jejich domov být i mým domovem, jen že nesmím vyzdvihovat svou víru mezi jeho lidem. Vyzval mne dokonce, abych zastávala jeho úřad, když je na kazatelském turné a já jsem to dělala. Sestra Thompsonová potřebuje pro své děti vychovatelku, jelikož jsou vnější vlivy tak škodlivé a zhoubné a školy tak nedostatečné a špatné, že nechce své drahé maličké mezi ně posílat, dokud nebudou křesťany, jak říká. Jejich nejstarší syn, dnes šestnáctiletý, je zbožný a Bohu oddaný chlapec. Přijali částečně zdravotní reformu a doufám, že si ji v brzku plně přivyknou a budou s ní spokojení. Bratr si objednal list "Zdravotní reformátor." Ukázala jsem mu několik výtisku, které jsem si přinesla.

Doufám a modlím se, aby přijali svatou sobotu. Sestra Thompsonová již v ní věří. On je podivuhodně zaměřen na své vlastní cesty a samozřejmě myslí, že má pravdu. Kdybych ho jen mohla přimět k tomu, aby četl knihy, které jsem přinesla "Dějiny soboty" a jiné, ale on se na ně jen podívá a nazve je nevěrnými a říká, že se mu zdá, že nesou na svém čele blud, ale já myslím, že kdyby jen pečlivě četli každou myšlenku našeho učení, našich zásad, že by nemohli jinak, než je přijmout jako biblické pravdy a vidět jejich krásu a souhlasnost. Nepochybuji, že by se sestra Thompsonová ihned ráda stala Adventistkou s.d., [1T 668] kdyby nebylo toho, že je její manžel tak zatvrzelý protivník něčeho takového. Než jsem zde přišla, vtíralo se mi stále na mysl, že zde mám vykonat práci. Ale pravda je již v rodině známá a když to nemohu přivést dále, zdá se mi, že je moje dílo vykonáno, nebo téměř vykonáno. Nestydím se v tomto bezbožném pokolení za Krista a raději bych sdílela svůj los se světiteli soboty a s Božím vyvoleným lidem.

Potřebuji nejméně deset dolarů, abych se dostala do Greenville. To by mně s tím málem, co jsem si vydělala, stačilo. Ale ted počkám, co mně napíšete a jak to zařídíte s odesláním peněz. Na jaře bych sama měla dost na cestu a myslím, že by to tak bylo nejlépe. Kéž nás Pán vede a požehná nám v každém našem podnikání, je vroucím přáním mého srdce. Kéž bych zastávala. právě to postavení, které mně můj Bůh ve své morální vinici přiděluje, kéž bych ochotně plnila každou povinnost jakkoli obtížnou by se mohla zdát, k Jeho spokojenosti, je mým upřímným přáním a procítěnou modlitbou."

Hannah More

Po obdržení tohoto dopisu jsme se rozhodli, že pošleme sestře More potřebnou částku, jakmile jen budeme moci. Ale než se nám k tomu naskytla příležitost, rozhodli jsme se odjet do Maine, navrátit se v několika málo týdnech, kde bychom mohli pro ni poslat, než bude plavba uzavřena. A když jsme se rozhodli, že zůstaneme v Maine, New Hampshire, Vermont a New Yorku, kde jsme chtěli pracovat, napsali jsme jednomu bratru z tohoto kraje, aby navštívil vedoucí bratry v okolí a poradil se s nimi o přivezení sestry More a poskytnutí jí prozatímního domova, než se navrátíme. Ale dokud byla přeplavba ještě možná, bylo na věc zapomenuto a když jsme se navrátili, shledali jsme, že nikdo nejevil zájem pomoci sestře

More v onom kraji, kde se mohla s námi setkat a odebrat se s námi do našeho domova. Byli jsme zarmouceni a nešťastni a ve shromáždění v Orleánsu, které se konalo druhou sobotu po našem příjezdu, předložil manžel bratřím její záležitost. [1T 669] V Review l8.února 1868 podal manžel následující krátkou zprávu o všem, co bylo řečeno a vykonáno pro sestru More:

"V tomto shromáždění jsme předložili věc sestry Hannah More, zdržující se nyní v severozápadním Michiganu, u přátel nezachovávajících biblickou sobotu. Konstatovali jsme, že tato Kristova služebnice přijala sobotu, když konala misionářskou práci ve střední Africe. Když to vešlo ve známost, nebyly její služby v tomto směru již žádoucí a ona se navrátila do Ameriky, aby si vyhledala domov a zaměstnání mezi domácími víry. Soudíme dle jejího nynějšího pobytu, že v tom došla zklamání. Nikdo určitý nezaslouží zvláštního pokárání v její věci, ale zdá se nám, že zde je buď nedostatek přiměřené péče v našem organisačním řádu pro povzbuzení takových osob a dopomožení jim k užitečné práci, nebo že bratři a sestry, kteří měli potěšení setkat se se sestrou More, nekonali svou povinnost. Jednomyslně bylo odhlasováno, aby jí bylo umožněno nalézt domov na blízku bratří a až do Generální Konference, kdy bude její záležitost předložena našemu lidu. Přítomný bratr Andrews plně schválil akce bratří."

Z toho, co jsme poznali později z chladného a lhostejného zacházení, jakého se sestře More v Battle Creeku dostalo, je jasné, že můj manžel velmi shovívavě pohlížel na onu věc, když prohlásil, že nikdo nezasluhuje zvláštního pokáráni v její věci. Kdyby všechna fakta byla známá, žádný křesťan by nemohl než pokárat všechny členy oné církve, kteří znali její poměry a přece o ni nejevili osobní zájem. Zajisté, že bylo povinností služebníků tak učinit a ohlásit církvi, když se druzí již před nimi této věci neujali. Ale jednotliví členové onoho nebo druhého sboru by se neměli domnívat, že existuje pro ně omluva, že nemají zá;em na takových osobách. Po tom, [1T 670] co bylo řečeno v Review o této sebeobětavé Kristově služebníci, byl by každý čtenář Review v Battle Creeku, když se byl dozvěděl, že přišla do města, omluven tím, že by ji osobně navštívil a dotázal se po jejích potřebách.

Sestra Strongová, manželka bratra J.Stronga, Jr., byla v Battle Creeku v téže době jako sestra More. Obě přijely do tohoto města téhož dne a opouštěly je opět téhož dne. Sestra Strong-ová sedící po mém boku praví, že jí sestra More požádala, aby jí zprostředkovala nějaké zaměstnání, aby mohla zůstat mezi světiteli soboty. Sestra More prohlásila, že je ochotna dělat cokoli, ale nejraději, že by vyučovala. Požádala také bratra A.S. Hutchinse, aby ohlásil její věc vedoucím bratřím v kanceláři Review a aby se pokusili pro ni získat školu. To bratr Hutchins rád udělal. Ale nedostalo se jí povzbuzení, když se ukázalo, že není na otevření školy vyhlídky. Svěřila se také sestře Strongové, že nemá prostředků a že musí jít do provincie Leelenay, jestliže nedostane v Battle Creeku zaměstnání. Často si stěžovala dojemnými slovy, že musí opustit bratry a sestry.

Sestra More napsala panu Thompsonovi, že přijímá nabízený jí domov v jeho rodině a že počká, dokud jí neodpoví. Sestra Strongová šla s ní hledat místo, kde by mohla zůstat, dokud nepřijde odpověď od pana Thompsona. Na jednom místě jí bylo řečeno, že může zůstat od středy do pátku, kdy rodina odcestuje. Tato sestra oznámila případ sestry More své pokrevní sestře, která bydlela nablízku a byla též světitelkou soboty. Když se vrátila, řekla sestře More, že může u ní zůstat do pátku, že její sestra prohlásila, že se jí nehodí, aby ji vzala potom k sobě. Sestra Strongová se pc□zději dověděla, že pravá výmluva byla, že není se sestrou známá. Mohla jí přijmout, ale nechtěla ji.

Sestra More se tedy ptala sestry Strongové, co má dělat. Sestra Strongová byla v Battle Creeku téměř cizinkou, [1T 671] ale napadlo jí, že by ji mohla dostat do rodiny jednoho chudého bratra, svého dobrého známého, který se nedávno přistěhoval z Montcalmského kraje. A zde měla úspěch. Sestra More tam zůstala do úterka, kdy se vydala na cestu do provincie Leelenayské. V Chicagu si peníze, aby mohla dokončit svou cestu. Její pc□třeby byly v Battle Creeku alespoň některým známé, neboť jí jako důkaz toho nebylo nic počítáno za její krátký pobyt v ústavě.

Ihned po našem návratu z Východu, napsal jí můj manžel, když se dověděl, že nebylo nic učiněno, jak jsme žádali, aby byla sestra More někde umístěna, odkud by se mohla ihned po našem návratu vydat za námi, aby k nám co nejdříve přijela, načež nám následovně odpověděla:

Leland, Leelenaw County, Mich., 20. února 1868.

"Můj milý bratře White, obdržela jsem Tvůj dopis ze dne 3. února. Nalezl mne v ubohém zdravotním stavu, poněvadž nejsem zvykla na zdejší studené severské zimy, kdy leží všude sníh 4 stopy vysoko. Pošta je k nám doručována na lyžích.

Nezdá se být možné, že bych se mohla k vám dostat počátkem jara. Cesty jsou dost špatné i bez sněhu. Radí mně zde, že bude nejlépe počkat až bude opět zahájena plavba, potom jet do Milvauke a potom do Grand Haven a odtud vlakem na místo, odkud je k vám nejblíže. Doufala jsem, že se dostanu mezi svůj lid již minulého podzimu, ale nebylo mně této výsady dopřáno.

Pravdy, kterým věříme, zdají se být stále důležitější a naše práce připravit Pánu hotový lid před Jeho příchodem, nesmí být zdržována. Nesmíme být pouze sami oděni rouchem svaiebním, ale musíme být věrnými v doporučování přpravy i druhých. Přála bych si být již s vámi, ale zdá se to být nemožné nebo alespcň neproveditelné, abych při svém chatrném zdraví se sama vydala na takovou cestu a k tomu ještě uprostřed zimy. Kdy bude Generální Konference, [1T 672] o které se zmiňuješ? A kde? Mám za to, že mně konečně i Review podá potřebnou informaci.

Domnívám se, že mé zdraví utrpělo tím, že jsem držela sobotu sama ve studené světnici. Ale myslela jsem, že bych ji nemohla zachovávat v místnosti, kde je všemožné práce a světské rozhovory na denním pořádku jako u světitele neděle. Myslím, že je to den nejpilnější práce u těch, kteří zachovávají první den. Skutečně, nezdá se mně, že by ti nejlepší světitelé neděle zachovávali nějaký den, jak by měli. Ach, jak po tom toužím, abych byla opět pospolu se světiteli soboty. Sestra White by mně jistě ráda viděla v reformovaném oděvu. A☐ mně laskavě pošle vzorek a já jej zaplatím, až přijedu. Domnívám se, že potřebuji být vybavena, až přijedu mezi vás.Velmi bych si toho přála. Sestra Thompsonová také myslí, že by ráda nosila reformovaný oděv.

Měla jsem dýchací potíže, že. jsem nebyla po více než týden s to spát, domnívám se, že se to stalo rozpojením trouby u kamen, což docela naplnilo můj pokoj kouřem a plynem právě v době, když jsem se chystala ulehnout a spala jsem tam bez náležitého větrání. Tehdy jsem nevěděla, že je kouř tak nezdravý, ani jsem nedbala, že je prosycen nezdravým plynem vycházejícím ze dřeva a uhlí. Procitla jsem s takovým pocitem dušnosti, že jsem vůbec nemohla v leže dýchat a ztrávila jsem zbytek noci v sedě. Nikdy před tím jsem nepoznala strašlivý pocit dušení. Počínala jsem se obávat, že již nikdy nebudu moci spát. Poručila jsem se proto do Božích rukou na život a na smrt, vroucně jsem Ho prosila, aby mne ušetřil, potřE:buje-li mne ještě déle na své vinici. Jinak jsem neměla již přání žít. Cítila jsem se dokonale spokojená v Božích rukou. Ale cítila jsem také, že musím klást odpor satanským vlivum. Prosila jsem proto, aby satan ustoupil a odešel ode mne a řekla jsem Pánu, že nehnu ani prstem, abych sama si volila život nebo smrt, ale že to slepě ponechám Jemu, který mne zná skrz na skrz. Neznala jsem svou budoucnost, [1T 673] ale přesto jsem říkala: Tvá vůle je nejlepší. Život nemá pro mne již půvabu v tom, co se týče jeho radovánek. Všechna jeho bohatství, všechny jeho pocty jsou ničím u porovnání s užitečností. Já si jich nežádám, nemohou uspokojit ani naplnit bolestivou prázdnotu, kterou ve mně zanechává nesplněná povinnost. Nechtěla bych žít neužitečně, abych byla v životě pouhou skvrnou nebo nepopsaným listem. A i když se takováto smrt zdá mučednickou smrtí, podrobuji se, je -li to Boží vůle.

Řekla jsem nedávno sestře Thompsonové: "Kdybych byla u bratra White, modlili by se za mne a mohla bych se uzdravit." Tázala se mne, nemohli-li bychom poslat pro vás a bratra Andrewse, ale to se zdálo neproveditelné, poněvadž jsem podle vší pravděpodobnosti nemohla zůstat na živu do té doby, než byste přišli. Věděla jsem, že by mne mohl Pán svou mocí a silnou paží uzdravit i zde, což by bylo nejlepší. Cítila jsem se v bezpečí, když jsem Mu to svěřila. Věděla jsem, že by mohl poslat anděla, aby čelil tomu, který má moc smrti, to je ďáblu a měla jsem jistotu, že by tak učinil, kdyby to bylo to nejlepší. Věděla jsem též, že by mohl vnuknout prostředky, kdyby jich bylo pro mé uzdravení zapotřebí a věděla jsem s jistotou, že by tak učinil. Brzy mně bylo opět lépe a mohla jsem zase spát.

Z toho vidíš, že jsem dosud zachovaný památník Božího milosrdenství a věrnosti, působící starosti a bolest Jeho dítkám. On netrápí z radostí a potěšení dítky člověka, ale někdy jsou zkoušky zapotřebí jako metla a trest, aby nás odvrátil od zemského.

"Dej nám hledat opravdovou blaženost
vysoko mimo uspěchaný svět."

Nyní mohu říci s básníkem:

Pane, nepřináleží mému pečování,
zda zemru, nebo zda budu žít.
Bude-li můj život dlouhý, budu se radovati,
že tě smím dlouho poslouchati.
Krátký-li, proč bych smutná byla?
Vždyť tento svět musí pominout.
Kristus mne nevede horšími a temnějšími cestami
než jakými sám dříve procházél.
Kdoko-li chce vejít do Jeho království,
musí vstoupiti jen Jeho dveřmi. [1T 674]
Přijdi Pane, kéž milost tvá mi dopřeje
pohledět v tvoji svatou tvář.
Bylo-li již zde na zeni
dílo tvé ušlechtilé a rozkošné,
jaká teprv bude sláva tvoje?
Ráda bych skončila své truchlivé naříkání
a únavné, hříšné dny
abych se spojila s vítěznými svatými,
kteří zpívají slávu Hospodinovu.
Znám velmi málo o tomto stavu věcí,
můj zrak víry je zakalen,
však dostačí,
že Kristus vše zná, a že já budu s Ním.

Baxter

Opět jsem měla bezesnou noc a cítím se dne velmi bídně. Modli se, aby byla na mně dokonána Boží vůle, ať to je již mým životem nebo smrtí.

Tvoje u víře v život věčný Hannah More.

Kdybys znal nějakou možnost, která by mně pomohla dostat se k vám dříve, oznam mně to, prosím,

H.M."

Ačkoli je mrtvá, mluví. Dopisy, které jsem zde citovala, budou čteny s hlubokým zájmem všemi těmi, kteří již četli oznámení o jejím úmrtí v právě vyšlém Review. Mohla být ku požehnání kteréko-li rodině zachovávající sobotu, která by ji byla dovedla ocenit. Ale ona nyní spí. Naši bratři v Battle Creeku a okolí mohli připravit více než milý a útulný domov pro Ježíše v osobě této zbožné ženy. Ale tato příležitost je již nenávratně pryč. Nebylo to pohodlné, vítané. Neznali ji. Byla pokročilého věku a mohla se stát břemenem. Takové smýšlení ji zatarasilo cestu k domovům vyznávajících Kristových přátel, kteří očekávají na Jeho příchod a přesto ji vyhnali od těch, které milovala k protivníkům její víry, do severního Michigaru, do mrazu, zimy, aby zmrzla až k smrti. Zemřela jako mučednice sobectcí a lakoty těch, kteří tvrdí, že zachovávají přikázání.

Prozřetelnost udělila v tomto případě strašlivou důtku [1T 675] za chování těch, kteří tuto cizinku nepřijali. Ale ona vE□ skutečnosti nebyla cizinkou. Byla známá svou pověstí, ale přec:e nebyla přijata. Mnozí mohou poci□ovat smutek při pomýšlení, jak stála sestra More v Battle Creeku a prosila zde o domov u lidu své volby. A když ji v duchu následuji až do Chicaga, kde si vypůjčila peníze, aby měla na úhradu cestovného na místo svého konečného odpočinku, když pomyslím na onen hrob v Leelenay, kde odpočívá tato vzácná vyděděná, kéž je Bůh milostiv těm, kteří to zavinili.

Ubohá sestra More. Ona nyní spí, ale my jsme učinili, co bylo v našich silách. Když jsme byli posledního srpna v Battle Creeku, ohdrželi jsme první z oněch dvou dopisů, které uvádím, ale tenkrátE jsme neměli peněz, abychom jí poslali. Můj manžel poslal pro ně do Wisconsinu a Iowy a dostal 70 dolarů na úhradu našich výloh za svclání shromáždění na Západě, které se odbývalo minuléro září. Doufali jsme, že budeme mít prostředky, které bychom jí mohli ihned po svém návratu ze Západu pc□slat, aby mohla zřplatit cestovné do našeho domova v Montcalmu.

Štědří přátelé na Západě nám poskytli potřebné peníze, ale když jsme se rozhodli doprovázet bratra Ano'rewse do Maine, byla celá věc odložena až do našeho návratu. Nečekali jsme, že se zdržíme na Východě déle než čtyři měsíce, což by nám bylo dopřálo dostatečně času, poslat hned po našem návratu pro sestru More, abychom ji k nám dostali před ukončením paroplavby. A když jsme se rozhodli zůstat na Východě o několik týdnů déle, než jsme původně zamýšleli, ne□tráceli jsme čas a požádali několik bratří v okolí, aby poslali pro sestru More a aby jí poskytli domov než se vrátíme. Jak jsem již řekla, učinili jsme, co jsme mohli.

Ale proč jsme se měli více zajímat o tuto sestru než ostatní? Co jsme chtěli od této nadobro vyčerpané misionářky? Nemohla vykonávat naši domácí práci a měli jsme pouze jedno dítě, které mohJ.a vyučovat. A zajisté, že nemohlo být mnoho očekáváno od osoby ts.k vysílené jakc je ona, která dosáhla již téměř 60-ti let. Nepotřebovali jsme ji pro nic zvláštního, jen aby přinesla Boží požehnání do našeho domova. [1T 676] Je mnoho důvodů, pro které měli mít bratři větší zájem o případ sestry More než my. Nikdy v životě jsme ji neviděli a neměli jsme jinou možnost seznámit se s jejím příběhem a její oddaností Kristově věci a lidskosti, než měli všichni čtenáři Review. Naši bratři v Battle Creeku viděli tuto ušlechtilou ženu a někteří z nich znali více nebo méně její přání a patřeby. My jsme neměli p□,rěz, abychom jí pomohli, ale oni měli. Byli jsme již přetíženi starostmi a potřebovali jsme doma osobu mající sílu a veselí mládí. Potřebovali jsme pomoc sami, místo abychom m□□ pomáhali. Ale většina našich bratří v Battle Creeku je tak situována, že by jim sestra More nezpůsobila tu nejmenší starost a nebyla jim břemenem. Mají ča:, sílu a poměrně málo starostí.

A přece nikdo neprojevil v její záležitosti zájem, jaký jsme projevili my. Než jsme se odebrali na Východ, mluvila jsem dokonce ve velkém shromáždění minulého podzimu o tom, že zanedbávají sestru More. Mluvila jsem o povinnosti prokázat čest tomu, kdo jí je hoden. Zdálo se mi, že moudrost tak daleko opustila moudré, že nebyli schopni ocenit mravní hodnotu. Řekla jsem tomuto sboru, že je mezi nimi mnoho těch, kteří nalézají dost času ke schůzkám, zpěvu a hraní na různých hudebních nástrojích, že umějí dávat své peníze umělcům, aby zmnohonásobili svou oblíbenost, nebo je dovedou utratit ve veřejných zábavách, ale nemají, co by dali vysílené misionářce, která přijala z celého srdce přítomnou pravdu a přišla, aby žila s těmi, kteří tutéž vzácnou víru mají. Radila jsem jim, aby přestali a uvážili, co děláme my a navrhovala jsem, aby na tři měsíce zavřeli své hudební nástroje a udělali sobě. čas pokořit se před Bohem v sebezkušování, pokání a modlitbě, dokud by se nenaučili znát nároky, které má Pán na ně, jako na své vyznávající dítky. Moje duše byla pobouřena zlem, které bylo učiněno Ježíši v osobě sestry More a osobně jsem o tom z mnohými mluvila. [1T 677]

Tato věc se neodehrávala někde v koutku. A přece přesto, že se dostala na veřejnost následována byla velkým a dobrým dílem ve sboru Battlecreeckém, neznažil se tento sbor, aby napravil minulost přivedením zpět sestry More. A jedna žena, manželka našeho kazatele, později prohlásila: "Nevidím toho potřebu, aby bratr a sestra White dělali pro nic a za nic tolik povyku k vůli s.More. Myslím, že celé věci vůbec nerozumějí." Pravda, nerozuměli jsme tomu. Je to mnohem horší, než jsme se tehdy domnívali. Kdybychom tomu byli rozuměli, nikdy bychom byli neopustili Battle Creek, dokud bychom byli jasně nevyložili onomu sboru hřích, kterého se dopouštěl, když přivolil, aby je tak opustila a dokud bych byla nezařídila, aby byla zavolána zpět.

Jistý člen tohoto sboru řekl v podstatě v rozhovoru o s.More o tom, že odešla takovým způsobem, asi toto: "Nikdo si nyní pravděpodobně nebere odpovědnost za takové případy. Bratr White se vždy o ně staral." Ano, staral se. Bral je do svého domu, až zaplnil každou židli a každé lůžko, potom teprve šel k bratřím a prosil je, aby přijali ty, které on již přijat nemohl. Když potřebovali peníze, dal jim a vybízel druhé, aby následovali jeho příkladu. V Battle

Creeku musí mužové dělat, co dělal on, nebo spočine Boží zlořečenství na tomto sboru. Není zde pouze jeden člověk, ale je jich zde na padesát, kteří mohou víceméně dělat, co dělal on.

Říká se nám, že se musíme navrátit do Battle Creeku. To nejsme ochotni učinit. Pravděpodobně to nebude nikdy naší povinnosti. Nesli jsme tam těžká břemena, až jsme již dále nemohli. Bůh chce zde mít silné muže a ženy, aby mezi sebou toto břímě rozdělili. Ti, kteří se stěhují do Battle Creeku, kteří tam přijímají postavení a kteří nejsou ochotni přiložit ruku k tomuto druhu díla, udělali by tisíckrát lépe, kdyby se obrátili jinam. Jsou takoví, kteří vidí a cítí a rádi prokazují v osobě Jeho svatých dobro Ježíši. Dejte jim možnost práce. Ty, kdo toto nedovedou, nechte jít tam, kde by nestáli v cestě Božímu dílu. [1T 678]

To se zvláště hodí na ty, kteří stojí v čele díla. Jednají -li špatně, vše je špatné. Čím větší odpovědnost, tím větší zkáza v případě nevěrnosti. Nevykonávají-li vedoucí bratři věrně své povinnosti, nebudou ani ti, kteří jsou jimi vedeni konat své povinnosti. Muži, stojící v čele díla v Battle Creeku, musí být všude příkladem stádci. Činí-li to, dostane se jim veliké odměny. Nedbají-li toho a přece přijímají takové postavení, budou muset skládat strašlivý počet.

My jsme učinili, co bylo v našich silách. Kdybychom byli mohli minulého léta a podzimu disponovat penězi, byla by sestra More nyní mezi námi. Když jsme poznali svůj skutečný majetkový stav, jak jsme ukázali ve 13. čísle Svědectví, brali jsme to oba vesele a říkali jsme, že nechceme nést odpovědnost za peníze. To bylo špatné. Bůh si přeje, abychom měli peníze, abychom mohli, jak tomu bylo právě v minulosti, pomáhat, kde je pomoci potřebí. Satan nám chce v tom svázat ruce a druhé svádět k lehkomyslnosti, necitelnosti a chamtivosti, aby se mohla opakovat taková krutost, jako v případě s.More.

Vidíme vyděděnce, vdovy, sirotky, úctyhodné chudáky, potřebné kazatelé a mnoho příležitostí, kde je možno užít peněz k Boží slávě, ku šíření Božího díla a k ulehčení strádání svatých a přeji si nyní peníze, abych jich použila pro Boha. Zkušenost téměř celého čtvrt století za našeho tak častého cestování, kdy jsme poznávali životní podmínky potřebných, nám dávají potřebnou kvalifikaci pro spravedlivé použití peněz našeho Pána. Kupuji si vlastní psací potřeby, platím vlastní poštovné a trávím velkou část svého času psaním pro dobro druhých a vše, co jsem dostala za tuto práci, která mne strašlivě vysílila a znavila, nezaplatilo by ani desetinu mého poštovného. Když mně byly prostředky vnucovány, odmítla jsem je, nebo jsem je přijala pro takové dobročinné účely jako je Vydavatelská Společnost. Tak to již dělat nebudu. Budu vykonávat svou pracovní povinnost jako vždy, ale mé obavy přijímat peníze pro potřebu Páně již vyprchaly. [1T 679] Tento případ s.More mne zcela probudil, abych spatřovala ve zbavování se prostředků satanovo dílo.

Ubohá s.More. Mému manželu bylo bídně, když uslyšel, že je mrtvá. Oba jsme měli pocit, že není více drahé matky, po jejíž společnosti sama naše srdce toužila. Někteří mohou snad říci: Kdybychom bývali na místě těch, kterým bylo známo něco z přání a potřeb této sestry, nebyli bychom udělali to, co oni. Doufám, že nebudete nikdy muset trpět výčitkami svědomí, které musí cítit někteří, kteří byli tolik zaujati vlastními záležitostmi, že nebyli ochotni nést žádnou odpovědnost v jejím případě. Kéž je Bůh milostiv těm, kteří se tak obávají podvodu, že raději opustí úctyhodnou, sebeobětavou Kristovu služebníci. Pro toto opomenutí byla jako omluva učiněna tato poznámka: Byli jsme již tak často oklamáni, že se bojíme cizinců. Učil nás náš Pán a Jeho učedníci, abychom byli velmi opatrní a na stráži a nepřijímali cizinců, abychom snad neučinili chybu a neměli nesnáze s pečováním o nehodnou osobu?

Pavel napomíná Židy: "Láska bratrská zůstavejž mezi vámi!" Žd 13,1. Nelichoťte si, nedělejte si naděje, že není třeba toho napomenutí. Že není doba, kdy je toho napomenutí zapotřebí, kdy bratrská láska může ustydnout. Pokračuje: "Na přívětivost k hostům nezapomínejte, skrze ní zajisté někteří nevěděvše, anděly za hosty přijímali." Žd 13,21. Prosím přečtěte si Mt 25,31 a dále. Čtěte to bratři, až vezmete příště Bibli do ruky při své ranní nebo večerní rodinné pobožnosti. Dobré skutky konané těmi, kteří budou uvítáni v nebeském království, jsou prokazovány Pánu Ježíši v osobě Jeho trpícího lidu. Ti, kteří prokazovali tyto dobré skutky, nevědí, že udělali něco pro Krista. Neučinili nic více, než svou povinnost vůči trpícímu lidstvu. Ti na levici nevidí, že zraňovali a tupili Krista přehlížením a zanedbáváním potřeb Jeho lidu. Ale oni zanedbali činit pro Krista v osobě Jeho svatých a pro

toto opomenutí půjdou do věčného zatracení. [1T 680] A jeden rozhodný bod jejich obmeškání je takto oznámen: "Byl jsem cizincem a nepřijali jste mne."

Tyto věci nepřináleží jedině Battle Creeku. Jsem zarmoucena sobectvím mezi vyznávajícím Božím lidem všude. Kristus odešel, aby připravil pro nás věčné domovy a my mu máme odmítnout domov na pouhých několik málo dnů, v osobě jeho svatých, kteří jsou vyděděni? On opustil domov slávy, své vysoké velení, aby zachránil ztraceného člověka. Stal se chudým, abychom my Jeho chudobou zbohatli. Podřídil se urážkám, aby člověk mohl být vyvýšen a připravil domov, který bude bez poskvrny pro svou líbeznost a trvalý jako Boží trůn. Ti, kteří jednou konečně zvítězí a zasednou s Kristem na Jeho trůn, budou následovat Ježíšova příkladu a ochotně a radostně budou Mu obětovat v osobě Jeho svatých. Ti, kteří toho nedovedou, odejdou do věčného zatracení.

Zdravé vaření

Z posledních sedmi měsíců jsme byli doma jen asi čtyři týdny. Na svých cestách jsme zasedali u mnoha různých stolů, od Iowy až po Maine. Někteří z těch, které jsme navštívili, žili dle nejlepšího světla, jehož se jim dostalo. Jiní opět, kteří měli tutéž možnost naučit se žít zdravě a dobře, učinili sotva první kroky v reformě. Řeknou vám, že nedovedou vařit novým způsobem. Ale nemají omluvy pro svůj způsob vaření, neboť v díle "Jak žít" je mnoho výborných předpisů a toto dílo je lehce dostupné. Neříkám, že je učení v této knize dokonalé. Brzy vám budu moci předložit malou knížku, která bude v mnohém ohledu více odpovídat mému duchu. Ale "Jak žít?" vyučuje vaření, které téměř zdaleka předčí vše a čím se cestující často setká, dokonce i mezi některými Adventisty s.d. [1T 681]

Mnozí nemají v této věci pocit povinnosti, proto se asi nepokoušejí správně připravovat pokrm. To může být konáno snadno, prostě a zdravě, bez používání slaniny, másla nebo masitých pokrmů. Zručnost se musí spojit s jednoduchostí. Aby to byly ženy sto, musí číst a potom trpělivě provádět čtené v praxi. Mnohé raději trpí, než by si s tím dělaly starosti. Takovým říkám: Je na čase, abyste vyburcovaly své spící síly a vše si pročetly a naučily se, jak vařit prostě a přece tak, že budete předkládat tu nejchutnější a nejzdravější stravu.

I když je nesprávné vařit pouze pro ukájení chutě, neměl by nikdo zastávat názor, že je ochuzená strava správná. Mnozí jsou zeslabeni a vysíleni nemocí a potřebují výživnou, hojnou a dobře upravenou stravu. Často shledáváme, že je Grahamův chléb těžký, kyselý a jen z části propečený. To je z nedostatečného zájmu o učení a provádění důležité povinnosti kuchařky. Často shledáváme, že jsou sušenky nebo měkké koláče vysušené a ne upečené, a taktéž i jiné pečivo. A tu vám kuchařky říkají, že se dobře vyznají ve starém způsobu vaření, ale mají-li říci pravdu, jejich rodina nemá ráda grahamky, že by zemřeli kdyby jim tak vařily.

Řekla jsem si, že se tomu nedivím. Je to váš způsob připravování pokrmů, který je činí tak nechutnými. Jíst takové jídlo jistě přivodí porušené zažívání. Tyto ubohé kuchařky a ti, kteří musí jíst jejich pokrmy, vám zcela vážně řeknu, že jim zdravotní vaření nesvědčí. Žaludek nemá síly přeměnit chudý, těžký, kyselý chléb na dobrý chléb. Ale tento špatný chléb přemění zdravý žaludek v žaludek nemocný. Ti, kteří jedí takovou stravu, poznají, že se jim počíná nedostávat sil. Není zde nějaká příčina? Některé tyto osoby si říkají zdravotní reformátoři, ale vůbec jimi nejsou. Nevědí, jak vařit. Připravují koláče, grahamky, brambory, ale jde to stále dokola, téměř bez změny a ústrojí nedozná posilnění. [1T 682] Mají za to, že je to promarněný čas, věnují -li se získání důkladných zkušeností v přípravě zdravého a chutného pokrmu. Někteří jednají tak, jako by to, co snědí, bylo ztraceno a vše, cokoli naházejí do žaludku, aby ho naplnili, co se jim zdá stejně dobré jako strava připravená s tolikou péči. Je důležité, aby nám to, co jíme chutnalo. Není-li tomu tak a my jíme pouze mechanicky jako stroj, nezískáme správnou výživu a výstavbu těla, jak kdybychom jedli s chutí, čím plníme žaludek. Skládáme se z toho, co jíme. Abychom vytvořili dobrou jakost krve, musíme přijímat správný druh potravy, která je připravována správným způsobem.

Je náboženskou povinností všech, kteří vaří, aby se naučili, jak připravovat na různý způsob zdravé pokrmy, aby mohly být s potěšením pojídány. Matky by měly učit své dítky vařit. Které odvětví výchovy může být pro mladou dívku tak důležité, jako právě toto? Jídlo má co dělat se životem. Nedostatečné, ochuzené, špatně připravené jídlo neustále kazí krev tím, že oslabuje krev tvořící ústrojí. Je velmi důležité, aby se na kuchařské umění pohlíželo jako na nejdůležitější odvětví výchovy. Máme jen velmi málo dobrých kuchařek. Mladé dámy

mají za to, že stát se kuchařkou, znamená snížit se k otrocké službě. Tak tomu však není. Nepohlížejí na to ze správného stanoviska. Umění zdravotně připravovat pokrmy, zvláště chléb, není podřadnou vědou.

V mnoha rodinách se setkáváme s poruchami trávení, jejichž částá příčina bývá špatný chléb. Paní domu rozhodne, že se nesmí vyhodit a tak jej musí rodina jíst. Má se takto používat špatného chleba? Dáte jej do žaludku, aby byl přeměněn v krev? Má žaludek takovou sílu, aby přeměnil kyselý chléb ve sladký? Těžký chléb v lehký a plesnivý v čerstvý?

Matky zanedbávají toto odvětví výchovy svých dcer. Přijímají břímě pečování, starostí a dřiny a téměř se upracují, zatím co je dceři dovoleno, aby chodila na návštěvy, aby háčkovala nebo se věnovala vlastním zálibám. [1T 683] To je pochybená láska, pochybena laskavost. Matka tak škodí svému dítku a činí tak často po celý svůj život. Ve věku, kde by dítko mělo být schopno nést některá životní břemena, kráčí životem nezatíženo, vyhýbá se odpovědnosti, zatímco matka klesá pod břemenem starostí, jako vůz pod těžkými snopy. Dcera nemá snad ani v úmyslu být nelaskavá, ale je lhostejná a nedbalá, jinak by si povšimla znaveného pohledu a výrazu bolesti na tváři matčině a hleděla by vykonat svůj díl, aby nesla těžší část břemene, aby ulehčila matce, která musí být zbavená starostí, nemá-li onemocnět nebo dokonce klesnout mrtvá.

Proč jen chtějí matky být tak slepé ve výchově svých dcer? Byla jsem zarmoucená, když jsem navštívila některé rodiny a viděla jsem matku nést těžká břemena, zatímco dcera dávající najevo bujné veselí a mající výborné zdraví a sílu, vůbec nejevila starosti, ani nenesla žádné břemeno. Když se sejde veliká společnost a rodiny jsou jí zatíženy, viděla jsem matku klesající pod tíhou břemen, kdy všechno pečování je složeno na ní a dcery sedí v družné zábavě se svými mladými přáteli a nerušeně se veselí. To se mně zdá tak špatné, že nemohu nepromluvit k bezmyšlenkovitému mládí a nevyzvat je, aby se chopili práce. Ulehčete své unavené matce, doveďte jí do pokoje, usaďte ji pohodlně a přimějte ji, aby odpočívala a mohla se těšit se společnosti svých přátel.

Ale nejsou to dcery, které mají být v této věci kárány. Matka se zde dopouští chyby. Neučila trpělivě svou dceru, jak má vařit. Ví, že postrádá znalosti vaření a že proto nemá ona úlevu v práci. Musí dbát všeho, co vyžaduje péči, přemýšlení a pozornost. Mladé dívky by měly být důkladně a pečlivě vyučovány vaření. [1T 684] Cokoli jim život přinese, je toto vědomost, které mohou prakticky využít. Je to odvětví výchovy, které má nejpřímější vliv na lidský život, zvláště na život těch, kteří nám jsou nejdražší. Mnohá žena a matka, která neměla správnou výchovu a postrádá zručnost ve vaření, předkládá denně své rodině špatně upravená jídla, která ustavičně a jistě ničí zažívací ústrojí, tvoří špatnou krev a často vyvolávají akutní záněty a způsobují předčasnou smrt. Mnozí se připravili do hrobu pojídáním těžkého, kyselého chleba. Bylo mně na příklad vyprávěno o služebném děvčeti, které upeklo dávku kyselého, těžkého chleby, aby se ho zbavila a vše skryla, hodila to páru velmi vykrmených vepřů. Příštího rána nalezl hospodář svou prasnici mrtvou a když zkoumal žlab, nalezl kusy onoho těžkého chleba. Vyptával se a dívka se přiznala, co udělala. Neměla ani zdání o účinku takového chleba na prasnici. Když těžký, kyselý chléb je sto zabít vepře, který shltne i chřestýše a téměř každou odpornou věc, jaký účinek bude asi mít na ono jemné ústrojí, na lidský žaludek?

Je náboženskou povinností každé křesťanské dívky a ženy naučit se jednou péci dobrý, lehký chléb z nepřesaté pšeničné mouky. Matky by měly vzít své dcery s sebou do kuchyně již v jejich mládí a učit je kuchařskému umění. Matka nemůže očekávat, že její dcery pochopí tajemství vedení domácnosti beze vší výchovy. Měla by je trpělivě a laskavě poučovat a udělat jim práci co nejpříjemnější veselým, radostným obličejem a povzbudivými slovy uznání. Když udělají chybu jednou, dvakrát i třikrát, nekárejte je! Malomyslnost již koná své dílo a svádí je, aby řekly: Nemá to cenu, neumím to. Zde není doba pro kárání. Vůle slábne. Potřebuje povzbuzení, veselá, radostná slova, asi jako: [1T 685] "To nevadí, žes udělala chybu. Vždyť jsi jen učněm a musíš čekat, že uděláš nějakou chybu. Zkus to znovu. Dávej pozor na to co děláš. Buď velmi pečlivá a uvidíš, že budeš mít jistě úspěch."

Mnohé matky si neuvědomují důležitost tohoto odvětví věděnía raději udělají všechno samy, než by podstoupily nesnáze a potíže s vyučováním svých dítek a než by snášely jejich chyby a přehmaty v době učení. A když jejich dcery mají v učení nezdar, posílají je pryč se

slovy: "To nemá smysl, stejně neumíš to nebo ono udělat. Vyrušuješ a mateš mne více než mi pomáháš."

Tak je odmítána první snaha učednic a první nezdar tak ochladí jejich zájem a horlivost v učení, že se obávají jiné zkoušky a raději navrhují, že budou šít, plést, uklízet a vše jiné, než vařit. Zde se matka dopustila velké chyby. Měla je trpělivě učit, aby mohly získat praxi zkušenosti, které by odstranily nešikovnost a odpomohly nezručným pohybům nezkušeného pracovníka. Zde chci připojit výňatek ze Svědectví č.10, uveřejněného v roku 1864:

"Děti, které byly hýčkány a obsluhovány, stále toto očekávají a když se jejich očekávání nesplní, jsou zklamané a malomyslné. Tento sklon bude možno pozorovat v celém jejich životě. Budou ubohé zůstaveny bez pomoci, budou se opírat o druhé, hledat pomoc, budou očekávat od druhých, aby je šetřili a jim nadržovali a ustupovali. Pociťují jako křivdu, když je jim odporováno, i když již byli dosáhli věku dospělosti muže nebo ženy. A tak se plahočí tímto světem, jsou stěží schopni nést vlastní tíhu, často reptají a rozčilují se proto, poněvadž nejsou s ničím spokojeni.

V omylu se nacházející rodiče dávají dětem lekce, které jim přinesou jen zkázu a sami si tak sázejí trny pro vlastní nohy. Domnívají se, že si získají jejich lásku, když plní všechna přání svých dětí a dvolují jim sledovat vlastní zájmy. [1T 686] Jaký to omyl! Děti, kterým bylo tak poshovíváno, vyrůstají neusměrňovány ve svých tužbách, neustupují od svých náklonností, jsou sobecké, náročné, panovačné a kletbou samy sobě a všem kolem sebe. Ve velké míře drží rodiče ve svých rukou budoucí štěstí svých dítek. Na nich spočívá důležité dílo vytváření charakteru těchto dětí. Naučení, kterých se jim dostane v dětství půjdou s nimi celým jejich životem. Rodiče zasévají setbu, která vzroste a ponese ovoce, buď dobré nebo zlé. Mohou vyzbrojit své syny a dcery buď pro štěstí nebo bídu.

Děti by měly již od útlého mládí být učeny, aby byly užitečné, ary pomáhaly druhým. Mnoho dcer tohoto věku může bez výčitek svědomí vidět vlastní matku vykonávat těžkou práci, vařit, prát a žehlit, zatímco samy sedí v pokoji a čtou romány, pletou, háčkují nebo vyšívají. Jejich srdce jsou necitelná jako kámen. Ale kde má toto zlo svůj původ? Kdo je zde obvykle nejvíce hoden pokárání? Ubozí zklamáni rodiče. Přehlížejí budoucí dobro svých dítek a ve svém mylném zbožňování nechají je lenošit nebo dělat, co má jen malou cenu, co nevyžaduje cviku mysli nebo svalů a pak omlouvají své lenivé a necitelné dcery, že jsou slabé. Co je učinilo tak slabými? V mnoha případech je to špatné vedení rodičů. Správný domácí výcvik by napravil tělo i ducha. Ale děti jsou o to připravovány nesprávnými náhledy, až si počínají práci ošklivit. Práce je nepříjemná a neodpovídá jejich představě vznešenosti. Zdá se jim nehodné dámy a dokonce i sprosté mýt nádobí, žehlit nebo stát u necek. Je to moderní nauka poskytovaná děten: v tomto nešťastném století.

Boží lid se musí řídit vyššími zásadami než světáci, kteří se snaží zaměřit celý svůj způsob jednání dle módy. Bohabojní rodiče by měli školit své dítky [1T 687] pro užitečný život .. Připravovat je, aby nosily již v mládí břemena. Byly-li vaše děti práci nezvyklé, snadno se unaví. Budou si stěžovat na bolesti ve slabinách v ramenou a na unavené údy. A vy budete v nebezpečí, že ze soucitu raději uděláte práci sami, než byste je nechali trochu trpět. Uložte dětem nejprve velmi lehká břemena, potom je každým dnem o něco stupňujte tak dlouho, až budou moci vykonat bez únavy pořádný kus práce. Nečinnost je největší příčinou bolestí ve slabinách a ramenou mezi dětmi.

Matky by měly brát své dcery s sebou do kuchyně a trpělivě je vychovávat. Jejich tělesná konstrukce se takovou prací zlepší. Svaly se jim napnou a sesílí a jejich myšlení bude na konci dne zdravější a povznešenější. Budou snad unavené, ale jak je sladký odpočinek po řádně vykonaném kusu práce. Spánek, sladký obnovitel přírody, dodává nové síly znavenému tělu a připravuje je pro povinnosti příštího dne. Nedávejte dětem na srozuměnou, že na tom nezáleží, pracují-li či nepracují. Učte je, že jejich pomoc potřebujete, že jejich čas má s□:ou cenu a že závisíte na jejich práci."

Knihy a traktáty

Správný oběh a správná distribuce našich publikací je jedním z nejdůležitejších odvětví přítomného díla. Jen velmi málo může být bez toho uděláno. A naši kazatelé mohou udělat mnohem více v tomto díle, než kterákoli třída lidí. Je pravda, že před několika léty šli mnozí z

našich kazatelů s prodejem knih příliš daleko. Někteří z nich přidali k zásobě, kterou měli na prodej, nejen publikace malé skutečné hodnoty, ale též stejně bezcenné články obchodní.

Ale někteří naši kazatelé pohlížejí nyní krajně puntičkářsky na to, [1T 688] co jsem řekla o prodeji našich publikací ve Svědectví č.11. Jeden člověk ve státě New York, na němž těžce□ nespočívá břímě práce, který působil jako agent a měl stále dobrý výběr publikací, rozhodl se a napsal úřadu, že jim dává všechny publikace k disposici. A to je špatné. Zde vám podávám výňatek ze Svědectví č.11 :

"Břímě prodeje našich publikací by nemělo spočívst na kazatelích pracujících slovem i písmem. Jejich čas i síla by měly bých chovány v rese□rvě, aby mohli věnovat všechnu svou snahu celé řadě shromáždění. Jejich časem a silou by nemělo být plýtváno při prodeji knih, když mohou být dobře veřejnosti předloženy těmi, na nichž nespočívá břímě kázání Slova. Při vstupu do nových polí může snad být pro kazatele nutné, aby vzal nějaké publikace s sebou, aby je mohl nabídnout lidem. A může být také v některých případech nutné prodávat knihy a traktáty pro Vydavatelský úřad. Ale takovÉ práce se máme vyvarovat, kdykoli může být vykonáváme jinými.

První část toho výňatku je blíže označena poslední části. Abych vyjádřila trochu přesr.ěji svůj náhled na tuto věc, neměli by takoví kazatelé jako bratr Andrews, Wagoner, WhitE a Loughborough, kterýn□ je svěřen dohled nad dílem a kteří mají právě z té příčiny mnoho starostí, břemen a práce ještě přibírat ku svým břemenům prodej našich publikací, zvláště na stanových shromážděních a na Generálních Konferencích. Bylo navrhnuto, aby byli napomenuti takoví, kteří na takových shromážděních tak snížili hodnotu díla, že vykládali před zástupy zboží, které nebylo v nijaké spojitosti s dílem.

Naši kazatelé těšící se dobrému zdraví, mohou se s největší správností a ve správném čase zabývat rozprodáváním našich důležitých publikací. Zvláště horlivého úsilí vyžaduje tohoto času prodej a šíření takových děl, jaká byla nedávno nutně dcporučována pozorností našeho lidu. [1T 689] Ve čtyřech týdnech prodal a rozdal chudým můj manžel na naši cestě do Gratiot, Saginaw a Tuscola, tiskoviny v ceně 400 dolarů. Nejprve vyložil lidem důležitost těchto knih. Pak mu je tak rozebírali, jak jen stačil s několika gomocníky obsloužit.

Proč neobmýšlí naši bratři knižní a traktát-ní fond štědřeji? A proč se nevěnují naši kazatelé se vší vážnosti tomuto dílu? Náš lid má vidě:t, že toto dílo je právě to, čeho je zapotřebí, aby mohlo být pomoženo těm, kteří pomoc pc□třebují. Zde se nachází příležitost vložit prostředky dle požehnaného plánu štědrosti. Někdy můžeme tak jasně číst v lidech jako v knihách. Jsou mezi námi takoví, kteří vkládají od jednoho sta až po jeden tisíc dolarů ve velkém podnikání vydávání knih, brožur a traktátů šířicích tak pravdu, která má zájem na věčném životě. Jede□n je považován za vyplácející se investici, kdežto druhý,jak můžeme soudit dle nepatrnosti záruk, za mrtvou investici - za ztrátu.

V této věci bychom si neměli dopřát pokoje. Náš lid se chopí díla. Prostředky přijdou. A my řekneme chudým a žádajícím knihy: Zašlete nám příkazy s udáním majetkového stavu statků tohoto světa. Pošleme vám zásilku knih obsahující 4 svazky: "Duchovní dary", "Jak žít", "Výzva k mládeži", "Výzva k matkám", "Sobotní čtení" a dvě velké tabulky s "Klíčem výkladů". Máte-li již některé z nich, udejte co máte G my vám pošleme místo nich jiné knihy ane:bo jen ty, které nemáte. Zašlete padesát centů n« úhradu poštovného a my vám pošleme pětidolarový balíček a zatížíme fond čtyřmi dolary.

V dobročinném rozdílení knih musí všichni postupovat dle velkého projektu velkomyslnosti a štědrosti tak, [1T 690] jak se provádí vydávání a prodej "Amerických Biblí a traktátů". V mnoha ohledech je počínání si těchto man,utích společností hodno napodobení. Štědrost je možno vidět v testamentech a odkazech a je prováděna v prodeji a darech Biblí a traktátů. Adventisté s.d. by je měli daleko předčit v záležitosti knižní tak, jak je předčí v jiných věcech. Kéž nám Bůh pomůže. Naše traktáty by měly být nabízeny po st.ovkách za to, co stojí, mají nechávat malou reservu za balení pro zasílání poštou a doručování.. A kazatelé a lid by se měli zařadit do prodeje a šíření knih a brožur a traktátů jako nikdy gřed tím. Prodávejte, kde jsou lidé sto a ochotni kupovat a kde nikoli, tam jim knihy darujte!

Heslo křesťana

Drahý bratře B. Bylo mně ukázáno, že se dáváš příliš vést citem místo zásadou. Postrádáš hluboké a do základu jdoucí zkušenosti v Božích věcech. Potřebuješ plné obrácení

se k pravdě. Když je srdce člověka plně obráceno, je vše, co vlastní, posvěceno Bohu. Tohoto posvěcení jsi dosuď nez.akusil. Miluješ pravdu ve slově, ale neprojevuješ tuto lásku ve skutcích a v ovoci. Tvoje skutky, tvoje činy jsou baď jasným důkazem upřímnosti tvé lásky nebo tvé lhostejnosti vůči Bohu. Jeho věci a tvým bližním.

Jak zjevoval Kristus svou lásku k ubohým smrtelníkům? Obětí své vlastní slávy, svého bohatství a dokonce i vlastním nejcennějším životem. Kristus svolil k životu ponižujícímu a velkému utrpení. Podvolil se krutým posměškům rozzuřených a krvelačných zó.stupů a nejmučivější smrti na kříži. Kristus pravil: "Toto je přikázání mé, abyste se milcvali vespolek, tak jako jsem já miloval vás. Není větší lásky člověka, než když položí svůj život za přátely. [1T 691] Vy přátelé moji jste, budete-li činit, jak jsem já přikázal. vám." Podáváme důkaz, že jsme Kristovi přátelé, když projevujeme bezpodmínečnou poslušnost Jeho vůli. Není áůkazem mluvit a nečinit, ale v činění a v poslušností je důkaz. Kdo je □:oslušen přikázání milovat druhých, jak jich miloval Kristus? Bratře B. musíš mít hlubší, pevnější a nesobectější lásku než jsi kdykoli měl, jsí-li poslušer. Kristových přikázání.

Postrádáš dobročinnost. Pracuješ, aby se□ uchránil starostí, úakostí nebo vydání pro Boží věc. Vložil jsi jen velmi málo do Boží věci. Ukáže se, čeho si člověk nejvíce váží podle toho, co do toho investuje. Cení-li si výše věčných věcí než časných, ukáže to svými skutky. Vloží co nejvíce, odváží se co nejvíce v tom, čeho si nejvíce cení a co mu nakonec přinese největší užitek.

Lidé vyznávající pravdu, účastní se světského podnikání a inve:tují mnoho a také mnoho riskují. Když ztratí téměř vše, co mají, jsou hluboce sklíčeni, poněvač:ž cítí tíhu a nevýhodu ztráty, kterou utrgěli. Ale nepociťují, že jejich nemoudré počínání oloupilo Boží věc o grostředky a že jako šafáři budou muset skládat F□očet z prohýření Božích peněz. Kdyby byli pc□žádáni, aby se odvážili něčeho pro Boží věc, aby invastovali i jen čtvrtinu toho, co ztratili investováním do časných věcí, měli by pocit, že jsou nebesa příliš drahá.

Věčné věci nejsou oceňovány. Ty nejsi boháč a přece může tvé srdce lpět tak na tom málu co máš, jako milionář na svých pokladech. Hubený, velmi hubený bude tvůj užitek ve světském podnikání, zatím co naopak, vložíš-li to do Boží věcí, přijmeš -li její věc za svou, za část sebe a budeš-li ji tak milovat jako sebe sama, [1T 692] budeš-li ochoten k obětem pro její šíření, ukážeš -li svou důvěru a víru v její konečné vítězství, budeš sklízet vzácnou žeň, ne-li v tomto životě, tedy v lepším životě než v tomto. Budeš sklízet věčnou odměnu, která má o tvlik větší cenu než všední, časný zisk, jako je věčná odměna vyšší než odmĚ:na pomíjející.

Bratře B. zdá se, že bys rád věděl, co bylo řečeno o tvém postavení v církvi a jaké mínění máme o tobě. To je právě to, co jsem napsala. Obávala jsem se o tebe a to proto, co mně bylo ukázáno o tvých zvláštnostech. Jednal jsi impulsivně. Modlil jsi se, když jsi měl nálaáu a mluvil jsi taktéž, když jsi byl právě v náladě. Šel jsi do shromá.ždění, když jsi měl chuť nebo jsi zůstal. doma, když jsi chuť neměl. Velmi postrádáš ducha sebec:bětování. Radil jsi se s vlastním přáním a pc□hodlím, byl jsi se sebou spokojen místo, abys cítil potřebu líbit se Bohu. Povinnost, povinnost. V každé době na svér; místě: Dal jsi se do služby jako vojín Kristova kfvíže? Pak-li ano, neomlouvají tě tvé city z povir.nosti. Musíš ochotně snášet těžkosti jako dobrý vojín. Choď bez oddechu a nes pohanění, neboť tak činil Vůdce našeho spasení. Kvalifikace biskupa, nebo staršího, nebo diakona znamená „být bez úhony jako Boží šafář, ne svémyslný, ne hněvivý, ne pijan vína, ne rváč, ne žádostivý mrzkého zisku, ale přívětivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý, zdrženlivý, pilně se přidržující věrné řeči v učení Božím, aby mohl i napomínat učení zdravým i ty, kteří odpírají přemáhat. /1Tm 3,7-9/

Pavel vypočítává vzácné a cenné dary, po kterých máme toužit a mipomíná bratry: "Ten kdo rozdává v upřímnosti, kdož předložen jest v pilnosti, kdo milosrdenství činí, čiň to s ochotností. Milování buď bez pokrytství, v ošklivostí mějte zlé, připo□eni jsouce k dobrému. I.áskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce, poctivostí se vespolek předcházejíce, v pracech neleniví, duchem vroucí, [1T 693] Pánu sloužíce, nadějí se veselíce, v souženích trpěliví, na modlitbách ustaviční, v potřebách se svatými zdělujíce, přívětivostí k hostem následujíce." Ř 12,8-□13. "Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedaufají v nEjistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho kL. požívání. A ať dobře činí a bohatnou v dobrých skutcích a snadrí ať jsou k udílení i př:'větiví, skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života." 1Tm 6, 17-19. Zde je moudře a

bezpečně uložen□□ investice, dobré skutky jsou nám zde označovány a doporučovány. Zde máme hodnotné zisky. Není zde nebezpečí nezdaru. V nebesích může být zajištěn poklad jeho neustálé zvyšování dá vkladateli právo na věčný život. A když život jeho zde se bude končit i všechny jeho zkoušky, dostane se mu věčného života.

Bratře B. nemiluješ pohostinnost, vyhýbáš se břemenu. Krmit svaté a starat se o jejich potřeby pokládáš za obtížný úkol a máš za ztracené, co v tom směru děláš. Prosím, přečti si shora citovaná místa z Písma, je mou vážnou prosbou, aby ti Bůh dal pochopení a rozsuzování. V rodině potřebuješ pěstovat štědrost a dobročinnost a méně pečování o sebe. Zvi rád Boží lid do svého domova a když okolnosti vyžadují, děl se s nimi rád a radostně o všecko, čeho tě Bůh učinil šafářen. Neudílej skoupě a s neochotou tyto malé projevy své přízně, když to děláš Kristovým učedníkům, děláš to Jemu samému. Právě tak, jako když nedopřáváš svatým Božím svého pohostinství, nedopřáváš je ani Ježíši.

Zdravotní reforma je důležitá pro vás oba. Sestra B. je pozadu v tomto dobrém díle a stavěla se proti, když ještě nevěděla, proti čemu se staví. Odporovala Boží radě proti své vlastní duši. Nezřízená chuť zapříčinila tělesnou slabost a nemoc, seslabila mravní hodnoty a učinila ji nezpůsobilou vážit si svatých pravd, [1T 694] ceny vykoupení. Sestra B. miluje tento svět. NeodGělila se od světa ve svých náklonnostech a nepoddala se bezvýradně Bohu,jak On toho požaduje. On nepřijme polovičatou oběť. Všechno, všechno, všechno je Boží a od nás je požadována dokonalá služba. PavEl praví: "Protož prosím vás bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libeu, rozumnou službu svou. A nepřipodobňujte se světu tomuto,. ale proměňtež se obnovením myslí své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá." Ř 12,1.2. Jaká přednost nám zde je tím dovolena, abychom sami na sobě zkusili úmysl Páně a Jeho vůli s námi. Chval Jeho drahé Jméno za tento vzácný dar. Bylo mně ukázáno, že moc světa musí být v se□:tře B. zlomena, než se bude moci opravdově a bezpečně chopit svět.G lepšího.

Bratře B. musíš postupovat opatrnĚ: a sám se ovládat. Buď trpělivý, pokorný a skromný. Pokorný a tichý duch má v Božích očích velkou ce□nu. Měl bys pečovat o to, čeho si Bůh cení. Oba dva musíte dokonat dílo, než se budete moci setkat s Božím výrokem. Pracujte dokud den trvá, neboť nastane noc, kdy již nikdo nebude moci pracovat. Stůjte □:ami v jasném svět.le, potom budete moci nechat své světlo tak svítit, že jiní vidouce skutky vaše dobré, budou chválit a oslavovat vašeho nebeského Otce."

Greeville, Mich. 23. ledna 1868.

Soulad v domově

Drahý bratře a sestro C. Vaše případy mně byly předloženy ve vidění. Tak, jak jsem vidě:la váš život, jevil se strašlivým omylem. BratřE: C., ty nemáš šťastnou povahu. A jelikož sám nejsi šťasten, nečiníš ani druhé šťastnými. [1T 695] Necvičil se v dobrotivosti, něžnosti a lásce. Tvoje manželka trpěla po celý svLj manželský život nedostatkem porozumění. Tvůj manželský život se velmi podobal pustině, bylo velice málo zelených míst, na které by se mohlo pohlížet s vděčnou vzpomínkou. Tak to nemuselo být.

Tak, jako oheň nemůže být udržován bez topiva, tak nen:ůže ani láska exist.ovat, aniž by se jevila zevnějšími projevy. Ty, bratře C. jsi měl pocit, že je to pod tvou důstojnost projevovat lásku přívětivými činy a pídit se po příležitosti, abys mohl prokázat své manželce náklonnost. přívětivým slovem a laskavým pohlederr. Jsi nestálý ve svých pocitecr□ a velice se dáváš ovlivňovat okolnostmi. Necítil jsi, že je špatné a že se nelibí Bohu, když byl tvůj duch zcela spout□-án světem a když jsi vnašel svůj světský neklid a zmatek do rodiny. Tím jsi vpouštěl protivníka do svého domova. Je pro tebe velmi snadné takto otvírat dvéře, ale shledáš, že není tak snadné je opět zavřít. Bude velmi nesnadné vyhostit nepřítele, když jsi jej byl již jednou vpusti□l do domu. Zanech obchodních těžkostí a starostí a nepříjemností, když opouštíš obchod. Přijď do své rodiny s radcstnou tváří, s laska□:ostí, něžností a láskou. To bude lepší než vydGvat peníze za léky nebo lÉkaře pro tvou manželku. Bude to znamenat zdraví tělesné i duševní. Váš život byl politováníhodný a chudý. A oba dva jste se přičiňovali, abyste jej takový utvářeli. Bůh nemá potěšení z vaší bídy. Uvalili jste si ji sami na sebe nedostatkem sebeovládání.

Necháváte převládat nálady. Bratře C. myslíš, že je pod tvou důstojnost projecovat lásku, mluvit laskavě a upřímně. Všecrna taková něžná sloaa, mají dle tvého mínění příchuť

změkčilostí a slabostí a není jich proto třeba. Avšak místo nich přicházejí mrzutá a podrážděná slova, slova sváru, hádky a výčitky. Ty je máš za mužné a ušlechtilé? Za projev silnějšího pohlaví? [1T 696] Ať na ně již jakkoli pohlížíš, Bůh na ně pohlíží s nelibcstí a zaznamenává je ve svých knihách. Andělé prchají z příbytku, kde jsc:u pronášená slova sváru, kde je vděčnost téměř cizincem v srdci a kde výčitky lpí na rtech, jako čerridlo, znečisťuje oděv a poskvrňuje křesťanský charakter.

Když jsi si bral svou ženu, milovala tě. Byla krajně citlivá, ale s tvou péčí a vlastní duševní silou nemuselo její zdraví dospět tam, kde nyní je. Ale tvá přísná chladnost učinila z tebe takřka ledovec zmrazující lásku a náklonnost. Tvé kánání a kritisování působí jako pustošící krupobití na něžnou rostlinu. Zmrazila a téměř zničila život rostliny. Tvé milování světa stravuje dobré rysy tvé povahy. Tvá manželka je zcela jiné povahy a je štědřejší. Ale i když i jen v malých věcech projevuje svou přirczenou velkomyslnost, máš za to, že je t□ křivděno a káráš ji. Libuješ si v uzavřenosti a nenávisti. Dáváš své manželce cítit, že je břemenem a že nemá práva být štědrou na tvé útraty. To vše je tak zmalomyslňující, že se cítí bez načěje a bez pomoci a nemá dost síly, aby se tomu vzepřela, ale poddává se síle náporu. Její nemoc ;e nemoc nervů. Kdyby bylo její manželství příjerrné, těšila by se dobrér□u zdraví. Ale po celý váš manželský život je démon vašim hostem a jásá nad vaší bídou.

Zklamané naděje vás učinily dc·konale nešťastnými. Nedostane se vám za vaše trápení odměny, poněvač.ž jste si je sami zapříčinili. Vaše vlastr□í slova jsou smrtícím jeden n□ vaše nervy a na váš mozek, na kosti i svaly. Sklízít.e, co zasévate. Neuznáváte cítění, náladu a trápení druhého. Bůh má v nelibosti tvrdého, necitelného a svět milujícího ducha, kterého máte. Bratře C. láska k penězům je kořenem všeho zla. Miloval jsi peníze, miloval jsi svět. [1T 697] Pohlížel jsi na nemoc své manželky jako na těžké, hrozné břemeno, aniž bys si uvědomil, že to je z velké míry tvá vlastní chyba, že je tak nemocná. Nemáš základní předpoklady pro spokojeného ducha. Stále setrváváš na svých těžkostech. Domnělý nedostatek a chudoba daleko v budoucnosti ti hledí upřeně do tváře. Cítíš se skleslý,.zoufalý, ztrápený. Zdá sr ti, že máš mozek v plamer;i, ducha sklíčeného. Nemáš zalíbení v Boží lásce, nemáš vděčnost v srdci za všechna požehnání, která na tebe vylil tvůj laskavý nE·beský Otec. Vidíš pouze bezútěšnost života. Světské šílenství tě svírá jako těa.ká, hustá mračna. Satan nad tebou jásá, poněvadž se nalézáš v bídě, když ti je pokoj a štěstí k službám.

Nasloucháš nějakému pojednání - pravda na tebe zapůsobí a ušlechtilejší síly tvé mysli se vzbudí a začnou kontrolovat tvé jednání. Vidíš, jak málo jsi obětoval Bohu, jak jemně jsi hýčkal své "Já" a jsi správností veden k pravdě, ale když opustíš tento posvěcený a posvěcující, uklidňující vliv, nemáš jej ve svém vlastním srdci a opět brzy klesáš do téhož prázdného, mělkého myšlení. Pracuj, pracuj, musíš pracovat. Mozek, kosti, svaly musí být do krajnosti napínány, aby získaly prostředky, které potřebuje tvoje představa, jinak bude tvým údělem nedostatek a hlad. Toto je podvod satanův, jedna z jeho lstivých kliček, které tě mají uvést do zkázy. "Dosti má den na svém trápení." Ale ty si připravuješ těžkosti již předem.

Nemáš víry, ani lásky, ani důvěry v Boha. Kdybys měl, důvěřoval bys Mu. Trápením se vymykáš z Ježíšových rukou ve strachu, že o tebe nebude pečovat. Obětuješ své zdraví. Bůh není oslaven v tvém těle a duchu, jež jsou Jeho. Postrádáš sladkého, osvěžujícího vlivu domova, který by mírnil a pomáhal odhánět zlo, které převládá v tvé povaze. Vysoké, ušlechtilé síly tvé duše jsou přemáhány nižšími orgány. Nedobré rysy tvého charakteru se rozvíjejí. [1T 698]

Jsi sobecký, náročný a panovačný. To by nemělo být. Tvoje spasení je závislé na zásadovosti, na službě Bohu ze zásady, nikoli z nálady, impulsu. Bůh ti pomůže, pocítíš-li potřebu pomoci, dáš se do práce s rozhodností, důvěřuje v Něho z celého srdce. Často jsi skleslý beze vší příčiny. Hovíš náladám, které jsou pokrevními příbuznými nenávisti. Tvoje libost a nelibost jsou silné. To musíš usměrnit. Ovládej jazyk. Když někdo neuráží slovem, je dokonalým mužem a schopen řídit celé tělo. Pomoc bude vložena na Toho, jenž je mocný. Bude tvou silou a oporou, tvým předvojem i zadním vojem.

Jaké přípravy děláš pro lepší život? To satan ti vnuká myšlenku, že musíš napnout všechny síly, obys prospíval v tomto světě. Bojíš se a třeseš o budoucnost tohoto života, zatímco zanedbáváš budoucí věčný život. Kde je úzkostlivcst, vážnost, horlivost, abys se zde nedopustil chyby a neutrpěl ohromné ztráty? Že bys měl ztratit něco málo na tomto světě,zdá se ti strašlivým neštěstím, jež by tě stálo život. Ale pomyšlení, že bys ztratil nebesa, nepůsobí

na tobě ani polovinu tohoto stracru. Pečlivým úsilím zacrránit tento život jsi v nebezpečí, že ztratíš věčný život. Nemůžeš připustit ztratit nebesa, ztratit věčný život, ztratit břímě věčné slávy. Nemůžeš připustit, abys ztratil všechna ona bohatství, toto nejvzácnější, nezměrné štěstí. Proč nejednáš jako zdravý člověk a nejsi tak vážný, tak horlivý a tak vytrvalý ve svém usilování o lepší život, nesmrtelnou korunu, o nezničitelný poklad, jak jsi o tento ubohý, bídný život a o tyto ubohé, pomíjející zemské poklady?

Tvé srdce je při světských pokladech, proto nemáš srdce pro nebeské poklady. Tyto ubohé věci, které je možno vidět - zemské - zastírají slávu nebeských věcí. Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce. [1T 699] Tvoje slova vyjádří, tvé činy ukáží, kde je tvůj poklad. Je-li z tohoto světa, ukáže to malý světský zisk, tvoje st.arosti se projeví v tomto směru. Zápasíš-li však o nesmrtelné dědictví se vší vážností, silou a horlivostí úměrné jeho ceně, pak můžeš být způsobilým čekatElem věčného života, dědicem slávy. Potřebuješ nového obrácení každého dne. Denně sobě umírej, drž jazyk jako na uzdě, ovládej svá slova, ustaň se svým reptáním a se svými nářky, nedovol ani jedinému kárání vyklouznout ze svých úst. Čiň tak, i když to vyžaduje velké úsilí. Dostane se ti za to odměny.

Vedeš nyní politováníhodný život, plný špatných předzvěstí. Chmurné obrazy vyvst.ávají před tebou, také tě zahalila temná nevěra. Nevěrnou mluvou vidíš vše stále černěji, libuješ si neradostných tématech. Když se jiní pokoušejí mluvit s plnou nadějí, potlačíš v nich každou naději vážnějším a přísnějším hovorem. Tvé výsledky a tvoje skleslost stále vnucují tvé manželce srdce rozdírající myšlenky, že ji pokládáš pro její chorobu za břemeno. Miluješ-li temnotu a zoufa?ství, mluv o tom, libuj si v tom a rozdírej své srdce a svou duši vyvolávárím ve své představivosti všeho toho, co by ti dalo příčinu k reptání proti tvé rodině a proti Bohu a udělej ze svého srdce pusté pole, přes které se přehnal oheň, zničil všechnu zeleň a zanechal je vyprahlé, zčernalé a zbrázděné.

Máš chorobnou obrazotvornost a zasloužíš politování. Avšak nikdo ti nemůže tak dobře pomoci jako ty sám. Postrádáš-li víru a chceš jí, mluv o víře, mluv nadějně, račostně. Kéž by ti Bůh pomohl, abys viděl hříšnost svého života. Potřebuješ v této věci pomoc, pomoc své dcery a manželky. Když strpíš, aby satan ovládal tvé myšlení tak, jak jsi činil až dosud, bude tě moci zvláště dobře použít pro svou vlastní potřebu, zničí tvou duši a štěstí tvé rodiny. Jak bylo strašlivě působeno na tvou dceru! [1T 700] Když neměla matka tvou lásku a soucit, soustředila svou náklonnost na dceru a přímo ji zbožňovala. Byla rozmazlována a hýčkána a stalo se z ní projevováním nerozumné lásky nevychované, téměř zkažené dítě. Její výchova byla smutně zanedbávána. Kdyby byla vyučována ve vedení domácnosti, kdyby byla učena nést svůj díl rodinných břemen, byla by nyní zdravější a šťastnější. Je povinností každé matky učit děti, aby hrály svou roli v životě, aby sdílely břemena, aby nebyly neužitečnými stroji.

Zdraví tvé dcery by bylo lepší, kdyby byla přidržována k tělesné práci. Její svaly a nervy jsou slabé, ochablé, měkké. Jak by mohly být jiné, když je jich tak málo užíváno? Toto dítě vydrží jen málo. Malý tělesný cvik ji nyní unaví a ohrozí zdraví. Její smysly a nervy nemají pružnost. Její tělesné síly dřímaly tak dlouho, že je její život téměř neužitečný. Nerozumná matko, což pak nevíš, že jsi velice ublížila své dceři, když jsi jí umožnila tolik studovat a nevychovala jsi pro užitečnou domácí práci? Ta by utvrdila, posílila její tělesnou soustavu a zlepšila zdraví. Místo, aby se tato něžnost ukázala být požehnáním, bude strašlivou kletbou. Kdyby byla nesla dcera s tebou rodinné starosti, nebyla by se matka přepracovala, mohla by si ušetřit mnohé trápení a mohla být své dceři nyní každého času užitečnou. Neměla by teď najednou začít pracovat a nést břemena, která by ve svém věku již mohla nést, ale může se k tomu vychovat, aby vykonávala tělesné práce v mnohém větším měřítku, než kdy ve svém životě konala.

Sestra C. má chorobnou obrazotvornost. Zbavuje se vzduchu, že to nemůže bez nevolnosti ani vydržet. Horko v jejím pokoji je velmi škodlivé pro její zdraví. Její krevní oběh je snížen. [1T 701] Žije vždy v tak horkém vzduchu, že si ani nemůže představit, že by mohla bý vystavena jízdě na čerstvém vzduchu, aniž by pocítila změnu. Za své chabé zdraví má z jisté části co děkovat nedostatku vzduchu a tak se stala natolik citlivou, že nesnáší vzduch, aniž by neonemocněla. Bude-li takto pokračovat v hýčkání této chorobné obrazotvornosti, snese stěží i jen závan vzduchu. Měla by mít ve svém pokoji okna po celý den otevřená, aby tam mohl vzduch proudit. Bůh není potěšen, když se tak ubijí. Je to zbytečné. St.ala se tak citlivou, že hověla svému chorobnému duchu. Vzduch potřebuje a vzduch musí také mít. Neničí pouze

svou vlastní životní sílu, ale také svého manžela a svou dceru a všechny, kteří ji navštěvují. Vzduch v jejím pokoji je rozhodně nečistý a mrtvý. Nikdo nemůže být zdráv, kdo si zvyká na takovou atmosféru. Tak se rozmazlila, že nemůže navštívit domovy svých bratří, aniž by se nachladila. To musí změnit nejen pro sebe, ale i pro všechny kolem sebe. Měla by si na vzduch zvykat stupňovat to každým dnem, až by byla sto dýchat čistý, životodárný vzduch, aniž by ji to uškodilo. Její pokožka je téměř mrtvá, poněvadž nemá vzduch k dýchání. Milióny jejich malých porů jsou zavřeny, poněvadž jsou ucpány nečistotou ústrojí a nedostatkem vzduchu. Bylo by troufalostí vpustit najednou čerstvý proud venkovského vzduchu po celý den do její místnosti. Vpouštějte jej postupně, vyměňujte jej poznenáhlu. Za týden bude moci mít okna otevřená na dva nebo tři palce ve dne v noci.

Plíce a játra jsou nemocná, protože je připravuje o životodárný vzduch. Vzduch je bezplatným Božím požehnáním k tomu účelu, aby napájel celé ústrojí. Bez něho by bylo všechno ústrojí naplněno nemocí a bylo by nečinné, ochablé, slabé. A vy jste všichni po léta žili ve velmi obmezeném množství vzduchu. Tím strhuje tvá manželka všechny ostatní do téže otrávené atmosféry, v jaké se sama nachází. Nikdo z vás nemůže mít čistý, [1T 702] nezastřený rozum, když dýchá otrávenou atmosféru. Sestra C. se bojí vycházet a někoho navštívit, poněvadž musí změnit ovzduší a nachladí se. Ale přesto může nabýt lepšího zdraví, bude-li správně o sebe pečovat. Měla by brát dvakrát týdně celkovou koupel tak chladnou, aby jí byla příjemná, každý den o trochu studenější, až se kůže napne.

Nemusí být jako zvadlá květina, stále nemocná, bude-li celá rodina dbát návodů daných samým Pánem. "Kteříž jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží, kteříž jste někdy byli nedošli milosrdenství, nyní pak jste došli milosrdenství. Nejmilejší, prosímť vás, abyste jakožto příchozí a pohostinu zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši. Obcování své mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky vaše spatřujíce, velebili Boha v den navštívení." 1Pt 3,10-12. Spokojená mysl, radostný duch znamená zdraví pro tělo a sílu pro duši. Nic tak nepodporuje nemoc jako sklíčenost, trudnomyslnost a smutek. Duševní sklíčenost je strašlivá. Vy ji všichni trpíte. Dcera je podrážděná a mrzutá, poněvadž je téhož ducha jako otec. A pak přetopený, těžký vzduch připravený o životodárnou sílu zatemňuje citlivý mozek. Plíce se zužují, játra jsou v nečinnosti.

Vzduch, vzduch, drahocenný dar nebes, který mohou všichni mít, přinese vám požehnání, posilu a oživení, nebudete-li jen bránit jeho přístupu. Vítejte jej, vzbuzujte lásku k němu a stane se vám vzácným uklidňovatelem vašich nervů. Vzduch musí neustále proudit, aby si udržel svou čistotu. Čistý, čerstvý vzduch způsobí, že bude krev zdravě proudit celým tělem. Občerstvuje tělo a má za cíl učinit je silným a zdravým a současně je pociťován jeho rozhodný vliv i na mysl tím, že jí dává jistý stupeň klidu a veselí. Vzbuzuje chuť, podporuje značně trávení a přivodí zdravý a sladký spánek.

Následky vyvolané žitím v uzavřených, špatně větraných místnostech jsou následující: tělo slábne a stává se nezdravým, krevní oběh stížen, [1T 703] krev proudí lenivě tělem, protože není očistěná, oživená čistým životodárným nebeským vzduchem. Mysl sestává sklíčenou a mrzutou a celé těle je zeslabeno, mohou nastat i horečky a jiné akutní nemoci. Vaše pečlivé omezování, vzduchu zvenčí a obavy z volného větrání, dávají vám vdechovat zkažený, nezdravý vzduch, vydechovaný z plic osob jsoucích v těchto místnostech, který je otrávený, jedovatý, nezpůsobilý pro zachování života. Tělo ochabuje, pokožka zšedne, trávení je pomalé a tělo je obzvláště citlivé na zimu. Lehké vystavení se chladu, vyvolává vážná onemocnění. Pečlivě by se mělo dbát, aby se nesedělo v průvanu nebo v chladné místnosti, když jste unaveni nebo spoceni. Měli byste si tak zvyknout na vzduch, že byste necítili potřebu, aby rtuť v teploměru stoupla výše 65°F / 19°C.

Můžete být šťastnou rodinou, budete-li dělat co vám Bůh k činění ukládá a co na vás vložil jako povinnost. Ale Pán nebude za vás dělat, co přenechal vám, abyste dělali vy. Bratr C. zasluhuje politování. Cítil se tak dlouho nešťastným, že se mu život stal břemenem. Tomu nemusí tak být. Má chorobnou obrazotvornost. Tak dlouho upíral zrak na temné obrazy budoucnosti, že když se setká s odporem nebo zklamáním, již se domýšlí, že se vše řítí do zkázy, že bude mít nedostatek, že je všechno proti němu, že má ze všech lidí nejtěžší život. A tak se stává jeho život hodným politování. Čím více takto přemýšlí, tím bídnějším si utváří nejen svůj život, ale i život všech kolem sebe. Nemá příčiny cítit tak, jak cítí, že je vše

satanovo dílo. Nesmí trpět, aby nepřítel takto ovládal jeho mysl. Měl by se odvrátit od temných a smutných obrazů k obrazu milujícího Spasitele, k nebeské slávě a k bohatému dědictví připravenému pro všechny pokorné a poslušné a pro ty, kteří mají vděčné srdce a vytrvalou víru v Boží zaslíbení. Bude ho to stát námahu, zápas, ale musí to tak být. [1T 704] Tvé přítomné štěstí a tvé budoucí věčné štěstí závisí na upnutí mysli k radostným věcem, na odvrácení se od temného obrazu, který je jen domnělý, ku požehnání, která Bůh rozhodil po tvých cestách a nad to k neviděnému a věčnému.

Náležíš k rodině nemající dobře vyváženou mysl, k rodině trudnomyslnÉ, smutné a sklíčené, ovlivňované okolím a vnímavé pro vlivy. Nezasadíš-li své myšlení do radostného, šťastného rámce, učiní tě nakonec satan podle své vůle svým zajatcem. Můžeš být pomocí a posilou pro církev Páně nebudeš-li jednat dle nálady, ale dáš se ovládat zásadou. NePřipusť, aby vycházela z tvých úst kárání, neboť takové je podobno zničujícímu krupohití pro všechny kol tebe. Nechť vycházejí z tvých úst pouze slova radostná, šťast:ná, milující.

Bratře C. tvůj organismus není nejlepší pro duchovní vzrůst, ale Boží milost může mnoho vykonat pro nápravu kazů tvé povahy a posílit a dokonaleji rozvinout ony duchovní síly, které jsou nyní slabé a pot:řebují síly. Takovým postupem uvedeš pod kontrolu ony nižší vlastnosti, které přemáhaly vlastnosti vyšší. Podobáš se člověku, jehož schopnosti jsou ochromeny. Je ti zapotřebí, aby se pravda zmocnila tvého srdce a důkladné reformace tvého života. "Nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá." To je to, co potřebuješ a co musíš zkusit - proměnu, která prc tebe způsobí skrze pravdu posvěcení.

Věříš, že je konec všech věcí na dosah ruky, že se události dě:jin tohoto světa spěšně uzavírají? Jestliže ano, ukaž víru svými skutky. Člověk ukáže, jakou má víru. Někteří se domnívají, že vlastní dosti velkou víru, avšak jejích víra, mají-li nějakou, je mrtvá, poněvadž není podepřená skutky.[1T 705] *„Také i víra, nemá -li skutků, mrtvá jest sama v sobě.“* Málokteří mají tak pravou a čistou víru, která působí láskou a očisťuje duši. Ale všichni, kteří jsou pokládaní za hodné věčného života, musí získat pro něj mravní způsobilost. "Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo co budeme. Vímet pak, že když se okáže, podobní jemu budeme, nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou nadějí v něm, očisťuje se, jakož i on čistý jest." Toto dílo je před tebou a žádný z nás nemá příliš času, zapojí-li se do díla celou duší.

Musíš zakusit smrt svého "Já" a žít jedině Bohu. "Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí." Se svým "Já" se nesmíme radit. Pýcha, lakota, sobectví, chamtivost, milování světa, nenávist, podezírání, žárlivost, zlé domněnky musí být potlačeny a navždy obětovány. Až se Kristus zjeví, nebude to proto, aby napravoval znovu toto zlo a potom udělil mravní způsobilost pro svůj příchod. Tato příprava musí být cele provedena, ještě než přijde. Měla by být předmětem přemýšlení, bádání a vážného zpytování. Co máme dělat, abychom byli spaseni? Jaké má být naše chování, aby se ukázalo, že jsme uznáni Bohem?

Když jsi sváděn k tomu, abys reptal, káral a liboval si v podrážděnosti zraňuje všechny kol sebe a tím zraňuje i svou vlastní duši, ach, kéž vytryskne z hloubi tsvé duše h□uboká, vážná a úzkostlivá otázka: Ostojím bez chyby před Božím trůnem? Jedině ti bez chyby tam budou. Nikdo nebude proměněn pro nebesa, pokud bude jeho srdce naplněno zemským rmutem. Každý kaz mravního charakteru musí být nejdříve vyléčen, každá skvrna musí být odstraněna očisťující Kristovou krví a všecky nelaskavé a lásky nehodné charakterové rysy musí být přemoženy.

Jak dlouho máš v úmyslu připravovat se, abys mohl být uveden [1T 706] do společnosti nebeských andělů slávy? Celá nebesa by byla zohyzděna, kdybys tam byl uveden ty i tvá rodina v tom stavu, v jakém se v přítomné době nacházíte. Dílo pro vás musí být vykonáno zde. Tato země je místem přípravy. Nesmíš ztratit ani okamžik. V nebi je samá harmonie, pokoj a láska. Žádný nesoulad, žádná hádka, žádné kárání, žádná nelaskavá slova, žádné stažer.é brvy, žádné sváry. A nikdo tam nebude uveden, kdo má některý z těchto živlů, které tak ničí pokoj a štěstí. Přemýšlej o tom a snaž se být bohatým v dobrých skutcích, hotov rozdávai, ochoten sdílet, klac□ si tak dobrý základ pro dobu, která má přijít, abys pak mohl dosáhnout věčného života.

Provždy přestaň s reptáná.m na tento ubohý život, ale měj péči o to, jak si zajistit lepší život než je tento, právo na příbytky připravené pro ty, kteří budou spravedliví a věrní až do konce. Dopustíš-li se zde chyby, je ztraceno vše. Věnuješ-li dobu svéro života na zajištění pozemských pokladů a ztratíš-li věčné poklady, shledáš, že jsi se dopustil strašlivÉ chyby. Nemůžeš mít oba světy. "Co jest platno člcvěku, by všechen svět získal, své pak duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?" Mt 16,26. Inspirovaný apoštol Pavel praví: "Nebo toto nyně;ší lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí, když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale ty které se nevidí jsou věčné." 2K 4,17.18.

Tyto životní zkoušky jsou Božími dělníky na odstranění nečistoty, slabosti a hrubosti nixšich povah a k učinění nás schopnými pro společnost čistých, nebeských andělů v slávě. Ale když procházíme těmito zkouškami, když nás spaluje oheň utrpení, nesmíme upírat zrak na viditelný oheň, ale musíme připoutat zrak víry k neviditelným věcem, k věčnému dědictví, k věčnému životu, k věčnému břemeni slávy. [1T 707] Když tak budeme činit, oheň nás nestráví, ale pouze odstrarí strusku a my vyjdeme sedmkrát očistěni, poneseme pečeť Božství.

Greenville, Mich. 7. března 1868

Postavení manžela

Drahý bratře a sestro D.. Za svého promlouvání na shromáždění v neděli odpoledne mohla jsem se stěží zdržet, abych nejmenovala vaše jména a nevyprávěla některé věci, které mně byly ukázány. Viděla jsem, že bratr D. nezaujímá v rodině postavení, jaké by si Bůh F□řál. Sestra D. vede. Má □ilnou vůli, která nebyla podřízena, jak Bůh žádá. Aby se zalíbil své ženě a uchránil ji přec:. sklíčer: osti a malomyslnosti, ustupoval jí brrat.r D. Její náhledy, její úsudek a její mínění ho vedly, po léta nebyl svobodným mužem.

Když se bratr D. ponejprv zaFojil do díla vyučování pravdě, byl ve svých vlastních očích malýn; a Bůh ho použil za svůj místroj. Ale viděla jser,□ že se po nějakou dobu v minulosti nepokořil pod Boží ruku. Důvěřoval vlastní moudrosti a slabému usuzování a satan nad ním získal nadvládu. Místo, aby se plně spoléhal na Boha a opíral se o Jeho sílu, byl jeha úsudek pod vlivem manželky převrácený. Trvala na tom, že musí vše vidět, slyšet, všemu rozumět co se dělo kolem ní. Kdyby měla posvěcený úsudek a. nebeskou moudrost, byla by viděla posvěcenýma očima a slyšela posvěcenýma ušima. Byla by správně používala svých očí a uši. Ale to neučinila. "Kdo jest to slepý,jedině služebník můj, a hluchý tak jako posel můj, kteréhož posílám?" Bůh si nepřeje, arychom slyšeli vše, co je k slyšení, nebo abychom viděli vše, co je k vidění. Je velikým požehnáním zavřít uši, abychom neslyšeli a oči, abychom neviděli. Naši ne;větší starostí by mělo být, ab:ychom měli jasný zrak pro rozpoznávání vlastních nedostatků a rychlé ucho [1T 708] pro zachycení všech nutných pokárání a poučení, abychom je svou nepozorností a nedbalostí nenechali uklouznout a nestali se zapomětlivými posluchači a nikoli činiteli skutku.

Bratře D., po nějakou dobu v minulosti nebyla tvá práce tak moudře a úspěšně řízena jako dříve. Tvé počínání neneslo Boží pečeť. Tvá marželka vedla tvé časné záležitosti a nesla za tvé nepřítomnosti břemena, která byla pro ni příliš těžká. To vzbudilo tvůj soucit a směřovalo k převrácení tvého usuzování, takže sis příliš vysoko cenil jejich schopností pro její dovednost v řízení vašich časných věcí. Satan číhal na příležitost, aby využil co nejvíce ve svůj prospěch tvou důvěru ve tvou manželku. Umínil si vás oba spoutat a zničit. Z velké části jsi složil své šafařství na svou ženu. To je špatné. Učiní vše, co bude v jejich silách, aby nesla svůj díl odpovědnosti, aniž by nesla onu část, připadající na tebe a za kterou tě bude činit Bůh odpovědným.

Sestra D. se klame v některých věcech. Domnívala se, že ji Bůh poučil ve zvláštním smyslu a vy oba jste tomu věřili a podle toho jednali. Rozsuzování, které se domnívala mít ve zvláštním směru je podvod nepřítele. Přirozeně rychle vidí, chápe a předbíhá událostem a je krajně citlivá. Satan využil těchto povahových rysů a oba vás svedl. Bratře D. byl jsi dosti dlouhou dobu nevolníkem, otrokem. Mnoho z toho co měla sestra D. za prozíravost, není než podezření, žárlivost. Vždy pohlížela na věc žárlivým zrakem, byla podezřívavá, hledala všude zlo, nedůvěřivá téměř ke všemu. To způsobilo nešťastnou mysl, sklíčenost, zoufalství a pochybnosti tam, kde by měla být víra a důvěra. [1T 709] Tyto nešťastné povahové rysy odvádějí její myšlenky na ponuré cesty, kde si libuje v předtuše neštěstí, zla, zatím co ji krajně citlivý

temperament ukazuje úmyslné přehlížení, podceňování a křivdu, kde něčeho takového vůbec není. Všechny tyto věci stojí v cestě duchovnímu vzrůstu vás obou a působí na druhé právě tím, že jste ve spojení s Boží věcí a Jeho dílem. Zde je váš úkol: pokořte se pod mocnou Boží ruku, abyste mohli být vyvýšení v příhodný čas. Tyto nešťastné povahové rysy se silnou svévolí, musí být zlepšeny a napraveny, sice by mohla víra vás obou ztroskotat.

Bratře D. na tebe čeká ještě povinnost. Uchop se opět šafaření, kterého jsi se zřekl a zaujmi v Boží bázni opět místo v čele své rodiny. Musíš se vymanit z vlivu své manželky a spoléhnout se plněji na Boha a vzhlížet k Němu, aby tě vedl a provázel. Bůh neudělil sestře D. žádného zvláštního poučení, ani jí nedal světlo učit druhé jejich povinnostem. Dokud budou věci takové, jako jsou, nemůžeš ty ani tvá žena zaujímat postavení, ve kterém by vás Bůh rád viděl. Teprve až připustíš, aby tvá manželka zaujímala místo, jaké žena zaujímat má, pak teprve se staneš pevným, silným a rozhodným. Když bude na svém správném místě, respektuj její úsudek, raď se s ní o vašich plánech, ale měj se na pozoru, abys nepřijímal její úsudek jako za Boží soud. Poraď se s bratry, které Bůh shledal způsobilými nést břímě díla. Kdybys byl takto hledal radu těch, u nichž jsi ji měl hledat, byl by ses nedopustil tak velkého omylu, tak smutného přehmatu, jakého jsi se dopustil ve věci E. Boží věc byla v tomto případě poškozena a pohaněna. Tvá manželka se domnívala, že má v této věci světlo, ale její dojmy nebyly od Boha, ale od nepřítele, který viděl, že můžeš být v tomto směru ovlivněn. Tvé plné důvěřování v úsudek tvé ženy, je přímým opakem nebeského řízení. Satan měl v úmyslu [1T 710] odříznout tě ve velké míře od vlivu tvých spolupracovníků a tvých bratří vůbec.

Prodělal jsi zkoušky, které jsi prodělávat nemusel, kdybys neviděl manželku v postavení, kam ji Bůh nepostavil. Máš příliš slepou důvěru v její úsudek a moudrost. Není Bohu posvěcena a proto není posvěcen ani její úsudek. Není šťastnou ženou a nešťastný rys její povahy vážně poškodil její tělesnou i duševní sílu. Satan si předsevzal, že tě zmate a že způsobí, aby bratři ztratili důvěru ve tvůj úsudek. Satan se rozhodl, že tě zničí. Když Bůh zvláště povolá tvou manželku do díla vyučování pravdě, pak se přikloň k její radě a k jejímu mínění a důvěřuj jejímu učení. Kéž Bůh vám dá časem tak, jak máte stejný zájem a stejnou oddanost dílu, také stejnou kvalifikaci, abyste hráli vynikající úlohu, vynikající práci v nejvelebnějším díle záchrany duší. Musí ještě pilně pracovat na velkém díle, aby mohla mít jistotu povolání a vyvolení, musí přestat hlídat druhé a musí žárlivě bdít nad sebou samou. Měla by se snažit být druhým ku požehnání svým zbožným příkladem, veselím, silou, odvahou, vírou, nadějí, radostností v oné pevné důvěře v Boha, která bude výsledkem posvěcení pravdou. Musí být v dokonalé shodě s Boží vůli. Kristus jí praví: "Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vší duše své, a ze vší myslí své. To jest přední a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu. Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci."

Shora uvedené bylo napsáno na Mount Pleasant, Iowa, 4. října 1867. Nenalezla jsem dříve času, abych dokončila svědectví a opsala, odložila jsem je a dckončila teprve po svém návratu z Východu do Greenville Mich., kdy jsem je opět vzala do ruky 30. ledna 1968. [1T 711]

Drahý bratře a sestro D. Už jste to měli dávno mít, ale pracovali jsme tak namáhavě, že mně nebylo možno nalézt chvilku ku psaní. Každé místo, které jsme navštívili, mně dalo mnoho vidění o individuálních případech tak, že jsem psala i ve shromážděních, dokonce i za kázání mého manžela.

Vidění o vás jsem měla asi před dvěma roky. Ne□přítel mně všemožným způsobem bránil, abych nemohla dát duším světlo, které mně Bůh pnc□ ně dal. Za prvé případ mého muže byl tak obtížný, tak bolestný, že jsem nE:mohla spát. Potom jsem se nacházela ve stavu smutku a zoufalství, které na mne uvrhlo zmalomyslnění bratří a nebyla jsem. s to pracovat nebo popiscvat. Když jsme minulého léta vyrazili na cesty, započala jsem psát, ale cestovali jsme z místa na místo tak rychle, že jsem nestačila nic jiného než účastnit se shromáždění. Bylo tam mnoho práce k vykonání. Vstávám ve čtyři hodiny ráno, abych psala. Ale práce ve shromážděních tak můj mozek přetěžuje, že jsem nes:chopna psát, protože mám těžkou hlavu.

Lituji, že jste to nemohli dostat dříve, ale i teď ještě nechť vám to Bůh požehná, je mojí upřímnou modlitbou. Ty milý bratře, jsi již možná tyto věci sám viděl a je dříve napravil, než došel tento dopis. Alespoň tak doufám. Naše sympatie i modlitby jsou s tebou a s tvou manželkou. Máme veliký zájem o ni jakc o tebe. Její duše je cenná. Prosíme ji na Kristově místě, aby hledala tichého a pokorného ducha, který má v Božích očích velkou cenu. Anděl

mně ukázal na sestru D. a opakoval tato slova: "Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost a je□tli která chvála, o těch věcech přemyšlujte." Zde máme zdravou řadu myšlenek, hodnou následování. [1T 712] Kdyby se braly jiným směrem, obraťte. Kontrolujte svou mysl. Vychvacujte ji, aby setrvávala jedině u těch věcí, které přinášejí pokoj a lásku.

Předávám to vám, doufám a modlím se, aby vám to Bůh požehnal, abyste oba získali způsobilost být hodnými věčného života.

OBSAH

ŽIVOTOPIS
Mé dětství....9
Mé obrácení....14
Pocity zoufalství....21
Opouštím církev metodistů....35
Oposice formálních bratří....44
Adventní zkušenost....48
Mé první vidění....58
Výzva k cestování....62
Vidění o Nové zemi....67
Odmítání udělování výtky....71
Sňatek a pozdější činnost....75
Vydavatelská činnost a cestování....87
Přestěhování do Michiganu....97
Smrt mého manžela....105

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 1
Strážným svého bratra....113
Zahajování soboty....116
Odpůrci pravdy....116
Odpovědnost rodičů....118
Víra v Boha....120
Skupina "Posla"....122
Připrav se na setkání s Pánem....123

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 2
Dvě cesty....127
Přizpůsobování se světu....131
Manželky kazatelů....137

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 3
Buď horlivý a čiň pokání....141
Východ a západ....146

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 4
Mladí světitelé soboty....154
Těžkosti v církvi....164
„Buďte na stráži“....168
Bohatý mládenec....170
Přednost a povinnost církve....178
Tříbení....179

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 5
Církev laodicejská....185
Modlitebny....196

Naučení z podobenství....197
Ručení za nevěřící....200
Přisáhání....201
Chyby ve stravování....204

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 6

Pokárání lajdáckosti....210
Povinnost vůči dětem....216
Soustavná štědrost....220
Pojmenování naší církve....223
Chudí....224
Spekulativní podnikání....225
Nepoctivý šafář....227
Fanatismus ve Wisconsinu....228
Zatajování pokárání....233
Boží věc v Ohio....234
Naprostá oddanost Bohu....240
Osobní zkušenost....244
Boží věc na západě....250
Zodpovězená otázka....251

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 7

Sever a Jih....253
Velká bída na obzoru....260
Otroctví a válka....264
Nebezpečné časy....268
Organizace....270
Povinnost k chudým....272
Moc příkladu....274
Oddanost Bohu....284
Filosofie a marné klamání....290

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 8

Náboženství v rodině....303
Žárlivost a věčné vyhledávání chyb....311
Jednota víry....323
Severní Wisconsin....326
Satanova moc....341
Dvě koruny....347
Budoucnost....353

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 9

Vzpoura....355
Nebezpečí a povinnosti kazatelů....368
Nesprávné používání vidění....382
Rodiče a děti....384

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 10

Nebezpečí mládeže....390
Chození ve světle....405
Boží věc na východě....409
Davidova modlitba....422
Výstřednosti v odívání....424
Zpráva pro bratra Hulla....426
Neposvěcení kazatelé....438
Kazatelova manželka....449

Patentní práva.....455

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 11
Reforma oděvu.....456
Naši kazatelé.....466
Zdravotní reforma.....485

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 12
Proslov k mládeži.....496
Rekreace pro křesťany.....514
Reformovaný oděv.....521
Podezření vůči Battle Creeku.....526
Přenášení odpovědnosti na jiného.....528
Správné zachovávání soboty.....531
Politické názory.....533
Lichvářství.....534
Oklamavatelnost bohatství.....536
Poslušnost pravdy.....543
O pojišťování života.....549
Šíření publikací.....551
Časopis „Zdravotní reformátor“.....553
Zdravotní ústav.....553
Zdraví a náboženství.....564
Práce a zábava.....567

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 13
Úvod.....569
Nástin zkušenosti.....570
Pracovníci v úřadě.....585
Boje a vítězství.....592
Odpověď od sboru v Battle Creeku.....609
Posekání a potlučení.....612
Nebezpečí sebedůvěry.....621
Nedejte se oklamat.....628

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV ČÍSLO 14
Uveřejňování osobních svědectví.....630
Zdravotní ústav.....633
Náčrtek zkušenosti.....643
Kazatelé, řád a organizace.....644
Další práce.....653
Případ Hannah Moreové.....666
Zdravé vaření.....680
Knihy a traktáty.....687
Heslo křesťana.....690
Soulad v domově.....694
Postavení manžela.....707

POMOCNÝ věcný rejstřík

Pokrytci v době zklamání 56
Tříbení lidu 99,100,181,429
Způsob přijetí nepopulární pravdy 113
Hromadění majetku jako pouta 114
Když se nedostává odpovědi na modlitbu 121
Andělé s váhami 124

Porovnávej sebe jen s Kristem 126
Bez obětí není věčný život 126,269
Nutný rozdíl - posvěcení 128
Rozdíl v práci kazatelů a následky 130
Těžký život v sebezapření 131,160
Výrok anděla na konferenci 132
Strašná skutečnost - lid přizpůsoben světu 133,136
Zanedbáváni čtení Bible 134
Poselství k Laodicei 143,144.186,187
Bůh - nad majetek - rodinu 152
Bůh nebude dále ohleduplný 153
Jednej poctivě se svou duší 163
Pán připravuje meč 190
Znám skutky tvé - skoupé oběti 195
Věrní a nevěrní šafáři - satan rozhoduje 199
Bůh vyvádí lid a ne jedince 207
Lid se odvrací od Boha svou vlažností 210
Falešný soucit s pokáranými 213
Nevyhýbejte se ostrému svědectví a kárejte zlo 214
Právo rodičů u sňatku dětí 218
Pozor na fanatiky 229
Zavrhnutím světla - satanovým zajatcem 232,345
Strašlivá odpovědnost pastýře 232
Pochybnost ve svědectví s. White 234,247
Kristus žádá vše 240,241
Lid má být zvláštním - rozhodněte se, domnělá naděje nespasí 243
Jedině ostré svědectví - lid je uspán 248,249,321
Kdo chce odejít, najde důvod 251
Nacházíme se uprostřed posledních dnů 261
Kdo káže pravdu má být pravdou posvěcen 262
Co mám říct, abych vyburcovala lid? 263
Světitelé spojují své síly s temnostmi 271
Úcta k sobotnímu dni 275
Putování křesťanů - podobné starému Izraeli 284
Lidské názory odvádějí od kříže 286
Svět dozrává - ještě malé Boží strpení 287
Není spojení mezi Kristem a Beliálem 289
Síla modlitby křesťana 295,296
Satan osobním nepřítelem Kristovým neuvědomuje si jeho moc 302
Systematické satanovy útoky utecte k Ježíši 309,310,341
Lid, který vede Bůh, bude jednotný 326
Není většího omylu 333
Bůh brzy strhne zbělené roucho tělesně smýšlejícím 336
Oddělte sobotu od poselství a ztratí svou moc 337
Dost světla v Bibli pro spasení 338
Posvěcení není dílem okamžiku 340
Cesta k přemožení satana: rozeznat pravdu od báchorek 344
Vidí-li satan že ztrácí duši 346
Naše budoucnost - doba soužení 354
Vojenská otázka 360-2
Cesta do království jen skrze soužení 370
Rozdíl ve věrnosti kazatelů 371
Člověk mající moc může zničit víru v Písmo 378
Kazatelé - strážní na hradbách Sionu 379
Probuďte se - sympatizujete s rebelem! 380
Neznají svůj vlastní stav, ale jsou spokojeni 406,407

Krista je možno zapírat různým způsobem 408
Neklidní duchové - nechtějí se podřídit 413
Co je největší klam - nejednota 417
Budou tvrdit, že je poslal Bůh 418
Oděv sester 421,457,460-5
Nevrhejte se do satanových náručí 439
Není snadné být křesťanem 454
Důležitá práce pro kazatele: zdrav.reforma 470
Zodpovědné dílo kazatele 471
Vychvalování kazatelů 474,475
Zdravotní reforma je částí trojandělského poselství 486,546
Chutě činí z mužů a žen otroky 486
Někteří se posmívají 488
Ani jeden z dvacíti 496,510,632
Fotografie 500,501
Hudba může být modlou 506
Být dobrými vojíny kříže 508
Falešná cesta mládeže 512,513
Oděvní reforma 525
Přijímáním kříže se lišíme 525
Reptáci a naříkavci břemenem sboru 527
Majetek nevěřícím dětem 528
Neexistuje žádná lidská činnost - sobota 532
Systematická dobročinnost 545
Nebezpečí rychlého zbohatnutí 551,636
Každá pravá reforma vede k Bohu 556
Nevyslyšené modlitby - přestoupení zdravotního zákona 561
Falešné sny 569
Jen malá část bude spasena 609
Požehnání nebo zlořečenství 609
Nestřídmost v jídle - zdravotní reforma 619
Pozor na diskuse 624-627
Organisace a pořádek v církvi 649-650
Sobectví lidu ASD 680